

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

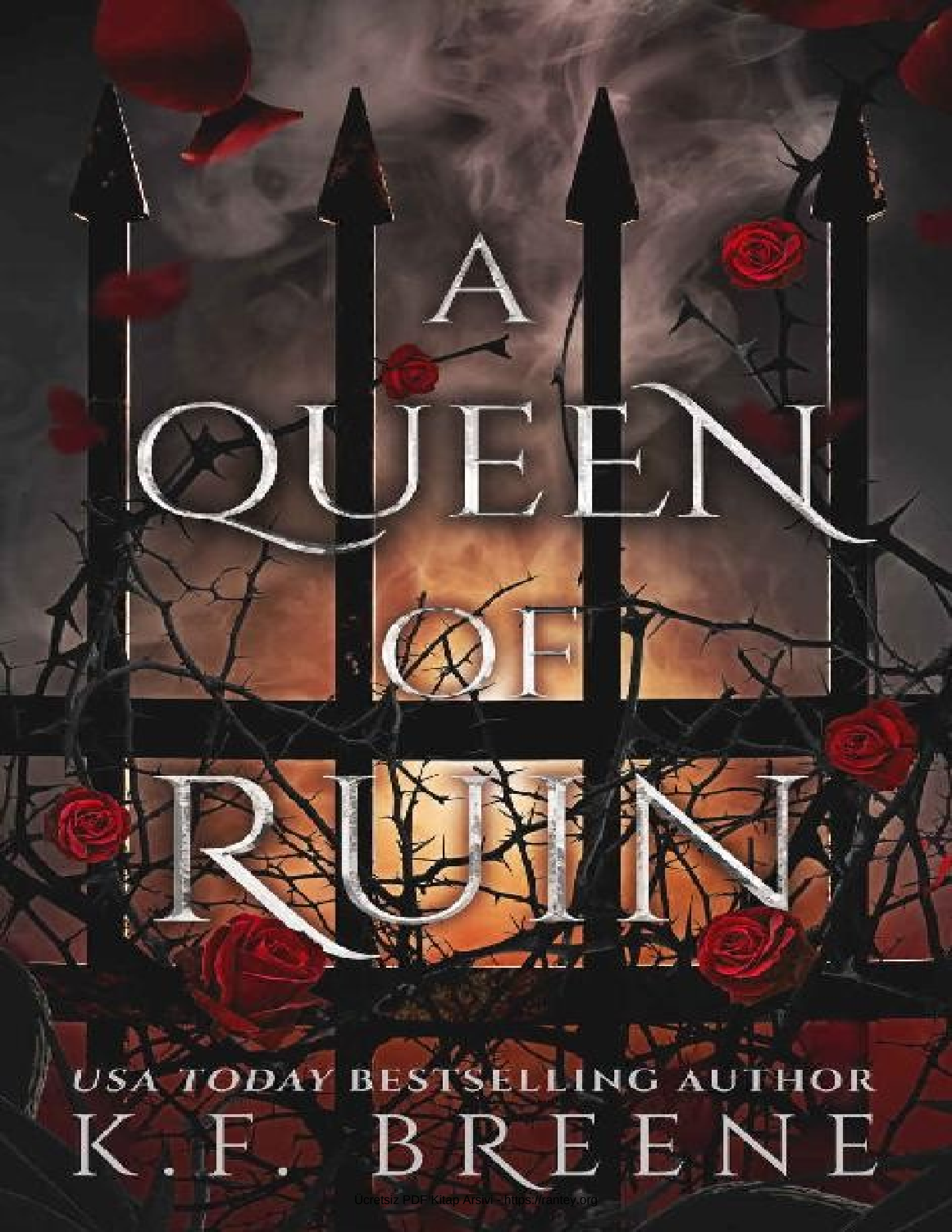
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

QUEEN OF RUIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
K.F. BREENE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HARABE KRALIÇESİ

OceanofPDF.com

K.F. BREENE

OceanofPDF.com

Copyright © 2022 by K.F. Breene

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm I

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12

Bölüm II

- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27

Bölüm III

- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32
- Bölüm 33

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54 Sonsöz](#)

[Ayrıca K.F. Breene](#)
[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

BİR

Hadriel

SAVAŞ SONRASI KALABALIĞIN ÜZERİNE SESSİZLİK ÇÖKERKEN NE OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜM. Prens, kalenin önündeki merdivenlerin başında kot pantolonu ve gömleksiz bir şekilde durmuş, annesi kraliçeye bakıyordu.

Lanet kraliçe!

Nasıl hayatta kalabildi?

Açıkçası nasıl olduğunu biliyordum - bir şekilde lanetten önce kaçmış ve Flamma Krallığı'ndaki ejderha köyleri koleksiyonunda güvenli bir şekilde saklanmıştı.

Hikâyesini bilmiyordum ve şimdiden onu affedebileceğimden emin değildim. Hiç yaşlanmamıştı. Bunca zaman içinde, onu şatoda son gördüğüm zamanki haliyle tamamen aynı görünüyordu. Baş nedimesi de öyle. Bizi etkileyen büyü belli ki onları da etkilemişti ama onlar bedel ödemek zorunda kalmadan eğlenceli yaşlanma karşıtı yan etkiyi elde etmişlerdi. Halkı yavaş yavaş ölürken ya da oldukça tuhaf cinsel sapkınlıklara sürüklenirken o küçük şirin köyde takılıyordu.

Ne oluyor lan?

Kral biliyor muydu? Muhtemelen bilmiyordu. Hiçbir zaman iyi bir aktör olmamıştı ve Nyfain'i annesinin öldüğüne ikna etmişti.

Son cümleyi yüksek sesle söylediğimi anlamam için Leala'nın şaşkın bakışları gerekti.

Prens neredeyse tokat yemiş gibi sarsıldı. Kısa süre sonra vücudu kıpırdandı ve kalın bir güç dalgasını serbest bıraktı. Üzerime yıkandı ve beni gelgitinin altına çekmekle tehdit etti. Kurdum içimde kıvrıldı ve inlemeye eşdeğer bir hareket yaptı. Odadaki neredeyse herkesle birlikte kraliçe de irkildi. Finley değil ama. Vahşi ejderha prensin yanında dururken gözleri parlıyordu. Tüm dünyada onun hükmedici gücüyle yıkanmaktan hoşlanan tek kişi oydu, kaçık herif.

Sanki karşılık olarak, farklı bir güç beni sardı. Sarsılmaz bir güçle dolu, sakinleştirici bir büyü, tamamen kırılmaz. Bu bir birlik mesajıydı. Sürü. Korunmanın. Sayıların gücü.

Alfa kurt Weston, ejderhanın öfkesine karşılık veriyordu. Bu yüzden güçlü kurt şekil değiştiriciler ve ejderha şekil değiştiriciler asla anlaşılamazdı. Ejderhalar aletlerini ya da memelerini sağa sola sallamayı severdi, kurtlar ise kollarını kavuşturup "Gel bana, sikik!" derdi. Her yerde çok fazla ego vardı.

Ve şimdi tam ortasında sıkışıp kalmıştım çünkü tanrıça lanetli kurdum o alfa kurda bağlanmıştı ve gitmesine izin vermeyi düşünmüyordu. Weston'ın sürüsüne katılmak istiyordu. Ait olmak. Bu birlik duygusunun tadını çıkarmak ve ejderhaların ayaklarının dibinde kıvrılmış yalnız bir kurt olarak kalmak yerine gücümüzü tam potansiyeline ulaştırmaya çalışmak.

Tüylü piçin nereden geldiğini anlasam da, Finley'nin tıpkı o alfa kurdun yaptığı gibi birlik yarattığını anlamasını istiyordum, sadece bunu yapmak için kurt şarkısı kullanması gerekmiyordu. Ona olan sadakatim sadece onun eylemleriyle kazanılmıştı, işin içinde büyü yoktu. Bizi aynı şekilde ya da daha iyi koruyacaktı. Onun gözetiminde çiçek açmamıza izin verirdi.

Dinlemiyordu, korkunç cin.

Weston'ın büyüyle kurdum yavaşça çözüldü. Adrenalin kanıma karıştı ve sırtım dikleşti. Hayatımda ilk kez, prensin düşmanca altın bakışları arasında altıma sıçmak gibi boş düşüncelerim yoktu.

En azından bu güzel bir değişiklik oldu.

"Lütfen," dedi kraliçe, sesinde küçük bir titreme vardı. "Sizinle konuşmam için bana bir şans verin." Tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalıydı ve daha küçük bir kadın olsa etrafındaki izleyicilere bakardı. Ama merhum kralla birlikte yaşadıktan sonra duygularına hâkim olmayı öğrenmişti. Buna mecburdu. Fırtınanın içinde halkın dayanağı olmak zorundaydı.

Bizi terk edene kadar.

Çenesini kaldırdı. "Açıklamama izin verin, sonra kaderimle ilgili kararınıza saygı duyacağım," diye devam etti güçlü ve eşit bir sesle.

Prens yumruklarını sıkıp açıyordu, yüz ifadesi taş gibiydi ve vücudu dimdikti. Finley ise tedirginlikle yüz ifadesini buruşturdu. Gözleri prens ve kraliçe arasında gidip geliyordu; biri için endişe, diğeri için öfke doluydu. Prens duygularını göstermiyor olabilirdi ama kraliçe aralarındaki bağ sayesinde onları hissediyordu. Muhtemelen annesinin açıklamasını duymak istemiyordu çünkü bu açıklamanın onu lanetleyeceğinden, onun için her şey olan kadın hakkındaki düşüncelerini yok edeceğinden korkuyordu. Hayatındaki diğer tüm insanlardan üstün tuttuğu kadın.

Derin bir nefes aldım, kalbim onun için parçalanıyordu. Hepimiz için. Kral korkunç bir piçti. Kraliçenin de aynı derecede kötü olduğu ortaya çıkarsa bununla başa çıkabilir miyim bilmiyordum. Bu yerle ilgili tüm güzel anılarımı lekeleyecekti. Çünkü burayı yaşanabilir kılan oydu.

Hay sikeyim. Bunun olduğuna inanamıyordum!

Prens başını çok az salladı ve dikkatini daha fazla ondan ayırmadan gözlerini kaçırdı. Bu, hem taç giymiş kraliçe hem de annesi olarak onun konumunu küçümsemek anlamına geliyordu. Bunu yapmak onu öldürmüş olmalı.

"Sizi çağirtacağım," dedi kayıtsızca. Bakışlarını önünde toplanan kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Hepiniz zorlu bir savaş verdiniz ve kazandınız. Krallığımın dışından bize katılanlar, hoş geldiniz. Size sunacak daha fazla şeyimiz olmadığı için özür dilerim ama en azından sıcak yataklar ayarlayacağız ve elimizdeki yiyecekleri size sunacağız. İblis krallığında hapsedildikten sonra geri dönenler, hepinizin hikayelerini dinleyeceğim. İntikamınız alınacak, buna söz veriyorum. Ve son olarak, iblislere karşı ayaklananlar, tebrikler! İyi bir savaştı. Bugün zaferimizi perçinlediniz. Kendinizle gurur duyun. Krallığımızı geri aldık!"

Toplananların çevresinden bir tezahürat yükseldi, o vasat herifler galibiyetimizin ışıltısını hissediyordu.

"Hadriel," dedi prens ve yüzümdeki gülümsemeyi anında sildi. Bana odaklanmasından nefret ederdim. "Herkesi yerleştir. Hepimiz kendimize gelmek için biraz dinleneceğiz ve sonra yapacak çok işimiz var. Krallık olarak hâlâ zayıfız ama bu sorunu mümkün olduğunca çabuk düzeltmek istiyorum. Herkesi yerleştirdikten sonra, görüşmem gereken kişilerin listesini ve ne zaman görüşeceğimi bana bildir."

Güç, prensin hızlı komutlarını yönlendirdi. Kurdum içimde çırpınıyor, ejderhaya boyun eğmemi istemiyordu. Kurdum sadece alfasından gelen emirleri yerine getirmek istiyordu.

Yüzümü buruşturdum, tereddüt ettim ve Weston'a bakmaktan kendimi alamadım. Eğer bu normal bir durum olsaydı, bir yabancıнын sürü kurduna ne yapması gerektiğini söylemesine çok içerlerdi. Bu bir meydan okuma olarak görülebilirdi. Öte yandan prens de Weston'ın halkının sadakatini kazanmasını muhtemelen hoş karşılamazdı. Ne karmaşa ama.

Konuşmak için ağzımı açtım, hâlâ ne söylemeyi planladığımdan emin değildim ki prensin gözlerinde anlayış belirdi. Bakışları Weston'a kayarken sertleşti.

"Bağlantıyı istediğim zaman kesebilirim," dedi Weston, ses tonu prensin ona bakışı kadar sertti. "Onun

Kurt bunu istemez. Hiçbiri istemiyor."

Bir güç dalgası tekrar üzerimize çöktü, prens az önce duyduklarından hoşlanmamıştı. Belli ki Weston'a karşılık veren tek kişi benim kurdum değildi. Diğer köylüler de ona çekilmişti. Böylesine çalkantılı zamanlardan sonra, güçlü ve dengeli bir kurt alfa tarafından yönetilen bir sürünün sunduğu güvenlik ve birlik hissi cazip olmanın ötesindeydi.

Prens ve Weston uzun bir süre birbirlerine baktılar; ejderha gücü etrafımızı sarmış, kurt gücü ise midelerimizde zonkluyordu. Weston sabit durdu. Sanki iki alfa bir patlamaya hazırlanıyordu ve bu süreçte hepimiz çarpılacaktık.

Yine de beni parçalayan şey bu değildi.

Finley ani bir anlayışla bana bakıyordu. Hüzün yüz hatlarını kapladı.

"Kurdun sürüsüne katılmak istiyor, öyle mi?" diye sordu bana sessizce. Her kelime kalbime çakılan bir çivi gibiydi. Bunu farklı bir şekilde yapmak istemiştım. Açıklamak istemiştım.

Herkes sessizce cevap vermeme bekledi.

Sessizce başımı salladım. "Direnmeye çalıştım ama kraliçenin tepemde uçtuğunu gördüm, biraz korktum ve yanlışlıkla savunmamı düşürdüm. Kurdum... kontrolü ele aldı."

Ayrılan dudaklarından bir nefes çıktı. Uzandı ve elini Nyfain'in yaralı ön koluna dolayarak destek aradı.

Dikkatini ona yöneltti.

"Bunu sonra konuşuruz," dedi ona, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Sonunda gözlerini ayırdığında, Weston'ın üzerinde durdu. "Bunu enine boyuna konuşmamız gerekecek. Kurt şekil değiştirenlerin nasıl çalıştığını daha iyi anlamak istiyorum. Ama şu an bunun zamanı değil. Dinlenmeye ihtiyacı olan bir sürü yorgun insan var. Nyfain'in dediği gibi her şeyi organize etmeliyiz ve bunu yapmak için de insanlarımıza ihtiyacımız var. Hepsine. Onları serbest bırakabilir misin ya da bunun olması için yeterince uzun süre ne yaparsan yap? Bu olacak.

uzun vadede hepimize yardımcı olacak. Ondan sonra ne olacağına karar veririz. Bu yeterince iyi bir uzlaşma mı?"

Nyfain kolunu sahiplenici bir tavırla kızın beline doladı ve kalçasına bağladı. Yorum yapmadı, sadece sessizce Weston'ı izledi. Eşi olmasına rağmen teknik olarak henüz prenses değildi ve bu krallıkta kraliçe hiçbir zaman tahtın tüm gücünü paylaşmamıştı. Bu her zaman böyle olmuştu. Yine de prensin umurunda olmadığı açıktı. Krallığını yönetmek de dahil olmak üzere her konuda ona eşit davranmaya niyetli olduğu açıktı. Finley'e her zaman yol açmış, onu boğazlamak istediğinde bile ona saygı duymuştu.

Bu kadar korkunç olmasaydı, cehennemin eşiğindeyken bile kendisinden önceki kraldan daha iyi olduğu için sırtını sıvazlardım. Finley'e inandığı için onu överdim.

Onun yükselişini ve kraliçe oluşunu özleteceksin bana, seni saçmalayan sikik kukla, diye düşündüm ve hayvanıma bağırdım, kalbim hâlâ kırıktı. Onu terk etmek istemiyorum. O alfabayla gitmek istemiyorum.

Kendi türümüzle birlikte olmak bizim için en iyisi ve bunu sen de biliyorsun, diye yanıtladı. Babamız bir betaydı. Annemiz de bir o kadar güçlüydü. Vasat bir uşak ya da seyisten daha fazlası var. Gerçek potansiyelimizi ortaya çıkarabilmemiz için bir sürünün içinde olmalıyız.

Dişlerimi sıktım, gözlerim ateşle doldu. İki arada bir derede kalmaktan nefret ediyordum çünkü o hem haklı hem de haksızdı. Eğer gidersek, onun bize sunabileceği fırsatları kaçırmış olacaktık. Her zaman cesaretimi sınamıştı ve iblis zindanlarında Leala'ya ve bana bildiğimiz en iyi şekilde yardım etmemiz için güvenmişti. Günü kurtarmaya giden sağlam bir ekip oluşturmak için bizimle birlikte çalışmıştı. Weston değil, o liderlik etmişti.

"Evet, elbette," dedi Weston, düşüncelerimi ve iki alfanın birbirine karışan gücünü yarıp geçerek

yatıştı. "Sürüye bağlı kalmak istiyorlar ama ben alfa olarak, yani komutanları olarak kenara çekileceğim, böylece siz de kendi işlerinizi halledebilirsiniz. Nasıl yardımcı olabileceğimi lütfen bana bildirin."

Finley gülümsedi. "Teşekkürler. Biraz dinlenin. Yakında konuşuruz."

Weston da etrafındaki kurtlar gibi gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Perileri ve iblisleri herhangi bir şey olmadan önce yakalamalıyız. Köylüler onları bulursa," diye mırıldandı Finley prene, elini karnında gezdirerek.

"İblisler mi?" diye homurdandı.

"Evet. Küçük bir iblis grubu zindandan çıkmamıza yardım etti. İktidar partilerini devirmek istiyorlar ve bunu yapmalarına yardımcı olabilmemiz için bize içeriden bilgi vermeyi teklif ediyorlar. Her şeyi açıklayacağım ama önce birileri yanlış bir fikre kapılıp onları öldürmeden önce onları güvene almamız gerekiyor."

Başını salladı ve zindandan dönen saray mensuplarına baktı. "Bir ejderha takımı al," dedi ona. "Ben herkesi buraya yerleştirmeye çalışacağım. Döndüğünüzde beni görün. Baskı işlemini henüz bitirmedik."

Titredi, gözleri bir an için yıldızlaştı.

Kendine gelir gibi olmadan önce nefes nefese fısıldayarak "Tamam," dedi. "Ama aynı zamanda..." Döndü ve Weston'ı işaret etti. "Kurtlar yerde daha iyidir. Bana eşlik edebilir misin Weston?"

Prens bir an için kaskatı kesildi. Finley burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu. Tüm resmi işler genellikle saray tarafından yürütülürdü ve iktidar mevkileri her zaman ejderhalar tarafından işgal edilmişti.

Finley, bekçilik gibi basit bir görev için bile olsa Weston'dan yardım isteyerek protokolü çiğniyordu. Aslında bir kurttan bir ejderhanın işini yapmasını istiyordu ya da en azından bu şekilde algılanabilirdi.

Ama prens onu düzeltmedi. Deli kralın kesinlikle yapacağı gibi onu aşağıya çağırmadı. Ona yorum yapmadan bu gafı yapmasına izin veriyordu.

Deneklerinin önünde yüzünü kurtardığından emin olmak için. Ve dürüst olmak gerekirse... muhtemelen Finley'nin haklı olduğunu anlamıştı. Kurtlar yerde daha iyiydi. Onları yardıma getirmek mantıklıydı, özellikle de herhangi bir sorun yere bağlı şekil değiştirenler olan köylülerden kaynaklanacağı için.

Weston öne çıkmadan önce, ejderha alfanın bir sorun çıkarıp çıkarmayacağını merak ettiği belli olan prene baktı. "Elbette."

"Harika," dedi Finley. "Tamara, birkaç kişiyi al ve gidelim."

Tamara hareket etmedi. Kraliçeye, teknik olarak komutanına baktı ve onay bekledi.

Korku beni sardı. Bu Finley için nasıl olacaktı? Gerçeği ete kemiğe bürünmüşken bir halktan birini destekleyen olur muydu?

Prensin buna izin vermeyeceğini bilmeliydim.

"Lanetten nasıl kurtulduğunu öğrenene kadar," diye bağırdı annesinin başının üzerinden bakarak, "annem hiçbir güce sahip olamayacak. Ve çoğunuzun bildiği gibi, kraliçeler bağımsız olarak yönetme kapasitesine sahip değildir. Babamın ölümüyle birlikte taç ve görevleri bana geçti. Taç giyme törenine kadar onun vekilharcıyım. Finley, eşim olarak, prenses vekilidir, yakında kraliçe olarak taç giyecek. Böyle bir zamanda, ona eşit güç ve yetki vermek için yasaları değiştireceğim ve herhangi bir dişi çocuğa taç üzerinde erkek meslektaşlarıyla aynı hakları vereceğim. Finley tarafından verilen herhangi bir emri, benden gelseydi yapacağınız gibi aynı ağırlıkla ele alacaksınız. Ben aksini söyleyene kadar eski kraliçenin hiçbir emrine itaat etmeyeceksiniz."

Sözleri gün boyunca patladı ve kraliçe onların gücünü hissettiyse de hiçbir işaret vermedi. Dimdik durdu, ifadesi soğukkanlıydı, görünüşe göre onun duygularından yılmamıştı. Onu hayatımda hiç bu kadar soğukkanlı görmemiştim. Ancak arkasında duran baş nedimesi kaşlarını çatmıştı. Onun da lanetten kurtulduğunu unutmamıştım. İkisi de son anda kurtulmuştu.

Ve sonra, kraliçenin sözde ölümü nedeniyle, prens krallıkta kapana kısılmıştı.

Prens Finley'nin yanağına uzanıp başparmağını çenesinde gezdirirken elinde hafif bir titreme olduğunu fark ettim.

Ona uzun bir öpücük vermeden önce usulca "Çabuk dön," dedi. "Konuşacak çok şeyimiz var ve bunu... baskı konusundaki çabalarımızı tükettikten sonra yapacağız."

Adam bana bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp şatoya doğru ilerlerken bakışları istekli bir hal aldı. Finley nefesini tutarak ona uzandı ve ben de onun neye tepki verdiğini gördüm.

Prensin yara izleri ve dövmelemlerle kaplı sırtının her iki yanında parıldayan altın pullardan oluşan iki şerit oyulmuştu. Saatler önce bunlar yara izinden başka bir şey değildi. Ancak her iki şerit de tam değildi; sadece eski yara dokusunu gösteren yamalar vardı. Sanki birisi bazı kısımları kazımış gibiydi. Lanetin serbest bırakılmasıyla tamamen iyileşmemişti. Vücudundaki diğer yara izleri hiç geçmemişti.

Kadın onarılmış pulların bazı kısımlarını izlerken titredi.

Gözleri yoğun bir şekilde ona döndü. "Farklı hissettiklerini düşünmüştüm ama... başka konular dikkatimi dağıttı."

"Tam değiller. Ama... onlar altın," dedi yumuşak bir sesle.

Konuşmadı, gözleri onun ötesine kaymadan önce uzun bir süre ona bakmaya devam etti. Seyircileri vardı. Pullarının eski rengine dönmemesi ihtimaline karşı herkesin önünde yer değiştirmek istemezdi. Pulları olduğu için kanatlarının da bozulmuş olabileceğinden bahsetmiyorum bile. Kanatları zarar görmüş ejderhalar görmüştüm ve bu genellikle sırtlarındaki pullardan belli olurdu. Adamla bu kadar işkence dolu zaman geçirdikten sonra, artık prensi gerçekten iyi okuyabiliyordum. Ne anlama geldiğini anlamadan önce herkesin bu yeni yönünü görmesini istemezdi.

"Çabuk bana dön," diye mırıldandı ve sonra şatoya doğru yürüyüşünü tamamladı.

Peşinden koştum. Muhtemelen bağıracak birine ihtiyacı vardı. Bu onu her zaman daha iyi hissettirirdi. Ve o küçük toplantıdan sonra, halletmesi gereken gerçekten kötü şeyler vardı. Kafasını dağıtacak birine ihtiyacı vardı ve Finley bunu yapana kadar güvenilir uşağıyla yetinmek zorunda kalacaktı.

Kazanmak için sıradanlık.

OceanofPDF.com

iki

Finley

"VAY ANASINI, DEĞİL Mİ?" Tamara, kale merdivenlerinin etrafında toplanan insanlardan koşarak uzaklaşırken şöyle dedi. "Onun hâlâ hayatta olduğunu asla ama asla düşünemezdim. O köyler topluluğu lanet kalkana kadar onun Wyvern kraliçesi olduğunu bilmiyordu. Lucille, ilk başta hepsinin kafasının nasıl karıştığını gördün mü? Sonra beyinleri her şeyi anlamaya çalışırken gözlerini nasıl kırıştırdıklarını?"

"Bana uçmayı o öğretti," dedim, hâlâ inanamıyordum. "Hikâyemi duydu. Üzerimde oğlunun kokusunu aldı, kılıcını gördü ve hiçbir şey söylemedi. Bu, Wyvern'den başka kimsenin etrafta dolaşmasını neden istemediğini açıklıyor. Sence neden?"

Eski saraydan iki ejderha Jade ve Xavier bize katılırken Lucille yumuşak bir sesle, "Evet, güzel soru," dedi. Weston'ın kurtlarını beklemek üzere ağaçların arasında durduk.

"Kral onun ölümüne çok üzüldü," diye mırıldandı Xavier, soyunmaya hazırlanırken. "Sence biliyor muydu?"

Jade yeşil gözleri parlayarak, "Biliyor olmalı," diye cevap verdi.

"Ama bu kapalı bir tabut cenazesiydi," dedi Tamara.

"Onu görmek isterdi," diye yanıtladı Jade. "Muhtemelen kapalı bir tabuttu çünkü içinde o yoktu."

"O zaman neden bize yalan söyledin?" Tamara kaşlarını çattı, gözlerinde öfke parlıyordu. "Neden muhafızına yalan söyledi? Sizce sadece prensi eve götürmeye mi çalışıyordu?"

"İşe yaradı, değil mi?" Xavier söyledi.

"Kral deliydi ama," dedi Lucille. "Onun gitmesine izin vermezdi. Hayatta olduğunu bilseydi, onu takip eder ve sürükleyerek geri götürürdü."

Xavier omuz silkti. "Belki de bir anlaşma yapmıştır, ben giderim ve bu da prensi geri getirir. O benim için."

"Onu böyle kurban etmezdi," diye tısladı Tamara.

"Gidebileceğini düşünseydi giderdi," dedi Xavier. "Kimsenin deli kralın iblis kralla bir anlaşma yapacağını düşündüğünü sanmıyorum. Muhtemelen oğluna zarar vermeden kendini kurtarabileceğini düşünmüştür."

"Ama neden yaşlanmadı?" Ami olarak tanıdığım kadınla olan tüm ilişkilerimi gözden geçirerek, tüm olanları tekrarlayarak sordum. "O ve Claudile burada olmasalar bile o lanetten etkilendiler."

"Her şeyden önce, adı Claudile değil." Xavier sırtıttı. "Delaney."

Yüzümü buruşturdum. "Ve kraliçenin adı..."

Tamara ve Lucille'in gözleri büyüdü. Xavier'in gözleri parladı. "Kraliçenin adını bilmiyor musun?" Lucille sordu.

"Sözde öldüğünde gençtim ve daha küçük ve müstakil köylerden birindeydim," diye cevap verdim. "Hiçbirinin adını bilmiyordum. Hayat normal olsaydı eminim bilirdim ama ben bu tür bilgileri hatırlayabilecek yaşa geldiğimde hepsi ölmüştü, onlarla birlikte mahkeme vardı ve biz hayatlarımız için savaşıyorduk. Bunu bilmek önemli görünmüyordu."

Xavier sırttı. "Geleneklerin hiçbirini de bilmiyorsun. Şimdiden büyük bir hata yaptın ve daha ilk günün."

Midem bulandı ve Tamara kaşlarını çattı.

Xavier'e "Kiminle konuştuğunu unutma," dedi. "Biraz saygı göster."

"Tarihteki en sevilen kraliçenin gölgesinde duran bir halktan biriyle konuşuyorum," diye cevap verdi. "Finley prensin eşi olabilir ama henüz yemin etmedi. Resmi değil."

"Prensi duymadın mı?" Lucille onu itti. "Henüz fiilen olmasa da sözde onu resmileştirdi. Kral olur olmaz bazı şeyleri değiştireceğinden bahsetmiyorum bile. O sadece bir göstermelik olmayacak. Tam zamanı."

Xavier alçak bir ses tonuyla, "Göreceğiz," dedi.

"Güç olsun ya da olmasın, yemin etsin ya da etmesin," dedim eşit bir tonda, "benimle böyle konuşmaya devam edersen bir sorunumuz olacak."

Sırttı. "Kraliçenin kılıcını geri alması dışında." "Boğazını kesmek için bir kılıca ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" I

dışarı çıktı. "Yeterince çaresiz kalırsam lanet olası bir cam parçası bulurum ama bulacağımdan şüpheliyim çünkü bir hançer ya da çakı işimi görür."

Gözleri kısıldı ama ağzını kapattı. Boş tehditler savurmadığımı doğru anlamıştı.

Yine de yüzüme yansımasına izin vermediğim midemin çalkalanması durmadı. Onun bu ani havasına hazır değildim. Sanki yaşadıklarımızı hatırlamıyormuş gibiydi. Sanki bir şekilde eski hiyerarşinin hayatta olduğunu ve onun yerinin garanti olduğunu düşünüyordu. Yakında gerçeğin tokadını yiyecekti. Döndüğü krallık geçmiş zamanların altın krallığı değildi. Yıkılmıştı ve kibirin burada yeri yoktu.

Yine de onun düşünceleri başkaları tarafından da paylaşılabilecekti. Muhtemelen muhaliflerim destekçilerimden daha fazla olurdu.

Belki de onu ibretlik bir hale getirmelisin. Ona haddini bildirmek için bir kılıca ihtiyacın yok, diye düşündü ejderham. Sadece bana ihtiyacın var. Onun ejderhasını her gün yenerim. Ben daha iriyim, daha alfabam ve en önemlisi çok daha acımasızım.

Beş erkek ve kadın yukarı doğru yürüdü, erkekler uzun boylu ve genişti, belirgin kasları ve sert gözleri vardı. Kadınlar biraz daha kısaydı, o kadar geniş değillerdi ama kıvrımları sert kaslara işaret ediyordu.

"Bizi alfa gönderdi," dedi öndeki adam, kahverengi saçlı, yontulmuş bir yüze ve derin, kadifemsi kahverengi gözlere sahipti. "Ben Ehno. Sürünün bu alt bölümüne ben liderlik edeceğim. Sizin liderliğinizi takip edeceğim."

Tamara'nın gözleri büyüdü ve Xavier kaşlarını çatarak bana bir bakış attı. Bu bir şekilde önemliydi ama neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şekil değiştirenler ve genel olarak saray hakkındaki bilgi eksikliğim beni zaten engelliyordu. Bir an önce ders almam gerekiyordu. Tamara'nın bunları bana verip vermeyeceğini merak ediyordum.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" Ehno'ya sordum. "Evet. Geldiğimiz yere dönüyoruz, değil mi?"

"Doğru. Umarım büyümlü duvar kalktıktan sonra Wyvern'de dolaşmak gibi aptalca bir fikre kapılmamışlardır. Köylülerin o iblisleri görmekten mutlu olacaklarından şüpheliyim." Ona başımı salladım. "Tepenizde uçuyor olacağız. Size ayak uyduracağız."

Ehno başını salladı ve yer değiştirmek için uzaklaştı.

Ben de aynısını yaptım, ejderhamın kontrolü ele alabilmesi için bir süreliğine ağaçlardan ayrıldım. Yer değiştirdik ve o gökyüzüne yükseldi, bizi ağaçların üzerinden geçirirken kanatlarını tembelce çırpı. Diğer ejderhalar da bana katıldı ve Yasak Orman'ın -ya da artık yasak olmadığına göre Kraliyet Ormanı'nın- üzerinde süzüldük.

Bir heyecan beni yakaladı. Bu gerçek miydi? Lanet olası bir prenses miydim?

Prenses mi?

Nyfain'in ejderha formunda mavi gökyüzünde süzülüşünü, altın pullarının ışıltısını izlerken hissettiğim şaşkınlığı hâlâ hatırlıyorum. O zamanlar genç bir kızdım, önemli olan her yönden ondan ayırdım ama o artık benimdi. Eşim. Belki bir gün çocuklarımın babası olacaktı, eğer olacak kadar kutsanmışsam. Sonsuza dek benim olacaktı. Sonunda tekrar birlikte olduğumuza inanamıyordum, lanet kalkmıştı.

Yapılacak daha çok iş var, ejderham beni uyardı. Eğer o iblis sürüsü geri gelir ve bacaklarını altından keserse sonsuza dek yaşamanın pek bir anlamı kalmaz. Ya da o kraliçe tahtı kışının altından söküp alırsa.

Şansıma hayret etmem için bana bir saniye izin verir misin?

Seni becerirken harikalar yaratıyor. Kanat meselesini düşünmeye başla.

Haklıydı. İblis büyüü kanatlarını sırtından sökmüştü. Sıyırmak pulların hepsini değil ama bir kısmını geri getirmişti. Neden? Değişimi zorladığında büyülerinin bir kısmı onun içinde bağlanmış olabilir miydi?

Eğer öyleyse, zindanlardan kaçıp krallığımıza girmemize yardım eden güçlü peri Calia büyüü hissedebiliyor olmalıydı. Umarım o da büyüü çözebilir ya da ortadan kaldırabilir.

Weston'ın kurtlarıyla kesişen yolumuzda ilerlerken köyün şekil değiştirenlerinin devriyeleri altımızdaki ağaçlarda dolaşıyordu. Onları geçmemeye özen gösterdim, onlar altımızdan geçerken yavaşça uçtum. Hepimizin bir bütün olduğunu göstermek istedim. İblis Kral'a karşı elde ettiğimiz başarının tesadüf olmadığını ve birbirimize kenetlenirsek daha güçlü olacağımızı.

İblisleri ve perileri görmeden krallığın sınırına yaklaştıkça kalbim sıkışmaya başladı.

Kara, ejderhama söyledim.

Hızla aşağıya doğru eğildi, yer bizi karşılamak için hızla yükseldi ve yer değiştirdi ve insan bedenim yerde yuvarlandı.

Nasıl inileceğini bildiğini biliyorum, seni pislik, dedim ona, kendimi ayağa sürükleyerek ve silkeleyerek. Diğerlerinin önünde beni aptal durumuna düşürüyorsun.

Sadece nasıl inileceğini biliyorum. Bu acelemiz varmış gibi görünmemize neden oldu.

Üzerinde çalışmamız gereken şeylerin listesi hızla büyüyordu.

Diğer ejderhalar arkama konarak daha önce inşa edilmiş olan büyülü duvarın hemen dışında bana katıldılar. Kurtlar hayvan formlarında koşarak geldiler.

Bu noktada, iblis büyüünün topraklarımız üzerindeki etkisini görmek çok kolaydı; görünmez çizginin bir tarafı yemyeşil ve bereketliyken, diğer tarafı bükülmüş, kararmış ve yaşamdan mahrum kalmıştı.

"Nereye gittiler?" Tamara, iblis botlarına ait olması gereken ağır izleri işaret ederek sordu.

Kokularını alsam da onları takip etmem için yeterince belirgin değildi ve ayak izleri birkaç adım sonra kayboldu. Sanki yollarını gizli tutmaya çalışıyorlardı.

"Ceset yok," dedi Jade, bölgeyi taramak için daireler çizerek. "Kan yok. Bunlar iyi işaretler."

Artık büyük gri bir kurt olan Ehno, burnunu yere koyma gösterisi yapmadan önce usulca hırladı. Bu şekilde koşarak ilerledi, sonra geri dönerek beni takip etmemi istedi.

Niyetini taklit etmek zorunda kalmaması için kurdu daha iyi okumayı öğrenmem gerekiyordu.

"Burunları kesinlikle bizimkilerden daha iyi," dedim, devam etmesini işaret ederek ve ardından koşarak. "İz sürme konusunda daha iyiler. İki ayak üzerinde takip et ki gerekirse iletişim kurabilelim. Hızlıca yer değiştirecek enerjim olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Tamara. "Çok yorgunum. Tanrıya şükür prensin bir kalbi var ve yeniden inşa etmeye başlamadan önce dinlenmemize izin verecek. Daha fazla devam edebileceğimi sanmıyorum."

Deli kralın ne talep edeceğini sorma zahmetine girmedim. Oldukça açıktı.

Bir anda nereye gittiğimiz belli oldu; teknelere geri döndük. Oraya vardığımızda, kıyıya ulaşmak için kullandığımız kayıkların içeri alınıp bağlandığını ve kimsenin onlara gitmesinin engellendiğini gördük.

"Akıllıca," dedim, yer değiştirmeye hazırlanırken. "Muhtemelen adamlarımızdan birinin iblisleri aramak için bu kadar uzağa gelmesinden endişe ettiler ve bir çatışma riskini göze almak istemediler."

"Ya da belki sadece yorgundular ve bir yatak istediler." Yeşim gözlerini ovuşturdu.

"Ya da bu, evet." Sırıttım ve iblislerin teknesine çarpmadan nasıl bineceğimi düşünerek yer değiştirdim. Ejderham havada yer değiştirdi ve bir taş gibi güverteye düştüm, popomun üzerine sertçe indim ve sonra geriye düşüp başımı çarpmaya başladım.

Sorun çözüldü, diye düşündü.

Dünyada duygularımı düzgün bir şekilde ifade etmek için yeterli küfür yoktu, bu yüzden kendimi ayakta durmaya zorladım ve ikimizi de öldürmeden nasıl intikam alacağımı düşündüm.

Ejderhaların geri kalanı tepemizde daireler çizerken, kaptan ortaya çıktı. Diğerlerini varlığımız konusunda çabucak uyardı.

"İşe yaradı," dedi Govam güvertede benimle karşılaştığında. Alaca gri gözleri parıldıyordu. "Krallığın tek parça halinde mi?"

"Yıllardır tek parça halinde değildi, Govam, bunu biliyorsun. Ama biz yaptık, evet. Onları kovaladık."

İçimi ürpertici bir şekilde çektim ve hâlâ her şeyi sindirmeye çalışırken gülümsememe izin verdim. Nyfain ve ben krallığımızı iblislerin pençesinden kurtarmıştık.

Altın prensi beceriyordum!

Sakin olur musun? Ejderham kızgınlıkla düşündü. Bana bunu hatırlatıp durma-

Evet, evet, biliyorum.

Yüzümden aptalca bir sırıtış olduğunu bildiğim şeyi silmeye çalıştım, ancak arzu şimdi Nyfain'in içinde birikiyor, kıvrılıyor, büyüyor ve ısınıyordu. Onun bana olan özlemini ve benim de ona geri dönmek için aynı derecede güçlü bir ihtiyaç duyduğumu hissettim. Vücudunu parmaklarımın altında hissetmek için. Onun dokunuşunda kaybolmak için. Bu sadece ona duyduğum cinsel bir ihtiyaç değildi, garip bir tür zonklamaydı. Ortamımı kavrayan ve ona doğru hareket etmemi sağlamak için çekmeye devam eden bir çekim. Kendimi bir parçam gibi, aslında yarım gibi hissediyordum ve içindeki her şey bu yarımları birleştirmek için çaresizdi. Bu, baskının bir yan etkisi olmalıydı. Yapacak çok şey vardı ve şimdi de halledilmesi gereken çok şey vardı - kraliçe, kurtlar, ticareti yeniden kurmak, erzak almak - ama tek istediğim Nyfain'in vücudunun tadını çıkarmaktı. Yumuşak dudaklarının kavrulan tenimde kaydığını hissetmek.

"Sizi güvenli bir şekilde şatoya geri götürmeliyiz," dedim Calia çok uzakta demirlemiş olan şık gemisinin güvertesindeki küpeştenin yanına doğru sürüklenirken. El salladı. Sesimi yükselttim. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Eşimin iblislerin geri kalan büyüsünden kurtulmasına yardım edip edemeyeceğini görmek istiyorum."

"Altın prensiniz şüphesiz onun halkıyla bir bağlantı kurmak isteyecektir," dedi Govam, kız kardeşi ve diğer perilerin ona katılmasını izleyerek. "Kral ve kraliçeyle konuşmak için bir davetiye almak isteyecektir, bundan hiç şüphem yok. Onların hiyerarşisinde üst sıralarda yer alıyor. Yıllar boyunca bundan bahsedildiğini duydum."

Listeye ekle.

Sonra, hiç beklenmedik bir anda, aklına bir düşünce geldi. Nyfain'in eski nişanlısıyla aynı krallıktan mıydı? Bunca zaman sonra bile o kadın Nyfain üzerinde bir hakkı olduğunu mu düşünüyordu? Çok nadir ve güçlü olan bitki yetiştirme büyüğü üzerinde?

Ejderham alçak sesle homurdandı ama bu düşüncüyü uzaklaştırdım. Yapacak yeterince işim vardı, yığınının üzerine daha fazla korku yığılmasına ihtiyacım yoktu. Zamanı geldiğinde bunun için endişelenirdim.

ÜÇ

Finley

Kurtlar tarafından kuşatılan periler iblislerin etrafında bir çember oluşturdu ve ejderham onlara ormandan geçerek diğer ejderhalarla birlikte havadaki kaleye kadar eşlik etti. Bizi görenler gözlerini dikip baktı, iblisleri görünce yüzleri öfkeyle buruştu.

Şatoda merdivenler, sağa sola koşuşturan birkaç kişi dışında temizlenmişti. Vemar dışarı çıktı ve beni görünce bir an duraksadı.

"İşte buradasınız, Garip Bayan." Elleri kalçalarında, önümüzde durdu.

İnsan formuma geri döndüm. Kurtlar da aynısını yaptı ve ejderhalar da yere inip aynısını yaptı.

"Ne var ne yok?" Vemar'a sordum, Nyfain'in sürekli çekimini sanki kaburgalarımın bir ip bağlıymış gibi hissediyordum. Artık onun yerini gerçekten hissedebiliyordum, beni eve çağıran bir fener gibi.

"Sadece işe yaramanın bir yolunu arıyorum. Bir zindanda çok uzun süre boşa kaldım. Burada boş durmamayı tercih ederim."

"Eminim odaların tozunu almak, yataklara çarşaf sermek ya da ne gerekiyorsa yapmak için yardıma ihtiyaçları vardır."

"Evet, yapabilirlerdi ama benden bunu istiyor gibi görünmüyorlar. Beni kovdular. Buranın bir ejderha için uygun bir yer olmadığını düşünüyorlardı. Benim sorum tabii ki 'Peki o zaman ejderhanın yeri neresi?' oldu. Bunun üzerine, 'Avluda' dediler." Vemar kollarını iki yana açtı ve etrafına bakındı. "Peki ejderhaların ait olduğu bu büyülü saray nerede? Bana öyle geliyor ki burada rastgele parıltılar ve terk edilmiş kostümler dışında pek bir şey yok. Köşede bir ayı kostümü buldum. Daha yakından bakabilirdim ama üzerinde endişe verici lekeler vardı. En iyisinin artık ona dokunmamak olduğuna karar verdim. Ve tüm ışık prizlerinde mumlar var. Bu tehlikeli olmalı, değil mi?"

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Kostümlere dokunma, Hayır. Eskiden ejderhalar -ve sanırım sadece ejderhalar-soylulardı. Sarayı onlar oluştururdu. Asiller önemsiz işler yapmaz. Muhtemelen kastettikleri buydu."

"Sadece ejderhalar mı?" Ehno sordu.

"Sadece ejderhalar," diye yanıtladı Tamara, sesinde bir hırıltıyla. "Burası bir ejderha krallığı, yoksa bunu kaçırdın mı? Tıpkı Flamma Krallığı'nda sarayda sadece kurtların olması gibi."

"Hey, hey, whoa, whoa." Tamara'ya kaşlarını çatıttım. "Ehno ve Weston'ın sürüsünün geri kalanı olmadan bir ejderha krallığı olamayacağını unutma. Her neyse, bu soruyu sormakta haklı. Krallıkta başka şekil değiştiren türler varken iki hiyerarşi de mantıklı değil," dedim gözlerimi ovuşturarak. "Adil bir temsil olmalı. Demek istediğim, Flamma Krallığı'nda dağlarda takılan güçlü ejderhalar var. Ejderhaları saraya dahil etselerdi o krallığın ne kadar güçlü olacağını bir düşünün. Durdurulamaz olurlardı."

"Ejderhalar ve kurtlar pek anlaşılamaz," dedi Lucille.

"Herkes bu kadar amcık olmayı bırakırsa, belki yapabilirler." Yeniden Vemar'a odaklandım. "Git ve konuyu zorla. I

Deli bir ejderhayla kavga edeceklerinden şüpheliyim. Ya da biraz uyuyun. Yorgun olmalısın."

"Yorgunum, evet, ama meşgul olmak iyi hissettiriyor." Biraz daha yaklaştı. "Bu arada, çok acımasız bir eşin var. Ona bulaşmamam gerektiğini bildiğim için mutluyum. Micah'ın neye bulaştığının farkında olduğunu sanmıyorum."

Micah beni Nyfain'den koparmaya çalışan ejderhaydı. Ona meydan okumuş ve bunun için çok acı çekmişti.

Yutkundum. "Micah nasıl?"

Vemar sırtarak doğruldu. "Ölümü aldattı ve bunu biliyor." Güldü ve arkasını döndü. "Seni bir daha rahatsız edeceğini sanmıyorum. Dersini aldı." Kalenin içinde gözden kayboldu.

Tekrar Tamara'ya baktım. "Siz gidip biraz dinlenebilirsiniz. Bence kalede iyi olacağız."

Tamara Ehno'ya bir bakış attıktan sonra başını salladı ve etrafımızdan dolaşarak şatoya girdi. Diğer ejderhalar da onu takip etti, muhtemelen eski konaklama yerlerini kontrol etmeye ve ne durumda olduklarını görmeye gidiyorlardı. Hepsi benimle birlikte iblislerin pençesine düşmüştü ve birçoğu yıllardır evlerinden uzaktaydı.

"Sorun çıkarmak istememiştim," dedi Ehno sessizce, daha yavaş bir tempoyla içeri doğru ilerlemeye başladığımızda.

Nyfain'e yaklaşıırken içimde bir çarpıntı hissederek, "Hepiniz birbirinizle çekişmeyi bırakmalısınız," diye cevap verdim. "Çünkü size şunu söyleyeyim, hepimiz buraya hücum ederken ejderhaların havada, kurtların yerde olmasının ne kadar etkili olduğunu fark ettim. Bizim yukarıdan yapamadığımızı siz aşağıdan bitirdiniz. Bir de işin içine perilerin de büyü kattığını düşünün." Tekrar Calia'ya baktım. "İşte bu iyi bir zaman olurdu, değil mi?"

Calia'nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Ejderhalar," diye mırıldandı başını hafifçe sallayarak. "Savaş sizin için bir zevktir."

"Güçlü bir birliğin düşmanlarını ezmesi... evet. Bu beni heyecanlandırıyor." Gülerek omuz silktim. "Yine de, biz

durduramaz."

Merdivenleri tırmanırken, "Umuyorum ki bunu çok geçmeden test edeceğiz," diye cevap verdi. "Dolion'u tünediği yerden indirmek için birlikte çalışmamız gerekecek."

Nyfain'i gördüğümde midem bulandı. İkinci katta, yanında Hadriel ile odaları kontrol ediyordu. Nyfain'in üzerinde buruşuk bir gömlek ve bağcıklarından biri hâlâ çözülmemiş birkaç ayakkabı vardı. Karmakarışık saçları alnına dökülmüştü ve kasları yırtık kumaşın altında dalgalanıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Calia usulca, sesinde bir endişe notası vardı. "Bu..."

Biz yaklaşırken Nyfain yüzünde hayal kırıklığıyla bana doğru baktı ve tek parmağını bana doğru kaldırdı. Henüz çekip gidemezdi. Hadriel arkasından bana uzun uzun acı dolu bir bakış attı.

"Onu tanıdım," diye fısıldadı Calia. "Çok güzel ama bir o kadar da ürkütücü bir adamı hatırlamamak zor. Uzun zaman önce sarayımızdan biriyle nişanlanmıştı. Onun yoğunluğunu çok net hatırlıyorum. En iyi halindeyken bile sarayın yarısını korkuturdu."

Ani bir öfke parıltısı nefesimi çaldı. Avucumu göğsüme bastırdım ve beni dibe çekmekle tehdit eden duyguyu yatıştırmaya çalıştım.

Verdiğim tepkinin yoğunluğuna hazır değildim. Nyfain'in eski nişanlısı daha önce aklımdan geçtiğinde, beni böyle parçalamamıştı.

Ne bekliyordun ki? diye düşündü ejderham. O bizim. Onu sahiplendik. Belli ki ona dokunan her şeyi öldüreceğiz. Mantık.

Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

"On altı yıl önce," dedim dişlerimi sıkarak, "ve lütfen bir daha ondan bahsetme. Şu anda konu ona geldiğinde pek de mantıklı davranmıyorum."

"Üzgünüm, evet, elbette," dedi Calia. "O bir Syflora, değil mi? Doğru mu hatırlıyorum?"

"Syflora nedir?" diye sordu Govam'ın hemen arkasında, iblis grubunun başında duran ikinci komutanı Denski.

"Şarkılarında büyü var," diye yanıtladı Calia, onu inceleyerek. "Doğal şeylerin büyümesine ve gelişmesine yardımcı olabilirler. Bu çok nadir bir yetenektir, şifa sanatları ve doğal ilaçlar yaratmak için faydalıdır. Kraliyet ailesinin bu büyüü kendi soylarına katmanın büyük bir lütuf olacağını düşündüğünü hatırlıyorum."

Öfke bu sefer kabardı, görüşümü kararttı ve durduğum yerde sendelememe neden oldu.

Govam ona, "Bu konuda konuşmayı kes," diye bağırdı ve hızla öne çıkıp benimle onun arasına girdi. "Bunun onu etkilediğini görmüyor musun?"

"Sorun yok." Aniden kayganlaşan alnımı sildim. "Bir şey yok. Sadece arkadaşlar arasında küçük bir öfke. Ama evet, Calia, lütfen bahsetmeyi kes..."

Onun bir başkasından çocuk sahibi olduğu düşüncesi... Eğildim ve ellerimi dizlerime dayadım. "Sadece... bu konudan bahsetmeyi bırak," dedim.

"Ejderhalar gerçekten bu kadar sahiplenici mi?" diye fısıldadı perilerden biri.

Dişi kurtlardan biri ona cevap verdi. "İz hala taze, muhtemelen tam olarak yerleşmemiş bile. Raymond'uma bakan herkesin yüzünü parçalamak istediğimi hatırlıyorum. Eşimden bahseden birinin beynini dağıtmaktan kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum... Yani az önce bahsettiği şeyden."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "İşin özü bu, evet. Ve ejderhalar çok sahiplenicidir, evet. Biri eşlerine dokunursa ölümüne savaşırlar."

"Sadece ejderhalar değil," diye mırıldandı Ehno.

"Gördün mü? O kadar da farklı değiliz, değil mi?" Nyfain bize doğru yürürken güçlkle doğruldum. Koridor boyunca, tam önüme gelene kadar bakışları üzerimde kaldı.

Sıcaklığı tenimi yıkıyor, yakınlığı içimdeki öfkenin sıkı sarmallarını gevşetiyor.

"Hey," dedi usulca. Sanki arkamda misafirlerin durduğunu ne biliyor ne de umursuyordu. Eğilip beni usulca öpmeden önce parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. "İyi misin?"

"Calia..." Yarım döndüm ve ona işaret ettim. Gözleriyle hareketlerimi takip etmedi, hâlâ tüm dikkatini bana veriyordu. "Seni tanıyor. Önceden beri."

Farkına varma bağı çiçeklendirdi. İkiyle ikiyi bir araya getirmişti.

Başını yavaşça salladı. "Senden öncesi yok. Sonrası da yok. Sadece sen varsın. Her zaman."

Yavaş bir nefes verdim ve bir elimi göğsünde gezdirerek yaklaştım. Vücudunun sıcaklığı avucuma sızdı ve beni canlandırdı. Bir an için gözlerimi kapattım, endişe ve öfkenin son izlerinin de akıp gitmesine izin verdim. Kendime geldiğimde gözlerimi kırpıştırarak açtım ve onun yanına doğru adım attım.

Büyük kolunu bana doladı ve elini kalçama doladı. Sonunda gözlerini ayırdı.

Govam'ı işaret ettim. "Bu iblis zindandan çıkmamıza yardım eden grubun lideri. Dolion muhafızlarına iyi davranmıyor. Onu devirmek istiyorlar."

Nyfain öne çıktı ve elini uzattı. Govam elini sıktı.

Nyfain tehditkâr bir hırıltıyla, "Dışarı çıkmasına yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Rolün ve seni neden öldürmemem gerektiği hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum."

Kurtlar omuzlarını geriye atıp göğüslerini onaylarcasına şişirirken periler yer değiştirip birbirlerine iri gözlerle baktılar. Kaşlarımın yukarı kalktığını ve ağzımın açık kaldığını hissettim. Hasar kontrolü yapmam gerekip gerekmediğine karar veremedim Govam, "O zaman çok ikna edici olduğumdan emin olacağım," diye cevap verdi.

Nyfain Sonassa'yı iblis grubunun en arkasında görünce geri adım attı.

"Eğer büyünü bu kalede kullanırsan," dedi Nyfain ona, dişlerini göstererek, "sana bir örnek olurum. Seni buraya eşim getirdi ve ben de onun isteklerini yerine getirip seni güvende tutacağım... ta ki sen büyünü halkımdan biri üzerinde kullanana kadar. O zaman seni korkunç bir şekilde öldüreceğim. Beni anlıyor musun?"

"Emredersiniz efendim," dedi kısık bir sesle, sonra da eğilerek selam verdi.

"Govam hayatta kalma konusunda çok iyidir," dedim Nyfain'e. "Ejderhaları gerçekten iyi okuyabiliyor."

"Haddini aşarsa, öfkemi okuma yeteneği onu benden kurtaramaz," diye karşılık verdi Nyfain.

"Hiç şüphem yok," diye yanıtladı Govam gerçekçi bir tonda.

Her şey yolunda gidiyordu.

Elimi uzatıp Calia'yı gösterdim, hala periler ekibiyle birlikte ayakta duruyordu. Birkaç adım geri çekilmişlerdi, Nyfain'in iblisleri idare edişinden telaşlandıklarına şüphe yoktu.

"Daha önce de söylediğim gibi, seni tanıyor-"

"Bağışlayın, sizi tanıyorum." Calia kızardı. "Büyünü biliyorum. Hiç tanışmadık."

"Lafı açılmışken," dedim o daha devam etmeden, "başkalarının büyüsünü parçalara ayırmasını sağlayan özel bir büyüsü var. Krallığı çevreleyen büyülü duvarı aşmamızı sağlayan oydu. Ayrıca diğer mahkumlar üzerinde kullanılan bastırma büyüsünü de etkisiz hale getirdi. Merak ettim..." Onun çivit rengi gözleriyle karşılaştım. "İçinde hâlâ iblis büyüsü olup olmadığına bakabilir misin? Pulları tam olarak iyileşmedi ve merak ettim, belki de bu yüzden..."

Gözleri benden ona kaydı. "Evet, elbette, ama... Ona dokunmak zorunda kalabilirim."

"Sorun yok. Ben iyiyim. Sadece-" Bir anlık öfke beni diğer kadından, onun sarayından ya da planlarından bahsetmekten alıkoydu.

Nyfain rahatlatıcı dokunuşunu sırtımda gezdirerek öfkemi dindirdi.

"Ve bu da Ehno," dedim yüzümdeki ani terlemeyi tekrar silerek. "Weston'ın sürü üyelerinden biri. Diğerlerinin isimlerini almadım."

"Ben Weston'ın betasıyım," dedi Ehno, Nyfain'e başını sallayarak. "Alfa alıkonulmuştu, kurtlarına bakıyordu. Finley'e yardım ettim ve avın liderliğini ona verdim."

Nyfain gerildi ve kalçamı biraz daha sıkıca kavradı. Şok bağı delip geçmişti ama bunu yüzüne yansıtmadı. Ehno'ya başıyla onay verdi. "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor. Lanet yüzünden bir şekil değiştiren olarak büyümedi. Bunların hepsi onun için yeni. Ama ben biliyorum."

"Elbette." Ehno, kara kaşlarının arasında oluşan küçük bir kırıxıklıkla başını salladı ve bana bir bakış attı. Belli ki benim geçmişimi bilmiyordu. Ya da herhangi birimizin geçmişini, belki de.

"Yardımanız için teşekkürler," dedim ona ve sonra diğerlerine başımı salladım. "Artık gidebilirsiniz, sanırım."

Şekil değiştirenler geldikleri yoldan geri dönerek uzaklaştılar. Muhtemelen Weston'ı bulup kalacak yerlerini alacaklardı.

"Hadriel," diye bağırdı Nyfain dönmeden, Hadriel'in koşarak gelmesini bekliyordu şüphesiz. Beklerken Calia'ya, "Peki iblislerle birlikte çalışmak hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Onlara uzun uzun baktı. "Sonuca giden bir yol gibi görünüyor ama yalan söylemeyeceğim, onların koruyucusu olma fikri hoşuma gitmiyor."

"Hiç korkmayın. Bu görevi seve seve üstlenirim," dedi Nyfain sert bir ses tonuyla. Yerini koruyan Govam dışında iblisler geriye doğru sürüklendi. Nyfain'in onu henüz öldürmeyeceğini açıkça biliyordu. Sebepsiz yere değil.

"Evet, efendim?" Hadriel aceleyle bize doğru geldi. "Finley, canım, hâlâ buradasın. Güzel." Yanımda durdu. "Çok

Ama çıplak, sevgilim. Bu yeni normal mi olacak? Çünkü çıplaklıktan bir süreliğine uzaklaşabileceğimizi düşündüm. Kale duvarları içinde meme ve penis görmekten çok sıkıldım..."

"Hadriel, yeni misafirlerimize kalacak yer bul," diye emretti Nyfain, kelimelerinde güç dolaşıyordu. "İblisleri her an gözümüzün önünde tutmamız gerekecek. Onları üçüncü kata yerleştirin, böylece pencereden dışarı çıkamazlar ve odalarının her zaman izlendiğinden emin olun. Ejderhaların bazılarında, saray üyelerinden ve misafirlerden bunu yapmalarını isteyin. Ve alfa kurda bir rotasyon önerin."

"Alfa kurt, efendim?" Hadriel duraksayarak söyledi, sözlerini renklendiren zevk izleri vardı.

"Evet. Finley daha önce onları da dahil ederek emsal teşkil etti. Alfa da aynı şekilde karşılık verdi. Eşimin kararına saygı duyacağım. Eğer bize yardım etmek isterlerse, bundan memnuniyet duyarız."

"Evet, efendim- Siktir. Efendim, demek istedim. Evet, efendim." "Ve Hadriel?"

"Evet, efendim? Efendim?"

"Terzi ve dikişçiye iş almaya hazır hale getirin. Alfa'ların görülmesi ve giydirilmesi gerekecek ve ardından ayrıntıları görüşmek üzere akşam yemeğinde bir araya geleceğiz. Her şeyin ayarlanması gerekecek."

"Evet, efendim."

Hadriel'in sesindeki yorgunluğu duyabiliyordum. Elimi hafifçe Nyfain'in sırtındaki çukura koydum. Biraz döndü ve bana doğru eğilerek tüm dikkatini tekrar bana verdi.

"O da yorgun, bebeğim," dedim sessizce, olayı büyütme ya da ona açıkça karşı çıkmak istemiyordum. "Belki de bırakalım... tamamen giyinik hizmetçi, umarım büyük mor dildosu olmadan, birazını halletsin?"

Nyfain başımın üstünü öptü. "Elbette. Hadriel, işleri devrettiğinden ve biraz dinlendiğinden emin ol. Çok geçmeden o kadar da vasat olmayan bir uşağa ihtiyacım olacak. Bu zorluğun üstesinden gelebileceğini umuyorum."

"Evet, efendim! Evet, efendim." Hadriel dönüp mırıldanmadan önce bana göz kırptı: "Tanrıçaya ve onun kirli sırlarına şükürler olsun, ondan asla kurtulamayacağımı sanmıştım."

Birkaç perinin yüzünde bir gülümseme belirirken Nyfain duymamış gibi yaptı. İblisler Hadriel'in çılgınlıklarına neşe göstermemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

"Lütfen dinlenin," dedi Nyfain perilere. "Herkes bunu hak etti. Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin. Fazla bir şeyimiz yok ama elimizden geldiğince sizi ağırlamaya çalışacağız. Krallığımızı geri almaya yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Size borçluyum."

"Hayır." Calia yaklaşmadan önce başını salladı. "Finley'e bir borcum var. Aslında iki, çünkü o kız kardeşimi de kurtardı. Yardım etmek için pek bir şey yapmadık ama yapacağız. Hepimiz kendimize gelme fırsatı bulduğumuzda bunu sizinle tartışacağım." Ellerini ona yakın ama dokunmadan uzattı, sonra yavaşça başını sallamadan önce gözlerini kapattı. "Evet, içinde bir şey var. Kalıcı bir şey." Elleri daha da yaklaştı. "Bastırma büyüğü gibi hissettiriyor ama... neredeyse iltihaplanmış gibi. Sanki... içinde iblis büyüünün kök saldığı bir çatlak var. Oraya dolanmış. Sıkıca kavırıyor."

Nyfain'in parmakları tenime battı ama yorum yapmadı.

Calia gözlerini açtı ve başını sallayarak bir adım geri çekildi. "Bu benim sana yardım edebileceğim bir şey değil, ama belki halkımın şifacıları yardım edebilir."

"Dolion tamir edebilir mi?" Govam'a sordum.

Gözleri biraz kısıldı. "Halkı kesinlikle yapabilirdi. Tıpkı senin bağıni bulup koparmaya çalıştıkları gibi-" Aniden konuşmayı kesti ve büyük bir adım geri çekildi, İnsanlarını itip kakarak yoldan çekiliyordu. Gri gözleri, en ufak bir kıpırdanma bile göstermeyen Nyfain'e odaklanmıştı.

"Haklısın tatlım," diye hırladı Nyfain bana, öfkesi bağıni içinde yanıyordu. "Odayı okuma konusunda çok iyi. Yerde olsam bundan bir daha bahsetmezdim, iblis."

"Söylemenize gerek yoktu efendim," diye cevap verdi Govam kolayca. "Halkı muhtemelen yapabilirdi ama bunu yaparken daha fazla zarar da verebilirlerdi. Bu onların ölümü anlamına gelse bile, bir ejderhayı sakat bırakma fırsatını kaçıracaklarını sanmıyorum."

"Denemelerine izin vermezdim," diye yanıtladı Nyfain.

Haklıydı. Ben sadece boşa kürek çekiyordum. Kolay bir yol bulmaya çalışıyordum. Ama benim deneyimlerime göre iyileşmeyle ilgili herhangi bir şey ne zaman kolay olmuştu ki?

Nyfain elini sahiplenerek ensemden yukarı kaydırды ve arzusunun bağın içinden kabardığını hissedebiliyordum. Ona doğru sallandım, dizlerimin bağı çözüldü. Beni kollarının arasına aldı ve yürümeye başladı, ejderhalarından birini yanına çağırmak için geri geri gitti. Yine de ne söylediğine odaklanamıyordum, onun sıcaklığında kaybolmuştum. Onun ılık kokusu beni sarıp sarmaladı; çam ve leylak ile bir tutam hanımeli, yüksek bir dağ çayırında ılık bir yaz akşamı gibi. Eve dönmek gibi.

Dudakları çenem boyunca ateş saçıyordu ve tutkusu zonkluyordu, ejderhası yüzeye yakındı, izi içimde derinlerde sikiyle bitirmeye ihtiyaç duyuyordu.

OceanofPDF.com

DÖRT

Finley

Koridordan odasına doğru yürüdük. Çenesini ısırmadan önce dudaklarımı boynunda gezdirdim.

Titredi, başını eğdi, böylece dişlerimi boğazının kenarından geçirebildim ve boynunun dibindeki işaretimi emebildim.

"Kule yok mu?" Diye sordum, dudaklarım şimdi kulağının kabuğuna dayanmıştı.

"Hayır," diye homurdandı. Yavaşladı ve başını çevirerek dudaklarıma yapıştı, dilini ağzımın içine soktu. Tadı beni çılgına çeviriyor, endişelerimi ve oluşturduğum uzun, çok uzun yapılacaklar listesini kovalıyordu. "Kule yok. Ayrı odalar da yok. Geleneksel olarak kral ve kraliçe ayrı odalarda uyur. Biz öyle değiliz. Seninle kollarımda uyumak ve seni amının derinliklerinde sikimle uyandırmak istiyorum."

Onun etrafında eriyordum, müstehcen konuşması hoşuma gidiyordu. Dilimi kulak memesinin kenarında gezdirdim, içim uyarılmışlıkla çarpıyordu.

"İşleri yapmanın 'doğru' yolu üzerinde zaman kaybetmeyeceğiz," diye devam etti. "Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz." Biraz geri çekildi ve benimkine baktı.

gözler. "Yeniden başlamak için bir fırsatımız var. Burada, bu krallıkta bir şeyler inşa etme fırsatımız var. Sen zaten bir şeyleri sarstın ve ben de bu yönde ilerlemeye devam etmek istiyorum."

Gözleri açıkta kalan göğsüme kaydı.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yine de kale içinde kıyafet zorunluluğu olması gerektiğini düşünüyorum. Hadriel haklı bir noktaya değindi."

Kıkırdadım. "Haklısın. Sadece elimde hiç yoktu." "Evet, Leala insanların yerleşmesine yardım ediyor." Gözleri döndü

Ciddi. "Değişiklikleri, bir tür konseyi bir araya getirir getirmez tartışacağız. Sadece zenginlerin değil, tüm insanların refahıyla ilgilenen bir konsey. Hannon'un da bu konseyde yer almasını istiyorum."

Gözlerimi açtım ve biraz geri çekildim. "H-Hannon? Ama o... sıradan biri. Onu kim dinler ki?"

"Sizi dinleyecek olan aynı insanlar. Bundan emin olacağız. Ama dediğim gibi, bunların hepsi daha sonra gelebilir. Daha önceki şok edici ifşaatlar ve tüm bu olup bitenler yüzünden bile, birbirimize kenetlenmemizi aceleye getirmeyeceğim. Bu duvarların dışında bizi neyin beklediğine bakmaksızın, kendimizi birbirimizde kaybetmemizin zamanı geldi."

Beni odasına taşıdı ve kapıyı arkamızdan kapatıp beni vücudundan aşağı indirmeden önce yüksek tavanlara, sanatsal tablolara ve koyu mavi-yeşil dekora bir göz attım. Çıplak tenim pantolonunun pürüzlü dikişine sürtündü; şişkinliği sert ve benim için hazırды.

"Kıyafet giymemenin iyi yanı, sana çok daha hızlı ulaşabilmem," diye mırıldandı, sert meme ucumu sıcak ağzına almak için eğildi.

Bir parmağını ıslaklığında gezdirdi, sıcaklığımı hissedince inledi. Bacaklarımı daha geniş açtım ve iki parmağını içime sokmadan önce parmaklarını klitorisimde gezdirdi. Tam olarak doğru kıvrıldılar, içeri ve dışarı pompaladılar ve başparmağı klitorisimi bastırdı ve daire içine aldı.

Saçlarını avuçladım, kalçalarım onun hareketleriyle birlikte dönüyordu.

Dizlerimden birini tutup yukarı kaldırmadan ve geniş omzunun üzerinden geçirmeden önce dizlerinin üzerine çöktü. Dilini ıslak kıvrımlarımın arasından geçirdi, içeri sokmadan önce açıklığının etrafında alay etti.

Titredim ve başımı bir gümbürtüyle tahtaya yasladım. Sertçe emmeden önce dilini klitorisime doğru götürdü. Parmaklarını tekrar içime sokup beni sert ve hızlı bir şekilde çalıştırırken nefesim kesildi.

"Siktir," dedim, gözlerim dalgalanıyordu. "Oh tanrıça, oh siktir-"

Diğer eliyle uzanıp bir meme ucunu cımbızladı ve muhtaç amıma doğru saf mutluluk kıvılcımları gönderdi. Dayanmak istedim, bu inanılmaz hislerin tadını çıkarmak istedim, ama hiçbir uyarı olmadan bir zevk dalgası beni içine çekti ve sonra orgazmıma düşüyordum, inliyordum, sıcak ağzına karşı titriyordum.

"Tanrıça bana yardım et, tadın çok tatlı," diye mırıldandı, dudakları amıma değiyordu, sözlerinin titreşimi beni hoş bir şekilde gıdıklıyordu. "Şimdiye kadar tattığım her şeyden daha güzel. Bunun baskı yapmanın bir yan etkisi olduğunu duymamıştım. Belki de gerçek eşler olduğumuz içindir."

"Bakalım, olur mu?" Aramıza biraz mesafe koymak için başını ittim, ayağımı hızla içeri çektim ve irademi kullanarak onu geriye doğru ittim. Yere devrildi, yavaşça elleri ve dizleri üzerine yuvarlanmadan önce bir an için yaylandı.

Ani öfke, dizlerinin üzerine çöküp altın rengi gözleriyle beni olduğum yere mıhlarken kabaran bir heyecana dönüştü.

"Bana hükmetmeye mi çalışıyorsun prenses?" Sesi kaba ve vahşiydi, çiğ ve tehlike doluydu.

Omurgamda bir uyarı heyecanı zonkladı.

"Sen umutsuzca yerde kıvrana ve boğazımdan aşağı boşalmak için yalvarana kadar o siki emeyeceğim," dedim, hissettiğimden emin olmadığım bir kabadayılıkla.

Gözlerinde ateş parladı ve bağı yaktı. Güç etrafını sarmıştı; meydan okumamı duymuştu ve cevap vermesi gerekiyordu. Doğasında olan şeyi yapması gerekiyordu - beni boyun eğmeye zorlamak.

Birdenbire yeterince hava alamadım. Koşmak istedim. İnliyordum. Yuvarlandım ve bacaklarımı açtım.

O piçle boşalana kadar savaş, diye homurdandı ejderham. Bana iyi geldi.

İrademi onun üzerine yıktım ve onu yere serdim. Ben saldırırken homurdandı, tüm gücümü kullanarak onu yüzüstü yatırdım ve sırtındaki tişörtü yırttım. Sırtındaki altın pulları odadaki loş ışıktaki parlıyordu, o kadar güzeldi ki.

Kalçalarını kavradım, beni itmeye çalışması ihtimaline karşı onu tutmak için vücudumu sıktım. Ellerini başının üzerine itmek için öne doğru eğildim, beynim vücuduma yetismeye çalışırken onları bir süre orada tuttum. Muhtemelen bir plana ya da başka bir şeye ihtiyacım vardı. O benden çok daha güçlüydü. Daha acımasız. Onu yere yatırmak muhtemelen en iyi fikir değildi.

Belli ki o da aynı şeyi düşünmüş.

Onun alçak, karanlık kıkırdamasını duydum. Ses, küçük zevk şoklarıyla tenimi okşadı. Bunun hissiyle, bunun vaadiyle ürperdim.

"On..." dedi kısık bir sesle, bana karşı koymadan. Kıpırdamadan, elleri başının üzerinde, büyük kollarındaki kaslar alevlendi. "Dokuz...sekiz..."

İçimden bir adrenalini şoku geçti.

Kahretsin, diye düşündü ejderham heyecandan ciyaklamaya eşdeğer bir sesle. Kıyafetlerini çıkar ve odanın diğer tarafına git. Onunla yerde dövüşemeyiz. Koşarak üzerine gitmeliyiz.

Harika bir oyun planı değildi ama hiç yoktan iyiydi. Bir konuda haklıydı, ayakta dövüşmem gerekiyordu. Bu devasa ölümcül kas yığınının karşı yerde pek bir şey yapamazdım.

Hiç vakit kaybetmeden üstünden kalktım ve onu yuvarladım. Kolayca itaat etti, gözleri kapalıydı ve tembel bir sırtış yüzünü kapladı. Aramızdaki bağdan ateş fışkırıyordu, bir meydan okumanın heyecanı karşılanmak üzereydi.

"Yedi...altı..."

Yırtık gömleğinden iki avuç yakaladım ve çektim. Kaslı, yaralı ve dövmele göğsünde daha fazla kumaş yırtıldı. Tanrı yardımcım olsun, etindeki şiddet oyununu seviyordum. Zorlukla kazanılmış hünerinin kanıtını ve buna duyduğu mutlak güveni görmeyi seviyordum. Ne olduğunu saklamıyordu, saklayamazdı. Saklamasını istemedim.

Biraz yavaşlayıp ona bakmanın tadını çıkarırken içim kasıldı ve ıslaklığım kalçalarımın altına sızdı. Ellerimi göğsünde gezdiriyor ve bu hissin tadını çıkarıyordum.

"Fi-" Bir an için saymayı bıraktı, göğüs kaslarının arasını öpmek için eğildiğinde beni izledi, sonra dudaklarımı göğsünde gezdirdi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım, meme uçlarından birini yaladım ve sonra kalbinin üzerinden öptüm. Bir süre orada kaldım, dudaklarım tenindeydi, kalbi bana karşı hafifçe çarpıyordu. "Calia senin korkunç bir şekilde güzel olduğunu söylerken haklıydı."

Tekrar göğsünden aşağı indim, başka bir zamandan kalma yırtık kot pantolonunun düğmelerini açtım. Artık öyle olmasına gerek yoktu. Dolion'un çalamadığı son altın parçasına nasıl ulaşacağımızı bulup bulamayacağımıza bağlı olarak, daha fazlası için ticaret yapabilir ya da satın almaları veya çalmaları için insan topraklarına adam gönderebilirdik. Artık lanet bozulduğuna göre, dünya ve tüm ganimetleri bir kez daha bize açıktı.

"Seni korkunç yapan kısımlar," diye mırıldandım, fermuarını açıp aşağı doğru öperken, "inanılmaz derecede seksi."

Kalçalarına doğru ilerledim, parmaklarım belindeydi ve kot pantolonunu aşağıya çektim. Ayağa kalktı ve sonunda ayakkabılarını çıkarmadan önce onları ayak bileklerine kadar çekmeme izin verdi.

Vücuduna yavaşça geri tırmandım, yalayarak ve öperek yoluma devam ettim, teninin tuzlu tadının tadını çıkardım. Dudaklarımdaki ve dilimdeki sıcaklığın.

"Yara izlerin..." Dilimi pürüzlü bir yara izinin üzerinde gezdirdim, bu izi aldığı anda canı çok yanmış olmalıydı. "Mürekkebin..." Karmaşık bir tasarımın üzerindeki etini emdim, bunları onun için kimin uyguladığını merak ettim. Nasıl olduğunu merak ediyordum. Sormak hiç aklıma gelmemişti. Ve dürüst olmak gerekirse... Onunla ilgili her şeyi bir anda öğrenmek için acele etmiyordum. Bazı sırların tadını çıkarmak istiyordum, böylece gelecek yıllarda onu yavaş yavaş çözebilirdim. Tüm hayatımız boyunca vardı. "Tutkunuz..."

Aletine uzandım ve hiçbir uyarıda bulunmadan ya da ustalıkla emdim, derinlere aldım. Bir nefes çekti, vücudu gerildi, tüm kasları patladı. İniltisi saf cinsel günahı ve büyük kalçalarını kabarttı.

Geri çekildim, sikini tükürüğümle kapladım, dilimi başında gezdirdim. Şaftını bir kez pompaladım ve sonra dilimi alt tarafa doğru kaydurdum ve taşak torbasının dikişini emmeden önce tabana doğru bir damar izledim. Bıraktığı nefes baş döndürücüydü ve parmaklarını saçlarımdan arasına soktu.

"Şimdi benim merhametime kaldın, küçük ejderha," diye homurdandı ve sikinin başı dudaklarıma dayanana kadar beni saçlarımdan tutup yukarı çekti. "Benim ejderham seni ele geçirmek ve zevkten çılgılık attırmak istiyor." Göz kapakları ağırlaşırken ucunu yalamama izin verdi. "Ama sanırım bencil olacağım."

Birden yukarı doğru itti, kıcı yerden kalktı, yumruğu saçlarımda çekiştiriyordu. Aleti derinlere, boğazımın arkasına kadar girdi.

"Yut onu prenses," dedi geri çekilip tekrar yaparken. "Hepsini al."

Öğürme refleksim harekete geçti, ama onu ittim, söylediği gibi yaptım, kontrolü kaybetmenin verdiği heyecanı hissettim. Savaşmak için bir zaman vardı ve büyük altın ejderhamın onun olanı almasının keyfini çıkarmak için de bir zaman vardı.

Ejderham zevkle mırıldandı ve inanılmaz bir arzu dalgası beni ele geçirdi. Birdenbire yeterince sert ememedim. Yeterince hızlı. İhtiyacımla onun sikini yuttum.

"Siktir, Finley-"

Kısa süre sonra kontrolden yoksun olan tek kişi ben değildim. Hareketleri tedirginleşti.

Vahşileşti.

Beni daha sert çekerek ağzımın içine soktu. Öfkeyle sallanıyordum ve bu çabam yüzünden gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu. Parmaklarımı taşaklarının dikişinde gezdirdim, önce bir testisine sonra diğerine masaj yaptım, diğer elimi de tabanının etrafında gezdirdim, emerken sıktım.

"Hmm," dedi, iki eli saçlarımdaydı şimdi, yüzümü kaba darbelerle beceriyordu. "İşte böyle. Hepsini al. Tatmak mı istiyordun? Sana büyük bir tat vermek üzereyim. Bana bak."

Güç vücuduma yayıldı. Bunun lezzetli hissinden, bağ aracılığıyla pompaladığı zevkten inledim, neden olduğum hisleri yankıladım.

Gözlerimi kaldırdım, kesilmiş kolları, karın kasları ve göğüs kaslarının muhteşem gösterisiyle kıvrılan vücuduna bakarak ziyafet çektim. Üstümde, tutkuyla yanan o altın gözler vardı. Daha da sertleşti, hızla nefes alarak havamı kesti. Saçlarımı kavradı ve kıcını yerden kaldırarak beni aşağı çekerken çenem taşaklarına çarptı.

"Bunu yut prenses," diye homurdanarak ağzımı doldurdu.

Tadı duyularımda patladı, tuzlu karamel kadar tatlıydı, uzun zamandır yemediğim bir ikramdı, sadece daha iyisiydi. Bağımlılık yapıcı. Çok lezzetli.

Son damlasına kadar almak için taşaklarına masaj yaparak inledim. Yavaştı, zor nefes alıyordu, beni izliyordu. Parmakları saçlarımda gevşerken yutkunmayı bitirdim.

"Kahretsin Finley, bu çok seksi." Sözleri acı dolu bir iç çekişe dönüştü.

"Kesinlikle farklı bir tat," diye mırıldandım, kalçasına hafif bir öpücük koymadan önce yumuşayan şaftını yaladım ve sonra iç uyluğuna doğru öptüm.

Sonra ejderham birdenbire yükseldi. Adamın etini sertçe ısırды, derisini deldi ve kan akıttı.

Homurdandı, kalçalarını açtı ve avuçlarını yanındaki yere dayadı. Diğer tarafa geçmeden önce dilimizi ısırık izinin üzerinde gezdirirken kontrolü tekrar ele almak için mücadele ettim. Diğer iç uyluğunu öptü, gözlerimizi onunkilere kaldırıp bakışlarımızı kilitledi.

Yemyeşil dudakları, kadın onu ikinci kez acımasızca ısırmadan hemen önce tembel bir gülümsemeyle gerildi.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Geri dön prenses. Ejderhana işimin bitmesine daha çok olduğunu söyle. Endişelenmesine gerek yok."

Dudaklarımda yaramaz bir gülümseme oynadı, onun tepkisi, dediğini yapmadan önce, kontrolü geri alabilmem için geri çekildi.

Onu biraz daha işaretle. Herkesin onun bizim olduğunu bilmesini istiyorum, dedi bir sahiplenme girdabıyla.

Aramızdaki bağdan bunu hissetmiş olmalı çünkü gülümsemesi gerildi ve gözleri parladı. Parmaklarını çenemin altına geçirdi ve baskı uygulayarak doğrulmamı sağladı, sonra da ısırık izlerinden sızan kanı hiç umursamadan daha da yaklaştı.

"Görünüşe göre sadece biraz şiddet uygulamak istemiş," dedim dizlerimden birini tutup kalçasının yanına yönlendirirken.

"Anlaşılabilir. Sayımı tamamlayamadım." Adrenalinim bağına içine girmiş olmalı ki başını hafifçe salladı. "Bu başka bir zaman için bir oyun. Kütüphanede bir kitap buldum ve onu canlandırmak istiyorum. Seni ejderha gibi becermek istiyorum."

Karnım çırpındı. "Ejderha yolu nedir?"

Gülümsemesi hınzırcaydı. Cevap vermedi. Bunun yerine, diğer dizimi de pozisyona çekti, böylece

yarı sert sikini.

"Mmm," dedi, başımı geriye yatırmak için saçımı çekti. İzini yalamadan önce dişlerini boynumda gezdirdi. "Çok ıslaksın."

Diğer tarafa geçmeden önce ağzını tekrar çeneme doğru götürdü.

"Ne kadar ıslak olduğunu duymak istiyorum," diye homurdandı. "Aşağı uzan ve amını parmakla sik."

Yavaş, alaycı işkencesine devam ederken onun kirli sözleriyle inledim. Aramıza uzandım ve parmaklarımı klitorisimin üzerinde kaydırdım, kalçalarımı biraz eğmeden önce bir zevk sarsıntısı hissettim, böylece bir parmağımı ve sonra iki parmağımı amıma sokabildim. Sularım parmaklarımın etrafından akarak aşağıya sızdı ve sertleşen sikini kapladı.

Kaygan sesler havayı doldururken, "Kahretsin, bu çok sıcak," diye fısıldadı.

Doğrulup bacaklarımı yeniden düzenlerken boynumdaki ateşli teni emdi, şimdi onları tamamen etrafına sarıyordu. Beni biraz geriye itti ve çakıl taşlı bir meme ucunu eğilip yalayabilmesi için beni yerimde tuttu.

"Kendini becermeye devam et Finley," dedi onu içine çekip ağzında yuvarlamadan önce. "Tekrar içine sokmadan önce sikimin üstüne gelmeni istiyorum."

Kalçalarımı yukarı doğru döndürdüm, elimin topuğunu klitorisime bastırmak için kullanırken parmaklarımı onun istediği gibi amımın içine doğru kıvırdım. Gözlerim kapalı, kolları beni sarıp sarmalayıp sabit tutarken, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi hissettiren kımıldamaz bir güç bandının verdiği hissi içime çektim.

Aleti altımda kaya gibi sertleşmişti, uzunluğu kıcımın çatlağına baskı yapıyordu. Eğildi ve diğer meme ucunu emdi, dişlerinin arasında sürükledi ve ani bir acı sarsıntısını vücudumda yarıyan zevke dönüştürdü.

Inledim. Duygularım kabarcıklı bir zevke dönüşecek kadar arttı.

"Benim için gel," diye emretti, güç içime işledi.

Beni göğsüne doğru çekerken kollarında titreyerek haykırdım. Ağzını benimkiyle birleştirdi, öpüşmeyi derinleştirmek için eğildi, orgazm iniltilerimi emdi.

"İyi kız," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, her iki eliyle bir kış yanağını tutup beni kaldırdı.

Aletinin başı açıklığıma sürtündü, beni üzerine çekmeden önce bir an oyalandı. Tatmin edici bir sertlikle eve çarptı. Tekrar yaptı, beni kolayca kaldırdı, sonra tekrar üzerine çökertti, o kadar derin ve tüketkendi ki. Çok kalındı.

Bir elini kalçamdan çekip boynumun arkasına doladı ve beni kendine çekti. Diğer büyük elini omzumun arkasına bastırdı, tutkuyla güç birbirine karışmıştı, onun ve benim. Ejderhalarımız yüzeye yakındı, her şeyi, aşkı, şehveti, birbirimize duyduğumuz acıyı, ihtiyacı içlerine çekiyorlardı. Bu her zaman arzuladıkları şeydi. Her zaman yerine getirmek için çalıştıkları şeydi.

Sanki bunları aklında tutuyormuş gibi, dişlerini boynumun etine geçirebilmek ve dudaklarını iddia ettiği işaretin üzerine yerleştirebilmek için öpüşmeyi kesti, bir eli hala boynumda, beni tutuyordu. Diğer elinin ilk iki parmağının uçları pullarımın üzerinde kayarken dişleri izime sürtünüyordu.

İçimden saf bir cinsel mutluluk dalgası fırladı ve beni nefessiz bıraktı. Kalçalarımı ona karşı çılgınca salladım, elini pullarımın üzerinde gezdirmeyi bitirdiğinde eğildim.

"Oh tanrıça, bu çok iyi," diye inledim, şimdi onun üzerinde sallanıyor, içimdeki lezzetli sürtünmeyi hissediyordum.

Bu kez her iki elini de pul sütunlarımın altına koydu ve her iki tarafın kenarı boyunca bir parmağını ovuşturdu. Zevk çok azdı, daha çok olacakların bir ipucuydu. Bir vaat. Sıkıcı bir toplantıyı ya da akşam yemeğini canlandıracak bir şey belki de.

"İlginç," dedi usulca ve bunu böyle sıkıcı bir toplantı ya da akşam yemeği için dosyalayacağını biliyordum.

Parmaklarını bu kez tırnaklarını da kullanarak tekrar aşağı indirdi. Bunu yaparken yukarı doğru itti, birleşmemiz artık ıslak, dağınık, gürültülü ve bu yüzden çok sıcaktı. Tırnakları pullarımda gezinirken izimi emdi ve ben tüm kontrolümü kaybettim.

Çığlık atmış olabilirim. Ya da bir şeyler bağırabilirdim. Zevk ikiye katlandı ve zonkladı, vücudumda, sırtımda, ateşli etim boyunca zonkladı. Düşünemiyordum, sanki içinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Üstünde sallanıp sarsıldım, hiçbir incelik, ritim ya da soğukkanlılık duygusu yoktu. Vücudumu kontrol edemiyor gibiydim.

"Aynen öyle prenses," diye homurdandı, kalçalarını altımda salladı, ben aşağı inerken yukarı doğru itti. "Benim için bırak." Güç, sahip olabileceğim tüm savunmaları ortadan kaldırarak sözlerini bağladı. "Bırak beni."

Pullarımı okşamaya devam etti, bazen tırnaklarıyla, bazen sadece baskıyla, nefesini iz üzerinde havalandırarak, dişlerini üzerinde gezdirerek. Bir klitorisle oynamak gibiydi ama çok daha iyiydi. Zevk, çok fazla olana kadar artarak devam etti. Hoş, görkemli bir şekilde çok fazla.

İşaretimi ısırdı ve ben paramparça oldum, sözsüz bir şekilde çığlık attım, dikişlerimden ayrıldım. Kendimi sarsılıyormuş gibi hissettim, ona sıkıca tutunurken titriyordum. Orgazm uzun sürdü ve sürdü, Nyfain benimle birlikte titrerken hala pullarımı yumuşakça okşuyor, yenilenen işaretini hafifçe öpüyordu.

Yavaşça aşağı inerken başımı omzuna yasladım. Kalbi göğsümde çılgınca atıyordu.

"At binme senaryosunun aksine, sanırım bunu tekrarlayabiliriz," dedi sesinde kahkahalarla.

"Bu kitaptaki bir sahne miydi?"

"Aslında, daha çok nasıl yapılır. Seks sırasında ölçekleri ve işareti birlikte kullanmakla ilgili bir bölümdü. İyi miydi?"

"Evet. Çok."

Beni kollarının arasında tutarak ayağa kalktı, siki hala içimde gömülüydü.

"Çok iyi," diye mırıldandım, göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

"Sanırım daha fazla ipucu ve püf noktası için o kitabı karıştırmam gerekecek."

Güldüm. "Evet, lütfen."

Diğer odaya, geniş yatağına doğru yürürken bacakları titriyor, sonra yorganı geri çekiyordu. Dışarı çıktı ve yorganın içine girip beni yanına almadan önce bir an hayal kırıklığı ve kayıp yaşadığımı biliyordum. Başımı göğsüyle omzu arasındaki boşluğa yerleştirdim ve gözlerimin sarktığını hissettim, etrafımdaki güçlü kolunun ve içimde dolaşan sıcaklığının ve gücünün tadını çıkardım.

Bir süre öyle kaldık, sessizce birlikte uzandık, başparmağı omzumun üzerinde ve arkasında hafifçe bir yol izledi.

"Buna inanmak istemiyorum," diye fısıldadı sonunda. "Bunca zaman onun ölümü için kendimi suçladım. Onu kurtarmak için burada olmadığım için. On altı yıldır onun hayaletiyle yaşıyorum. Ruhumu ezen bir suçluluk duygusuyla yaşadım. Ve tüm bu süre boyunca o hayatta mıydı?"

Sırtımın ortasını okşadı.

"Beynim buna inanmak istemiyor," diye mırıldandı. "Aynı zamanda..."

"Aynı zamanda onu geri almak için yanıp tutuşuyorsun," diye bitirdim.

"Evet. Ama... Gözlerindeki suçluluk duygusunu gördüm." Başını iki yana salladı. "Bir de geri dönüş şekli var. Kendini sakladı. Hadriel bana köydeki evine hiçbir Wyverner'in gitmesini istemediğini söyledi. Artık yapamayana kadar durumunu bir sır olarak saklıyordu. Neden? Ve, en önemlisi, ben o olsaydı ne yapacağım

Bu lanetin sorumlusu? Babamın deliliğe son inişinden mi?"

Parmak uçlarımı göğsünde gezdirdim. "Yakında öğreneceğiz. Ne yapılması gerekiyorsa, ben senin yanında olacağım. Yardım edeceğim."

"Eğer amacı kendini tahta oturtmaksa, bunu başaramayacaksınız."

OceanofPDF.com

BEŞ

Finley

Sonraki üç gün, krallığı kontrol ettiğim ve savaştan ve iblis işgalinden sonra biraz düzen getirmeye yardımcı olduğum için puslu geçti. Bazı köylerdeki yaşam koşulları hâlâ korkunçtu. Köy liderleri, ısrar ettiğim gibi, fakir halklarına hastalık boyunca yardım etmek için çalışmışlardı, ancak yaşam koşullarını iyileştirmek için hiçbir şey yapmamışlardı.

Nyfain, güzel kıyafetlerimi giymiş ve saçlarımı özenle yaptırmış bir şekilde onun yanında kalmam için ısrar etti. Halkın benim konumumu bildiğinden emin olmak ve yapılması gereken işleri kendi gözlerimle görmemi istiyordu. Krallığımızın güçlü ve müreffeh olmasını istiyorduk ve bunu başarmanın tek bir yolu olduğu konusunda benimle hemfikirdi: halkının refahını sağlamaya odaklanmak. Tüm halkının. Sahip olunan zenginliğin daha eşit bir şekilde dağıtılması gerekiyordu.

Bu duygu elbette bazı köy liderlerinin hoşuna gitmedi ve kısa süre sonra rollerini kaybettiler. Nyfain bana karşı hiçbir düşmanlığa müsamaha göstermezdi. Eğer insanlar ortak köklerimden nefret ediyor ve fikirlerimi küçümsüyorlarsa

öfkeyle odanın diğer ucuna fırlatıldılar. Tamamen krallara layık bir şey değildi ama... şey, öğrenme eğrisi.

Öğrenme eğrilerinden bahsetmişken, nasıl davranmam ya da ne söylemem gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Kurtları ejderha işine dahil ettim, yanlışlıkla güzel giyinmeyi ya da uçtuktan sonra hiç giyinmemeyi unuttum ve birkaç kendini beğenmiş köy liderine geleneksel görüşlerini nereye sokabileceklerini söyledim. Nyfain tüm bunlara büyük bir sabırla katlandı, bir hata yaptığımda sessizce bana haber verdi ve rotamı düzeltmemeye ya da "yeni bir normal" yaratmama karar vermeme yardımcı oldu.

Nyfain de bir o kadar yeni normaller yaratıyordu. Bir köyü ziyaret ettiğinde, eline bir süpürge alıp hasta bir kadının ön odasını süpürmesine yardım edebiliyordu ki bu, bırakın babasını, babasının hizmetkârlarının bile yapmayı hayal edemeyeceği bir şeydi. Ya da küçük pazarlarında tezgâh kurmaya çalışan birine gücünü ödünç verirdi. Uzun zamandır bu insanlardan o kadar uzaktı ki, inatla görevine devam ediyordu, şimdi onlarla bağlantı kurmaktan keyif alıyordu. İnsanların hayatlarının daha büyük bir parçası olmak istiyor gibiydi.

Ancak bugün, prens kıyafetleri ya da cübbeleri ya da her neye ihtiyacı varsa onu giydiriyordu ve bu da bana çok ihtiyaç duyduğum bir dinlenme fırsatı veriyordu. Tabii ki dinlenerek geçirmeye niyetim yoktu.

Kolumun altında iki kitap ve yanımda Hannon'la kalenin arka tarafındaki kırılğan çimenleri geçtim. Govam ve Denski arkamızdan geldiler, yanlarında Tamara ve Weston'ın sürüsünden iki kişi vardı. İblisler ve Hannon'un birkaç aydır onların türünü incelediği için tavsiye ettiği iblis büyüsü üzerine birkaç kitap arasında Nyfain'i nasıl tedavi edeceğimi bulacaktım.

Hâlâ yer değiştirmemişti. Konuyu açmamıştı ama kanatlarının neye benzediğini görmekten korktuğunu söyleyebilirdim. Onu acele ettirmedim ama onun tereddütü beni kesinlikle acele ettirdi.

kendim. Onu hâlâ lekeleyen o büyü için bir tedavi bulacaktım. Bir tane olmalı.

Annesiyle de konuşmamıştı. Duyacaklarından korktuğu için bunu ertelediği izlenimine kapıldım. Bu konuda da onu acele ettirmedim.

"Prens, her köyden kimin danışma kurulunda yer alması gerektiğine dair değerlendirmemi istedi," dedi Hannon, çiftlik tarlasının yanındaki çalışma kulübesine doğru ilerlerken. "Bence bana çok fazla sorumluluk veriyor, bir, ve iki, bu tür bir görev için çok gencim. Bir krallığın ya da köyün nasıl yönetileceği konusunda çok deneyimsizim. -çalıştırılmalıdır."

"Geriye kalan herkes bu konularda deneyimsiz," dedi Tamara. "Bir kişi hariç..."

Kraliçeyi kastettiğini anladığımız için bir süre sessiz kaldık. Govam Hannon'a "Sakin ve kararlısınız," dedi. "Sen Sağduyulu ve cesursunuz. Konuştuğunuzdan daha çok izlersiniz ve yapmadan önce düşünürsünüz. Bunlar bir danışmanda olması gereken iyi nitelikler. Bence kız kardeşiniz tavsiyelerinizden faydalananacaktır."

"Haklı olmasaydın gücenirdim, Govam." Kıkırdadım. "Aslında buna her zaman ihtiyacım vardı."

"Yetiştirilme tarzın seni yaşının ötesinde bilge yapmış Hannon," dedi Tamara. "Tıpkı Finley'i sert yaptığı gibi. Bence ikiniz de harika işler başaracaksınız. Köylerdeki o şakacıları çok daha iyi olacağınız kesin. Bir avuç serseri. 'Liderlerin' çoğu bu rol için uygun değil - onlar bu rolü varsayılan olarak aldılar."

"İblisler tarafından on altı yıl boyunca sert muamele gördükten sonra geriye kalanlar onlar," dedim. "Yine de haksız değilsin."

Çalışma kulübesinin kapısına geldiğimizde durakladım, midem düştü ve kalbim hızlandı.

Ami ve Claudile -kraliçe ve gerçek adını çoktan unuttuğum nedimesi- içinde durmuş, biri kurutulmuş camgöbeği eziyor, diğeri de evden getirdiğim sedir tepsilerden birine bakıyordu. Yukarı baktılar

Zemini karartan gölgemi fark ettiklerinde her ikisi de hemen kaskatı kesildi. Claudile'in yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi ama kraliçenin yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Finley," dedi havaneli ve havanı yere bırakıp ellerini birbirine kenetleyerek.

"Ami," diye cevap verdim, eşiği geçerken gergin kaslarımı gevşetmeye çalışıyordum.

"Kraliçe Arleth," diye bağırdı Claudile.

"Ami ismini kullandım çünkü köylerde kimse Arleth ismini hatırlayamıyor gibi görünüyordu," diye açıkladı Ami-Arleth-sabırlı bir ses tonuyla. "Sanırım lanet yüzünden. Artık hiçbir sorunları yok."

"Ah evet, yaşlanmanı durdurmak dışında seni etkilemeyen lanet" demek istedim ama kendimi tuttum. Onunla daha fazla husumet yaşamak ve Nyfain'in geçmesi için daha büyük bir uçurum yaratmak istemedim.

"Peki ya sen?" Claudile'e sordum.

"Delaney," diye cevap verdi sertçe.

"Harika." Kuru ses tonuma engel olamadım. "Ne yapıyorsunuz, Arleth ve Delaney?"

"Ben Kraliçe Arleth, kızım," dedi Delaney.

Arleth elini kaldırdı. "Sorun değil Dee. Finley'nin benim pozisyonuma saygı göstereceğinden çok şüpheliyim. Öyle değil mi Finley? Oğluma hiç Prens Nyfain demedin, değil mi? Ya da İblis Kral'a böyle hitap etmedin."

Doğru. Benim hakkımda çok şey biliyordu. Ne de olsa köyde onunla geçmişimi paylaşmıştım, onun da bir şifacı olduğunu düşünmüştüm. Oğlunun işaretini taşıyan kadın hakkında çalışıyordu. Şimdi bu bilgiyi beni alaşağı etmek için kullanmaya mı çalışacaktı?

Deneyebilir, diye düşündü ejderham hırlayarak.

"Doğru," diye cevap verdim, büyük çalışma masasının köşesine doğru adım atarak. "Eminim hatırlarsınız, yıkık bir krallıkta sıradan biri olarak yetiştirildim. Kraliyet ailesinin yanında nasıl davranılır?"

o zamanlar önemli değildi. Ben daha çok ailemi ve komşularımı hayatta tutmakla ilgileniyordum."

Hayatım boyunca bir kraliyet ailesiyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim.

Kitaplarımı masanın üzerine koydum ve diğerlerinin, Hannon'ın bile beni takip etmediğini fark ettim.

İçimi çektim, aniden fevkalade sinirlenmiştim.

"Dinle," dedim, işe gitme ihtiyacı içinde bulunduğumuz bu yapışkan durumun önüne geçmişti. "Eskiden burada çalıştığını biliyorum ve belki de buranın hâlâ sana ait olduğunu düşünüyorsun. Gerçekten umurumda değil. Oğluna karşı hâlâ sevgi beslediğini varsayıyorum ve yardım etmek istediğim kişi de o. Neden sen ve Nyfain her şeyi çözene kadar birbirimizi görmezden gelmeyi kabul etmiyoruz? Sen orada çalışabilirsin, ben de burada çalışabilirim ve birbirimizi rahatsız etmek zorunda kalmayız."

Kitapları üst üste koydum ve ilkinin açıp bastırma büyüyle ilgili bölüme geldim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Arleth, "Oğluma nasıl yardım edeceksin?" diye sordu.

Nefesimi yavaşça dışarı verdim. "Henüz emin değilim. Burada yaptığım şey de bu."

"Belki de sormalıydım, nesi var? Yara izi mi?"

Ona doğru bir bakış fırlattım ve gerçek bir endişe gördüm. Bir annenin endişesi. Bu yüzden Govam ve Denski'yi içeri çekip onları devralacağım köşenin yanındaki sandalyelere oturturken Calia'nın söylediklerini açıkladım.

"Tamam," dedim Govam'a sözümü bitirdiğimde, Arleth'in tepkisini tartma zahmetine girmeden. "Bana Dolion'un büyüünü açıkla. En güçlü olduğu zamanı, nasıl çalıştığını, üzerinde işe yarayan herhangi bir şifa biliyorsan..."

"Onların iblis büyüü için bir tedavin olduğunu sanıyordum?" Delaney kollarını kavuşturarak sordu.

"Kalabalık everlass iblis büyüünün getirdiği hastalıkla başa çıkabilir, evet, ama Nyfain'i rahatsız eden bu değil.

İçindeki büyü onun büyüsunü engelliyor ama bu bir zehir değil. Ona kalabalık bitkiyi vermek istemiyorum. Bu çok tehlikeli. Onun hayatı kanatlarından daha önemli."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" Arleth boş bir yüz ifadesi ve eşit bir ses tonuyla sordu.

"Ejderhalar havada savaşma yeteneklerine çok önem verirler," diye açıkladı Delaney kabaca. "Bir kral kanatları olmadan ordusunu yönetemez. Kanatsız bir yaşam yerine ölümü tercih eden ejderhalar tanıyorum."

"Ejderhaların önceliklerini düzeltmeleri gerekiyor. Şimdi lütfen susun." Elimi sallayarak onları uzaklaştırdım. "Bırakın çalışayım."

Neyse ki yaptıkları işe, merhem ve şurup yapmaya geri döndüler. Govam'ın açıklamalarını dinledim, kitapları kontrol ettim ve iblis büyüsunü karşı koymak için yaptığım çeşitli iksirleri ve karışımları düşündüm. Dakikalar saatleri arkasından sürüklüyordu. Güneş ufka doğru alçalmaya başlamıştı. Muhafızlarım muhtemelen bir noktada yerlerini yenileriyle değiştirmişlerdi ama kimse beni uyarmak için gelmemişti.

Tüm bunlar olurken Govam ve Denski sandalyelerinde oturuyor, sorularım olduğunda yanıtlıyor, olmadığında ise sessizce oturuyorlardı. Uzun süre masaya yaslanıp loş ışığa bakarak düşündüğümde kimse beni dürtmedi. Nereden başlayacağımı merak ediyordum. Nasıl başlayacağımı.

Sonunda, bir hareket tarzı şekillenmeye başladığında, sırtımda bir patlamayla doğruldum ve sedir tepsisini aldım.

"İşte." Delaney kaynamakta olan tencereye doğru dönerek çam tepsilerden birini kaptı.

"Hayır, teşekkürler. Bunun için gerçekten güçlü bir everlass istiyorum.

Hannon..." Ben aradım.

Vemar kafasını kapıdan içeri uzattı. "Bir süre önce ayrıldı. Kendisine ihtiyaç olmadığını söyledi."

"Biri Nyfain'in bana yardım edecek zamanı olup olmadığına bakabilir mi? Bitkilere şarkı söylemesine ihtiyacım var. Belki kız kardeşimi de bulabilir. Onunla iyi uyum sağlıyor. Kalenin ikinci katında bir odada-"

"Evet, evet. Ateşli küçük şey, değil mi?" Elini kızın başının üstünü ölçüyormuş gibi uzattı. "Bir bok almıyor mu? Gidip onu getireyim. Bu sende mi?" İblisleri işaret etti.

"Evet, böyle iyiyim. Ya da istersen geri dönmelerine izin verebilirsin. Şu an için ihtiyacım olan her şeye sahibim. Şimdi biraz deneme yanılma zamanı."

Govam, "Sakıncası yoksa biz kalacağız," dedi.

Denski, "Burada oturup siz hanımların çalışmasını izlemek sakınleştirici," diye ekledi.

Omuz silktim, sedir tepsiyi kaldırdım. "Sen bilirsin. Hasat için tarlaya gidiyorum. Kaçmaya çalışırsan eminim bir sürü ejderha seni avlamaktan mutluluk duyacaktır."

"Söylenmesine gerek yoktu," diye mırıldandı Govam.

"Eğer daha güçlü yapraklar istiyorsanız çam tepsilere ihtiyacınız olacak," dedi Arleth, köşedeki kurutma raflarından çıkardığı bitki koleksiyonunu yere koyarken. Burayı son kullandığımdan beri oradaydılar, muhtemelen en iyi durumda değillerdi ama yeterince kullanışlılardı.

Dönüp ona ve karışımını ateşten almış olan Delaney'ye baktım. Gitmeye hazırlanıyor gibi görünüyorlardı.

"Bu yaygın bir yanılgı," diye cevap verdim. "Bir keresinde Nyfain ile böyle bir konuşma yapmıştım. Uzun lafın kısası, sedir daha çok işe yarıyor. Deneyin ve görün." İblisler ayağa kalkarken ben kapıdan çıktım.

Birkaç kurt dışarıda kürklü formlarıyla uzanıyordu, burunları dışarı süzülen kokulardan seğiriyordu. Çıkışımda başlarını kaldırdılar ve sonra durup iblislerin ortaya çıkmasını beklediler. Onları görmezden gelerek kaleye doğru baktım. Vemar çoktan gözden kaybolmuştu ama bir ejderha topluluğu tepemde süzülüyordu; biri Lucille olmak üzere iki büyük ejderha ve beş küçük ejderha belirgin bir şekilde

Kanatları yuvarlanıyor, eğiliyor ve zaman zaman düzensiz bir şekilde çırpınıyordu. Yeni ejderhalar uçmayı öğreniyorlardı.

Kalbim aniden yer değiştirip onlara katılma dürtüsüyle daha hızlı atmaya başladı. Son birkaç gündür uçmamıştım ve ejderhamın hevesini hissedebiliyordum. Dolion'la gökyüzünden savaşabilmek için zanaatında ustalaşma arzusunu.

Henüz değil, diye düşündüm, kırılğan zeminde çıtırdayan ayaklarımla sınıf alanına doğru ilerlerken. Halledeceğiz, söz veriyorum. Önce eşimizi oraya nasıl götüreceğimizi bulmalıyız.

Bir şey söyledim mi?

Belli ki biraz tuzlu hissediyordu.

Arleth ve Delaney beni takip etti, ikisi de tepsi taşımıyordu.

Şaşkınlıkla durdum, yarı yarıya geri döndüm.

"Bitkileriniz güvende. Beni izlemenize gerek yok," dedim.

Yürümeye devam ettiler, beni geçtiler ve her zamanki tarlaya doğru ilerlediler. Tepsimi tarlanın hemen dışında duran testerelerden birinin üzerine koydum. Muhtemelen içlerinden biri kurmuştu.

"Hasat yapmak istiyorsunuz, değil mi?" Arleth parmaklarını bitkilerin üzerinde gezdirdi ve hafifçe mırıldanmaya başladı. "Onlara şarkı söylemeye yardım edeceğiz. Kendilerine ilgi ve sevgi gösteren birden fazla kişi olmasından hoşlanırlar. Bizim yardımımızla en güçlü çalışan yaprakları elde edeceksiniz."

Yüzümde şaşkın bir ifade olmalıydı çünkü Delaney şöyle dedi: "Birbirimizden hoşlanmak zorunda değiliz, hatta anlaşmak zorunda da değiliz ama everlass'ta çalışırken bunu bitkilerin şartlarına göre yaparsınız. Bunu saygıyla yapacaksınız."

Söylemiş olabileceğim bir şeydi. Ben de onlarla birlikte içeri girdim ve onlar gibi bitkilere dokunmaya başladım. Hava benimde gezinirken zihnimin dolaşmasına izin verdim, hafif bir ürperti gelecek geceyi işaret ediyordu. Ejderhaların gökyüzünde süzülüşünü izledim, pembeler ve

turuncular ve derinleşen mor cepler. Ve elimdeki sorunu düşünürken çeşitli bitkileri taradım.

Önce Nyfain'i iyileştirecek, acısını hafifletecek ve onu gevşetecektim ve bu gerçekleştiğinde, içinde hapsolmuş büyüü kazıyıp çıkaracaktım.

Tedavisinin aşamalı olarak uygulanması gerektiğini düşündüm. İlk başta daha yumuşak bir iksir, tüm yorgun kasları ve kalan yara dokusu üzerinde çalışacaktı. Sonra biraz daha agresifleşebilirdim, daha da agresifleşebilirdim, ta ki o yabancı büyüü köklerinden çekip çıkarana kadar. Elbette bunların hepsi tahmindir. Belki bunu tek bir iksirle yapabilirdim. Bu ideal olurdu.

Ne olursa olsun, Dolion'un karşısına çıkmadan önce içindeki büyüü yok etmem gerektiğini iliklerime kadar biliyordum. Nasıl olduğunu bilmesem de Dolion'un bu büyüü Nyfain'i engellemek için kullanabileceğini biliyordum.

Zevk bedenimde kıvrıldı ve şok ve özlem bağda patlamadan bir an önce midemde dalgalandı. Kafamı kaldırdığımda Nyfain'in Sable'ın yanında yarı koşarak bize doğru geldiğini gördüm. Vemar ve Wyvern ejderlerinden birkaçı onları takip ediyordu, tüm gözler üzerimizdeydi.

Doğrudum, parmaklarımı bitkilerden çektim, Delaney ile daha fazla mücadele edip gitmelerini sağlamalı mıydım diye düşündüm. Belki de farkında olmadan yine çizgiyi aşıyordum.

Ama bir sonraki anda Nyfain bizimle birlikte bitkilerin arasına daldı, gözleri hepimizin arasında dolaştı ve bana takıldı.

"Selam bebeğim," dedi usulca benimle buluştuğunda, bitkilerden birinin üzerine eğilip beni öptü. "Bitkilere şarkı söylerken yardıma ihtiyacın olduğunu duydum."

Ona dokunma, yanında kalma, etrafını sarma arzusu beni pençesine aldı.

Uzanıp elimi tutarken gülümsemesi iyimserdi.

Bakışlarını benimkilere dikerek, "İşte bu baskı," diye fısıldadı. İfadelerim ve beden dilim ne hissettiğimi açıkça gösteriyordu. "Geçtiğini duymuştum ama bizim için asla tamamen geçmeyeceğinden şüpheleniyorum."

"Benim için sorun değil." Diğer elimi göğsüne koydum ve sonra boynuna doladım, onu daha yakına çektim ve dudaklarımı onunkilere sürttüm. "Ve evet, istiyorum. İstiyorum..."

Tekrar geri çekildim ve düşünmek için arkamı döndüm.

"Melankoli istiyorum." Özel büyüğü Syflora'ya ihtiyacım olduğunu ve isteğimin tuhaf olduğunu anladığından emin olmak için ona dönüp baktım. "Ben... kasvetli istiyorum. Gölgele, acıyı ve nemli, karanlık yerleri düşünün. Senden..." Elini bırakmayı düşündüm ama bu düşünceye dayanamadım, onun yerine onu kendime çektim. Zayıflamış bir bitkinin yanında durdum, kalabalık değildi ama canlı da değildi. "Özellikle hasta olanlara şarkı söylemeni istiyorum. Mücadele edenlere."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu ama bana soru sormadan başını salladı.

Omuz silktim. "Belki yanlış yoldayım ama..." Başımı salladım. Doğru geliyordu. Her zaman en sağlıklı, en canlı yaprakları kullanır, bunların en güçlüleri olduğunu düşünürdük. Tabii ki böyle düşünürdük. Ama kalabalık bitkiler en güçlüleriydi. Belki de aradaki bitkiler zehirli olmadan daha büyük bir yumruk oluşturunuyordu?

Melankolik bir melodi söylemeye gelince... Bazen hislerim ve önsezilerim mantıklı gelmiyordu.

Parmaklarını benimkilere dolayarak şarkı söylemeye başladı, tarlada yürüdü ve mücadele eden bitkilerin yanında durdu. Yardım etmesi söylenmeden, kız kardeşim Sable bizimle birlikte dolaştı, Nyfain ile güzel bir uyum yarattı, zaten güzel olanı aldı ve gözlerimi yaşartacak kadar zengin ve karmaşık bir melodiye dönüştürdü.

İşimiz bittiğinde, uzun gölgeler a r a z i y e uzanıyordu. Etrafta bir grup insan toplanmıştı.

Tarlanın kenarlarında oturuyor ya da ayakta duruyor, yüzlerinde hülyalı bakışlarla ya da sevgiyle bize bakıyorlar.

"Çok yeteneklisin kızım," dedi Delaney Sable'a, yanından geçerken omzunu okşayarak. "Oldukça yeteneklisin."

"Ve o senin kız kardeşin mi?" Arleth bir metre kadar ötedeki farklı bir bitki sırasının içinde bana sordu. Bakışları sürekli Nyfain'e kayıyor, yüzünde geziniyor, yara izlerini seçiyordu.

Gözlerini ormana dikmiş beni bekliyordu, hâlâ elimi tutuyordu. Acı ve tedirginlik bağa yayılıyordu ama halkının önünde kırılmayı reddederek duruşunu korudu.

"Evet. Nyfain gibi bitkilerin büyümesine yardımcı olamıyor gibi görünüyor ama çok güzel bir sesi var."

"Evet, şey..." Arleth duraklamadan önce alanın kenarına doğru ilerledi. Orada bulunan Wyverner'ların hepsi birden eğildi. Başını eğdi ve onlar da kenara çekilerek Arleth'in çalışma kulübesine geri dönmesi için bir yol açtılar. Görünüşe göre unvanının ilk kısmını unutmuşlardı.

"Daha ne yapman gerekiyor?" Nyfain boş tepsiye baktı. "Hasat yapman gerekiyor mu?"

Sable, izleyici kalabalığının içinde Hannon ve Dash'le karşılaşınca başımı salladım. Kendimi müziğe o kadar kaptırmıştım ki yaklaştıklarını fark etmemiştim bile.

"Toplayacaktım ama bitkilerin senin şarkılarına nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. Yarın ya da birkaç gün içinde toplayabilirim, duruma göre."

Bitkilerin üzerine çıktı ve sonra beni kucakladı, tarladan ayrılmadan önce beni sıkıca göğsüne bastırdı.

"Taç giyme törenimiz için bir tarih belirlemeyi düşünüyordum," dedi ve içimi bir heyecan dalgası kapladı. "Ancak bunu yapmadan önce ele almamız gereken birkaç konu var."

Sesim titredi. "Ne gibi?"

Kalabalık, on altı yıllık gevşek protokolün ardından buna pek de alışık olmadığından, onun için sadece duraksayarak selam verdi. **Eğildiler,**

Ancak, beni ileriye taşıırken hızla yolundan çekildiler ve yanlara dağıldılar.

"Yürüyebiliyorum, biliyorsun," diye mırıldandım, kollarımı omuzlarından geçirdim. Sıcak boynunu öptüm, dudaklarımı kulağına kadar götürdüm ve kulak memesini emdim.

"Bu çok daha hoşken neden yürümene izin vereyim ki?" Etrafımda sıkıştı, belli ki benim gibi yakınlığı arzuluyordu. "İlk işimiz Weston'la ilgili."

Tenimde karıncalanmalar oluştu. "Weston'a artık ona ihtiyaç olmadığını söylemeden önce Hadriel ile konuşmam gerekiyor. Alfa'ya ne kadar bağlı olduğunu görmek istiyorum."

"Bu kesinlikle sorunun bir parçası, evet - kurtların ona bağlanması. Geçmişte çok güçlü alfa kurtlarla tanıştım ama hiçbirisi kurtları Weston'ın yaptığı gibi çağırmadı. Sanki bir siren gibi. Bugün birkaç kurt değiştiricimizle konuştum ve bana onun onlara daha önce hiç yaşamadıkları bir sürü birliği hissi verdiğini söylediler. Hem de hiç. Krallığımız diğer şekil değiştirenleri beslemiyor."

"Ve Weston onlara ait olduklarını hissettiriyor."

"Evet. Bunu yapmak için büyü ve güçten daha fazlası gerekir.

Belli bir lider tipi gerekir. Doğuştan alfa." "Doğuştan alfa ile doğuştan alfa arasındaki fark nedir? sıradan bir alfa mı?"

"Sıradan alfalar statülerini katıksız güç ve hünerleriyle elde ederler. Eğer kraliyet ailesinden değillerse, mevkileri için mücadele ederler. Lider olmayı öğrenirler ve daha iyi olanlar sürülerinin veya kasabalarının gelişmesine yardımcı olurlar. Micah sıradan bir alfa örneğidir. Doğuştan alfa, fazladan bir şeye sahip olan kişidir. Sadakat talep etmezler, ilham verirler. Weston'ın doğuştan bir alfa olduğuna eminim, bolca güç ve hüner sahibi ama aynı zamanda kurtların açıkça arzuladığı birlik ve dengeyi geliştirme becerisine de sahip."

"Sanırım herkes bunu arzuluyor."

"Belki öyle, ama ejderhalar aynı şekilde bağlantılı değil. Yine de garip..."

"Tuhaf olan ne?" Başparmağımla çenesindeki koyu kırmızı kirli sakalı okşayarak sordum.

"Onun kalibresinde biri genellikle bir kurt kralı tarafından kapılırdı. Weston'ın ortalama bir sürüye sahip olmasına şaşırdım. Büyük - kraliyet dışı sürülerin çoğundan çok daha büyük - ama saraydan uzakta, kırsal bir bölgede saklanmış. Onun boyundaki bir kurt genellikle kendini yükseltmeye çalışırdı."

"Herkesin hayattaki asıl amacı kraliyete yalakalık yapmak değildir."

"Senin değil miydi?" diye sordu karanlık bir ses tonuyla, sıcağı önce ses tonuna sonra da kanıma işledi.

"Yalakalık yapmak istediğim şey kraliyet ailesi değildi, yalakalık yapmak istediğim şey belli bir ejderhaydı. Ve bakın, hayaller gerçek oluyor."

"Rüyalar ya da kâbuslar, sanırım her şey bakanın gözünde."

"Belli ki." Kaleye girerken dudaklarının kenarından öptüm. "Sen ne tür bir alfasın?"

"Üçüncü tür. Miras alan ve rolün daha hak eden birine gitmemesi gerekip gerekmediğini merak eden kişi."

"Yani bozguncu türden."

Güldü ve bana derin, tüketen bir öpücük verebilmek için yavaşladı. "O türden, evet."

"Peki ya kedi değiştirenler, ayılar ya da..."

Başını iki yana salladı. "Hâlâ durumu anlamaya çalışıyorum ama bu bir zayıflık, o kadarını biliyorum. Bu kadar çeşitli bir krallığın tamamen tek bir yaratık türü tarafından yönetilmesine izin veremeyiz."

"Şey, evet. Mantık, değil mi? Bunu bir iki kez dile getirdim."

"Yeni gözlerle bakınca sizin için mantıklı geliyor. Ama bizim için..." Koridorlarda yavaşça yürüdü, kapılardan içeri baktı ve tavanı ve zemini taradı. Gözleri birkaç kez bir parıltıya ya da bir kir izine takıldı.

"İşleri yapmanın tek bir yolunu biliyoruz. Burası bir ejderha krallığı, yani tabii ki ejderhalar tarafından yönetiliyor. Bir kurt krallığında ise kurtlar tarafından yönetilirler. Weston gibi gücü olan herkes genellikle kendi hayvanını paylaşan bir yönetici arar. Orada kendilerini saray içinde yükseltebilirler. Kayda değer olmayanlar ya da gücü olmayanlar ise... sıraya girerler."

"Çatlakların arasına karışıp unutuluyorlar mı demek istiyorsun?"

İç çekişi saçlarımı mahvetti. Cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. İkimiz de köyümün tamamının unutulduğunu biliyorduk.

"Flamma Krallığı'ndaki ejderhaların ejderha krallığını aramaması dışında," dedim.

"Evet. Lanetten önce bunun nedenine dair pek çok hikâye duymuştum ama hiçbirinin doğru olduğundan şüpheliyim. Diğer ejderhaları tanıyan tek kişi olan annem bana bu konuda tek kelime etmedi. Bunun babamın ya da bu krallığın muhtemelen sorunun bir parçası olduğu anlamına geldiğinden şüpheleniyorum."

"Ve yine de kimse onu devirmedi."

"Bu krallık zengindi ve babamın güçlü bir ordusu vardı - dış krallıklar statükoyu bozmak istemezdi ve halk... Eh, ne yapabilirlerdi ki? Bir şeyleri değiştirmeyi umuyordum ama... hayatım birkaç garip dönüş aldı."

"Ama sen doğru yere geldin. Bir şeyleri değiştirme şansına sahipsin."

Yürürken beni sıktı.

"Flamma'daki ejderha köylerinde bulundum; küçük, şirin ve huzurlular. Bir ihtiyar heyeti tarafından yönetiliyorlar sanırım ve buradaki köylerin çoğunda olduğu gibi yaygın bir yoksulluk yok. Belirgin bir sınıf sistemi ya da yüce idealleri olan havasız bir saray yok." Xavier'in son birkaç gündür biraz daha cesurlaşan kişilik değişimi beni hâlâ rahatsız ediyordu. Bu durum bir dereceye kadar diğer Wyverner ejderhalarına da yansımıştı.

Ejderhalar bu krallıkta her zaman bir tüneğe yerleştirilmişlerdi ve bunu biliyorlardı.

"Ama aslında krallıkları tarafından görmezden geliniyorlar," diye devam ettim. "Bir de diğer krallıklardan gelen ejderhalar var. Bu zindanlardaki birkaç kişiyi şaşırttı."

"Zindanlar, evet," diye homurdandı Nyfain, uşağı Urien'le odalarının kapısının hemen önünde buluşurken. Artık bizim odalarımız. "Listemdeki şeylerden biri de senin ve diğer ejderhaların iblis krallığındaki deneyimlerinizi anlatmanızı dinlemek. Ama henüz değil. Eminim bu beni öfkeye boğacak ve harekete geçene kadar dikkatimin dağılmasına izin veremem."

"Efendim, leydim." Urien bize sert bir selam verdi.

"Finley'nin terziyi görmesi gerekiyor," dedi Nyfain ona. "Leydisinin hizmetçisini ve Hadriel'i bul ve onlara hazır olduğunu söyle. Ona eşlik edecekler. Leala'ya Finley'nin neye ihtiyacı olabileceğini söyledim. Cecil ayrıntıları hatırlamalı. Daha önce annemin çok sevdiği biriydi."

Çenesini sıktı. Ölmeden önce demek üzereydi. Ama... bu sözler artık geçerli değildi. Gerçekte, hiçbir zaman da olmamıştı.

"Efendim." Urien bir kez daha eğildi ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Nyfain vücudundan aşağı kaymama izin verdi, bunu yaparken gözleri kapalıydı. Beni yakınına itti, sıcaklığı ve kokusuyla etrafımı sardı.

"Bugün annemin seninle çalışmasına izin verdin," diye mırıldandı, sesi derin, zengin ve sarhoş ediciydi.

"Bana everlass konusunda yardım ediyordu. O ve arkadaşı benden pek hoşlanmıyor gibi görünüyorlar -en azından Delaney hoşlanmıyor- ama bitkilere saygı duyuyorlar ve birlikte çok iyi çalışıyorlar. Ben de düşündüm ki... eğer yardım edebileceklerse, yardımlarını kabul edebilirim. Ve sonra sen bize katıldın..."

Parmak uçlarını boğazımın kenarlarında gezdirdikten sonra kavurucu ağzıyla parmak uçlarını takip etmek için eğildi. Köprücük kemiğimi kemirmeyi bıraktı ama elini vücudumda gezdirmeye devam etti, tomurcuklanan meme ucumun üzerinden geçerek karnımın yan tarafına doğru ilerledi. Avucunu sıkıca karnımın alt kısmına bastırdı, parmakları aşağıya doğru işaret ediyordu,

ve kaymaya devam etti. Parmakları klitorisimin üzerinden geçti, pantolonumun verdiği his azaldı ve devam etti, kıvrıldı ve tümseğimi kavradı.

Duvara yaslanıp onun için çırpınırken nefesimi içime çektim.

"Onunla buluşmamız gerekiyor," diye mırıldandı tenime karşı. "Resmi yemek odasını ve çatal bıçak takımını hazırlatıyorum. Onun bir tehdit olup olmadığını bilmem gerekiyor. Lanetin gerçekleşmesinde parmağı varsa."

Acı aramızdaki bağı kanattı ve beni kendine doğru çekerek nefesimi içine çekti.

"O toplantıyı yapmak istemiyorum," diye itiraf etti. "Bundan korkuyorum. Aynı zamanda... siz ikinizle birlikte tarlada olmak, Sable'ın benimle birlikte şarkı söylemesi... Rüya gibiydi. Bana çocukken annem ve hanımlarıyla birlikte tarlalara bakmamı hatırlattı, sadece daha iyiydi ve yardımın yarısı bizdeydi. Bunu bizim için istiyorum. Hepimiz için istiyorum. Onu geri istiyorum."

Ellerimi geniş sırtında gezdirdim ve boynuna dolayarak onu sıkıca tuttum.

"Biliyorum. Eğer onu geri döndürecek kadar çok istiyorsan, belki... şey, eğer en kötüsünü kabul ederse, bu sadece bir bağışlama meselesi olabilir."

"Bazı şeyler vardır ki affedilemez."

ALTI

Nyfain

Kırılğan çimenleri geçip Kraliyet Ormanı'na doğru ilerlerken ÖNÜME BAKTIM. Urien birkaç dakika önce bana altın rezervinin dışında bir karışıklık olduğunu ve hemen ilgilenmem gerektiğini söylemişti. Finley'den ayrılmaktan nefret ediyordum, bu duygunun asla geçmeyeceğinden kuşkuluydum ama yapmam gerektiğini bildiğim değişim konusunda daha gergindim.

Bundan kaçıyordum. Pullarım tamamen iyileşmemiştir. Kanatlarımın bana geri döndüğünü ummaya cesaret edemiyordum ama pullarımın rengi ne olacaktı?

"Bunun akıllıca olduğuna emin misiniz majesteleri?" Urien, Finley'e ejderhaları eline alması ve eski sarayın yeniden diriltmeye çalışabileceği her türlü kendini beğenmişliği temizlemesi talimatını vermemden bahsederek sordu. Bunu yola çıkmadan hemen önce yapmıştım.

Urien beni hatırı sayılır bir mesafeden takip etti. Dünya başımıza yıkılırken bile eski geleneklere bağlı kalmayı sürdürmüştü.

Belki ben de aynısını yapmalıyım. Geri dönen ejderhalar kesinlikle gerçekliği bir araya getirmeye çalışıyorlardı ve

Hiyerarşiyi hatırladılar. Lanet bizi mahvetmemiş gibi davranmak istediler.

Yine de lanet bizi mahvetmişti. Bizi bir öğütücüden geçirmiş, sonucu karıştırmış ve sonra kalıntıları yakmaya çalışmıştı. Hayatın eskiden nasıl olduğuna geri dönmek mümkün görünmüyordu. Dürüst olmak gerekirse, akıllıca da görünmüyordu.

Bu krallık lanetten önce de mücadele ediyordu. Hayır, içten içe çürüyordu. Geçen yıl köyleri gezmek gözlerimi başka hiçbir şeyin açamayacağı şekilde açmıştı. Şimdi, kurtların ve diğer şekil değiştirenlerin eski hiyerarşiden ne kadar memnun olmadıklarını öğrenmek?

Daha iyisini yapmalıydık. Halkımı hayal kırıklığına uğratmaktan bıkmıştım. Gençliğimde, babamın dayanışma adına yaptığı aşağılık şeyleri görmezden gelmeye çalışarak kendimi bir kayıtsızlık hapishanesine kilitlemiştim. İğrenme duygumu daha fazla bastıramadığımda, oradan ayrıldım. Halkımı babamın zulmüne terk ettim. Kendimi kurtardım ve bu süreçte krallığı lanetledim.

Annemin aniden ortaya çıkması, yanlış hayaletle yaşadığımı fark etmemi sağladı. Terk ettiğim herkes yerine tek bir kişiyi, annemi bırakıp gittiğim için suçluluk duyuyordum.

Şimdi görebiliyordum.

Ve gördüğüm şeylerden biri de eşimdi. Finley de Weston gibi doğal bir alfydı. Genç yaşta, iblis büyüsünün ortaya çıkardığı hastalıkla savaşmak için köyünü bir araya gelmeye zorlamıştı. Krallıktaki sosyal konumları göz önüne alındığında, lanetten en kötü şekilde etkilenmeleri gerekirdi ama bunun yerine en az etkilenen onlar olmuştu.

Sonra iblis hastalığı için bulduğu tedaviyi yayma şekli vardı, fakir ve zenginlerin eşit erişime sahip olmasında ısrar ediyordu. Ve lanetin kırılmasında ve Dolion'dan kurtulmamızda oynadığı rol.

Eğer kraliyet sarayında bir hata gördüyse, bunu düzeltmesine izin verirdim. Ona inancım vardı.

Urien'e dedim ki, "Halkın bir kraliçenin sadece güzel bir kukla olmadığını öğrenmesinin zamanı geldi. Kraliçe bir liderdir. Kralın yanında kraliyet görevinin ağırlığını omuzlayacak kişidir. Ya birlikte yöneteceğiz ya da hepimiz parçalanacağız."

"Emredersiniz efendim," dedi sertçe. Tartışacak türden biri değildi, bu yüzden bu ses tonu alabileceğim tek geri tepmeydi.

Etrafımda bana düşüncelerini söylemekten korkmayan insanlara ihtiyacım vardı. Geçmişe takılıp kalmamış insanlarla.

"Hadriel kâhya olarak ekstra sorumluluklarını nasıl yerine getiriyor?" Ağaçların arasından geçip kayabileceğim kadar büyük bir açıklığa girerek sordum.

"Umut vaat ediyor ama kalbi bu işte değil. Hizmet hayatı için yetiştirilmedi ve bu da belli oluyor. Bu da iyi bir şey, çünkü kurdunun Weston'ın sürü bağından vazgeçmeyi reddettiğini duydum. İnsan ve kurt anlaşmazlık içinde ve kurt bu bağı korumak için gücünü gösteriyor."

Başımı salladım ve bir süre boşluğa baktım. Hadriel giderse Finley'nin kalbi kırılırdı. Dürüst olmak gerekirse, ben de onun gidişini görmekten nefret ederdim.

"Köylerde onun yerine geçebilecek birini bul," dedim, bunu nasıl düzeltebileceğimi düşünürken. Bir yolu vardı, sadece bulmam gerekiyordu. "Bulduğunuzda, onu prensesin kişisel danışmanı rolüne kaydırın."

"Müstakbel kraliçeye rolü ve görevi hakkında tavsiyelerde bulunmak için bir seyisin uşağa dönüşmesini mi istiyorsunuz?"

Sözümü geri aldım - Urien kararlarımla ilgili düşüncelerini söyledi, sadece bunu pasif bir şekilde yaptı, emirlerimi onaylama soruları olarak bana papağan gibi tekrarladı.

Kıkırdadım. "Ona çok fazla öğüt vermiyorum, hayır. Daha çok... onu mümkün olduğunca dizginle. Onunla ilgili bir yolu var. Onu beladan uzak tutacak biri varsa o da odur. Çoğunlukla peşine takılamayacak kadar korkacağı ve bu da onu duraksatacağı için."

"Evet, efendim."

Giysilerimi çıkardım ve onlara verdim. Urien de soyundu ve giysilerimizi hayvan formunda boynunda taşıdığı küçük bir çantaya tıktırdı. Bir baykuş olarak beni havadan takip ederdi. Normalde at sırtında kıyafetlerimizle bizi takip edecek biri olurdu ama hava kararıyordu. Bir atın bacağının kırılması riskini almak istemedim.

Gerçek an.

Nefesimi tuttum ve ejderhamın yükselmesine izin verdim, onun endişesi de benimkiyle eşleşiyordu. Bu endişe boşunaydı. Pullarımızın renginin bu büyük şemada bir önemi yoktu. Ölüm kalım meselesi değildi. Yine de... Finley'nin kırmızı pullarındaki altın tozuna çok yakışacak altın pullarımı istiyordum. Ona aitmişim gibi görünmek istiyordum. O da bana aitmiş gibi.

Başımız üstümüzdeki yeşilliklere doğru yükseldi, bedenimiz açıklığı doldurdu ve dalları yolumuzdan itti. Ejderham gözlerini sıkıca kapattı.

Bakmaya korkuyorum, diye itiraf etti.

Bana her zaman taşakların sana, beynin bana ait olduğunu söylemiyor muydun? Cesaretin nerede şimdi?

İnsanların o büyük, körelmiş canavarın yanında o güzel, küçük ejderhadan bahsetmesini istemiyorum. En azından altın olsaydık.

Bize ihtiyaç var. Zaten çok uzun sürdü. Bak.

Önce bir gözünü, sonra diğerini açtı ve dudaklarını ejderha yüz buruşturmasına eşdeğer bir şekilde dişlerinin üzerine gerdi. Aşağı baktı ve vücudumuzu görmeme izin verdi. Kalbim sıkıştı ve derin bir nefes aldı.

Eskisi kadar kötü değil, diye düşündü, kararmış pulların arasından görünen altın rengine bakarak. Sanki biri vücudunun büyük bir bölümünü ateşe vermiş gibiydi. En azından onun altın tozuyla kısmen eşleşecegiz.

Sırtını hiçbir kanat süslemiyordu, ancak derisinin geri kalanından çıkan çıkıntılarını hissedebiliyordu. Rengine musallat olan şey kanatlarına da musallat olmuştu. Biz hala bir

Tam bir ejderha. Zavallı Finley. Nasıl bir e e bağlanmıştı.

İnsanları g r n   m zle etkileyemiyorsak, bunu vah şiliğimizle yapmalıyız, diye düşündüm.

İkisini de umuyordum.

Ağaçların arasından uzaklaştı, kırılğan dallar zararsızca yanlarımızdan kayıyordu. Bu ormanda Syflora b y m üzerinde çalışarak ve ona biraz hayat vermeye çalışarak zaman geçirmem gerekiyordu. Finley muhtemelen benim gücüm hakkında benden daha çok şey biliyordu, okuduğu ve araştırdığı onca şeyden sonra. Onun yeteneklerini kullanmama yardım edebilirdi. Zamanımız olduğunda.

Madenler için görkemli bir isim olan rezerv, krallığın uzak ucunda, Finley'in köyünden çok da uzak olmayan bir yerde bulunuyordu. Kısa sürede oraya vardık, yakla tı ca yava ladık ve ejderham diğer alfa ejderhanın kokusunu alınca g ğ  n n derinliklerinden büyük bir homurtu yükseldi. Micah, e im için bana meydan okuyan kişi.

Ejderham hakkı olduğu üzere onu öldürmek istemişti ama ben onu geri çektim. O adam bu krallığın kurtarılmasına yardım etmişti ve büyük bir değer olabilirdi. Pratiklik için  anı feda ettim.

Yine de nerede olduğunu izlemeyi bırakmamı tım. İkinci bir  ansı olmayacaktı. Arkada ımla ilgili bir karar hatası daha yaparsa, i i bitirirdim.

Neyse ki yoluma çıkmadı. İblisleri izlemek ya da arazide devriye gezmek için gönüllü olmamıştı. Bu krallıkta kimin alfa olduğunu herkese bildirerek geri çekildi.

Ejderham açıklıktan önceki son ağaçları da iterek geçti ve diğer alfayı köyünden birkaç kişiyle birlikte kenarda dururken buldu, hepsi çıplaktı. Başka bir kümede, madenin girişine daha yakın bir yerde Xavier, Lucille ve Jade duruyordu, yatakları rahatsızdı, kıyafetleri benim getirdiklerim gibi boldu.

Urien yanımdaki bir ağaç dalına konup bayku  kafasını çevirirken ejderham yer değiştirdi. Ben insanken

Urien çantayı yere bırakıp yer değiştirmeden önce yanıma doğru kanat çırpı. Kıyafetlerimi uzattı.

"Bütün bunlar da ne?" İki tarafa eşit mesafede durarak ilerledim. "Bir karışıklık olduğunu duydum."

"Efendim." Halkım eğildi. Yabancı ejderhalar bana doğru döndüler ama başlarını bile sallamadılar. Böyle bir şey babamı çıldırtırdı ama insanların mevkiye saygı gösterip göstermemesini umursamayı çoktan bırakmışım.

Xavier bir adım öne çıktı. "Görünüşe göre yabancı ejderhalar... eski kraliçemizin hareketlerini izliyorlarmış."

Sanki bu konudaki kararımı kabul etmemiş gibi, bir önceki cümlesinden önceki duraksamasını fark ettim. Ayrıca, yabancı ejderhaların güç seviyeleri ne olursa olsun, ziyaretçi ejderhaların saray ejderhalarından daha düşük olduğunu ifade eden ses tonunu da fark ettim. Küstahlığı beni kızdırdı ama Finley ikincisini halledebilirdi, ben de birincisini yakında hallederdim.

"Ve?" Yüz ifadelerimi nötr tutarak sordum. Annemle olan meselenin bana ne kadar acı verdiğini bilemezlerdi.

Micah bir adım öne çıktı. "Alfa," dedi, statükoyu eve götürerek. Başımı salladım. "Ami-Arleth'in -Flamma'daki durumu idare etmesi bana doğru gelmiyor. Köyümüze geldikten sonra halkınızla tanışması için pek çok fırsat vardı. Onu tanıyabilirlerdi ama o sadece prenses ve kardeşiyle görüştü. Burası hakkında bilgi ve fikir edinmek için kendisini tanımayan iki kişiyi seçti."

"Ve?" Ben sordum.

"Wyvern savaşına katıldığını gizledi," diye devam etti. "Kimseyi varlığından haberdar etmek yerine, tabiri caizse arka kapıdan gizlice girdi. Köylerden birinin güçlerine katıldı ve kendini daha da gizledi."

"Farkındayım," dedim. "Bunun bu rezervlerle ne ilgisi var?"

"Odam everlass tarlasına bakıyor. Onu, Finley'i ve seni tarlada izledim. Herkes gidene kadar tarlanın yanındaki o küçük evde kaldı ve sonra Claudile ile birlikte gizlice uzaklaştı."

"Kraliçe gizlenmez," diye tersledi Lucille. "Ve onun adı Delaney,... eski nedimelerin şefi. Biraz saygı gösterin."

"Onunla Claudile olarak tanıştık, Öfkeli Kadın," dedi Vemar ellerini açarak.

"Artık daha iyi biliyorsun," diye cevap verdi dişlerinin arasından. "Sen burada bir ziyaretçisin. Kraliyet çevresinin isimlerini bilmen gerekir."

"Yeter," diye bağırdım, emrimden güç alarak. "Micah, ne demek istediğini anlat."

"Onu takip etmek için kaleden ayrıldım ve yol boyunca Vemar ve diğerleriyle karşılaştım. Endişemi paylaştılar. Kadınlar burada bulunan muhafızı kovdular ve madenlere indiler. Aşağıda ne olduğunu bildiğim için onlarla yüzleştim ve onlar da savaşıyor çıkmaya çalıştılar. Onları gözaltına almanın en iyisi olacağını düşündük. Eğer suçları olmasaydı paniğe kapılıp kaçmaya çalışmazlardı. Davranışları için hiçbir açıklama yapmadılar."

"Efendim," dedi Xavier, sesi kızgın ve sözleri kesikti. "Kusura bakmayın ama kraliçe ve Delaney'nin hiçbir aleti yok. Bir kaya çekici ya da kürekleri bile yok. Ne zarar verebilirler ki? Bu yabancıların kendi işlerine bakmaları gerekiyor. Bu bir saray meselesi, değil-"

"Eğer bir kez daha 'bu yabancılar' dersen, Xavier," dedim, sabrım tükeniyor, hikâyenin imaları midemi bulandırıyor, "dilini koparırım. Yıllarca onlardan bazılarıyla aynı zindanı paylaştın, değil mi?"

"Evet, efendim," dedi tereddütle.

"O zaman öyle davran," diye kükredim ve kazara gök gürültüsünü andıran bir güç patlaması yaşadım. "Onlar senin silah arkadaşların. Bir sopa adam gibi desteklemeye çalıştığın saray ideali uzun zaman önce öldü ve ben zaten onu hiç umursamadım. Bu ejderha topluluğu olmasaydı, aşırı şişirilmiş egonu destekleyecek bir sarayın da olmazdı. Bunu bir düşün."

Xavier gözle görülür bir şekilde korktu. Tüm Wyvernerlar öyle yaptı ve Micah ile Vemar hariç tüm ziyaretçi ejderhalar irkilerek geri çekildi.

Finley'in halletmesine izin vermeliydim, ejderhama söyledim.

Muhtemelen. Her zaman edep hakkında şarkı söylersin ve sonra kendini kaybedip tüm köy halkını korkutursun.

Ya da mahkeme, bu durumda.

"Nerede o?" İçimdeki güç hâlâ pompalanırken, öfke ve tedirginlik sözlerimi renklendirirken sordum.

"İşte, efendim. O içeride." Lucille Xavier'i yana itti ve kolunu uzatarak kara deliği işaret etti. Diğer Wyverner'lar hızla ve sessizce yoldan çekildiler.

Madenin ağzına adımımı atıp annemin metanetli yüzünü ve kalkık çenesini gördüğümde tedirginliğimi belli etmedim. Hoşuna gitmeyeceğini bildiği bir şey yaptıktan sonra babama hep aynı bakışı atardı.

Onun biraz gerisinde Dee duruyordu, benim için ikinci bir anne gibi olan bir kadın. Gençliğim boyunca başarılarımla gurur duyan ve beni besleyen bir kadın. Yüzü öfke topuna dönmüştü, annem şiddetle cezalandırılmadan hemen önce babama baktığı gibi bakıyordu.

Neredeyse gücüm tükeniyordu.

"Benden ondan korktuğun gibi korkmana gerek yok," dedim anneme, kalbim kırılmıştı çünkü bunlar asla söylemek istemediğim sözlerdi. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Tam tersine," dedi annem sessizce. "Senden çok daha fazla korkuyorum. En çok zararı verme gücüne sahip olan sensin."

Muhteşem.

"Neden buradasın?" Ani yorgunluğumu göstereceği için elimi yüzümde gezdirmeyi reddederek sordum.

"Rahmetli kral tarafından bana bir annelik verildi. Bir çeyiz, aslında-"

Dee, "O deli budala ile evlenmen için sana verilen rüşvet," diye mırıldandı.

"Büyük bir miktar altın üzerinde anlaşmıştık. Çiftleştığımız gün bana aktarılması gerekiyordu. Bunun yerine, rezervin bir kısmını benim için ayırdı. Yine de altını çıkarmam için ne işçilere ne de bunu kendim yapmam için gerekli aletlere izin verdi. Ayrılmadan önce, perilerden satın aldığım bir büyüyle onu güvence altına aldım. Onun benim erişmemi istediğinden daha fazla erişmesini istemedim."

Dolion'un onu almasını engelleyen şeyin bu büyü olduğu açıktı. Bunun eski bir büyü şekli olduğunu düşünmüştü. Belki de öyleydi. Periler kurnaz olabilir. Annem belli ki bunu biliyordu.

Eğer mümkünse, kalbim biraz daha sıkıştı. "Altın için geri döndün," dedim eşit bir şekilde.

Gözleri omzumun üzerinden geçti. Dinleyicilerimiz olduğunu biliyordu ve hoşuma gitmeyecek bir gerçeği dile getirmek istemiyordu. Babamla tebaalarının ya da muhafızlarının önünde konuşurken bunu çok yapmıştı.

Yenilgiyle arkamı döndüm. Sanki babamın oğluymuşum, korkulacak ve pasifize edilecek bir zorbaymışım gibi davranılmasına katlanamazdım.

Belki de öyleydim. İnsanlar bana her zaman korkunç bir öfkem olduğunu söylememiş miydi? Öfkem insanları korkuturdu. Bir dakika önce, birini dilini koparmakla tehdit etmiştim. Şüphesiz bu, on altı yıl boyunca hayatta kalmak için mücadele etmenin daha da kötüleştirdiği, akli dengesi yerinde olmayan bir bireyden bahsediyordu. On altı yıl sürekli savaşıyor geçti.

O on altı yıl beni daha sert yapmıştı, biliyordum. Daha az eğilebiliyorum. Daha az mantıklı. Annem belli ki

dönüştüğüm şeye cevap veriyordum. Bedene bürünmüş bir kabus.

Bir canavar.

"Senin olan neyse al," dedim ve hissettiğim sefaleti gizleyemedim. "Onu almak için sana ekip ve alet sağlayacağım. İhtiyacın olanı aldığında gidebilirsin."

Madenden çıkarken, "Yine de seninle görüşmek istiyorum," diye cevap verdi. "Bana bir dinleyici borçlusun."

Alaycı bir şekilde güldüm ve sonra içimin çalkalandığını hissettim.

Ona bir şey borçlu olduğumu düşünüyorsa, ona haksızlık ettiğime inanıyordu. Yıllar önce krallığı terk etmem için beni teşvik eden o olmasına rağmen, belki de onu da yanımda götürmemi bekliyordu.

Acı içimde titreşti. İstirap.

Buna daha fazla dayanacak gücüm yoktu.

"Seyircini alacaksın." Hırıltılı bir ses çıktı. "Yarın. O zaman bu işi bitirebiliriz."

Yer değiştirirken kıyafetlerimi parçaladım ve ejderhamın bizi oradan çıkarmasına izin verdim. Diğerlerine bakmak istemedim. Gözlerinde acıma ya da anneme sadakat görmekten korkuyordum, her ne kadar bana krallığın son servetini de alıp gideceğini söylemiş olsa da. Biz diz çökmüştük, o ise parasını alıp gidiyordu.

Eşimiz bizi acıdan uzaklaştırmak için orada, diye düşündü ejderham ağaçların arasında koşarken. Öfkenle tüm kaleyi korkutmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce onun seni sakinleştirmesine izin ver. Eğer insanları liderliğinle etkilemezsen, annene doğru yöneleceklerdir. Bunun olmasına izin veremezsin, krallığın geri kalan serveti ondayken olmaz.

Babam insanları cezalarıyla korkuturdu, öfkesiyle değil. İnsanları gerçekten korkutacak güce sahip değildi. Bunun için komutanlarına ve kırbaçlarına güvenirdi. Ama ejderham haklıydı. İnsanlar babamın en ufak bir şeyde yaptığı zulmü mutlaka hatırlıyordu. Öfkemin kolayca bu tür davranışlara dönüşebileceğini düşünebilirler.

Eğer öfkelenirsem, eskiden olduğu gibi ona dönebilirler. Bu onlara rahat hissettirecektir.

Beni bu pozisyona zorladığı için ona lanet olsun, diye düşündüm. Finley'nin çekiş kazanmasını daha da zorlaştırdığı için ona lanet olsun.

Finley bir kahraman. Dolion'u sonsuza dek yenmek için ihtiyacımız olan savaşçı kraliçe o. Her şey yolunda giderse bunu hatırlayacaklar. Finley kalplerini kazanmadan önce annenin onları kendi tarafına çekmediğinden emin olmalıyız.

Ona gitmeyi düşündüm.

Ama bir sonraki anda, ejderham boğazımızın derinliklerinden bir hırıltı çıkaran bir koku yakaladı.

Şeytanlar.

OceanofPDF.com

YEDİ

Nyfain

EJDERHAM bir anda rotasını değiştirdi, hız patlaması yaptı.

Ağağlara ęarptık, dalları kırdık. Yan tarafa doğru ilerleyen bir kurt gördük. Weston'ınkilerden biri. Kurt alfa, ben işleri yoluna koyana kadar bizi güvende tutmaya yardım edeceğini söylemişti ve sözünü tutuyordu. Ejderham bir ateş püskürdü. Bana gel.

Kurt ęabucak yetişti, ağağların ve ęalıların arasından hızla geçip hemen arkama düştü. Diğer taraftan başka bir kurt da araya girerek bize katıldı ve ejderham birlikte kalabilmemiz için hızını azalttı.

İblis kokusu eski portalların yanında daha güçlüydü, büyü bozulmuştu ama portallar hareket etmeyi bıraktıktan sonra zemin hala ağır bir şekilde ęięnenmiř ve ęok fazla kullanımdan dolayı bozulmuştu. Yalnız bir iblis etrafta koşuşturuyordu, belli ki ışınlanacak kadar güçlü değildi. Birinin olduğu yerde genellikle daha fazlası olurdu.

Ejderham kükreyerek ileri atıldı ve önümüze ęıkan bitki örtüsünü ezip geçti. Onu sallamamaya dikkat ederek

Kuyruğunu kısıtııp arkadan gelen bir kurdu hakladıktan sonra iblisi parçaladı ve yavaşladı.

Onu öldürme, diye düşündüm hemen. Ona zarar verebilirsin ama öldürme. Onu kaleye geri götürüp ne bildiğini görmek istiyorum.

Ejderhamın göğsünden bir homurtu yükseldi ama dediğimi yaptı, ısırığını kontrol ederek iblisi yerden kopardı. Yaratık şimdi çığlık atıyor ve dişlerinin arasında sıkışmış bir şekilde kıvranıyordu. Aşağıya, sayıları artmış olan kurtlara baktı. Bir dizi oflayıp puflama ve duruşla devriye gezmeye devam etmeleri gerektiğini söyledi. Sonra iblisi kaleye geri götürmek için tekrar koşmaya başladık. Umarım Weston kurtlarına komuta ederek onun ayak parmaklarına bastığımı düşünmezdi. Ne de olsa bu güven ve ayrıcalığı Finley'e vermişti, bana değil. Ama o burada olmayınca, birinin komuta etmesi gerekiyordu. Ayrıca, ejderhalar kavga ederken sınırlarımızı koruma konusundaki hünerlerini gösteriyorlardı.

Finley ve ben ejderhaları elimize almak zorundaydık. Kurtlar bizimle alay ediyordu.

İblisi zindana atmak ve Finley'nin iblisi Govam'ı da onunla birlikte aşağı indirmek uzun sürmedi. Birinin diğerine nasıl tepki vereceğini görmek istedim.

Govam, yanında Tamara ve Weston'ın kurtlarından biri olduğu halde soğukkanlı bir tavırla zindana girdi. İblis temkinli bir şekilde yaklaşırken beni izledi. Tepki vermeye hazırıdı. Şu anda özellikle tehlikeli olduğumu açıkça biliyordu.

"Bu iblisi krallığın sınırında gizlenirken bulduk," dedim Govam'a, ellerim iki yanımda. Yine de, dikkatini hücredeki iblise çevirmeden önce bakışları bir an oyalandı.

"Kral kendi türünü casus ya da gözcü olarak kullanıyor," dedi Govam, dikkatini tekrar bana vererek. "Başkalari da olmalı. Onlar

Genellikle yarım düzinelik sürüler halinde seyahat ederler. Gençken dilleri kesilir ve sadece belirli iblis gruplarının bildiği bir dilde elleriyle konuşmaları öğretilir. Bunun nedeni bilgi almak için işkence görmelerini engellemek."

"Dur tahmin edeyim: dil bilmiyorsun."

"Aslında biliyorum. Bunu öğrendiğimden eminim. Ama bilgi almak için ona işkence etmene gerek yok. Bu iblisler genellikle bir saldırının habercisidir. Hepsini bulup öldürebilirsen, en iyi şansın bu olur. Daha fazlasını göndermek zorunda kalacaklar, bu da sana zaman kazandıracak. Dolion neyle karşı karşıya olduğunu bilmek istiyor. Bu yaratıklardan herhangi biri ona geri dönerse, Dolion'un güçlü bir şekilde saldırmasından önce birkaç günden bir aya kadar zamanınız olacak. Krallığınızı ve kişisel olarak kendinizi savunmak için bir plan yapmanızı öneririm. Sizi öldürmek isteyecektir. Korkuyu sevmez ve sizden korkar."

Hücredeki iblis tısladı, tükürükleri Govam'a doğru uçuştı. Vücudunun küçük hareketleriyle vurgulanan göğsünün önünü işaret etti.

"Sadece Dolion kazanırsa yanlış tarafı seçmiş olurum," dedi Govam ona, gözlerini kaçırarak. "Ve şu ana kadar gördüklerime bakılırsa, kazanacağına inanmıyorum."

"Mürettebatınızdan başka kim dil biliyor?" Ben sordum.

"Succubus Sonassa hariç hepsi."

Kurda baktım. "Weston'ın bu konuşmayı bildiğinden emin ol. Diğer iblisleri aramasını söyle. Muhtemelen daha fazlası olduğuna katılıyorum." Bakışlarımı Tamara'ya çevirdim. "Aramaya yardımcı olabilmeniz için ejderhaları havaya kaldırın. İblisleri toplayın ve buraya getirin." Dikkatimi tekrar Govam'a yönelttim ve diğerleriyle konuştum. "Onu grubunun geri kalanından ayrı tutun. Yakaladıklarımızdan bilgi almaya hazır olduğumuzda beni arayın. Yerleşik iblisimizin doğruyu söyleyip söylemediğini görmek istiyorum."

Tamara, Govam'ın kolunu tutarak, "Evet, efendim," dedi. "Bir şey bulduğunda beni bul."

"Emredersiniz efendim," dedi ikisi de Govam'a zindandan çıkarken eşlik ederek.

Yakalanan iblis yine tısladı ama dışarı çıkarken onu görmezden geldim.

Yakalanan iblislere işkence edecek kişi ben olacaktım. Bu yapmaktan nefret ettiğim bir işti ama görevime başlar başlamaz bunu bir başkasına zorla yaptırmak istemedim. Yönettiğim insanların, kendim yapmayacağım bir şeyi onlardan yapmalarını istemeyeceğimi bilmelerini istedim.

Bu aynı zamanda bana Govam ve onun yerleşik iblislerini kontrol etme fırsatı da verecekti. Finley'nin onlara karşı zor kazanılmış bir güveni vardı, biliyordum ama onları kendim test etmek istedim.

Annemle uğraşmaktan tamamen bitkin düşmüş bir halde kendimi odalarımıza bıraktım. Sanki kalbim göğsümden sökülmüş ve geriye sadece yırtık pırtık bir delik kalmış gibi hissediyordum.

Finley köşedeki yuvarlak masanın üzerinde bir yığın kitabı düzenlerken başını kaldırıp baktı.

"Selam bebeğim," dedi, üzerinde daha önce giymesine yardım ettiğim şekilsiz slip vardı. "Bizim için kütüphaneye uğradım. Senin için bir aksiyon-macera, benim için de içinde romantizm olan bir gizem yazmayı düşünüyordum, sonra yer değiştirip onlar hakkında konuşabiliriz. Eğer bu fikirden nefret ediyorsan, birkaç seçeneğim daha var-"

Önce yüzüme sonra da çıplak vücuduma bakınca durakladı. Kale içinde her zaman kıyafet giyme kuralına uymuyordum. Umurumda bile değildi.

Başka bir şey söylemeden kitapları yere bıraktı ve bana döndü.

"Her şey yoluna girecek," dedi usulca ve beni mükemmel bir şekilde okuduğunu biliyordum. Neler yaşadığımı ve neden yaşadığımı biliyordu. "Bir açıklaması olacak, biliyorum olacak."

Yaklaştığımda bana uzandı, yanaklarımı ellerinin arasına aldı, gözleri destekleyici ama hiddetliydi. Yumuşak ama ateş dolu.

Ona altından bahsetmedim. Ona iblislerden bahsetmedim. Hiç konuşmak istemedim. Sadece vücudunun beni sardığını hissetmek istedim. Kendimi onun içinde kaybetmek istedim.

Ellerimi yanlarında gezdirdim, bunu yaparken kumaşı kaldırdım. "Hadriel'le konuştum," dedi ve şimdi onun acısını hissediyordum.

Onu kaybedeceğinden endişeleniyordu.

Bunun olmasına izin vermemeye kararlıyım.

Ben de başımı salladım ve dudaklarını yakaladım. Bu boktan krallık fırtınasını daha sonra düşünecektik. Şimdi sevgiyi ifade etme zamanıydı.

Dudaklarını kendi dudaklarımla araladım, dilimi içinden geçirdim ve sonra elbiseyi başının üzerinden kaldırdım. Onu yere attım ve geriye doğru yürüdüm. Ellerimi esnek teninde gezdirirken kollarını boynuma doladı. Meme uçları parmaklarımin altında tomurcuklandı ve başparmaklarımin pedlerini her birinin üzerinde nazıkçe yuvarladığımda bir nefes emdi.

Yatak odasına girdikten sonra, bacaklarının arkası şilteye çarpana kadar onu yatağa giden birkaç basamak yukarı çıkardım. Emmeden önce dilimi göğsünün tepesinde gezdirmek için eğildim. Ellerim aşağıya indi, ateşli etinde gezindi ve güçlü kalçalarının arasına yerleşti. Parmaklarımini ıslak amının üzerinde gezdirdikten sonra içine daldırdım ve küçük bir kadınsı miyavlama çıkardım. Parmaklarımini kıvırdım, başparmağımla klitorisini daire içine alırken ovuşturdum. Bir an için parmaklarımini tekrar dışarı çektim, onları tekrar içine itmeden önce klitorisi boyunca gezdirdim ve her şeyi kayganlaştırdım.

"Sen benim hayatımdaki bir lütufsun Finley," diye mırıldandım, kalbim acımı ve endişemi gölgede bırakacak şekilde dolup taşmıştı.

Yanağını kavradım ve dudaklarımini boynundan aşağıya, izimin üzerinde gezdirirken başının ağırlığını aldım. Öptüm ve dilimi üzerinde gezdirdim, onu tekrar işaretlemek için duyduğum acıyı hissettim. Tekrar ve tekrar, bunu yapmaya doyamayacağımdan şüpheliydim.

Parmaklarım çalışırken etini emdim, şimdi daha sertti, kanımda onun ateşini hissediyordum. Ve sonra, artık kendime engel olamadığımda, etini ısırđım ve derisini kestim. Bir nefes çekti ve sonra parmaklarımla aynı anda kalçalarını sallayarak inledi.

Ejderhası bizi güçle besledi, daha fazlasını istedi. Benim hkmetmemi istiyordu. Onları boyun eğdirmek için harcadığım gc seviyor gibiydi. Gcmn ve kuvvetimin kanıtını arzuluyordu.

Saçlarını tuttum ve çektim, başını geriye doğru çektim ve açıkta kalan şahdamarını öperken, klitorisine baskı yaparak onu daha sert parmakladım. İnlemelerinin ve ıslaklığının sesi odayı dolduruyordu. Bir meme ucunu sertçe emdim ve sarsıldı. İniltisi uzun ve zengindi ve amcığı ilk boşalmasında parmaklarımın etrafında sıkıştı. Onunla çok kolaydı. Çok tatmin ediciydi.

Doğrulduktan sonra parmaklarımı yavaşlattım, hala onun içindeydim, şimdi boyum ve cssemle onu celeştiriyordum. Saçlarından tutarak başını eğdim ve bana bakması için onu zorladım.

"Gelebileceğini söylemedim," dedim sesimde fazladan çakıl taşlarıyla.

Gözlerinde ateş ve meydan okuma parlıyordu. Beklenti bağ boyunca kıvrıldı.

"Ne istersem onu yaparım," diye cevap verdi ve bir acı şoku ortama yayıldı. Nefesim kesildi ve geri adım attım, boynunu sarsıp canını yakmamak için saındaki elimi gevşettim.

Sinsi bir gülümseme dudaklarını kıvrıldı ve aramıza mesafe koyarak yatakta koşuşturmaya başladı.

"Koşabileceğini düşünüyor musun, küçük ejderha?" Yatağın diğer tarafında gezinerek sordum.

Patlayan kaslarımı ve yavaş ilerleyişimi görünce gözleri büyüdü. Onun gc titriyordu ama ejderham çoktan bağımızdan g koparmış ve serbest bırakmaya hazır bir şekilde biriktirmeye başlamıştı.

Başını hafifçe salladı, üstünlüğün bizde olduğunu açıkça fark etmişti. Boyun eğmeye zorlanana kadar durmayacağını fark etti.

"Geri sayım almayacak mıyım?" dedi gergin bir heyecanla. Gülüşüm alçak ve sertti. "Hayır."

Yatağın köşesine ulaştım ve o şiltenin üzerine fırlayıp kapıya doğru kaçmaya çalışmadan bir an önce ileri atıldım. Büyüsü dışarı fırladı, beni mızraklamaya ve ilerlememi engellemeye çalıştı.

Ejderham büyük güç kuyusunu serbest bıraktı ve onu keserek fiziksel gücümün ve hızımın merhametine bıraktı. Bir anda onun üzerindeydim. Sol elimi bileğine doladım ve sağ elimle bileğini yakalamayı başardım. Çırpınırken onu geri çektim, bana tekme atıyordu, arzusu bağın içinden geçiyordu. Onu vücuduma hapsettim, bir kolumla kollarını yanlarına sabitledim ve diğerini karnına doladım. Tuttuğum yerde çırpınırken omzunu ısırdım ve sonra dişlerimi boynuna geçirdim. Büyü ve güç içimde sanki ona ilk kez işaretimizi koymaya hazırlanıyormuşuz gibi titreşiyordu.

Dişlerim sol omzunun üzerinde, hedefimin karşı tarafında gezinirken nefes nefese kaldı. Hâlâ gücüm nabız gibi atıyor, yükseliyor, toplanıyordu.

İşaretlemenin birden fazla yerde işe yaramadığını sanıyordum, dedim ejderhama, ona doğru iterek, sikim vücutlarımızın arasında sıkışmıştı. Bunun yapıldığını hiç görmemiştim.

Yapmalıyım, diye düşündü ejderham çaresizce, ejderhasıyla birlikte havada olmak ve insan derisini geride bırakmak istiyordu. Beni zorluyordu, temel ihtiyaçlarının bizi çağırdığından daha azına razı değildi.

Hâlâ bana karşı mücadele ediyordu ama gerçek bir mücadele yoktu. Kalçalarımı kavradı ve başını yana atarak etini bana sundu. Ejderhamın umutsuzca ona vermeye çalıştığı şeyi istiyordu.

Küçük bir sarsıntıyla onu biraz daha sıktım.

"Boyun eğ," diye bağırdım.

Sözleri pantolonunun içinden zar zor duyuluyordu. "Yap beni."

Onu yatağın üzerine eğdim, saçlarını tekrar kabaca yumrukladım ve orada tutmak için avuç içimi sırtına bastırdım. Vücudu yumuşak yüzeyin üzerinde adeta erimişti, başı geriye doğru eğikti, yumrukları yatak örtüsünü kavırıyordu. Aletimin tabanını tuttum ve başını büzüşmüş göt deliğinin üzerine ve sonra aşağıya yönlendirdim, parıldayan ıslaklığında kaydım. O ıslak sıcaklığı hissettiğimde dizlerimin bağı çözülüyordu, içinde olma arzusu diğer her şeyi bastırıyordu. Yine de direndim, sikimi tekrar göt deliğinin üzerinde gezdirmeden önce amıyla alay ettim, ıslaklığı da beraberinde götürdüm. Bunu alay etmek için yapmıştım ama kıvrımlarından aşağıya doğru kaydırma şansım olmadı. İçime doğru sertçe itti, yanakları sikimi sarıyordu.

Nefesim kesildi ve ellerim hemen ondan uzaklaştı, sikimin beden dışı bir deneyim gibi kıcına kaymasını izlerken yatakta onun yanında durdum. Dizlerim titriyor, arzum katlanarak artıyordu.

"Siktir," diye başardım, küçük bir hamleye engel olamadım.

İnledi, biraz öne doğru çekip sonra geri iterek beni içine aldı. Şaftımın daha derine, neredeyse oraya batmasını izledim. O kadar ateşliydi ki dayanamadım, çünkü hiç beklenmedik bir şeydi.

Onun kontrolünü kaybettin, diye düşündü ejderham. Ejderhası istedi-

Kapa çeneni. İkiniz de. Ben meşgulüm.

Finley bir ejderhaya hükmetmenin birden fazla yolu olduğunu kanıtlıyordu ve beni bu şekilde idare etmeyi seçerse kesinlikle sessizce giderdim.

Sırtını kamburlaştırdı ve bir nefes vererek durdu.

Geri çekildi ve kendini tamamen oturtmadan itti.

"İhtiyacım var..." Nefesi kesildi ve etrafına uzanıp iki parmağımı amına soktum, onları kıvırdım ve

geri çekmeden önce ovuşturdum. İniltisi yumuşaktı ve sonra diğer elimi onun sert, yuvarlak kıkına vurduğumda inledi.

Biraz çekildim ve ittim, pelvisim etiyile buluştu, acısını en aza indirmek için bağ aracılığıyla zevkini beslerken klitorisini çalıştırdım.

"Oh!" dedi, sesi uzun bir iniltiye dönüşürken ben onun pullarını okşadım ve sonra ellerimi omuzlarına asıp içine pompaladım. Taşaklarım klitorisine çarptı, sikim güzelce ve sıkıca kavradı.

"Becer beni, Nyfain," dedi nefes nefese, içime doğru geri iterek.

Onu yataktan kaldırmadan önce ellerimi tekrar pullarının üzerinde gezdirdim, sırtı önüme dönüktü ve içine doğru soktum. Boynunu öptüm ve göğüs uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlayarak göğüslerine doğru indim.

"Sen kime aitsin?" Sert bir hırıltıyla sordum, ejderham beni güçle besliyor, tekrar kontrolü ele almak istiyordu.

"Sen," dedi iç çekerek. "Benim altın prensim."

"Seni bu sikime taptıracağım." Bir parmağımı amına soktum, ne kadar ıslak olduğunu görünce inledim. Diğer elimi klitorisine saldırmak için kullandım, onu her seviyeye getirdim. "Seni başkaları için mahvedeceğim."

"Zaten yaptın."

Onun itirafı ve ardından gelen zevk miyavlaması, içimde bembeyaz bir arzu uyandırdı.

"O zaman kullan beni. Zevkini benden al."

Dudaklarımı boynuna indirdim, öptüm ve yaladım. İçini okşadım ve sikimin üzerinde daha sert bir şekilde sallandı, istediğimi yaptı, istediğini aldı. Geri uzandı ve kık yanaklarımı tuttu, parmakları içeri girdi, beni ona daha hızlı çekti. Onu daha sert becermemi sağladı.

Küçük ejderhamız yoldan saptı. Bırak oynasın, ejderham hırladı. İşaretleyene kadar gelme ve yanaklarının arasındayken işaretleme. Bunun tekrarlamak isteyeceği bir hikaye olduğundan şüpheliyim.

İmkansızı istiyordu.

Yine de dişlerimi sıktım, onu okşadım, öptüm, sikimi götünden sikmesine izin verdim.

Bu düşünce taşaklarımın patlamak, o daracık deliğe boşalmak için sıkışmasına neden oldu. Parmaklarımı daha hızlı çalıştırdım, klitorisine süründüm ve sonra sadece boşalmasını istedim çünkü çaresizdim.

Başını biraz öne doğru ittim ve pullarından birini emdim.

"Kutsal-!" Doruğa ulaştığında amcığı parmaklarıma çarpıyor, bana karşı titriyor, zaferini sözsüzce haykırıyordu. "Siktir," diye bitirdi, sarkarak.

Sen zayıfsın, diye düşündü ejderham. Bir erkeğin olması gerekenden daha azsın. Onu boşaltmak için hızlı bir numaraya başvurmadan dayanabilmelisin.

Cidden, kapa çeneni.

Her şeyi çabucak temizledim ve sonra onu sırt üstü çevirdim. Açılmış kalçalarının arasına yerleştim, yumuşak pembe kızarıklığını ve ağır ağır kapanan gözlerini sevdim. Bana hülyalı bir şekilde baktı ve yumuşak, memnun bir gülümseme sundu.

"Henüz işin bitmedi prenses." Göğsüm sıcaklıkla parlıyordu ama sesim sertti. Onu öptüm, sert ve talepkâr.

"Evet, efendim," diye mırıldandı ve bir ihtiyaç şoku beni delip geçti.

İçine girerken homurdandım, kendimi tamamen oturttum. Şaşırmış bir şekilde "oh!" demesi, çökmekte olan bir zevk iniltisine dönüştü.

"Talep Ben, Nyfain," o mırıldandı, onu Tırnaklarım sırtımı kazıyor. "Bana tekrar sahip çık. Beni senin olarak işaretle." Bacakları kalçalarımı çevreledi. Sert bir ritme başladım,

Her hamlede içine giriyordum. Çenesi gevşedi ve horozumun her sert kaymasıyla homurdanırken gözleri kapandı.

"Bana bak," diye emrettim, aramızdaki güç bir kez daha pompalanıyordu. Yine de ejderhası bunların hiçbirini tutmuyordu. Bunun yerine bize sunuyor, neşeyle boyun eğiyordu.

Finley'nin gözleri yavaşça açıldı ve benimkileri buldu. Daha çok çabaladım, onun ruhuna kadar açık olan güzel bakışlarına daldım. İçimizde, sadece onun ve benim var olduğumuz o yere çekilene kadar bağın nabzının attığını ve zonkladığını hissedebiliyordum. Dünyanın yok olduğu yere.

"Nyfain," dedi ellerini pullarımın ve yara izlerimin üzerinde gezdirerek. "Nyfain," dedi tekrar, yalvarıyor muydu yoksa beni övüyor muydu anlayamadım.

Bedenimi onunkiyle aynı hızda tutarak, sert meme uçlarını göğsümde ve tenini tenimde hissederek içinde çalıştım. Tatlı dudaklarını öptüm ve dilimi hareketlerime uyacak şekilde ağzına soktum, şimdi daha hızlı, daha vahşi. Kalçalarımın salınımını yakalamak için dönerek bana çarptı. Ona karşı koydum, kontrolüm kayboldu ve geride onu sonsuza dek sahiplenmek için bir çaresizlik bıraktım.

Ejderham güçle zonkladı ve sonra boynunu ilk işaretinin ters tarafından ısırdım, dişlerimi tekrar etine batırdım ve onu damgalayacak büyülü serumu serbest bıraktım. Haykırdı, etrafımda titriyordu, amının duvarları sikimi kavırıyordu. Zevk beni boğdu ve sonra ona karşı inledim, içinde patladım. İki kez daha pompaladıktan sonra tükendim ve onun etrafında eridim.

Bir an hareketsiz yattık, birbirimizin kollarına kilitlendik, nefes nefese kaldık.

"Daha önce hiç iki izi olan birini görmemiştim," dedim usulca, çekip onu çarşafın içine taşıdım. Muhtemelen uzun süre kalamayacaktım ama iblislerle uğraşmak zorunda kalmadan önce onunla kollarımda birkaç dakika geçirmek istiyordum.

Yan tarafıma doğru kıvrıldı ve başını göğsüme yasladı. "Şimdi sahipsin."

Kokusunu içime çekerek yanağımı başına yasladım. "Daha önceki konuşmamıza dönecek olursak, kitaplarımızı değiş tokuş etmeyi ve tartışmayı çok isterim. Gerçi senin seçtiğin aksiyon-macera kitabını okudum. İki kez. Başka bir tane seçmemiz gerekecek."

"Hmm," dedi göğsümü okşayarak. "Annenden sonra hissettiğin o alarm patlaması neydi?"

Ona söylememeyi düşündüm ama o, kendisini bir krallığı yönetmenin daha tatsız yanlarından kurtarmama izin verecek türden bir kadın değildi. Muhtemelen beni bu tatsızlıktan kurtarmak için onlara kendisi işkence etmeyi teklif ederdi.

"İblis izcileri. Govam sürüler halinde seyahat ettiklerini söylüyor. Şimdiye kadar sadece bir tane bulduk ama daha fazlasını arıyorlar."

Sarsılarak doğrulup oturdu. "Sen ciddi misin? Dışarıda onlarla birlikte arama yapıyor olmalıydık."

Omuzlarından tutup onu tekrar aşağı çektim ve tekrar bana yaslanmaya zorladım. "Prens ve geleceğin kralı olmanın bir parçası da yetki vermektir. Her şeyi tek başıma halledemem. Bu görevlerin bazılarını yerine getirmeleri için halkıma güvenebilmem gerekiyor."

"Pekala, o zaman bana devredin. Krallığın güvenliğini sağlamaya yardım etmek istiyorum."

"Krallığın güvenliğine yardım ediyorsun. Bir varis yaratmak için çalışıyorsun."

Parmaklarını göğsümün üzerinde gezdirdi ve sonra kalbime doğru düzleştirdi. "Beni kısırağından başka bir şeye indirgemeyecek kadar akıllı olduğunu varsayıyorum. İkisini de yapabilirim, birbiri ardına, hatta aynı anda. Yoksa 'spermin yumurtayla buluşması' nasıl olur bilmiyor musun?"

Gülümsedim ve omzundaki saçlarını okşadım. "Dürüst olmak gerekirse, sana burada ihtiyacım vardı. Benimle birlikte. İblisleri sorgulayacağım ve iblis arkadaşlarının güvenilirliğini değerlendireceğim."

"Onlar benim arkadaşım değil ve bu muhtemelen akıllıca."

Kapının hafifçe vurulması Urien'i haber verdi. İçimi çektim, kalkıp hayatıma geri dönmekten korkuyordum.

"Yapabilirim," dedi Finley ve beni tekrar gülümsetti. Teklif edeceğini biliyordum. "İblisleri konuşturabilirim. Aslında zindanlardaki herkes bunu seve seve yapar. Bu işi sen devredebilirsin. Bunu yapmakta tereddüt ettiğini hissedebiliyorum."

Yine rap sesi duyuldu. Urien'e içeri girmesi için seslendim. Kapıyı çalmaya alışık değildi ama Finley'nin rahatı için ayarlamalar yapmamız gerekiyordu. Hâlâ sevişirken insanların içeri girmesinden pek hoşlanmıyordu ve ne zaman, nerede sevişeceğimiz belli olmazdı.

"Hayır, bunu yapmam gerekiyor." Urien kafasını içeri soktuğunda nedenini açıkladım.

"İyi akşamlar, majesteleri." Urien hafif bir selam verdi. "Efendim, dört iblisin daha izini sürdüler ve onları zindanlara kapattılar. Daha fazlasını arıyorlar ama bulacaklarını pek sanmıyorum. Çoğunlukla krallığı taradılar."

Finley'nin başını öptüm ve yataktan kalktım. "Teşekkür ederim Urien, hemen geliyorum."

Finley ayağa kalkmak için hamle yaptı, ben de onu durdurmak için elimi uzattım. "Dinlen. Oku. Rahatla. Elimden geldiğince çabuk döneceğim ve sonra beni tekrar işaretlemeye çalışabilirsin."

Durakladı, gözleri açık kapıya kaydı ve sonra yorganı geriye attı.

"Siz bunu yaparken ben de cam elyafıyla uğraşacağım," dedi. "Yaptığım iksir için gece biraz hasat yapmak istiyorum. Terazilerin nasıldı? Normale döndün mü yoksa hâlâ etkileniyor musun?"

"Önemli değil."

Durakladı ve bana sert bir bakış attı. "Bu önemli. Düzeltmeye çalıştığım şeyin boyutunu bilmek istiyorum."

Neredeyse ona zahmet etmemesini, bunun düzeltilebilecek bir şey olduğundan şüphelendiğimi söyleyecektim. Umut tehlikeli bir şey olabilir. Asla gerçekleşmeyecekse kanatların ve pulların hayalini kurmak istemedim. Yine de onu aşağılamak istemedim. Ne olursa olsun deneyecekti ve bunu çözebilecek biri varsa o da oydu.

O dikkatle dinlerken ben rengimi ve kanatlarımın durumunu anlattım. Sonra başını salladı, giyinmeyi bitirdi ve kapıdan çıktı. Yapılacak bir iş olduğunda, kadın dinlenmenin ya da rahatlamanın anlamını bilmiyordu.

"Hâlâ annenizle akşam yemeğinde buluşmak istiyor musunuz, majesteleri?" Deri pantolonumu giyerken Urien sordu.

"Evet. Yarın. Cook en sevdiği yemeği yapsın. Bir patlama ile de gidebilir."

"Elbette efendim. Mürettebatımıza altını kazdıralım mı?"

"Orada olmak isteyip istemediğine bakacağım. Öğrendiğimde, organize etmek için haber göndereceğim. Sadece yetkin savaşçı olmayanları kullanacağız. Görünüşe göre yakında bir savaş daha olacak. Bunun için hazırlanmamız gerekiyor."

OceanofPDF.com

SEKİZ

Finley

ERTESİ GÜN, Nyfain uyurken ben everlass alanına döndüm. Gecenin çoğunu izinsiz giren iblislerle "röportaj yaparak" ve hikayelerinin kontrol edilebilmesi için birbirlerinin duyamayacağı şekilde çeviri yapan dost iblislerle notlarını karşılaştırarak geçirmişti. Sonunda kapıdan içeri girdiğinde gözlerinin altında koyu halkalar ve dağınık saçlar vardı. Yaptığı işlerin tüm kalıntılarını yıkamıştı ama gözlerindeki tiksintiyi görebiliyordum. İşini sevmemişti.

Ona bunu sormadım. Tüm kabadayılığımıza rağmen, ben de bundan hoşlanmazdım. Hayatta kalmak için ya da o anın sıcaklığıyla iblisleri öldürmek bir şeydi -bu zorlu bir dünyaydı ve hepimiz riskleri biliyorduk- ama bilgi almak için yavaşça ve metodik olarak acı vermek? İdeal değildi ve eğer tüm krallık tehlikede olmasaydı, buna kalkışacağından şüpheliydim. Ama Tamara'nın benimle sınıf alanında buluştuğunda hemen söylediği gibi (bir gece önce iblisler ortalıktayken tek başıma gitmemden hiç memnun olmamıştı), krallık tehlikedeydi. O gözcüler Dolion'un saldırıya hazırlandığı anlamına geliyordu.

Onunla savaş alanında karşılaşmak için sabırsızlanıyordum.

Hannon, bir testerenin üzerine eğilip bir tahta parçasını keserken, "Bu denizci kesinlikle... bir şey," dedi. Danışmanlık görevlerinin yanı sıra insanların evlerini yeniden inşa etmelerine de yardım ediyordu. Yoğun programıma rağmen sohbet etme şansımız olsun diye sık sık çalışma masasını buraya, benim gelip gittiğim yere kurardı.

Kulübenin yanındaki çalışma masamdan doğruldum ve ön kolumu kaygan alnımın üzerine çektim. Öğleden sonra güneşi kendi istasyonlarımızda üzerimize vuruyordu. O bir ahşap işleme istasyonu kurmuştu, ben ise parlak güneş ışığında her zamanki camgöbeği yapraklarını kurutuyor ve soğutuyordum. Daha önce hiç yapmadığınız bir tedavinin ilk adımı deneme yanılma yöntemiydi. Eskiden bunu her seferinde bir fikirle yapmak zorundaydım, ama şimdi, tüm kale kaynaklarıyla birlikte mırıldanıyordum. Zamanımı yarıya indirecekti. Daha fazla, umarım.

Gerçekten bir tedavi bulabileceğimi varsayarsak.

"Renkli biri, evet," dedim dalgınca, dün terziye yaptığım ziyareti hatırladım, terzi beni ölçmüştü, bir sürü tıslama ve kafa sallama eşliğinde, verdiğim kilolar hakkında homurdanmıştı. Bu da Hadriel'in savunmaya geçmesine neden oldu; çok mantıklı bir yorumda bulunarak, insanın aç kaldığında kilo verme eğiliminde olduğunu söyledi. Konuşma didişmeye dönüştü.

Parıldayan suyla dolu büyük tencereye baktım. Sarmaşık yaprakları demliğin içinde hafifçe sallanarak yüzüyordu.

"Bunu yapacaksın," dedi Hannon usulca. "Onu iyileştirebilecek biri varsa o da sensin." Aletlerini bıraktı ve iç çekerek tarlaya baktı, sonra döndü ve testere atına yaslandı. "Yapamayasaydın gerçekten o kadar kötü olur muydu? Bunun seni rahatsız ettiğini düşünmemiştim. Yani onun durumu."

"Bu onu rahatsız ediyor." Ona katılmak için birkaç adım attım, boşluğa baktım ve sonra ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Lanet kalktıktan sonra, benim önümde yer değiştirmezdi. Göreceklerinden korkuyordu. Sonunda değiştğinde,

Pullarının normale dönmediğini bana itiraf etmek istemedi. Kanatlarının eski haline dönmediğini zaten biliyordum. Bu onu rahatsız ediyor ve bu da beni rahatsız ediyor."

Başını salladı. "Çok şey yaşadı. Onu huzur içinde yaşarken görmek güzel olurdu."

"Barışla ne yapacağını bileceğini sanmıyorum. Herhangi birimiz bilir miydi?"

"Kendiyle barışık," dedi yumuşak bir sesle. "Kargaşasını saklamaya çalışıyor ama... sadece dış görünüşü yaralı değil."

Uzun bir süre ona baktım. Kardeşim her zaman anlayışlı biri olmuştu ve Nyfain'in mücadeleleri hakkında benim aracılığımla çok şey biliyordu ama ses tonu daha derin bir bilgiyle doluydu.

"Annesiyle akşam yemeği bu akşam mı?" diye sordu, bakışlarına karşılık vermeden.

Gözlerimi ona diktim. "Ne saklıyorsun Hannon Mosgrove?"

"Yok bir şey. Sadece sizin için endişeleniyorum, hepsi bu. Kahramanınızın yolculuğuna rağmen, krallığın çoğu eski kraliçeyi destekliyor. Köylere gidip yardım ettiğimde ne dediklerini duyuyorum. Lanetten önce onu seviyorlardı. Nyfain'e saygı duysalar ve ona inansalar da, o eskisi kadar parlak değil. Şimdi o... kırılmış. Tıpkı krallıkları gibi. Onlar gibi. Kraliçe onların zihninde ihtişamlı bir zamanı simgeliyor."

Ateş kanımı yaktı.

"İhtişamlı bir dönem değildi. Krallığın hâlâ parası vardı elbette, ama bocalıyordu. Nyfain'in kendisi bana öyle söyledi-" Sözümlü keserek gözlerimi Hannon'a diktim. "Beni kızdırmaya çalışıyorsun."

"Evet, aynı zamanda mevcut durum hakkında sizi bilgilendirirken. Köylüler durumun kötüye gittiğini hatırlamıyor olmalı. Ya da hatırlıyorlarsa bile, son on altı yıldaki kadar kötü görünmesi mümkün değil. Ayrıca, en iyi işinizi öfkeliyken yaparsınız. Seni biraz dürttim dedim."

"Bir gün Hannon, bu d rt kleme beni geri itecek."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bundan   pheliyim. Benim kırılabilir olduğumu düşünüyorsun. Bir başkasının bana zarar vermesine izin vermeyece in gibi sen de bana zarar vermezsin."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," diye homurdanarak kulübeye doğru yürüdüm.

Haklı olması sinir bozucuydu. Her ne kadar onun kırılğan olmadığını ilk elden g rm    olsam da, ikimiz arasındaki yumuşak dokunu  hep o olacaktı. Hassas olan. Bakıcı. Böyle bir adamı d vemezdim.

Ve bunu biliyordu, o sik suratlı.

"Seni duyabiliyorum," diye seslendi kahkahalar atarak.

Görünüşe göre kendi kendime mırıldanıyordum, bitkilerle çalışırken yaptığım bir şeydi bu.

"Güzel," diye karşılık verdim.

Arleth ve huysuz yardımcısının büyük ak am yemeğinden önce birlikte çalışmak istemeleri ihtimaline karşı biraz düzen sağlamanın zamanı geldiğine karar vermeden önce dağınık kulübenin etrafına baktım. Akıllarını ba larına toplamaları gerekebilirdi ve burası bunu yapmak için iyi bir yerdi. Bu sadece Nyfain'e yardımcı olabilirdi. Umarım.

"Merhaba," diye duydum bir süre sonra.

Kafamı kaldırdı ımda Gunduin'in yüzünde rahat bir gülümsemeye kapı aralığını doldurdu unu gördüm. Kollarını kavu turmu , kapıya yaslanmı tı. Onunla Arleth'i Ami olarak tanıdığım ejderha köylerinde tanı mı tım. Onun kuzeniydi ve etrafta olması büyük bir zevkti.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu. "Buraya geldi imizden beri seni pek göremedim."

Yüzümdeki tüyleri sildim. "Evet, Nyfain'e krallık konusunda yardım ediyordum."

"Biliyorum. Karde inin ekibinin bir par asıydım, ahşap i lerine yardım ediyordum. Ama muhtemelen bunu duymu sunuzdur."

Duymu tum, evet. Gunduin kolları sıvamı  ve ellerini kirletmeye ba lamı tı. Sadece o değildi.

Weston'ın kurtları ve birkaç periyle birlikte köylerden gelen ziyaretçi ejderhaların çoğu da yardım ediyordu. İhtiyacımız olan şey bu tür bir işbirliğiydi.

"Sadece ahşap işçiliği değil, duyduğuma göre." Ateşten bir deneme iksiri aldım. "Ejderhaların uçuş eğitimine yardımcı oluyormuşsun."

"Evet ama varlığımın ne kadar takdir edildiğini bilmiyorum. Yerel ejderhaların kendi ejderhalarını eğitmeyi tercih edeceği hissine kapılıyorum."

"Yerel ejderhalar alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olduğunun farkında değil gibi görünüyor. Biraz rehberliğe ihtiyaçları var."

Güldü, kulübeye geldi ve masaların etrafına baktı. "Sanırım rehberliğiniz çok... zorlayıcı olacak. Ve muhtemelen şiddet içerecek."

"Ejderhalara ulaşmanın en iyi yolunun bu olduğunu duydum."

"Sanki başka bir yol biliyorsun da." Yüz ifadesi değişti ve daha sert bir hal aldı. "Eşine karşı bir görevin olduğunu biliyorum. Eğer onu iyileştirebilirsen, bu krallığın iyiliğine olacaktır, en azından bir ejderha olarak ona yardımcı olacağı için. Ama aynı zamanda ejderhan Finley'e karşı da bir görevin var. Düzgün uçmayı öğrenmesi gerekiyor. İnmeyi. Ustalaştığın hızlı vites değiştirme etkileyici ama seni kötü bir inişte boynunu kırmaktan kurtarmayacak. Tüm çabanı başkaları için harcayıp kendini ve hayvanını ihmal edemezsin."

Onu hep sevmişimdir, diye düşündü ejderham.

Gözlerimi devirdim ve açıkça ona tepki verdiğimi düşündü.

Masanın üzerine biraz eğildi, güç etrafını sardı. Tavrı karardı ve ses tonundan alışılmadık bir hırçınlık yayıldı.

"Kendinize ve ejderhanıza karşı görevinizi yerine getirirken, halkınızın kalbinde de merak ve gurur uyandıracaksınız. Şu anda gökyüzünde parıldayan altın pullarıyla uçacak bir ejderha prensi yok. Bu yüzden sen olmalısın. Ejderhanız bir vizyon, çoğundan daha büyük ve çok zarif renklere sahip. Siz kendiniz büyüleyicisiniz. Umurunda olmadığını biliyorum ama insanlar

güzelliğe çekilirler. Prens eskiden çok güzel göründüğünü duymuştum. Gösterişli atıyla geçerken ya da tepelerinde uçarken insanları yollarda durduruyordu. Şimdi ise korkutucu.

-Bir yara izi karmaşası, pulları kararmış. Kabus gibi."

Yumruğumu kıvırdım. "Eşim hakkında söylediklerine dikkat et."

"Senin gerçek eşin." Boynumun her iki yanında birer tane olan taze işaretimi gösterdi. "Sadece gerçek bir eş birden fazla işaret uygulayabilir. Bu, birbirinize ait olduğunuzu gösterir ama yine de onun örtüsünü taşımalısın. Anlıyor musun? Bu krallığı iyileştirme görevinizin bir parçası da taht idealini korumaktır. Liderlik edeceğiniz kişilerin kalplerini ve zihinlerini ele geçirmelisiniz. Bunu yapmazsanız, krallığınız bölünecektir."

Bir süre bana baktı, anlamamı istiyordu.

Krallığın bölünecek.

Hannon'un söyledikleri zihnimde yankılandı: Krallığın çoğu kraliçeyi destekliyordu. Nyfain ve ben onların karanlıktan çıkmasına yardım etmiş olabilirdik ama kraliçe daha iyi günleri simgeliyordu.

Lanet olsun ona.

"Bunu bana neden söyledin?" Şaşkınlığımı gizlemeden sordum. "Sen onun kuzenisin. Onun ailesisin."

Tavır yine yumuşamıştı ama sesindeki gerginliği fark etmemiştim.

"Sana küçük bir sır vereceğim Finley. Bir kurdun krallığında, görmezden gelinen bir ejderha olmak iyi bir şey değil. Hayır, görmezden gelinmek değil... bir kenara itilmek. Yaşlılar, kurt kral ve kraliçesinin bizim için iblis kralını geri püskürteceğini düşünmek isteyebilir ama buna karışmayacaklar. Flamma Krallığı'nda söz hakkımız yok."

"O zaman neden orada kalıyorsun?"

"Başka nereye gidebiliriz ki? Buradaki yönetimin nesiller boyunca pek de hoş olmadığı söylenir - Arleth'in kendisi, Wyvern'e gelmememiz için bize yalvardı.

Taht. Ve sonra lanet yakın zamana kadar aklımızdan sildi. Gençken Arleth'in taşlar, tahtlar ve değişim hakkında büyük idealleri vardı ve bunun yerine... Şey, hikayesini anlatmasına izin vereceğim. O değişiklikleri yapmadığını söylemek yeterli. Herhangi bir değişiklik. Kuzenimi seviyorum ama ben pratik bir adamım. Tüm insanlarına saygı duyulan bir yerde yaşamak istiyorum. Burada, krallıkları için her şeylerini feda eden ve halklarının geliştiğini görmek isteyen iki liderle yeni bir başlangıç için gerçek bir şans var. Altın Prens'te böyle bir potansiyel görüyorum... ve sende, Finley." Uzun bir süre durakladı. "Ancak başınız büyük belada. Yasalar, mevcut haliyle, bir kraliçenin hüküm sürmesini yasaklıyor. Ama yıkılmış bir krallıkta yasalar yeniden yapılabilir. Eğer bir kraliyet çatlağı olursa, bu krallığı İblis Kral'ın geri gelip ölüm darbesini indirmesine açık hale getirir. Bunun gerçekleştiğini görmek istemem. Bu boşluğu doldurmalısınız."

Neden hep iki arada bir derede kalıyoruz?
Lanet olası bir kaya kayması tepeden bize doğru gelmeden hemen önce bir kaya daha mı? Ejderham böyle düşündü. Bu iş iyice saçma bir hal aldı.

Daha fazla katılamazdım ama Gunduin çok doğru konuştu. Krallığın bölünmesini göze alamazdık, bu yüzden görünüşe göre bir kraliçeyle savaşmak zorunda kaldım. Süper.

DOKUZ

Hadriel

SHOWTIME.

Leala'ya gergin bir baş selamı verdim ve o da kulenin kapısını açtı. Finley yıkanmış, giyinmiş ve saçları mükemmel bir şekilde yapılmış, kraliçeyle akşam yemeği için hazırды. Görkemli bir giriş yapabilmesi ve merdivenlerden inerek kendisini bekleyen prense ulaşabilmesi için onunla kulede ilgilenmiştik.

Şu anda her şey onun performansına bağlıydı. İnsanlar onu geçmişteki kraliyet mensuplarıyla doğrudan kıyaslayabilecekti ve o da sadece liyakat sahibi olduğunu kanıtlamakla kalmayıp, aynı zamanda eski, sevgili kraliçeyi gölgede bırakabileceğini de kanıtlamak zorundaydı. Baskı yok.

Pencerenin önünde durmuş, dışarı bakıyordu. Gunduin denen pislik yüzünden çok gergin olduğu her halinden belliydi. Nasıl saklayacağını bilmediği bir gerginlikti bu. Duygularını pasif-agresif kelimelerin arkasına saklamak için eğitilmemişti. Resmi bir akşam yemeği için uygun görgü kurallarını bile bilmiyordu. Bir şey onu rahatsız ettiğinde, bunu bir ejderha gibi ele alıyordu; öfke ve ateşle.

Evet, Finley kesinlikle onun liginin dışındaydı ve bunu biliyordu. Zavallı şey. Bir parçam onu alıp k a ç m a k istiyordu. Kraliçeden, bu kırık krallıktan ve

Alfa Kurt, lanet şeytan kral ve tüm yardakçıları. Kaçın.

Yine de asla yapmazdı. Ben de kalıp onun yanında savaşırdım, ne pahasına olursa olsun.

Duydun mu, seni sık suratlı bok çuvalı? Kurduma söyledim.

O alfa ile gitmeyeceğim.

Diliniz de kıyafetiniz kadar renkli.

Bunu Cecil yaptı, biliyorsun, diye cevap verdim. Ben profesyonel ve şık, bir kraliçenin danışmanına yakışır bir şey istedim, o ise bana bu çiçekli lanet olası gösteriyi verdi.

Tam anlamıyla. Kumaş, çiçek deseninin içine zar zor gizlenmiş çüklerle kaplıydı.

Siktiğim Cecil'i.

Üzerimizden bir güç dalgası geçti ve ardından Finley savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını yuvarladı. "Tamam," dedi pencereden dönerek.

Kalbim boğazıma düğümlendi ve gözlerim aniden buğulandı. Leala nefes nefese kaldı ve parmak uçlarıyla göğsünün tozunu aldı.

Yeniden doğan tanrıçanın önünde duruyordum, bunu biliyordum.

Finley'nin gözleri garip bir altın tonuyla parlıyordu, sanki ateşle titriyorlardı. Başı dik, yüzü sakın ama kararlıydı. Uzun boylu ve zayıf kaslı vücudu, soğuk bir kış sabahında kana bulanmış savaş alanlarını andıran bir şekilde duruyordu.

Yine de nefesimi kesen ya da Leala'nın nefesini kesen şey bu değildi.

Finley içindeki gücün açığa çıkmasına izin verirken etrafındaki hava parıldadı. Küçük alevler kollarını yaladı ve sırtından kıvrıldı. Gerçek alevler!

"Görünüşe göre hayattaki kaderim bu," dedi güçlü ve net bir sesle, yırtıcı bir hayvan gibi ilerleyerek. "Bu krallık artık benim görevim ve ona sahip olacağım. Umarım Nyfain beni kovmaz."

"Asla yapmaz," dedim hayretle. "Leala, aşkım, git herkesin hazır olduğundan emin ol."

"Bu bir..." Finley bordo kadife yakalı ceketime daha yakından baktı. Cecil'in doğru anladığı tek şey buydu. "Bu altın bir penis mi?" Sağ göğüs bölgemi işaret etti.

Ofladım ve avucumla üzerini kapattım. "Hiç sorma. Ciddiyim."

"Tamam, tamam!" Leala kapı aralığında yeniden belirdi ve bize çılgınca bir işaret yaptı. "Prens orada." İki elini de uzattı. "Ama acele etmeyin. Prensesler acele etmez. Aylak aylak dolaşın. Burası büyük bir giriş. Kullanın."

"Evet aşkım, bu iyi bir tavsiye." Finley'e önümü gösterdim. "Şimdi git. Büyük an. Ateşe devam et, bu harika bir numara."

"Bunu nasıl yapıyorum bilmiyorum. Şu anda içimde çok fazla güç var, Nyfain'in gerginliği, benim gerginliğim ve ejderhalarımızın bunu telafi etmeye çalışması..."

"En güçlü ejderhalardan bazılarının bunu yapabildiğini duymuştum," dedi Leala yoldan çekilirken. "Ve siz kesinlikle o ligdesiniz, özellikle de birlikte. Sadece devam edin. Harika görünüyor!" Baş parmağıyla onayladı.

"Neden elbisemi yakmıyor?" Finley merdivenleri çıkarken mırıldandı.

"Hiçbir fikrim yok aşkım. Nimetlerimizi sayalım." Onun arkasından gittim, Leala bize katılmadan önce bir süre bekledi, alayın bir parçası değildi (Finley'nin kraliyet danışmanı olarak benim aksime) ama kesinlikle izlemeye hevesliydi.

Üçüncü katın sahanlığına ulaştığımızda karnımda kelebekler uçuşuyordu. Çalışanların ilki oradaydı, temizlik yapıyormuş, aydınlatma armatürlerini inceliyormuş ya da parmaklarını sayıyormuş gibi davranıyorlardı. Finley yaklaşırken başlarını kaldırdılar ve gözleri büyüdü... ve sonra parladı... ve sonra ıslıl ıslıl yandı.

"Leydim." İlk personel eğildi, ancak ben çenemi kaldırmış karşıya bakıyordum ve kim olduğunu göremedim. "Leydim," dedi bir diğeri, daha aşağı eğilerek.

"Evet!" Cook'un sesini tanıdım. Onun da yumruğunu takdirle salladığından emindim. Neden mutfakta akşam yemeği için hazırlık yapmıyordu da buradaydı, kimse tahmin edemezdi. Vasat piç.

Bir sonraki merdiven setinde Finley bir an durakladı ve ben de cesaretini kaybediyor olabilir diye biraz daha yaklaştım. Ama sonra yine ölçülü bir tempoyla ilerlemeye başladı, kendisinden önceki tüm hanımların yaptığı gibi tırabzanı rehberlik için kullanmıyordu. Bunun akıllıca olduğundan emin değildim ama bunu ona söyleyerek onu baltalamak da istemiyordum. Takla atmayacağına, atarsa da bunu muhteşem bir kuğu dalışıyla falan sonlandıracağına güvenmek zorundaydım.

Görevliler merdivenlerin kenarlarına iterek onu ortadan aşağı indirirken daha fazla selam ve "milady" geldi, bu da bir başka ilkti. İkinci katın sahanlığına ulaştığımızda tekrar durakladı, küçük bir nefes alış verişini onu ele verdi.

Bir göz attım.

Etrafında toplanmış, bazıları sahanlıkta, bazıları aşağıda, gözlerinde yıldızlarla ona bakan personeli fark etmiyordu. Birinci kattaki ziyaretçi ejderhalar topluluğuna bakmadı bile, Micah bir adım önde ve Vemar biraz yanda, sırtışları yüzlerinde kayıyordu. Weston'ı ve onun etrafında toplanmış olan birkaç kurdu da fark etmedi. Alfa'nın yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı ama aramızdaki sürü bağı sayesinde avın çağrısının onun ve bizim içimizi titrettiğini hissedebiliyordum. Ayağa kalkma ve savunma ihtiyacı. Koruma ihtiyacı. Savaşmak ve kazanmak. Etrafındaki kurtlar heyecanla sırtıyordu.

Periler, hepsi birden, ikinci katın sahanlığında durmuş, onu dikkatle izliyorlardı. Yanındaki kız kardeşi küçük bir gülümsemeyle biraz öne doğru itti.

Ama Finley bunların hiçbirini fark etmedi. Odağı tamamen Nyfain'deydi. Merdivenlerin dibinde, tam ortada bekliyordu, yüz ifadesinde öyle yüce bir bağlılıkla ona bakıyordu ki gözümünden bir damla yaş daha süzülmedi.

O da en az Finley kadar göz alıcıydı. Saten gibi hafif bir parlaklığa sahip, güçlü yapılı vücuduna tam oturan siyah bir takım elbise giymişti. Ceketin altına altın işlemeli siyah bir yelek giymiş, aynı desenli bir papyon takmıştı. Uzun zaman önce iblis kral tarafından çalınan tacının olmadığı koyu kahverengi saçları şık bir şekilde dağınıktı ve genel görünümüne hafif bir vahşilik katıyordu. Altın rengi gözleri tehdit ve güçle parlıyordu ve takım elbisesine rağmen ateş omuzlarını ve kollarını yalıyordu. Yara izleriyle kesilmiş çarpıcı yüzü, görüntüsünü alfa ejderhadan acımasız ve gaddar bir kâbusa dönüştürüyordu. Finley kibar bir topluluk için fazla sert görüneceğinden endişe ettiyse de endişelenmesine gerek yoktu. Onunla kıyaslandığında, eski köyünün onu yapmaya çalıştığı kadar yumuşak ve ağırbaşlıydı.

Birlikte dünyayı yakıp kül edecek ve küllerin içinde gülecekmiş gibi görünüyorlardı.

Prens ona doğru yürümeye başlamadı ya da babasının yapacağı gibi onu acele ettirmek için elini uzatmadı. Sadece sabırla eşini bekledi ve onun dikkatleri üzerine çekmesine izin verdi.

Biraz acele ettim çünkü hala vasattım ve onun arkasında kalmam gerektiği umurumda bile değildi. Merdivenlerin kenarına doğru zorla ilerledim ve son inişini izleyebilmek için aceleyle aşağı indim.

Bunu yaptığıma memnun oldum. Finley'nin yüz ifadesi Nyfain'inkiyle aynı ifadeye dönüştü; özlem ve bağlılıkla doluydu. Merdivenlerden inmeye devam ederken yüzündeki tüm gerilim boşaldı, gözleri sadece Nyfain'in üzerindeydi.

Yumuşak mırıltılar kalabalığı doldurdu ama hiçbir şey çiftin dikkatini birbirlerinden uzaklaştıramadı. Finley yaklaştığında, prens bir basamak tırmanarak sonunda onunla buluştu.

Prens ona doğru eğildi, dudakları onunkilere yaklaştı. Kızın ağzı hafifçe aralandı, öpüşmeye hazırdı; aynı havayı solurken gözleri kapalıydı, aralarında bir santim bile yoktu.

Yine de tereddüt etti, elleri yukarı kalktı. Sağ elinin parmakları kızın çenesinin yan tarafına değdi ve diğer elinin parmakları da boynunun kenarından aşağıya indi. Adam öne doğru eğilip önce dudaklarının kenarına, sonra da çenesine bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarını parmak uçlarını takip ederek boynunun kenarından aşağı doğru kaydırıldı. İşaretine ulaştığında, ona uzun bir öpücük verdi ve kız onun dokunuşunun altında titredi.

Onu bir kraliyet mensubu ya da sarayın bir üyesi gibi değil, bir eşin yokluğundan sonra diğer yarısını selamladığı gibi selamlıyordu. Yoklukları bir günden az sürmüştü ama belli ki ikisi de bunu hissetmişti. Belli ki gerçek eş olmanın ve umutsuzca aşık olmanın anlamı buydu.

Tarihteki en iyi kraliyet çifti olacaklardı, bunu biliyordum.

Nyfain, kendilerine yöneltilen ilgiyi umursamadan, dudaklarını yukarı doğru sıyırıp ağzının diğer tarafına bir öpücük daha kondurdu ve ardından aynı izi bu tarafta da takip ederek ikinci kalıcı öpücüğünü diğer işarete kondurdu.

Dudakları onunkilere dönerken elleri göğsünde ve omuzlarında gezindi. Gözleri onun yüzünde ziyafet çekerken, vücutları güç ve ateşle uğulduyordu. Sonunda, yavaşça, metodik bir şekilde, onun dudaklarına yumuşak, tatlı bir öpücük kondurdu.

Bu kez geri çekildiğinde, yumuşak bir sesle, "Büyüleyici görünüyorsun, tatlım. Tam bir hayal gibisin."

Ona gülümsedi, aşık olmuştu, gözleri biraz buğuluydu.

Bakışları kızın gözleri arasında gidip gelirken kaşlarının arasında küçük bir kırılganlık oluştu.

"Gözlerinin rengi değişmiş. Artık içlerinde biraz altın var."

"Var mı?" diye sordu, dudaklarına bulaşan rengi silmek için uzanarak.

Bir kolunu kızın beline doladığında gülümsemesi gerildi.

"Evet. Gel hadi. Bırakalım da hizmetçiler dedikodu yapsın."

Küçük kıkırdaması çok tatlıydı ve ona hiç benzemiyordu. Aşkın bir insana yapabilecekleri inanılmazdı. Adam dönene kadar bekledi ve kolunu kalçasına dolayarak yanına indi. Zemin kattaki son adımı birlikte attılar ve kadın parmaklarını adamın kalçasına dayadığı parmaklarının arasından geçirdi.

Finley ancak o zaman etrafına bakındı. Prens henüz ilerlemesine izin vermeyerek durakladı ve yan taraftaki Micah'ya başıyla selam verdi. Sonra savaş kıyafetlerini giymiş ve muhtemelen iblis tutsakları izlemekten yeni çıkmış olan Tamara'ya. Weston da başını salladı, o da ona karşılık verdi ve tırabzanın üzerine eğilen periler bir gülümseme kazandı.

Nihayet ilerlediklerinde Finley başını salladı ve yanından geçen birkaç personele selam verdi. Prens onun yanında yürüdü, bakışlarını takip etti ama hiçbir şey söylemedi. Kalabalık, çoğu gülümseyerek, bazıları gözyaşlarını silerek ve birkaçı da savaşı düşündüklerini belli eden gergin duruşlarıyla onun gidişini izledi. Onun neyi temsil ettiğini.

Leala ve ben lanet olası dahilerdik.

Kendimi tebrik ettiğim o ana kadar eski kraliçeyi fark etmemiştim. Geniş bir kapıdan içeri girmiş, onların önünde duruyordu. Yüz ifadesi oğlunun metanetini yansıtıyordu. Geçmişin kraliyet mensupları ve aristokrasisi için gelenek olduğu üzere, nedimesi biraz gerisindeydi. Güzel bir elbise kıvrımlarını sarıyordu ve mücevherler boynu boyunca, bileklerinde ve birkaç parmağının etrafında parıldıyordu. Duruşu görkemli ve çekingendi. Bir gün bile yaşlanmamıştı. Hâlâ en güzel çağında olmasına rağmen, ihtişamı kendisinden önce gelip geçen çiftin yanında sönük kalıyordu. Geçmişten, yol kenarına düşmüş bir idealden bahsediyordu. Kusursuz bir şekilde eğitilmiş tam bir personelden ve mum ışığında yemek yemek zorunda kalmamamız için gerçek ampulleri olan bir şatodan.

Günümüzün sert iklimine uymuyordu ve bu da belli oluyordu.

Onun önüne geçebilmek için aceleyle merdivenlerden indim. Yemek odasına gizlice girip izlemeye devam edip edemeyeceğimi görmek istedim. Artık kızım için endişelenmiyordum. Şimdi sadece havai fişekleri görmek istiyordum.

OceanofPDF.com

ON

Finley

Yemek odasına doğru ilerlerken Nyfain alçak bir sesle, "Sizi ayrı odalarda giydirdiğim için özür dilerim," dedi. "Bu girişi senin için istedim. Hadriel herkesi büyüleyeceğinize dair bana güvence verdi ama..." Derin bir nefes aldı. "Az önce bana doğru yürüdüğün görüntüyü hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım. Nefesimi çaldı."

Kalbim ısındı. "İnanılmaz derecede yakışıklı olduğunuzu söylerken o kadar etkili olamayacağım."

Ellerimizin hâlâ kalçamda birleştiği parmaklarımı sıktı. "Belagat çoğu zaman gerçeğin önüne geçer. Bunu söylediğini duymak, nasıl görüldüğümü bilmek ve buna gerçekten inandığını hissetmek..." Eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bu her şey."

Kapılar açık duruyordu ve iki yanda, biri pantolonu çok uzun, diğeri ütülü gömleğinin içinde yüzen iki siyah takım elbiseli personel hazır olda bekliyordu. İçeride mumlar parıltıyor, güzel cam eşyalar ve serilmiş gümüşler üzerinde ışıltıyordu. Masanın sağ ucunda, ikisi bir tarafta, diğeri de onların karşısında olmak üzere üç yer ayarlanmıştı.

"Resmi olarak kral olmadığım ve taç giyme töreninden önce arafta olduğumuz için, annem teknik olarak daha yüksek statüye sahip." Kolunu belimden çekti ve sandalyemi çekti. "Bu nedenle masanın başında o oturacak. Mevcut durum göz önüne alındığında, bunun daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüm."

"Konsey toplantısına gitmeye hazır olana kadar taç giyme törenini yapamaz mıyız?"

"Doğru. Kral ve kraliçe olduğumuzda, kendimizi konseye resmen kabul ettirmemiz için çok az zamanımız olacak. Eğer bunu şimdi yaparsak, fakir ve çökmüş bir krallık olarak girmiş oluruz. Diğer krallıklar bize düşük itibar gösterir ve bu Dolion'a bizim üzerimizde büyük bir güç verir. Ne dersek diyelim onun yanında yer alırlar. Eğer ona karşı durma şansımız olacaksa güce, kudrete ve finansal güvenceye ihtiyacımız var." Derin bir nefes aldı. "Ama konsey de sonsuza kadar bekleyemez. Zaman geçiyor ve annemle olan bu şey her şeyi yavaşlatıyor. Bu krallığı ayağa kaldırma planlarımı bulandırıyor. Zaten başarı şansı çok az olan planlar."

Söylemedi ama onu kolayca okuyabiliyordum. Krallığa bunu neden yapıyor?? diye merak ediyordu. Öyle olmalı. Ben olsam kesinlikle olurdum.

Ejderham içimde yuvarlandı ve onun da ne düşündüğünü biliyordum: Konsey toplantısına tüm altın ihtişamıyla gelecekse onu iyileştirmek için çok az zamanımız vardı.

Oturdum ve yanıma oturmasını bekledim, ama o ayakta kaldı ve elini omzuma koymak için uzandı.

"Oturmayacak mısınız?" Korku misafiri yakınlardaysa duyulmasını istemediğim için usulca sordum.

"Bana bir beyefendinin tüm hanımlar oturana kadar ayakta durması öğretili."

Onun şövalyeliği karşısında kalbim kabardı. Annesiyle araları açık olsa ve annesi ikimiz için de bir tehdit oluştursa da,

yüksek standartlarını koruyacaktı.

Kumaşın dalgalanmasıyla kapıya doğru baktım. İlk olarak taktığı ışıltılı kolye gözüme çarptı.

Nyfain'in annesi muhtemelen ipekten ya da aynı derecede pahalı ve şu anda ulaşılamaz bir kumaştan yapılmış pırıltılı bir elbise giyerek içeri girdiğinde biraz daha döndüm. Kulak memelerinde daha fazla mücevher parıltıyor, bileklerinde ve parmaklarında ışıltıyordu. Bırakın bir insanı, daha önce hiç görmediğim kadar çok mücevherle kaplıydı. Yüzünde Nyfain'in takındığı o sert ifade vardı ve duruşu ve duruşu kraliyet ve önemli olduğunu haykırıyordu. Saçları başında toplanmıştı ve yüzüne ağır bir makyaj yapılmış olmasına rağmen zarif güzelliği parlıyordu. Başında taç olmasa bile, konumu da öyleydi.

Bu kraliçe hakkında eski hiçbir şey yoktu.

Aman Tanrım, kraliçeyle akşam yemeği yemek üzereydim. Ben, sıradan biri, kraliçeyle tanışıyorum!

Gençliğim ciyak ciyak bağıırıyordu. Binlerce çocukluk anısı etrafımı sarmıştı: Kraliçe ile yaptığım hayali çay partileri, oğluya oynaşmalarım, şatoda resmi bir akşam yemeği için hazırlanmalarım...

Kraliçe'nin iyi ve saygıdeğer Prenses Finley ile çay içişini izleyin.

Lanet olsun, diye düşündü ejderham. Yine mi o?

Eğer bunun için mükemmel bir zaman değilse, ne zamandı? Ne yazık ki bu sefer kraliçe beni gördüğüne sevinmedi.

Kalbim hızlandı ve çok geçmeden hızla atmaya başladı. Alnımda terler oluştu.

"Ami "nin şirin evindeki ya da arka bahçesindeki sade giysiler içinde, herkes gibi bitkilerle uğraşırkenki halini gözümün önüne getirmekte zorlanıyordum. Şimdi, bu resmi yemek odasında onunla birlikte, sandalyesine doğru süzülüşünü izlerken, bir kez daha kendimi tamamen ve tamamen boyumu aşmış hissediyordum.

Nyfain avucunu omzumda gezdirerek işaretinin üzerine koydu. Muhtemelen beni ya da kendini rahatlatmak için sıktı. Yapabilirdim

onun da benimki gibi endişesinin arttığını hissettim. Onun belirsizliğini hissedebiliyordum.

Keşke Claudile-Delaney- burada olsaydı da kaşlarını çatarak bana baksaydı, böylece öfkem bu sinir bozucu, zayıflatıcı, yıldızlara vurulmuş dehşeti bastırabilirdi...

Bir personel Arleth'i sandalyesinde karşıladı. Masanın başında olmamaktan rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. Zarifçe oturdu ve masaya yaklaşmasına yardım edildi, ellerini kucağında birleştirdi ve bakışlarını yavaşça Nyfain'e kaldırdı.

Elini çekip yerine oturmadan önce başparmağını izimin üzerinde gezdirerek endişemi bir zevk sarsıntısıyla kesti. Başka bir personel de sandalyeyi masaya yaklaştırmasına yardım ederek diğer tarafıma geçti. Kraliçenin tarafındaki personel öne doğru eğildi ve sonra, neredeyse koreografisi yapılmış ama tam olarak yapılmamış küçük bir dansla, önümüzdeki porselen tabaklardan katlanmış peçetelerimizi aldılar ve kucağımıza bırakmadan önce onları kopardılar. Sırada Nyfain vardı ve onun peçetesi de yerine bırakıldıktan sonra görevliler yemek salonunun diğer ucundaki, içinde kırmızımsı kahverengi bir sıvı bulunan iki sürahi taşıyan gümüş tepsi sehpasına doğru ilerlediler.

"Anne," dedi Nyfain selamlama amacıyla, kolunu sandalyemin arkasına doğru uzatmadan önce, onun için garip olmayacak kadar alçaktan. "Seni burada, bu krallıkta gördüğüme şaşırdım. Bana öldüğün söylenmişti."

Görevliler geri dönmüş, kristal kadehlerimizi bir çeşit brendi şarabına benzeyen bir şeyle dolduruyorlardı.

Onlar tekrar gidene kadar bekledi, elleri hâlâ kucağında hafifçe duruyordu.

"Evet, biliyorum," dedi ona ve gözlerindeki suçluluk parıltısı bağın içinden bir acı, öfke ve hayal kırıklığı mızrağı gönderdi. "Beni burada görmenin nasıl bir şok olduğunu biliyorum. Açıklamak için bir fırsat istedim. İşim bittikten sonra, uygun göreceğiniz her türlü eylemi kabul edeceğim."

Nyfain hiçbir şey söylemeden ona baktı. Bir an sonra bakışları bana kaydı ve başını eğdi.

"Finley. Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de..." Sakin kalmaya çalışarak söyledim.

İlk yemek olan kremalı çorba tabağı getirildi. Nyfain ve kraliçe çorba kaşıklarına kibarca uzanmadan önce görevlilerin uzaklaşmasını beklediler, Nyfain bunu yapmak için kolunu sandalyemden çekti.

Pek aç değildim, midem bulanıyordu, ben de kaşığımı aldım.

Kraliçe zarif bir kaşık aldı ve Nyfain de onu takip etti. Kaşığımı daldırdım ve sonra şimdilik orada kalmasına izin verdim. Tek seferde rol yapabileceğim çok fazla şey vardı.

Nyfain lokmasını bitirdi ama bir tane daha almak yerine kaşığını kâsenin yanına bıraktı ve ön kolunu masaya dayadı.

İlk akşam yemeğimizde beni nasıl yönlendirdiğini hatırladım. Bunu yine yapıyordu, annesiyle resmi bir yemekte bile kendimi daha rahat hissetmem için kararları benim vermeme izin veriyordu.

Duygularımın kabarmasıyla ona doğru uzandım ve elimi kalçasına koydum. O gerçekten de gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Kraliçe nedense ağzını sildi (üzerinde bir damla bile yoktu), kaşığı bıraktı ve şarabından bir yudum aldı.

"Doğruyu söylemek gerekirse," dedi bardağını yere bırakarak, "nereden başlayacağımı tam olarak bilmiyorum."

"Babam senin öldüğünü mü düşünüyordu?" Nyfain sordu.

Tekrar kaşığına uzandı ama tereddüt etti ve küçük bir nefes verdi. "Bu konu çok karmaşık."

"O zaman karmaşıklaştırma," dedi ve kadın sanki irkilmemek için kendini tutuyormuş gibi gerildi.

Elinin kucağına düşmesine izin verdi. "İlk başta, evet, öldüğümü sandı. Beni öldürdüğünü sandı."

Kaşlarımla çatıklığının yüzümden düştüğünü hissettim. Nyfain dondu kaldı.

"Tabii ki gittiğin için beni suçladı," diye devam etti. "Eminim bunu tahmin edebiliyorsundur. Olanlar için herkesi suçlayan bir adamdı, kendini asla suçlamazdı. Bunu hatırlıyorsundur, eminim."

Başını sallamadı ama duygular bağın içinde kıpırdandı. Belli ki yapmış.

"Sen gittikten sonra ilişkimiz kötüydü, ama morlukları kapalı alanlarda tuttu. Eminim senin de hatırladığın gibi bunları saklamakta iyiydi. Yine de bir planım vardı. Sen daha evlenecek birini bulmadan önce-"

Öfke içime hücum etti ve nefesimi içime çekerek geriye yaslanıp kontrol etmeye çalıştım. Nyfain bir elini omzuma koymadan önce bana baktı. Dokunuşu öfkemi ve ejderhamın çırpınışlarını yatıştırmaya yardımcı oldu.

"Özür dilerim," dedi bana ve sesi samimi geliyordu. "Sen gittikten sonra Nyfain, tüm işlerimi yoluna koydum. Tüm hazırlıklar tamamlandığında ona gideceğimi söyledim. Eve döneceğimi söyledim. Sen güvendedin ve korumam gereken ya da koruyabileceğim başka kimse yoktu. Krallığa karşı daha keskin bir görev hissetmem gerekirken, o zamana kadar tüm gücümü elimden almıştı. Bitkilerle ilgili olanlar, özellikle de ticaretle ilgili olanlar hariç tüm görevlerimi elimden almıştı. Ben de ona ayrılacağımı söyledim."

"Ve seni durdurmaya çalıştı," dedi Nyfain ölçülü bir sesle. Acı bağın içinden sızdı.

"Evet. Bunun için dayak yiyeceğimi biliyordum ama hazırlıklıydım. Planım yürüyemeyeceğim ya da uçamayacağım ihtimalini hesaba katıyordu. Bu yüzden cesaretimi topladım ve yerimde durdum."

Elleri kucağında ve sırtı dik bir şekilde çenesini biraz kaldırdı ama yine de hiç bu kadar kırılğan görünmemişti. Eğer bu kadar sakin olmasaydı, titreyeceğini biliyordum. Nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

"Ve neredeyse seni öldürüyordu," dedi Nyfain usulca, titreyen eli benimkini kalçasına götürmek için hareket etti. Bu bir

Her zaman korktuğu şey. Yıllardır yaşadığı suçluluk duygusu.

"Evet," dedi, sesi eşitti. "Ben geri adım atmayı reddettiğimde, o devam etti ve devam etti. O zamanki komutanı, sümüklü bir sefil adam, hiçbir şey yapmadı. Öylece durdu ve izledi. Sonunda onu benden koparan Dee oldu, kendisi de hasar aldı. Odasının kapısını kırdı, o komutanı indirdi ve benimle kralın arasına girdi. Sonunda onun öfkesini kıran onun sözleriydi. Ona beni zaten öldürdüğünü söyledi, öyleyse ölü bir bedeni dövmenin ne anlamı vardı? Kapalı bir tabutum olması gerektiğini ve tüm krallığın ölümüm için onu suçlayacağını söyledi."

Arleth şarabından bir yudum aldı, eli sabitti. Nyfain'in kolu şimdi titriyordu.

"O olmasaydı ölürdüm," dedi. "Dayağı durdurduktan sonra bile, ağzıma damlattığı cam suyu olmasaydı yine de ölürdüm."

"Yani seni dışarı mı taşıdılar?" Ben sordum.

"O gece değil. Hareket ettirilemedim. Beni tabuta koydular ve bana bakması için kralı çağırdılar. Yüzüm ve vücudum darmadağındı. Aşırı kanama, kırık... her şey. Baktığında, göğsümün hafifçe inip kalkmasını fark etmedi. Sadece kendi eserini gördü. Beni öldürdüğüne, bana mükemmel bir çıkış yolu verdiği inanıyordu." Öfkelendi. "Ağlayacak kadar küstahtı, o iğrenç domuz." Kendini toparlamak istercesine bir an durakladı. "Ertesi gece cesedimi gömmek için hazırlayacaklarını söyleyerek ona yalan söylediler ve içinde ben varken tabutun tamamını taşıdılar. Bekleyen hanımlarım beni koştura koştura açıkta beklediğine dua ettiğimiz gemiye götürdüler. Hâlâ sürekli bakıma ihtiyacım vardı. İyileşiyordum ama çok yavaş iyileşiyordum. Birinin benimle gelmesi gerekiyordu ve o kişi, daha basit bir yaşam için lüks hayatını terk etmeye gönüllü olan Dee'ydi. Bir köy hayatı." Bakışları bana kaydı. "Gördüğünüz gibi. O zamanlar daha az insan vardı. Ejderhalar yıllar içinde bizi buldu,

ait olacak bir yer arıyoruz. Gerçekten de herkesin inanmaya çalıştığı kadar yalnız değiliz."

İçkisinden bir yudum daha aldı, o devam edene kadar masaya sessizlik çöktü.

"Senin ölmediğini nasıl öğrendi?" Tahmin ettim.

"Bilmiyorum. Belki cesedimin başında tekrar ağlamak istedi, belki de onların sözlerinden şüphe duydu. En iyi zamanlarında bile paranoyaktı. Her zaman insanların ona yalan söylediğini düşünürdü. Yelken açtıktan kısa bir süre sonra, mahkemenin üç üyesi peşimizden geldi. Güvertedeydim, bir kadeh içki içip hava alıyordum, zar zor doğrulabiliyordum. Dee bana bir şal getirmeye gitmişti, yani yanımda kimse yoktu. Kendi başıma hareket edemiyordum. Siper alamadım. Durrel indi ve gemiyi hemen durdurmam için ısrar etti. Onlarla birlikte geri dönmemi istedi." Titreyerek nefes aldı ve ilk kez korku dolu gözleri parıldadı. "Bir insan neden bir deliyle birlikte yıkılmış bir krallıkta kalmak ister anlamıyordum ama o günlerde sarayın durumu iyiydi. Hatırladığın gibi onlar ülkenin lordlarıydı Nyfain. Kral, isteyebilecekleri her şeye sahip olmalarını sağlıyordu. Onun gölgesine hapsolmamışlar, kötü ruh hallerine ve hızlı yumruklarına maruz kalmamışlardı.

"Şaşırtıcı bir şekilde, mürettebattan biri, bir aslan değiştirici yardımına koştu. Onunla bir kez bile konuşmamıştım. Ama bir anda ortaya çıktı ve Durrel ile benim arama girdi. Durrel'in beni kaçırmamasını engelledi ve sonra mürettebatın geri kalanı gelip onu denize attı."

"Peki ya diğer ejderhalar?" Nyfain sordu, sözlerine bir hırıltı eşlik ediyordu.

Hafifçe gülümsedi. "Bunu planlamıştım. Periler tarafından yapılan belirli bir tür büyü nabzın ejderhaları uzak tutabildiği saray içinde iyi saklanan bir sırdır. Ejderhalarımızın duyularını bir süreliğine sarsar ve vücut mekanikleri üzerindeki kontrollerini kaybederler. Sen gitmeden önce nabzı temin etmiştim Nyfain. Bendeydi, doğru anı bekliyordum. Dee onu gemide çalıştırdı ve ejderhaları uzak tuttu.

tekne kıyıdan uzaklaştıkça uzaklaştı. Sonunda, neyse ki sihir bitmeden önce, ejderhalar artık bizi takip edemez oldu. Çok uzaklaşmıştık. Böylece kıyıya döndüler ve ben de sonunda güvenli bir yere ulaştım."

"Durrel... yüzme bilmeyen oydu, değil mi?" Nyfain sordu.

Arleth'in sırtışı her şeyi anlatıyordu.

"Peki o zaman lanet seni neden etkiledi?" Nyfain sordu.

"Neden bana haber vermenin bir yolunu bulamadın?"

Suçluluk duygusu gözlerini kırıştırdı, sonra düzeltti.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi usulca. "Sana hemen haber vermeliydim. Bunu şimdi biliyorum." Bir an durakladı, suçluluk duygusu yüz hatlarına işlemişti. "Ama sana bir mesaj göndermeden önce güvende olmak ve yerleşmek istedim. Sen beni görmeden önce daha iyi durumda olmak istedim. Ne yazık ki bu beklediğimden daha uzun sürdü. Mesaj gönderdiğimde..." Başını iki yana salladı. "Senin kim olduğunu bilmiyorlardı. Wyvern'ü hiç duymamışlardı. İlk başta bir hata olmalı diye düşündüm, bu yüzden peri krallığına gittim." Tekrar başını salladı. "Elbette lanetten haberim yoktu ama bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini biliyordum."

"Beni tanımıyorlardı."

"Hayır, ama yatak odanızı temizleme sürecindeydiler. Ardınızda bıraktığınız çeşitli hatıraları açıklayamadılar."

Nyfain'in parmakları benimkilere sıkıca dolanırken, diğer hayatından bahsettiğinde içimde öfke kaynadı.

"Acaba bir şey mi yaptılar diye düşündüm. Belki seni öldürdüler ama beni de tanımıyor gibiydiler," dedi. "Sanki krallığın tüm tarihi zihinlerinden silinmiş gibiydi. Peri büyüsü hakkında çok şey bilirim ve kendi büyüleri tarafından kandırılmadıklarını söyleyebilirim. Böyle bir değişikliğe yol açabilecek kadar güçlü büyüye sahip diğer yaratıklar sadece iblislerdi. İşte o zaman durumun gerçekliği kafama dank etmeye başladı."

Bir tür karanlık ticaret olması gerektiğini biliyordum. Bir lanet."

"Babamın beni eve çağıracağından şüphelenmedin mi?" Nyfain temkinli bir şekilde sordu.

Derin, sakın bir nefes aldı ve onunla göz göze geldi. Çok çaba harcamış gibi görünüyordu. "Evet, deli kralın kayboluşumu örtbas etmek için bir yalan uyduracağından şüpheleniyordum. Bunu tebaasına, personeline, sarayına ve ordusuna sık sık yapardı. Gerçekten öldüğümü söylemek elbette yokluğum için en kolay bahaneydi ve cenazemin sizi eve getirmenin en kolay yolu olacağını biliyor olmalıydı."

Havayı ağır bir sessizlik kapladı ve ben Nyfain'in elini sıkıca tuttum. Sırada hangi kelimelerin olduğunu hepimiz biliyorduk; sadece bunları söyleyecek cesareti toplaması birkaç dakikasını almıştı.

"İyileşmemin ne kadar uzun sürdüğünü fark ettiğimde, muhtemelen o zamana kadar çağrılarını almış ve cevaplamış olduğunu düşündüm. Wyvern'de olduğundan şüphelenmiştim. O noktada... O noktada seni Wyvern'e kadar takip etmeliydim. Ölümümün acısından seni kurtarmak için sana orada katılmalıyım. Bu cesurca bir davranış olurdu. Ama ona dönmeye dayanamadım." Vücudu hıçkırıklarla sarsıldı. "Bu yüzden kendime eve döndüğünde seni ziyaret edeceğimi söyledim, çünkü Wyvern'de kalmayacağını biliyordum. Sana gitmeye ve sana yaşattığım keder için af dilemeye karar verdim. Bunu kabul etmek için kendini zorlayabileceğini düşündüm. Ama sonra periler seni tanımadı ve ben de nedenini öğrenmeye gittim. Korkaklığımınla seni zorladığım kadar asla hayal edemezdim."

V e r m e k istediğim derin nefesi zorlukla bastırdım. Çalkantılı duygular bağı içinde yuvarlandı.

"Babamın geçmişte iblislerle bir ilişkisi oldu mu?" Nyfain sordu. "İblis büyüyle bağlantıyı gerçekten bu yüzden mi kurdun?"

Köşeye sıkışmış bir tavşanın kurdun ayakları dibine sinmesi gibi görünüyordu. Ama o cevap verdi. "Onlarla daha önce de

Geçmişte, evet. Bu kadar büyük ölçüde değil ama..."

Avuçlarını havaya kaldırdı. "Sana o anlaşmalardan bahsedersen sana zarar vermekle tehdit etti. Sadece bir toplantıya tesadüfen katıldığım için biliyordum. Bu sırları benden ve herkesten saklamak istiyordu."

Nyfain gözlerini ondan kaçırdı, çenesi gerilmişti ve gözleri birbirine dolanmış parmaklarımıza takılmıştı. Aramızdaki bağda o kadar çok duygu dolaşıyordu ki hiçbirini seçemiyordum.

"Lanet seni etkiliyor..." Ona dönüp bakmadı. Her hecesinde çakıl taşları vardı. "Onun yaratılmasında parmağın var mı? Bu yüzden mi yaşlanmanı dondurdu?"

Yutkundu ve başını salladı, gözleri yaşlarla doldu. "Hayır. Sana yemin ederim. Ben de eve gelemedim. Peri krallığına yaptığım yolculuktan sonra, deli olduğumu düşünen bir gemi kaptanı tuttum ve onu eski haritaları takip etmeye zorladım. İblisler anıları silebilir ama haritadaki çizgileri silemezler. Ama büyü beni engelledi. Dışarıda kilitli kaldım. Mahkemedeki büyüünün Delaney ve beni neden etkilediği hakkında hiçbir fikrim yok. Yıllarca yaşlanmayı bıraktığımı bile fark etmemiştim ve Finley ile tanışana kadar nedenini tam olarak anlamamıştım. Lanetin ayrıntılarını ya da özellikle bir lanet olup olmadığını bile bilmiyordum, sadece büyüünün beni etkilediğini biliyordum."

Yutkundu ve yanaklarını kuruladı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni buna lanetledim. Ama bu lanette benim parmağım yok. Lütfen buna inan. Tek amacım özgür kalmaktı. Ve sonra, iyileştikten sonra, sana ulaşmak için. Amacım basitti, lütfen..." Bir hıçkırık serbest kaldı. "Lütfen buna inan."

Nyfain elimi öyle sert sıkıyordu ki canımı acıtıyordu. Öne doğru eğilerek bir nefes verdi.

"Bu senin olduğu kadar benim de hatam," dedi yumuşak bir sesle. "Seni burada bıraktım. Krallığı terk ettim. Seni neye terk ettiğimi biliyordum -onları- ve yine de çekip gittim. Sen ona hükmedecek kadar güçlü değildin ama ben güçlüydim."

"Onun ordusu seni öldürürdü," diye cevap verdi, doğrulmak için çabaladığı her halinden belliydi. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. "O

seni öldürmelerini isterdim."

"Varisini öldürmezdi."

"Sen sadece ismen onun varisisin. Kan bağı ile varisi değilsin."

Hava masanın üzerinde aniden donmuş gibiydi. Nyfain bakışlarını yavaşça onunkilere çevirdi, derin şaşkınlığı her halinden belliydi.

"Affedersiniz?" dedi sonunda.

Derin bir nefes aldı. "Kralın sana olan düşmanlığı muhtemelen pek çok şeyden kaynaklanıyordu ama özellikle bir şeyden. Kral onun senin baban olmadığını biliyordu."

OceanofPDF.com

ON BİR

Finley

"DIŞARI ÇIKIN." Odanın diğer ucunda, içecek istasyonunun yanında duran personel irkildi. "Hepsi bu kadar, teşekkürler. Kapıları arkanızdan kapatın. Biz sizi çağırana kadar içeri girmeyin." Sonra ne kadar aceleci ve paniklemiş göründüğümü fark ederek ekledim: "Çorba çok lezzetli. Yemek için zamana ihtiyacımız var."

Personelin Nyfain'in tahtın varisi olmayabileceğini duymasına hiç gerek yoktu. Davamız için pek bir şey yapmazdı. Nyfain'in bu bilgiyi ilk kez duyuyor olmasından bahsetmiyorum bile. Eğer kral gerçekten babası değilse, Nyfain'in bu konuşmadan sindirmesi gereken, annesinin verdiği bazı şüpheli kararlardan çok daha fazlası vardı. Yabancıların dinlemesine o kadar da hevesli olmayabilirdi.

Kapı, kilitlenmeden önce aralıktan bakabildiği kadar uzun süre bakan son personelin arkasından tıkladı. Bunun ilk kısmını duymuşlardı ve konuşacaklardı.

Sikeyim.

"Bana baba dediğim adamın," dedi Nyfain, her kelimeyi kırparak, "aslında biyolojik babam olmadığını mı söylüyorsun?"

Annesi birkaç derin nefes alarak duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Bu yeni konuyu tartışmak onun için açıkça daha kolaydı. Nyfain'i kraldan başka biriyle evlendirdiği ya da Nyfain'e hayatı boyunca yalan söylediği için suçluluk duyuyor gibi görünmüyordu.

Nyfain de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü öne doğru eğildi, öfkesi kabarmaya başlamıştı. Çorbasını geri itti ve masaya yaslanarak hızla ayılan annesine baktı.

"Babam kral değilse kimdi?" diye sordu hırılayarak.

"Onu hiç tanımadın. Çok gençtin-" "Kimi?"

Nyfain bağırdı.

İrkildi, tüm vücudu gerildi. Başını dik tutmasına yardımcı olmak için bir elimi omzuna koydum. Ejderhasının içinde kaydığını, onu ateş ve güçle beslediğini hissedebiliyordum. Benim ejderham onu yavaşça çekmeye ve bir öfkeyle tüm odayı yok etmediklerinden emin olmak için saklamaya başladı.

"Kralın komutanıydı. Yıllardır tanıdığınız komutanlar değil, anladığım kadarıyla onun ilk komutanı. Lütfen, açıklamama izin verin."

Temasa ihtiyacı olduğunu hissederek Nyfain'in sırtını okşadım. Dürüst olmak gerekirse, kraliçeyi deli kraldan uzakta teselli aradığı için suçlayamazdım. Yine de hayatım boyunca bana yalan söylenmemişti. Nyfain'in bu büyüklükte bir ihanetten sonra mantıklı düşünmekte bu kadar hızlı davranacağından şüpheliydim. Yaşadığı onca şeyden sonra ve tam da tahta geçecekken öğrenmesi çok zor bir şeydi.

Yorum yapmadı, bunu kabul ettiğini biliyor olmalıydı, çünkü hızla hikayeye atladı.

"Buraya kalıcı olarak taşındığımda sadece on sekiz yaşındaydım, kral bana ilk kur yapmaya başladığında ise sadece on yedi. Güç ve prestij sahibi bir eş istiyordu ve ben de onun istediği tüm özelliklere ve güzel bir yüze sahiptim. Zenginlik ve ihtişamla, lüks ve sevecen hizmetçilerle gözümü kamaştırdı. Benimle konuştu.

İkimizin onun büyük krallığının tahtında oturması hakkında. Çocuğumun onun varisi, geleceğin kralı olması hakkında..."

İçkisinden bir yudum aldı, çorbası çoktan unutulmuştu.

"Köyümdeki birçok kişi tarafından bu krallık hakkında yaşlılarla konuşmam konusunda uyarıldım. Kralın tatlı sözlerinin benim için gerçek olmayacağını söylediler. Aptallığıma verin, bu durumun üstesinden gelebileceğimi düşündüm ve bana iyi bir başlık parası teklif ettiğinde, işler yolunda gitmezse bana iyi bakılacağına dair bir güvence verdiğinde, onunla evlenmeyi kabul ettim.

"Bu krallığa gözlerimde yıldızlarla geldim ama büyük bir hata yaptığımı anlamam ancak bir yılını aldı. Aradan bir yıl geçti ve ben ayrılmak istedim. Sahip olacağım güçten, yapacağım görevlerden

-Yalanlar. Bir şeyleri değiştirmek istesem bile -ki istedim-bunu gerçekten yapmamın hiçbir yolu yoktu. Ayrılabilmek için ücretimi istedim."

"Altın rezervi," dedi Nyfain, sesi düzdü.

"Bir kısmı, evet. O zamanlar çok daha fazlası vardı. Onu alabileceğimi ama kendim kazmam gerektiğini söyledi. Ben de sorun olmadığını söyledim."

Nyfain, "Ama size kaynak ya da araç vermedi," dedi.

"Doğru," dedi başını eğerek. "Büyük bahanesi vardı ve bir süre onlara inandım, ama sonunda konuyu zorladım. Bana ilk kez o zaman vurdu. Sadece bir kez, ama yeterliydi."

Kaşlarımı kırıştırdım. "Ne için yeterli?"

Bir an için beni değerlendirdi ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Ben senin kadar sert değildim, genç Finley. Senin gibi ateşte dövülmemiştim. Bana hükmedebileceğini biliyordum ve bu konuyu zorlamadım. Daha yükseğe çıkmak, daha sıkı savaşmak için irademi nasıl ortaya koyacağımı öğrenmedim. Bunun yerine, yıllarca sinip kaldım."

Nyfain bana "Bütün kadınlar rastgele birini çakıyla bıçaklamaz, tatlım," dedi ve

Duyguları yuvarlarken kısa süreli mizah parıltısını seçebiliyordum.

"Bu rastgele değildi," diye mırıldandım. "Yoksa beni boğazımdan yakaladığını unuttun mu?"

"Evet, pekala." Arleth kaşlarını bize doğru çattı ve ben de "Ami "ye köyündeki tarlalarda geçmişimi anlatırken bıçaklanma kısmından bahsetmeyi unutup unutmadığımı merak ettim. "Çılgın kral birinin karşı koymasına müsamaha göstermezdi. Durumumu en iyi şekilde idare etmeye çalıştım ama bana karşı kötü muamelesi fiziksel tacizin ötesine geçti. Tüm hıncını benden çıkardı. Beni küçümsedi. Boş zamanlarını kendi eğlencesi için bana eziyet ederek geçirdi. Çoğu zaman dayanılmazdı.

"O zamanki komutanı elinden geldiğince yardım etmeye çalıştı. Bunun için cezalandırılrsa bile araya girmeye çalıştı. Fiziksel taciz gerçekleştiğinde ve kral nedimelerimin beni görmesine izin vermediğinde, komutan sık sık bana kendisi bakar, yaralarımıyla ilgilenir ve beni güldürmeye çalışırdı. Ona çok aşık olduğumu söylemek yetersiz kalır. Çok karanlık bir yerde benim ışığımdı, onca ıstırapın ortasında bir neşeydi."

Bir damla gözyaşını daha sildi.

"Başta bu çekime karşı koyduk. Kralın öğrenirse aklını kaçıracağını biliyordum, özellikle de beni çocuk sahibi yapamadığı için. İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, kral ve ben asla cinsel ilişkiye girmeyecektik ve bu yüzden ben de asla ilişkiye girmeyecektim. Kral sadakatsizliğiyle nam salmış olsa da, ki bu onu benden uzak tuttuğu için umurumda değildi, sadık kalmam gerekiyordu. Kaçınılmaz olarak..."

Nyfain konuşmadı, yanımda gergindi. Ona doğru eğildim ve kolumu ona doladım, Arleth'i izlerken ona sarıldım. Elini masadan indirdi ve uzanıp kalçama koydu.

"Komutanın cazibesine kapılmamdan yaklaşık bir yıl sonra," dedi, "hamile olduğumu öğrendim."

"Yani sadece bir kez değildi," diye tahmin ettim. "Hayır. Uzaktan değil. Bir kere başladı mı..."

"Aşık mıydın?" Ben sordum.

"Çılgınca. Umutsuzca." Bir damla gözyaşını daha sildi. "Ejderhası kralın işareti üzerinde hak iddia etmek istiyordu. Komutanın bunu yapmak için fazlasıyla gücü vardı. O büyük bir alfa ejderhaydı, krallıktaki en güçlü ejderha. Mütevazı köklerinden komutanlığa yükselmek için bu şekilde meydan okumuştı. Benim ejderhamın da onu işaretlemek için şiddetli bir ihtiyacı vardı. Ama bunun onun ölümü anlamına geleceğini biliyorduk. Belki benim de." Derin bir nefes aldı. "Bebeğin ondan olduğunu biliyordum. Hiç şüphe yoktu. Aylardır kralın yanına gitmemiştim. Yeni hizmetçilerle meşguldü ve her halükarda dokunuşundan nefret ettiğimi biliyordu. Sık sık..."

"Sert," diye ekledim.

Dudakları belli belirsiz gerildi ve hafifçe başını salladı. Hadriel'in cinsel olarak açık sözlü yöntemleri konusunda eğitim almamıştı.

"Kendi deyimiyle, konyak ya da güç sarhoşu olduğunda bana hizmet ederdi. Orada aşk yoktu. Hamile kaldığımda ve aylardır birlikte olduğum tek erkek ve ejderha komutan olduğunda..."

"Birlikte olduğun tek erkek... ve ejderha mı?" Burnumu kırıstırarak sordum. "Senin ejderhaların da mı sevişti?"

Bakışı yeterli bir cevaptan fazlasıydı.

Koca sikli ejderhamızı gökyüzüne çıkar, ben de sana ejderhaların nasıl sikiştiğini göstereyim, diye düşündü ejderham ve ben beynimi temizlemek istedim. Ejderhalar kontrol altındayken insan formunda sevişmek yeterince garipti.

"Neden onun adını söylemiyorsun?" Nyfain tekrar gerilerek sordu.

Çenesini biraz kaldırdı. "Çünkü onun adını duymuş olacaksın. Gerçek hikayeyi bilmenizi isterim, böylece yalanların onun adını lekelemesine izin vermezsiniz."

Kulağa iyi gelmedi.

"Kral şüphelendi mi?" Ben sordum.

Derin bir nefes aldı. "O zaman öyle görünmüyordu, ama geriye dönüp baktığımda, muhtemelen öyle olduğunu düşünüyorum. Aptal bir adam değildi. Çocuk yapma şansının sınırlı olduğunu bildiğinden bahsetmiyorum bile. Bunu sonradan öğrendim. Bunu benden saklamıştı.

-Kısır olduğunun duyulmasını istemiyordu. Bunun erkekliğini bozacağını ya da buna benzer bir saçmalık olacağını düşünüyordu. Yine de, muhtemelen çok küçük de olsa bir şansı olduğunu düşünmüştür. Hepimiz arada sırada imkânsızı umut ederiz."

Geriye yaslandım, bunun geçmişte kaldığını biliyordum ama yine de onun için korkuyordum. Kral gibi bir adamın, kendisinin yapamadığını başka bir adamın yaptığını öğrendiğinde ne yapacağını hayal edebiliyordum.

"Peki komutan biliyor muydu?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kimseye tek kelime bile etmedim. İşareti üzerimde değildi, bu yüzden birçok ejderhanın yapacağı gibi sahiplenici bir tavır sergilemedi, ama eğer onun yavrularını taşıdığımı bilseydi..."

Nyfain'den bir güç patlaması pompalandı ve elini omuzlarıma yerleştirmek için kalçamdan çekti. Hamile kalırsam sahiplenmeyi yeni bir seviyeye taşıyacağını söylememe gerek yoktu.

Başını salladı. "Bu yüzden bunu kendime sakladım ve takip eden ayların tadını ç ı k a r d ı m . Ebeler tarafından hassas bir durumda olduğum konusunda uyarılan kral, öfkesine yenik düşüp bana zarar vermesin diye benden uzak durdu. Kısacası, bebeği kaybetmemek için. Çünkü muhtemelen onun olmadığını bilse bile, çocuk yine de onun adıyla doğacaktı.

Hayalini kurduğu güçlü varisi umuyordu. Beni aramasının sebebi de buydu zaten. Umudunu benim soyuma bağlamıştı."

"Komutanı görmeye devam ettiniz mi?" diye sordum, Kendime rağmen hikayeye kapıldım.

"Evet, yapabildiğim zaman. Karnımın büyümesini izlemekten ve bebeğin karnımın içinde hareket ettiğini hissetmekten büyük keyif alıyordu.

için..."

"Bang?" Kendime dikkat etmeyi unutarak cevap verdim.

Bu sefer beni tamamen görmezden geldi. "Elbette çok dikkatliydik, en güvendiğim yardımcılarım da bize yardımcı oldu. Özellikle Dee. Bana bir ana tavuk gibi göz kulak oldu. Ve bebek doğduğunda, bu bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Oğlumu hemen sevdim tabii ki." Nyfain'e bakarken gözleri parlıyordu. "Küçücük el ve ayak parmaklarından, ilk kez ağladığında yüzünü buruşturan sevimli haline kadar mükemmeldi, o zaman bile güçlü ve öfkeliydi."

Nyfain'in kalçasını okşadım.

"Ve kral... şey, varisini aldı. Seni büyütmem ve beslemem için bana yer verdi. Çocuklarla uğraşamazdı, bu yüzden günlerini bizimle geçirmene, bitkilerle çalışmana ve ormanda özgürce koşup oynamana izin verdi. Ergenlik çağına girdiğinde, ilk büyüme hamleni yaptığında, büyük bir potansiyelin olduğu anlaşıldı. İşte o zaman, kendi deyimiyle, seni eline almaya başladı. Yaşınız, gücünüz ve boyunuz ilerledikçe, sizinle daha çok ilgilenmeye başladı. Gerisini anlatmama gerek yok."

Nyfain'den hatırladığım kadarıyla "geri kalanı" pek de hoş değildi. Dayaklar, sert muameleler, kaba sözler ve davranışlar, kulede kilitli günler... Babası -ya da tahminimce kral- devreye girdiğinde onun için hiç de kolay bir çocukluk olmamıştı.

Duyguları içinde kaynadı, şimdi daha fazla öfke ile terbiye edildi. Belki de başka birinin evladı olarak ilan edilseydi bu kötü muameleden kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu. Ya da belki gerçek babası devreye girip onu kurtarsaydı.

Elimi rahatlatmak için onun yanına koydum ve kraliçeye işlerin ilerlemesine yardımcı olacak bir soru sordum.

"Ve tüm bu zaman boyunca gerçek babasının hiçbir fikri yok muydu?" Ben sordum.

Yüz ifadesi düştü. "Nyfain'in gençliğini görecektir kadar hayatta değildi. Nyfain daha bebekken bile

Babasının tüküren görüntüsü. Başta kimse fark etmedi. Benimle kralın arasına bakıp gözlerini kısarak, "Kime benziyor peki?" diye soruyorlardı. Elbette krala benziyor diyordum, bu da kralı memnun ediyordu ama benim huzursuzluğum giderek artıyordu. Nyfain beş yaşına geldiğinde... acı verici bir şekilde açıktı. İnsanlar benzerlikleri fark etmeye başlamıştı. Komutan fark etmeye başlamıştı. Hiçbir şey söylemedi -daha çok güçlü ve sessiz bir tipti- ama Nyfain'i incelediğini görebiliyordum. Sahiplenme duygusu da artmaya başlamıştı. Benim yanımda, oğlunun yanında olma ihtiyacı artıyordu.

"Nyfain altı yaşındayken, doğum gününden hemen sonra, kral bakıcısını muayene için çağırdı. Daha sonra kral benimle yüzleşti. Beni köşeye sıkıştırdı. Her ne duyduysa Nyfain'in ondan olmadığını anlamış olmalı. İnkâr etmeye niyetliydim ama Ta-komutan odaya daldı ve kralı bir oyuncak bebekmiş gibi fırlatıp attı. Komutan önümde yerini aldı, beni korudu ve krala, bana ya da oğluna bir daha dokunursa kralı öldüreceğini, bunun sonuçlarına katlanacağını söyledi."

"Krala kulak misafiri olmuş ve iki ile ikiyi bir araya getirmiş olmalı," dedim.

Gözyaşları yine Arleth'in yanaklarından aşağı süzüldü. "Öyle görünüyor, evet. Deyim yerindeyse kralın sağ koluydu. Kurtlar ona beta derdi. Sık sık kralın yanındaydı."

"Kral ne yaptı?"

"Onu öldürdü," dedi Nyfain. "Taerhael, bahsettiğin kişi bu, değil mi? Onu çok az hatırlıyorum ama vatana ihanetten öldürüldüğünü biliyorum."

Arleth elinin tersiyle yanağını sildi. "Evet. Yaptığı hainliklerin hepsi benimle ilgiliydi. Kralın daha sonraki yıllarda söyleyeceği gibi, Taerhael'in öldürülmesinin sebebi bendim. Kötü yollarım krallıktaki en güçlü ve sadık ejderhayı kandırdı. Ben onun yıkımıydım, krallığın yıkımıydım. Ben inanmaya başlayana kadar bunu tekrar tekrar söyledi. Kral inanılmaz derecede çıkarıcı olabiliyordu. Sana söyler

öyle bir şey ki kendi aklınızı sorguluyorsunuz. Ben hala çoğunlukla inanıyorum. Ne de olsa doğru. Taerhael benimle yaptığı işler yüzünden öldürüldü."

Bu değerlendirmemi geri alamadan, çünkü suçlanacak kişinin o olmadığı açıktı, Nyfain araya girdi.

"Ne zaman beni yanlış bir şey yaptığım ya da hayal ettiğim için cezalandırırsa, asla bir işe yaramayacağımı söylerdi. Tıpkı o hain Taerhael gibi olacağımı söylerdi. O zamanlar bu isim benim için pek bir şey ifade etmiyordu ama ilerleyen yıllarda tavrı değişti. Asla Taerhael gibi olamayacağımı söylemeye başladı. Sürekli onunla kıyaslandım ve yetersiz bulundum. Bana göre bu, bir hain kadar bile iyi olmadığım anlamına geliyordu. Değersizdim. Bu isimden nefret etmeye başladım."

"Hayır." Kraliçe başını salladı ve öne doğru eğilerek elini aralarındaki masanın üzerine koydu. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu. Bunun geçmişle bir ilgisi vardı. Taerhael seninle çok gurur duyardı, Nyfain. Küçükken sana karşı çok iyiydi, seninle dışarıda oynar, ata binmeyi öğretir, üzerinde emeklemene ve saçını çekmene izin verirdi. Oğlu olduğunu bilmediği zamanlarda bile sana karşı sonsuz bir sabrı vardı. Bilseydi seni sonuna kadar korurdu. Sonunda denedi. Onu alaşağı edene kadar bir sürü insan öldürdü. Ama bir kral ve ordusuyla boy ölçüşemezdi."

"Neden bana söylemedin?" Nyfain'in sesi düzensizdi, soğukkanlılığı çatırdıyordu. "Neden bunca zaman o adamın dölü olduğuma inanmama izin verdin? O... sefil adamın. Bana hiç sevgi göstermedi. Merhamet göstermedi. Asla. Denediğinde bile, genellikle kulağına bir kelepçe ya da gözünün önünden çekilmesi için bir havlama ile sonuçlanıyordu. Sonra dayaklar, cezalar, kuleye kapatılma..."

Arleth başını salladı. "Kimseye söyleyemezdim. Kral bana kesin bir dille, eğer gerçek ortaya çıkarsa, bir söylenti bile olsa, seni öldüreceğini söyledi. Eğer insanlar onun oğlu olduğuna inanmazlarsa, senin bir anlamının kalmayacağını iddia etti.

Onun için tek değerin varisi olduğun algısıydı. Yine de beni kendi çocuğuyla elde edemediği için seni erkekliğiyle alay eden biri olarak görmeye başladı. Seni korumak için gitmeni söyledim. O hayattayken burada asla güvende değildin. Burada hiç güvende değildim. Sana gitmeni söyledim ve sen güvenli bir şekilde uzaklaşır uzaklaşmaz ben de gittim. Patavatsızlıklarımın bu krallığı lanetlemiştim. Bunun acısını senin çekmeni istemedim."

Nyfain'in gücü tükendi ve sandalyemin tepesine tutunarak arkasına yaslandı.

"D'den çok daha iri olduğum için cüssem ve gücümün nereden geldiğini sorduğumda-" Nyfain dişlerini sıktı. "Kraldan daha iri olduğumu, bunun senin soyundan geldiğini söylemiştin."

"Şu anda Taerhael'den bir saç teli daha uzun ve omuzların daha geniş olurdu. Benim soyumdan geliyor olabilir..." Sesi kesildi.

Ona baktı, belli ki sersemlemişti. Bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyordum. Ellerimi onun üzerinde tutmaktan ve bağ aracılığıyla yumuşak desteğimi sunmaktan başka onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum.

Kesinlikle Nyfain'e daha önce yazmayarak çuvalladığını belirtmek istemedim. Onu olabildiğince çabuk uyarmamakla. Kralı çılgınca bir şey yapacağını tahmin edecek kadar tanıyordu. Yine de kâbus gibi hayatından zar zor sağ çıkabilmişti. Ölümden tırnaklarıyla kazıyarak dönmüştü. Hayatta kalanlardan biriydi. Hikâyesi güzel değildi ama hayatta kalmak asla güzel değildi.

Yine de hayatım boyunca yalan söylenen ben değildim. Nyfain'in mantığın hüküm sürebilmesi için önce bu gerçeği kabullenmesi gerekiyordu.

Ayrıca, üzücü hikaye bir yana, masada hala sorular vardı.

Gerçek ortaya çıktığında - ki bu kaçınılmazdı, çünkü iki personel kralın Nyfain'in olmadığını iddia ettiğini duymuştu

Baba, ne olacaktı?

Krallıkta sadece tek bir resmi kraliyet mensubu kaldığında
- en sevilen kraliyet mensubu - ve altınların sahibi o
olduğunda ne olacaktı?

OceanofPDF.com

ON İKİ

Finley

Üzerime düşeni yapmanın ve bu yemeği tekrar rayına oturtmanın ZAMANI geldi.

"Doğru." Ellerimi birleştirdim ve önümdeki masanın üzerine koydum. Ellerimin üzerinden eğilerek Arleth'e sert bir bakış fırlattım. "Anladığım kadarıyla sen teknik olarak kraliçesin ve Nyfain de teknik olarak bir hiç. Az önce personele onun varis olmadığını söylediniz. Eğer bunu gizleyemezsek ve onlar da sana inanırsa, artık bir kraliyet mensubu olarak hiçbir itibarı kalmaz. Bildiğimiz gibi ben sıradan biriyim. Teknik olarak burada sıfırdan daha az itibarım var. Zindanda işler nasıl giderse gitsin, saray ejderhalarının çoğu işlerin normale dönmesinden ve benim meşhur yığının en altındaki yerime geri dönmemden yeterince mutlu olacaktır. Teknik olarak konuşursak, tüm güç sizin elinizde."

Yüzünü izlemek için durakladım. Hiçbir şey belli etmiyordu, yanaklarını çizen gözyaşı lekelerine rağmen gözleri artık kuruydu. Beni sessizce inceledi.

"Eminim teknik ayrıntıların bir şey ifade etmediğini artık biliyorsundur," dedim ve irkildi. Bazen biraz kabalık uzun bir yol kat ettirirdi. "Lanet her şeyi değiştirdi. "Lanet her şeyi değiştirdi.

eski kurallar yıkıldı. Bunu şu anda kendi yararınıza kullanabilirsiniz, ama biz de aynısını yapabiliriz. Sizin daha fazla paranız olsa da bizim daha önemli bir şeyimiz var: kudret. Köyünüzdeki ejderhalar Micah'ı ya da beni takip etmeye niyetli görünüyor ve Micah'ın Nyfain'in yanında olduğuna dair iyi bir otoriteye sahibim. Weston'ın kurtları da bizi takip edecektir. İblis Kral'a karşı duracak gücümüz var. Bu krallığın umudu Nyfain'in ve benim omuzlarımda, paraya lanet olsun."

Ellerini kucağında kavuşturdu, kaşlarını kaldırdı. "Peki ya insanlar? Onların gözdesi benim, sen değilsin."

Bir kahkaha attım. "Sen onların rahat battaniyelerisin. İhtiyaçları olmadığını fark etmelerini sağlayacağım. Beni takip edecekler çünkü ben bir figürandan daha fazlasıyım. Ben bu hikâyenin kahramanıyım ve onlara zaferin ışıltısını vaat edeceğim."

Biraz geriye doğru sallandı. "Aman Tanrım. Güneş kadar parlak yanıyorsun, genç Finley. Oğlumun sana aşık olmasına şaşmamalı." Biraz öne doğru eğildi. "Görünüşe göre Gunduin'in tavsiyesi işe yaramış. Everlass evinden ayrılmadığında merak etmiştim."

"Sana bundan bahsetti, değil mi? O ruh hallerinden birine girdiğimde, en iyisi uzak durmak."

"Onu oraya gönderen bendim. Kraliyet politikaları hakkında ne bilebilir ki?"

"Gunduin'i sen mi gönderdin?" Onu işaret ettim.

Göğüs dekoltesinden bir şey çıkarmak için üst kısmına uzanmadan önce iç çekti. "Bazen iç çamaşırları işe yarar Finley, bunu unutma."

Kâğıda sarılı küçük bir şişeyi Nyfain ile kendisini ayıran masanın üzerine koydu.

"Bu, altının geri kalanını güvence altına alan büyüün bozucusu," dedi. "Muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi bu büyüü ayrılmadan hemen önce yaptım. Altın benimdi ve bir daha geri dönmemeyi ummama rağmen krallığın onu yutmasını istemedim. Kral hovardaca harcama yapıyordu, harcadıkları aldıklarından daha fazlaydı. Bu her zaman zengin bir

Ticaret yapacak çok şeyi olan bir krallık, ama kötü yönetilen zengin bir krallık bile ıssızlığa düşebilir. Ben de böyle olmasından korktum. Bu yüzden benim olanı korudum."

"Madem geri dönmeyi hiç düşünmedin," dedi Nyfain, şişeye bakmadan, "neden onu korudun? Kin mi?"

"Senin için." Şişenin yanındaki masaya vurdu. "Bu büyü bozucunun üç ila beş damla kana ihtiyacı var. Senin kanın, özgürce verilen. Daha sonra bu kâğıtta belirtilen yarığa dökülmesi gerekiyor. İkimiz de krallıktan ayrıldıktan sonra bunu sana şahsen vermeyi planlamıştım. Bunca zaman sonra, orijinal çizim solmuş. Zar zor okunuyor. Çizgilerin izini yeniden sürebilmek için dün gece o yarığın nerede olduğunu kendime hatırlatmak üzere rezervin içine girdim."

Nyfain'in şaşkınlığı benimkiyle aynıydı.

"Bekle..." Tüm bu olanları kafamda oturtmaya çalışarak söyledim.

"Neden söylemedin?" Nyfain şişeden kâğıdı çıkarıp inceleyerek sordu. "Bana ne yaptığını neden söylemedin?"

Kraliçe hüzünle gülümsedi. "Bana inanır mıydınız? Bana güvenmediğinizi biliyordum. Kendimi iyice açıklamak için bu dinleyici kitlesini istedim. En azından bana açıklama şansı vereceğinizi biliyordum. Sen babanın oğlusun, kralı kastetmiyorum."

"Muhtemelen çok erken," diye mırıldandım.

"Neden kendini mahkemeden sakladın?" Nyfain sordu. "Neden Finley'e köyde kim olduğunu söylemedin?"

Tekrar usulca içini çekti ve elini alnında gezdirdi. "Cevap vermem gereken çok şey var, bunu biliyorum. Ve beni kısmen de olsa affedip affetmeyeceğini görmek için her şeyi duymaya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda açım, yorgunum ve sarhoş olmaya ihtiyacım var. Sohbetimizi daha rahat bir yere, belki bir ateşin önüne taşıyabilir ve normal insanlar gibi yemek yiyebilir miyiz? Daha basit

İnsanlar mı? On altı yıldır bu tarz yemeklerden uzağım. Mutlu bir şekilde, ekleyebilirim. Hiç sevmemiştim. Ve Finley burada biraz daha rahatsız olursa, masayı devirmesi ya da şarap kadehini fırlatması gibi aşırı bir tepki verme tehlikesiyle karşı karşıya kalırız."

Kaşlarım birbirine kenetlendi ve gözlerim kazma yüzünden kısıldı, ama önerdiği alternatifin kulağa harika geldiğini kabul etmek zorundaydım.

Eşim çiftimizin en yıkıcı olanı, diye homurdandı ejderham. Oğlunu baş tacı etmekten bahsediyorsun.

Onu görmezden geldim ve Nyfain'in tepkisini görmek, belki de evet demesi için yalvarmak için ona baktım. Bakışlarımı hissetti ve karşılık verdi, gözleri bir anda sertten yastık yumuşaklığına dönüştü. Duruma rağmen içim ısındı

"Elbette," diye gürledi.

NYFAIN koridorları temizletti ve sonra kalenin arka tarafında, hem ona hem de annesine tanıdık gelen küçük bir sığınağa geçtik. Aralarındaki bağdan yayılan duygulara dayanarak, ateşin önünde sessizce oturarak bunun gibi birçok yemeği paylaştıklarından şüpheleniyordum. Nyfain de bundan bahsetmişti.

Yemeğimiz sıcak tutulmuştu ve hizmetçiler onu seçmemiz için küçük bir büfeye dönüştürmüşlerdi. Ellerimizde çatallarla yerde etrafına oturduk, sırayla saplıyorduk. Nyfain'i n bacaklarının arasına oturdum, bir kolunu bana doladığında göğsüne yaslandım, baskının gerektirdiği yakınlığı istiyor gibiydim. Resmi akşam yemeğinden öylesine hoş bir değişiklikti ki rahatlamama engel olamadım. Yerleştikten sonra Arleth, "Şok ediciydin Finley," dedi. "Köyde yani. Tam bir şok. Sarsıldım ondan."

"Beni kandırabilirdin," diye karşılık verdim.

Gülümsemesi hafifti. "Bana tepkilerimi gizlemem öğretildi. Dee önce benim kılıcımı gördü tabii ki." Çiğnemeyi bitirdi ve önünde yerde duran şarabını yudumladı. "Kılıcın iblisler ya da başka biri tarafından alınıp satıldığını düşündü. Sende olmasının sadece bir tesadüf olduğunu düşündü. Ama sonra seni kokladım."

Başını salladı ve bir parça et daha mızrakladı. "Kokumu tanıdın mı?" Nyfain sordu.

"Tabii ki yaptım. Sen benim oğlumsun. Kokunu her yerde tanırım. Ama o kokuyu taşıyan kadını tanıyamadım. O zamanlar sadece bazı insanlarımızın yaşlandığını bilmiyordum."

"Ona hayat hikâyemi anlattım sayılır," diye mırıldandım.

"Evet, öyle yaptı, bize ne olduğunu çok daha iyi İblisler geldikten sonra krallıkta neler oldu?"

"Neden bana kim olduğunu söylemedin?" Elimi Nyfain'in dizine koyup kalçasını ovmaktan kendimi alıkoyarak sordum.

Hiç uygun değildi. Ama lanet olsun, içimde bir dürtü vardı. İçini çekti ve elinin üzerine yaslandı. "Birkaç nedeni var. İlki, o hayattan uzaklaşmış olmamdı. Artık kendimi kraliçe olarak tanımlamıyordum ve kendimi öyle sunmak yanlış geliyordu. İkincisi Dee'nin kışkırtmasıydı. Kendi kraliçeniz hakkında bu kadar cahil olmanızın bir rezalet olduğunu düşünüyordu.

Sana güvenmiyordu.

dürüst olmak."

"Hannon'dan şüphe mi etti?"

Arleth durakladı ve sonra usulca kıkırdadı. "Hannon'u aklına bile getirmedi. Sanırım ondan sık sık şüphe edilmiyor, değil mi? Kendine has bir tarzı var. Dürüstlüğü nazik ve samimi. Korkunç bir kraliyet mensubu olurdu. En azından eski günlerde."

"Artık eski günlerde değiliz," diye homurdandı Nyfain.

Bu konuda yorum yapmadı. "Üçüncüsü ise... ben bir anneyim. Oğlumun sözde nasıl bir kadın seçtiğini görmek istedim."

Nyfain gerildi ve güç bağın içinden kıvrıldı.

Arleth başını hafifçe eğdi. "Özür dilerim. Ama bir anneyi, bir talibin çocuğu için yeterince iyi olup olmadığını bilmek istediği için suçlayamazsınız. Bir gün göreceksin, umarım."

"Ve?" Nyfain sordu.

"Eski yargılarım onun geçmişini küçümsememe neden oldu, bu doğru," dedi. "Bir saray mensubu -bir prens- en fakir köylerden birinden sıradan bir kızla mı evleniyor?" Nefesini üfledi ve başını salladı. "Saçma. Ama sonra onunla bitkilerde çalıştım. Hiç böyle bir beceri görmemiştim. Şimdi bile, senin için duyulmamış bir tedavi yapmak için çabalamasını izlerken..." Başını tekrar salladı. "Bitkiler hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum ama ondan öğreniyorum. Neden bazı sınıfları soğuk suda tutuyorsun, Finley? Sen gittikten sonra operasyonlarını kontrol etmeye gittim."

Nyfain, "Bunu başka bir zaman tartışabilirsiniz," dedi.

Yine de bağıın içinden sızan gururunun benimkiyle eşleştiğini hissettim. Elimde olmadan biraz gururlandım. Kraliçe az önce benim için en önemli şeylerden biri hakkında bana iltifat etmişti. Tüm bu drama olmasaydı, kendimi biraz coşkulu hissederdim.

Arleth devam etti. "Onun gücü olağanüstü. O senin için gerçek bir eş, oğlum. Tanrıça'nın onu, yani ikinizi de bu bocalayan krallığı kurtarmanız için yarattığı çok açık. Ama beni kazanan şey onda gördüğüm mücadeleydi, ejderhanın meydan okumalar karşısındaki korkusuzluğuydu. Uçtuğu o ilk günden sonra, sizi gururlandıracağını biliyordum. Tüm krallığı gururlandıracaktı. Krallığın kudretine karşı durabilecek ve kendi yolunu çizebilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum, ki bu benim yapmak isteyip de yapamadığım bir şeydi."

"Ama yine de... bana karşı her zaman çok soğuktun," dedim şaşkınlıkla. "Delaney her zaman benden düpedüz nefret ediyormuş gibi davrandı."

"Dee'nin kendine gelmesi biraz zaman alıyor. Nyfain'e karşı çok korumacıdır. Ama ben... gelecekte ne olacağını bilmiyordum."

tuttum. Gelecekteki kararlarınızı etkilemek istemedim."

"Peki bunlar hangi kararlar?" Nyfain sordu.

"Önce..." Bir elini kaldırdı. "İki şeyi bilmelisin. Micah'nın benden şüphelenmesi temelsiz değil. Onun köyüne bilerek taşındım çünkü o çok güçlü bir alfaydı. Bu gücü kötüye kullanmadığından emin olmak için gözümü ondan ayırmadım. Bu krallıktaki geçmişim size nedenini anlatmalı. Eminim gözlerimi hep üzerinde hissetmiştir. Finley'e olan bağlılığı-"

Nyfain beni sıktı ve dişlerini boynumda gezdirerek izini kazıdı. Gücü nabız gibi atıyordu. İçimde yuvarlandı, lezzetli bir şekilde vahşiydi ve ürperdim ve ona daha sert yaslandım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Arleth. "Baskı bağının çok yeni olduğunu unutmuşum. Bugün Gunduin'i everlass evine göndermemle aynı sebepten dolayı köydeki saray ejderhalarından kaçındım Finley. İnsanların bana nasıl tepki vereceğini biliyorum. Tamara'nın benden ve onunla birlikte diğerlerinden tek bir kelime bile duymadan eski görevine devam edeceğini biliyordum. Uğradığım kötü muameleyi biliyordu ve ayrıldığım için beni suçlamayacaktı. Hepsi biliyordu. Eğer köylerde kendimi gösterseydim, dikkatini senden çalmış olurdu Finley ve ne dersem diyeyim, şu anda krallığı bölmeye başladığım gibi ordunu da bölerdim.

"Yıkan kişi olmaktan çok yoruldu. Bunun yerine bu krallığı yeniden kurmak için bir şans istiyorum. Tacı kendim için istediğimden şüphelendiğinizi biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, gerçek bundan daha uzak olamazdı. Ondan vazgeçtim. Onu istemiyorum."

Tekrar sessizlik çöktü ve oradan nereye gideceğimi bilemedim. Son kelimesine kadar ona inanmışım ve kendi omuzlarına yüklediği suçu hak ettiğini düşünmüyordum. Kral onu zenginlik ve lüks bir hayatla baştan çıkarmış... ve sonra onu imkânsız bir duruma hapsedmişti. Ne gibi seçenekleri vardı? Yalanları ve hilekârlığı fark yaratmıştı.

Çocuğu için ölümle yaşam arasında. Her annenin aynı şeyi yapacağını hayal ettim.

Öte yandan, krallığı bölmeye devam etmek istemediğine göre, buradaki işim bitmişti. Bu artık beni ilgilendirmiyordu. Bu artık resmen anne ve oğul arasındaki bir meseleydi. Nyfain'i sessizce desteklemekten ve sorulduğunda ona kulak verip fikrini almaktan başka bir şey yapamazdım.

Yine de bir sorum var.

"Büyük bir kütüphaneniz var. Neden o piçi zehirlemedin?" Kaşlarımı çattım. "Mesleğiniz göz önüne alındığında kalabalık bir everlass çok riskli olurdu ama aklıma hemen kullanabileceğim üç zehir geliyor. Ve elimde ağaçlarla ilgili, notlarında zehirle ilgili bilgiler olan sadece bir kitap vardı! Eminim sorunuz için bir düzine zehirli çözüm vardır. Ona bir kek ver, kalbini durdur. Ta-da! O öldükten sonra oğlunuz kral olur, sizin tarafınızdan yönetilir, gerçek babası tarafından korunur ve şimdi komutan ve Bob da amcanız olur. Statükoyu korusaydınız ve değişiklikleri yavaş yavaş yapsaydınız kimse o deli piçi özlemezdi gibi geliyor." Zihnim dönmeye başladı. "Aslında zehirler hakkında daha çok şey öğrenmeliyim. Ya Dolion'la ya da yemeklerimizi zehirlemeye çalışan başka bir salakla yemeğe gidersek? Yemeğimize neyin girebileceğini bilmem ve her ihtimale karşı panzehir için gerekli malzemeleri hazır bulundurmam gerekecek."

Kütüphanenin hangi bölümüne gitmem gerektiğini düşünürken, etrafımızda bir sessizlik olduğunu fark ettim. Arleth gözlerini açmış bana bakıyordu.

"Ne? Duyarsız mı davranıyorum?" Yüzümü buruşturdum. "Yoksa deli olduğumu mu düşünüyorsun? Çünkü birinin yemeklerimizi zehirlemesi çok gerçek bir endişe. Birini ortadan kaldırmak için harika bir yol ve eğer bu konuda iyilerse, kimse suçu onun üzerine atamaz."

Nyfain bana daha sıkı sarılarak gülmeye başladı. "Deliliğin beni ele geçirdiği günü görecektik kadar yaşayamayacağımı rahatlıkla söyleyebilirim anne. Finley beni bundan çok önce öldürecek."

"I..." Arleth bakmaya devam etti. "Söyleyecek söz bulamıyorum." Gülmeye başladı. "Ne kadar farklı bir yetiştirilme tarzımız varmış, Finley. Sanırım diğer krallıklar seninle ne yapacaklarını bilemeyecekler. Çok güzelsin. Çok vahşi. Biraz korkutucu..."

"Onu öldürmek zor olacak," dedi Nyfain.

"Evet, öğrenecek. Bir sarayda nasıl davranacağını öğrendikten sonra yani. Başlangıç olarak resmi yemek protokolünü bilmesi gerekecek."

"Listeye ekle," diye mırıldandım. Uzun bir liste olmaya başlamıştı.

Nyfain ciddileşti. "Bu bizi nereye götürüyor anne? Hizmetkârlara dolaylı olarak benim gerçek varis olmadığımı söyledin. Beni bir şekilde zorlamak için değilse neden bunu onların önünde yaptın?"

"Düşünmüyordum ama önemli değil. Bir yandan, deliliğin sana bulaşmamasına sevineceklerini düşünüyorum. Belki buna inanmayacaklar bile. Diğer yandan, ben yolunuza çıkmazsam, tahta başka kim geçecek? Kralın geride kalan bir ailesi yok. Kuzenleri artık burada değil-"

"İblisler tarafından öldürüldüler. Ejderhaların çoğu öyleydi."

"Evet. Yani tahtı devredecek kimse yok. Taht aslında kapanın elinde kalıyor. Birinin onu alması için size meydan okuması gerekir."

"Bir meydan okuyucu için endişelenmiyorum," diye homurdandı.

"Ya da Finley'nin kraliçe olma hakkına karşı çıkabilirler..."

"Ona yönelik bir meydan okuma bana yönelik bir meydan okumadır. Bu konuyu sadece bir kez gündeme getirecekler."

Başını salladı. "Çılgın kral sarayını lüks ve ayrıcalık içinde tutuyordu çünkü sahip oldukları hayata imrenmelerini istiyordu. Onların bu hayatı korumalarını ve böylece kendisini de korumalarını istiyordu. Onlar mutlu olduğu sürece, kimse onun yönetme hakkına meydan okumayacaktı. Kimse ona meydan okuyamazdı."

"İşte bu yüzden sarayını ejderhalarla doldurdu," dedim ani bir netlikle. "Onlara karşı koyabilecek kadar güçlü kurtlar, kurt saraylarına giderdi. Geride kalanlar umurunda değildi çünkü onu tahtından indiremezlerdi. Eşit temsile ihtiyacı yoktu çünkü sadece en güçlü savunucularının güce sahip olmasını istiyordu."

"Ve köylerde ticaret için en iyi malları verebilecek olanlar" dedi ve şu anda savaştığımız eşitsizliğin kaynağı açıkça buydu.

Nyfain parmaklarını boynumda gezdirerek beni ürpertti. "Öfkemi dengeleyecek olan sensin, küçük ejderha, aynı hataları yapmayacağız. Bu krallıktan harika bir şey çıkaracağız. Müreffeh bir şey."

"Aklımda hiçbir zaman bir soru olmadı." Başımı eğmeden önce ona yaslandım ve yüzümü boynunun sıcaklığına soktum.

Nyfain annesine, "Dostumla bir araya gelme vaktim geldi," dedi ve beni kollarına almadan önce tabaklarımızı ve bardaklarımızı bir kenara itti. "Söylediğin şeyler üzerinde düşünmem gerekiyor. Geçmişimle ilgili anıları tekrar hatırlamam gerekiyor. Biraz zamana ihtiyacım var."

"Tabii ki."

Sesindeki umudu duyabiliyordum. Söylediklerinin yeterli olacağına dair umutsuzluğu. Onu affedebileceğine dair.

Nefesimi tuttum, bir sonraki söyleyeceği şeyi bekliyordum.

"Ama kalede kalıp eşime ve bana bu yeni krallıkta yolumuzu bulmamızda yardımcı olursan onur duyarım. Gururla devredebileceğimiz güçlü bir şey inşa etmemize yardım edin. Eğer nasip olursa çocuklarımızı yetiştirmemize yardım et. Babaları sinirlendiğinde ya da anneleri huysuzlandığında bir sığınağa ihtiyaçları olacak."

Ayağa kalktı ve ben de kollarımı boynuna doladım, onun güçlü tutuşuyla güvendeydim. Normalde, annesinin önünde bu şekilde tutulmaktan inanılmaz derecede rahatsız olurdum, ama

Sadece umursayacak kadar içimde yoktu. Onun gücünün ve kuvvetinin beni sarmasını arzuluyordum. Ona adil davrandığı için çok mutluydum.

"Evet, elbette," dedi, gözleri yaşardı ve dudakları titredi. "Elbette. Finley'nin kraliçenin odasında yerini alabilmesi için derhal benim için bir oda hazırlatacağım."

Nyfain başını salladı. "Orada kal. Tadını çıkar. Orasının senin sığınağın olduğunu biliyorum. Finley kralın odasında benimle olacak. Yemin eder etmez-" Bir an durakladı. "Kraliyet dokümantasyonu rolünü kimin üstleneceğine karar vermem gerekiyor. Ama kral olur olmaz ona eşit güç vereceğim. Yönetimi paylaşacağız."

Sessizce başını salladı, gözleri dolmuştu. Nyfain gitmek için döndü ama kapıya varmadan bizi durdurdu.

"Bahçeyi yeniden canlandıranın sen olduğunu duydum Finley."

Nyfain onu görebilmem için hafifçe döndü. "Ben çoğunlukla sadece organize ettim. Diğerlerinden birkaçı ağır işçilik yaptı."

"Yeniden büyümesi için bir bahçe seçmesine izin verdim," diye ekledi Nyfain. "Herhangi bir bahçe. O da bunu seçti."

"Teşekkür ederim. Bu çok güzel."

Nyfain kapıyı arkamızdan usulca kapattı. Sadece birkaç adım ötedeyken kapının arkasından kesik kesik bir hıçkırık yükseldi. Arleth kendini duygularına bırakıyordu.

Başımı omzuna yaslayarak, "Affetme yoluna girmen çok iyi," diye fısıldadım.

"Affedilecek bir şey yok. Ben sadece..." Koridorda ilerlerken konuşmayı bıraktı, biz geçerken eğilen ya da reverans yapan personelin yanından geçti. Birkaçı gülümsedi ve başlarını eğerek onun beni taşımasına tepki gösterdi. Başka hiçbir şey olmasa bile, kimse birbirimize karşı ne hissettiğimizi sorgulayamazdı. Ne kadar ateşli sevdiğimizi. Bu bile başlı başına geçmişe göre bir değişiklikti.

Odalarımıza vardığında Urien ve Leala'yı sessizce kıyafetleri yerleştirmeye ve her şeyi hazırlamaya çalışırken buldu.

haklar.

Nyfain yatak odasına doğru dönerek, "Hepsi bu kadar," dedi.

Onlar gittikten sonra, gözlerimin içine derin derin bakmadan önce beni usulca yere bıraktı. Parmak uçlarıyla çenemde izler bıraktıktan sonra çenemin altına baskı uyguladı, başımı biraz yukarı kaldırarak eğildi ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Bu gece orada olduğunuz için teşekkür ederim," dedi. "Yanımda durduğunuz için teşekkür ederim. Öfkeme karşı geri adım atmayı asla reddetmediğin için. Buna ihtiyacım var. Krallığın buna ihtiyacı var. Kontrolden çıkarsam kahvaltımı zehirleyeceğini bilmek hoşuma gidiyor." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ama ses tonundaki ciddiyeti duyabiliyordum. "Beni yetiştiren adama dönüşmeme asla izin vermeyeceğini bilmek hoşuma gidiyor. Eğer nefret ettiğim o şeye dönüşürsem, sana babamın anneme davrandığı gibi davranmama asla izin vermeyeceğini biliyorum. Bu döngüyü devam ettirmeyeceğimden emin olacaksın ve bu beni rahatlatıyor. Sana asla zarar vermeyeceğim, küçük ejderha, ve eğer denersem, ölümü beklerim."

"Bu garip bir şekilde romantik," diye fısıldadım. Dudakları benimkilerle birleşti ve kıkırdamamı yuttu, yavaş ve durgun öpücüğü bedenimde ürpertiler yarattı. "Yine de kahvaltını asla zehirlemem," diye mırıldandım dudaklarına karşı, elbisemin askılarını omuzlarımdan çekerken. Kumaş vücudumdan aşağı döküldü.

Bakışlarının beni içine alabilmesi için yeterince geriye yaslandı. Ellerini yanlarımdan aşağı kaydırды, parmak uçları etimi zar zor sıyrıyordu. Kalçalarımın etrafındaki dantel banda ulaşp onu izlerken tüylerim diken diken oldu.

"Hayır mı?" diye sordu usulca.

"Hayır. Zehrin ne kadar çabuk etki ettiğine bağlı olarak öğleden sonra çayınızı ya da akşam yemeğinizi zehirlerdim. Bu şekilde, doktorların doğal nedenler olduğunu varsayacakları bir şekilde uykunda ölürsün."

Parmakları artık dış uyluklarımda geziniyordu, ağzı benimkinin yanındaydı ve aynı havayı soluyordu.

"Bu yönünü seviyorum; çok zeki ve hırçınsın."

Parmaklarını tekrar yukarı doğru hareket ettirdi, uyluklarının üst kısımlarında ve sonra leğen kemiklerimde gezdirdi, sert ve ateşli dokunuşu için aniden ağrıyan tüm yerlerden kaçındı. Karnımın üzerinde ve kaburgalarım boyunca dans ettiler, göğüslerimin yanlarını süpürmek için kıvrıldılar, sinir bozucu bir şekilde meme uçlarımdan kaçındılar.

"Kral olarak yerimi alacağım için gergindim," diye itiraf etti, bu beni şaşırttı, çünkü bunu bağ üzerinden okumamıştım. "Sonumun benden önceki kral ve ondan önceki kral gibi olacağından endişeliyim. Sadece unvanlar ve kan bağları yüzünden orada olacağım için."

Alay etmek istedim ama etmedim, onun yerine parmak uçları yukarı doğru hareket etmeden önce iddia izlerinin üzerinde oyalanırken gözlerimi kapattım.

"Peki ya şimdi?" Nefes nefese bir fısıltı gibi çıktı.

"Şimdi mi?" Dudakları benimkilerden ayrıldı. Öpücüğü derinleştiremeden geri çekildi.

Hafif dokunuşu omuzlarımda ve sırtımda gezindi, pullarımdan kaçındı.

"Şimdi heyecanlıyım. Taht artık teknik olarak benim değil. Bu katlanılması gereken bir görev değildir. Bunun yerine..."

Parmakları kalçalarımın üzerinden akarak uyluklarının arkasına doğru ilerledi.

"Uğruna savaşılacak bir pozisyon. Bu yükselmek için bir meydan okumadır. Beni tahttan indirebileceğini düşünen herkesin meydan okumasını memnuniyetle karşılayacağım. Ve hepsini ezip geçeceğim."

Sözlerinden güç fışkırıyordu. Derimin üzerinde kayarak meme uçlarımı sertleştirdi. Lezzetli hissinden dolayı inledim.

"Dün gece kıcını sikmek hoşuma gitti," dedi karanlık bir sesle, dudakları boynumda, avuç içleri kaburgalarımın geziniyordu. "Bu gece neyi becermemi istersin?"

Pis ağzı beni ürpertti. "Beni dilinle becermeni istiyorum."

Yumuşak bir şekilde homurdandı, elleri bir an için benden uzaklaştı, böylece ceketini ve altındaki şeyi hızla çıkarabildi.

"Bana bak," diye emretti. "Yatağını işgal eden canavara bak."

Yumuşak mum ışığı sağlam gövdesinde parılıyordu; mürekkep, yara izleri ve kaslar mükemmel, savaş yorgunu bir uyum içinde birbirine dolanıyordu. Altın rengi gözleri güzel yüzünde parlıyordu, yara izleri görünüşünü bozmuyordu. Aksine, bir kılıç gibi kullandığı tehlikeli tarafını gösteriyordu.

Bakışlar kilitlendi, yavaşça ona doğru uzandım. Avuç içim dokunduğunda göğüs kafesi irkildi. Diğer elim pantolonuna gitti.

Pantolonu yere düşerken sessizce, "Sen sadece düşmanlarım için bir canavarsın," dedim. "Sen benim için bir koruyucusun."

İç çamaşırını aşağı ittim, siki serbest kaldığında salyalarım aktı. Yaklaşırken elimle kavradım, diğer avucumu dalgalı karnından göğüslerine doğru kaydırdım.

"Yoksa bu canavarı mı kastettin?" Aletini değiştirdim.

Ellerini yukarı kaydırdı, başparmaklarını meme uçlarımda gezdirdi, sonra eğildi ve içimde zevk kıvılcımları çaktıran bir hareketle birini ağzına aldı.

Geri çekilerek, "Yatağın üzerine eğil ki o amcığın dilimle sikebileyim," dedi.

Jartiyerimi ya da oraya dikilmiş bıçağı çıkarmamıştı. Yatağa doğru döndüm ve beni aşağı itti, bir eli sırtımın ortasına bastırırken diğeri yanağımdan yukarı çıkmadan önce bıçağın izini sürdü. Sırtımdaki eliyle kollarımı sıkıştırmadan önce ayaklarıyla ayak bileklerime tekme atarak beni iyice açtı. Diğer elinin parmakları çatlağımdan aşağıya, sırlıklam amıma doğru ilerledi.

"Benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum bebeğim," diye inledi, iki parmağını içime sokup bir süre pompaladı,

Tam önüme doğru, sertliğin zevkli tarafında kıvrılıyordu. Ani saldırı karşısında inledim, onun etrafında kenetlendim ve kalçalarımı salladım, vücudum zaten alaydan dolayı gerilmişti. Ani bir zevk sarsıntısı beni nefes nefese bıraktı ve inletti, parmaklarına karşı geri itmeye çalıştım. Vücudum sınıra yaklaşmıştı, parçalanmaya hazırdı ama o durdu ve beni serbest bıraktı.

"Hayır," diye yalvardım, kıcımlı hareket ettirdim, amımı onun için yukarı kaldırdım.

"Dil dediniz, parmak değil prenses," dedi. "Ejderham sana tapmam konusunda ısrar ediyor." Dizlerinin üzerine çöktü. "Seve seve itaat ederim."

Ellerimi serbest bıraktı, böylece kalçalarımın yanlarını kavrayıp onları birbirinden daha da uzaklaştırabilirdi. Lezzetli, sıcak ve ıslak dili kaygan kıvrımlarımdan geçmeden önce klitorisimde gezindi, o kadar ıslaktı ki damlıyordu. Onun zevk iniltisi, dilinin derinlere, gidebildiği kadar derine inmesinden önce geldi, geri çekilip klitorisime doğru emdi ve sonra geri döndü. Ondan istediğim gibi yapmaya başladı, dilini amımın içinde ve dışında hareket ettirirken, parmak eklemlerini klitorisimin dış taraflarında gezdirerek beni tekrar kızdırdı.

"Kahretsin, tadına bayılıyorum," diye homurdandı.

Yüzüne doğru ittim, ama o beni hala tutan eliyle itti ve beni bu işkenceye katlanmaya zorladı. Beni öylesine tahrik edene, öylesine sinirlendirene, öylesine çaresiz bırakana kadar devam etti ki, adını tekrar tekrar söylemeye başladım.

Vücudumu yalayan karanlık bir kıkırdamayla doğruldu ve yanımdaki yatağa süründü.

Sırıtarak yere uzandığında ona vahşi gözlerle baktım.

Beni daha yakına sürüklemeyi önce elimi uzattı, dizimi karnının üzerine attı ve her şeyin yerleştirilmesini istediğim yerde değil, ona sarılmak için çabalamamı sağladı.

"Altın prensinin yüzünü sikmek ister misin, küçük ejderha?" Ellerimin arkasına baskı uyguladı.

uyuklarını. "O güzel küçük amcığı dudaklarımın üzerine koy ve senin olan zevki al."

Bir anda onun üzerindeydim, dizlerim başının iki yanındaydı. Parmakları amıma girerken dili klitorisimin üzerinde dönerek bana saldırdı. Klitorisimi ağzıyla kapladı, iki kez emdi, beni tekrar kenara getirdi, sadece eliyle beni aşağı yönlendirdi.

"Seni sikimin etrafına boşaltmadan önce dilimin her yerine boşal," dedi.

Onun sözleriyle başımı coşkuyla arkaya yatırdım, yanıyordum, tekrar tekrar zirveye ulaşmak için çaresizdim.

Ağzının üzerine oturdum, ellerinden birini arkasına sokmadan önce dilinin derinlere indiğini hissettim. İnleyerek beni itti, böylece kayganlığı geri yaymadan önce parmaklarını amıma daldırabildi. Diğer eli yanaklarımın arasındaki dış halkanın etrafında tembel daireler çizerken, sıcak ağzıyla amıma geri döndü ve onu yuttu. Bir an bekledim, döndüm, inşa ettim ve sonra diğer elini tuttum ve klitorisime yönlendirdim. Pozisyonunu aldığı anda, ellerimi göğüslerimin üzerine kaydırdım ve meme uçlarımı tuttum, parmaklarımın arasında yuvarladım. Kesinlikle tüm ilgi noktalarım kaplandığında nasıl bir şey olduğunu görmek istedim.

Arkadaki parmağını sık bir şekilde içeri soktu, dilini daldırdı ve parmak eklemleri arasında klitorisimi sertçe kavradı. Duygu her yerdeydi, aynı anda bana çarpıyordu.

Serbest bırakılırken çığlık attım, dikişlerim patladı, titredim ve onun üzerinde titredim, yana doğru sarkmadan önce zevkin her son onsunu sıktım. Adamı boşmak istemedim.

Beni kolayca yuvarladı, örtüleri bir kenara itti ve sonunda bıçağımı ve jartiyer kemerimi çıkarmak için durakladı. Beni yatakta düzeltti ve açılmış kalçalarımın arasından kayarak sikini içime doğru yönlendirdi.

"İlk hamle her zaman eve dönmek gibi hissettirir," dedi dudaklarıma usulca, kendini tamamen oturarak.

Dudaklarımı kendi dudaklarıyla araladı, dilini dudaklarımda gezdirdi ve dudaklarında kendimi tatmama izin verdi. Kollarımı boynuna, bacaklarımı kalçalarına doladım ve onu sıkıca tuttum.

"Daha önce bahsetmemiştim," diye mırıldandı, kalçalarının hareketi ölçülü ve güçlüydü. Harika sürtünmeden dolayı inledim. "Beni öldürmenden bahsederken."

"Hmm?" Gülümseyerek söyledim.

"Seni seviyorum." Hızı arttı ve beni tekrar öptü, öpücüğü daha da derinleştirmek için başını eğdi, diliyle ağzımı sikti. Hızı sikinin hızıyla eşleştirdi.

"Kabuslarla dolu bir hayatta," diye mırıldandı, "sen benim cennetim oldun."

Bedenlerimiz birlikte hareket ederken, içime girerken, siki içimi doldururken, dili benimkiyle boğuşurken ona sıkıca tutundum. Ona doğru savruldu, ona yaslandım, öpücüğüyle nefes nefese kaldım. Vücudunun tadını çıkarırken kapalı gözlerimin ardında ışıklar dans ediyordu. Onun dokunuşu. Yakınlığımız.

"Benimle gel," diye emretti ve orgazmım içimde patladı. Adını haykırarak haykırdım. Titredi, beni serbest bırakmasıyla doldurdu, beni sıkıca kavradı.

Ağır ağır nefes aldı, sakinleşti ve sonra bacaklarım hala ona sarılıyken beni yavaşça öptü.

"Biraz ara ver prenses," dedi yanağımdan kulağıma doğru öperek. "Bu gece seni fazla rahat bırakmayacağım. Vücuduna ihtiyacım var ve seni doyuracağım."

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

Arleth

ERTESİ GÜN, kalbim boğazımda, bir daha asla ayak basmamayı umduğum bir kaleye doğru yürüdüm. Hatırladığımdan daha büyüktü. Daha büyüktü. Birçok şey çizilmişti ya da değiştirilmesi gerekiyordu ve endişe verici miktarda parıltı vardı, ama genel olarak hatırladığım ile aynıydı. Yine de farklı hissettiriyordu. İnsanlar artık daha gevşekti. Çok daha gevşek. Gülümsemeleri daha gevşek, eğilmeleri daha sığdı, işlerini nasıl yapacaklarından tam olarak emin değillerdi ama yine de ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlardı.

Ancak en önemli değişiklik, kimsenin korku içinde yaşamamasıydı. Ne kraldan ne de sarayından. Elbette Nyfain öfkelenildiğinde korkuyorlardı ama onun kendilerine rastgele zarar vereceğini düşünmüyorlardı. Ya da öldüreceğini. Ona güveniyorlardı. Onun için hayatlarını tehlikeye atmaya hazır dılar.

Ona saygı duyuyorlardı.

Koridorda arka kapılardan birine doğru yürürken kalbim kabardı.

İşleri kendi istediği gibi yapma fırsatı verilirse muhteşem bir kral olacağını hep biliyordum. Merhum kral bunu ona asla vermezdi. Onu yozlaştırmaya çalışırdı.

Nyfain'in düşünce tarzına. Şimdi, bu engel olmadan, oğlum kanatlarını açabilir.

Kanatları düşününce kalbime bir sızı saplandı ve gözlerimdeki nemi atamadan gözlerim doldu.

Ejderhasını ilk gördüğümde hıçkırıklarımı bastırmak zorunda kalmıştım. Sonra, yılların acısını ve kargaşasını kanıtlayan yara izleriyle kaplı insan bedenini görünce kalbimden bir parça koptu. Bunu ona ben yapmıştım. Ona hemen haber vermemekle yaptığım ihmal, o deli kralın onu burada tuzağa düşürmesine izin vermişti. İblis kral açıkça onu öldürmeye çalışmıştı ve daha küçük bir ejderha uzun zaman önce yenik düşerdi.

Karnımda öfke alevlendi. Bir savaşçı olarak doğmadığımı kabul etmek zorundaydım. Diğer ejderhaların aksine, hiçbir zaman öfkeden zevk almamıştım. Ama oğluma yapılan eziyeti görmek kanımı yaktı ve tek düşünebildiğim şey iblis kralın yok edilmesi idi.

İntikamımızı alacaktık. Gerçek savaşta bir varlık olmayabilirdim ama kraliyet sarayındaki zayıflıkları bulma konusunda bir yeteneğim vardı. Nyfain'i zarardan korumak için bu yeteneğimi geliştirmek zorundaydım. Finley bu ailede hayatta kalan tek kişi değildi, sadece farklı türden zorluklarla başa çıkmak zorunda kalmıştı.

Benim yardımımıla, hançerini güzel gülümsemesinin arkasına saklamayı öğrenecekti. Düşmanlarımızın zayıflıklarından faydalanırken gözlerini kamaştırmayı ve onları memnun etmeyi. Bu krallığın gelmiş geçmiş en iyi kraliçesi olacaktı.

"Merhaba, sevgilim."

Eskiden uşak olan ve şimdi Finley'nin danışmanı olduğu anlaşılan tuhaf adam bir odadan çıkıp yanıma geldiğinde bu sesi duyunca yavaşladım.

Garip, küçük bir bıyığın altındaki düz beyaz dişleriyle bana gülümsedi. Canlı bir gösteri olan paltosunun önü parlak pembe kadifeye gömülü iki düğmeyle kapalıydı. Sadece terlik olarak tanımlanabilecek ayakkabıları neredeyse yakalarıyla uyumluydu, pembenin bir ton koyusu sahte altın düğmelerle süslenmişti.

Onu kraliçe olarak görev yaptığım dönemden hayal meyal tanıyordum ama yerini çıkaramıyordum. Hizmetkârların tanıyacağından emindim ama oğlum ve eşi için varlığımı daha da zorlaştırmamak için şatoda dikkat çekmemeye çalışıyordum.

"Merhaba," dedim içtenlikle, biraz soğukça da olsa. Kendimden daha düşük statüde olanlara nasıl "uygun" şekilde hitap etmem gerektiğine dair eski eğitimimi çözmek zordu.

"Ekibe katıldığını duydum. Harika!" Beni öne doğru itti. "Söylemeliyim ki biraz endişeliydim. Hepimiz öyleydik, değil mi? Ama bu harika. Finley resmi bir yemekte kesinlikle berbattır. Kelimenin tam anlamıyla bok gibi. Yardım etmeye çalıştım ama sadece temel şeyleri biliyorum. Diğer kraliyet mensuplarıyla tanışmak zorunda kaldığında hayat kurtarıcı olacaksın. Onların desteğini almak için kendini iyi göstermesi gerekecek..." Arka kapıya yaklaştığımızda elini koluma koyarak beni yavaşlattı. "İblis kralın beklenenden daha erken gelip hepimizi öldürmeyeceğini varsayarsak, değil mi?"

Sanki büyük bir şaka yapmış gibi güldü ve ben birden ne diyeceğimi bilemedim. Ya da nasıl davranacağımı. Ya da... nereye bakacağımı. Aynı anda hem büyüleyici, hem kafa karıştırıcı, hem de tamamen beklenmedik biriydi. Ağzım kapalı bir gülümsemeyi zar zor başarabildim, muhtemelen onun kolay küfürleri arasında çok fazla göz kırptım.

"Sadece kendimi tanıtmak istedim," diye devam etti, bakışları önümde geziniyordu. "Ben Hadriel, prensesin danışmanı ve sırdaşım ve yanlış kıyafet giymişsin canım. Herkesin dikkatini çekecekse bunu giymene izin veremeyiz. Çok... sıradan görünüyorsun."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. Bu şatoda benimle hiç bu kadar gayri resmi konuşulmamıştı. Hiçbir zaman.

"Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?" Birden emin olamadım ve bu yüzden kafam daha da karıştı.

Tekrar güldü. "Tabii ki biliyorum. Kimi kandırıyorsun sen? Şu anda sersemlikten altıma sıcıyorum. Ama..." Başını biraz aşağı eğdi. "İşimde, en iyi anlarımı bir kenara bırakmak zorundayım, böylece

Finley'in icabına bakıldı. Ve doğru görünüŖe sahip değilsin kuzum. Eski kraliçenin pantolon ve sıradan kıyafetlerle dolaŖmasına izin veremeyiz. Bu seni kraliyet ailesi yerine halktan biri olmaya çalıŖıyormuŖsun gibi gösterir ve bu da onu biraz yersiz gösterir, çünkü o arada bir yerde. Kadın tuhaf bir ördek. Onu bu yüzden seviyorum ama onun için bir imaj yaratmak biraz zor çünkü hiçbir standart kutuya sığmıyor. Tek bir tanesine bile. Ona tuhaf yerine benzersiz diyoruz ama... o tuhaf. Her zaman da öyleydi. Ŗimdi"-parmağını kaldırdı-"pantolon giyebilirsin ama pantolonun daha ince bir versiyonu olmalı, anladın mı? Finley'ye uyabilirsin ya da Finley'den daha havalı ve süslü olabilirsin ama öylece..."

KaŖlarını çattı ve parmağını Önümdeki havayı. Sonra gülümsedi, yavaşça uzandı ve omzuma hafifçe dokundu. Ne olduğunu anlamadan odama, giyinme odama geri götürölüyordum ve Finley'nin hizmetçisi bana, benim haberim olmadan benim için yeni yapılmıŖ "biraz daha uygun" bir Ŗey veriyordu. Onlara hayır demek aklıma bile gelmedi. Bana giydirdikleri Ŗey benim tarzım bile değildi ama yine de izin verdim ve sonunda kendimi dıŖarıda, Hadriel'in az önce gülümseyerek ve göz kırparak arkamdan kapattığı kapiya göz kırparken buldum.

Everlass'ın evine girdiğimde yüzümde Ŗaşkın bir gülümseme olduğunu fark ettim.

Dee çeŖitli bitkilerden oluŖan bir koleksiyondan başını kaldırdı ve kıyafetime bakarak kaŖlarını çattı.

"Bahis mi kaybettin?" diye sordu.

"Sanırım," diye cevap verdim, geldiğim yöne doğru bakarken gülümsemem artıyordu. "Finley'nin danıŖmanı..."

"Tuhaf."

"Evet."

"Kaba."

"Kesinlikle evet." "Garip bir Ŗekilde sevinebilir."

Güldüm. "Evet! Onun tuhaflığı..."

"Silahsızlandırmak."

Başımı salladım ve daha uzağa yürüdüm. "Evet, öyle."

"Eskiden seyislik yapardı. Tüm ejderhalar ona sataşırdu ama onu diğer şekil değiştiren zorbalara karşı korurlardı."

Anılar geri geldi, onu yerleştirmeme yardım etti.

-O zamanlar o aptal bıyığı yoktu ve kir lekeleri genellikle ten rengini bozardı.

"Tanıdık geldiğini düşünmüştüm." Çalışma alanındaki çeşitli eşyalara baktım. Finley bu sabah buraya gelmiş olmalıydı. Her şey dün öğleden sonra Dee'yle birlikte onun ne yaptığını görmek için gizlice geri döndüğümüzde olduğu yerden taşınmıştı. Onunla tekrar karşılaşmaya cesaret edemedik. Havaya girdiğinde Nyfain kadar vahşi olabiliyordu. "Bunu hiç anlamadım - ona zorbalık ettiler ama başkalarının ona zorbalık etmesini yasakladılar."

"Zorbalıktan çok... misilleme yapıyorlardı sanırım. Anladığım kadarıyla, her zaman başını belaya sokan ukala bir ağzı vardı."

"Bunu görebiliyorum. Yine de onu koruma balonlarının içinde tutacak kadar sevdikleri açık."

Bulanık suda yüzen bir karışımı işaret etti. "Şuna bakın. Everlass'ı soğuk süzgeçten geçiriyor. Bileşenlerini serbest bırakmaya başlıyor. Karışıma başka otlar da eklemiş, sanırım kavrulmuş gibi görünen... kişniş serpintileri dışında hepsi çiğ - burada bir parça var - ve sonra öğütülmüş. Üzerine serpmiş. Karıştırmış gibi görünmüyor."

"Soğuk sızan everlass." Başımı salladım, Dee ile orada buluştuktan sonra topladığı çeşitli malzemelere baktım. "Hiç böyle bir şey duydun mu?"

"Hayır. Ayrıca başka hiç kimsenin camgöbeğinin ne zaman hasat edildiğinin önemli olduğunu ya da sedirin daha iyi olduğunu ya da onunla birlikte kullanılan suyun türünün sadece belirli iksirlerde gücü değiştirdiğini iddia ettiğini duymadım... Liste uzayıp gidiyor."

Dee başını iki yana salladı ve başlamış olan çeşitli iksirlere ve kenara çekilmiş, açıkça terk edilmiş birkaç tanesine bakmaya devam etti.

"Yapmamız gerektiği gibi yardım etmiyoruz," dedi sonunda. "Bir çocuk bizi ele veriyor, Arleth. Çok kayıtsız kaldık. Beynimizi kullanmaya başlamalı ve ona en az onun kadar yetkin olduğumuzu göstermeliyiz."

İhtiyacımız olan malzemeleri toplarken güldüm. Nyfain ve krallık için iksir ve içki stoğu oluşturunuyorduk. Bunlar ticarete her zaman en yüksek fiyatları getirmişti. Diğer krallıklar ve gezgin tüccarlarla iletişim ve ticaret kurduğunda satacak bir şeyleri olacaktı.

"Ve ona uçmayı öğretmemiz gerekiyor," dedi Dee ellerini kalçalarına dayayıp çalışma masasının arkasındaki koruyucu bir örtünün altında hâlâ açık duran kitaplara bakarken. Finley kitaplara çok değer veriyor gibi görünüyordu. Nyfain'in ona kütüphanenin gizli bölümünü gösterip göstermediğini merak ettim. Orada düzensiz bir şey fark etmemiştim, gerçi orada düzen hiç hüküm sürmemişti. "Nasıl indiğini görüyor musun? Tamamen pervasız. Kendini öldürecek ve sonra bu krallık nerede olacak? Oğlun kederden deliye dönecek."

"Bulurdu," diye mırıldandım. Nyfain gerçek aşkı bulmuştu. Gerçek eşini. Birbirleri için yaratıldıkları onları birlikte gören herkes için açıktı. İlham verici olduğu kadar tatlıydı da. Neredeyse yeniden aramaya başlama isteği uyandırdı bende. Belki bana uygun birini bulabilirdim, böylece kıskanç bir kralın öğrenirse ikimizi de öldüreceği korkusu olmadan aşkı yeniden tam anlamıyla yaşayabilirdim.

Derin bir nefes aldım. "Ve bize irade ile nasıl çalıştığını öğretmesi gerekiyor. Hepimiz bunu bir dereceye kadar yapabiliriz, ama onun yaptığı gibi kullanmak için yeterli güce sahip olmalıyım. O bunu silah haline getirmiş..."

"Eğer bu yeteneğe sahip olsaydın, kral yumruklarını bu kadar serbest kullanmayabilirdi," diye mırıldandı Dee.

İşe koyulduk. Dee yumuşak bir şekilde şarkı söyledi ve ben de tanıdık adımlardan geçerken ara sıra armoni yaptım.

Kendimi toparlamam biraz zaman aldı ama sonunda "Bu sabah beni kontrol etmeye geldi" dedim. Gözlerim nemle doldu, kırpıştırarak uzaklaştırdım. Dee başını kaldırdı. "Her zaman yaptığı gibi, hatırladın mı? Bahçede benimle biraz vakit geçirdi."

Dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi. "O seni affetti." Bir damla gözyaşı taşıtı. Engel olamadım. "Evet, sanırım öyle."

"Ya Finley? Dün geceki gevelemelerinizden sizi tam olarak anlayamadım."

Dee, kimse eski kraliçelerini kör kütük sarhoş görmesin diye gizli geçitlerden odama dönmeme yardım etmişti. Bu geçmişte birçok kez gittiğimiz bir yoldu. Eski hayatım stres ve çirkin duygularla doluydu. Bazen bir geceyi aşırı keyifle geçirmeye ihtiyacım olurdu. Diğer zamanlarda ise birkaç kadeh içip şarkı söylemek eğlenceli olurdu.

Ama dün gece o kadar çok ağlamıştım ki kustum. Kralla yaşadıklarına rağmen, son on altı yıl hayatımın en zor dönemiymi. Oğlumdan ayrılmıştım. Ölü mü diri mi olduğunu, acı çekip çekmediğini bilmiyordum.

Göğsümde bir yarık açılmıştı, bir şeyin, herhangi bir şeyin değişmesini beklerken sürekli var olan bir oyuk.

Ve sonra, serbest bırakıldığında ve benden şüphe ettiğinde- daha fazla gözyaşı birikirken bir gözyaşını daha sildim.

Son birkaç gündür, merak ve endişeyle geçirdiğim on altı yılın da etkisiyle acı içinde yaşıyordum. Kalmama, hayatıma onunla devam etmeme izin verecek kadar nazik davrandığında...

Hâlâ o duyguyu atlatmak zordu. Onu bir insanın havayı özleyeceğinden daha fazla özlemiştim. O benim oğlumdu, benim küçük oğlum; onu kaybetmek kendimden büyük bir parçayı kaybetmek demektir ve buna sebep olanın ben olduğumu bilmek...

"Karanlıktan çıkmanın bir yolunu bulmalısın, Arly," dedi Dee usulca, kollarını bana dolamak için yanıma gelerek. "O güvende, olabildiğince güvende. O özgür. Sen de özgürsün. Deli kral artık ona zarar veremez ve iblis kral da onun için neyin iyi olduğunu biliyorsa bunu denememeli. Huzur bulmanın zamanı geldi."

Başımı salladım, duygularıma hâkim olmaya çalışırken elimin tersiyle burnumu ve ağzımı kapattım. O haklıydı. O zaman geçmişti. Oğlumun hayatından daha fazla şey kaçırmamak için suçluluk duygumla yaşamayı öğrenmem gerekiyordu. Böylece onu çiftleşmiş ve mutlu görmenin tadını çıkarabilirdim.

Yutkunarak Dee'nin sorusunu yanıtladım. "Finley ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı umursuyor gibi görünmüyor. Ya da senin sevip sevmediğin. Çabuk affediyor gibi görünüyordu. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım."

"Çabuk affettiğini nereden biliyorsun?"

"Her düşüncesini yüzüne ve vücuduna yansıtıyor. Bunun üzerinde çalışmalıyız. Sadece öfkesini göstermeli ve bu da aniden ortaya çıkmış gibi görünmeli. Diğer kraliyet mensupları üzerinde en büyük etkiyi bu yaratacaktır."

Oğlumdan haber alabilmek umuduyla diğer krallıkların ve saraylarının hareketlerini yakından takip ediyordum. Her yerde muhbirlerim vardı, bana haber yazmaları için küçük bir miktar ödediğim insanlar. Nyfain'in pek faydalanabileceği insanlar değillerdi, çoğunlukla hizmetkârlar ya da yerlilerdi ama bana pek çok haber ve dedikodu aktarmışlardı. Şimdi Finley'nin daha onlarla tanışmadan saraylarıyla ilgili mahrem detayları öğrenmesine yardımcı olabilirdim.

Dee, "İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamadığını her zaman biliyorduk," dedi.

"Evet, ama ben onun eşinin annesiyim. Eski kraliçenin. Düşünebilirdim ki..."

Dee güldü. "Daha iyi bilmen gerekirdi." Bir an durakladı. "Hizmetçilerin önünde onun gerçek babası hakkında konuşmamalıydın."

"Biliyorum. Bunu dün gece de söylemiştin."

"Hatırlayacağından emin değildim. Bu onu ciddi şekilde zayıflatabilirdi."

"Artık benim desteğime sahip ve kimse ona meydan okuyacak kadar güçlü değil. Şu anda değil."

"Eğer bir araya gelmezlerse..."

"Kimin liderliğinde?"

Dee bir an sessiz kaldı. "Micah ile aranı düzelt. Birdenbire Nyfain'in yanında yer alman hoşuna gitmeyebilir. Nyfain'in görüldüğü gibi bir ejderha olmadığından endişelenebilir. Kendini ona açıkla. Gerekirse kendini onun merhametine bırak."

Öfkelendim. Bir daha asla bir erkeğin merhametine kalmaya izin vermeyecektim.

"Yani onu manipüle edin," dedi Dee. "Onun düşünmesini sağla

onun merhametine kalmışsın. Egosuna hitap et." "Ne demek istediğini anladım."

"Bence Nyfain'in en büyük tehdidi o. Bir isyana liderlik edebilecek kadar güçlü ve herkes onun Finley'i istediğini biliyor."

Küçük bir tebessüm ettim. "Finley'de gerçek eş işareti var. Bir işaret ve bir başkası onun üzerinde hak iddia edebilir, ama iki? O sonsuza dek Nyfain'in olacak. Ayrıca, Finley'le başa çıkamaz. Finley onun içini dışına çıkarır. Merhum kralı zehirlemekle ilgili söylediklerini duymalıydın."

"Söyledim. Dün gece bana üç kez söyledin."

Yüzümü buruşturdum. Bunu hatırlamıyordum.

"Her neyse," dedi, "alfa erkeklerinin her zaman mantıklı olmadığını herkesten iyi biliyorsun. Geri adım atmak istemeyebilir. Finley güzel ve vahşi bir alfa. Ayakta durabilen her erkek ona sahip olmak için adam öldürür, hiç değilse yavruları için. O kömürleri söndürmelisin ki tutuşmasınlar."

Söylediklerinde doğruluk payı vardı. Oğlumun önünü olabildiğince açmak istiyordum ve Micah kenara itmek için kolay bir engel olacaktı.

Kuzenim Gunduin açık kapıda durup çerçeveye yaslanırken gülümseyerek, "Kalmak için burada olduğunu duydum," dedi.

Dee başını kaldırmadan, "Dedikoduya geç kaldın," dedi.

"Hayır, sabahımı Hannon'ın bir arabayı tamir etmesine yardım ederek geçirdim.

Köylünün duvarı yıkılmadan önce." İtti ve biraz daha içeri girerek her şeyi gözden geçirdi. "Dinle..." Ellerini ceplerine soktu. "Geri dönmeyi düşünüyordum..."

Dee ve ben işimizi yavaşlattık, ikimiz de uzun bir süre ona baktık.

"Eşyalarımı toplamam gerekiyor," diye devam etti. "Ve köylerden daha fazla insanı benimle birlikte buraya gelmeleri için ikna etmeye çalışmalıyım. Birkaçımız gidiyoruz."

İçimdeki heyecanla kalbim hızlandı. Dee ile hızlıca bakiştık.

"Bizi korkutmak istedin," dedi gözlerini ona dikerek.

Tekrar güldü. "Evet, güldüm. İkinizin kalmasına sevindim. Bu benim kararımı kolaylaştırıyor. Evde benim için hiçbir şey yok. Burada gerçekten bir krallığın parçası olacağız. Takdir edildiğimiz bir krallığın. Hannon'ı ben de çok seviyorum. Bence kurduğu danışma grubunda ona katılmalısın, Arleth. Burada yaşayan herkesin adil bir şekilde temsil edilmesini amaçlıyor ve bence senin krallık hakkındaki bilgin buna çok yardımcı olabilir."

Başımı salladım. "Benimle konuşabilir ama bu krallıkta otoriter bir pozisyon almayacağım. Değişimi etkilemek için bir şansım vardı ve başarısız oldum."

"Ama-"

Elimi kaldırdım. "Hayır. Benim sözüm daha ağır basacak, bunu biliyorum ve bu adil ya da yararlı değil. Finley'e görevinde yardımcı olacağım, ihtiyacı olursa oğluma tavsiyelerde bulunacağım ve malların ve altının yönetimine yardımcı olacağım. Hepsi bu kadar."

"Bu kadarı yeter," dedi Dee bana, daha büyük kurutulmuş camgöbeği yapraklarını toplarken.

"Peki... Fikrinizi değiştirirseniz..." Gunduin oyalanmasına izin verdi.

"Hayır," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Her neyse, bizimle gelen ejderhaların neredeyse tamamı kalmayı planlıyor. Çoğu bir noktada eve dönüp taşınma hazırlıklarını yapmayı planlıyor. Bunu yaptıklarında, diğerlerini de bize katılmaya ikna etmeye çalışacaklarına inancım tam. Bazılarının ikna olması kaçınılmaz ve bence buldukları şey hoşlarına gidecek."

"İnsanların onlara ne yapacaklarını söylemesine alışmak onlar için zor olabilir," dedim. "Köylerdeki ejderhalar kendi konseylerini kurmaya alışkınlar."

"O harika bir doğal alfa, Arly." Gözlerimi yakalamaya çalışmak için biraz eğildi. "Bu onların tepki vereceği şey ve biz ayrılmadan önce Finley hakkında söylentiler yayıldı. İnsanlar onun nasıl cesur ve cılgınca uçtuğunu gördüler, sonra da yaşlılarla yaptığı o son toplantıda Micah'a şapkasını verdi. Onun nasıl liderlik ettiğini görmek için ziyaret etmek isteyecekler ve oraya vardıklarında çiftin büyüüne kapılacaklar. Bence pek çok kişi gelecek ve çoğu da kalacak."

"Göreceğiz," dedim.

"Umut edeceğiz," dedi Dee. "Cesetlere ihtiyacımız var. Burada insan sayımız az, savaşçı sayımız ise daha da az."

ON DÖRT

Finley

"Yine de resmi bir akşam yemeği yemek zorunda mıyız?" Neşeli kısırağım Nyfain'in huysuz aygırının yanında hoplayıp zıplarken sessizce sordum.

Alçak bir dalın Leala'nın daha önce topladığı, çoğunlukla düzgün olan saçlarıma sürtünmesini önlemek için eğildim. Son birkaç saattir köyleri ziyaret ediyor, yüzümüzü gösteriyor, insanları selamlıyor ve sorularını yanıtlıyorduk.

"Weston güçlü bir alfadır," diye karşılık verdi Nyfain, mizah bağı renklendiriyordu. Batan güneş yakışıklı yüzünü yumuşak bir ışıltıyla boyuyor, keskin elmacık kemiklerinin sertliğini hafifletiyor ve yara izlerini yumuşatıyordu. "Bu krallıktaki rolünü ve kalmayı planladığı süreyi konuşmak için onu yemeğe davet ettik. Yemeğin resmi olmasını bekleyecektir. Onun için bir takım elbise dikildiğini duydum. Hepimiz rolümüzü oynamalıyız."

Kendininkini çalıyordu. Omuzlarına altın cübbe yakasını takmıştı, dün akşamki yemekte bunu takmamıştı çünkü insanların benim yakam olmadığını fark etmesini istememişti. Bu, onun gerçek varis olmadığı ortaya çıkmadan önceydi. Hadriel bir sürü rapor vermişti.

insanlar bunun hakkında konuşuyor. Nyfain, kan bağı ne olursa olsun bu unvanı alacağını insanlara hatırlatmak için şimdi onu takıyordu.

Ejderhası meydan okumaya hevesliyken onunla uğraşmayı seçen aptalı kıskanmadım. Ya da benimle uğraşmaya karar veren aptalı. Kendimi savunma şansım olmayacaktı. Nyfain'in ejderhası, eşini tehdit eden herkesin suratını dağıtacağını açıkça belirtmişti. Benim ejderham her seferinde mırıldandı.

Yine de listemizdeki son köyün eşiğinden geçerken ne o ne de ben mırıldanıyorduk. Benim köyüm.

Artık kulağa çok resmi gelen baş danışman unvanına sahip olan Hannon da arkamızdan geliyordu. Her ne kadar bu rolü benim istediğimden daha fazla istememiş olsa da, danışmanlık çemberi için başvuran herkesi dikkatle inceliyor ve tanıştığı adaylar arasından kendi adaylarını belirliyordu.

Hadriel onun yanında ilerledi ve Tamara ile muhafızlarımdan birkaç kişi, Xavier gibi eski saraydan birkaç ejderhayla birlikte onları takip etti. Onların resmi geçit törenimiz olması gerekiyordu.

Çoğunlukla ejderha olmayan köylerden geçen bir ejderha geçit töreniydik. Yola çıkmadan önce Nyfain'e usulca işaret ettiğim bir şey vardı.

Başını salladı ve atlarına binmelerini izlerken gözlerini biraz kısarak baktı.

"Bunu düzeltereğiz," diye cevap vermişti. Kulağa bir planı varmış gibi geliyordu, ya da belki de bu bir hüsnükuruntu idi.

Atlara binip yolda yürürken gözler bize çevrildi; prensi ve tüm (mütevazı) kıyafetlerini görünce sonsuza dek tanıdığım yüzler biraz gevşedi. Bakışlarını bana çevirdiklerinde sanki beni hiç tanımamış gibiydiler. Gözleri heyecanla parlıyordu. Ta ki Jedrek'in yakın arkadaşlarından birkaçının köy barının önünde dolandığını görene kadar.

"Neden sana ters ters bakıyorlar?" Nyfain sordu.

"Onlar Jedrek'in arkadaşlarıydı," diye cevap verdim, gözümü başka tarafa çevirdiğimde eski erkek arkadaşımı gördüm, karısıyla birlikte durmuş, kocaman gözlerle bana bakıyordu. Hızla başka bir yere bakmadan önce içime bir bilmişlik çöktü. Nyfain'in geçmişteki romantik ilgisini nasıl karşılayacağından emin değildim. Onunkini duyduğumda pek iyi olmamıştım ve onun kadar sahiplenici değildim.

Sayılır.

Nyfain hâlâ zindanda kaldığım süreyi tam olarak anlatmamıştı -ikimiz de bunu iyi karşılamayacağını biliyorduk ve bu konuda bir şeyler yapabileceği zamana kadar beklemek istiyordu- ama Jedrek'in dışarı çıkamadığını doğru bir şekilde tahmin etmişti.

Atının yürüyüşünü biraz yavaşlattı, öfkesi bağa doğru kıvrılıyordu.

"Sorun değil," dedim, uzanıp elimi omzuna koymak istedim. Ama buna cesaret edemedim. Çok fazla eğilebilir ve düşebilirdim. "Onları gerçekten suçlayamam."

"Eşime ve prenseslerine saygısızlık etmeyecekler," dedi arkamızdaki ormandan bir kurt şarkısı yükselirken. Bir diğeri yükseldi, melodinin içinden bir uyarı yükseliyordu.

"Başımız belada," dedi Hadriel, bacağını atının üzerinden çekip atlayarak. "Saldırıya uğruyoruz. Bunu bağ aracılığıyla hissediyorum."

"Bu kadar çabuk mu?" Hannon da atından atlayarak sordu. Hâlâ yer değiştiremediği için atının üzerinde kalması daha iyi olabilirdi ama bırakın savaşmayı, at sırtında bile fazla tecrübesi yoktu.

Nyfain'in çizimleri yere vurdu ve Urien atını hızla tırıs kaldırarak onunla orada buluştu, kıyafetlerini ve mücevherlerini hızla çıkarırken aldı.

Ayaklarım yere basarken Nyfain, "Yakında ve sert bir şekilde saldırmanın kendi yararına olacağını biliyor olmalı," dedi. "Ayaklarımızın yere basmasına izin veremez ya da benim tacı resmen devralmamı ve konseye çok erken rapor vermemi göze alamaz. Bu iyi bir oyun."

"Bu lanet bir saldırı," dedim Leala kırbacını yan tarafındaki kılıfında sıkıca tutarak hızla yukarı çıkarken. Kıyafetlerime uzandı.

Pantolonumu çıkarırken Nyfain bana "Diğer köylere git," dedi. "Herkesin evlerini savunmasını sağla. İşiniz bittiğinde beni bulun." Bir an için omuzlarımı kavradı ve gözlerimin içine baktı. "Güvende kal. Kendini koru. Hiçbir risk alma. Kalbim sende. Onu güvende tut."

"Evet, evet, anladım."

Beni sertçe öptü. "Seni seviyorum. Beni bul."

Bununla birlikte koşmaya başladı ve giderken diğer ejderhalara emirler yağdırdı. Muhafızlarımdan ikisi hariç hepsi elbiselerini çıkararak peşinden koştu. Nyfain boşluğu bulduğunda büyük, görkemli ejderhasına dönüştü. Altın, kararmış pulların etrafından görünüyor, akşam güneşinde geçmişte olduğu gibi parlıyordu.

Bana eşlik edecek olan Tamara ve Jade'e "Gidelim," dedim.

"Eğer yer değiştirirsem, kurtlara katılırım," diye bağırdı Hadriel, kıyafetlerini çıkarmış ve izin istiyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilerek başımı salladım. Kurdu onu Weston'ın sürüsüne çekecek ve artık benden emir almayacaktı. Bu durumda, onun için en iyi yer orası olacaktı. Ellere ihtiyacımız varken buna takılıp kalamazdım. Ya da pençelere, bu durumda.

"Köyümüzü savunmaya yardım edeceğim," dedi Hannon bana. "Zaten evden biraz silah almam gerekiyor."

Koşmaya başlamadan önce ona "Bunları taşımaya başlamalısın" dedim.

İlerideki ejderhalar gökyüzüne yükselip yerdeki altın prensime ayak uydururken Tamara ve Jade de benimle birlikte düştü. Olanları fark eden köylüler sağa sola kaçışıyor, evlerindeki eşyaları güvenceye alıyor, kapıları kapatıyor ya da hayvanlarına dönüşüyorlardı. Hannon sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sakince aralarından geçti. Çünkü

Gerçi tehlike onu korkutmuyordu ve bir savaşa girmek her gün karşılaştığı bir olaydı.

Biraz boşluk bulduğumuzda, koşarak sıçradım ve yer değiştirdim.

Seni... sik kafalı, diye düşündü ejderham homurdanarak, ayağa kalktı ve kontrolü ele aldı. Ayakları yere sürtündü ve kanatlarını açıp havalanırken onu öne doğru fırlattı.

İntikam, pislik.

Yüzüstü düşersem sen de aptal gibi görüneceksin. Bu seni hiç durdurmadı.

Vites değiştirmeyi tamamen bırakmış olan diğerlerini beklemedim. Gökyüzünde beni rahatsız edecek iblisler olmayacaktı. Tamara ve Jade yetişebilirdi.

Köyüm zaten aktifti, bu yüzden aceleyle bir sonrakine geçtik. Ağaçların arasından, kararan ormanda koşan iblislerin şekillerini seçebiliyordum. Hepsi tek bir yöne doğru gidiyordu: Nyfain'e.

İçim buz kesti.

Bir şekilde onu nerede bulacaklarını biliyorlardı. İblis Kral en büyük tehdidini ortadan kaldırmak için bir oyun oynuyordu. Nyfain'i alaşağı ederse, krallığı da alaşağı edecekti.

Acele et, diye düşündüm. Ona ulaşmalıyız.

Biliyorum. Ama herkesi de uyarmak zorundayız. Daha fazla yardıma ihtiyacımız var.

Ejderham bir sonraki köyün etrafında dönerek uyarısını kükredi. İlk döndüğümüzde yaptığı gibi, evlerimizi savunmak için ayağa kalkma çağrısı yaptı. Aşağıdaki insanlar yavaşladılar, yukarı baktılar ve bir anlığına donup kalmış gibi bizi izlediler. Ejderham tekrar kükreyerek onları harekete geçirdi.

Köylüler telaşlandı, bazıları hemen soyunup hayvanlarına bindi, diğerleri evlerine koştu.

İkinci çemberde, Tamara ve Jade arkamda dağılıp bana yetiştiler. Törende durmadım - ki

ve bir sonraki köye doğru havalandırarak onları hızla geride bıraktı. Ejderham açık ara daha hızlıydı, muhtemelen kanat açıklığı daha büyük olduğu için.

Bir sonraki köye yaklaşırken korkuyla kükreyerek uyarıda bulunduk. Ve bir sonrakinde, insanlar kapılardan kaçarken kalenin yanından uçtuk. Micah'nın gökyüzüne çıkmadan önce aceleyle soyunup üstünü değiştirdiğini gördüm, Vemar da ona katıldı. Ben uçarken onlar da bana katıldı.

Nereye baksam daha fazla iblis vardı ve hepsi aynı yöne doğru koşuyordu.

Nerede olduğunu nereden biliyorlar ki? Vemar'ın ejderhası alçalırken sordum. Ağzından ateş püskürdü ve yeri süpürdü, iblisleri yıkadı ve mücadele eden iki ağacı yaktı. Alevler ağaçlara yapıştı, gövdelerine tırmandı ve ölü şeylerde yakıt olmadığı için hızla söndü. İblisler etkilenmeden koşmaya devam etti.

Kahretsin, diye düşündüm. Onları ateşten koruyan bir tür büyü olmalı.

Her açıdan geliyorlar gibi görünüyor. Nyfain'de bir hedef işaretleri var gibi görünüyor.

Ejderham çullandı. Bir açıklık ona alan sağlayana kadar karnı ağaçların tepelerini sıyırdı. Çok hızlı iniş yaptı, kanatları kırıldı ve alt tarafını hızla kırmızıya boyayan dört iblisin arasından kaydı. Bir ağaca çarptı, ne yazık ki kayan vücuduyla onu devirdi ve dönerken ayağa fırladı. Kuyruğunu savurarak üç zebaniye çarptı ve iki kurdu etrafa saçtı.

İzleyin millet, diye düşündüm, büyük, aptal ejderha yanlış insanları öldürürken.

Tanrı aşkına, yine o aptal görünmez seyirci olmasın. Bunu aştığımızı sanıyordum.

Umutsuz zamanlar, dedikleri gibi.

Diğer ejderhalar başlarının üzerinde daireler çizerken o gökyüzüne geri fırladı, muhtemelen hepsi "Bu da ne?" diye merak ediyordu.

Bir sonraki açıklıkta, başka bir iblis grubunun arkasına indi ve ayaklarıyla onları ezdi. Sonra tekrar ayağa kalktı ve Nyfain'e ulaşma yarışında bir sonraki köyün üzerinden uçtu. Genç ejderhalar gökyüzünde belirmeye başlamıştı bile. Köylerdeki kurtlar Weston'ın uyarısını sürü bağları aracılığıyla hissetmiş ve yaymış olmalıydı. Bu işe yaradı.

Genç ejderhalardan biri kontrolden çıktı ve kaza yaptı. Bizim gibi onların da eğitime ihtiyacı vardı. Yönlendirilmeye ihtiyaçları vardı. Bunu hiç bitmeyen yapılacaklar listesine eklemeliyiz.

Şimdi Nyfain'e, diye düşündüm, onun güvenliği söz konusuysen kontrolde olmamakta zorlanıyordum.

Öfkesinin alev alev yandığını hissettim ama aynı zamanda bir acı şoku da yaşadım. Ağaçların üzerinde süzüldü, bu sefer diğer ejderhaların ona yetişebildiğinden emin olmak için biraz daha yavaştı. Ağaçların arasından daha fazla iblis akın ediyordu, hepsi de Nyfain'e ulaşmaya niyetliydi.

Kanatlarımın her pompalanışında kendi öfkem de yükseliyordu. Bu bir daha olmayacaktı. Dolion'un bu krallıktaki hükümdarlığı sona ermişti; bundan emin olacaktım. O ve onun gibilerle yeterince uzun süre uğraştık.

İçini dolduran adrenalin ve güçle ileride Nyfain'i gördü. Kendi yaptığı bir açıklıktaydı, etrafındaki alanı açmak için küçük ağaçları devirmiş, çalıları ve dikenleri çiğnemişti. Ejderhaları alçaktan uçuyor, alçalıp iblisleri yerden kapıyor, sonra da onları parçalayıp cansız bedenlerini fırlatıyordu. Yine de ateşleri iblisler üzerinde işe yaramadı, aşağıda ağaçları yakan birçok ejderhadan gelen çoklu akışlar olsa bile. O olmadan havada dezavantajlı durumdaydılar. Dolion bunun için hazırlık yapmıştı.

İşte o zaman kurtları gördüm.

Weston Nyfain'in yanında duruyor, Nyfain'in sallanan kuyruğunun etrafında eğilip kaçıyor ya da yeterince yaklaşan herkesi parçalamak için pençelerini savuruyordu. Kurtları yayıldı

Etrafındaki her ejderhanın bir öldürmesine karşılık beş iblis öldürüyordu. Bu bir kara savaşıydı ve bu sürüyü yenmek için kanatlar etkisizdi.

Aşağı in, diye düşündüm-bağırdım, ama ejderham çoktan inmişti, yere dalarken yavaşlamıyordu bile. Toprağa çarptı ve kayarak bir iblis kalabalığını pullarının altında ezdi.

Silah getirmeliydim, diye düşündüm, yerdeyken vücudumla savaşmaya alışmıştım.

Bende çok var.

Kuyruğunu savurarak üç iblisi yere serdi ve eğilerek bir diğerini çenesiyle yakaladı. Kurtlar hızla yanımıza geldi, biz bir grubu pençelerken ve diğerini ezip geçerken yanımıza ve etrafımıza eğildiler, pençeleri yanlarımızı tırmaladı ama çok az hasar verdi.

Yine de bir kesik onu irkiltti, yakıcı bir acı bacağı kesti.

Döndü ve kılıcını havaya kaldırmış, başka bir darbe için hazır bekleyen bir iblisi yakaladı. Koyu kırmızı kan bacağından aşağı, ayak bileğinin hemen üstünden sızdı.

Nyfain'in ejderhasından gelen kudretli bir kükreme dünyayı titretti, kabarcıklı bir öfke ve inanılmaz bir güçle doluydu. Bize ulaşmak için kısa mesafeyi koşarak geçti.

İblis sallanırken ona sadece tekmelemesini söyledim.

Bir kurt arkadan saldırdı, boynunu parçaladı ve sonra büyük kafasını yana doğru kopardı. Kan sıçradı ama onu öldürdüğü için tebrik edecek vaktim olmadı. İlkinin hemen arkasında bir iblis kümesi vardı, kurda saldırabilmek için kılıç kullananı feda ediyorlardı.

Nyfain'in ejderhası devreye girdi ve kuyruğunu savurarak dört iblisi öldürdü, kurdu ve bizi ise kıl payı ıskaladı. Yerde savaşarak geçirdiği onca yıldan sonra nişan alması ve kontrolü kesinlikle inanılmazdı.

O koca orospu çocuğunun bana günümü göstermesine izin veremem, diye düşündü ejderham.

Aynı takım!

Aynı takım olabilir ama ben en değerli oyuncu olmak istiyorum.

İzleyin millet, büyük, aptal ejderha yeteneklerinin ötesine geçip bizi öldürttüğü için acınası bir şekilde düşündüm.

Bunu anladım, diye düşündü ve buna gerçekten inanmış gibi görünüyordu. Bok herif.

Nyfain'in ötesine, birkaç iblisin Weston'a yaklaştığı yere doğru koştu. Sayıları çok fazlaydı ve Weston'ın kurtları onu koruyamayacak kadar azdı. Ejderham düşmana doğru ilerlerken bile kükreyerek halkımızı yardıma çağırdı. Havadan ıska atışlar yapmaktansa yere inip dişleri, pençeleri ve kuyruklarıyla savaşmaları için.

Vahşi bir şey gibi iblislerin peşinden gitti, Nyfain kadar zarif ya da kontrollü değildi ama hem iblislerin hem de kurtların bir an duraklamasına, şok ya da dehşet içinde bakmasına neden olan bir gaddarlıkla eksikliklerini telafi etti. Nyfain bu tereddütü kendi avantajına çevirdi, onları vahşice parçaladı ve kurtların düşmesi için homurdanarak homurdandı.

Tamara ve Jade çok uzakta olmayan bir yere indiler, Lucille ve birkaç kişi de onları takip etti. Yollarına çıkan her şeyle beceriksizce dövüşmeden önce kükremelerimizi yankıladılar. Boyutları

-Tüm cüsselerimiz bize karşı çalışıyordu, sadece Nyfain aynı anda dönüp tepinerek ve ısırarak içeri dalıp tırmalayan ve parçalayan çok daha küçük bedenleri yakalayabiliyordu. Ama kurtlar çabucak bizimle aynı ritme girdiler, ejderhaların düşmanı dağıtmasına ve öldürebildiklerimizi öldürmesine izin verip geri kalanları sorunsuzca hallettiler.

Micah ve ejderhaları yere inmeden önce yukarıdan güçlü bir kükreme ve ardından bir başkası üzerimize düştü. Ağaçlar çatladı; dallar yağmur gibi düştü. Ateş yeri kapladı, iblisleri yakmadı ama onları kör etti, boğdu. Dişlerimiz ve pençelerimiz onları bitirdi. Daha sonra köylerden kurtlar geldi, Weston'ın kurtları kadar tecrübeli değillerdi ama yine de onun sözsüz emirlerini uyguluyorlardı. Micah'ın ejderhalarının yanında dışarıda kaldılar ve ejderhaların başlattığı işi bitirdiler. Ve sonra diğer yaratıklar geldi,

büyük kediler ve bir bal porsuğu o kadar delirmişti ki üç iblis mücadeleyi bırakıp körlemesine kaçmaya başlamıştı.

Yaratıklar feryat ediyordu ve çığlıkların bizim tarafımızdan mı yoksa düşmanın tarafından mı geldiğini anlayamıyordum ama kontrol etmek için durmadım. Bu iş bittiğinde insanlarımızı iyileştirebilirdim. İblisler gittiğinde.

Nyfain sinirli bir kükreme çıkardı ve ben de sorunun ne olduğunu geç de olsa anladım.

Hayır, ne değil. Kim.

İşte orada, diye düşündü ejderham, Nyfain'in ejderhasını yakın dövüşte takip ederken göğsüne yüzeysel bir kılıç darbesi aldı. Dolion!

Acı çekmesine izin vermeden, yanan birkaç ağacın arasına dalarken iki iblisi kenara fırlattı. Ateş terazilerimizi rahatsız etmedi ama Weston geri çekildi ve etrafından dolaşmaya çalıştı. Bizi sıkıştırmaya çalışan bir iblis duvarı onun önünü kesti ve bize doğru geri çekildi. Ejderham onun ne yapmak istediğini anlayınca yavaşladı ve yön değiştirdi, önce bir ağaca sonra da diğerine yan tarafıyla çarparak etrafımızdaki ateşi söndürdü. Bacaklarını açıp daha da yavaşladı ve ejderhanın altından geçip diğer taraftan kaçmasına izin verdi. Onları takip etmeden önce dört kurt daha aynı manevrayı yaptı ve Nyfain'in etrafında tekrar yayılmalarını izledi.

Nyfain, yanındaki kurtlarla birlikte iblisleri ezip geçti, saldırıları mükemmel bir şekilde senkronize oldu ve Weston onun öne geçmesini sağladı. Duygular beni ele geçirdi. Çok güzel bir manzaraydı.

Ejderham yine mücadeleye atılırken, "Şimdi duygusal olmanın sırası değil," dedi.

İstediğimi yaparım. Burada oturup senin bir budala gibi çırpınışını izlemekten başka yapacak bir şeyim yok.

Kızmaya ne dersiniz, Bayan İşe yaramaz? Yorulmaya başladım. O koca piç kadar dayanma gücüm yok. Güce ihtiyacım var.

Tüm bunlar sona erdiğinde gerçek dostlar arasında müthiş bir hâkimiyet savaşı yaşanacaktı. Her iki ejderhanın da, diğeri tarafından bile olsa, gösterilmekten hoşlandığından şüpheliydim. Aptallar.

Düşüncelerini duyabiliyorum göt herif, diye düşündü ejderham diğerlerinin arkasından gelirken. Weston yer açmak için kenara itildi, kurtlar Nyfain ve beni öne koymak için yeniden düzenlendiler.

Belki de onu aşmak yerine onunla birlikte çalışmayı denemelisiniz.

Yapamıyorum. Beni korumaya ve olayların dışında tutmaya çalışıyor.

Evet, bunu tahmin etmeliydim. Bize zarar gelmesini istemezdi. Ne kadar sinir bozucu.

Gördün mü? diye düşündü ejderham, Dolion'u tekrar gördüğünde, iblislerinin sırasının arkasında, yüz hatlarına kazınmış hayal kırıklığı ve nefretle Nyfain'e bakıyordu. Ama tahmin et ne oldu? Ben yere bağlı değilim.

Geriye düştü ve ardından kanatlarını çırparak hızla gökyüzüne yükseldi.

O lanet olası iblisten nefret ediyorum, diye düşündü içinden güç pompalanırken, gözleri Dolion'a kilitlenmişti.

Nyfain arkamızdan hayal kırıklığıyla kükredi. Ejderhamın bu riski almasını engelleyemezdi. Ona yardım edecek değildim.

Eğer onu bu halde yakalayamazsan, yer değiştir, diye düşündüm, etrafındakilerde rahatça kullanabileceğim bir silah ararken. Onu iki ayak üzerinde halledebilirim.

Dalarken onaylar gibi homurdandı, eski şut yaklaşımını uyguladı. Çarpışmaya hazırlandım, tam yüzeye yakın bir yerde, onun yere yapıştığını görmek istiyordum. Ama ona ulaşmadan hemen önce, şaşkınlıkla başını kaldırdı ve gözden kayboldu.

Kahretsin, diye düşündü başını geriye doğru çevirip az önce adamın bulunduğu yere doğru savururken. Yere çarpmadan önce dişleri bir şeyi tırmıkladı ve zamanında yoldan çekilemeyen birkaç cesedin üzerinden yuvarlandı.

Işınlandı. Yakalayın onu! Bağırdım.

Ondan bir parça aldım, dedi kendini hızla toparlayarak. Bu ışınlanma değil, vücudunun bir çeşit görünmez aktarımı.

Evet. Işınlanma.

Beni görmezden gelerek ayağa kalktı ve hızlı bir dönüş yaparak bize biraz yer açmak için kuyruğunu bir daire şeklinde sildi. Öldürmediğimiz daha güçlü iblisler onun saldırısından kaçınarak hemen ışınlandılar, ancak bize yardım edecek kurtlar ve bize yardım edecek başka ejderhalar olmadan harcanabilir homurdananlar içeri girdi.

Kanatlarını çırpıp gökyüzüne çıkabilmek için yeterince yer açmaya çalışarak tepindi ve ısırıldı. Yine de çok fazla kişi vardı, bazılarının kılıçları hazırды. Kanatlarının kırılğan zarlarını ortaya çıkarırsa, onları kolayca kesebilirlerdi.

Buradan kaçalım, diye düşündüm, kalbimizin hızlandığını hissederek.

Acele edin! Ayaklarınızın altında ezin onları.

Bir kılıç arka bacağını kesti. Sonra bir tane daha, Dolion yaklaşık yirmi adım ötede belirdi. Sağ kalçası kanla parlıyordu, pantolonu yırtılmış ve kanlı bir yırtık ortaya çıkmıştı. Ejderham onu zar zor yakalamıştı.

Seni buldum. Cesaret ve kararlılıkla, şimdi daha hızlı gelen kılıç darbelerini görmezden geldi ve onları itti. Kuyruğunu sallayarak ve tepinerek dışarı çıkmaya, kanatlarını germek için yeterli alan bulmaya çalıştı.

Micah ve Vemar üzerimizde süzıldüler. Micah ateş püskürterek Dolion'a doğru dalışa geçti ama Vemar bana doğru dönerek tam üstümüzde durdu.

Neden yere inip yardım etmiyor? diye düşündü ejderham, biri derin olmak üzere daha fazla darbe alarak. Kahretsin, bu çok korkunç. Önerin var mı?

Kendimi çok sık içinde bulduğum korkunç durumlardan kurtulma konusunda ustaydım ama beynimi başka bir bedende çalıştırmak zordu.

Sıkı ve hızlı bir daire çizerek üç kez dönün. Kuyruğunu aşağıda tut. Herkesi yakala. Son dönüşü bitirdiğinizde kanatlarınızı çırpın ve zıplayın. Başınız dönebilir ama yine de kanatlarınızı çırpın. Eğer onların üstüne çıkabilirsek, daireler çizerek uçabiliriz.

Sen lanet olası bir dahisin.

Ejderham dönmeye başladığında Micah'nın Dolion'a doğru daldığını, çok yavaş hareket ettiğini -şeytan kralı asla bu şekilde yakalayamazdı- gözden kaybettim. Kuyruğunu savurarak iblisleri ezip geçti. Üçüncü dönüşün sonunda kanatlarını açtı ve hızla pompaladı. Bakışlarımız durulmadı. Dünya etrafımızda dönüyordu. Ama yukarı çıktık, ayaklarımız yerden kesildi.

Ancak daha fazla uzaklaşmadan, karnına bir şey saplandığında alt tarafımız beyaz bir acıyla kavruldu.

Kükredi ve çırpındı, baş dönmesi ve şimdi de karnının sağ tarafındaki kasların acı içinde çığlık atıp gevşemesi nedeniyle yana doğru savruldu. Yere çakıldı.

Çok uzakta olmayan bir yerde kanlı, uzun bir kılıç duruyordu - yan tarafımıza saplanmış olan nesne. Fırlatılmış olmalı. Neden daha derine girmediğinin tek açıklaması buydu.

Ne yazık ki, yeterince derine inmişti.

Acı derinden zonkluyordu. Yaradan kan fışkırdı ve zihni bulandı.

Beni yumuşak bir noktamdan yakaladı, diye düşündü, acıyı geri iterek. Yine de kolay değildi ve işkence konusunda ne kadar deneyimli olduğumuz göz önüne alındığında, bu çok kötü şeyler anlamına geliyordu.

Vemar kükreyerek yardım çağrısında bulundu ve Micah gökyüzüne doğru yükselerek arkasına baktı.

Hayır! Bağırarak istedim. Kaçmasına izin verme! Görmezden gel.

Biz.

Ama Dolion'u yakalayamayacağımı biliyordum. Yavaş hareketlerle ve ısırıklarla. Dolion böyle göz kırıp sönerken olmazdı.

Vemar yanımıza indi ve Tamara da bir dakika sonra diğer tarafımı tutarak yanıma geldi.

Zamanı gelmişti, diye düşündü ejderham ekşiyerek.

En değerli oyuncu, ha? İnsan formuna geri dönemeyeceğimizi, bizi bu karmaşadan çıkarması gerektiğini yoksa kesinlikle öldürüleceğimizi bilerek cevap verdim.

Ağrı ayak bileğimizi kesti ve daha fazlası bizi ejderhanın popo yanağı versiyonu olan arka kalça bölgesine yapıştırdı.

Ayağa kalkmalısın, dedim ona, Nyfain'den güç alarak. Buna ihtiyacı vardı, biliyordum ama bizim daha çok ihtiyacımız vardı. Buradan çıkmak zorundasın! Bizi iyileştirmesi için Hannon'a ihtiyacımız var.

Vemar ve Tamara yanımda savaşıyor en büyük iblis gücünü bizden uzak tuttular. Bir an sonra Lucille ve Jade indi, biri önde biri arkada etrafımızı sardı.

Bu utanç verici, diye düşündü ejderham, kendini ayağa kalkmaya zorlayarak. Altımızdaki zeminde kan birikmişti.

Öfke, ateş ve güç dolu büyük, gök gürültüsü gibi bir kükreme yeryüzünü sarstı.

Lanet olsun.

Nyfain bize ulaştığında sözünü kesti, kurtlar hızla diğer ejderhaların arasındaki boşlukları dolduruyor ve etrafımızdaki alanı zorluyordu. Üzerimizde durdu, Dolion açıkça unutulmuştu, iblis homurtularının onun için hiçbir önemi yoktu.

Cüssesi ve yoğunluğu üzerimize çöktü. Hırladı, sesi göğsünün derinliklerinde gümbürdüyordu.

O ne istiyor? Gücü içimizde yükselip acının bir kısmını azaltırken sordum.

Değişmemizi istiyor. Bizi buradan çıkarmak istiyor.

Kendini düzeltti ve vücudumuzun kendini daha çabuk bir araya getirmesini istediğini biliyordum.

Nyfain yine hırladı. Dişleriyle boynumuzu kelepçeledi, bu doğrudan bir emirdi. Vardiya. Gücünün etkisi üzerimize çöktü. Kan kaybından zayıf düşmüştük, karşı koyacak kadar güçlü değildik.

Kendisi yoldan çekilirken beni çekerek kontrolü ele aldı.

Durduğum yerde sallanana kadar vücudumuz hızla küçüldü,

Çıplak ayaklarım kana bulanmış toprağa batıyor.

Sakın düşme, dedi.

Dizlerim titriyor ve gözlerim kayıyordu. Acı içimde zonkluyordu ve yan tarafımda kan akan büyük bir yaraya baktım.

"Siktir, seni salak, bu çok kötü," dedim.

Sanki bunca zaman hissetmemişsin gibi. Bu nasıl benim hatam oluyor?

Onu suçlamak için bir yol bulurdum.

Nyfain'in ejderhası ağzı açık bir şekilde eğildi, dişleri etrafımıza dolandı, tekrar yukarı kalkmadan önce derimi hafifçe çimdikledi. Dili sırtımıza baskı yapıyor, bizi dişlerinin üzerinde daha rahat ettirmeye çalışıyordu. Birkaç homurtu ve yumuşak bir hırıltı çıkardı, titreşim etimde hoş bir şekilde kayıyordu. Diğer ejderhalar ve kurtlar yolu açtı ve sonra kaleye doğru koşmaya başladı.

"Bu onun hatası," dedim çünkü bana bir şey olmasından duyduğu korkunun, kendimi tehlikeye attığım için öfkeye dönüşeceğini biliyordum.

Kıç, diye düşündü ejderham ama karşılık vermedi. Ejderhasının öfkelenmesini seviyordu.

Tamara ve Lucille havada bize ayak uydurdular, muhtemelen her an üzerimize çullanmaya hazırdılar. Ancak ana dövüşün dışında kalan birkaç iblis şimdi koşuyor, depar atıyor ve peşlerinde kurtlarla birlikte bağıryorlardı. Güçleri daha düşüktü, efendileri zorlamadan savaşmayacak türdendi.

Nyfain kale merdivenlerine ulaştı ve sonra ben düşüyordum.

ON BEŞ

Finley

Yapacağını bildiğim gibi beni yakaladı ama kollarına düştüğümde yaşadığım acı şokuna hazırlıklı değildim.

"Ne kadar kötü?" diye sordu, basamaklarda oyalanarak. "Tanrıça bana yardım et Finley, çok ağır kanaman var. Lanet olsun."

O koşmaya başladığında elimi yanıma bastırdım, beni sıkıca kendine doğru tuttu.

"Ben iyiyim," dedim ve bu neredeyse kesinlikle doğrudu. Bir ya da iki kez bundan daha kötü olduğumdan emindim. "Beni everlass evine, barakaya ya da annen oraya ne diyorsa oraya götür ve Hannon'a birini yolla. O bunu düzeltebilir. Bir şey olmaz. Senin savaşa geri dönmen gerek."

Etrafından dolaşmak yerine kalenin içinden hızla geçti. "Savaşa geri dönmeme gerek yok."

"İblislerin dağılmadığından ve köylere musallat olmadığından emin olun. Köyler onlarla başa çıkacak donanıma sahip değil."

Yanımızdan bir kadın sesi geldi. "Efendim, prenses yaralandı mı?"

Kimin söylediğini görmek için gözlerimi açmaya zahmet etmedim. Eğer kanı fark ederek kendi sorusuna cevap veremediyse

kolunun üzerinden yere damlıyordu, o zaman onun beyin gücü için büyük umutlarım yoktu.

"Çabuk baş danışmanı bulun!" diye bağırdı. "Hannon'u bulun. Ona everlass evine gitmesini söyle. Prensesin ona acilen ihtiyacı var."

"Peki ya Dolion?" Başımı onun geniş omzuna yasladım. "Ejderham ısınırken onu ısırdı. Belki Micah onu takip edebilmiş ve sonunda yakalayabilmiştir."

"Sana ulaştığımda Dolion bir korkak gibi kaçıyordu. Ejderha ısırığı küçük bir şey değildir. O bacağa ağırlık veremiyordu. Yine de Micah onu yakalamak için çok yavaştı. Yine de Dolion'un iblisleri gidiyordu. Savaşı sen bitirdin, tatlım." Ses tonu muhtemelen incindiğim için yumuşak olmalıydı ama hedefi ıskaladı. Sözlerini renklendiren öfkeyi duydum.

Yüzümü buruşturdum çünkü bunu başardığım anda büyük bir öfkeye kapılacağı kesindi.

Nyfain kalenin arka kapısına ulaştı ve duraklayarak kapıyı tekmeledi. Kapı menteşelerinden kırıldı ve yana doğru düştü. Sanki bu biraz aşırı değilmiş gibi yoluna devam etti.

"Buraya tek bir amaçla geldi," dedi Nyfain, tekrar koşarak. "Beni öldürmek için. Eski tutsağı olan eşim tarafından neredeyse öldürüleceğini tahmin etmemişti."

Bu kez ses tonundaki gurur çok açıktı.

Muhteşem öfke ve ardından gelen inanılmaz seks kesinlikle geleceğimdeydi.

"Ejderhaları yerde savaşmaya itmenizin büyük yardımı oldu." Sesi artık yumuşak bir gümbürtüye dönüşmüştü.

Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. Bu kan kaybı olmalı. O şeyi hemen düzeltmem gerekiyordu.

"Asıl soru şu," dedim biraz geveleyerek, "neden onları bunu yapmaya zorlamadınız? Havadan gösterdikleri çabalar çoğunlukla sonuçsuz kaldı."

Bir an cevap vermedi; neredeyse kulübeye varmıştık.

"Çünkü ejderhalar yerde savaşımaya alışık değil," diye yanıtladı sonunda. "Bunun için eğitilmemişlerdir. Onları uçuşlarını terk etmeye zorlamak istemedim."

Altın rengi gözlerine bakabilmek için biraz geri çekildim. Söylemediği şey, söylediğinden daha yüksek sesle söyleniyordu.

"Bu saçmalığa bir son vermelisin," dedim ona sertçe. Kaşları çatıldı.

"Kendinize acımayı ve herkesi aşağı çektiğinizi düşünmeyi bırakmalısınız," diye devam ettim. "Uçmanın pek çok avantajı olabilir, hedefinize ulaşmak için A noktasından B noktasına hızla gitmek gibi-"

"Ne yaptığını sonra konuşuruz," diye hırladı.

Barakaya ulaştığında yutkundum ama yorumunu görmezden geldim.

"Ama Dolion bir şekilde halkını ateşten korudu, ki bu da bir ejderhanın havada sahip olduğu diğer ana güçtür. Bir de ağaçlar, etrafınızı saran düşmanların sayısı ve kurtlar vardı..."

Beni yavaşça çalışma masasının üzerine bıraktı ve geniş gözlerle etrafına baktı.

"Sorun değil, burası kontrollü bir kaos. Her şeyin nerede olduğunu biliyorum." Aşağı inmek için mücadele ederken yüzümü buruşturdum. Beni ayağa kaldırdı ama elini yarama sıkıca bastırmaya devam etti. "Evet, iyi karar. Üzerine baskı uygulamaya devam et. Burada bandaj olduğunu sanmıyorum."

"İşte." Nyfain köşedeki yüksek raftan bandajları indirdi.

Etrafta dolanırken düşmemek için ellerimi masaya dayadım, Arleth ve Delaney'nin takas etmek için şifa iksirleri ve drajeler üzerinde çalıştıklarını biliyordum. Ben daha güçlü bir şey hazırlarken bu benim iyileşmemi sağlayacaktı, sonra da Hannon'un yama işi için bir merhem. Tek yapmam gereken hasarın önüne geçmek ve vücuduma iyileşmesi için zaman tanımaktı.

"Kendini görmeliydin, Nyfain," diye mırıldandım, içkilerinden birini bulduğumda. Kapağını açtım ve kana kana içtim. Suyla seyreltilmesi gerekiyordu ama ne kadar güçlü olursa o kadar iyiydi.

"Ugh," dedim duman gibi hissettiren şeyi solurken. "Tadı çok kötü. Bunu düzeltmeleri gerekiyor."

İşe yarayacağını bildiğim biraz kuru camgöbeği aldım, taş bir kâseye döktüm ve Nyfain'e köşedeki tencereyi işaret ettim. "Su. Isıtılmış. Kaynatmam lazım. Yarım kova yeter. Fazla suya ihtiyacım yok ve daha az su daha hızlı ısınma demek."

"Peki ya bandajlar?" diye sordu.

"Bandajlar bir yamadır. Bu iksir bir tedavi. O suyun akmasına ihtiyacım var."

"Tabii, evet." Nyfain tencereye doğru koştu ve benim emirlerimi yerine getirerek hızla kapıdan çıktı. Annesi onu iyi eğitmişti.

İhtiyacım olan bitkileri seçtim, yıllardır kullandığım bu ilacı şimdi sallıyordum. Hızlı, etkiliydi ve fazla çalışma gerektirmiyordu. Eve yarı ölü döndüğüm zamanlar için mükemmeldi, daha önce birkaç kez yaptığım bir şeydi.

"Harikaydın," dedim o koşarak içeri girip tencereyi yerine koyarken ve ateşin üzerinde çalışmaya başlarken. Kömürler hâlâ sıcaktı, biz sürekli girip çıktığımız için hiç soğumamıştı, bu yüzden onu çalıştırmak hızlı bir iş olacaktı. "Sen çalıştın _"

Başım döndü ve dizlerimin bağı çözüldü, beni masaya doğru savurdu ve yere düşürdü. Düşmemek için tutundum ve bir daha kalkamadım - alışkanlık işte. Nefesimi içime çektim, ilk cereyanın bir an önce çalışmaya başlamasını, bir sonraki bitene kadar dayanmayı diledim.

"Tanrıça yardımcım olsun, Finley-" Nyfain bir anda oradaydı ve beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Sorun yok. Bu bir şey değil. Şu ateş üzerinde çalışın!" Hava emerek söyledim. Sadece biraz oksijene ihtiyacım vardı ve sonra gitmeye hazır olacaktım.

"Elimizde ne var?" Hannon koşarak içeri girdi ve beni hızla değerlendirdi. Yüzünü buruşturmadığı için minnettardım çünkü bu Nyfain'i kızdırabilirdi ama yüzünü buruşturmak istediğı belliydi. Bu kesinlikle onun yüzünü buruşturması için bir fırsattı.

"Dolion'u neredeyse yakalıyordum, sonra da onun iblisleri beni yakalıyordu," diye cevap verdim.

Hannon köşeden bir sandalye çekip arkama koyarken ben de otları yerleştirmeyi bitirdim.

"İşte, bunun için ayakta durmana gerek yok," dedi dirseğimi yolumdan çekip bir göz atarken. "Bilincini kaybedersen ne yapmamı istiyorsun?"

Kirli ve terli ama kanlı olmayan gömleğini çıkardı ve ters çevirip üzerime geçirmeye hazırlandı.

"İşte." Nyfain, Hannon'un kaos ortamında gözden kaçırdığı belli olan bandajları aldı ve uzattı. "Önce su istediğini söyledi, elimin altında iyileştirici... cereyanlar olmasına alışık değilim. Önce hangisini yapsam daha iyi olur bilemedim."

"Sorun değil. Bu mükemmel," diye yanıtladı Hannon ve Nyfain'in ateşe geri dönebilmesi için bandajları aldı. "Teşekkür ederim."

"Bayılmayacağım, ben iyiyim. Nyfain'i korkutma." Oturdum. "Tahtanın üzerindeki çıplak popom için özür dilerim."

Nyfain ateşin başında doğrulurken, "Endişe ettiğın onca şey varken," diye mırıldandı. "Durumu ne kadar kötü?"

Hannon, "Atlatacak," dedi ve bu neredeyse kesinlikle böyle olacak olsa da, ayrıntı vermediğı için memnun oldum.

"Seninle nasıl gitti?" diye sordum, gözlerim yine dalgalanıyordu, vücudum soğuktı. Çok kan kaybetmiştim ama en azından acım azalmıştı. Everlass işe yaramaya başlamıştı.

Otları öğütmeye geri döndüm. Yoksa başlamış mıydım?

"İşte, izin ver-"

"Hayır, hayır." Hannon Nyfain'i durdurmak için elini uzattı. "Yapacak bir şeye ihtiyacı var. Bırak o bitkilerle uğraşsın. Bu onun bilincini daha uzun süre açık tutacaktır."

Nyfain'in yüzü artık düz ve duygusuz olsa da korku ve endişe bağın içinden sızıyordu. Hannon odadayken duygularını göstermek istemiyordu.

Gözlerimi devirdim ve sonra sallandım. Çok ileri gidemedim kendimi tuttum, Nyfain'in elini üzerimde hissettim ve beni sabit tuttu.

"Seni seviyorum," dedim, çünkü onu azarlamak üzereydim, "ama gidip savaşı kontrol etmen gerekiyor. Dolion kaçmış olsa bile, herkesin iyi olduğundan emin olmalısın. Benden daha geniş bir sorumluluğun var. Sen prens ve geleceğin kralısın. Onları benim önüme koymalısın."

Saçlarımı yolumdan çekti ve yumuşak, rahatlatıcı dokunuşunu sırtımın üst kısmına koydu.

Gözlerimi kırpıştırarak kapattım ama hareketin beni uyanık tutmaya gerçekten yardımcı olacağını bilerek öğütmeye devam ettim. Bu gibi durumlarda uyku düşmandı. Eğer uyursanız, hiç uyanmama ihtimaliniz vardı.

"O savaş alanında inanılmaz derecede güçlü ve yetkin iki alfa var," dedi. "Weston'ı yerden sorumlu bıraktım ve Micah da havadakileri halledecek. Dediğim gibi, Dolion'a balıklama dalıp onu bir şekilde ısırma'yı başardığın için savaş dağılıyordu, bu yüzden gerisi sadece temizlik olacak. Bensiz de halledebileceklerine eminim. Eğer bir şey olursa, seninle ilgilenildiğini bilmek isteyeceklerdir. Hepsi ne olduğunu gördü. Prensesimin herhangi bir savaşçıdan daha cesur olduğunu anlamışlardır."

"Demek istediğim... övünmek gibi olmasın ama ben savaşta sertleşmiş bir savaşçıyım. Yaban domuzu avlayıp saf kalamazsın." "Yalan söylemiyor," dedi Hannon, beni sarıp sarmalayarak. "O

Aslında onlardan bunun gibi birkaç kötü sıyrık aldım."

"Yine de onları öldürdüm."

"Bedeli olan bir zafer," diye cevap verdi, geçmişte beni iyileştirirken sık sık söylediği bir şeydi bu.

Her zaman cevapladığım sözleri tekrarlardım: "Sevdiklerimiz için buna değer."

"Evet, öyle," diye yanıtladı.

Nyfain suya doğru bir adım attı, muhtemelen daha hızlı akmasını isteyerek tencereye baktı. Kasları alevlendi ve tüm vücudu endişeyle gergin görünüyordu.

"Yatması gerekmiyor mu?" diye sordu Hannon'a.

Hannon bana baktı, hızlı hareket ediyordu ama acele etmiyordu. Nyfain'in etrafından dolanarak raflardan bir şey aldı ve masanın üzerine taşıdı. Şüphesiz bir lapa yapıyordu.

"Hayır, sanmıyorum. Genellikle oturduğu zaman daha iyi oluyor. Eğer uzanırsa, kesinlikle bayılır ve o zaman iksiri ona yeterince hızlı veremem. Ölüme yakın bir yarayı nasıl atlatacağını biliyor."

Muhtemelen ona detay vermemesini söylemeliydim.

"Sorun yok," dedim. İçimden yakıcı bir acı geçti. "Her şey yoluna girecek."

"Yalan söylediğini hissedebiliyorum," diye yanıtladı Nyfain.

"Sana değil, kendine yalan söylüyor," dedi Hannon, hiç de yardımcı olmayan bir sesle. "Ona izin vermenizi öneririm. Yardımcı oluyor gibi görünüyor."

"Birdenbire çok konuşkan oldun, değil mi Hannon?" Dedim. "Çok konuşkan."

Nyfain'in endişesi arttı. Gücü içime pompalandı, yardım etti.

Onun ejderhası çıldırıyor, diye düşündü benim ejderham. Kötü görünmeliyiz.

Keşke beni bir işkence seansından sonra görseydi. Neyle başa çıkabileceğimiz hakkında hiçbir fikri yok. Bu konuda endişelenme.

"Bulduğum yer çoğunlukla sessizdi," dedi Hannon, kanlı bandajları sıyrıp atarken ve umuyorum ki lapasını uygularken sohbet eder gibi.

yarayı biraz daha çabuk kapatır. "İblisler ya köyün etrafında ya da içinden geçmeye çalışıyordu. Köylülerden bazılarının yardımıyla onları çabucak dağıtmayı başardık."

"Buraya abuk geldin." Bir dirseğimi masaya dayadım ve yüzümü yumruğuma yaslayarak ona bakmaya başladım. "Nyfain onlara seni nerede bulacaklarını bile söylemedi."

"Ben zaten yoldaydım." Bir adım daha yaklaştı ve çalışmama baktı. "Böyle mi olmasını istiyorsun?"

Sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu, biliyordum. Yine de havana baktım ama görüntü gözlerimin önünde yüzüyordu. Hannon devam edince gözlerimi kapattım.

"Görünüşe göre köyler tehdit altında değildi. Buraya yardıma ihtiyacı olan var mı diye bakmaya geldim. Ormandan çıktığımda ev çalışanlarından birkaçı beni buldu."

"Şanslı, şanslı." Derin bir nefes aldım ve havana geri dönüp onu taşa vurarak öğütmeye başladım. Bu tarif dayanıklıydı. Biraz fazla öğütmeme dayanabilirdi. Ya da çok az. "Köyler sessizdi çünkü Dolion Nyfain'i ele geçirmeye çalışıyordu. Orada onu kuşatıp sıkıştırmaya çalışan koca bir kalabalık vardı."

Hannon'un karşımda Nyfain'e baktığını görmek için gözlerimi kırpıştırarak açtım. Nyfain'in herhangi bir hasar alıp almadığına bakıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Ben yaralıyken Nyfain'in Hannon'un dikkatini başkasına vermesine izin vermesine imkân yoktu.

"Ve görünüşe göre işe yaramadı, anlıyorum." Ben yavaşça dönüp suya bakarken Hannon alışma masasına geri döndü. Başımı bir sersemlik dalgası sardı ve bir de baktım ki Nyfain'in göğsüne bastırılmış, kollarına sarılmışım.

Sandalyeyi ayağıyla biraz tekmeleyerek çevirdi ve beni kucağına alarak oturdu. Beni kendisine iyice yaslamadan önce yan çevirdi.

"Böyle kal," diye emretti, gücü üzerimde yuvarlanıyor ve derin sesi göğsünde gürlüyordu. Titreme

etimi kapladı. "Dik dur. Gözlerini açık tut. Hannon, dışarı çık ve Tamara'ya annemi bulmasını söyle. Ona burada yardıma ihtiyacım olduğunu söyle."

"Sorun değil, ciddi-"

"Bana bir kez daha iyi olduğunu söylersen," diye bağırdı, sesi vahşiydi, "seni pişman ederim. Şimdi ben bunu öğütmeyi bitirene kadar orada sessizce otur. Ya da gerekirse konuş ama saçma sapan şeyler söylemeyi kes."

Görünüşe göre iyi görünmüyormuşum.

"Sorun-" Sorun olmadığını söylememek için kendimi zor tuttum.

Bir dakika sonra Hannon geri geldi.

"Eğer su kaynıyorsa, devam edin ve büyük bir fincan kadar alın" dedim.

"Büyük bir fincan mı?" Hannon tencerenin içine baktı. "Ne kadar zaman var?"

Bu henüz hazır olmadığı anlamına geliyordu. Bayılmama ne kadar zaman kaldığını soruyordu.

Bir nefes üfledim. Artık uzun sürmeyecekti. Tüm dünyam yüzmeye başlamıştı. Sırada dönmek vardı. Sonra da bayılmak. Bu çok kan kaybettiğim ilk sefer değildi. Sorun şu ki, genelde sıcak suyumuz hazır olurdu. Babam ölümün eşliğindeyken bunu yapmak zorundaydık.

"Evde olduğu gibi burada da her zaman su içmeliyiz Hannon, unuttun mu?" Göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Onları yaklaşan karanlığa karşı çırpıttım.

"Tamam," dedim ve sarsıldım, tüm vücudum aniden gerildi. Uykuya mı dalmıştım? Nyfain'in eli sırtımda gezindi. "Tamam Nyfain, bunu neredeyse toz haline gelene kadar öğüt. Su hazır olur olmaz o bardağı alın ve içindekileri dökün. Biraz bekle-"

"Ne kadar süreceğini biliyorum," diye araya girdi Hannon. "Savaş onunla. Uyanık kal. Çok fazla kan kaybettin. Uyuma isteğinle savaşman gerekecek."

"Evet, evet, biliyorum."

"Seni ne rahatsız ediyor?" diye sordu, eski yöntemimize başvurarak: beni uyanık tutmak için hafifçe kızdırmak.

Kafamdaki çarklar dönmeye başladı. Her zaman beni rahatsız eden pek çok şey vardı. Gerçi artık o kadar çok değil. Ama yine de...

"Neden Tamara'ya büyük alfa denmiyor?" Kendime gelmeye çalışarak ve dik durmak için Nyfain'e tutunarak söyledim. Ya da belki o beni tutuyordu. Bu noktada bedenimi hissedemiyordum. Everlass cereyanı beni etkili bir şekilde uyuşturmuştu, bu da acıyı hafifletmek için harikaydı ama öyle bir noktadaydım ki devam etmemi sağlamak için acıya ihtiyacım vardı. Bir şeyler hissetmeye ihtiyacım vardı. "Neden geride kalıp bir grup insana liderlik etmedi? Bu konuda tecrübeli."

"Geride kalmadı çünkü seni koruması gerekiyordu," diye cevap verdi Nyfain. "Sözde" kelimesi önemli. Açıkta bırakılmıştın."

"Tahmin etmesi kolay biri değilim. Bu onun hatası değil."

"Sizi tahmin etmek onun görevi. Bu onun tüm işi. tahmin et ve koru. Savaşta tecrübesizsin, ejderhan her konuda tecrübesiz ve hiç korkun yok. Savaş alanında tam bir kabussun Finley. Benim için. Kendisi hayatta kalmak istemiyor gibi görünen bir kadını hayatta tutmam gerekiyor."

Öfke, bağ boyunca titreşiyor, sözlerine sızıyordu. İçine düştüm, gücün beni tüketmesine izin verdim, suyun kaynamaya başlamasına daha ne kadar var diye merak ettim.

"Yanlış anladınız efendim," dedi Hannon arkamızdan pota doğru geçerken. "Kesinlikle hayatta kalmak istiyor. Onu eğitin ve sonra geri çekilin. Yapmanız gereken tek şey bu."

"Tek yapmam gereken bu, değil mi Hannon?"

Nyfain'in omzunu tuttum ve ayağa kalkmaya çalıştım. "Bu tonda konuşma-"

Hannon tencereyi ateşten alıp bir kenara koyarken, "Sorun yok Finley," dedi. "Bu onun korkusunun konuşması. İçini dökebilir

Öfke. Hayvanım bundan korkmuyor. Bunun hayatın doğal bir parçası olduğunu söylüyor."

Arleth kirli, çıplak ve vahşi saçlarına kan sıçramış bir halde içeri girdi. Karnında iyileşmekte olan derin olmayan bir yara vardı. Tamamen soğukkanlı bir hale bürünmeden önce yüzünde şok ve korku vardı.

"Bıçaklandığını duydum," dedi Arleth. Doğruca içki ve iksir dükkânına doğru yürüdü. "Ne olmuş?"

"Dolion'un peşinden gitti," dedi Nyfain, sesi düzdü.

"İblislerinin büyük bir kılıcı vardı ve onu nerede kullanacaklarını biliyorlardı." "Bu detayları biliyorum. Demek istediğim, neden Dolion'a ulaşabildiler? bir kılıcı ona bu kadar yaklaştırabilir mi?"

"Yardım edemeyecek kadar uzaktaydım. Durdurmak için ona ulaşamadım."

"Koruması neredeydi?" Küçük bir teneke kutu çıkardı ve Nyfain'e alev alev bir bakış fırlatmadan önce kapağını açtı. "Neden savaşın ortasında duruyordu? Ejderhası bildiği az şeyle bir bebek bile olabilir. Yerden zar zor kalkabiliyor. Havadan nasıl düzgünce çıkacağını kesinlikle bilmiyor. Doğruca ona dalmaya çalıştığını duydum. Kendini öldürebilirdi!"

Yanağını Nyfain'in boynuna yaslayarak, "Onu ezmek için üzerine çakılıyordu," dedim sesim titretilen bir şekilde. "Mmm, tenin iyi hissettiriyor. Harika. Eğer doğru iniş yaparsan işe yarıyor."

"Yanıyor," dedi Nyfain.

"Neredeyse hazır," diye cevap verdi Hannon, öfkelenmeyen tek kişi. "Sadece biraz soğuması gerekiyor, ben de malzemelerini karıştıracağım."

"Ben-" İyi olduğumu söylememek için dişlerimi sıktım. "Sadece bana o iksiri getir ve iyi olacağım, ciddi." Nyfain'in omzunun üzerinde solmuştum, artık çok az gücüm kalmıştı. Ağzımın içinde bir bez varmış gibi hissediyordum. "Daha önce de bu kadar kötü olmuştum."

"Bir kez, evet," dedi Hannon, "ve o zaman hayvanı yardıma gelmemiştir. Sadece şu suyu hazırlamam gerekiyor ve... şey, biraz boğaz yanması nedir ki, ha Finley?"

"Boğazım iyileşecek," diye mırıldandım, Nyfain'e sarılmıştım, çok ama çok uykuluydum. "Muhtemelen fazla zamanım yok."

"İşte. Bunu solumasını sağla," dedi Arleth ve Nyfain'in arkasına eğilerek bir kutuyu yüzüme yaklaştırdı.

"Hay aksi." Hannon koluna bir el koydu ve onu yana çekti. "Üzgünüm hanımefendi ama bunun ne olduğunu bilmiyorum ve bilinci kapanmaya yaklaşıyor. Şimdiye kadar olmamasına şaşırdım. Arkadaşı onu kızdırıyor olmalı. İşe yarayan şeyle devam edelim, olur mu?"

Yüzünde fırtına bulutları dolaşıyordu. "Az önce Wyvern'ün eski kraliçesini ittin mi, genç adam?"

Hannon onu görmezden gelerek havanı yaklaştırdı, tokmağı çıkardı ve içindekileri bardağa boşalttı.

Hannon parmağıyla malzemeleri karıştırırken, "Konumunuzla ilgili bazı tartışmalar var hanımefendi," dedi. "Özür dilerim ama ne olursa olsun bunu yapardım. Prens eşini senin öfkenden daha çok önemsiyor. Yeterince güvende olduğumu düşünüyorum."

Bana doğru eğildi, elini alnıma koydu.

"İşte başlıyoruz, Finley. Bu acıtacak. Ama sadece bir yanık. İksir seni iyileştirdiği gibi bunu da iyileştirecek. Son seferini hatırladığını biliyorum. İçine çek, sonra uyuyabilirsin. Seni dikeceğim."

Kupayı tutmaya çalışmamam gerektiğini biliyordum. Aşağı inerken vereceği acı için endişelenmemem gerektiğini de biliyordum. Gözleri öyle baktığında, vahim bir durumdaydık.

"Ona çarpmak şu anki sonuçtan çok daha etkili olurdu," diye homurdandım.

"Onu yaraladın tatlım," dedi Nyfain yumuşak bir sesle. "Bu eminim beklediğinden daha fazlası. Sonunda onu yakalayacağız. Sadece bunu politik olarak yapmamız için bizi zorlayacak. Muhtemelen benim kas gücüm olduğunu ama beynimin olmadığını düşünüyor. Konseye gittiğimizde şok geçirmeyecek mi?"

"Sen ortaya çıktığında," dedim, şimdi gevezelik ediyordum. "Tıpkı savaş alanında yaptığım gibi ona da çarpacağım."

"Hiç de değil canım," dedi Arleth nazik bir sesle, daha önce Nyfain'le konuştuğu zamankinden çok farklıydı. "Sen iyileşir iyileşmez eğitime başlayacağız. Nyfain savaşçı kraliçesine sahip olacak ama hiçbir şeye çarpmak zorunda kalmayacak."

Hannon unvanını kullanmayı unutarak, "Başını tut Nyfain," diye talimat verdi.

Nyfain tereddüt etmedi, Hannon'ın beni daha etkili bir şekilde emzirebilmesi için bana açı verdi.

"Ben olsam daha ziyade olmak ve bir altında onun bakım," Nyfain mırıldandı. "Bu, senin bu acıdan kurtulacağın anlamına geliyor bebeğim."

Arleth havanı aldı ve kokladı. Kullandığım malzemeleri taradı, kaşları çatıldı. Bu iksirin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Aklını başından alacaktı, biliyordum.

Umarım beni kurtardıktan sonra.

ON ALTI

Finley

UYKU YAVAŞ YAVAŞ GELDİ, bir battaniye gibi zihnimden geri çekildi. Yumuşaklık beni sardı, bedenimi ve başımı destekledi, üzerime ağır bir şekilde uzandı. Yavaşça nefes aldım, havanın tatlı, çiçeksi kokusunun tadını çıkardım.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda yatağımın yanındaki küçük masanın üzerinde bir gül aranjmanı gördüm, kıpkırmızı yaprakları su tanecikleriyle parlıyordu. Altında bir not vardı, ismim tanıdık, anlamlı bir karalamayla yazılmıştı.

Gülümsedim ama Nyfain'in mektubuna açgözlülükle uzanmamam gerektiğini biliyordum. Bunu yaparsam şüphesiz bir yerim acırdı. Bunun yerine yavaşça yorganı geriye ittim ve vücudumu saran yumuşak kumaşı parmakladım. Biri beni temizlemiş ve giydirmişti.

"Günaydın, sevgilim."

Hadriel odanın karşısındaki sandalyeye oturmuş, pembe giysili ayak bileğini siyah giysili dizine dayamıştı. Gövdesini sade siyah bir ceket örtüyordu; ceketin yakaları kadife rengindeydi ama diğer kısımlarıyla uyumluydu.

"Bu sefer penis ceketini yok mu?" Yaralı tarafımı yoklayarak sordum ve slipimin altında bandajlar buldum.

"Hayır, çok şükür. Terziyi benim için düzgün bir şey yapması için ikna ettim. Ona bunun bizim küçük sırrımız olacağını ve tek bir şaka bile yapmayacağımı ya da neredeyse hiç konuşmayacağımı söyledim. Bence harika bir iş çıkardı. Sorun şu ki, ne zaman normal kıyafetler giysem tüm ejderhalar bana sataşmaya karar verdi. Sanki zamanda geri gitmişiz gibi. Ama aynı ejderhalar bile değil! Yeni ejderhalar, ziyarete gelenler. Tüm bu durum tamamen saçmalık. Neden ben, biliyor musun? Ben ne yaptım ki?"

"Yanlış insanlarla bir sürü saçmalık mı konuşuyorsun?"

"Tamam, evet, bunu yaptım. Ama dürüst olmak gerekirse Finley, hayatım, bana inanmak zorundasın. Sanki bilerek aptalca şeyler söylüyorlar da ben de onlarla dalga geçmekten kendimi alamıyorum. Neler söylediklerini duymalısın. Hatta biri diğerine yeni pantolonunun aletini daha büyük gösterip göstermediğini sordu!"

Sırıtmadan edemedim. "Peki sen ne dedin?"

"Ona doğruyu söyledim - pantolon, ağzından çıkanların dikkatini dağıtacak kadar büyük görünmesini sağladı."

Gülümsemem genişledi ve kıkırdamaya başladım. "Bu muydu yani?"

Bıyığının bir tarafını düzeltti. "Çok büyük diye bir şey olduğunu ve o pantolonu giyerken asla oral seks ya da anal teklif alamayacağını da belirtmiş olabilirim."

Daha çok güldüm.

"Sorun şu ki," diye devam etti öfkeyle, "bunları esprili yanıtlar verme yeteneği olmayan insanlara söylüyorum ve sonra kendimi bir gübre yığnında ya da başka bir kötü yerde buluyorum."

Daha sert güldüm, iki büklüm oldum, en ufak bir acı hissetmedim. "Hayatı ilginç kılıyorsun."

"Görünüşe göre," dedi, yanındaki masadan bir kitap aldı ve kitap ayracını açtı.

"Ne zamandır dışarıdayım?" Güneşli pencereden dışarı baktım, birkaç kabarık beyaz bulutun arasından mavi gökyüzünün görüldüğünü gördüm.

"Sadece dün gecenin geri kalanı ve bu sabah. Nasıl hissediyorsun?" Kitabını tekrar indirdi.

Yatak örtülerini biraz daha geriye ittim ve önce slipimi sonra da bandajı yukarı çektim. Yara siyah bir iple dikilmişti, Hannon'un düz çizgileri ve eşit ipliği göze çarpıyordu. Kabarık pembe deri iyileştiğini gösteriyordu ve yara düne göre çok daha küçüktü.

"Harika. Rekor hızlı iyileşme süresi."

Bir şey değil, dedi ejderham.

Kaza yapman başımızı belaya soktu. Henüz hoş geldin demezdim.

Bunun için seni suçluyorum.

Eğildim ve sonunda notu yakaladım, parmağımı kraliyet arması olması gereken bordo bir mühür üzerinde gezdirdim.

"Gittikçe süsleniyor." Parmağımı altına soktum ve balmumunu kırdım.

"Bu rengi bulana kadar etrafta avlandı. Senin pullarına yakın."

~~BENİM İMKANSIZ KÜÇÜK DOĞAN ARKADAŞIM,~~ sevgili Finley,

Elinizin altında olduğum için -şatoda ya da arazide bir şeylerle ilgileniyorum- bir mektubun kesinlikle gerekli olmadığının farkındayım ama bunu benden duymazsanız, görmezden geleceğinizden endişelendim. Yine de görmezden gelmeyeceğinizi umuyorum.

Lütfen yine de görmezden gelmeyin.

Dün inanılmaz derecede cesurca—aptalca bir şey yaptıktan sonra çok kan kaybettiniz ve kendinizi iyi ya da *iyi* hissetseniz de biraz dinlenmeye ihtiyacınız var. Çoğu kişiden daha hızlı iyileşebilirsiniz, ancak yine de iyileşmek için zamana ihtiyacınız var.

Bugün görmemiz gereken acil bir şey yok. Tüm randevularınız ertelendi. Aslında, sen uyandıktan ve kendini iyi hissettikten sonra, ben de benimkini erteleyeceğim.

İyi. D n beni korkuttun ve biraz zaman ayırıp dokunuşunun ve kokunun tadını çıkarmak istiyorum.

Talebime ağırlık katmak için Hannon sana hiçbir fiziksel efor sarf etmemeni tavsiye etti. Uçmayı ya da kılıç öğrenmeyi kastettiğinden oldukça eminim, her ikisi de annemin ş  anda sana öğretmek için can attığı şeyler. Seksi kastetmediğinden de oldukça eminim ama her ihtimale karşı tüm işi ben yapacağım, söz veriyorum.

Leala size eskiden kadınların kale çevresinde giydiğı boş zaman elbiselerinden temin edecek. Günlük kıyafet. ~~İ   amaşır  gerekli değıldir.~~ <- üstü çizili değıl altı çizili olmalıydı...

İsterseniz odalarda kalıp dinlenebilirsiniz. İhtiyacınız olursa Hadriel size bir kitap getirebilir. Ya da sizinle kütüphanede veya çalışma odasında buluşabilirim. Şato içinde nereye gitmek isterseniz, sizinle orada buluşurum. Bana haber verecekler, böylece sizi nerede bulacağımı bileceğim.

Seni seviyorum, benim cesur küçük ejderham.

EN İYİSİ,

~~Bir zamanlar~~ yakışıklı olan dostun

Not: Bu son üstü çizili yazı bir şakaydı. Bir  eşit.

P.P.S. Bağı boyunca şüphesiz hissededeğınız rastgele öfke nöbetlerine aldırmayın. Sana y neltmeyeceğim. Henüz değıl. Benim ejderham bunun yerine senin ejderhana saldırana kadar bekleyecek.   zmesi gereken bazı sorunları olduğunu söylüyor. Eminim tehlikeli bir ortamdaki normal durumunuza ~~yakınlaşmasına~~ vereceğı tepkiyi tahmin edebiliyorsunuzdur.

Notu tekrar okumadan önce arzuyla titredim ve ikinci kez gülerek okudum.

"Notunu komik buluyorsun, değil mi?" Hadriel bir sayfa çevirmeden önce sordu. "Sabahtan beri kendini şatoya ifade ettiği gibi size ifade etmiyor olmalı."

"Bana kızgın." Leala'nın saklamak istediğimi anlaması için notunu yastığımın altına sıkıştırdım. Onları koyacak bir yer bulmam gerekiyordu.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve vücudumu tekrar kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Ağrı yok. Ağrı yok. Dikişlerde hafif bir çekilme vardı ama bu normaldi.

"Bütün şatoya kızgın, aşkım. Bu krallığın prensesinin, eşinin, ağır yaralanmasından etkilenmedi. İnsanlarla savaşıyor olman gerekirdi. Bunun yerine kendi başına saldırdın ve anladığım kadarıyla iblislerin içine gömüldün. Benim baş döndürücü tanrıçam, yardım için kükreyen Vemar'dı! Muhafızlarınızdan biri olmalıydı. Ya da en azından krallıktan. Bu krallıkta ciddi bir eğitime ihtiyacımız var, bu çok acı bir şekilde ortada. Ve ejderhaların yerde savaşmayı öğrenmesi gerekiyor. Weston ve senin İblis Kral'ın bacağını dişlemen olmasaydı, boku yemiştik. Sonra sen sıçtın ve işte buradayız. Prens aklını kaçırdı ve hepimiz nefes almaktan korkuyoruz."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Onunla konuşacağım. Sadece insanların yanında savaşmaya alışık değilim. Her zaman tek başımaydım. Bir şans gördüğümde, onu değerlendiririm. Dolion olduğu için, ben de onu seçtim. Ve evet, bu, risklerin daha yüksek görüldüğü bir savaşta oldu, ama dürüst olmak gerekirse, bu tür şeyler hayatım boyunca oldu. Yani, bana yaban domuzundan bahset!"

"Neden?" Başını bana doğru eğdi. "Prensesin ölümcül bir tehlike altında olmasıyla yaban domuzunun ne alakası var?"

"Çünkü hayatımda birkaç kez yaban domuzu yüzünden ölüm tehlikesi atlattım ve o pisliklerden biri bir keresinde beni neredeyse öldürüyordu. Ama tahmin edin ne oldu?"

"Umarım o pislik yaban domuzlarıyla uğraşmamayı öğrenmişsindir-"

"Hayır, daha iyi oldum. Akılandım. Ve bir dahaki sefere, birini yere serdim. Ondan sonraki seferde de birini yere serdiğimde yaralanmadım. Evet, aptalca şeyler yapıyorum ve bu savaş kuşkusuz normalden daha büyük bir ölçekteydi ama bundan ders aldım. Ya da öğreneceğim... bunu sindirebildiğim zaman."

Hadriel elini yüzünde gezdirerek bıyıklarını karıştırdı. "Kıçımı tokatla ve bana Winky de, şu anda benim hayatım ne?"

"Bu heyecan verici, Hadriel. Heyecan verici bir hayata hoş geldin. Şimdi, giymem gereken şu eğlence elbisesi nerede?"

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Leala elinde kahvaltılıklarla içeri daldı. Ben yedikten sonra yaralarımı yıkayıp yeniden sarmamız için ısrar etti, sonra da beni giydirmeyi üstlendi. Hadriel etrafta takıldı, tabağımdan bir şeyler kemirdiği için azar işitti ve Leala beni hazırlarken kitabını okudu. İşini bitirdikten sonra, sanki vebaya yakalanmışım da başka kimseye bulaşmasını istemiyormuş gibi çarşafı değiştirilmeye koyuldu.

Merdivenlerden inerken Hadriel kolumu okşayarak, "Senin için endişeleniyordu," dedi.

Boynumdan aşağıya doğru sarkan ve sırtımdan aşağıya doğru inen ince, ipeksi bir elbise, koridorda ilerlerken arkamda küçük bir trenle yerde sürüklendi.

"Tam bir ölüm gibiydin, aşkım. İnanılmaz derecede solgundun ve dudakların mavi gibiydi ve seni tekrar gördüğümde ustanın kollarında baygındın. Söylemeliyim ki, ben bile korktum. Sizi bir daha böyle görmemeyi tercih ederim. Kurt alfayı görmek için resmi bir talebim var. Beni bugün reddetmesini isteyeceğim, böylece sürüsüyle işim bitecek. Bu, o gidene kadar vardiya değiştiremeyeceğim anlamına geliyor, ama bu tüylü piç üzerinde bir kilitlemem var." O

göğsünü işaret etti. "İyi olacağım, söz veriyorum. Gerekirse iki ayak üzerinde dövüşmeyi öğreneceğim. Bunu yapabilirim, tıpkı senin gibi."

Kalbim kabardı ve elimi omzuna koyup bir an durdum ve ona doğru döndüm. "Geleceğini tehlikeye atmak istemiyorum Hadriel. Bir sürünün senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Bunun işe yarayabileceği başka bir yol olmalı."

"Buraya, sana uyuyorum. Yani, evet, ikimiz de göze batıyoruz ama en azından bunu birlikte yapıyoruz. Ayrıca, kraliçenin danışmanı olacağım. Bu da bir şeydir! Kıyafetlerim olacak, güzel partilere gideceğim ve yıllar önce uzaktan izlediğim her şeye katılacağım. Beni de alın!"

Hafifçe kıkırdadım ve yürümeye devam ettim. Aklımda bir varış noktası olmasına rağmen, onaylamayacağını bildiğim için ona bundan bahsetmedim.

"Neye karar verirsiniz verin," dedim, "mutluluğu hedefleyin.

şeyler. Yalnızken elbiseler ve partiler eğlenceli değildir."

"Beni bırakma, ben de yalnız kalmayayım."

"Merhaba, Garip Hanım." Vemar yolun aşağısındaki duvarı itti ve ben de kendimi tutamayıp sendeleyerek durdum. Koyu kahverengi teninde göze çarpan yeni beyazlamış dişlerini gösteren bir gülümseme yüzüne yayıldı. Derin kahverengi gözleri parlıyordu ve iri ellerinden birini son derece renkli ceketinin cebine sokmuştu.

"Ne..." Tek çıkarabildiğim buydu.

Gülümsemesi, eğer mümkünse, artarak devam etti ve elini yakasının sarı kadifesinde gezdirerek ceketin yoğun tasarımındaki sarının bir kısmını ortaya çıkardı. Dar siyah pantolonu, güçlü ve sağlam kalçalarını tamamen gizleyemese de, ince kalçalarından sarkıyordu. Sarı kadife -ya da ona benzer bir şey- elbise ayakkabıları ve mavi bir cep mendili takımı "tamamlıyordu".

"Ne..." Tekrar söyledim.

"Sürpriz," dedi Hadriel şaşkınlıkla, tekrar yürümemi sağlamak için kolumu tutarak. "Prens onu, sen kraliçeliğe yükselene kadar geçici koruman olarak görevlendirdi. O zamana kadar normal muhafızlarınızın düzgün bir şekilde eğitileceğini umuyoruz. Prens aralarına girer girmez kimi korumaları gerektiğini unutmuş gibi görünüyorlar. Bu yüzden, sizin tehlikeye girmek için her şeyi göze alacağınızı doğru bir şekilde anladığından, onlarla birlikte çalışacak. Eninde sonunda hepimiz birlikte öğreneceksiniz ama düzgün uçmayı öğrenene kadar sizi Arleth ve Dee idare edecek."

"Ve bu arada"-Vemar kollarını açtı-"Rolümü oynuyorum. Bak..." Yaklaştı ve desenin içindeki küçük sarı bir siki işaret etti. "Üzerimde bunlardan otuz yedi tane var ve tanıştığım tüm güzel küçük kurtlardan hepsini bulmaya çalışmalarını istiyorum. Vereceğim her ipucu için ikimiz de bir parça giysi kaybetmeliyiz."

"Dur tahmin edeyim..." Hadriel ses tonu düz, dedi. "Ceketin içinde otuz altı tane ve ipuçları dağıtıldıktan sonra o kadar da gizli olmayan bir tane mi?"

Vemar ellerini kalçalarına dayadı ve göz kırptı. "Çok zekice, Bay Butler. Nereden bildiniz?"

Hadriel öfkelenmişti. "İnsanları aletlerini aramak için kandıran ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? İnan bana, 'sosis bulma' buralarda iyi bilinen bir oyundur. Eğer daha fazla müşteri istiyorsan, ev çalışanlarına sor. Ağızlarına sokacakları yeni bir şey için minnettar olacaklardır. Ve şimdi Bay Danışman."

Vemar başını geriye attı ve gülmekten titreyerek kahkahalar attı.

"Benimle çalışmanın gülünç kıyafetler gerektirmediğini biliyorsunuz, değil mi?" Yolumuza devam ederken sordum, ben önden gidiyordum ve onlar dikkat etmiyordu.

"Bu hiç de saçma değil." Vemar ceketini düzeltti. "Kesinlikle çok saçma, evet. Bunu giyme eğilimindeyim GİYİM çünkü bu gülünç." Hadriel cevap verdi.

"İnsanları silahsızlandırıyor. Kimseyi silahsızlandırmayacaksın. Onlar

muhtemelen seni etrafta böyle dolaşırken görmek daha çok endişelendirir. Temelde akli dengesi bozuk diye bağırıyor. Sırada ne var? Bıyık bırakıp kendini benim ikizim gibi mi göstermeye çalışacaksın?"

"Nasıl istersen."

"Lütfen yapmayın." Hadriel inledi. "Bana yeterince sataşıyorlar."

Vemar ona doğru baktı, etrafında aniden inanılmaz derecede yoğun bir güç titreşimi vardı. Küçük tüylerim diken diken oldu.

"Sana kim sataşıyor?" diye hırladı.

Hadriel titreyerek elini salladı. "Bunun için endişelenme. Beni aptal yerine koyarak aletini sallamana ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

Arka kapıya ulaştık ve aniden iki adam da durdu.

"Nereye gidiyoruz kuzum?" Kapıyı iterek açtığımda Hadriel sordu.

Vemar hızla etrafımda koştu, ellerini uzatarak yolumu kesti. "Üzgünüm Garip Hanım ama dışarıda olmamanız gerekiyor. Prens'in emri. Hemen geri dönün."

"Sadece yürüyorum. Kesinlikle hiçbir efor sarf etmiyorum." Ona irademle vurdum ve onu yolumdan çektim.

"Öğrenmen gereken çok şey var," diye mırıldandı Hadriel ona. "Aşkım, beni dinle. Prens senin dinlenmeni ve rahatlamanı istiyor. Senin için değil, onun için, anlıyor musun? Zavallı adamın ödünü kopardın. Ona bir mola ver. Bugün evde kal, seni şımartmasına izin ver, sonra yarın, sana evde kalmanı emretmeyi unuttuğunda, ne istersen yapabilirsin. O zaman benim suçum olmaz."

"Haber bile olmayacak," diye cevap verdim. "Sadece kısa bir mola vereceğim ve geri döneceğim. Her zamanki camla hızlıca bir şeyler yapmalıyım yoksa mahvolacak. Cidden, hiç zaman almayacak."

"Tuhaf Hanımefendi, lütfen." Vemar bana yetişti, şimdi diğer tarafımdaydı. "Bu benim ilk günüm. İstemiyorum

Prensi ilk günümde hayal kırıklığına uğratmak. Artık burada yaşayacağım. Bir işe ihtiyacım var."

"Oh, bu harika!" Çimlerin üzerinde yürürken "Evet, burada harika bir gelecek görüyorum" dedim. "Evet. Burada büyük bir gelecek görüyorum. Biz de burada daha fazla ejderhayı bize katılmaya ikna edebilirim. Ancak başarılı olabilmem için prensin iyi tarafında olmam gerekiyor."

"Yapacaksın, Vemar, söz veriyorum. Haberi bile olmayacak."

Sınıf kulübesine yaklaştım ve bitkilere baktım, Delaney'yi sıraların arasında dolaşırken ve ellerini yapraklara vururken gördüm. Muhtemelen budama yapıyordu.

İçeride, Arleth çalışma masasının arka köşesinde oturmuş, düzenimi bozmamaya özen gösteriyordu. Ancak diğerleriyle birlikte kuruyan yeni bir yaprak koleksiyonu vardı.

"Nedir bu?" Yanında durarak sordum.

Sert gözlerle bana baktı, sonra bakışları kardeşimin elinde bir defterle oturduğu köşeye kaydı. Hannon defteri bıraktı ve yanıma geldi.

Arleth işine geri dönerek, "Boş zaman elbiseleri şatoda kalmalı," dedi.

Hannon elbiseme kaşlarını çatarken ben yaprakları işaret ettim.

"Boş elbiseler yaraları kontrol etmek için iyi değildir," dedi ve etek ucunu tutmak için uzandı.

"Oh-whoa. Bekle!" Yüzümü buruşturdum. "Burada olduğunu fark etmemiştim. Tam olarak iç çamaşırı giymemiştim."

Kumaşı yanmış gibi yere düşürdü.

"Dün onu kıyafetsiz gördün," dedi Arleth. "Ne zaman yer değiştirse ve kalede bir kavgaya karışsa, etrafta kıyafetsiz dolaşıyor. Ne fark eder ki?"

Ami olarak tanıdığım kadın, kraliyet iddialarından arınmış bir şekilde karşımdaydı. Geri döndüğü için mutluydum.

Hannon, "Onu yer değiştirdikten sonra görmek daha az sarsıcı olur," dedi. "Elbisesini kaldırıp iç çamaşırı giymediğini görmek akıl almaz bir şey olurdu."

Arleth kalçasını çıkardı ve bir süre ona baktı. "Tanrım, Hannon. Bu yaşta yüzün mü kızarıyor?" Kapıda oyalanan

Hadriel ve Vemar'ı işaret etti.

"Biriniz Hannon'a yardım etsin. Kaleye geri dönmeden önce muayene edilmeli" - sert bir bakış attım - "dedi."

"Kusura bakmayın ama her ne sebeple olursa olsun alfanın eşinin elbisesini kaldıracak değilim. Hayatıma değer veriyorum. Sanırım ben gözcülük yapacağım." Vemar kapıdan çıkmak için Hadriel'i iterek geri çekildi.

Hadriel doğruldu. "Pekâlâ. Eğer bana bağırılması gerekiyorsa, o zaman bu pantolonlar bunu yapmak için iyi. Lekeleri gizlerler..."

"Oh, Tanrı aşkına." Arleth budamakta olduğu otu bıraktı ve masanın köşesine geldi. "Hadriel, çık dışarı," diye bağırdı. "Kendini ve o ejderhayı biraz kullan ve su borusunun yanındaki tencereleri doldur. İşin bittiğinde onları kaynatmak için içeri getir ve Dee'ye yardıma ihtiyacı olup olmadığını sor. Etrafta takılacaksanız, kendinize biraz faydanız dokunsun."

Hadriel iri gözlerle, "Evet, hanımefendi," dedi ve hızla uzaklaştı. Şimdi muhtemelen ona kendini kirlettirecek iki kişi vardı.

Arleth bana ulaştı ve omuzlarımdaki kayışları kabaca yakaladı.

"Meme uçlarını kapatmaya hazır ol," diye mırıldanarak kumaşı belime kadar indirdi.

İnanılmaz derecede garip hissederek söyleneni yaptım. Neyse ki bu Hannon için yeterli görünüyordu. Bandajları görünce hemen rahatladı ve dirseğimi iterek yoldan çekti.

"Boğazın nasıl?" diye sordu bandajın kenarını sıyrarak.

Derimi çekiştirirken irkildim. "İyiyim. Ağrı ya da acı yok. Ejderhama erişebildiğim için iyileşme çok daha hızlı oluyor."

Başını salladı ve bandajı yerine koydu. "Buna çoktan baktın mı?"

"Leala yaptı."

Tekrar başını salladı ve geri çekildi. "Her şey yoluna girecek. Bugün sakın ol ve yarın kendine dikkat et. Sen neyle başa çıkabileceğini biliyorsun ama prens bilmiyor. İyileşirken onu aklından çıkarma. Bir sonraki danışma çemberi adayıyla görüşmeden önce biraz zamanım var, bu yüzden diğerlerine yardım edeceğim... kendimi işe yarar hale getireceğim."

"Sakinleştirici varlığın her zaman işe yarar Hannon, eğer oturmak istersen." Arleth köşedeki sandalyeyi işaret etti.

Hannon bir an için onu inceledi. "Eğer istersen."

OceanofPDF.com

YEDİ

Hannon

Kraliçenin tam olarak ne istediğini biliyordum; Nyfain gelip onu alana kadar Finley'i izlememi istiyordu. Kraliçenin endişesi havada kıvrıldı, hayvanımın onu topladığı yerde derinlere gömüldü. Kraliçe Finley'nin vahşi ve aceleci olduğunu düşünüyordu. Sadece kardeşimi tanı mıyordu.

Finley'nin büyük riskler aldığı doğru ydu ama bu her zaman kendinden daha büyük bir amaç içindi. Bir yaban domuzuyla savaşırdı çünkü ailesi açlıktan ölmek üzereydi ve ete ihtiyaçları vardı. Kendini iblis kralla takas ederdi çünkü sevdiği insanları kurtarmanın tek yolu buydu. Ve Dolion'u savaş alanında ezme fırsatını değerlendirirdi çünkü bu onun halkına yönelik tehdidini sona erdirecekti.

Yine de Finley'nin hayatta kalmak için sağlam bir iradesi ve tehlikeyi atlatmasını sağlayacak içgüdüleri vardı. Ayrıca güvendiği insanlara ne zaman dayanması gerektiğini de biliyordu. Nyfain'den önce, onu iyileştirmek ve ailemizin bakıcılığı görevini paylaşmak için hep yanımdaydım. Şimdi ise ben ve onun güvende kalmasını sağlamak için dünyayı ateşe verebilecek büyük, güçlü bir alfa ejderhası vardı.

Zarif elbisesini yerine yerleştirirlerken kız kardeşime sırtımı döndüm ve köşedeki yerime oturdum. Burası benim alışmaya çalıştığım bir yerdi, tıpkı Finley'nin yeni rolüne alışmaya çalıştığı gibi. Eskisi gibi aynı tehlikelerle ya da aynı taleplerle karşı karşıya değildik. Babam baba ve bakıcı rolünü yeniden üstlenebilecek kadar sağlıklı olduğu, kalede yaşadığı ve korunduğu için artık onun yerine bu rolleri üstlenmemize ihtiyaçı yoktu.

Kız kardeşim de ben de benimsemeye zorlandığımız hayatı kaybetmiştik ve bunu yaparken amacımızı da yitirmiştik.

Ama o yeni bir tane bulmuştu. Ben bulamadım. Tam olarak değil. Zamanımı ve çabamı bu yeni danışma çemberine harcamaya çalışıyordum ama Nyfain'in umduğu kadar benimsemiyordum. Hayvanım, aileme ve eski köyüme bakma görevinin tadını çıkardığı gibi meydan okumayı benimsemiyordu.

Tekrar oturdum ve not defterimi elime aldım. Danışma kurulu için son seğıimlerimi yapma zamanı neredeyse gelmişti. Ondan sonra ne olacağından emin değildim. Umarım daha fazla zamanımı alacak bir şeydir.

"Bu ne?" diye tekrar sordu kız kardeşim, bir yığın camgöbeği yaprağını göstererek.

"Bu da deneyinize bir katkı," diye yanıtladı Arleth, bitkilerine geri dönerken. "Getirdiğiniz kitaplardan bazılarını okuyordum ve kütüphanede işime yarayabilecek birkaç tane daha buldum. Düşünüyordum da..." Bir an durakladı, ne dediği anlaşılmıyordu. Duygularını saklamakta en az prens kadar iyiydi. Belli ki bu öğrenilmiş bir beceriydi. "Everlass'ın her zaman kendine ait bir akı varmış gibi görünmüştür. Bunu fark ettiniz mi?"

Finley'nin "düşünme ifadesi" yüzünü kapladı. Kaşları çatıldı, gözleri uzaklaştı ve dudakları hafifçe yana çekildi. Bu aslında bir uyarı ifadesiydi. Bunu taktığında onu rahatsız etmeyin, yoksa başınıza çok kötü bir şey gelirdi. Öfkesi prensinkinden çok daha iyi değildi.

"Ona bir görev verirsiniz, o görevi elinden gelenin en iyisini yapmak için yola çıkar," diye devam etti Arleth. "Ejderhalar söz konusu olduğunda, bu iki katına çıkar. Everlass iksirleri ve taslakları en çok bizim üzerimizde işe yarıyor gibi görünüyor. İksirlerimizin diğer yaratıklar için ayarlanması gerekiyor -faeriler en iyisini basit formüllerle yapıyor. Şekil değiştirenlerin biraz daha asidik olması gerekir. İblisler..." Omuz silktilti. "İblislerin neye ihtiyacı var? Hiç duymadım. Ejderhaların iblisler için bir şeyler yapma alışkanlıkları yoktur."

"Diğer yaratıklar hakkında bunu bilmiyordum. Ağrı kesici içeceğin bu yüzden mi bu kadar kötü kokuyordu?"

Arleth bakımını yavaşlattı, kaşları düştü.

Hayır, o zaman. Finley insanları nazikçe kırma konusunda pek iyi değildi. Umarım kraliçe ona nasıl yapılacağını öğretebilir.

Finley fark etmemiş gibi görünüyordu. "Yani bir iblis için en iyi ne tür bir cereyanın işe yarayacağını bulursak, büyülerinin etkilerine karşı koymak için tam tersini kullanabilir miyiz?" Gözlerini kıstı. "Ya da belki tersini değil. İkisini de denemem gerekecek." Birden başını kaldırıp bana baktı. "Savaştan sonra iblisleri ve perileri sormadım bile. Onlar iyi mi? Tüm iblisler hâlâ bizimle mi?"

"Evet," diye cevap verdim, bir bileğimi dizimin üzerinden geçirerek. "Ejderhalar nöbetçiydi ve her ihtimale karşı kaldılar. Periler odalarına kapandılar. Yine de Calia'nın prensle konuşmaya hevesli olduğunu hissediyorum. Muhtemelen evinin çağrısını hissediyordur."

"Biliyorum," diye cevap verdi, malzemeleri yanına çekmeye başlamıştı bile. Otlarını, hayatı boyunca bu işi yapmış birinin rahatlığıyla karıştırıyordu. Onun durumunda bu çoğunlukla doğrudu. En azından bahçeyle uğraşacak yaşa geldiğinden beri.

İşe koyulduğunda, "Nyfain farklı ziyaretçi gruplarının her birinin ayrıntılı bir akşam yemeğine ihtiyacı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Resmi işleri olan bir prens olarak muhtemelen haklı. Ama zaman kaybı gibi görünüyor."

"Bunu ona söyledin mi?" diye sordum. "Hayır," diye yanıtladı.

"Ve yapmamalısın da," dedi Arleth. "Resmi yemeklere katılıyor, böylece onu saraylarına davet etmeleri istenecek. Ya da en azından bu Calia için geçerli. İşler böyle yürüyor. Şu anda kaba saba, hatta acımasız biri gibi görünebilir ama bir sarayın ince işleyişi konusunda eğitim aldı ve bu bilgiyi müttefik edinmek için kullanıyor. Ona güvenin. O ne yaptığını biliyor."

Finley cevap vermedi, kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Yeni bir duygu kapladı içimi; endişe. Ne düşündüğünü biliyordum: O ne hakkında olduğunu biliyor olabilir ama benim o dünyada nasıl var olacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Ona küçük bir gülümseme ve cesaretlendirici bir baş hareketiyle yalnız olmadığını söyledim. Ve gerçekten de yalnız değildi; düzgün bir yemek masasında nasıl oturulacağını öğrendiğimden emin olmam gerekiyordu.

Bunu yapılacaklar listeme not etmek için not defterimi almak üzere uzandım.

"İblislerin savaştığı bazı sınıfları seçtim," dedi Arleth, Finley için daha rahat bir konuya geri dönerek. "Tarla tüm hasarla mücadele ediyor ama toparlanacaktır. Daha kötü görünüp de güçlü bir şekilde geri dönen tarlalar gördüm. Ama iğrenç yaratıklar tarafından çiğnenen bazı bitkileri kullanmayı deneyebileceğinizi düşündüm. Belki düşmanı oğlumdan temizlemek için daha çok çalışırlar."

Finley bana o bakışıyla baktı ve ben de hemen defterimi bırakıp ayağa kalktım, bir fincan alıp suyun yanına gittim. Bardağı benden aldı ve geri vermeden önce içine malzemeleri doldurdu.

"Bir kepçe olmalı-"

"Aldım," dedim ona, raftan alarak.

"Dün yaptığın şu iksir..." Arleth kurnaz bir bakışla ona bakarak başladı. "Çok çabuk iyileşir."

"Öyle olmalı," dedim, suyu doldurup soğuması için Finley'nin yanına koyarken. "Evimize sürekli topallayarak girdiği için hızlı ve etkili bir şeye ihtiyacı vardı."

"Ve yapması da kolay," diye ekledi Finley.

"Diğer yaratıklarla tanışmalı ve onları anlamalısın Finley, böylece tariflerini onların ihtiyaçlarına göre değiştirebilirsin, ama sonra bence yeteneklerinle bu krallığa para kazandıracaksın. Hem de çok para."

"İhtiyacımız var mı? Nyfain'e altınlarını verdin, değil mi?" diye cevap verdi, şimdi başka bir şey üzerinde çalışıyor, odanın etrafından çeşitli kaplar ve buharda pişirilmiş şeyler topluyordu.

"Hayır, o olmaz. Çok sulu olur. Şurada." Arleth bir toprak parçasının üzerinde duran ve soğumakta olan bir tencereyi işaret etti. İkisi dans eden partnerler gibiydi, kimin önde kimin arkada olduğunu değiştiriyorlardı. "Ona verdiklerim krallığın bir zamanlar sahip olduklarının çok küçük bir kısmı. Buna ihtiyacımız var, güven bana. Büyüklüğü görmek için çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

Finley, "Bir anda büyüklüğe ihtiyacımız yok," diye cevap verdi. "Sadece düşmanlarımızın boğazlarını kesmemiz gerekiyor ki bu işi doğru yapmak için zamanımız olsun."

Finley'nin öfkesinden bir nefes beni gülümsetti. Ona bir düşman ver ve geri çekil. Bu yönden Nyfain'e benziyordu.

Kraliçenin kaşları saç çizgisine kadar yükseldi ama yorum yapmadı.

Finley donakaldı, kraliçenin seçtiği camgöbeğine baktı. Elleri çalışma masasının kenarını kavramak için yavaşça dışarı çıktı.

"Evet," dedi usulca, bakışları uzaklara dalmıştı.

Midemde kelebekler uçuştı ve kalbim hızlandı, Finley bu ruh hallerinden birine girdiğinde hep olan bir şeydi bu. Hayvanım içimde bir heyecan telaşıyla yuvarlandı, pek anlamadığım ama hissini sevdiğim bir şeydi bu.

Arleth neler olduğunu sormak için ağzını açtı ama onu susturmak için elimi kaldırdım. Finley bir aydınlanma yaşıyordu. Bu, karmaşık bir tedavi üzerinde çalışırken zaman zaman başına gelen bir şeydi. Birdenbire aklına gelen bir fikir, üzerinde çalıştığı şeyde katlanarak artan kazanımlar elde etmesini sağlıyordu.

Bazıları bu sıçramaları zekaya ve gelişmiş bir analitik yeteneğe bağlayabilir ve kız kardeşim zekiydi. Ama bu ondan daha fazlasıydı. Bu bir sihirdi. Tıpkı Nyfain'in bitkilerin büyümesi için şarkı söyleyebilmesi gibi, Finley de hasta insanları iyileştirmenin yeni yollarını sezebiliyordu. Bu tanrıçanın bir armağanıydı, bunu biliyordum. Tanrıça dokunuşluydu.

Finley pencereden dışarı bakarak, "Altın," diye fısıldadı. "Kan."

Arleth kaşlarını çattı ve belirgin bir şaşkınlıkla başını salladı.

Konuşmasını engellemek için elimi havada tuttum. Finley'nin konsantrasyonu şimdi bozulursa, ona çarpan şeyin ipini kaybedecek ve bir daha asla yakalayamayabilirdi.

Arkasını döndü ve Arleth'e baktı. "Rezervdeki büyü. Ona karşı koymak için kan kullandın. Nyfain'in kanını. Özgürce verilmesi gerekiyordu."

"Evet..." Arleth yavaşça cevap verdi. "Ama o bir büyüydü."

Finley tekrar arkasını döndü.

"Lanet de bir büyüdür, sadece daha kötücüdür. Nyfain bir değişimi zorladığında laneti değiştirdi. Özünde lanetin içinde bir delik açtı ve geride kendi iç yaralarının içine işleyen parçalar bıraktı. İçindeki yara izlerinin içine işleyen parçalar bıraktı-" Parlak güneş ışığına bakmaya devam ederken beni işaret etti. "İçinde yara izleri olduğunu söylemiştin Hannon ve haklıydın. İçindeki yaralar, o parçalarla iltihaplanıyor. Lanetin büyüğü yok edildi ama değiştirilmiş kısmı yok edilmedi. Farklı bir karşı büyüye ihtiyacı var."

Finley geri döndü, gözleri parlıyordu. Işıltı havayı doldurdu. Artık doğru yoldaydı, bunu hissedebiliyordum. O da hissedebiliyordu. Nyfain'i iyileştirecekti, tıpkı iblis hastalığını iyileştirdiği gibi. Tıpkı yıllar boyunca yüzlerce başka hastalığı iyileştirdiği gibi.

Gururlu bir gülümseme dudaklarımı süsledi ve onun zafer anının tadını çıkardım, duygularımı hayvanıma aktardım.

Finley harekete geçti, daha önce yarattıklarını fırlatıp attı ve yeniden başladı. Malzemeleri itti ve yenilerini kendine doğru çekti.

"İblis kanı," diye mırıldandı. "Everlass farklı türler üzerinde farklı şekilde çalışır. Eğer ona bir iş verersen, o işi yapmaya çalışacaktır. Ama yönlendirilmeye ihtiyacı var ve Nyfain'in içinde kaynayan büyü parçalarının dışarı çıkarılması gerekiyor."

Elleri soğuk su sızan bir tencerenin üzerinde hareketsiz kaldı ve gözlerini kapadı, çok hareketsizdi. İçimdeki hayvan çalkalandı. Tüylerim diken diken oldu.

"İblislerin yakıp yıktığı tarla, evet," diye fısıldadı, altın benekli gözlerini açıp bana dikerek. "Köyümüzün yanındaki, Hannon, Sable'ı iblislerden koruduğun yer, hatırladın mı? Kraliyet Ormanı'ndan geçerken bir noktada hasar olduğunu fark ettim ama uğrayacak vaktim olmadı. Şunlardan biraz toplayıp soğuk suda bekleteceğim. Bu ve..."

Finley bütün bitkilere tek tek dokunmaya ve kaşlarını gözlerinin üzerine indirerek odaya bakmaya başladığında, hayvanım bizim ne olduğumuzu biliyor, dedi.

"Bu ve..." dedi tekrar, çömleklerin arasında dolaşırken.

Bizim ne olduğumuzu bilemez, diye cevap verdim. Biz ne olduğumuzu bilmiyoruz.

Yine de hissediyor. Hissediyor, tıpkı o büyük ejderhanın hissettiği gibi. Yoksa neden seni danışma çemberinin başına getirsin ki? Bizimle krallığı arasında bir bağ kurmaya çalışıyor, böylece akrabalarımızı ve topluluğumuzu koruduğumuz gibi onu da koruyacağız. Böylece onlar için öleceğimiz gibi onun için de öleceğiz, düşünmeden, hissetmeden.

Kimse fark etmesin diye başımı hafifçe salladım. Hayvanımın söylediği şeyleri paylaşmaktan hoşlanmıyordum. Bazıları beni sinirlendiriyordu. Bazıları beni lanetliyordu.

"Takip etmiyorum," dedi Arleth Finley'e yaklaşarak.

"Özgürce verilen kanın belli bir büyüğü vardır," diye mırıldandı Finley. Bir kitap kurdunun kafasında, işe yaramayı bekleyen pek çok bilgi depolanma eğilimindeydi. Finley rastgele bir bilginin ortaya çıkarılıp eyleme dönüştürülmesine bayılırdı, özellikle de ilaçları söz konusu olduğunda. "Bu sağlıklı bir büyü. Birinin kendi özüyle, yani hayatının kanıyla yardım etme arzusuna dayanır. Serbestçe verilen iblis kanı, iyileştirici bir karışıma konursa, Nyfain'in yaralarından o büyü parçalarını çekip çıkarabilir. İblislerle iyi çalışan malzemeler onları daha da cezbedecektir. Ve sonra her zaman cam olan karışım iblis büyüğüne saldırmalı ve onu yakıp yok etmeli, ardından da iyileştirmelidir. Mücadele eden bitki doğru güce sahip olmalı. Bence kalabalık bir bitki çok fazla olacaktır. Onu serbest bırakacak olan şey bu. Bunu hissediyorum. Sadece doğru malzemelere ihtiyacım var."

"Koo-kooo," kapıdan içeri süzüldü. Sonra tekrar.

Finley sahte kuş sesini duymazdan gelerek, "Özgürce verilen iblis kanı," diye mırıldandı. "Bahse girerim Govam onu bana verecektir. Bana borçlu, piç kurusu."

Hadriel kafasını içeri soktu. "Merak ediyorsan söyleyeyim, o bir kuş değildi. Prens geliyor. Geliyor ve çok kızgın. Yine."

"Kahretsin..." Finley kapıya baktı, sonra odanın etrafına bakındı. "Buradan gizlice çıkmanın bir yolu var mı? O alana gitmem gerek. İstiyorum-"

Kapının pervazını heybetli bir varlık dolduruyordu; devasa omuzları neredeyse kapının genişliğini kaplıyordu ve sağlam vücudu sadece bir yırtıcının sahip olabileceği türden bir güç ve zarafet yansıtıyordu. Finley, altın rengi gözleri çalışma kulübesinin içini tararken dondu kaldı, bir an annesinin üzerinde durdu, eşini süzdü ve sonra bana çarptı.

Büyük ejderhadan güç kıvrılırken içimdeki hayvan kıpırdandı ve zar zor kontrol altına alınmış bir tehditle ruhumuza süründü. Bu hissi severek ve daha fazlasını isteyerek omuzlarımı dikleştirdim ve ayağa kalktım. Ejderha farkında olmadan meydan okumasını sürdürüyordu. Ben oldukça

Kendine yardım edemeyeceğinden emindi. Onun türünden birinin boyun eğmeye zorlanması doğaldı.

Çenemi biraz kaldırdım ve bakışlarımı sertleştirerek onu daha fazla güç kullanmaya teşvik ettim.

Gözleri parladı, içindeki alfa benim duruşumu ve duruşumu karşılık veren bir meydan okuma olarak içselleştirdi. Öfkesi yoğunlaştı. Kasları teker teker esnedi. Ejderhası o altın gözlerinin ardında hareket ediyordu, korkunç bir görüntüydü.

Prens yakında meydan okumam üzerine harekete geçecekti. Henüz harekete geçmemesinin tek nedeni Finley'le olan ilişkimdi. Bana vahşice davranması onu incitebilirdi. Bunu onun için istemiyordu. Ben de istemiyordum.

Ama hayvanım şu anda alfa ejderhadan aldığımız şeyi arzuluyordu ve içimizde tezahür eden güçten zevk alıyordu.

Nyfain'in öfkesi odaya yayıldı, kraliçenin dikkatini çekti ve kız kardeşimi gözle görülür bir şekilde arzuyla eritti - rahatsız edici bir manzara.

Onlar dikkatlerini dağıtırken, ben onu içime çektim, emdim. Öfke sarhoş ediciydi. Neşe kadar, zevk kadar... düşmanın korkusu kadar sarhoş ediciydi. Acı kadar faydalıydı. Acı çekmek kadar.

Kimseye söylemediğim kirli bir sırrım vardı. İnsanları okumakta çok iyi olan Nyfain'in tahmin etmediğini umduğum bir sır.

Hayvanım ortaya çıktığından beri, güçlü duyguları içselleştirme yeteneğine sahiptim. Onları hava gibi içime çekebilir ve hayvanıma verebilirdim. Orada demlenir, çalkalanır, savaşın sıcaklığında çiçeklenip genişleyerek beni güç ve kuvvetle doldururlardı. Hız ve çeviklik.

Hayvanıma, İblis Kral'ın şatosundaki iblislere benzer niteliklere sahip olduğumuzu söylemiştim.

Hayvanım, onların bize benzer nitelikleri var, tam tersi değil, diye cevap vermişti. İblisler tek bir duygu türünde uzmanlaşır ya da hiç uzmanlaşmaz. Seks iblisleri zevk peşindedir. Zindandaki yaratıklar sefalet peşindeydi. Ama ne

İblisler neşe mi arıyor? Sevgi mi? Hangi iblisler öfkeden ya da ruhun coşkusundan beslenir?

Belki de onlardan haberimiz yoktur.

Güzel. O zaman size şunu soracağım: Hangi iblisler sevdiklerine bakmaya ve onları korumaya çalışır? Duyguları bir güç kaynağı olarak kullanırsınız ve bu gücü sevdiklerimizin yaşamlarını iyileştirmek için kullanırsınız. Bu şeytani bir özellik değildir. Bizler kınanacak insanlar değiliz Hannon. Kesinlikle iblis değiliz.

Kuşkularım vardı. Hala öyle. O eklediğinde bile, Ayrıca, hiç kanatlı iblis gördün mü?

O zaman içimde gerilmişti, bedenimin sınırlarına hapsolmuş ama gökyüzüne çıkmak için çaresizdi.

Kanatlı iblis görmemiştim, hayır ve bu nedenle umutsuzca kanatları olmasını umuyordum. Alternatif için endişelendim.

Ejderhanın öfkesi küçük kulübeye pompalanmaya devam etti ve hayvanımı besledi. Bakışlarını tuttum, bunun tehlikeli olduğunu, o koca ejderhayı uçurumun kenarına gönderip gazabını hissedeceğimi biliyordum. Tahammülünün sınırına ulaşıyordu ve benim onu kışkırtmam sadece alevleri körüklüyordu.

Ama öfkesi çok tatlı, çok güçlüydü. Hayvanımı sarhoş etti. Sanki vücuduma yayılıyormuş gibi hissettim. Karşı koymak zordu.

Ancak bir an sonra çok uzun süre beklediğimi dehşetle fark ettim.

Aniden harekete geçti.

SEKİZ

Finley

Nyfain kardeşime doğru ilerlerken NEFESİM boğazımda düğümlendi. Kendimi zar zor onun önüne atmayı başardım. Kısa bir süre durdu, beni devirmemek için kolumu tutmaya uzandı, sert gözleri omzumun üzerinden bakıyordu.

"Hey, hey, whoa." Ellerimi hafifçe göğsünde gezdirdim ve sonra nazikçe boynuna doladım.

Bu jestin tatlılığı dostumdan yükselen öfkeyi dengeledi. Kasları biraz gevşedi ve sanki kendine engel olamıyormuş gibi bakışlarını bana doğru çevirdi. Gözlerini bana kilitleyip kendini sabitleyince öfkesi biraz azaldı.

"Neler oluyor?" Gözlerimi ondan kaçırmaya ve dikkatini dağıtmaya cesaret edemeyerek sordum. Hannon'un Nyfain'i kızdırmak için ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Nyfain'e bunu "düzeltme" şansı vermek istemiyordum. "İyi misin?"

Nyfain beni içine aldı ve daha da yumuşadı, başparmağı kolumu okşadı. Yine de hâlâ gergindim ve kardeşimle göz göze gelmek istemediği için başını kaldırıp bakmaktan kendini alıkoyduğunu söyleyebilirdim.

"Kardeşiniz çok tehlikeli bir çizgide yürüyor prenses. Onu ikna etmen için sana bir şans vereceğim. Bir dahaki sefere kendim hallederim. Benimle dışarıda buluş."

Aniden döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Derin bir nefes aldım ve yüzünü aşağı doğru eğmiş olan Hannon'a sorgulayan bir bakış gönderdim.

"Üzgünüm Finley," dedi hemen, Nyfain'in gidip gitmediğini görmek için kirpiklerinin arasından yukarı bakarak. Yüzünü kaldırıp utangaç bir ifadeyle bana baktı. "Özür dilerim. Hayvanım beni rahatsız ediyor. Ejderhanın öfkesini tetiklemeyi seviyor."

Kardeşimi inceledim, omuzlarındaki gerginliği ve başındaki hafif eğimi fark ettim. Hannon korkunç bir yalancıydı. Gözlerindeki yalvarışı gördüm. Bana söylemediği bir şey vardı ama bu konuyu kapatmamı istiyordu.

Beni dikkatle izleyen Arleth'e bir bakış attım ve bu konuyu ondan öğrenmeye çalışmaktan vazgeçtim. Bu artık bir aile meselesiydi ve o bunu paylaşmak isteyeceğim türden bir aile değildi. En azından şimdilik.

Dedim ki, "Onun öfkesini kışkırtarak paçayı kurtarabilirim Hannon. Yapamazsın."

"Biliyorum. Benim hatam."

"Bu hatayı bir daha yaparsan ne olacağını duydu."

"Evet."

Topladığım malzemelere bir göz attım ve işe koyulmak için açık bir dürtü hissettim. Beynim fikirlerle dolup taşıyordu. Bu yaklaşımın doğruluğunu hissediyordum. Çırpınan everlass'ı çalıştırmanın. Bunca zaman göz ardı edilmişti, zavallı şey. Parlamak için bir şansı hak ediyordu.

Nyfain beni bekliyordu, sağlığım için endişeleniyordu. Onu korkutmuştum. İyi olduğumdan emin olmak için bir süre benimle ilgilenmesi gerekiyordu. Bunu biliyordum çünkü o neredeyse öldükten sonra ben de aynı şekilde hissetmiştim.

Derin bir nefes aldım, yavaşça dışarı verdim ve kanımdaki ateşi ve heyecanı yatıştırmaya çalıştım.

"Tamam." Arleth'e doğru döndüm. "İşte yapacağın şey." Onun iksir, ilaç ve merhem stoğuna doğru ilerledim. Sadece bir tanesini denemiş olmama rağmen hepsinin ne işe yaradığını biliyordum. "Bunu al... bunu... ve bunu..."

Biraz daha güçlü olması gerektiğinden emin olduklarımı çıkardım.

"Şuradaki soğuk suya batırılmış camı kullanarak her birinden yeni bir parti yapın." İçinde herhangi bir bitki bulunmayan leğeni işaret ettim. "Aynı tarif, farklı bitki türü."

"Dozaj?" diye sordu.

Muhtemelen işbirliğine hazır olmasına şaşırımalıydım ama kafam çok meşguldü.

Cevap vermeye başladım ama sonra durdum, iyice düşündüm, sezgilerimi dinledim. Hannon üşümüş gibi kollarını ovuşturuyordu ama dikkatimi dağıtmaması için döndüm.

"Normal miktarın dörtte üçü," dedim usulca, bir an havada asılı kalmasına izin verdim, tam olarak emin değildim. Bu çok mu güçlü olurdu? İçimden bir ses soğuk suda mücadele eden bitkinin güçlü olacağını söylüyordu. "Keşke deneyen ben olabilseydim."

"Omuzlarımızda asılı duran görevi dengelemeli ve yapamadığımız şeyleri yapmak için başkalarını kullanmalıyız," dedi Arleth, sanki sık sık duyduğu bir şeyi tekrar ediyormuş gibi.

"Doğru. Güzel. Ben derim ki... yarısını dene- Hayır. Üçte ikisi. Üçte ikisini dene. Bakalım nasıl olacak."

Başını salladı ve dediğimi yapabilmek için üzerinde çalıştığı şeyleri hızla toplamaya başladı. Bir an acı içinde izledim ama kendimi bir adım geri atmaya zorladım. Ve sonra bir adım daha.

Hannon ruh halimi okuyarak yumuşak bir sesle, "Yarın ilk iş olarak buna başlayabilirsin," dedi. "Erken kalkabilir ve yapman gereken şey her neyse ondan önce... oraya gidebilirsin."

"İlk iş uçacağız," dedi Arleth. "Saraydaki ilk iş, hafif bir kahvaltıdan hemen sonra demektir."

"İşte, gördün mü?" Hannon bana doğru ilerledi ve bir elini omzuma koydu. "Erken kalk ve buraya gel. Prensın seninle gelmekten memnun olacağına eminim. Burada kahvaltı edebilirsin ve sonra kraliçe seninle uçuş için buluşabilir."

"Her zamanki gibi mantıklı Hannon," dedi Arleth, artık ihtiyaç duymayacağı bitkileri yeniden asarken, ihtiyaç duyduklarını da indirdi.

"Peki," dedim, ruh halim kararıyordu.

"Evet." Hannon başını salladı. "Öfke ve kızgınlık üzüntüden çok daha iyidir."

Kaşlarımı çattım ve onu hafifçe ittim. "Beni okumakta biraz fazla iyi olmaya başladın Hannon," dedim karanlık bir sesle. "Mahremiyet ihlali, belki?"

"Bu benim işim," diye cevap verdi hemen.

"Aslında değil. Git bir danışma çemberi seç."

Karmakarışık istasyonuma son bir kez baktıktan sonra everlass kulübesinden çıktım ve Nyfain'i çok uzakta değil, ellerini arkasında kavuşturmuş, araziye bakarken beklerken buldum. Hadriel ve Vemar yan yana, omuz omuza, sırtları dimdik duruyordu, muhtemelen hareket edip Nyfain'in dikkatini çekmekten korkuyorlardı.

"Hey," dedim ses tonumu dengelemeye çalışarak. "Hazır."

Yanında durduğumda bana bakmadı ama başını daha uzağa çevirerek küçük bir iç geçirdi.

"O üzgün-" diye başladım ama Nyfain sözümü

kesti. "Kabul edeceğin bir uzlaşma nedir?"

"Ne?" Ben sordum.

O zaman bana baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kabul edeceğin bir uzlaşma nedir? Bitkilerini çalıştırmak istediğini biliyorum. Ve evet, yarın erkenden seninle birlikte yapacağım. Ama bugün kendini fazla yormanı istemiyorum."

"Biliyorum." Ellerimi uzattım. "Ben buradayım. Hadi kütüphaneye gidelim."

Başını hafifçe salladı. "Ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum, tatlım. Çok kötü bir ruh halindesin çünkü ben

ve inanılmaz derecede dikkatin dağılacak. Bunu sadece benim için yaptığını biliyorum. O zaman. Senin kabul edebileceğin bir uzlaşma nedir?" Gözlerine tehlikeli bir parıltı girdi. "Fazla çaba sarf etmeden çok sakın bir uzlaşma."

Ona gülümsedim, elimde değildi ve kolumu beline doladım, böylece ona yaslanabildim. O da beni kollarının arasına aldı.

"Birkaç yaprak toplamaktan memnun olurum. Sadece bu ve ben tamamen seninim."

Tarlaya bir göz attı.

"Hayır," dedim. "Oradan değil. Köyümün yakınındakinden. Yaratılmasına yardım ettiğim köyden."

Yüz ifadesi düştü.

O hayır diyemeden ben dedim ki, "Atları alabiliriz. Bunlar yorucu değil. Ya da... ejderhan beni ağzında taşıyabilir." Kaşları birbirine çarptı. "Sırtında mı?"

Ofladı ve başka tarafa baktı. "Lanet olsun sana, Finley. Neden işimi hiç kolaylaştıramıyorsun? Seni korumam gerekiyor ama seni kendinden bile koruyamıyorum."

"Biliyorum. Ne boktan bir iş. Ama cidden bebeğim, buna değecek. Göreceksin. Pullarını nasıl düzelteceğimi ve kanatlarını nasıl geri getireceğimi biliyorum. Biliyorum!"

Aceleyle dudaklarıma yapıştı, emmeden önce dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

"Hayır demeliyim," dedi. "Rahatsızlığınıza değmem."

Geri çekildim ve ona şüpheli bir bakış attım. "Şu anda kimi kandırıyorsun?"

"Boşver-"

"Günün ortasında, yaramı neredeyse hiç hissetmediğim bir zamanda bir cam tarlasına yürümek, rahatsızlığıma değmez-"

"Boşver dedim-"

"-İşkence gördüm- şu anda kimi kandırıyorsun?"

Dudaklarımı tekrar yakaladı ve dudaklarını dudaklarıma değdirirken gülümsediğini hissedebiliyordum. Ona karşı sıvıya dönüşmemek için çok uğraştım ve başaramadım. Dilimi kovalarken usulca inledi, ağzımı yalayıp yuttu, ellerini sırtımda gezdirdi ve beni sıkıca tuttu. Sert boyu karnıma bastırıyor, çıkarılıp emilmek için yalvarıyordu. Ya da üzerine oturmak için.

"Tamam," dedi, konuşabilmek için yeterince geri çekilerek. "Sen kazandın. Hadi gidip yapraklarını alalım. Ama ondan sonra yalnız kalabileceğimiz bir yere gideceğimize söz ver."

"Kütüphanedeki köşemiz," diye fısıldadım, gözlerim kapalı, uzaklaşmak istemiyordum. Ellerimi onun inanılmaz geniş omuzlarında gezdirdim ve sonra ona verdiğim izi hafifçe takip ettim. Titredi. "Kirli bir kitap okuyormuşum gibi hissediyorum."

"Sana kirli kitabı okumama ne dersin?"

Gülümsemem dudaklarımı büktü. "Kulağa bir rüya gibi geliyor."

Kendimi ondan ayrılmaya zorladım, bedenim de zihnim kadar uğulduyordu. Onu istiyordum ama aynı zamanda bir tedavi bulmayı da istiyordum. İkisini de eşit derecede istiyordum. Bana ikisini de yapmama izin verecek bir adam verdiğin için teşekkürler tanrıça.

"Sadece gitmem gerek-"

"İşte başlıyoruz." Arleth, yanında Hannon ve iki sedir tepsisi taşıyan kardeşimle birlikte cam kulübeden çıktı. Araziye doğru ilerledi. "Belki de güvenilir danışmanlarınızdan biri kaleye haber verip tarlaya gitmek için atlara ve bir arabaya ihtiyacımız olduğunu söyleyebilir. Delaney ve ben renkli ceketli büyük ejderhayla oraya uçabiliriz. Bu birkaç atı kurtarır - itiraf ediyorum, ahırların neye benzediğini kontrol etmedim." Parmağını dudağına götürdü. "Saksı yaprakları için bir arabamız var mı?"

Ona şaşkınlıkla göz kırptım ve aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Geliyor musun?"

Bana küçümseyici bir bakış attı. "Tabii ki geliyorum. Hasat yapmak istiyorsun. Yardım edeceğiz."

Delaney her zamanki cam tarlasında durmuş, kollarını iki yana açmış bizi izliyordu. Neler olup bittiğini merak ettiği belliydi ama öğrenmek için o kadar yolu yürümek istemiyordu.

"Belki kız kardeşin de gelmek ister?" Arleth, Hadriel'e sert bir bakış atmadan önce hoş bir şekilde sordu.

"Finley, sevgilim, kötü bakışlar alıyorum." Hadriel durduğu yerde kamburlaştı ve Vemar'ın yüzünde kocaman bir sırtma belirdi. "Onun pasif-agresif emirlerine kulak vermeli miyim? Bu hepimizi bir sürü dertten kurtarabilir."

Arleth sabırla beni bekledi. Nyfain'in mizahının bağına içine işlediğini hissedebiliyordum.

"Evet, tabii, neden olmasın. Vemar, git kız kardeşimi getir, olur mu? Muhtemelen kalede bir yeredir. Her santimini öğrenmeye niyetli. Personeler sor. Dash'i takip edemiyorlar ama her zaman nerede olduğunu biliyor gibi görünüyorlar."

"Elbette, Garip Hanım." Koşar adımlarla uzaklaştı.

"Hadriel, kraliçenin pasif bir şekilde emrettiği gibi yap ve Atlara ve arabaya bakın," dedim, bir şekilde suratımı asmamayı başararak.

Hadriel koşarak uzaklaşırken, "Günah işleme yeteneği için tanrıçaya şükürler olsun," diye mırıldandı.

"Son kral döneminde asla dayanamazdı," dedi Arleth, onun gidişini izlerken.

Nyfain için parmağımı kaldırdım. "Uçmama izin yok, değil mi?"

"Hayır," dedi beni kollarının arasına alarak. "Yürümek de yok.

Dinlenmelisin."

Kolumu boynuna doladım ve iyice sokuldum. "Bu konuda utanmalıyım."

"Neden?"

"Sorunu görememeniz endişe verici. Bu asla durmayacağınız anlamına geliyor."

"Yapmamı ister misin?"

Cevap vermemek için dudaklarımı birbirine kenetledim çünkü dürüst olmaktan kendimi alıkoyamazdım ve gerçekten de arkadaşımın beni taşımasına izin vermemeliydim

Çocukmuşum gibi her yerdeydim. Nasıl hissettirdiğine bakılmaksızın iyi bir görüntü değildi.

Bunun yerine, Nyfain kollarına sarılmış beni yerde yürütmeye başlarken ve Hannon ile Arleth Delaney'i beklerken, sessizce, "Kardeşime orada ne oldu?" diye sordum.

Biraz ayıldı. "Gizli tuttuğu çok fazla gücü var. Sonunda hayvanı kendini göstermeye karar verdiğinde, sanırım pek çok kişinin gözünü açacak."

"Bu seni neden endişelendiriyor?"

"Hayatım boyunca hiçbir zorluktan korkmadım. Beni alt edebileceğini düşündüğüm biriyle de hiç karşılaşmadım. Onun hakkında emin değilim. Bence bu bir savaş olurdu ve senin iyiliğin için umarım iş o noktaya gelmez."

"Geri adım atmadığın için mi?"

"Bir meydan okumadan değil, hayır. Bu benim içimde yok. Kaybetmek de öyle."

Tüylerim diken diken oldu ve ona biraz daha sokuldum. "İşler o noktaya gelmeyecek. Gelmeyeceğinden emin olacağım."

"Her zaman kararları sizin vermenize izin vermeyebilir."

"Daha dikkatli olmalısın. Ben hiçbir şey çağırmam. Ben kendimi yaparım, o da onu. Birlikte ailemizi hayatta tuttuk. Ona sadece işlerin ben tarafıyla ilgili olduğunda ne yapması gerektiğini söylüyorum. Şu anda hiçbir şeyden sorumlu değil, bu yüzden benim yardımına ihtiyacı yok. Danışma çemberine sahip olduğunda ise, sadece bekleyin. Gerektiğinde otoriter olabiliyor."

Nyfain homurdandı ve umarım bu onu tatmin etmiştir.

Umarım danışma çemberi Hannon'u tatmin etmiştir. Kesinlikle gizli bir şeyler saklıyordu ve onu sıkıştırmak istesem de bunun tehlikeli olduğunu hissetmiyordum. Ne onun için ne de bir başkası için. Yine de hayvanıyla ilgili olup bitenlerden rahatsız olduğunu hissediyordum. Belki de bu yüzden henüz yer değiştirmemişti. Tanrıça, hayvanımla zorlu bir başlangıç yaptığımı biliyordu. Muhtemelen sadece zamana ihtiyacı vardı.

SABLE VE DASH DE GELDİ, Dash peşlerine takıldı çünkü babam Vemar'dan onu beladan uzak tutmasını istemişti. Küçük kardeşim Hannon'la giderken, ablam Hadriel'in arkasına bindi. Arabanın gıcırdayan bir tekerleği vardı ve Hadriel tarlaya giderken yol boyunca bundan yakındı.

Ayağımı eyerin üzerinden salladım ama beklemem emredildi. Ancak güç beni bir sevgili gibi okşadı, bu yüzden Nyfain'in "kendime zarar vermemem" için yanıma gelip beni aşağı indirmesine izin verdim. Yaramı, ben geri itmeden bana bebek yapmak için bahane olarak kullandığından emindim ama kaleden ayrılmamamı açıkça söyledikten sonra buraya kadar gelmeme izin verdiği için ona izin verdim.

"İşte orada Hadriel, acele et." Arleth tarlanın bir ucundaki büyük huş ağacını işaret etti.

"Geçmişteki nazik kraliçeye ne oldu?" diye mırıldandı, atını gezdirdikten sonra dizginleri bir ağaç dalının üzerine atarak atın başıboş dolaşmasını engelledi. "Bu çok saldırgan."

"Sawhorse... tam şurada." Arleth işaret etti. "Nyfain?"

"Elbette." Nyfain şakağıma bir öpücük kondurdu ve onu almak için arabaya doğru yürüdü.

"Ve şurada." Bir başkasını işaret etti. "Hannon?"

Hannon tek kelime etmeden Nyfain'i takip etti.

"Vemar, kıyafetler lütfen," dedi dönüp bakmadan. Vemar tarlanın kenarında durmuş herkesi izliyordu. "Çabuk giyinmemizin bir nedeni var. Burada çocuklar var."

"Özür dilerim, Bayan Kraliçe. Gidip sık ceketimi giyeyim."

Başını hafifçe salladı. Dee'nin kaşlarını çatma çabaları, dudaklarının köşelerindeki belirgin eğilme ile baltalandı. Çocukların dinlemediğini umuyordum ama yine de

artık kaledeydi. Birkaç ay öncesine göre artık bir seks partisine denk gelme ihtimalleri çok daha düşük olsa da, konuşmaları yumuşatmak daha zordu.

Arleth emir yağdırırken ben de merakımdan Nyfain'i huş ağacına kadar takip ettim. Yaklaştığımda, dalları sallanarak, titreyerek ve ısıldayarak canlandı.

"Lanet olsun, Finley, dikkat et!" Hadriel attan atladı ve birkaç adım koştu, sallanan ağaca bakarken yüzünü koluyla siper etmek için döndü.

Nyfain hariç herkes durdu ve Nyfain'in her zaman notlarını ve eşyalarını benim için sakladığı küçük çalıya doğru ağacın etrafından dolanırken gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde baktı.

"Nyfain kılıcını tam buraya koydu, Arleth," dedim ona, işaret ederek. "Silaha ihtiyacım olduğunda. O zamanlar birbirimizi... görmüyorduk ama mektuplar aracılığıyla haberleşiyorduk. Bana kılıcın senin olduğunu söylemedi."

"Bilseydin kabul etmezdin," diye cevap verdi, testereyi kurarken sesinde sevgi vardı.

Dudaklarımı yana çektim, bunun doğru olduğundan pek emin değildim...

Kraliçe, Hadriel'e yaprak toplamak için bir sedir tepsi getirmesini işaret ederek, "Savaşta beri o kılıcı taktığını görmedim, genç Finley," dedi.

Kılıç, Arleth ile akşam yemeğimizden sonra odamızda bekliyordu. Not bırakmamıştı. Belli ki onu bana geri vermek istemişti ama kullanamayacağım ve bana ait olmayan bir şeyi asla giyemezdim. Leala'ya iade etmesini söyledim.

O günün ilerleyen saatlerinde, bu kez bir notla birlikte tekrar ortaya çıktı.

Başka bir şey olmasa da güzel. Tacı taktığınızda törende kullanın. Yerinizi garantileyecektir - A

"TAMARA bana bunu nasıl kullanacağımı öğretmekle TEHDİT EDİYOR," dedim Arleth'e, tarlada dolaşırken. "Bir amaca hizmet edene kadar onu takmamaya karar verdim. Ve bu amaç sadece törensel olmayacak, tabii tören Dolion'un kafasını kesmeyi içermiyorsa. Henüz kimse beni buraya kadar takip etmedi. Dışarıda kalın." Durakladım. "Dash, az önce ne dedim ben?"

Donup kaldığını ve geri dönmeye başladığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Son derece sinsi ve yakalanması zor biri olabilirdi ama bu onun tahmin edilemez olduğu anlamına gelmiyordu. Beni takip etmeyi her zaman sevmiştii.

Sıralardan birinde yürürken gözlerimi kapadım, ellerimi bitkilerin üzerinde gezdirdim ve bu tarlada geçirdiğim onca zamanı hatırladım. Her zaman izinsiz giriyordum. Her zaman yakalanmaktan korkmuştum. Bitkilerin arasında gizlice ilerlerken, ilerledikçe budarken, küçük çuvalıma hasat yaparken karanlık beni kucaklamıştı.

Şimdi bana bak. Burada, gün ışığında, kraliçe ve altın prensle birlikte. Hayatım ne kadar da inanılmaz bir hal almıştı. İblis diyarlarında çektiğim acılara değdi, hiç şüphesiz. Gözümü kırpmadan tekrar yapardım.

Kendimi bitkilere yeniden tanıtırken derin nefesler aldım. İblisler onlara zarar vermiş, bitkilerin çoğu zehirlenmiş gibi solmuştu. Ama yine de...

En hastalıklı bitkilerin arasında tamamen yeniden yeşermiş bir yama buldum. Sadece bu da değil, yapraklarda garip bir parlaklık vardı. Neredeyse ışıkla kaplanmış gibiydiler.

Ellerimi kalçalarıma dayadım. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Kesinlikle hiç okumamıştım.

Bir şey dönmemi sağladı... ve Hannon'un temkinli bakışlarını yakaladım.

"Hannon'ın kahramanlık yaptığı yer burası," dedi Sable, ona tutunarak. "Ben de yardım ettim, değil mi Hannon? Sen yaklaşabilesin diye yem rolü oynadım."

"Yaptın. Oyun oynamasaydın seni kurtaramazdım," diye yanıtladı Hannon, beni izleyerek.

Başımı salladım ve arkamı döndüm. Ne tür bir hayvan saklıyordu bu?

Sırf yapabildiğim için tarlada bir tur daha attım ve yarı yolda "Dash, çık dedim!" diye bağırdım.

"Tam bir baş belasısın," diye seslendi Sable ona.

"Kibar ol, Sable," diye mırıldandım ve iblislerin bulunduğu alana geri döndüm. "Nyfain, lütfen tepsiyi getir."

Herkes tarlaya süzülürken ben de bitkilerden hasat yapmaya başladım. Vemar everlass ile pek çalışmamıştı ama bitkilerin önemini bildiği için bu işi kolayca benimsedi. Tüm ejderhalar öyledir. Bizi zindandan kurtardıklarından bahsetmiyorum bile. Hadriel'in bahçeciliğe olan yeni aşkı onu uygun bir öğrenci yapmıştı. Hannon çoğunlukla sadece geziniyor, parmaklarını bitkilerin üzerinde dolaştırıyordu. Hiçbir zaman bahçe işleriyle uğraşmamıştı ve belli ki öğrenmek de istemiyordu ama akışına bırakmaktan mutluydu.

"Küçük kardeşine iyi öğretmişsin Finley," dedi Arleth sağlıklı bitkileri budayıp beslerken ve hasat edilecekleri seçme işini bana bırakırken.

"O kadar da zor değil," diye yanıtladı Dash, tehlikeli durumlara gizlice girmekte olduğu kadar bitkiler konusunda da çevikti.

"Artık şarkı söyleyebilir miyiz?" Sable sordu.

"Henüz değil," diye cevap verdim, iblis bölgesini bitirip parıltılı bitkilere yaklaştım.

Nyfain elinde yeni bir tepsiyle yanıma dönüp onlara bakarken, "Bunu daha önce hiç görmemiştim," dedi.

Arleth yanıma geldi ve omzumun üzerinden baktı. Biraz daha yaklaşırken yapraklardan birine dokundu. Sonra Delaney bize katıldı, ikisi de daha yakından bakmak için eğildiler.

"Ne oldu?" Delaney sessizce Arleth'e sordu.

Arleth başını salladı. "Belki de düşman kanının etkisi?" Sesini yükseltti. "Hannon, demiştin ki

Buradaki iblisleri öldürdün mü?"

Hannon başını çevirdi. "Onlarla savaştım, evet. Gerçekte nerede öldüklerinden emin değilim."

Arleth, "Çocukların önünde bu korkunç bir konuşma," diye mırıldandı.

"Bu çocuklar o kötü adamın ölümünden çok daha fazla dehşet gördüler, sizi temin ederim," diye cevap verdim. "Tamam, dağılın. Bunlardan bazılarını toplamak istiyorum. Nyfain ve Sable, isterseniz devam edin ve şarkı söyleyin."

"Neden diğer yaprakları toplarken şarkı söylememizi istemedin?" Nyfain sordu, ben bitkilerin etrafında dönüp tüm yapraklarına bakarken sabırla bekledi. Hiçbiri solmamıştı. Hiçbirinin budanmaya ihtiyacı yoktu.

"Çünkü şarkı söylemek solan bitkileri iyileştirecek ve ben de önce onlardan biraz yaprak toplamak istedim. Bunlar zaten çok sağlıklı."

Başımı salladım, gerçekten anlamamıştım. Onları toplamak bile istemiyordum, çok güzellerdi. Ya yapraklar aynı şekilde geri gelmezse?

"Böyle bitkilerle dolu özel bir bahçem olsun isterdim," dedim parmağımla yapraklardan birine dokunarak. "Bunlar herhangi bir gül ağacının olabileceğinden çok daha güzel. Daha görkemli."

"Nasıl meydana geldiklerini bulup çoğaltman gerekecek," dedi Nyfain bir yaprağı koparıp doğal mumsu yüzeyden garip ışığın kaybolup kaybolmayacağını görmek için incelerken.

"Bir iblisi öldürmek için özel bir bahçeye sürüklememeyi tercih ederim."

"Belki onu buradan alıp oraya dikebiliriz. Bundan hoşlanmayacaktır ama şarkı söyleyerek onu canlı tutabilirim."

"Teşekkürler bebeğim, ama sorun değil. Burada mutlular. Muhtemelen. Bilemiyorum. Süper everlass bir bitki gibi bir şey. Belki her yerde mutlu olabilir. Göreceğiz."

Yaprağı bir süre daha izledim ve sonra bir tane daha koparmak için eğilmeden önce tepsiye koydum. Nyfain şarkı söylemeye başladı,

Bitkilerin etrafında dolanırken diğlerleri de bana katıldı ve bu bitkinin bunu yapacağını iliklerime kadar hissettim. Bu bitki çok büyük bir fark yaratacaktı.

Keşke nasıl olduğunu bilseydim.

OceanofPDF.com

NINETEEN

Finley

"İÇERİK?" Nyfain, tekrar kale arazisine ulaşp atları ahıra yerleştirdikten sonra sordu.

"Evet, teşekkür ederim," dedim Vemar'ın el arabasını içindekileri boşaltması için everlass kulübesine doğru çekmesini izlerken. Arleth tepsiler için örtü getirmeyi akıl etmişti. Dash'in arabaya oturması ve onları tutması gerekiyordu ki bu onun inanılmaz eğlenceli bulduğu bir şeydi.

"Finley, sevgilim..." Hadriel arkamızdan seslendi, Sable hâlâ eyerdayken atının dizginlerini tutuyordu. "Sable ders almak istiyor. Sakıncası var mı?"

"Ben de!" Dash ahırdan dışarı koşarak bağırdı. Onun içeri girdiğini bile görmemiştim.

"Yaralanmalarına izin vermeyin," dedim.

Hadriel elini göğsüne götürdü. "Beni ne sanıyorsun?" diye öfkeyle karşılık verdi.

Gözlerimi devirdim ve Nyfain'in elimden tutup beni şatoya geri götürmesine izin verdim.

Tarladan ayrılmadan önce Hannon'ı sessizce bir kenara çekmiş ve parlayan yapraklar hakkında bir şey bilip bilmediğini sormuştum. Onu yakından izledim, onu okumakta çok iyiydim.

Bunca zaman sonra. Hayır cevabını verdiğinde, hayvanının Sable'ı kurtarmaya hazırlanırken yaydığı bir güç patlamasıyla dönüşmüş olabileceğini düşündüğünü itiraf edene kadar onu zorladım. Bunun olduğunu hissetmiş ama anlamamıştı.

"Tekrar yapabilir misin?" diye sormuştum.

Beni incelerken kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşmuştu. "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım değer verdiğim biri büyük bir tehlike altında olmalı. Onu açıp kapatabilecek gibi görünmüyorum. Ama deneyebilirim."

"Dene," demiştim, "ama benim için değil. Vites değiştirsen de değiştirmesen de hayvanıyla birlikte çalışmayı öğrenmelisin. Güven bana, ileride yardımı dokunacak."

Bir süre beni inceledikten sonra, "Hayvanım diyor ki, deneyeceğiz, böylece bahçenizde everlass olabilir." dedi.

Harika, diye homurdandı ejderham. Sen bir kaçık olduğun için onun daha iyi bir kardeş olmasını kaldırabilirim, ama onun hayvanı da mı benden daha nazik? Saçmalık. Onu evlatlıktan reddet.

Tamamen aynı fikirde değildim.

"Nereye?" Nyfain elimi bırakıp kolunu kalçama dolayarak sordu.

Kolumu beline doladım. "Kütüphane. Kirli kitap. Hatırladın mı?"

"Sadece fikrini değiştirmedikten emin olmak istedim." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sen ve annem birlikte son derece iyi çalışıyorsunuz. Sahaya gittiğimizde herkese emir yağdırmasına alınacağını düşünmüştüm."

"Ne yaptığını biliyordu. Bırakalım da yapsın."

"Ve sen herkese dışarıda kalmalarını söylediğinde... o yaptı." "Ne yaptığımı biliyordum. Yapmama izin veriyordu."

Eğildi ve başımın üstünü öptü. "Kendimi ölmüş ve tanrıçaların cennetinde yaşıyormuş gibi hissediyorum. Böyle hasat yapmak, eşimle, annemle, ailenle-"

"Penis ceketini unutmayın. Ceketinin tasarımına gizlenmiş bir grup çük giyen bir adam olmadan hiçbir hasat tamamlanmış sayılmaz."

"Benim deli kralım muhtemelen mezarında ters dönüyordur."

"Cehennemde çürüdüğü sürece pek umurumda değil." Altın gözlerine bakabilmek için onu yavaşlattım. "Bu mutluluğu hak ediyorsun Nyfain. Yürümeye zorlandığın karanlık yolun seni tüketmesine izin vermedin ve sonunda şafağı buldun. Bunun için çalıştık, sen ve ben. Bunun için savaştık. Şimdi bunun tadını sonuna kadar çıkaralım ve çok sevmediğimiz, çok gülmediğimiz, çok oynamadığımız ve çok sevişmediğimiz tek bir günün bile geçmesine izin vermeyelim."

"Siktir, seni seviyorum." Beni kollarının arasına aldı.

Güldüm. "Beni tekrar kaldırmanın ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Kalenin eşiğinden geçtik. "Seni yalnız bırakmaya çalışıyordum."

"Bu senin uzay versiyonun muydu?" "Senin değil miydi?"

Beni kütüphaneye taşıırken yine güldüm, koridorlarda yürürken herkesin dağılmasına neden oldu. Günün erken saatlerinde yaptığı tüm o gürültü patırtıdan sonra, görünüşe göre personel onunla birlikte olmamayı tercih ediyordu. Bundan şikâyetçi değildim.

"Kirli kitap mı?" Beni arka köşedeki şezlongumuza indirirken sordum, kütüphanenin geri kalanı, önünde asılı duran büyük bir duvar halısı tarafından çoğunlukla görünmez kılınmıştı. Arkasındaki küçük masanın üzerinde büyük bir büst duruyordu ve yanındaki bitki, köşedeki şezlongda oturan herhangi birinin görüşünü engelleyecek kadar büyüktü. Yine de, o kişinin aradan bakmasına ve kütüphanedeki diğerlerini gözetlemesine izin verecek kadar boşluk vardı. "Birini seçeyim mi?"

"Hayır. Bırak o neşe benim olsun. Ben sadece birini biliyorum."

Köşedeki gizli odadan geri döndüğünde, artık gizli kalmasına gerek olmayan bir odaydı.

Deli Kral gitmişti, arkama oturdu, bacaklarını iki yanıma koydu, böylece göğsüne kıvrılabildim.

"Baştan mı okuyayım, yoksa ilk ateşli sahneye mi geçeyim?" diye sordu, kitabı bana doğru uzatıp açtı, böylece bana sarılıp aynı anda okuyabilecekti.

"Belki sana dokunmak için sabırsızlanana kadar biraz okurum, sonra devam ederiz."

"Tamam." Bununla birlikte, ilk sayfayı çevirdi ve çalışmaya başladı.

Sesi zengin ve etkileyiciydi, okurken temposu inip çıkıyor, her karakter için sesini biraz değiştiriyordu. Kendimden geçmiş bir şekilde oturdum, tamamen içine çekildim, hiç ilerlemesini istemedim - hatta pantolonunu çıkarmak zorunda hissedeceğimi, dikkatini dağıtacağımı ve bu büyüğü anı kesintiye uğratacağımı bildiğim buharlı kısımlara gelmesini bile istemedim.

Tam kitapları değiştirmeyi önermek üzereydim ki, bir cümlemin ortasında duraksayarak sinirlendi. Ellerinden biri kitaptan ayrılıp koluma doğru kaydı ve beni olduğum yere sabitlercesine tuttu. Yan tarafa baktı, bitkinin içini ya da etrafını görmek için biraz eğildi.

"Weston içeri girdi," dedi yumuşak bir sesle ve ben de dönüp alfa kurdun kütüphanenin girişinde durduğunu gördüm. İleri doğru yürüdü, koltuklara ve köşeye baktı. Kimseyi görmeyince başını biraz aşağı eğdi ve durakladı. Buradan bile kokladığını anlayabiliyordum ve sonra bize doğru döndü.

"Kurtların koku alma duyusu bizimkinden daha iyidir," diye fısıldadım, işitme duyularını da merak ediyordum. "Ya da en azından onun kalibresindeki kurtlar için öyle."

Weston bir adım bile yaklaşmadan, "Ekselansları, sizinle konuşmak istiyordum," diye seslendi. "Burada olduğunuzu duydum. Gözlerden uzak olduğunuzu görebiliyorum. Başka bir zaman geleyim mi?"

Nyfain nefesini tuttu, kitabı hafifçe indirdi, eli kolumdan aşağı kayd. "Özür dilerim prenses," diye mırıldandı. "Burada biraz durmamız gerekecek." Sesini yükseltti. "Buraya. Bir sandalye getir."

Bir an için Weston'ı gözden kaybettim ve sonra ayak seslerinin bize doğru geldiğini duydum. Elinde kütüphanenin uzak köşesindeki yuvarlak masanın sandalyelerinden biriyle gözlerden uzak küçük alanımızda belirdi. Bize yaklaştığında sandalyeyi şezlongumuzun ayak ucuna yerleştirdi ve oturmak için etrafımızda dolaştı.

Tam olarak resmi bir pozda olmadığımız için Nyfain'i iterek kendi yerime oturdum ama Weston elini kaldırdı.

"Merak etmeyin, yüce-"

"Lütfen bana Finley de," dedim ona.

"Finley, o zaman." Bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu ve bu bir şekilde dokunaklı görünüyordu. "Lütfen benim yüzümden hareket etme. Ben bir kurdum. Baskılanmış eşlerden payıma düşeni gördüm. Bazıları kendilerini eşlerinden asla ayıramazlar."

Ona mahcup bir gülümseme verdim ve arkama yaslandım, eskisi gibi sarılmadım ama yine de Nyfain'i bir sandalye olarak kullandım. Kolunu belime doladı ve beni sıkıca kendine çekti.

"Senin için ne yapabiliriz, alfa?" Nyfain sordu.

"Bana Weston deyin."

Nyfain başını eğdi.

Weston, "Konuşmak istediğim birkaç konu var," diye söze başladı, "resmi bir akşam yemeği yerine rahat bir ortamda konuşmaya uygun olursunuz diye düşündüm."

O yemeklerden nefret ettiğimi duyduğunu biliyordum.

"Elbette," dedi Nyfain.

"Öncelikle, açık konuşayım. Krallığınızdaki kurtların yarısından fazlasını sürüme kattım."

Durakladı, gözleri Nyfain'inkilere dikilmişti.

"Lütfen bana buraya okuma zamanımızı bir meydan okumayla bölmek için geldiğini söyleme." İnledim. "Çünkü bu

affedilemez ve seni kendim öldürmek zorunda kalacağım. Senden hoşlanıyorum Weston. Seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

Bakışları bana kaydı, gözleri büyüdü. Başını geriye atıp boğazını ortaya çıkarmadan ve derin, zengin bir tonda kahkaha atmadan önce yüz ifadesinde bir mizah parıltısı belirdi.

"Yaptığı şey bu değildi tatlım," diye mırıldandı Nyfain kulağıma, kahkahası sözlerine eşlik ediyordu. "Ama en azından artık sen ve okumaların söz konusu olduğunda nerede durması gerektiğini biliyor."

Utanmadım bile. Bilmesi daha iyiydi. "Hayır Finley, meydan okumuyordum. "Hayır Finley, meydan okumuyordum.

intihara meyilli." Weston elinin tersiyle gözlerini sildi. "Alfa, halkının bir sürüye duyduğu özlemin fazlasıyla farkında. Ben sadece durumu değerlendirmesine yardımcı oluyordum."

"Ah." Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Çok fazla insan var," diye devam etti, sol gözünü tekrar silerek, dudaklarında bir gülümseme belirdi, "ve etkili olabilmem için çok dağılmış durumdalar. Son savaşta birçoğunun bocalamasına izin vermek zorunda kaldım, böylece en önemli eyleme odaklanabildim. Neyse ki iblisler köylerle fazla ilgili görünmüyordu. Bu bir şans eseri idi. Bununla birlikte, güvenlik ve pratik nedenlerle, sürünün işleyen bir hiyerarşiye bölünmesi gerekiyor, böylece az sayıda kişiyi yönetebilirim, onlar da bütünü kontrol etmeme yardımcı olabilirler." Durakladı. "Beni takip mi ediyorsun?"

Nyfain'e bakıyordu ama ses tonundaki değişiklik benimle konuştuğunu gösteriyordu.

"Evet," diye onayladım.

Hafifçe başını salladı. "Ancak son savaştan bu yana, şekil değiştirenlerden sürüden çıkarılmaları için çok sayıda talep aldım. Bu, bu insanların bağlantılarını koparmamı istedikleri anlamına geliyor. Onları serbest bırakmamı. Sizin... Sadece adını söyleyeceğim, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu mahkemedeki tüm durumu kafamı karıştırıyor. Bu taleplerden biri Hadriel'den geldi."

"Kabul ettin mi?" Sesimin hissettiklerimi yansıttığının farkındaydım, kaygı ve umut eşitti ama elimde değildi. Onun çağrısı benim için önemliydi ve başka türlü davranamazdım. Hadriel'in mutlu olmasını istiyordum ve söyledikleri ne olursa olsun, bir sürünün bunu onun için yapabileceğini biliyordum. Bağlantının ona verdiği güveni, gücü gördüm. Onun Weston'a ihtiyacı vardı, benim ona ihtiyacım olduğundan daha fazla. Bencilliğimin onun yoluna çıkmasına izin veremezdim. Yine de istedim.

"Herhangi bir isteklerini yerine getirmeden önce alfa ile konuşmak istedim."

"Sadece..." Parmağımı kaldırdım. "Daha açık olmak gerekirse, çıkmak isterlerse ve bir alfa buna izin vermezse ne olur? Kendi istekleri dışında içeride kalmaya zorlanırlar mıydı?"

"Çoğu alfa, bir kurdu yeterli mesafe ve irade gücüyle kaçamayacağı kadar sıkı bir şekilde sürüye bağlayamaz," dedi. "Bu durumda ben nadirim."

"Öyleyse... senin gibi bir alfa. Bırakmazsan ne olur?"

"Bu alfaya meydan okunmalı ve yenilmelidir
-."

"Bu durumda, öldürülmüş," diye mırıldandı Nyfain.

"Eğer bu mümkün değilse, sürü alfayı yenmek için birlikte çalışabilirdi. Bu da işe yaramazsa, sürüden iki ayakları üzerinde kaçmaları ve mücadeleyi kazanabilecek birini bulmaya çalışmaları gerekirdi. Benim güç seviyemde ve büyü yeteneğimde bir alfa için bu çok gerçek bir endişe. Alfa olmak büyük bir onur ama aynı zamanda büyük bir sorumluluk. Benim gibi biri güç tarafından yozlaştırılırsa gerçek bir sorun olur."

"Yikes." Yüzümü buruşturdum. "Peki, bu durumda, tekrar söyleyeceğim.

Lütfen seni öldürmek zorunda bırakma beni."

Weston'ın gülümsemesi gerildi ve arduvaz grisi gözleri parladı. "Elimden geleni yapacağım. Ciddiyim, güç yozlaştığında neler olduğunu hepimiz biliyoruz. Rolümün çok bilincindeyim ve sürümden gelen geri bildirimlere çok açığım. Bunu yapmadığım bir zaman gelirse, umarım acımasızca alaşağı edilirim."

Bakışları Nyfain'e kaydı ve Nyfain'in hafifçe başını salladığını hissedebiliyordum. Bir söz istendi ve bir söz verildi. Bu aslında Nyfain'in benden çizgiyi aşarsa onu öldürmemi istemesi gibiydi. Bu adamlar güç skalasının en tepesindeydiler ve ahlaki olarak yollarını kaybederlerse ne olacağından endişe ediyorlardı. O kadar iyi adamlardı ki halklarını, sürülerini ya da eşlerini kendilerine karşı korumaya çalışıyorlardı.

Bir an için başımı Nyfain'e yasladım ve ani hislerimi ifade etmek için kalçasını okşadım. Beni biraz sıktı, aramızdaki bağdan sıcaklık yayılıyordu. "Bazıları . şunlar istekleri," Weston dedi, değil at hepsi "Buraya getirdiğim sürü arkadaşlarımdan biriydi."

Bağın içinde şaşkınlık uçtu.

"Görünüşe göre ejderhalar arasında savaşmayı heyecan verici buluyorlar," dedi Weston. "Bildiğim kadarıyla bu daha önce hiç yapılmadı. Belki burada yapılmıştır...?"

"Hayır," diye cevap verdi Nyfain. "Ejderhalar genellikle yerde dövüşmezler. Açıkçası ben yapmak zorundayım ve on altı yıllık pratiğim var. Finley onları aşağı çağırmasaydı diğerleri de bunu yapamazdı. İradesi inanılmaz derecede güçlü ve bunu emirlerini uygulamak için nasıl kullanacağını bulmuş."

Geri çekildim ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ejderham emri verdi ama onları zorlamadık."

"Ejderhan da senin gibi iradesini bir silah olarak kullanmalı. Bu yüzden başın beladayken Vemar hemen inmedi. İradenle saldıracağından ve çapraz ateşte kalacağından endişelendi. Ejderhanın onu kullanmadığını fark edene kadar yardımına koşmadı, neredeyse çok geçti. Ama komutları etrafında yılan iradesi yapıyor ve insanların yapmaları gerektiğini düşündüğü şeyi yapmalarına yardımcı oluyor."

Bunu biliyor muydun? Ejderhama sordum.

Söylediklerimi yapmalarını istediğimi biliyordum ama hayır, bunu isteyerek yaptığımı bilmiyordum.

Öğrenseniz iyi olur, yoksa gücü kötüye kullandığımız için bizi öldürecekler.

Dramatik.

"Tam bir sik suratlı," diye mırıldandım. Weston sırttı, daha önce kasvetli olan gözlerinden duygusallık akıyordu.

"Emirlerime güç katmamdan bir farkı yok," dedi Nyfain, beni kendisine doğru çekerek. "Ya da Weston'ın kurtlarına bağları aracılığıyla komut vermesinden. Eğer düşündüğün buysa, bunun için sana kızmayacaklar."

"Önce Hannon, şimdi de sen. Birdenbire herkes zihin okuyucu mu oldu?" Homurdandım.

Nyfain Weston'a şöyle dedi: "Bildiğin gibi, lanet yüzünden şekil değiştirmeye yeni başladı. Ejderhaların normalde nasıl hareket ettiği konusunda şartlanmadı. İlk kez zindandan çıktıktan sonra şekil değiştirdi."

Weston gözlerini biraz kıstı. "Ejderhalarınızı artık yerde savaşmak üzere eğitmeyi planladığınızı duydum."

"Evet," diye yanıtladı Nyfain. "Bazıları tarafından"-beni sıktı-"bazı durumlarda yerde daha faydalı olabileceğimiz düşünülüyordu. Açıkçası, hoşlarına gitmese de, kimse bu noktaya itiraz edemezdi. Ejderhalar dün havada çoğunlukla işe yaramazdı."

Weston, "Sahada biraz yabancılık çekmiş gibi görünüyorlardı," dedi. "Ama ejderhan benim sürüme dahil olmasa da seninle sorunsuz bir şekilde çalıştık. Finley de öyle. Sanki... destansı boyutlarda bir kurt sürüsü gibiydi. Hepimiz için daha güvenli. Çok daha etkili. Ejderhalar ilk geldiğimizde havada kaldıklarında bile savaşta heyecan verici bir unsur vardı. Gökyüzünden korunmak bir kurt sürüsü için kesin bir avantajdır."

"Senin yerde olman bizim için büyük bir avantajdı," diye karşılık verdim. "İri ve güçlü olabiliriz ama birlikte çalışma konusunda o kadar iyi değiliz. Dediğiniz gibi, birbirimize bağlı değiliz. Ayrıca bazı tehditlerle başa çıkmak için çok büyük ve hantal ya da çok yüksekte ve uzakta olabiliriz. Kurt sürünüz boşlukları doldurdu. Bizi sağlam bir güç haline getirdi."

Weston'ın gözleri bana bakarken parlıyordu. "Seninle ilk tanıştığım andan beri farklı olduğunu biliyordum. Açık sözlülüğümü bağışlarsan, bir ejderhanın alışlagelmiş kibrine sahip değilsin, alfa. Ve siz majesteleri konumunuza sahip çıkarken, ben de sizdeki farklılıkları görüyorum. Savaşta bizi kullanmaktan çekinmedin. Ejderhalarınızdan çok kurtlara güvenmek anlamına gelse bile, aklınızı kullanarak liderlik ettiniz."

"Kazanmak istiyordum," dedi Nyfain. "İş dövüşmeye geldiğinde hiç gurur duymam. Artık yok. Ya kazanırsın ya da ölürsün. Bu kadar basit. Lanetten bu yana defalarca öğrendiğim bir ders bu, bazen ertesi güne kadar zar zor dayanıyorum. Savaşta kibre yer yoktur."

Weston başını eğdi. "Katılıyorum, gerçi ben bu dersi zindanlarda öğrendim. O zaman bile, pulları olmayan tuhaf bir ejderha türü, aynı derecede tuhaf bir kurt ve kırbaç saklatan bir maymun şey hepimizi bir araya getirip cehennemden bir yol açana kadar kafama dank etmemiştir." Bir bileğini dizinin üzerinden geçirdi. "Elbette kurtların sürüden çıkmasına izin vereceğim. Özellikle de bu krallıktan olanları. Ama burada onlar için güvenli bir yer olduğundan emin olmak istedim. Geçmişte onlara değer verilmedi."

"Geçmiş alevler içinde kaldı," diye hırladı Nyfain. "Kurtlara ne sunduğunuzu ve diğer yaratıkların da kendilerini dahil hissetmeleri gerektiğini biliyorum. Bunu nasıl gerçekleştirebileceğimizi araştırıyorum. Finley'in kardeşi Hannon, köylerin ihtiyaçlarıyla ilgili olarak saraya konuşacak bir danışma çemberi oluşturuyor ve içinde tüm hayvanlardan sesler olacak. Kendisi bir ejderha değil. Tarafsız olacak. Herkesin temsil edileceği, herkes için daha iyi bir krallık yaratacağız. Ancak ne yazık ki, sizin yaptığınız gibi genel bir sürü birliği oluşturacak kadar güçlü kimsemiz yok. İdare etmek zorundayız."

Adamların gözleri birbirlerine kilitlenmişti ve kesinlikle devam etmekte olan penis ölçme yarışması için bir cetvel çıkarmam gerekip gerekmeyeceğini merak ettim.

OceanofPDF.com

YİRMİ

Finley

"Sana kendimle ilgili bir şey söyleyeyim," dedi Weston, arkasına yaslanıp biraz gevşedi, ama gücü hâlâ etrafını sarıyordu. "Annem ve babam mahkemede büyüdü. Hangisi olduğu önemli değil. İkisi de kendi çapında kudretliydi. Üç erkek çocukları vardı, ben ortancalarıydım. Kardeşlerim saraya harika katkılarda bulundular ama ben güç ve sürü büyüünün nadir bir karışımına sahiptim ve saray bana altın gibi davrandı. Genellikle bir kurdun yükselmesi için mücadele etmesi, ilerledikçe öğrenmesi gerekir ama ben nadiren yapılan bir şeyle başlangıç aşamalarından hızlıca geçirildim. Yerleştirme için verdiğim mücadeleler kolayca kazanıldı. Beta için çok genç yaşta sıraya girdim. Aslında tarihteki en genç çocuktum. Ailem benimle daha fazla gurur duyamazdı. Mahkeme onların hayatıydı. Onların ebeveynleri ve onlardan önceki ebeveynleri de bu mahkemede idi. Onlar için hava gibiydi, onsuz yapamadıkları bir şeydi. Kardeşlerimi ve beni de aynı şekilde eğitmeye çalıştılar.

"Ne yazık ki, yeteneklerim nedeniyle küçük kardeşim kısa süre sonra onlar tarafından büyük ölçüde göz ardı edildi. Ağabeyim de öyle, ama o zaman kendi hayatını kuracak yaşa gelmişti. Benim

küçük kardeşim uzaklaşmaya başladı. Ailem de buna izin verdi. Ne de olsa aramızda en zayıf olan oydu. Duyurularının altında. "As o oldu Kayıyor, I oldu olmak duş dikkatle. Çok geçmeden görevlerimin n e l e r olduğunu öğrendim. Kraliyet ailesi seyahate çıktığında, beta olarak onlara eşlik ederdim. Bana kurtları arayıp bulmamı söylediler. için bizim krallık ve... çalmak Aslında, onları,

onları bir sürü bağıyla yakalamak."

Nyfain kıpırdamadan durdu ama çalkantılı duygular bağından geçti. Eğer babası böyle bir yeteneğe sahip olsaydı, hemen üzerine atlardı.

"İlk başlarda bu benim için ciddi bir endişe kaynağı değildi. Gençtim ve ailem bunda bir kusur görmüyordu. Mahkememizi güçlü kılacağını söylediler. Herkes diğer mahkemelerden üye çalmaya çalışır, dediler. Bu kolaydı. Ve ben birini aldıktan sonra, kraliyet aileleri bir arada kalmalarını sağlamak için ailelerini kapacaktı."

Nyfain, "Asillerin gelecek nesiller arasında ilk seçime sahip olmasını sağlamak için," diye homurdandı.

"Evet. Ve ben de buna uymaya devam edebilirdim. Ne de olsa bir sürünün nasıl gelişeceğini doğal olarak anlıyor gibiydim ve kraliyet ailesi de sürünün iyiliği için değişiklikler yapmama izin verdi. Benden vermeye istekli olduğumdan daha fazlasını istemediler. Ta ki kardeşim saraydan ayrılmaya çalışana kadar."

Durdu ve bana baktı.

"Görüyorsun ya Finley, kardeşim parlak bir yıldız olmayabilir ama çok güçlü bir soydan geliyordu. Beni doğuran bir soydan. Kraliyet ailesi bunu kaybetmek istemedi. Bu yüzden onun kalması için bana emir verdiler."

Weston parmaklarını saçlarında gezdirdi ve bir an için gözlerini kaçırđı, daha önce ondan görmediğim bir duygusallık içindeydi.

"Söylemeye utanıyorum ama yaptım. Lüks hayatımı ve mahkemedeki konumumu korumak için. Ailemin de onayıyla istediklerini yaptım." Alt dudağını emerek

dişler. "Kardeşim ondan sonra vahşileşti. Kendini yok etti. Vahşileşti. İnsandan çok hayvana dönüştü. İşte o zaman ağabeyim bana geldi ve daha zayıf olanları koruma görevimi yerine getiremediğimi söyledi. Ailemi korumak için." Başını iki yana salladı. "Bu kadar basit sözler beni derinden etkiledi. O haklıydı. Ne tür bir alfa halkını korumak yerine onlara zarar verir?"

Bir an durakladı, gözlerini hiçbir şeye dikmedi.

"Küçük kardeşimi serbest bırakmadım," diye devam etti. "Ona olan bağlılığımı sıkıca tuttum... ve diğer herkesi serbest bıraktım. Aslında bana ait olan azıcık şeyi aldım ve sahayı onunla terk ettim, onu sağlığına kavuşturana kadar yakınımnda tuttum, onu gerektiği kadar sık iki bacağa zorladım, düşüncelerindeki zehir nihayet kanayana kadar kurduyla savaştım, koştum ya da avlandım. Ancak akli başına geldiğinde onu serbest bıraktım. O noktada, kendi özgür iradesiyle kalmak istedi. Bu yüzden en yakın kasabaya taşındık, orada sürüyü öğrenmek için biraz zaman geçirdik ve sonunda meydan okudum, devraldım ve betam olma yolunda ilerlemesini izledim."

Buğulu gözlerimi kırpıştırdım. "Bu gerçekten çok tatlı bir hikâye."

"Soylular gitmenize izin mi verdi?" Nyfain sordu, sesi alışılmadık derecede kasvetliydi. Aramızdaki bağın içinden geçen duyguları okuyamıyordum, ki bu bizim için alışılmadık bir durumdu.

Weston bir an için onunla göz göze geldi. "Beni ellerinde tutmaya çalışırken değerli kurtlarını kaybetmekten yoruldular diyelim."

"İblis topraklarından döndüğünüzde..." Nyfain cümleinin uzamasına izin verdi.

"Kardeşim alfa rolünü üstlenmişti. Yeni bir beta bulmuştu. Sürü yapısının geri kalanı hâlâ yerindeydi. Onun himayesindeki kurtlar mutlu, sağlıklı ve refah içindeydi. Her zaman olması gerektiği gibi bir hayat sürüyordu. Sahaya pek uygun olmasa da, büyük ve uzak bir sürü için fazlasıyla yetenekli. Dahası, bir kez

öldüğü varsayıldığında, sürüye yönelik rastgele gibi görünen saldırılar durdu. Benim onlara veremediğim huzuru bulmuşlardı."

"Bu tatlı hikâye biraz boktan bir hal aldı," diye mırıldandım. Weston başını salladı. "Boktan değil. Kardeşim sonunda kardeşlerinin gölgesinden kurtuldu. Mutlu bir hayatı var.

sonsuz dek."

Nyfain, "Döndüğünü gördüğüne sevinmiş olamaz," dedi.

"Yaraya tuz basmak," diye fısıldadım ona.

"Hayatta olduğum için mutluydu. Ama görevi devralacağımdan endişeliydi, evet. Neyse ki önceden bir yükümlülüğüm vardı." Weston bana baktı. "Ona iki ayak üzerinde kalma nezaketini gösterdim, sadece bana ait olan para ve eşyaları aldım ve tekrar ayrıldım. Geçmişte bana en yakın olanlar benimle birlikte gitmek için ısrar ettiler. Sürüyü biraz zorlayacak, çünkü hepsi güçlü kurtlar, ama kardeşimin sayılarını artıracak büyük ve sağlıklı bir genç grubu var. Ona bir şey olmaz. Yine de, sayıya ihtiyacımız olmasaydı onları caydırmaya çalışırdım. Olduğu gibi..."

"Geri döndüğün haberi kraliyet ailesine ulaşacak mı?" Nyfain sordu ve ben burnumu kııştırdım çünkü Weston'ın hem sürüden hem de krallıktan ayrılmış olmasının neden önemli olduğundan emin değildim.

"Olacak, evet."

Nyfain saçlarımı okşayarak bir nefes verdi. Weston ona sabit ve sakin bir şekilde baktı ve ben bir karar alındığını hissettim. Meselenin görüldüğünden daha karmaşık olduğunu da hissettim, çünkü Weston yeni bir iş ve kalacak bir yer arıyorsa, bariz cevap lanet olsun evet, ne zaman başlayabilirsin?

"Bir dakika bekle," dedim elimi kaldırarak. "Neyi kaçırıyorum?"

Nyfain'in eli üst kolumun üzerine geldi. "Özür dilerim prenses. Açıklamak aklıma gelmedi."

Weston bana, "Benim gibi bir yeteneğin bir saraydan uzaklaşması çok zordur," dedi. "En azından benim krallığımda."

Nyfain, "Genellikle kimse bir saraydan uzaklaşmak istemez," dedi. "Annemden duyduğun gibi, benim deli kralım sarayını lüks içinde yıkar ve onları el üstünde tutardı. Bu sadece onu savunsunlar diye değildi. Başka bir yerde daha iyi bir hayat bulamasınlar diyeydi. Böylece ayrılmak istemezlerdi."

"Ve annen gibi denediklerinde şiddete mi başvurdu?" diye sordum.

"Tam olarak aynı şey değil ama yakın," diye yanıtladı. "İnsanların çekip gitmesini çok zorlaştırdı. Birçok mahkemenin bunu yaptığına inanıyorum."

Öfkelendim. "Yapmayacağız. Çünkü bu saçmalık."

Weston'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İnanıyorum ki, o pozisyonda olsaydın, küfürler savurarak ve sahanın yarısını da yanına alarak çekip gitmeyi tercih ederdin."

"Büyük olasılıkla," dedi Nyfain. "Bir duruma yeni bir çift gözle yaklaşmanın avantajları vardır."

Bu imayı kaçırmadım. Dezavantajları da vardı ve Arleth'in bunları aşmamda bana yardımcı olmasından çok memnundum.

"Demek ki rastgele saldırılar eski mahkemenin seni tekrar içeri tıkmaya çalışmasıydı," dedim.

"Evet," diye yanıtladı Weston. "Bazen zorla geldiler, bazen de gizlice girmeye çalıştılar. Ama bana bu kadar çok güç vermelerinin bir nedeni vardı: Pozisyonumda mükemmelim. Sıradanlığı alıp onu parlatabilirim. Güçlü bir ordu birlik gerektirir. Birlikte ayakta durmanın ve savaşmanın, ortak iyilik için birlikte çalışmayı öğrenmenin sonucudur. Bu, güven ve gurur aşlamakla ilgilidir."

"Demek ki buranın sıradanlığın krallığı olduğunu biliyorsun." Ona kaşlarımı kaldırdım.

Ofladı ve başını sallayarak öne doğru eğildi. "Bu, hayatım boyunca yaptığım hiçbir profesyonel toplantıya benzemiyor.

hayat, hatta kardeşimle benim aramda bile."

"Nedenine birazdan geleceğiz," dedi Nyfain. "Finley, sorunu açıklamak gerekirse, Kızıl Lupin Krallığı'nın kraliçesi ve kralı onun sarayımızda bulunmasını hoş karşılamayacaktır. Eğer eşit güçte olsaydık, fazla nüfuzları olmazdı. Ama onlar prestijli ve güçlü, biz ise... biziz. Bizi onu onlardan çalmakla suçlayabilirler. Konseyde lobi yaparak onun iadesini talep edebilirler ve eğer bunu yapmazsak bir ücret ödemek zorunda kalırız. Büyü yetenekleri ve güç seviyesi göz önüne alındığında, çok büyük bir ücret olduğunu tahmin ediyorum."

"Ne?" Öne doğru oturdum. "Onun bütün işi diğer krallıklardan insan çalmaktı!"

Weston, "Çünkü bu mahkemeler kendilerinden daha güçlü birine karşı lobi yapamazlar," dedi. "Durumun geçmişini kesinlikle açıklayabiliriz ama bu tahkimi gerektirir. Kanınızı kurutacak kadar uzun süre uzatabilirler. Birçoklarının gözünde bir krallık ancak altın kasası kadar iyidir."

"Dahası," dedi Nyfain, "müttefiklerini bize karşı kışkırtarak konseydeki genel sesimizi zayıflatmaya meyilli hissedeceklerdir. Dolion'un beni yok etmeye çalışacağı düşünülürse, Kızıl Lupin hükümdarlarının suçlamaları bizi sakat bırakabilir. Bir daha asla toparlanamayabiliriz."

"Onun burada olduğunu bilmek zorundalar mı?" Ben sordum. "Sadece gittiğini söyleyebiliriz."

"Hayır." Nyfain'in gücü arttı. "Hiçbir şey saklamayacağım. Eğer onu alt etmeyi seçersem, bunu açıkça yapacağım."

"Eğer... onu kim almaya karar verirse?" Biraz uzaklaşıp döndüm ve Nyfain'e kaşlarımı çatarak vurdum. Ejderham yüzeye yakın bir yerde içimden bir güç dalgası püskürttü. "Aptal olmalıyım. Bunun sadece senin kararın olduğunu ima ettiğini sanmıştım, sanki ben senin dizinde zıplayan güzel bir kraliçeden başka bir şey olmayacakmışım gibi. Yanlış duymuş olmalıyım."

Ejderhası adamdan utanıyor, diye homurdandı ejderham ve neredeyse kahkaha atacaktım.

Öfke bağından kaynadı.

"Yanlış söyledim prenses," dedi Nyfain. "Açıklamama izin verin. Eğer buna karşı karar verirsem, kararı danışma grubumuza ileteceğiz ve onların görüşlerini alacağız. Bu muhtemelen krallık için şu ana kadarki en önemli karar. Acele bir karar veremeyiz."

Bu cevaptan memnunum, dedi ejderham geri çekilmeden önce.

Elbette, beni kurumaya bırakın.

Yine de Nyfain haklıydı, bu daha fazla düşünmeyi gerektiriyordu.

Ondan uzaklaştım, kollarını irademle dondurdum, böylece beni yakalayıp geri çekemezdi. Yakınlığının beynimi karıştırmayacağı açık bir alana doğru yürüdüm.

"Tamam, işte bildiklerimiz." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Şu anda diz çökmüş durumdayız, evet ve bir zamanlar kudretli olan bu krallıkta şok edici bir insan eksikliğimiz var. Bununla birlikte, Dolion az önce tam bir harcanabilir asker gücüyle yürüdü ve biz de onu koşarak gönderdik. Yani finansal olarak savunmasız olsak da, fiziksel gücümüz var. Ejderhaların çoğu kalacak. Şüphesiz daha fazla ejderha gelecek-Micah bana onları toplayacağını söyledi. Weston güçlü bir kurt kuvveti yaratabilirse, bu bizi daha da güçlendirir. Dolayısıyla en büyük sorunlarımız finansal ve muhtemelen siyasi alanda nasıl algılanacağımız."

Nyfain çok uzun bir süre bana baktı ve ne düşündüğünü söylemesine gerek kalmadı.

Ellerimi kaldırdım. "Siyasi parça konusunda en büyük engelin ben olduğumu biliyorum. Biliyorum. Ama bunu düzelteceğim, söz veriyorum. Arleth, öğrenmeye istekli olursam bana öğretebileceğini söyledi ve Nyfain, söz veriyorum, seni gururlandıracağım. Bir şekilde olması gerektiği gibi davranacağım. Zamanı geldiğinde hazır olacağım. Gerekirse taç giyme törenini erteleyin ama zamanı geldiğinde hazır olacağım. Bu konuda şikayet bile etmeyeceğim." Nefesimin altında ekledim, "En azından senin için."

Weston'ın dudaklarında bir sırıtış belirdi.

Nyfain, "Mali kısım muhtemelen en büyük sorun ve Kızıl Acı Bakla Krallığı'nın paradan payına düşeni alıyor," diye karşı çıktı.

Elimi uzattım. "Şey, elimizde bir parça altın var..."

Bacaklarını şezlongun kenarına doğru sallamadan önce öne doğru oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı.

"Cephanelik bizde," dedi. "Dolion altın rezervine sahip olduğu için çok fazla ilgilenmedi ve ilgi göstermeye çalıştığında, ben... onu bir kez daha düşünmeye zorladım. Ejderhalar parlak şeyleri sever ve bu kılıçlarda bol miktarda mücevher ve altın var. Onları her zaman resmi etkinliklerde takardık."

"Ne kadar güzel olursa olsun, bir şekil değiştirenin iki ayağına silah takmasını hiçbir zaman anlayamadım," dedi Weston, ayak bileğini dizinin üzerinden yeniden geçirerek.

Onun gözleri önünde geleceğini tartıştığımızı fark ettim. Ayrıca Nyfain'i aşağıya çağırmıştım ve o da karşılık vermişti. Onun yanında kendimizi o kadar rahat hissediyorduk ki pozisyonlarımız ya da yüzümüzü kurtarmak konusunda endişelenmiyorduk. Bunun bir anlamı olmalı.

"Bence onları takmazsak daha büyük bir ifade olur," dedim. "Ejderhalarımız bizim silahlarımız ve bir sürü parlak, güzel kılıçtan çok daha korkunçlar. Kılıç seçeneğimizin olmaması insanların aklına sahip olduğumuz silahları getirecektir. Ve bu da onların odada çok dengesiz bir ejderha olduğunu hatırlamalarına yol açacaktır."

Bir süre sonra Nyfain, "Anlaştık. Böylece cephanelikteki silahları eritebiliriz ve altın rezervlerimiz var. Bu bize en azından tüccarların ilgisini çekecektir. Annem ayrıca yaygın tıbbi ilaçlar üzerindeki iyileştirmelerinizin onlardan elde ettiğimiz kârı muhtemelen katlanarak artıracığından bahsetti. Yeterince tüccarın gelmesini sağlayabilirsek, ticarete başlayabiliriz. Tek sorun, krallığın o kadar çok şeye ihtiyacı var ki, kasaya giren para hemen geri çıkacak."

"On altı yıl boyunca çok az şeyle yaşadık," diye cevap verdim. "Çok az şeyle."

"Benim sürümün hiç zenginliği olmadı," dedi Weston. "Krallığınız hayal ettiğiniz kadar yoksun değil. Şu anda içinde yaşayan insanlar için değil." Durakladı. "Ama bazı sorularım var."

"Tüm bunlardan sonra mı?" Nyfain arkasına yaslanıp elini bana uzatmadan önce sahte bir öfkeyle sordu.

Onu aldım ve beni geri çekmesine izin verdim.

"Her zaman evet diyecektin, değil mi?" Kollarına yerleşirken fısıldadım.

Weston, "Muhtemelen ona takas sanatını öğretmelisin," dedi.

Nyfain kıkırdayarak beni kendine yaklaştırdı. "Weston bu kadar gayretle devriye gezmiyor, karşılığında hiçbir şey istemiyor, iyi niyetle. Buraya yerleşip yerleşemeyeceğini ölçüp biçiyordu. Yerleşebileceğine karar verdiğinde de gitmesine izin vermememiz için nedenler toplamaya başladı."

"Ben o kadar acımasız değilim," diye araya girdi Weston.

"O şeyleri iyi niyetimden dolayı yapardım. Finley bana büyük bir hizmette bulundu. Aslında o zindanda hepimize büyük bir hizmette bulundu. Hikâyeleri duyduysanız ne demek istediğimi anlarsınız." Nyfain gerildi. "Henüz hikâyeleri duymadım, hayır. Bilerek. İçimdekileri dökebileceğim bir çıkış noktası bulduğumda dinleyeceğim."

öfke."

"Akıllıca," dedi Weston yumuşak bir sesle. "Onu ve bu krallığı korumak için mümkün olan her şeyi yapacağımı söylediğimde bana inanın. Onurum en azından bu kadarını gerektiriyordu. Ama geri dönecek bir sürüm olsaydı, sana kesin bir ayrılış tarihi verirdim."

"Her ne olursa olsun, Weston ordumuzun gücünün hiç de azımsanacak bir şey olmadığını anladı, Finley. Hepimiz onun masaya ne getirdiğini biliyoruz."

"Ve şu anda onun sürüsünde olan köy kurtlarının sayısı," dedim, şimdi bunun tüm nüanslarını görüyordum

konusma. "Bunca zamandır birbirinizin etrafında dönüp duruyorsunuz."

"Şekil değiştirenlerin hayatı hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Weston sesinde hayranlıkla bana sordu. "Bunu söylediğini biliyorum ama..."

"Bu krallıktaki şekil değiştirenlerin çoğu bunu yapamıyor," dedi Nyfain hiç espri yapmadan. "Yıllarca kimse şekil değiştiremedi, hatta hayvanlarını bile hissedemedi. Anladığım kadarıyla bir süre sonra bu konuda konuşmayı bırakmışlar. Çocuklarına bir şekil değiştiren olmanın anlamını öğretmek yerine, hastalık ve kıtlık, değişim ve korku ile mücadele ettiler. Bu krallık temiz bir sayfa değil, kırık bir sayfa ve biz onu onarmalı ve aynı zamanda yeniden yaratmalıyız. Ama beni bağışlayın. Bazı sorularınız mı vardı?"

Weston yine dikkatle Nyfain'i izliyordu. "Onlar şekil değiştirenlerin yöntemlerini bilmiyor olabilirler ama sen hem şekil değiştirenlerin hem de saray ve tacın yöntemlerini çok iyi biliyor gibisin."

"Çok bilgiliyim. Rahmetli kral babam bana bu tür konularda sağlam bir eğitim verdi. Bazen ateşle imtihan gibiydi. Ama siyaset için iyi silahlanmış durumdayım, annem daha da iyi silahlanmış durumda. Sadece mali durumumuzu düzeltmemiz gerekiyor."

Weston öne doğru eğildi ve bunun iki adam arasında başka bir savaş olduğu izlenimine kapıldım.

"Finley'e eşit güç vermeyi sürdüreceksin? Az önce gördüm, ama zaten bu kararı almak için uğraştığın için pek de karşı çıkmıyordu."

"Yapacağım." Nyfain'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yapmak zorundayım. Eğer bir hata yaparsam, beni düzeltmesi için ona güveniyorum. Yakın zamanda öğrendiğime göre zehir konusunda engin bir bilgiye sahip. Bu test etmek istediğim bir şey değil."

Weston tokat yemiş gibi geri çekildi. "Kesinlikle tanıdığım hiçbir kral gibi konuşmuyorsun. Ne de herhangi bir alfaya."

Nyfain'in neşesi söndü. "Hayatımın bir döneminde, muhtemelen beklediğiniz gibi bir prenstim, kendini beğenmiş ve kibirli."

Lanetin ezilmesi pek çok Őeye bakıő ačımı deęiőtirdi. Ama krallıęa dengeyi getirecek kiő Finley. Ona Őimdi formaliteden gűc veriyorum. Tahta geđer geđmez somutlaőacak."

"Ben burada nereye uyum saęlayacaęım? Bu krallıęın genellikle betaya benzer bir ejderha komutanı olduęunu duymuőtum. Yine de Micah'ya hesap vermeyeceęimi söylemeliyim. Alfa kurtlar ve alfa ejderhaların genellikle iyi geđinmemesinin bir nedeni var ve Őu anda iyi geđiniyor olsak da, kalıcı bir pozisyona sahip olursam, iőlerin bu kadar pűrűzsűz olacaęından őűpheliyim."

"Evet, birbirinize verdięiniz alanı fark ettim." Nyfain saęlarımla oynarken bir nefes verdi. "Son savaőtta hızlı bir deęerlendirme yaptım. Bence akıllıca bir deęerlendirmeydi ama űzerinde biraz daha dűőűnmek gerekecek. Sen yere hűkmediyorsun, Micah gűkyűzűne hűkmediyor ve ben de ikinize hűkmediyorum."

"Peki ya ben?" Ben sordum. "Ya Tamara?"

"Ben ne dersem diyeyim canın ne isterse onu yapacaksın" - saçımı okşadı- "Tamara da muhafızlara liderlik etmek ve ben seni kurtarmaya gelene kadar seni hayatta tutmaya ęalıőmak için elinden geleni yapacak."

űfkelen dim. "Sadece bekle. Orada ne yaptıęım hakkında en ufak bir fikrim olduęunda, sadece bekle. Seni kurtarmak zorunda olan ben olacaęım."

"Bunu zaten yaptın. Bűtűn krallıęı kurtardın. Artık eskidi." Kollarını bana daha da sıkı doladı ve gűlűmseymen dudaklarını boynuma ve ęeneme doęru fıręaladı.

Gűzlerim kapandı ve onun kaslı vűcudunun lezzetli hissine daldım. Baőımı eędim, dudakları boynumdan aőaęı kayarken ve kendimi hatırlayıp sarsılarak gűzlerimi aęmadan űnce iőaretlerinden birinin űzerinden geđerken yumuőakça inledim.

Weston ayaęa kalktı ve sandalyesinin arkasına tutundu. Ayrılmadan űnce durakladı. "Keyfine bak Finley. Birbirinize olan sevginizi gűsterme konusunda ęok fazla endiőelenmeyin. Bu sadece

Kral ve kraliçelerinin birbirlerine gerçekten aşık olduklarını görmek krallık için iyi olacaktır. Bu onlara güven duygusu aşılayacak ve umut verecektir."

Sandalyeyi kaldırdı, dışarı taşımak üzereydi ama durakladı ve yere bıraktı.

"Bunu eski kraliçenin öğretilerinden öğreneceğinden eminim ama bu tür toplantılar genellikle farklı şekilde sonuçlanır. Çoğu zaman tepedeki insanların astlarına kendi kaidelerinin yüksekliğini göstermek istemesiyle ilgilidir."

"İmajımı korumak umurumda değil," dedi Nyfain, dizleri iki yanında, sert boyu sırtına baskı yapıyordu. Avuçlarını karnımda gezdirdi. "Nasıl yapabilirim ki? Şimdiye kadar tüm krallık benim bir piç olduğumu biliyordu."

Ona kaşlarını çatıttım. "Söylenecek ne korkunç bir şey-"

"İyi." Yüzünü yüzüme gömerken güldü Boyun. "Gerçek varis olmadığımı. Ne olursa olsun, gevşek görünmek umurumda değil. Çok geçmeden meydan okumalarla karşılaşacağımı biliyorum. Onları memnuniyetle karşılıyorum. Weston'ın o meydan okuyanlardan biri olacak kadar aptal olmayacağını da biliyorum."

Weston oflayıp puflayarak sandalyeyi tekrar kaldırdı. "Sen, gevşek mi görünüyorsun? Sadece burada, Finley ile. O uzaklaştığı anda tüm krallığınız koşmaya başlıyor."

Korkaklar, diye düşündü ejderham Weston uzaklaşırken. Ona gözlerimi devirmeden edemedim.

YİRMİ BİR

Finley

NYFAİN işaretime ağzını açarak bir öpücük kondururken ve aniden ateşlenen tenimi emerken yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

"Kütüphaneden çıkana kadar bekle," dedim, dilini alaycı bir şekilde tenimde gezdirirken gözlerim tekrar kapandı.

"Bir dakika içinde gitmiş olacak." Başını eğdi ve dudaklarını boynumda gezdirdi. "O daracık küçük amına girmem lazım. Şimdiye kadar iki kez içine boşalmış olmalıydım."

Ellerini göğüslerimin üzerinde gezdirip onları yoğurup okşarken sıcaklık beni sardı.

"İç çamaşırı giydin mi?" diye fısıldadı, parmaklarının arasında meme uçlarımı hafifçe çimdikledi ve zevki doğrudan amıma gönderdi. "Güzel göğüslerinin serbest olduğunu görüyorum."

Avuçlarından birini karnımdan aşağıya, kalçamın üzerinden uyluğumun üstüne doğru itti. Malzemeyi yukarı çekmeden önce yumrukladı ve çıplak amımı ortaya çıkardı.

"Ama ne hakkında-"

Kütüphane kapısının tıklaması yalnız olduğumuzu gösteriyordu - Nyfain'in umurunda bile değildi.

"Seni becerdiğimi gördüklerinde benim olduğunu anlayacaklar," diye homurdandı ve bir parmağını kıvrımlarımın arasından geçirdi.

Parmakları sıcaklığında gezinirken ve sonra klitorisimi daire içine alıp her şeyi kayganlaştırırken tartışmamı kaybettim.

"Bu ıslak amcığı yalamak istiyorum ama bekleyebileceğimi sanmıyorum." İki parmağını içime daldırdı, bana doğru vurdu ve ona karşı eğilmemi sağladı. Parmakları ıslaklığında gezinirken çıkardığı ses inanılmaz derecede erotikti.

"Belki seni doldurduktan sonra yalayarak temizlerim."

İfadenin iğrençliği karşısında yüksek sesle inledim, bacaklarımı açarak onunkileri daha da genişlettim. Ayaklarını dizlerimin iç kısımlarına bağladı ve onları daha da genişletti.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" dedi sert bir sesle. "Benim için çok güzel boşalana kadar seni parmaklamaya devam etmemi ister misin?"

"Evet, Nyfain," dedim, kalçalarımı o itici parmaklarla aynı anda döndürerek. Meme ucumu hafifçe çimdikledi, parmakları iterken yumuşak bir çekiş verdi.

"Bana ne istediğini söyle, bebeğim. Söyle de duyayım."

"Beni parmaklarınla becer, Nyfain. Lütfen. Yap beni gel."

Sonra daha sert, daha kaba çalıştı, elinin topuğu klitorisime çarptı ve parmakları içimdeki o mükemmel noktaya sürtündü.

Kütüphane kapısı tıkırdayarak açıldı ve mırıldanan sesler artık yalnız olmadığımızı gösteriyordu.

Bir yudum emdim ve sarsılarak duvar halısının etrafına bakmaya çalıştım. Elbisem belimde toplanmıştı, dizlerimi iyice açmıştım, çıplak, parıldayan amımı gösteriyordu ve beni parmaklarken eli bana çarpıyordu.

"Seks partilerinden birinde sevişmeyi deneyeceğimizi söylememiş miydik?" Elini göğsümden çekti ve saçımdan bir tutam aldı. "Artık bir seyircimiz var. Seni görmeyecekler Finley, ama bırak duysunlar. Alfa tarafından becerilmekten ne kadar hoşlandığını duysunlar."

Tanrı yardımcım olsun, onun edepsiz sözleri beni çok tahrik etti.

Bunu istediğimi inkâr edemezdım. Şimdiye kadar çok şey görmüştüm, hatta bir üçlü için mastürbasyon bile yapmıştım, ama hiç sergilenen ben olmamıştım. Bu tür şeyleri yapmak için hâlâ çok utangaçtım.

Bu benim sınırlarımı güvenli bir şekilde keşfetme şansımdı.

Gerginlik beni terk etti ve tekrar onun içinde eridim, eli bana vururken, topuğu klitorisime çarparken küçük bir zevk miyavlaması çıkardım.

"İşte benim kızım. Üstünü indir. O pembe meme uçlarına bakmak istiyorum."

Arzuyla dolup taşarken kayışlarımı çıkardım ve belimdeki su birikintisine eklenmek üzere üstümün düşmesine yardım ettim. Hava tomurcuklanan meme uçlarımı okşadı.

"Bunu benim sikimmiş gibi em."

Bir parmağını ağızma soktu, ben de açgözlülükle emdim.

"Hmm, bu doğru. Siktir, Finley, sen bir tanrıçasın." O Islaklığı bir meme ucunda yuvarlamak için aşağı inmeden önce parmağını bu başparmakla değiştirdi. Vücuduma açı verdi, beni bir tarafa doğru eğdi, böylece gövdemın üzerine eğilip yeni ıslanmış meme ucuna yumuşakça üfleyebildi.

"Kutsal-"

Bir orgazmla patladım, hala içimde olan parmakları klitorisime çarptıkça zevki artırıyordu.

Ağızma sahip olmak için beni yeterince döndürdü, vücudumda titreme dolaşırken kalan inlemelerimi emdi. Parmaklarını çekip elini kaldırdı ve bakışlarımı tutarken parmaklarını emecek kadar uzun süre benden ayrıldı. Gözleri parladı ve yanakları çukurlaştı.

Beni tekrar hareket ettirip ileri doğru itmeden önce zevk dolu bir ses çıkardı. Bir kolunu göğüslerimin altına sokmadan önce gömleğini çıkarmak için biraz zaman ayırdı ve pantolonunu çıkarıp güçlü kalçalarından aşağı itebilmesi için beni yeterince kaldırdı, o büyük horoz serbest kaldı ve yukarı fırladı.

"Şu anda ikiyüzlü davrandığının farkındayım, yorucu bir aktivite yapmadan dinlenmen gerekirken seni çeğiştirip duruyorum ama... Şey, seni becermem gerekiyor, o yüzden sanırım bu senin haklı olduğunu ve yatak istirahatinde olmana gerek olmadığını söylemem anlamına geliyor."

Beni biraz sakinleştirirken usulca kıkırdadım. Dizlerimi kapattı, siki kıvrımlarımın arasına yerleşirken vücuduma baktı. Ucunda küçük bir prekum damlası parlıyordu.

Ön tarafına yaslanarak uzandım ve biraz öne doğru kayarken parmaklarımı sikinin altında gezdirdim. Geri kaydırduğımda, şaftını meyve sularıyla parıldayan bıraktım.

Onun zevk hırıltısı kütüphanenin başka bir yerinden gelen yumuşak bir iniltiyle yarışlıyordu. Çabalarımız diğerlerine ilham vermişti.

"Siktir," dedi usulca. "Burası her zaman yasak bölgeydi."

"Bu seferlik geçmesine izin verin. Kraliyet kararnamesi çıkarabilirsiniz ya da

"Yarın burada sadece bizim seks yapabileceğimiz bir şey olacak."

"Yarına kadar beklemek mi? Nedenmiş o?" diye sordu şeytanca. "Benim küçük röntgencim başka biriyle birlikte sevişirken tatmin olmak mı istiyor?"

Başparmağımı sikinin başında gezdirerek nefes almasını sağladım. Nemi sildim ve başımı çevirirken yavaşça dudaklarıma götürdüm. Parmağımı ağzıma alıp emişimi izleyebilmek için bana biraz aç verdi.

"Evet," diye cevapladım, şaftının alt tarafını tekrar ovuşturarak. Kütüphaneden başka bir inilti süzüldü, bu sefer daha yüksek sesle, sanki biri suları test ediyormuş gibi.

Kalçalarımı yavaşça öne ve sonra arkaya doğru iterken gülümsedim, elimle sikini sıkıca tuttum ve dölümle ovuşturdum. Daha fazla precum boncuklandı ve horozunu tekrar aşağı kaydırmadan önce başının etrafında yuvarladım, tekrar ileri doğru hareket ettim. Boynuma doğru yumuşakça nefes aldı

Ellerini göğüslerimi avuçlamak için yukarı kaydırđı, başparmaklarını meme uçlarımla üzerinde kaydırđı.

Başımı geriye attım, aciliyetim artıyordu.

"Hm, evet," diye duydum, bir kadın. Ritmik homurtular tenin tokatlanmasından önce geliyordu.

"Dayanma gücü yoksa acele etsek iyi olur," diye fısıldadım, biraz daha eğildim ve elimle ittim, böylece ucu açıklığıma takıldı. Popomun iki yanına uzandı, daha iyi bir açı için hafifçe kaldırdı. Ucu içeri girdi ve sonra yavaşça geri ittim, beni doldururken yüksek sesle inledim.

"Hm, daha sert, bebeğim," diye duydum.

Sikişmenin kaygan şapırtısı kütüphanede çınladı. Kalçalarımı öne doğru çektim, siki tüm doğru yerlere sürtünüyordu, geri çekilmeden önce siki eve çarptı.

"Siktir," diye homurdandı Nyfain, klitorisime uzanırken.

Döndüm, şimdi daha hızlı gidiyordum, çevremizde sevişen başka birini dinliyor ve beni duyduklarından emin olacak kadar yüksek sesle inliyordum. Yaramazlık utancın önüne geçmişti. Cesurca inerken, pervasızca eşimden zevk alırken, onları dinledim. Kalçalarım daha hızlı ve daha da hızlı sallanıyor, kontrol elimden kaçıyordu.

"Evet bebeğim," dedi Nyfain. "Kullan beni. Alfa'nın sikini kullan."

Ani bir çılgınlıkla öne doğru eğildim ve ellerimi kalçalarına dayadım, sertçe zıpladım, tekrar tekrar ona çarptım, gittikçe daha yüksek sesle. Diğer çift de bize katıldı, seks odayı dolduruyordu. Nyfain'in ve benim sularımız onun taşaklarından aşağı akıyordu.

Bacaklarımı açtım, sikişinin parlayan amımın içinde kaybolduğı yere baktım. Taşaklarını avuçlamak ve yoğurmak için aşağı uzandım. Yukarı doğru itiyordu, sert ve hızlıydı ama henüz tamamen kontrolden çıkmamıştı. Eşiğindeydi.

Benimle birlikte kaybolmasını istedim.

Zayıflığını bildiğim ejderhasına hitap ederek, başparmağımla torbasının dikişini buldum ve dediğim gibi bastırdım,

"Doldur beni, Nyfain. Dölünle doldur beni. Dölle beni."

Boğazından boğuk bir ses çıktı. Benim ejderham muhtaç bir telaşla yüzeye yaklaştı ve onun ejderhasının da aynısını yaptığını hissettim. Tıpkı bildiğim gibi şehvetle ürediklerini hissettim.

Nyfain'in kolları etrafımda sıkıştı.

"Finley," dedi. Ve sonra kontrolü tamamen kayboldu. Bunu hissedebiliyordum.

Bir hareket şokuyla saçlarımdan tuttu ve beni öne doğru iterek şezlongun diğer tarafına doğru yuvarladı. Bacaklarımı zamanında kaldıramadım, bu yüzden düzleştiler ve beni karnımın üzerine attılar. Arkamdan sürünerek yaklaştı, siki serbest kalmıştı ve ileri atılmadan önce kalçalarımı kabaca yukarı çekti. Aleti içime işledi, derinlere doğru indi.

Dizlerimi güçlkle şezlongun kenarına dayayarak haykırdım. İçime girdi, körü körüne saldırdı, tekrar tekrar eve çarptı, ritim yoktu. Hiçbir anlamı yoktu.

İçimi ve dışımı yakan derin bir ateş dalgası beni kasıp kavurdu. Tüm düşünceler onun içinde kayboldu. Sanki motor becerilerim başka biri tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Ejderham mırıldanıyor, dışarı çıkmak için çırpınıyor, Nyfain'in ejderhasına ulaşmak için çırpınıyordu. Aynı dürtüyü onun canavarından da hissettim, ikisi de bağ aracılığıyla birbirlerini hissediyor ama bu bağı kendi fiziksel bedenlerinde deneyimlemek istiyorlardı. Gökyüzüne çıkıp dalmak, birlikte yuvarlanmak istiyorlardı.

Akılsızca, çaresizce itişlerine karşı koyarken tek düşüncem bir gündü. Onun düzensiz hareketlerine hiçbir şekilde ritim tutmamalıydım ama vücudu benimkini aldıkça, zevk içimi yırtmaya devam etti. Boşaldım, sonra inşa ettim, sonra boşaldım, sonra inşa ettim, sonra kör şehvetimizin saf mutluluk verici ıstırapıyla haykırdım. Derin aşk. İnanılmaz bir arzu.

Birbirimize deli gibi saldırdık. Tekrar tekrar boşaldık ama devam ettik, tekrar tekrar, onun siki asla

sertliğini kaybediyordu. Şezlong altımızdan kırıldı ve yere yuvarlandık, Nyfain tepeme indi ve hiç vakit kaybetmeden tekrar içime girdi. Dudakları benimkilerle birleşti ve ejderhası yer değiştirmeye başladı, içime pompaladı ve sonra ona yol verdi. Ejderham ve ben bu değişimi doğal ve sorunsuz bir şekilde yansıttık, ta ki sonunda artık boşalmaya dayanamayana kadar. Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bu zevki kaldıramadım. Klitorisime, işaretime ya da pullarıma dikkat ederek bana yardım etmeye bile çalışmıyordu ama yine de duramıyordum.

Kontrolü ele alma sırası bana geldiğinde "Nyfain," diye homurdandım. Şimdi eşit sırayla gidiyorduk, bazen o üstte, bazen ben, çılgınca yerde yuvarlanıyorduk. "Nyfain, lütfen."

"Evet, bir tane daha," dedi ve son bir kez işaretini ısırды, siki içimdeydi, vücutlarımız terden kayganlaşmıştı ve etlerimiz dokunuşa karşı hassastı. Bir kez daha itti ve sonra vücudumun dikişleri çözüldü ve parçalara ayrıldım, onun altında titriyordum, umutsuzca onu kavradım, sevgili yaşam için tutundum.

"Seni seviyorum, benim küçük ejderham," dedi son zirvesine ulaşmadan ve duvarları sarsacak kadar yüksek sesle kükremeden önce.

Aşağı inerken göz kapaklarımdan arkasından ışık ve renk süzülüyordu, zor nefes alıyordum, vücudu üzerimde rahatlatıcı bir ağırlık oluşturunuyordu. Ne kadar zamandır bu işi yaptığımıza dair hiçbir fikrim yoktu ama en iyi şekilde ağrı vardı ve tekrar denemek için yarı istekliydim.

Göğsü kabarak hafifçe doğruldu. Merak yüzünü aydınlattı. Bakışları çok uzun bir süre benimkilerle kilitlendi ve göğsümde bir şeylerin hareket ettiğini hissettim, öyle derin bir sevgi ki gözlerim yaşardı. Kelimeleri söylemek yeterli değildi. Bu duygu düzgün bir şekilde ifade edilemezdi.

"Eğer bu tür bir sekse yol açıyorsa, hayatımızın geri kalanında her gün bizimle aynı odada sevişecek birini bulacağım," dedi, dudaklarını gıcıklayan bir gülümsemeyle. "Yine de, senin kadar yumuşak olsam da, sanırım sikimi çiğ çiğ ovaladım."

"Sanırım beni çok kızdırdın."

Beni bir anda durgunlaşan bir telaşla öptü. "Üreme çılgınlığı bu demek?" Tahmin ettim ki çekip oturdu ve beni kucağına aldı. Etrafıma akıttım ve bundan hiç utanmadım çünkü ben akıntıyla uğraşmak zorundaysam o da uğraşmalıydı. Bu pisliğin çoğunu o yapmıştı.

"Evet. Bu senin ateşin, tatlım. Baskıdan hemen sonra. İşte gerçek aşk bu." Sesindeki bağlılığı ve heyecanı duyabiliyordum. Başımın arkasını kavradı ve beni kendisine sarılmadan önce tekrar öptü. "Bana ihtiyacın olduğunda bunu hissedeceğim. Buna karşı koyma. Karşı koyarsan acı çekersin diye duydum."

"Ama..." Parmak uçlarımı yanağında gezdirdim. "Peki ya ejderhalar? Uçmak istiyorlar."

Bir an için gözlerinde bir hüznün parıltısı belirdi ama omuz silkti. "Belki bir dahaki sefere, eğer tedavin işe yararsa. Ya da çok garip ve muhtemelen çok iğrenç bir yere bağlı durum deneyebilirler."

Kanatlarını düzelt, diye düşündü ejderham. Kendimi yerde utandırmaktansa gökyüzünde utandırmayı tercih ederim.

Nyfain ayağa kalktı ve beni kucağına aldı. "Hadi odalarımıza gidelim. Artık seni paylaşacak havada değilim."

"Dağınıklık ne olacak?" Omzunun üzerinden baktım. "Sen... üretken birisin."

Tamamen çıplak, görülmeye hiç de uygun olmayan bir halde kasıla kasıla kütüphane kapısına doğru ilerledi. Küçük köşemizden çıktığımızda, gerçekten de bir izleyicimiz olduğunu fark ettim. Hem de büyük bir seyirci. Vuruşan her kimse ya giyinmiş ya da gitmişti ve baktığım her yerde hepsi giyinik asalar, kurtlar ve ejderhalar vardı. Nyfain beni kütüphaneye taşırken hepsi gülümsüyordu. Hatta bazıları alkışladı.

"Bu çok utanç verici olmalı," diye mırıldandım, garip bir şekilde yüzümü gizleme ihtiyacı hissetmiyordum. "Neler oluyor böyle?"

"Alfa çiftinin kızgınlık çiftleşmesini paylaşıyorlardı. Bu bazı kurt sürülerinde bir törendir, neredeyse her zaman ejderhalar için çok arzulanan yavrular anlamına gelir, bu yüzden muhtemelen bir tören fikrini sevdiler ve... şey, bazı personel çok sapık. Muhtemelen sadece anılarını tazeliyorlardı." Kapıyı açtı ve içeri girdi. "Temizlik konusunda endişelenmeyin. Bu şatoda gördüğüm onca şeyden sonra, onlar için biraz pislik bırakma sırası bende."

Kıkırdadım, önümüzdeki günleri dört gözle bekliyordum ama bir daha olmadı. Başka bir çılgınlık yaratamazdım. Nyfain'in ejderhasını tütsüleyebilirdim ve bu tür bir sevişme çok eğlenceli ve zevkliydi ama aynı şey değildi. Seks maratonumuzu başlatan sıcaklık ve ateşi yakmıyordu.

Arleth bunun genellikle ejderha tam olarak hazır olmadığına gerçekleştiğini söyledi. Kızışmayı başlatan ejderhaydı, insan değil.

Elbette ejderhamın çocuk sahibi olmaya fazlasıyla hazır olduğunu biliyordum, bu yüzden onları iyileştirebilmem için bunu bastırmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Katılmak isteyeceğini biliyordum ve bunu yapmak için Nyfain'in ejderhasının onunla birlikte uçmasını istiyordu. Onları iyileştirmemi bekliyordu, görünüşe göre bunu çabucak yapabileceğime güveniyordu.

O kaltağı memnun etmek zordu.

YİRMİ İKİ

Vemar

Geniş ve temiz koridorda bir elim cebimde, her baktığımda beni güldüren vahşi bir ceket giyerek YÜRÜDÜM. Hadriel kesinlikle çılgın bir zevke sahipti. Absürtlüğü bir sanat haline getirmişti.

Bir iblis zindanında tutulmadan ve her türlü iğrenç eyleme zorlanmadan önce, asla böyle bir kıyafetle yakalanmazdım. İmajım konusunda her zaman çok endişeliydim. Ejderhalar arasında algılanan gücüm, kuvvetim ve statüm hakkında.

Ama lanet olsun, mahkûm olmak beynimi bükmüştü. Algılar ve ne kadar işe yaramaz oldukları hakkında bir iki şey öğrenmiştim. Ayrıca anormalde güç olduğunu da öğrenmiştim. İnsanların dengesini bozmakta güç vardı ve bu renkli kıyafetler kesinlikle bunu yapıyordu. Hadriel'in yeteneğine sahip değildim ama deseninde bir sürü altın penis saklı bir ceket giyerken manik bir gülümseme çok işe yarıyordu.

Yanından geçerken Charlotte'e "Merhaba Bayan Lovely," dedim.

Doğruldu ve tatlı bir gülümseme ile bana döndü ve bakışlarını gezdirmeden önce kirpiklerini kırptırdı

Vücudumdan aşağı indi ve sikime yapıştı. Muhtemelen benden birkaç yaş büyüktü (ya da her halükarda birkaç yaş büyük görünüyordu) ve cinsel açıdan çok daha gelişmiş durumdaydı. İblislerle ilgili bazı şeyler gördüğümü sanıyordum ama bu kadın benim acemi olduğumu kanıtladı. Lanet sırasında bu şato hakkında hikâyeler duymuştum ama belli ki sefahatin boyutları tercümede kaybolmuştu.

"Hmm," dedi kıvrımlı kalçasını uzatırken. "Yine 'siki bul' oynamak ister misin?"

Bu ceketini daha önce görmüştü ama kurallara göre oynamamıştı. Penisleri bulmasını istediğim anda pantolonumu çekiştirmeye başladı.

"Korkarım şu anda yapamam. Küçük dostumu gördün mü?"

Koridorun aşağısını işaret etmeden önce dudak büktü. "Kısa bir süre önce o tarafa gitti. Periler ve akşam yemeği planları hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Sonra bana uğrar mısın?"

"Belki öyle. Belki de değil."

Yürümeye devam ettim. Şatodaki lanetten kurtulan personel olarak adlandırdığım lanetli personelle plan yapmanın bir anlamı yoktu. Sizinle plan yapabilirlerdi, sonra bir başkasıyla plan yapabilirlerdi, sonra beş kişiyle daha plan yapabilirlerdi ve birdenbire sıkışık odalarından birinde bir seks partisi olurdu ve Liron adındaki o lanet herif rastgele sikini kıcınıza sokmaya çalışırdı.

Götteki siklerden bahsetmişken.

"Merhaba, Bayan Smith. Güzel bir akşam."

Ütülü giysileri, sert sırtı ve dik omuzlarıyla çok şık ve düzgün olan baş hizmetçiye gülümsedim. Gündüzleri işinde harikaydı, geceleri ise kendisine bağlanmış büyük mor bir yapay penisle doğaçlama seks partilerini ziyaret ediyordu.

Pimlemenin ne olduğunu öğrenmek istemiştım ve o da bana göstermişti. Bana göstermişti. Bir daha eskisi gibi olacağımdan emin değildim. Kesinlikle ve çoğunlukla beğenmedim. Neredeyse nefret ediyordum.

Biraz. Biraz hoşuma gitmişti, ama sadece uzanarak. Tüm bu deneyim oldukça kafa karıştırıcıydı.

Lanetli personel, sapıkça sikişleri gizli ve kapalı kapılar ardında tutmaya dikkat ediyordu, ancak nereye gideceğinizi veya kiminle konuşacağınızı biliyorsanız, her zaman yaşanacak eğlence veya katlanılacak ve çoğunlukla oldukça hoşunuza gidecek garip deneyimler vardı.

Kahretsin, burası beni dönüştürüyordu. Leala ve Hadriel ile takılarak kendimi neyin içine sokmuştum?

"Ejderha," dedi Bayan Smith yanından geçerken selamlama amacıyla.

Lanetli personelin hiçbiri bana efendim demedi. Görünüşe göre bu onlar arasında bir saygı göstergesiydi. Bunun neden ya da ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi, bu yüzden sormadım. Sadece o büyük mor dildoyu ve o aptal Liron'u izledim.

Saat koridorda çalışıyordu. Perilerin yarım saat içinde kraliyet ailesiyle birlikte yemek yemesi gerekiyordu. Merdivenlerden inip ısıltılarını, kıyafetlerini ya da insanların görmek istediği her neyse onu göstermek için hazır olmaları gerekiyordu. Bahse girerim Hadriel bu yüzden onları kontrol etmek için acele etmişti ama Leala'nın Finley'nin son rötuşlarını yapması için ona ihtiyacı vardı. Geç kalmak onun yapacağı bir şey değildi.

"Hayır, lütfen!" Yolun aşağısından bir kadın sesi duydum. Sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve sonra koşmaya başladım, aptal terlik ayakkabılarımı çıkardım ve mümkün olduğunca sessiz kaldım. Eğer bir piç kurusu bir bayanı zorluyorsa, ben onun gözünün içine bakana kadar ölümünün yaklaştığını bilmesini istemiyordum. İnsanları aşırı şiddetle şaşırtmayı severdim.

"Lütfen yapmayın," diye bağırdı kadın, sesinde dökülmemiş gözyaşları vardı. İki oda yukarıda, kapısı hafif aralık olan bir oda.

Kendimi biraz yavaşlamaya zorladım, böylece ayak seslerim bir fısıltıdan başka bir şey değildi. Kulaklarım ayarlandı, işitme duyum her zaman iyiydi ama iblis zindanından beri artık mükemmeldi. Karanlık görüşünüzü kestiğinde,

diğer duyularınıza güvenmeyi öğrendiniz. Hayatta kalma konusunda yetenekli bir öğrenciydim.

"Söyleyemezsin Hadriel, lütfen," diye duydum ve kapıdan iki adım ötede durdum.

Kalbim hâlâ kulaklarımda gümbürdüyordu. Kafam karışmıştı.

"Dinle..."

Bu Calia'ydı. Sesini tanıyordum. Diğeri de kız kardeşi Dessia olmalıydı. Kadın pek konuşmuyordu, o yüzden tanıyamamıştım.

Etrafıma bakındım, yönümü bulmaya çalıştım. Evet, burası onların odasıydı.

"Tek istediği gizli kalmak," diye devam etti Calia sakın ve eşit bir ses tonuyla, muhtemelen Hadriel'le konuşuyordu. "Buraya dalmasaydın bunların hiçbirinden haberin bile olmayacaktı. Bu konuda Hadriel, cehalet gerçekten mutluluktur, söz veriyorum. Sana nedenini söyledik. Sana onun geçmişini anlattık. Lütfen, biraz insafli ol. Bunu kendine sakla. Yaşadığı onca şeyden sonra huzuru ve güvenliği hak ediyor, değil mi?"

"Elbette öyle kuzum," diye cevap verdi Hadriel ve sesi hafif bir fısıltıya dönüştü. Benden başka kimsenin onun bir sonraki sözlerini dinleyebileceğinden şüpheliydim. "Ama herkesi riske atıyor ve Finley'ye zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Onun arkasını kollamak benim görevim ve Dessia'nın oluşturduğu tehdidi görmelisiniz."

"O bir tehdit değil," dedi Calia ciddiyetle. "Kimse için değil. Hiç de değil. Lütfen Hadriel, nedenini açıkladık."

Biraz daha yaklaştım ve o konuşurken her kelimesini yakalamaya çalıştım.

Ve sonra keşke yapmasaydım dedim.

YİRMİ ÜÇ

Finley

ÜÇ AY SONRA

İŞTE B U Y D U .

Nyfain'e kanatlarını geri verecek olan iksir buydu... tabii geri vermezse.

Derin bir nefes aldım ve titreyen ellerimle tozu diğer malzemelerle birlikte bardağa döktüm.

"Selam," dedi Hannon kulübeye girerken usulca. "Kusura bakmayın geciktim. Arleth ışıklı bitkilerden bir tane daha yapmamı istedi."

Hannon'un neden ışıklı bitkiler yaratma yeteneğine sahip olduğunu hâlâ anlamamış olsak da, gücünü "serpiştirerek" nasıl daha fazlasını yapabileceğini bulmuştu. Yine de hayvanı bunu sadece az miktarda yapıyordu. Bahçeme serpmiştii ve ana everlass alanındaki birkaç bitkiye de serpmiştii ama hepsi bu kadardı. Gücünün geri kalanını akrabalarını ve topluluğunu savunmak için gerekli olduğunda kullanmak üzere saklardı.

Şikayet etmiyordum. Birkaç bitkiye serpmek yeterli oldu. Yapraklar büyümeye devam etti ve şimdiye kadarki testlerimde harikalar yaratmışa benziyorlardı. Bu karışım için de öyle olmasını umuyordum.

Yanımda durdu ve içinde karışım olan kupaya baktı.

"Bu kadar mı?" diye sordu.

Titreyerek nefes aldım ve ellerimi masanın kenarına dayadım. "İşte bu. İçinde iblislerin en güçlüsü olan Govam'ın kanı, iblislerin sevdiği iyileştirici karışım ve ışıklı everlass var. Sanırım ışıklı everlass, Govam'ın gücü ile iblis kralın gücü arasındaki boşluğu dolduracak. Eğer everlass bende olmasaydı, Dolion'un kanına ihtiyacım olurdu. Ki bu da olmazdı. Günü kurtarmış olabilirsin Hannon. Umarım. Yeterli olup olmadığını göreceğiz."

Gözlerim yaşlarla doldu ve geri çekildim.

"Ya işe yaramazsa?" Yumuşakça sordum. "Ya tüm bu zamanı ve çabayı boşa harcadıysam ve işe yaramazsa?"

"Hey, hey." Hannon, pullarımın şeritlerinden kaçınmaya dikkat ederek sırtımı ovdu. "İşe yaramazsa ne olmuş yani? İşe yarayana kadar denemeye devam edeceksin. Çözümü bulacaksın Finley. Her zaman bulursun."

Başımı salladım, tamamen bitkin düşmüştüm. Aylardır erken kalkıyor ve geç yatıyordum, her zaman bununla ve krallıkla meşguldüm, her zaman meydan okuyordum. Kendime izin verdiğim tek molalar uyumak ve Nyfain'e çıkmaktı. Yavaşlamam gerektiğini biliyordum ama bu işi bitirmek istiyordum. Bu sorunu çözmek ve nihayet iblislerin damgasını arkamızda bırakmak istiyordum.

Dolion son savaştan beri bizi yalnız bırakmıştı. Muhtemelen bizimle siyasi alanda buluşmaya hazırlanıyordu. Yakında o mücadeleye girecektik ve girdiğimizde Nyfain'in herhangi bir iblis lekesinden arınmış olmasını istiyordum.

"Başka bir fikrim yok," dedim bir damla gözyaşı taşarken. Elimin tersiyle sildim. "Bu

diğer zamanlar gibi değil. Başka hiçbir fikrim yok. Buradan gidecek hiçbir yerim yok."

Hannon kolunu bana doladı. "Bunu daha önce de söylemiştin. Sen hatırlamıyor olabilirsin ama ben hatırlıyorum. Sıfırlama iksiri hakkında bunu milyonlarca kez söyledin. Ve bak, sonunda cevabı bulana kadar yeni şeyler denemeye devam ettin. Burada da aynı şeyi yapacaksın."

"Nyfain bana karşı çok sabırlı davrandı. Deneme iksirlerimi alıp duruyor, umutlanıyor ama hiçbir şey çıkmıyor." "Ne demek bir şey çıkmıyor? Şimdi pırıl pırıl parlıyor. Vücudunun çoğu senin altın tozuna benziyor. Bununla gerçekten gurur duyuyor, Finley. Ejderhası seninkinin yanında her yürüdüğünde mutlu oluyor. Sen bunu ona geri verdin."

"Ama onun uçuşu-"

Hannon beni sıktı. "Artık bunu umursamıyor - bunu bana kendin söyledin. Tüm o mücadeleleri kazandıktan ve diğer ejderhalar kurtlarla yerde savaştıktan sonra, olduğu haliyle mutlu ve kendinden emin."

"İnsanlar kurtlarla yerde dövüşmekten nefret ediyor," diye homurdandım, haklı olduğunu biliyordum.

Weston alfa rolünü üstlenmişti ve bunda da çok başarılıydı. Krallıktaki tüm kurtlar artık sürünün bir parçasıydı ve bu durum Hadriel'i son derece memnun ediyordu çünkü benimle kalıp sürünün bir parçası olabiliyordu. Ejderhalar daha az memnundu, bu da son birkaç ay içinde Nyfain'e meydan okuyan birçok kişinin ortaya çıkmasına neden oldu. Hırslı genç köy ejderhalarından, yere bağlı olduğu için onu yenebileceklerini düşünen güce susamış yabancılara kadar hepsi kaybetti. Sonunda ejderhaların komutanlığını üstlenen Micah, Nyfain'i bir sonraki rakibine öldürücü darbeyi indirmesi için cesaretlendirdi. Bunu isteksizce ve acımasızca yaptı ve o zamandan beri başka meydan okuyan olmadı.

Bu gösteri, başta Xavier olmak üzere bazı saray ejderhalarını da biraz alçakgönüllülükle korkutmuştu.

Halkımız, ejderhalar, kurtlar ve diğer şekil değiştirenler, yerde ve gökyüzünde birlikte savaşmayı öğreniyor ve bunda başarılı oluyorlardı. Bir krallık olarak biz de başarılıydık.

Hannon, "Birlikte çalışmaktan nefret etmiyorlar," dedi. "Mızımızlanabilirler ama aslında çoğu ne kadar etkili olduğu için bundan hoşlanıyor. Bir değişimin yaklaştığını hissedebiliyorum Finley. Weston inanılmaz bir alfa ve birliklerini yönetme konusunda harika. Ejderhaların çoğu onun gibi biriyle çalışmadı. Micah bile farkına varıyor ve bu ikisi pek anlaşıyor. Başka bir kurt olsaydı muhtemelen yine sorun yaşarlardı ama o değil. Hatta kurtlarının havadaki stratejilerini bile taklit ediyorlar. Nyfain kanatlarını yeniden büyötmeye çalışırken kendini öldürmektense mola vermeni tercih eder. Bunu sana söyledi. Söylediğini biliyorum."

Derin, ürpertici bir nefes aldım ve şimdiye kadar kendime bile itiraf etmediğim şeyi söyledim.

"Ben buyum Hannon." Hıçkırıklar kabardı. "İyileştirme yeteneğim beni diğerlerinden ayıran tek şey. Arkadaşlarımı, komşularımı, yabancıları iyileştirdim. Bu her zaman benim işim oldu. Neredeyse benim kimliğim." Gözyaşlarımı silmek için durakladım. "Ya benim için en önemli kişiyi tedavi edemezsem?"

Hannon bana sarılıp sıkıca kavrarken duygularım beni aşağı çekti. Konuşmadı, sadece içimi boşaltmamı bekledi. Yıllar boyunca ikimiz de çöküşlerden payımıza düşeni almıştık ve birbirimizin dibe vurduğu anlarda nasıl yol alacağımızı biliyorduk.

"Bu hediyeği Nyfain'e vermek istiyorum. Ona değerimi bizzat göstermek istiyorum, anlıyor musun? Satmak ya da tebaasına yardım etmek için değil, doğrudan ona fayda sağlamak için." Omuz silktim. "Sadece bir şekilde özel olduğumu kanıtlamak istiyorum. Onun yanında olmaya hakkım var. Ona ısıltısını ve kanatlarını geri vermek bunun anahtarı gibi geldi." İçimden bir hıçkırık daha koptu. "Ya kötü bir tavırdan ve onun değil de doğanın seçtiği gerçek eş bağından başka sunacak bir şeyim yoksa? Ben

ve o bir prens. Ben bu rol için yaratılmamışım. Hiçbir şey bana doğal gelmiyor. Elimden geleni yapıyorum ama buraya uymuyorum Hannon."

Gömleğine sarıldım ve göğsüne doğru ağladım, bunun bu kadar önemli olmasının gerçek nedeni etrafımızdaki havayı kalınlaştırıyordu. Uçuş sorunları, diğer mahkemelerdeki kilit oyuncuların isimlerini karıştırmak, akşam yemeğinde hangi çatalı kullanacağım ve mantıklı görünmeyen diğer her türlü şey gibi birçok başarısızlığım hafızamı dolduruyordu. Yine de hepsi gerekliydi. Doğru yaptığım her şey için, yanlış yaptığım sekiz şey varmış gibi görünüyordu.

"Şşş, şşş, şşş," dedi usulca, beni sallayarak. Saçlarımı okşadı, babamın sağlığı kötüye gittiği zamanki çıldırışımından beri yapmadığı bir şeydi bu. "Birkaç ay gibi kısa bir sürede bir ömür boyu sürecektir davranışları ve eğitimi öğrenmeye çalışıyorsun. Kendine karşı daha yumuşak olmalısın. Bu kadar kısa sürede çok yol kat ettin. Arleth azminden ve kararlılığından son derece memnun. Harika iş çıkardığını düşünüyor."

Hıçkırıklara boğulmadan önce kesik kesik bir nefes aldım; tüm korku, endişe ve kaygılar kabarıp taşıyordu. Güçlü olmaya ve bunları bastırmaya çalıştım ama artık çok fazlaydı. Çok fazla tüketiyordu.

"Nyfain'e değerini on kat daha fazla gösterdin bile," dedi Hannon. "Onun krallığını kurtardın. Onu kurtardın. İblis kralı kovaladın, bunu yaparken neredeyse ölüyordun ve halkını iyileştirdin. Şimdi de iksirlerin ve drajelerin kasamızı doldurmaya yardımcı oluyor. Kendin için gerçek dışı beklentiler yaratıyorsun Finley. Olayları net göremiyorsun."

Gözlerimi sildim ve derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

"Nyfain bir prens değil," dedi, gözlerimin içine bakabilmek için geri çekilerek. "Onda kralların kanı yok. Başka bir krallıktan gelen bir köylünün kanını taşıyor ve bizim gibi güçlü ve kararlı bir halktan biri. O bir

kendi yolunu çiziyor ve seni yanında istiyor. Kanatları olup olmadığını umursamayan bir kadın istiyor. Yakışıklı bir kabus gibi görünmesini umursamayan kadını. Onu hiç yargılamadın. Onu her zaman destekledin, buna layık olmadığını düşündüğü zamanlarda bile. Onu her zaman koşulsuz sevdin. Seni onun için mükemmel yapan da bu. Kimsenin duymadığı bir tedavi yaratmamış olabilirsin diye kendini küçümseme. Sen bundan daha fazlasısın."

Gözyaşları serbestçe aktı. "Yine de bu şeyler hiç çaba gerektirmiyor. Masaya getirecek başka bir şeye ihtiyacım var."

Gülümsemesi çok tatlıydı. "Hayır bilmiyorsun, seni aptal. Onun için değil. Krallığın geri kalanına gelince, bizim için krallık tarihindeki en yüksek fiyatı getiren tedavileri üretmekten başka ne yapabilirsin ki? Peri ilaçlarından daha çok arandıklarını duydum, özellikle de benim özel bitkimle birlikte. Uyuman gerek Finley. Yorgunluk beynini bulandırıyor."

Ona kaşlarını çatıttım. "Acı gerçeklerin zamanı geldi, değil mi?"

"Ne yapacağını biliyorsun. İlk defa böyle davranmıyorsun. Bunun için bir senaryo bile yazabilirim."

"Öyle mi, Bay Mükemmel?" Kendimi geri çektim ve yüzümü sildim. "Sen hiç korkmaz mısın?"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sadece bir süredir odak noktası değildim. Kirişlerde bekliyorum, faydalı olabileceğim zamanı umuyorum."

Ki bu tam olarak doğru değildi. Son aylarda danışma çemberine liderlik ediyordu ve gezici bir sirk ve tüccarları getirmek de dahil olmak üzere halkımızı bir araya getirmeye yardımcı olan fikirler ortaya atmıştı. Ayrıca tedavilerimin duyulmasına da yardımcı oldu. Orada canını dişine takarken, bir yandan da bütçeye burnunu sokuyor, zor zamanlarda ailemizin hesaplarını yıllarca idare ederek krallığa avuç dolusu para kazandırıyor. Malzemeleri israf ettiğim için beni azarlayabilen ve beni gerçekten dinleyen tek kişi oydu. Beni azarladığında karşılık vermemem gerektiğini biliyordum.

Pek çok insanı şaşırtan bir ses tonuna sahipti. Yine de tatmin olmadığını söyleyebilirdim. Kendini eksik hissediyordu.

"Gölgemin altından çıkman gerekiyor." Çalışma masasından bir bez aldım ve kirli bezi zeminin köşesine fırlatmadan önce burnumu sildim. Derin bir nefes aldım.

"Şu an için burada iyiyim," dedi Hannon. "Bana ihtiyacın kalmadığında, bebeklik yapacak başka birini bulacağım. Belki o zamana kadar Sable'ın başı belaya girer."

"O değil. Endişelenmemiz gereken Dash olacak."

"Bu muhtemelen doğru. Kaledeki tüm gizli geçitleri buldu ve girmemesi gereken sayısız odada yakalandı."

"Yakalanmak onun sorunu."

Hannon gözlerini devirdi. "Öğrenmesi gereken ders bu değil Finley." Bir an durakladı. "Belki de Nyfain'e iksiri henüz vermemelisin? Neden sen biraz dinlenene ve beklentilerinden kurtulana kadar beklemiyoruz? Hamile kalmak için kızgınlık geçirmene gerek yok. Sadece yardımcı olur. Her şeyin sonu değil. Ejderhalar onsuz da hamile kalabiliyor."

Bir an için ona bakakaldım. "Nyfain'in ejderhası uçana kadar benim ejderhamın ateşi tuttuğunu nereden biliyordun?"

Alnında bir kırılganlık oluştu. "Bunu bana söylememiş miydin?"

Kaşlarımı çattım. Belki de yapmıştım ama yaptığımı hatırlamıyordum. Yine de bilmesinin başka yolu yoktu.

"Zaten muhtemelen kötü bir zaman," diye itiraf ettim, yanaklarımın kızardığını hissederek. "Ama bunun hissi... tarif edilemez."

"Ah." Boğazını temizledi. "Yine de, ileride tekrar denemeniz için pek çok fırsat olacak. Ve eğer mucizevi bir tedavi bulamazsan... inatçı ejderhalar bile eninde sonunda gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacak."

Bir gün onun hayvanı kendini gösterecek, diye düşündü ejderham ve işte o gün onun zilini çalacağım.

Lanet olası an.

"Hadi şu işi bitirelim." Kepeyi aldım ve bardağı ateşe götürdüm. İçine su doldurup bir süre dinlendirdikten sonra karıştırdım. Koku yüzümün etrafında kıvrıldı ve duyularımın içine sızdı - bir parça karanlıkla birlikte köpüklü ve canlı. Deneme iksirlerinde kullandığım farklı camlar nedeniyle koku biraz değişmişti ve bana verdiği hisle midem takla attı. Doğru hissettirdi. Her zaman kapalı kalmış bir kilidin anahtarını bulmuşum gibi hissettim.

Hannon için bir kenara koydum ve çalışma masasını temizlemeye başladım. Karışımlarımı uygulayan hep o olmuştu. Hastaya iyi davranan oydu. Onu buraya özellikle bu nedenle ağırmıştım.

Hannon bardağı alırken, "Ona hemen içmesini söyle," dedim. "Ona biraz uyumasını söyle. Bu gece kulede uyuyacağım. Kendime eki düzen vermem gerek."

Hannon bardağı aldı. "İblis hastalığının tedavisinin aksine, bu iksirin kimseyi öldürme tehlikesi olmadığını hatırlatmak isterim. Olabilecek en kötü şey hiçbir şey olmamasıdır. Umutlandığımızda ve istediğimiz sonucu alamadığımızda zor oluyor, ama en azından hiçbir hayat kaybedilmeyecek."

Başımı sakinleştirmek için havayı içime çektim ve başımı salladım. Bunu biliyordum. Elbette biliyordum. Bu gerçekten de büyüttüğüm kadar büyük bir mesele değildi. Ama elimde değildi. Nedense bu an bana muazzam geliyordu. Sadece Nyfain'in kanatları yüzünden değil, ışıklı everlass'ın sunduğu olasılıklar ve kardeşimin hayvanını çevreleyen gizem yüzünden.

İşe yaramayacağından endişeliydim ama işe yarayacağından da bir o kadar endişeliydim.

"Sadece git," dedim, kafam karmakarışıktı. Kurutulmuş, demetlenmiş otlardan birkaçını raflarına geri koymak için aldım.

"Tamam," dedi ve dışarı ıktı. Eşiği geçmeden önce, "Kendine iyi bak Finley. Eğer

Bana, babama ya da çocuklara ihtiyacın olursa haber ver yeter. Her zaman yanınızda olacağız. Bu değişmedi."

Başımı salladım ve bir damla gözyaşımı daha sildim, kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

O gittiğinde baraka boş geldi ve masaya yaslandım. Gerçekten biraz uyumam gerekiyordu. Şu anki dramatizmim aşırıya kaçmıştı.

Temizliği bitirdiğimde, dışarıdaki gökyüzü kararırken ve titreyen bir mum benim ana ışık kaynağımken, Arleth hemen arkasında Delaney ile içeri girdi.

"Üzgünüm, yemeğe geç kaldığımı biliyorum-" diye başladım.

Her gece yeni bir resmi akşam yemeği, hangi çatalı kullanacağımı bilmediğim için kendimi utandırabileceğim yeni bir egzersizdi.

"Bu akşam yemek iptal edildi," dedi Arleth, bir an durup neredeyse tertemiz olan çalışma alanıma bakarak. Birkaç şey almak için köşeye doğru ilerlemeden önce bir kaşını kaldırdı. "Belki bu fiçılardan birkaçının tadını iyileştirmeme yardım etmek istersin diye düşündüm."

Delaney bana dikkatle bakıyordu, gözleri kısılmıştı. "Hayır. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Arly. Gidip ateşin başında kitap okuyalım, ne dersin Finley? Peynir tabağı, biraz meyve, bolca şarap ve güzel bir kitabın ardından müstehcen esprilere ne dersin?"

Kaşlarımı çattım. "Edepsiz şakalar mı?"

Arleth yaptığı işi bıraktı ve eşyalarını kaldırmaya başladı. Sonra yanıma gelip kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Evet, müstehcen şakalar. Birazdan içeceğimiz kadar çok şarap içince kitaptaki satırlar birbirine karışmaya başlıyor. İşte o zaman okumayı bırakıp aklımıza gelen en müstehcen fıkraları anlatmaya başlayacağız. Hadi ama. Hanımının hizmetçisini de getirelim. Eminim onun da bir sürü müstehcen fıkrası vardır."

Delaney diğer kolumu tutarak, "Müstehcen şakaları olmasa bile, pek çok ilginç hikâyesi olmalı," dedi.

"Ve komik küçük kurt uşağı alacağız."

"Uşak gelemmez. Bu kız kıza bir akşam," dedi Delaney mumu söndürmek için eğilirken ve beni kulübeden çıkarmalarına izin verdim. "Sonunda bu barakaya elektrik getirmemiz gerekiyor. Artık şatoda da olduğuna göre, elektriksiz kalmamız için hiçbir neden yok."

"Kurt uşak kızlardan biri olarak iyi iş çıkaracaktır," dedi Arleth. "Bahse girerim en pis esprileri o yapacaktır."

"Neler oluyor?" Beni çimlerin üzerinden geçirip kalenin arka girişine götürürlerken sordum.

Arleth kolumu okşayarak, "Olan biten şu ki, senin dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var Finley," dedi. "Biz bunu sağlayacağız. Çok miktarda alkol stresine iyi gelecek ve seni uyumaya zorlayacak. Yarın, iksirinin oğluma ne yaptığı ya da yapmadığı konusunda endişelenemeyecek kadar akşamdan kalma olacaksın. Gördünüz mü? Bazen alkol çözümdür."

Delaney, "Alkol her zaman cevaptır," dedi ve ikisi de güldü.

Karşı koyacak enerjim yoktu.

Arka taraftaki çalışma odasında tam da dedikleri gibi yaptık; yedik, içtik ve sonunda çeşitli müstehcen hikâyeler ve şakalar anlatarak kıkırdadık. Benim çok fazla hikâyem yoktu ama onlara Dolion'un şatosunda hapsedildiğimde üzerine işlemem için bana para ödeyen iblis Bay Çişli'den bahsettim. Hadriel ve Leala yine de hayal kırıklığına uğratmadılar ve Hadriel, Cecil'e kıkırdamak için diktirdiği küçük hizmetçi kıyafetini bile giymişti. Aletini saklamak için külot giymişti, aksi takdirde aletini sergileyecekti çünkü görünüşe göre Cecil bunu komik buluyordu. Elbisenin kıkırına dikilmiş kırmızı hedefi fark edip etmediğini ve bundan bahsetmemeye karar verip vermediğini anlayamadık.

Nyfain her zamanki yatma saatimizde kapıya geldi ve beni oradan çıkarmak istedi. Belli ki endişemi ve sabırsızlığımı hissediyordu ve beni yatıştırmak ya da seks yapmak ya da her ikisini de yapmak istiyordu. Yine de pullarını görmek istemedim. İksirlerin etkisi genellikle bütün gece sürerdi.

ve bütün geceyi onları tekrar tekrar kontrol ederek geçirmek istemedim. Bu yüzden ona gitmek için duyduğum inanılmaz dürtüye direndim ve bunun yerine bir kadeh şarabımı yudumlayıp bir tane daha istedim.

"Beni içeri al anne," diye homurdandı kapının hemen dışından.

Hadriel derin bir yüz ifadesiyle sandalyesine büzüldü ve Leala da aynısını yaptı.

Ama Arleth öyle değildi. Delaney hemen arkasında, ikisi de ellerini kalçalarına dayamış ve hafifçe sallanırken, Arleth olduğu yerde durdu.

"Hoş karşılanmıyorsun," dedi annesi ona. "Bu gece kadınlar gecesi."

"Ne zamandan beri kadınlar gecesi yapıyorsunuz?"

"Kadınların içki içmek ve eğlenmek için bir araya gelmesinden korkan paranoyak, küçük bir adam tarafından yönetilmediğimize göre. Yoksa siz gerçekten de böyle bir adam mısınız?"

Nyfain ofladı ve Hadriel'in gözleri büyüdü.

"Finley huzursuz, anne. Onu görmeme izin ver."

"Hayır," diye yanıtladı Arleth. Delaney kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O olduğu haliyle mutlu. Bazen bir kadının eşine ihtiyacı vardır, bazen de bir kadının eşinin siktirip gitmesine. Bu ikincisi. Git, Nyfain. O gayet iyi."

Hadriel Leala'ya, "O kadını seviyorum," diye mırıldandı. Leala kararlılıkla başını salladı.

Uzun bir duraklama oldu. Nyfain'in öfkesinin bağın içinde döndüğünü hissettim ama o zorlamadı.

"İşi bittiğinde bana gelmesini söyle," dedi.

"Ona böyle bir şey söylemeyeceğim. Kendi kararını kendisi verecek ve yatağa gelip gelmemesine göre hangi kararı verdiğini anlayacaksınız."

"Anne, sen sarhoşsun. Onu benden korumana gerek yok. Ben baba değilim, deli kral değilim."

"Sarhoşum, evet. Daha da sarhoş olmayı planlıyorum. Ve açıkça benim korumama ihtiyacı var. Aşırı yorgun, inanılmaz stresli ve kendini çok fazla zorluyor."

Sert. Eşini korumanın bir parçası da oğlum, ne zaman rahatlamaya zorlanması gerektiğini bilmektir. Bunu senin için yapıyorum. Bir şey değil. Senin için neyin iyi olduğunu bilseydin, bana izin verirdiniz. Şimdi git. Gece boşa geçiyor ve ben daha müstehcen şakalara doyamadım."

"Yukarıdaki Tanrıça," dedi öfkeyle. Kahkahalar yükseldi ve sonra ben, Leala ve Hadriel de benimle birlikte kahkahalarla sarsıldık. "Nasıl istersen öyle olsun, Anne. Eğer oradan çıkarılması gerekirse beni çağır."

Arleth kapıyı muhtemelen yüzüne kapattı ve öfkeyle arkasını döndü.

"Buradan taşındı..." diye mırıldandı. O ve Delaney geri döndüler, biraz daha şarap doldurdular ve "Şimdi, nerede kalmıştık?" dediler.

YİRMİ DÖRT

Nyfain

Bir kolumu Finley'nin başının altına koyup diğer kolumu da beline dolayarak onu vücuduma sıkıca sararak uzandım. Yumuşak sabah ışığı kulenin pencerelerinden içeri süzülüyordu.

Finley'nin buraya gelerek aramıza mesafe koymaya çalışacağını bildiğim için kulede yatmaya gitmiştim. Hannon beni bu konuda uyarmıştı. Yeni bir tıbbi tedavi uyguladıktan sonra gerginleşir, başarısız olacağından korkardı ve dün gece bana verdiği iksirin onun için özellikle önemli olduğunu biliyordum. Annem de bunu açıkça sezmişti. İnsanların ne zaman uçurumun kenarında olduklarını ve geri çekilmeleri gerektiğini bilmekte çok iyiydi. Kraliçeyken ve kral insanlara terör estirirken de bu işi yapmıştı.

Finley sabahın erken saatlerinde, beni görünce hızla sendeleyerek uzaklaşan aynı derecede sarhoş Leala ve Hadriel'in eşliğinde gelmişti.

Onu nazıkçe soyup yatağa kaldırdığımda Finley itiraz etmemişti. Yanına sokulup onu kollarımın arasına aldığımda beni reddetmemişti. Ve o

Birkaç dakika sonra lavaboya kusarken saçlarını tuttuğumda beni itmemişti.

Başparmağımı hafifçe karnının üzerinde ileri geri gezdirdim, yumuşak, eşit nefeslerini dinlerken tenime değen sıcaklığını takdir ettim. Onunla daha önce hiç olmadığım kadar mutluydum. Onun yanında huzurluydum, ejderham usulca mırıldanıyor ve onun ejderhası da aynı şekilde mutlu sesler çıkarıyordu. Birbirimize bu kadar iyi uyum sağlamamız inanılmazdı. Her şeyimizle mükemmel bir bütünün iki parçası gibiydik. Onun hayatımda olmamasını hayal bile edemezdim. Lanetten önce onsuz nasıl idare ettiğimi bile hatırlayamıyordum.

Kıpırdandı ve hafifçe inledi, elini alnına götürdü. Dönüp göğsüme sarılmadan önce "Ahh" dedi.

"Nasıl hissediyorsun?" Sessizce sordum.

"Başım zonkluyor ve dişlerimde kazak varmış gibi hissediyorum," diye mırıldandı, gözleri kapalıydı.

"Belki de bugün biraz ağırdan almalısın?"

"Yapamam. Yapacak milyonlarca işim var. Akşamdan kalma tedavim var. Eski köyümde çok talep görüyordu."

"Tabii ki akşamdan kalmalığın ilacı var." Hafifçe güldüm ve tam şakayla karışık elinde olmayan bir şey olup olmadığını soracaktım ki kanatlarıma iyi gelen iksiri hatırladım. Bana verdiği diğer iksirlerden çok da farklı hissetmediğime göre, evet, bir şey vardı ve bugün onun arayışını sürdürmesine engel olacaktım. Bu yük ona çok ağır geliyordu. Bana yardım etmek istediğini ve ejderhasının benimkiyle birlikte uçmak istediğini biliyordum ama artık yeterdi. Buna ihtiyacım yoktu, onun sağlıklı olmasına ihtiyacım vardı ve yorgunluğu ve endişesi onu çok fazla tüketiyordu. Uçarken dikkati dağılıyor ve kötü bir karar verip yaralanmasına ya da daha kötüsüne neden oluyordu.

Bu konuda yapacağımız kavga muhtemelen destansı olurdu. "Seks havamda değilim," dedi ve sonra öptü göğüs kaslarım, sonra da boynum.

"Sikime aldırma. Seninleyken hep böyle oluyor. Planlamıyordum-"

Elini şaftımın etrafına doladığında bir nefes çektim.

"Havamda değilim ama buna ihtiyacım var." Boynumdaki deriyi acı verecek kadar emdikten sonra bıraktı ve beni işaretledi. Oturmak için ayağa kalktı, başını tuttu ve sonra bir bacağı kalçalarımın üzerinde salladı.

Gülmekten kendimi alamadım. "İstersen ben üstte olabilirim? Ya da sen yan yatarken seni becerebilirim? Başın akşamdan kalmayken üstte olmak muhtemelen olabilecek en kötü fikirdir."

"Ejderham sikinin üzerinde sallanmam için ısrar ediyor," diye homurdandı, lezzetli ıslak amını şaftım boyunca kaydırarak parıldayan bir iz bıraktı.

"Ben kimim ki senin ejderhanla tartışayım?" Kalçalarını öne doğru iterken kalçalarını kavradım ve sonra sikimin tabanını tuttum, başını kıvrımlarından geçirdikten sonra açıklığına dayadım.

"Onunla tartışıyor olmalıydım ama..." Sertçe oturdu.

Sikim ona doğru ilerledi ve ikimiz de yüksek sesle ve uzun uzun inledik. Islak derinlikleri bana sıkıca sarıldı ve sonra hareket etmeye başladı, sert ve hızlı, fırfırlar ya da saçmalıklar yok, sadece sikiş. Geriye doğru eğildi, saçlarının uçları kalçalarımın tozunu alıyordu. Taşaklarımı avuçladı ve sonra onları sevdiğim şekilde yoğurdu, zevkimi arttırdı.

Klitorisini iki parmağımın arasında sıkarak sarsılmasını ve ardından inlemesini sağladım. Bir elini karnına ve göğsünün üzerine götürdü, yoğurdu ve sonra meme ucunu sıkıştırdı. Şaşkınlıkla izledim ve sonra sikimin onun küçük, dar bedeninde kayboluşuna baktım.

Ben klitorisini okşarken ve o da taşaklarımı ovarken usulca "İçime gel," dedi. "İçime boşalmana ihtiyacım var."

Ejderham yüzeye çıktı ve beni güçle doldurdu. Onun ejderhası bunu aldı ve sonra daha fazlasıyla geri verdi, anı hissetti. Bağımızı hissetti.

Finley bunu çiftleşme döneminden beri ara sıra yapıyordu. Sikime ve tohumlarıma ihtiyaç duyduğu ruh hallerine giriyordu. Sanki ele geçirilmiş bir kadın gibiydi, susuzluğunu gidermek zordu ama kütüphanedeki o ateşli çiftleşmenin çılgınlığı gibi değildi. Ejderhamı boğmuyordu.

Başka kime soracağımı bilemediğim için anneme sormuştum ve o da Finley'nin ejderhasının ısıyı bastırıldığından şüphelendiğini söylemişti. Onun ejderhası beni iyileştirebileceğini umuyordu, böylece ejderhalarımız uçarken ısıyı deneyimleyebilecekti. Bu ihtiyaç anları muhtemelen ısının yeniden ortaya çıkmaya çalışmasıydı.

"Nyfain," dedi Finley, sesi boğuk çıkmıştı. Kalçalarını üzerimde salladı, gözlerimin kafamın içinde dönmesine neden olacak şekilde sikimi çalıştırdı. "Doldur beni, Nyfain."

İstemedenden de olsa ona doğru hamle yaptım, ellerim kalçalarına çarptı. Bunu tekrar tekrar yaptım, ejderha yarım kontrolü çalışıyordu, pazarlığın bize düşen kısmını yerine getirmek için çaresizdi.

Çok iyi hissediyordu.

Oturmak için yukarı doğru ittim, o aşağı doğru çarparken ben de sikimi yukarı kaldırdım. Göğüsleri sallanıyordu ve ağızla bir meme ucunu yakaladım, inlemesine ve başını sallamasına neden oldum. Ben onu iterken klitorisini çalıştırdı, orgazmımı kovaladı, yaklaştığını biliyordu. Aramızdaki güç titreşiyordu.

"Nyfain," diye yalvardı, tekrar tekrar, boşalmamı istiyordu. Onun içinde patlamamı istiyordu.

Kontrolden çıkmış, hoşuma gitmişti, onu ters çevirdim ve bacaklarının arasına yerleştirdim, hala içindeydim ve şimdi sıkı amına vuruyordum. Islak tokat sesleri odayı dolduruyordu. İnledi ve kıvrandı, ben de onunla birlikte uçuşumun kenarındaydım.

"Emret bana," dedi gözleri titreyerek. "Gelmemi emret."

Parmaklarını pullarımda gezdirdi ve dediğini zar zor yapmayı başardım, zirveye ulaşp onun üzerinde titrerken komut neredeyse tutarsızdı. Gözleri kocaman açıldı ve parmakları hareketsiz kaldı. Ter güzel yüzünü parlattı ve sonra inledi, doruğa ulaştığında iç organları beni sıkıca kavradı.

"Evet."

Bu ruh haline girdiğinde her zaman yaptığı gibi, uzun ve alçak sesle söyledi. İsteklerini yerine getirdiğim için sırtımı sıvazlıyor gibiydi.

Ancak bu kez, son titremesinden sonra gözleri tekrar irileşti. Köşeye sıkışmış bir tavşan gibi neredeyse korkmuş görünüyordu.

Kaşlarımı çattım ve biraz doğruldum. "Ne oldu?" "Hiçbir şey. Çekil üstümden. Başım ağrıyor."

İçinde çalkantılı duygular vardı. Birden anladım. Ellerini terazimde gezdirmiş ve kırılmışlığımı hissetmişti. Başarısızlığı hissetmişti. Bu umutlarının ilk yıkılışı değildi.

"Dinle, tatlım, bu-"

"Çekil!" İradesi beni güçlü bir şekilde iterek geriye doğru devirdi.

Bir terslik var, dedi ejderham, kafası karışmış bir şekilde. Onun ejderhası çok mutlu.

Ejderhası bu ruh halindeyken ona hizmet ettiğimizde her zaman çok mutlu oluyor.

Konuyu tartışamazdı, bu yüzden sessiz kaldı, hâlâ yüzeye yakındı ama izliyordu. Bunu asla kabul etmezdi ama Finley'nin ne zaman ne yapacağı belli olmadığında biraz gerginleşirdi. Onu sinirlendirebilecek pek kimse yoktu ama dostumuz bu kısa listede en üst sıralardaydı.

Finley başını tutarak yataktan kalkarken ben de yavaşça ayağa kalktım. Sessizce, dün gece onun için getirdiğim kıyafetleri giydi. Ben de kendiminkileri giydim, iyileşene ve onunla mantıklı bir şekilde konuşabilene kadar onu gölgelemek niyetindeydim.

Hizmetçisinin yardımını beklemeden aceleyle saçlarını ve dişlerini fırçaladı ve sonra merdivenlerde Leala'ya rastladı.

"Günaydın leydim." Leala ona reverans yaptı ve gülümsedi. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

"Bu sabah nasıl hissediyorsun? Dün gecedен hiç etkilenmiş görünmüyorsun."

"Hayır, Leydim. Partiler ve ağır içki konusunda çok deneyimim oldu. Size kahvaltı getireyim mi?"

Finley onu iterek geçti, ruh hali karanlıktı.

"Her zamanki gibi everlass evinde kahvaltı edecek," dedim Leala'ya.

Finley merdivenlerden inmeye devam etti, ben de onu takip ettim. Bana dönüp bakmadı ama defolup gitmemi de söylemedi. Bunu bir kazanç olarak gördüm.

Everlass'ın evine vardığımızda, annem ve Dee normalden daha erken bir saatte içeride iksir ve draje hazırlamaya başlamışlardı. Genellikle uçuş eğitimi bitene kadar beklerlerdi. Dün gece Finley'e ne kadar çok şarap içirdikleri düşünülürse, belki de uçuş eğitimi yapmayı hiç beklemiyorlardı. Finley onaylarcasına homurdandı ve muhtemelen akşamdan kalma tedavisi için otlar ve kurutulmuş everlass toplamaya başladı.

"Başın nasıl?" Delaney başını işinden kaldırmadan Finley'e sordu.

"İdeal değil," diye mırıldandı Finley.

Annem küçük bir sırıtışla ona baktı. "Sana yardımcı olacak bir ilacın var mı? Eğer yoksa Dee ve bende bir tane var."

"Evet." Finley otları öğüttü ve her zamanki gibi içmeden önce suyla karıştırdı. İşini bitirdikten sonra gidip kapının pervazında durdu ve hiçbir şeye bakmadı.

"Sen nasılsın oğlum?" Annem başını kaldırıp bana baktıktan sonra bir an duraksadı. Gözleri kısıldı. "Bana mı öyle geliyor yoksa yara izlerin daha mı az belirgin?"

Omuz silktim. Fark etmemiştim. Yansımamı önemsemeyeli uzun zaman olmuştu.

Finley şakaklarını ovuşturarak, "Tişörtünü çıkar," dedi.

"Ben mi?" diye sordum, şaşırılmışım.

"Kesinlikle annenle konuşmuyorum," diye cevap verdi ters bir şekilde.

Yüksek voltajlı bir gülümseme Dee'nin yüzünü aydınlattı. Finley'nin karanlık bir ruh halinde olmasından hoşlandığı belliydi.

"Finley, dinle, iksir hakkında-"

Finley, "Gömleğini çıkar," diye bağırdı, komutu güçle yerine getirdi.

İçimdeki ejderha kükredi, ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmadım. Yine de dediğini yaptım.

Annemin nefesi kesildi.

"Ne-" Dee cümlesinin ortasında durdu, gözleri büyüdü. Hepsi sırtıma bakıyordu.

Annem hızla hareket ederek elini omzuma vurdu ve Dee'nin daha iyi görebilmesi için beni biraz döndürdü.

"İşe yaradı mı?" Annem nefes nefese sordu. "Finley-"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Finley sertçe. "Değişmesini istemekten çok korkuyorum."

Söyleyebileceğim kelimeler dudaklarımda kurudu. Annemle yüzleşmek için döndüm.

Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Git vardiyaya, oğlum," dedi sessizce. "Git bak bakalım eşin bir dahi mi?"

"Saçmalama. Tabii ki o bir dahi," dedi Dee, sırtımı incelemeye devam etmek için etrafımda dolarken. "Farklı hissediyor musun, Nyfain?"

Başımı salladım ama sonra tekrar değerlendirdim. Daha önce Finley'e fazla odaklanmışım belki de. Onun ruh hali ve olası hayal kırıklığı hakkında çok endişeliydim.

Ben içime bakarken Finley dönüp beni inceledi ve varlığımın merkezinde yeni bir hafiflik olduğunu hemen fark etti. Tam olarak hatırlamadığım bir rahatlık. Alıştığım, beni çekiştiren, aşağıya doğru sürükleyen o karanlık ağırlığı hissetmiyordum.

Kaşlarımda çatıldı. Eşimin altın benekli, ihtiyatlı gözlerine baktım. Bana umutla bakıyordu

ve korku. Endişe.

Olamaz.

"Vardiya," diye ısrar etti annem.

"Ben burada kalacağım." Hannon nefes nefese koşarak everlass eve girerken Finley arka köşeye döndü. Kızıl saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi diken diken olmuştu. Gömleğimi çıkardığımı fark edince kaşları havaya kalktı, ben de dönerek ona sırtımı gösterdim.

Finley ona, "Henüz yer değiştirmedim," dedi ve bir sandalyeye oturup parmaklarını birbirine dolayarak beklemeye başladı.

Hannon bana dışarı çıkmamı işaret etti. "Hastalara hiç bakmıyor, unuttun mu?"

Diğer iksirler için sabah ilk iş olarak bana vardiya yaptırmış, ben bunu yaparken de başında beklemişti. Sonuçları yakından gözlemlemiş, notlar almış ve sonra işe koyulmuştu. Ama bu seferki açıkça farklıydı. Bu aylarca süren bir çalışmanın sonucuydu ve umduğunu bulamazsa çıkmaza girecekti.

"İşe yaramasa da fark etmez tatlım," dedim ona usulca. "Ben böyle iyiyim. Hayal kırıklığının üstesinden geldim. Kanatlar beni tanımlamıyor. Ordumuzu yönetmek ya da mücadeleleri kazanmak için onlara ihtiyacım yok. Senin sağlığın ve refahın çok daha önemli."

Çenesini kaldırdı ve duymak istemiyormuş gibi başını başka yöne çevirdi.

Tepkisini anlamamıştım. Onu hiç böyle görmemiştim, bu kadar gergin. Yaptığı iksirin sonuçlarıyla yüzleşmeye bu kadar isteksizdi.

"Haydi," dedi Hannon, beni tekrar dışarıya doğru işaret ederek.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde, Finley için en iyisini bildiğine güvenerek dediğini yaptım. Dışarı çıktığımızda ve annemle Dee arkamızdan gelirken, o açıkladı.

"Umut ve başarısızlık tuhaf şeylerdir. Geçmişte, başarısız olursa insanların kelimenin tam anlamıyla öleceğini biliyordu. Sizin ölmeyeceğinizi biliyor elbette ama eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyor. Ejderhası da bunu çok istiyor. Sanırım Finley bu konuda gergin."

onu hayal kırıklığına uğratiyor. Yani bazı şeyler oluyor ve o da kendini korumaya çalışmak için geri çekiliyor. Bu bazen olur."

"Siz ikiniz çok yakınsınız," diye yorum yaptı annem. "Onu çok iyi tanıyorsun."

"O benim kız kardeşim ve son birkaç yılımızı çok küçük bir evde kardeşlerimize ve babamıza bakarak geçirdik. İyi bir ekip olmayı öğrendik çünkü hayatta kalmak için birlikte çalışmak zorundaydık. Buna birbirimizden ne zaman uzak duracağımızı ve ne zaman müdahale edeceğimizi öğrenmek de dahildi. Karanlık bir ruh halindeyken onu rahatsız etmek hiç de eğlenceli değil."

Kendime biraz yer açmak için onlardan birkaç adım uzaklaştım. Karnım zil çalmıyormuş ve vücuduma sinirsel karıncalanmalar yaymıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum.

Bunu başarmış olamaz, dedi ejderham, umudun içini kemirdiğini söyleyerek. İmkânı yok.

Soyundum ve kıyafetlerimi bir yığının içine koydum, sonra daha uzağa yürüdüm. İşte o an gelmişti. Gerçek an.

Yapıp yapmaması önemli değil, diye düşündüm, sakın olmaya çalışarak. Her iki durumda da, kendimiz ve bu krallık için bir isim yapacağız. Her iki durumda da kral olarak yerimizi alacağız. Hâlâ kanatları olmayan bir ejderhayız. Çoğunlukla altın bir ejderha. Onun yanında kendimize güvenebiliriz.

Kapa çeneni ve yoldan çekil. Yer değiştiriyorum, dedi aciliyet patlamasıyla.

İstedikini yaptım, yükselmesine ve kontrolü ele almasına izin verdim. Onun büyük ejderha bedeninde büyüdük ve onları hemen hissettim. Sırtımızdan yukarı doğru büyüdüklerini ve sonra yanlara doğru genişlediklerini, parıldadıklarını ve tamamlandıklarını hissettim.

Kanatlarımız vardı.

İmkansızı başardı ve bizi iyileştirdi. Bize uçuşumuzu geri verdi.

YİRMİ BEŞ

Finley

Zaferin kükremesi havada patladı ve uzaktan bile olsa yeri gümbürdetti. Bağ boyunca akan duygular sevinçli, heyecanlı ve şaşkındı. Bir anda, havada çırpınan kanatların sesi bize doğru sürüklendi.

"Siktir," dedim, içimde yükselen ve boğazımı tıkayan duygularla.

Gerçekten işe yaradı mı? Ejderham dışarı çıkmam için yalvararak sordu.

Kalbim küt küt atıyordu. Zar zor nefes alabiliyordum. Karnımdaki kelebekler doymak bilmez bir hale gelmiş, içimi kemirmeye başlamıştı. Yine de orada oturdum, umutla çaresizdim. Başarısızlıktan korkuyordum.

Kapı aralığını bir şekil doldurdu. Sabah güneşi kardeşimin kızıl saçlarının arasından parlıyordu.

Kulübenin üzerinde bir vınlama sesi duyuldu. Hava kabinin içine doldu, tepedeki büyük bir şey hava akımlarını karıştırıyordu.

Hannon küçük bir gülümsemeyle, "Aranıyorsun," dedi. "Başardın. Onu iblislerden sonsuza dek kurtardın."

Yüzümü ellerimin arasına almak için eğilerek hıçkırarak hıçkırarak ağladım. Bu yeni rolümde her şeyi berbat etsem de en azından bunu başarmıştım. Eşimi iblis kraldan tamamen geri almıştım.

"Mutlu muydu?" Gözyaşlarımın arasından sordum. Mutluluğunu hissediyordum ama bunu teyit edecek başka birine ihtiyacım vardı.

"Tabii ki mutlu. Eminim kükremeyi duymuşsundur. Hadi. Git arkadaşınla uç. O seni bekliyor."

Nyfain hâlâ kulübenin etrafında daireler çizerken havadaki rahatsızlığı hissettim.

"Peki ya terazisi?" Oyalararak sordum.

Umarım bizi utandırmam, diye düşündü ejderham.

Ben de öyle umuyordum. Artık havada kesinlikle kendimizi koruyabiliyorduk ve inanılmaz derecede hızlıydık, Micah'tan bile daha hızlıydık ama Nyfain'i yıllar yıllar önce havada gördüğümü hatırladım. Çok zarif, çok asil biriydi.

Belki de paslanmıştır diye düşündüm. Ayrıca, hala öğreniyoruz.

Geçiş kartımız var.

Ben de bundan endişeleniyorum. Eğer bize bebek yaparsa.

Bununla yüzleşmem gerektiğini bilerek ayağa kalktım. Bunu yapmaktan korkuyor, heyecanlanıyor ve geriliyordum.

Hannon usulca, "Git ve bak, Finley," dedi.

Derin bir nefes alarak duruşumu düzelttim, irademi çelikleştirdim ve kapıya doğru yürüdüm. Hannon önümden çekildi ve ben de bir başka hava dalgası hissederek geçtim. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve gözlerimi güneşten korumak için elimi kullanarak yukarı baktım.

Bu manzara nefesimi kesti.

Tıpkı hatırladığım gibiydi. Altın pulları gökyüzünün derin maviliğine karşı parıldıyordu. Büyük bedeni havada inanılmaz bir zarafetle hareket ediyor, başka hiçbir ejderhada görmediğim güzel bir hareket akışkanlığıyla dönüyordu. Ne şimdi, ne de daha önce. Pulları tek bir donuk nokta olmadan parlıyordu ve kanatları geniş ve bütün olarak yanlarına doğru yayılmıştı. Gökyüzü için doğmuş bir dansçı gibiydi, orada inanılmaz derecede rahattı.

Yerde ne kadar olağanüstü olursa olsun, bunca zamandan sonra bile havada onunla kıyaslanamazdı.

"Başardın," dedi Hannon tekrar, Nyfain'in üzerimizde dönmesini izlerken.

Nyfain'in ejderhası kükreyip bana gökyüzüne çıkmamı emrederken yavaşça nefesimi verdim. Beklemekten yorulmuştu. Arleth ve Delaney'nin de yer değiştirip gökyüzüne yükseldiklerini fark ettim ama belli ki bize biraz mesafe bırakmışlardı.

Gidelim, diye düşündü ejderham. Umarım onun yanında aptal gibi görünmem.

İşler nasıl da tersine dönmüştü. Şimdi onun yanında kötü görünmekten endişe eden bizdik.

Bir adım geri çekildim ve gökyüzüne doğru koşarak sıçramadan önce hızla soyundum. Kendi formuna büründü, kanatları hemen havalandı ve ayakları yere değmeden bizi havaya kaldırdı. Hızla yükseldi ve eğer bir midem olsaydı, dışarı düşerdi. Yer yarılrken rüzgâr üzerimize hücum etti.

Nyfain tembelce bize doğru ilerledi. Güçlü kanatlarını iki kez çırttı ve yanımızdaydı. Ejderhası üzerimizde yükseldi, ısıltılı pullarıyla çok güzeldi ve kuyruğunu hafifçe ortasından sürükleyerek sırtımızın üzerinden hızlı bir hamle yaptı.

Ejderham şiddetle titredi ve mırıldandı, ortamındaki sıcaklık içimize sızıyor ve arzu sıcak bir şekilde birikiyordu. Nyfain'in neşesini ve sevgisini aramızdaki bağda hissettim ve sonra o da geri dönen kanatlarını gererek bir hız patlaması yaptı.

Oh, oynamak mı istiyor? diye düşündü ejderham ve kendi hız patlamasını yaptı. Detaylı manevralarda pek iyi değildi ama hızımız çok fazlaydı. Bir kez yola çıktığımızda kimse bize yetişemezdi.

Arkasından yaklaştı ve geçmek istedi ama adam yolumuza çıktı ve bizi engelledi. Kadın karşıya geçmeye çalıştı, adam yükseldi ve önümüzü kesti. Diğer tarafa döndüğümüzde adam oradaydı, bizi bekliyordu. Geçmemize izin vermedi.

O ne yapıyor? Ben sordum.

Bizimle oynuyor, sik suratlı.

Hayal kırıklığı ve öfkesi de heyecanı kadar hızlı yükseldi. Adrenalin vücudumuza yayıldı. Nyfain'den gücü çektim ve onun eğlencesini, mutlak sevincini hissettim.

Ona cehennemi yaşat, dedim, daha fazla güç çekerek.

Sorun değil.

Daha yükseğe uçtu, adam onu engellemek için hareket edene kadar bekledi ve sonra Arleth'in çok tehlikeli olduğunu söyleyerek yapmamamızı tavsiye ettiği bir şeyi yaparak hızla aşağı indi. Yanlış bir akıntıya kapılıp kanatlarımızdaki rüzgârı boşaltabilirdik. Ejderhamın umurunda değildi. O agresif bir uçucuydu, sınırları zorlamadıkça asla mutlu olmazdı.

Şimdi de öyle yaptı, Nyfain'in yanından geçerken yana doğru kıvrıldı ve kanatlarının ucundaki pençeleriyle karnının alt tarafını sıyırdı. Sonra kanatlarını var gücüyle pompaladı, hızla hızlandı, göz kapaklarının yarı saydam kısımlarını kapattı, bu da hızla esen rüzgârın arasından görmesini sağladı.

Arkamızdan büyük bir kükreme yükseldi ve ardından kovalamaca başladı. Nyfain'in büyük kanatlarının gökyüzünü dövdüğünü duyabiliyorduk, hız için zorluyordu. Bizi yakalamaya çalışıyordu.

Delir, diye düşündüm, içten içe sırtarak, geriye bakıp onu görebilmeyi dileyerek.

Ama ejderham hiç vakit kaybetmedi. Onun yakınlığını hissetti. Ona doğru yaklaşırken güç ve kuvvetinin kabardığını hissetti.

Kanatlarını açıp Arleth'in kesinlikle nefret ettiği başka bir şey olan bir döngü halinde aşağı inerken neşeyle düşündü. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bizim tarafımızda olmasına rağmen çok korkutucu.

Hükmetmeye çalıştığında değil. O her zaman hükmetmek ister.

Hızla yükselip irtifa kazandı ve tam havada dönerken onu yakaladı. Bizden çok daha büyük olduğu için,

tepki vermek için daha fazla alana ve zamana ihtiyacı vardı. Hız bizim avantajımızdı.

Hadi, hadi, hadi! Onu teşvik ettim.

Söylenmesine gerek yoktu. Çoktan hızını ve gücünü arttırmış, Kraliyet Ormanı'na doğru hızla uçmaya başlamıştı. Çok geçmeden tekrar üzerimize geldi, çok büyük, hızlı ve güçlüydü.

Hadi bunu yapsın da görelim, diye düşündü ejderham.

Hayır, hayır! Umutsuzca düşündüm, ne yapmaya niyetlendiğini biliyordum. Arleth bu manevrayı onaylamadığını ifade etmekle kalmamış, bunu yasaklamıştı.

Ejderham hiç dinlemedi.

Havaya kalktı ve kanatlarını havada cıırttı, durdu, rüzgârı kaybetti. Yerçekimi bizi yakaladı ve yere doğru çekti. Nyfain'in içinden bir korku şoku geçti ve düşerken bizi yakalamak niyetiyle önümüzü kesmek için harekete geçti. Bunu yapabileceğine inancım tamdı. Ejderham deneyeceğini biliyordu. Kendi iyiliği için fazla cesurdu. Onun tek derdi kazanmaktı.

Önce yavaşça, sonra daha hızlı düştü. Ona yaklaşırken aniden eğildi, aç yaptı ve sonra düşüşten kurtulmak için bir güç patlaması yaptı. Kükreyerek yanından geçti, ona baktı ve kuyruğunu savurdu. Kuyruğunun ucundaki sivri uçlar adamın sırtını tırmıklıyordu, daha önce ona yaptığı tatlı okşamaya hiç benzemiyordu.

Şok ve şaşkınlık bağın içinden geçerken manik bir neşe üzerime çöktü, ardından heyecan ve öfke pompalandı. Az önce alfa ejderhaya meydan okumuştum.

Oh kahretsin, oh siktir, oh hayır, diye düşündüm, sersemlemiş bir halde, onun bedeninden sorumlu olmayı dileyerek. Gerçi ben çok fazla sorumlu olmuştum. Büyük altın ejderhamızla eğlenme sırası ondaydı.

Yine yarışıyordu, havada nasıl dövüşeceğini tam olarak bilmiyordu. Hâlâ temelleri öğreniyorduk.

Kükremesi bir an için kalbimizi dondurdu ve ardından damarlarımızdan adrenalin pompalandı.

Bana doğru gel, pislik! diye düşündü ve havalanarak onu kuyruğumuzdan yakaladı.

Yukarı ve dışarı doğru hareket etti, aşağı doğru hızlı bir spiral çizmeden önce kuyruğuyla onu tekrar tokatladı ve sonra ağaçların üzerinde alçaktan yattı. Bunun için tüm numaralarını kullanıyordu. Umarım Arleth izlemiyordur. Ve muhtemelen izlediğine göre, umarım ders çok kötü olmazdı.

Ejderham Nyfain'in dönüp bizim için geri gelmesini beklerken, "Vites değiştirmeye hazır mısınız?" diye düşündü. Bizi yakalaması an meselesiydi ama eğlence kovalamacadaydı. Ağaçların tepeleri karnımızı gıdıklıyordu. Uzaktaki köylerden ejderhalar yükseliyor, kükremeleri duyuyor ve muhtemelen kontrol etmek istiyorlardı. Bazıları lanetten öncesini hatırlayamayacak kadar küçük oldukları için gelecekteki krallarını ilk kez havada göreceklerdi. Ne muhteşem bir manzaraydı. Sonsuza dek akıllarında kalacaktı, tıpkı benim aklımda kaldığı gibi.

Kanatları havada gürledi. Kuyruğumuza keskin bir acı saplandı. Dişleri.

Kahretsin, çoktan peşimize düştü. Şimdi! Kuyruğunu çekti, ağaçlardaki ilk kırığı buldu ve bizi dramatik bir şekilde yavaşlatmak için kanatlarını doğru eğerek içeri daldı.

Vücudu yerden güvenli bir mesafeye geldiğinde yer değiştirerek kontrolü ele aldım. Bacaklarım büküldü ve yuvarlandım, kendimi yakaladım ve sonra tekrar ayağa fırladım. Kısa süre sonra ağaçların arasında güvenli bir şekilde koşuyor, yanımdan geçip giden altın göbeğe bakıyordum.

Şimdi ne olacak? Nefes nefese sordum. Eğer şimdi ayağa kalkarsak, bizi birazdan yakalar.

Şimdi ne yaptığını göreceğiz.

Kanımı yakan gücün içime pompalandığını hissederek, sırf hareket edebilmek için ağaçların arasında koştum. Alevler tenimde dans ediyordu.

Birkaç kurt ağaçlardan koşarak yanıma geldi ve bana kolayca ayak uydurdu.

"Hey, çocuklar," dedim büyük ejderhanın tekrar ormanın üzerinden geçtiğini gördüğümde. "Daha kalın ağaçlara gidelim ve onu bir karar vermeye zorlayalım."

Ben Nyfain'le oyun oynarken hemen arkamda kalıp beni koruyan Weston'ın da katıldığı kurtlar benimle birlikte koştu.

Nefes nefese, kocaman gülümseyerek, Nyfain'in Syflora hediyesi sayesinde yavaş yavaş geri gelmeye başlayan ağaç örtüsünün derinliklerine daldım. Bu sefer tepemden geçtiğinde, gölgesi ağaçların gölgesiyle karıştı. Güneş karardı ve ben pusuya yattım, kurtlar etrafımdaydı, hiçbirimiz planımdan emin değildik.

"Sizi görmesine izin vermeyin," dedim kurtlara, üzerimizden gelen kanat seslerini duyarak. Bu kedi-fare oyunu midemi bulandırıyordu, özellikle de hangimizin kedi olduğu konusunda hiçbir yanılsamam olmadığı için. Nyfain zamanını kolluyor, beni geri çekmeden önce ne kadar ip kullanabileceğine karar veriyordu.

Nyfain

Tüm bu olanları izlerken ejderhama "ONU SIFIRLA" dedim, o kadar heyecanlanmış ve tahrik olmuşum ki kendimi zor zapt ediyordum. O küçük ejderhayı bugün gökyüzüne çıkaracaktık. Kimin gördüğü umurumda değildi ve onun da görmediğinden emin olacaktım. Ejderhasının gözünü bile kırpmayacağını biliyordum. Tabii ki boyun eğmeye zorlandıktan sonra.

O kadar hızlı yer değiştiremem, dedi ejderham. ve Finley'in ejderhasının aerodinamiğine derin bir saygı duyuyorum.

Sansasyonel biriydi. Yaptığı şeyler inanılmaz derecede tehlikeliydi ve her zaman

Ama daha gelişmiş ejderhalar, akıldan çok cesarete sahip olanlar, kaleden uzakta hileli manevralar yaparlardı. Böyle dönüp dururlardı, yakalanmaları çok zordu. Savaşta çok etkiliydiler. Benim ejderham o kadar hızlı hareket edemezdi. Hızlı hareketler ve hızlı spiraller için çok büyüktü. Onu alt etmesi gerekiyordu.

Ona daha uzağa inmesini ve onu takip etmesini söyledim.

İçine heyecan pompalandı. Avın görkemi kanında şarkı söylüyordu.

Onun saklandığı yerden uzakta bir açıklık seçti, tekrar gökyüzüne çıkma ihtimaline karşı havayı gözlüyordu. Bu ormanda on altı yıl boyunca avlanmanın ve savaşmanın verdiği gizlilikle, bizi ondan ayıran mesafeyi kısa sürede kapattı. Ağaçların arasından sürünerek geçti ve daha yumuşak, daha süngerimsi bir zemini seçti, böylece geldiğimizi duymadı.

Onu görmeden önce kurtları gördük. Bir an sonra hareketimizi fark ettiler, donup kaldılar ve hızla gözden kayboldular. Onu ele verdikleri için çok kızacaktı.

İlerideki bir grup ağacın arasından Finley'nin fısıltısını duydum.

"Onu gören, koklayan ya da duyan var mı?" Bir süre sonra, "Bu vücut pozisyonunu biliyorum Weston. Ne saklıyorsun?"

Git şimdi.

Ejderham düşüncemi bitirmemi beklemedi. İleri atıldı, ağaçların arasından fırladı ve önüne çıkan dalları kopardı. Finley döndüğünde çığlık attı, gözleri tamamen açılmıştı ve yüzünü dehşet kaplamıştı.

Kalbime bir sızı saplandı. Bu bir oyun olabilirdi ama yine de onu o şekilde görmek hoşuma gitmiyordu. Belli ki ejderham da aynı şeyi düşünüyordu çünkü biraz yavaşladı ve ona yönünü bulması için bir an verdi.

İkimiz de aptaldık.

Hayatımda hiç görmediğim kadar hızlı bir değişimle, yeniden bir ejderhaya dönüştü, bedenini ağaçların ve

dalları kırarak sığdı. Bize öyle bir vahşetle saldırdı ki, orada durup bir saniye boyunca göz kırpmaktan başka bir şey yapamadık.

Bir saniye çok uzundu.

Dişleriyle, pençeleriyle ve bir şekilde kuyruğıyla bize ulaştı, dönerek ve koşarak bize vurmayı başardı. Kıcı gözden kaybolduğunda kurtlar dağıldı ve biz orada öylece kalakaldık, şaşkınlık içindeydik, kuyruğunun kalın derimizi deldiğı yerden yan tarafımız zonkluyordu.

Bu da neydi böyle? dedi ejderham ve peşinden koşmak için ileri atıldı.

Ama o çoktan bir hız patlamasıyla gökyüzüne yükselmişti. Onu yakalamak için kendimizi zorlamamız gerekecek.

Finley her zaman ayakları üzerinde çok hızlı düşünmüştür.

Belli ki ejderhası da aynı değerlere sahip.

Hazırlıklı değildim.

Gölgelikte bir aralık bulup güçlü kanatlarını şişirirken gülesim geldi.

Bizi iyileştirdiğine inanamıyorum, diye düşündüm ayağa kalkıp altın tozlu muhteşem bordo pullarını gördüğünde. Denize doğru gidiyordu. Bizi nasıl iyileştireceğini bulduğuna inanamıyorum.

Tabii ki yaptı. Ondan şüphe ettiğine inanamıyorum.

Sanki o da şaşırmamış gibi.

Bir daha uçacağımızı hiç düşünmemiştim.

Eşimize daha fazla inanmalısın.

Ona yaklaştıkça içimize güç pompalanıyordu, düz bir çizgide hareket ederken ondan daha hızlıydık. Aramızdaki bağ sayesinde Finley ve ejderhasının adrenalini hissettiklerini hissedebiliyorduk; onları yakalayacağımızı umuyorlardı ve yakalayacağımızın kaçınılmazlığı onları sinirlendiriyordu. Geride bırakılmaktan nefret ediyorlardı ama boyun eğdikleri ve zevkin onları alıp götürmesine izin verdikleri o son anı seviyorlardı. Bunun farkında değillerdi ama ben de her seferinde kendimi Finley'e teslim ediyordum. Kendimi onun içinde kaybediyordum. Kontrolün elimden kaçmasına izin veriyor, beni buraya bağlayan cankurtaran halatım olarak ona tutunuyordum.

Benim ejderham da aynı şeyi kanıtlamak üzereydi.

Şimdi tam önümüzdeledir, avantajlarını kaybediyorlardı, mesafeyi kapatmamızı engelleyemiyorlardı.

Havada tembel tembel süzölen diğör ejderhaların küçöök dostumuzla oynamamızı izlediklerini geç de olsa fark ettim. Ejderhamın, başöka bir ejderha onun alanına girdiğı anda oyunu bırakacağını bildikleri ya da içğödösel olarak hissettikleri için bize geniş bir alan bırakıyorlardı. Artık havada dövüşebiliyordu, bu da onu yerde olduğundan katlanarak daha ölümcöl yapıyordu. Havada her zaman her şeyden üstündö ve bunu kanıtlamaktan da çekinmiyordu.

Finley'nin ejderhası sağa doğru yatarak geriye baktı ve kuyruğı hemen üzerindeki havayı kesti.

Onu buraya götüreceğim, diye düşündö ejderham, içinde bir sıcaklık ve arzu kabarması hissederek. Havada. Bizi ikinci kez, burada, birlikte ilk uçuşumuzda sahiplenmesini istiyorum.

Nasıl yapılacağını
biliyor mu?
Bilmiyorsa,
öğrenecektir.

Onu takip etmek yerine, diğör yöne saptı ve geriye doğru kıvrıldı, havada dönmek için vücudunun üzerinde yukarı ve aşağı doğru kıvrıldı. Kanatlarını açıp pompaladı, hızla tekrar ona yaklaştı. Kız aşağı indi ve sonra sola doğru çullandı, o kadar hızlıydı ki inanılır gibi değildi ama adam kendini ayarladı -daha güçlü ve tecrübeliydi- ve tekrar kızın üzerinde, tam tepesindeydi. Biraz ileri doğru itti ama onu geçmek yerine kuyruğıyla aşağı uzandı ve kadının tam dibini hissederek sıkıca okşadı.

Bağın içinden bir zevk dalgası geçti. Daha önce havada başöka bir ejderhayla hiç sevişmemişti ama bir sürö hikâyö duymuştuk. Bir sürö hikâyö. İlk seferde her şeyi mükemmel yapamayabilirdi ama içğödöleri onu yönlendiriyor, ona ne deneyeceğine dair fikirler veriyordu.

Finley'nin ejderhası kanatlarını çırparak biraz hız kaybetti ve alfa ejderhasına ulaşma arzusuyla savaşmaya çalıştı. Hâlâ oyun oynamak istiyordu ve ben

Bağın içinden süzülen gerginliği özlemişti ama eşi için çaresizdi. Her zaman öyleydi. Bunu her şeyiyle istiyordu. Ejderham da aynı şekilde hissediyordu. Bu ikisi her zaman birbirini istemişti. Her zaman. Finley ve ben her şeyi berbat ederken bile.

Yine de, görünüşünü koruyarak, tekrar ilerledi. Deniz uzakta parıldıyordu, güzel bir fon oluşturuyordu. Finley'nin duyguları bağlantımız boyunca pompalandı, arzu tiksintiyle renklendi. Yapabilseydim gülerdim. Şekil değiştirenlerin hayatını bilmiyordu, bu yüzden bu ona çok çirkin görünecekti.

Buna alışacak, diye homurdandı ejderham.

Finley'in ejderhası sağa döndü ve az önce kullandığımız manevrayı taklit ederek vücudunun üzerinden dönmeye çalıştı. Yarı yola kadar geldi ama kanatları düzgün açılmadı ve vücudu yanlış konumlanmıştı. Bağın içinden bir korku şoku geçti ve kendini düzeltmek için mücadele ederek düşüyordu. Ejderham hemen oradaydı, altlarından geçip takla attı, dişleri ve ön ayaklarıyla onu yakaladı. Tekrar dönerek kanatlarını sertçe pompaladı, yukarı doğru nişan aldı, irtifaya ihtiyacı vardı.

Ejderhası mücadele etti ama zar zor. Aptal değildi. Bırakılmak istemedi ve ölüme doğru düşmeyi nasıl durduracağını düşündü.

Ortamızdan garip bir coşku yükseldi, bağda yankılandı.

Sıcaktan mı? Bu hissi geçen gecedен hatırlamadığım için sordum.

Bana cevap vermedi ve çok geçmeden Finley'nin ejderhasının onun elinde hareketsiz kaldığını hissettim. Tuhaf bir his alevlenip içimizde bir davul sesi gibi zonklarken Finley'nin şaşkınlığı benimkiyle eşleşti. Ejderhamın burun deliklerinden ateş kıvrıldı ve Finley'nin derisinin üzerinde yuvarlandı. Yine de tırmandık. Hâlâ o zonklama içimizi dövüyordu, gittikçe daha da sertleşiyor, onların da içine sızıyordu.

Çok yükseğe çıktığımızda, ince havada neredeyse nefes alamaz hale geldiğimizde, ejderham tekrar döndü ve bıraktı, düştü

Uzakta. Finley'in ejderhası kendini çabucak toparladı ve biz doğrulup tekrar yukarı iterken bizi karşılamak için aşağı süzüldü.

Çarpma hissi her yanımızda yankılanıyor, kemiklerimizi sıyrıyor, göğsümüzde gümbürdüyordu. Daha önce hiç duymadığım, şehvetli ve erotik bir kükreme çıkardı, onu kendisine çağırdı.

Sanki transa geçmiş gibi, artık içinde hiç mücadele yokmuş gibi, küçük ejderha yakınımıza uçtu, aramızda ve içimizde dolaşan duygulardan açıkça büyülenmişti.

Bir ejderhanın çiftleşme çağrısı. Elinden geleni yapıyordu.

Kanatlarını çırpı ve havada onun etrafında kıvrıldı, hızlı ve kıvraktı, kanatlarını onun alt tarafına doğru çırpmadan önce kuyruğunun ucuna doğru zar zor kaydı. Küçük eşinin ilgisinden hoşlanarak yüksek sesle mırıldandı, erotik ses ve his karışımını havaya pompalarken gökyüzünde sabit durarak onu teşvik etti.

Finley'i bağ aracılığıyla hissettim ve tek bir ruhu paylaşıyor gibi göründüğümüz o özel yere daldım. Benim onu kavradığım gibi o da beni sıkıca kavradı, ejderhalarımız danslarını yaparken birbirimizi hissettik.

Büyü hepimizi sarmalamıştı, dört yönlü bağ hepimizi bir araya getiriyordu. Finley'nin mırıltısını şimdi duyuyordum ve ejderhamınkiyle eşleşiyordu. Aşklarını, heyecanlarını ve arzularını hissettim. Ve sonra her şey oldu, ejderhalar birbirine kilitlendi ve havada savruldu, kanatlar, dişler ve pençeler bir şeyleri anlamaya çalışırken tutunmak için çırpındılar. Bunu başardıklarında, ejderhamın gözlerinin ilk kez eşinin içine gömülürken kapandığını hissettim, tam da her zaman istediği gibi oturmuştu. Tam olarak hayal ettiği gibi.

Ejderhalar birbirlerine sarılmıştı, rüzgâr yanlarından geçerken zevkleri hepimize pompalanıyordu. Yapabilseydim inlerdim ve Finley'nin cevap veren zevkini hissedebiliyordum. Bu duygu tarif edilemezdi. Tehlike, yükseklik, düşme, hepsi bir sevgiliyle sarmaş dolaşken. Hepsi verirken ve

Birbirimizden bir şeyler alarak, her şeyimizi paylaşarak ve hiçbir şeyi saklamadan.

Ağaçlar yüzerek görüntüye girdi. Yer, ağaçlarla buluşmak için

Biz.

Ejderham kanatlarını pompalamadan önce itti, yönünü buluyor ve eşinin de aynı şeyi yaptığından emin olmak için onu izliyordu. Kendini dengelediğinde, tekrar yukarı doğru yükseldiler, birbirlerinin etrafında döndüler, yükseklerle ulaştılar ve sonra tekrar birbirlerine çarptılar, bu sefer daha çevik ve kendinden emin. Adam kadının içine son bir yapboz parçası gibi oturdu: mükemmellik. Onların zevki yükseldi -biz düşerken hepimizin zevki yükseldi. Adam derinlere daldı ve kadın onu coşkuyla karşılayarak tutundu. Mırıltıları bir kakofoniydi, vücutları tek bir vücut gibi birleşmişti. Ve sonra Finley'nin ejderhası onu ısırmadan önce hırladı, bizi tekrar sahiplendi, sadece bu sefer ejderha formunda.

Ejderham onun içine ilk kez boşalırken yüksek sesle bir zafer kükremesi çıkardı. Onun bağ aracılığıyla doruğa ulaştığını hissettim, ejderha bize karşı titriyordu. Biz yuvarlanmaya devam ederken, Finley ve ben bağ aracılığıyla birbirimize sıkıca tutunurken, hepimiz zevkten aşağı inerken onun etini dişlerinin arasında tuttu.

Yine de kısa süre sonra ejderhalar birbirlerinden uzaklaşmak ve yönlerini bulmak zorunda kaldılar. Yine de kaleye geri dönmeye hazır değillerdi. "İki bacağın" kontrolü ele geçirmesine izin vermeye hazır değillerdi. Bunun yerine, krallığın etrafında tembel turlar attılar, diğer ejderhaları kendilerine katılmaya davet ettiler, süzüldüler ve daldılar, birbirlerinin yanında oynadılar. Uçamayanlar köyleri doldurdu ve açık alanları doldurarak tepemizden geçişimizi izledi. Birçoğu işaret etti; bazıları yer değiştirdi ve altımızda koştu. Tüm krallık, kraliyet çiftinin tüm ihtişamıyla gökyüzünde süzülüşünü görmek için toplanmış gibiydi.

Bunu bana Finley vermişti.

Hissettiklerimi anlatacak kelimeler yoktu.

Öğleden sonra, uçuşun yakıcılığı ejderhamın kemiklerine yerleşene kadar değildi ve

Finley gecikmeye başlamıştı, sonunda kaleye geri döndük. Yere indik, Finley inişte ustalaşmıştı ve yer değiştirdi. Onu kollarıma alıp sıkıca kucaklamadan ve şatoya geri götürmeden önce bedenime ancak geri dönmüştüm. Bugün birbirimizin dokunuşlarının tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmayacaktık.

"Taç giyme törenini yaklaşıyoruz," dedim onu kalenin arka tarafından içeri sokarken. "Biz hazırız. Seni resmi kraliçem olarak istiyorum ve sonra dünyayı ele geçirmek istiyorum."

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTI

Finley

"MUHTEŞEM GÖRÜNÜYORSUN GÜVERCİN," dedi Hadriel, taç giyme töreni için son rötuşları yaparken Leala'nın el emeğine bakarak. "Gösteriyi çalacaksın."

"Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum," dedim aynadaki yansımama bakarken.

Büyük, görkemli bir tacın altında altın rengi gözleriyle, hatırladığımdan daha yumuşak bir şekilde bana benzeyen kişi geriye baktı. Mücevherler kuşağı süslüyor, dört bölüm halinde yukarı tırmanarak en tepede herkesin görebileceği şekilde parıldayan büyük bir yakutla kaplı bir kulede buluşuyordu. Başımı örten kadifenin kralın ejderhasının pullarıyla uyumlu olması gerekiyordu ama Nyfain bu uygulamayı değiştirmişti. Benim kadifem ejderhamın pullarına uyması için bordoydu, onunki ise altın rengi olacaktı.

Kralın süitinde hazırlanıyordu. Ona göre, dönüşümüne aşamalı olarak tanık olmak yerine tam etkisini görmek istiyordu ve ben de onun benim için aynısını istediğinden şüpheleniyordum.

"Hadi bakalım, seni ayağa kaldıralım." Leala koluma uzandı ve Hadriel diğer taraftan yaklaşarak taç hâlâ yerindeyken sandalyeden kalkmama yardım etti. Genellikle,

Görünüşe göre tacı yürüyüş başlamak üzereyken takmışlardı ama Leala tam da bu yüzden yaptığı kıvrım konusunda endişeliydi.

"Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadım, göğsümü saran ve bacaklarımdan aşağıya, arkamda birkaç sandalyenin tuttuğu uzun bir trene doğru akan, yakut zerrecikleriyle işlenmiş güzel, ışıltılı elbiseye hayranlıkla bakarak. "Bu bir hata olmalı."

"Unutma," dedi Hadriel, yanıma sokulmuş, aynada bana gülümseyerek. "Efendi de gerçek prens değil. Wyvern krallarının kanını taşıyor. O da tıpkı senin gibi yeri için savaştı."

"Ben hiçbir şey için savaşmadım."

"O da ne?" Biraz geri çekildi ve bir parmağını şakağına götürdü. "Ben mi aptalım yoksa İblis Kral'ın zindanlarında bir tur atıp sonra da onunla iki kez savaşmadık mı? Leala, aptal olan ben miyim?"

"Evet," dedi Leala bana giymem için bir çift bordo eldiven uzatırken. "Ama kesinlikle yeriniz için savaştınız leydim. Tüm krallıkta hiç kimse bunu sorgulamıyor. Hakkınızda çok büyük hikâyeler dolaşıyor."

"Rica ederim," dedi Hadriel. "Köylülerin bu kadar dedikoducu olduğunu bilmiyordum. Açık ara kaleden daha kötüler."

Leala, "Sadece senin tiyatrona alışık değiller," diye cevap verdi.

Hadriel tek gözünü kısıp baktı. "Evet, iyi karar. Biraz daha tedbirli olsam iyi olacak. Yükümü çok çabuk boşaltmak istemiyorum."

Leala küçük bir gülümsemeyle, "Bir kez olsun," diye mırıldandı.

Hadriel nefesini içine çekti ve avucunu dramatik bir şekilde göğsüne dayadı. "Bu ne cüret! Biliyorsun ki ben tek atımlık mal değilim. Dayanıklılık konusunda çok çalıştım."

Beni incelemek için geri adım atarken güldü. Gülümsemesi daha da genişledi. "Çok güzel bir kraliçe oldunuz leydim."

"Evet, öyle olduğunu söylemeliyim," dedi Hadriel. "Diğer krallıklardan gelen basit kraliçelerin arasında kolayca parlayacaksın ve sıra memelerini sallamaya geldiğinde hepsini şok edecek, korkutacak ya da ilgilerini çekeceksin. Konseyde resmiyet kazandıktan sonra turumuza çıkacağımız için çok heyecanlıyım. Kaç krallık bizi ziyaret etmek için mektup yazdı ve ilgisini dile getirdi?"

"Beş," diye ekledi Leala, beni dış odaya doğru çevirerek, tren yüzünden daha da zorlaşan bir şeyi. "Calia konseyden önce krallığını ziyaret etmemizi istedi. Bu yüzden dördü bizimle bir süre sonra buluşmayı talep etti."

Diğer krallıkların merakını uyandırmıştık. Arleth onların toplantı taleplerinin temelde bizi çembere almalarına eşdeğer olduğunu söylemişti. Bu krallıklardan biri Kızıl Lupin'di ve Nyfain konseyden önce bir not gönderme kararlarını merak etti. Weston'ın elimizde olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Ne zaman bu konudan bahsetsek huzursuzluğunu hissedebiliyordum.

Yine de şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Taç giyme töreni yüzünden değil, bunun bizi götüreceği yer yüzünden: Konsey toplantısı. Bu bize diğer krallıkları ölçüp biçme şansı verecekti. Ondan sonra, umarım perilerin yardımıyla, olası ittifaklar için hangilerini arayacağımıza dair daha iyi bir fikrimiz olacaktı.

"İblis krallığı dışında, ki o da oldukça boktan bir tatildi, krallıktan hiç ayrılmadım ve o kadar heyecanlıyım ki buna inanamıyorum bile." Hadriel alkışladı. "Ben de bunun gerçek olduğuna inanamıyorum aşkım. Ama öyle, hadi bunu resmileştirelim."

Derin bir nefes alarak Arleth, ailem ve Vemar'ın beklediği dış odaya doğru yürüdüm. İnanılmaz derecede becerikli Tamara'nın liderliğindeki muhafızlarım artık hazır olsa da, Vemar artık kendisine ihtiyaç duyulmadığını anlamamıştı. Temelde etrafta dolaşma ve açıkça buraya ait olmayan herkesi korkutup kaçırma rolünü üstlenmişti. Büyük, güçlü ve cılgındı ve kimse bir ejderhanın bu özellikleriyle uğraşmak istemezdi.

Sabırsızlık bağıın içinde dönüp durdu, ardından aciliyet geldi. Eşiği geçerken diğerlerine "Nyfain gergin," dedim.

"Bunun için endişelenme canım," dedi Arleth. Parıldayan gözlerle beni tararken öne doğru geldi. "Acele etmek ve bunu resmileştirmek istiyor. Ona kanatlarını geri verdiğinden beri bu anı dört gözle bekliyor. Tanrım, Finley. Tanrıçanın kendisi bile senin kadar mükemmel görünemezdi. Sen baştan aşağı bir ejderha kraliçesisin. Tehlikeli tarafın tüm o ışıltı ve cazibeyi kesiyor. Gücün ve teninde kıvrılan ateşinle tam bir vizyonsun."

O sırada babam öne çıktı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu, saçsız kafasındaki saç tutamları ustaca taranmıştı. Takım elbisesi özel dikim, ince ve muhtemelen hayatı boyunca giydiği her şeyden daha iyiydi.

"Bir gün yıldızların arasında yaşayacağını biliyordum," dedi sesi titreyerek. "Keşke annen de burada olup bunu görebilseydi. Çok gurur duyardı." Bir damla gözyaşı taşı ve ellerimi tuttu. "Çok gurur duyardı!"

Gözlerime sıcaklık doldu ve göğsüm ağırlaştı. "Sağ ol baba," dedim ona sarılarak.

"İşte buradayız." Leala başımdan düşmemesi için tacı tuttu. Tam ölçülerim göz önünde bulundurularak yapılmıştı ama ağır ve hantaldı, cephanelikteki törensel silahlardan aldığımız mücevherlerle yapılmıştı. Tedavilerimize ve iksirlerimize olan talep patlamasına rağmen, ayıracak çok fazla paramız yoktu. Nyfain'in ve benim onayım la Hannon krallıktan elde edilen gelirin çoğunu halka aktarmış, evleri, yolları onarmaya ve satılabilir mallar üretmeleri için gerekli malzemeleri sağlamaya devam etmişti. İnanılmaz bir masraf söz konusuydu ama Nyfain bunun uzun vadede krallık için daha iyi olacağından emindi.

Sable ve Dash sahneye çıktılar; Sable'ın üzerinde eteklerinde kir lekeleri olan saten bir elbise vardı ve gerçekten sevimli bukleleri vardı

başının etrafında sallanıyordu. Dash'in saçları taralıydı ve saçlarının etrafı biraz dağınıktı; üzerinde Sable'inkinden daha fazla kir lekesi olan bej rengi bir takım elbise vardı. Her şeyi temiz tutmak için ellerinden geleni yapmadıkları belliydi ama normal kıyafet durumları göz önüne alındığında kendimi şanslı sayıyordum.

"Vay canına, Finley." Bana bakarken Sable'ın gözleri parlıyordu. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun."

"Güzel görünmekten hoşlanmadığını sanıyordum," diye itiraz etti Dash. "Bunun ne anlamı var ki?"

"İnsanları kıskandırmak için." Sable ona dirsek attı. "Seni arzulamalarını sağlamak için."

"Ew. Finley, bu doğru değil, değil mi?"

Güldüm ve başparmağımı yanağında gezdirdim. "Hayır, bu doğru değil. Ben bir rol oynuyorum. İnsanlar güzel yüzlere bakmayı sever ve ben de bıçağımı kaburgalarına saplamak için bir yol planlarken kendi yüzümle dikkatlerini dağıtıyorum." Ona göz kırptım.

"Finley, bu bir kraliçenin çocuklara söyleyeceği türden bir şey değil," diye uyardı babam.

"Her zamanki ejderha kraliçesi," dedi Arleth, beni kapıya doğru işaret ederek. "Git oğlumu bu dünyanın gelmiş geçmiş en gururlu kralı yap."

Vemar iri eliyle kapının kolunu kavrayarak durdu. "İyi temizlik yaptığınız kesin Garip Hanım," dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Ama şuna bir bakın." Takım elbisesinin bordo saten yakalarını düzeltti. Kocaman ayaklarını süsleyen bordo mokasenleri dışında takımının geri kalanı siyahtı. "Oldukça şık, değil mi? Temsil için o kadar heyecanlıydım ki, bana prova yaparken gözünü çıkarmaktan bahseden o tuhaf terziyi fark etmedim bile. Nedense göz güvenliğine kafayı takmış."

Hadriel kuru bir sesle, "Evet, evet, sikinin kocaman olduğunu biliyoruz," diye araya girdi. "Hadi devam edelim."

"Nasıl isterseniz, Sör Butler." Vemar kapıyı bir hareketle açtı ve ben geçerken selam verdi.

Tamara kapının hemen dışında bordo renkli bol bir kıyafetle bekliyordu, herhangi bir tehdit ortaya çıkarsa her an yer değiştirmeye hazırdı. Muhafızlarımın geri kalanı onun ötesinde, salonun kenarları boyunca bekliyordu; ejderhalar ve kurtlar, geri dönenler ve yeniler, hepsi kadınlardan oluşan bir koleksiyon. Nyfain'in muhafızları arasında bir grup adam olacaktı ve geliştirmekte olan ordumuz herkes için serbest olacaktı, noktalar kendilerine en uygun olanlara gidecekti.

"Sanırım bordo renginden biraz sıkılmaya başladım," diye mırıldandım ona ulaştığımda.

Kendi adına konuş, diye düşündü ejderham.

Tamara bana sıkı bir gülümseme verdi. "Çılgın kral pullarının rengini her yerde görmeye kafayı takmıştı," dedi muhafız hattında yürürken. En sondaki muhafızlar, beni korumaları altına almak (ya da başımın belaya girmesine izin vermemek) için yanımda durarak yürümeye başladılar. "Tüm kale aslında donuk bir yeşildi. Bu taraftan majesteleri."

Bana büyük merdiveni işaret etti.

"Artık her zaman benim unvanımı kullanacaksın, değil mi?"

"Sadece gerekli olduğunda, söz veriyorum."

Jade ve Lucille yanlarımdayken hızını artırarak tam önümde yürümeye başladı.

Zamanında bu kalede bir taht odası olup olmadığını merak etmişim ve o zamandan beri evet, olduğunu ve iblislerin Dolion'un kalesinde yeniden düzenlenebilmesi için onu parça parça çaldıklarını fark ettim. Ancak Dolion belli ki çalınan zenginlikleri kendi zevkine uydurmak için renkleri değiştirmişti.

"Deli Kral'ın Dolion'la olan ilişkilerine dair bir sözleşme yapıldı mı?" Yüksek sesle merak ettim. "Dolion'un hiçbir şey çalamayacağını ya da çalabileceğinin açıkça belirtildiğini sanmıyorum, ama mutlaka bazı temel kurallar vardı. Ayrıca, görünüşe göre konsey

Bazı savaş kurallarını benimserler ve hırsızlık hoş karşılanmaz."

"Bunun ne önemi var ki?" Tamara sordu. Neredeyse fısıldayan sesi bana konuşmamam gerektiğini hatırlatıyordu. Hiçbir şeyi yapmam gerektiği gibi yapmazdım. Törenler beni sabırsızlaştırırdı. Nyfain de öyle. Bana muazzam bir zaman kaybı gibi gelirdi.

"Onu konseyde gördüğümüz zaman için önemli," dedim. "Krallığın mallarını geri alamayabiliriz ama onun daha da aşağılık görünmesini sağlayabiliriz. Bu kibar toplumda çok işe yarar, ya da kraliçe hep öyle der."

"Ona ana kraliçe ya da onun adıyla hitap etmen gerekecek," diye fısıldadı Yeşim. "Artık kraliçe sen olacaksın."

"Doğru, doğru." Onlara tüm bunların bana çok uzak geldiğini söylemedim. Haksız değillerdi ama kendimi hiç de kraliçe gibi hissetmiyordum.

İnsanlar merdivenlerin ve birinci katın etrafında toplanmış, ben aşağı inerken gülümsüyor ve tezahürat yapıyorlardı. Bir alay halinde, yeni bir taht odasına dönüştürülmüş olan arkadaki ana balo salonuna doğru döndük. Bir öncekinden daha görkemli olan bu salon yüksek bir tarzda döşenmişti ve duvarlarında geçmiş kral ve kraliçelerin büyük yağlı boya tabloları ve manzara resimleri vardı. Köylüler her ay buraya saygılarını sunmak ya da dilekçe vermek için gelir, bizden şikâyetlerini çözmemizi isterlerdi. Burası aynı zamanda mahkemeyi düzenlediğimiz bir yer olurdu, ki bu aslında soylulara sürtüklük yapma sırası vermek gibi bir şeydi.

Yaklaşırken bir an için bakışlarımı yere indirdim, gerginlik o kadar fazlaydı ki beni boğacakmış gibi hissettim. Ama sonra yavaşça başımı kaldırdım ve Nyfain'i odanın arka tarafında, ön tarafa bakarken buldum. Bir kürsüye çıkan merdivenler inşa edilmişti ve bizi iki altın spreylı ahşap sandalye bekliyordu, oldukça sade çünkü eritecek cephaneliğimiz bitmişti, bordo minderli yüksek arkalıkları ve oturakları vardı. Püskürtme ahşap işçiliği karmaşık ve zarıftı, gerçekten iyi bir usta tarafından yapılmıştı.

Köylerden birinden gelen usta zanaatkâr, iblislere vurmayı seviyordu ve bu sayede yetenekli insanları ayıklamaktan kurtulmuştu.

Eninde sonunda oyunumuzu geliştireceğiz ama şimdilik bunlar yeterli.

Nyfain'in arkasında yere yayılmış uzun, dökümlü kadife bir pelerin, kıyafetinin diğer parçalarını göremeyeceğim şekilde düzenlenmişti, sadece benimkine benzer bir taçtan görünen, biraz ehlileştirilmiş kahverengi saçlarını görebiliyordum. Kalbim güm güm atıyor, avuçlarım terliyordu, ilerlemeye başladım, ancak o zaman Hannon'un merdivenlerin tepesinde bana baktığını gördüm.

Nyfain ve ben, daha uygun birinin yerine, eski baş danışmanımız (bu görev Arleth'e verilmişti) ve mevcut haznedarımızın resmi belgeleri hazırlaması konusunda anlaşmıştık. Hannon bu ayrıcalığın ve sorumluluğun başka birine verilmesini istemişti ve ilk başta ben de ona katılmıştım ama Nyfain kararlıydı. Eski kraliçenin bunu yapmasının (bazı nedenlerden dolayı) akıllıca olmayacağı ve zamanımızın kısıtlı olması nedeniyle ben de Hannon da rıza gösterdik. Nyfain bu işin hemen yapılmasını istiyordu. Kraliçesini beklemekten bıkmıştı.

Bir kız kardeşinin bunu reddetmesine nasıl izin verebilir? Edemezdi. Zavallı Hannon içeride kilitliydi.

Muhtemelen dindar insanlara mahsus garip bir dikdörtgen şapka (onlar çoktan ibislere yenik düşmüşlerdi) ve ön kısmında altın ve bordo çizgiler olan uzun krem rengi bir cübbe giyiyordu. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve etrafındaki havaya tüm ışık tayfı gibi garip bir parlaklık süzüldü.

Derin bir nefes aldım ve odada toplanan çeşitli insanlara bakmadan kırmızı kadife halıyı takip ederek ölçülü bir tempoyla Nyfain'e doğru yürüdüm. Neredeyse geri dönmek istiyordum; değersizlik duygularım içimi kemiriyordu.

Sonra Nyfain biraz dönüp bana baktı. Şimdi çifte iddiadan dolayı bordomun hafif bir lekesiyle onun altın bakışlarıyla karşılaştım ve ona kilitlendim. O

bağ aracılığıyla bana ulaştı ve beni ona yaklaştırdı. Çoğu insanın olamayacağı kadar yakın bir bağımız vardı. Her şeyde gerçek dostlardık. Bu işte beraberdik.

Bu yüzden yanına gittim, hâlâ ona bakıyordum ve Hannon resmi vaazını söylerken tüm dikkatimizi ona vermemiz gerekse de gözlerimi, elini tutmamı ve sonsuza dek yanında kalmamı isteyen altın ejderha prensimden ayırmaya dayanamıyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu bana, Hannon sözlerini bitirdiğinde kısık bir sesle. Hannon'dan süzülen ışık etrafımızda parlıyor, havayı pastel ışık ve güçle dalgalı hale getiriyordu. Küçük kıvılcımlar Nyfain'in yüzünde ve tacında dans ediyordu, eğlenceli ve güzeldi, bu muhteşem ana mükemmel bir vurgu yapıyordu.

Nyfain uzandı, ben de elini tuttum. Asanın uzun trenlerimizi tutup kaldırdığı bir vuruştan sonra beni çember içine aldı ve çevirdi. Tek bir vuruş boyunca gözlerimin içine baktı, el ele tutuştuk ve sonra Wyvern'ün kral ve kraliçesi olarak ileriye doğru yürüdük.

Koridorlarda yavaş bir yürüyüşten ve merdivenlerden çıktıktan sonra Nyfain beni döndüğümden beri paylaştığımız prensin odasından kralın odasına götürdü. Daha önce hiç girmediğim, kraliçeninkinden en az iki kat daha büyük, geniş bir tuvaleti, iki kişi için fazla büyük bir yatağı olan geniş bir yatak odası, bir çalışma odası, kişisel bir kütüphanesi olan büyük bir dizi odaydı... ve işte o zaman etrafa bakmayı bıraktım. Hemen kütüphaneye koştum, neredeyse tacımı düşürüyordum ve Leala peşimden atılıyordu.

"Hâlâ yapacak işlerimiz var tatlım," dedi Nyfain.

Urien Nyfain'e bakarken Leala treni boynumdan çözdü. Ceket yakası - artık benim de bir tane vardı!

-Omuzlarımda ağır bir yük vardı ve Nyfain beni odanın en ucundaki balkona doğru götürmeden önce tekrar elimi tuttu. Tanımadığım iki personel cam kapıları açtı ve Nyfain durakladı.

Derin bir nefes aldı. "Gençken bu günden korkardım. Bu krallığı yüceliğe götürmenin benim görevim olduğunu biliyordum ve bunun nasıl yapılabileceğini göremiyordum. Sonra, yıllar sonra, arkama bakmadan çekip gittim. Kaderin garip bir cilvesiyle geri dönmek, bu krallık için kanımı akıtmak zorunda kaldım. Görevin gerçek anlamını öğrenmek için." Bana baktı. "Böyle olduğu için Tanrıça'ya ruhumun derinliklerinden şükrediyorum. Artık önümü görebiliyorum. Bir gelecek görebiliyorum. Ve senin yanında uyandığımda, kokunu aldığımda ve saçlarının göğsüme değdiğini hissettiğimde, sonsuzluğumu görebiliyorum. Yaşadığım her deneme, kendimi burada, yanımda sevdiğim kadınla ve ayaklarımın dibinde büyük bir krallıkla bulmama değdi. Kabus kralı ve onun savaşçı kraliçesi. Bana tam potansiyeliime ulaşmam için bir şans verdin ve bunun için sana minnettarım. Seni her zaman seveceğim."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Şu anda tam anlamıyla hayalimi yaşıyorum Nyfain. Küçüklüğümden beri kurduğum hayali. Altın prensimi buldum ve altın kralımı ölene kadar seveceğim."

Ejderham mırıldandı: "Konuşma yapmakta çok kötüsün.

Nyfain yine de gülümsedi ve bana tekrar "Hazır mısınız?" diye sordu.

Hafifçe başımı salladım ve el ele ilerleyerek araziye bakan balkona çıktık. Altımızdaki alan kral ve kraliçelerini görmek isteyen insanlarla doluydu. Parlak güneşin altında el sallayıp tezahürat yapıyorlar, "yaşasın", "çok yaşa" ve "yee haw" gibi şeyler bağırlıyorlardı. Biz de alışlageldiği üzere ağırbaşlı bir şekilde el salladık ve sonra adrenalinin yükseldiğini hissettim.

"Dördümüz tarafından da bilinmesini isterim ki," dedim çoğunlukla kapalı dudaklarımın arasından, böylece aşağıdaki kimse konuştuğumu anlamayacaktı, "bu gece havada vuruşmayacağız. Anladınız mı? Taç giyme töreninin olduğu gün ejderha seksi yok. Eğer siz piçler bunu denerseniz, düşmanca bir ele geçirme düzenler ve bizi yere çakarım."

Ejderhamın homurdanmasını ve Nyfain'in ejderhasından gelen sinirli bir güç dalgasını hissedebiliyordum. Nyfain sadece güldü. Ejderhalar birbirine girdiğinde asla utanmazdı, Nyfain'in iyileşmesinden bu yana günde en az bir kez yaptıkları bir şeydi bu. Benim aptal ejderham, Arleth'in daha önce hiç duymadığı bir şekilde, sıcaklığı sadece kendisi için biriktirmeyi öğrenmişti ve bu yüzden hepsini kendine saklıyordu, bencil pislik. Artık ejderha sikişine karşı değildim, her ne kadar bir keresinde yerde denediklerinde çok garip olsa da (kuyruk bir sorundu), çünkü zevkli bir heyecandı, ama bunun bir seyirlik spor haline gelmesine karşıydım.

Nyfain'den bir adım uzaklaştım ve ellerimi biraz yana doğru tuttum. O da aynısını yaptı. Daha önce hiç yapılmamış bir şeyi denemek üzereydik. Pek çok şekil değiştirenin yapamayacağı bir şey. Rekabetin kızdırdığı, ejderham tarafından geride bırakılmaktan nefret eden Nyfain'in ejderhası bu duruma ayak uydurmuştu.

Nyfain de böyle söylemişti zaten. Bunun gerçekleşmesi için onun da çok çalıştığına dair bir his vardı içimde.

Leala cübbemin yakasını tuttu ve iki personel daha uzun cübbemi çıkardı.

Vemar arkamızdaki perdelerin yanından mırıldandı: "Tam olarak açıklığa kavuşturalım, Garip Hanım," dedi, "bunun alıştırmasını yaptınız, değil mi?"

"Ona Tuhaf Kadın değil, Tehlikeli Kadın demelisin," diye fısıldadı Leala, iç çamaşırlarımı almak için geri dönerken.

Vemar, "Cevap verin lütfen, Deli Kadın," dedi.

"Beni bunu yaparken gördün, Vemar. Önemli bir şey olmadığını biliyorsun," diye cevap verdim.

Hadriel, "Sanırım senin yanındaki o huysuz kraldan bahsediyordu, aşkım," diye mırıldandı.

I bakışlı at Nyfain. O met benim bakışlar ama yorum yapmadı.

Hadriel Vemar'a, "Bu bakışın anlamı kendi işine bak, yoksa omuriliğini sikinden sökerim," dedi.

"Not edildi," diye cevap verdi Vemar.

"Bu da senin rüyalarından biri miydi?" Nyfain bana sordu, ceketi ve gömleği çıkarılırken mizah hızla bağın içine süzüldü. "Bir krallığın önünde soyunmak mı?"

"Hayır. Aslında görmezden gelmeye çalışıyorum. Şşş."

Benim tacım Nyfain'inkiyle aynı anda alınan son parçaydı ve sonra orada tüm tebaamızın önünde çırılçıplak durduk. Bu kimin aptalca fikriydi?

Benimki. Ve çok iyi bir tane.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Planlandığı gibi." Nyfain sabırla bekledi.

Alıştırma yapmıştı, evet. Uçurumlardan atlamıştı, peri gemisinin direğinden atlayana kadar gittikçe alçalmıştı ve son olarak balkonumuz kadar yüksek bir ağaçtan atlamıştı. Artık hazırды.

Umarım hazırdır. Aksi takdirde patlayabilirdi.

Balkonun kenarına çıkmama yardım etti ve gürültülü bir "oha" sesi aşağıya doğru süzüldü. Tezahürat ve bağırışlar, herkes kocaman gözlerle bize bakarken, heyecanın yumuşak mırıltılarına dönüşene kadar azaldı.

Ve sonra atladım, gülümsedim, rüzgâr yanımdan akıp giderken heyecanı hissettim. Bu kısmı her zaman sevmişimdir, hala kendi bedenimdeyken serbest düşüşü. Gülümsemem kahkahaya dönüştü ve sonra ejderhanın kontrolü ele alabilmesi için eğildim.

Birdenbire patlayarak onlara doğru süzüldü, başlarının hemen üzerinden süzüldükten sonra tırmanıp döndü ve eşine yüksek sesle kükredi.

Nyfain parmaklıklara doğru adım attı, uzun boylu, geniş ve öğle güneşiyle bronzlaşmıştı. Vücudunun her yerinde yara izleri vardı,

Işınlar tarafından yakalanmış, bazıları üzerlerine ve etraflarına çizilmiş karmaşık mürekkep çizgileri tarafından gizlenmiş, bazıları ise bu krallıkta yaşamın nasıl bir şey olduğunu şiddetli bir şekilde hatırlatıyordu. Güçlü vücudu, zor kazanılmış gücünü sergileyen kaslarla doluydu. Esen rüzgâr asi saçlarını dalgalandırıyor, kalabalığın çoğunun seçemeyeceği kadar uzaktaki altın rengi bakışları onlara dikiliyordu. Acımasız ve tehditkâr görünüyordu, son derece ürkütücüydü. O bu krallığın savunucusuydu ve şimdi nihayet onunla birlikte gidecek bir unvanı vardı.

Kalabalık ölüm sessizliğine bürünmüştü. İçlerinden küçük bir korku titremesi geçti, birkaç kişiden fazlası titredi. Ve sonra atladi, onlara doğru bir kuğu dalışı yaptı, benim gibi son ana kadar beklemedi - beklemek için yeterince hızlı yer değiştiremiyordu. Dakikalar geçiyor ve aşağı düşüyordu, artık neredeyse çok alçaktı.

Ejderham gerildi, ileri atılmaya hazırdı ama sonra büyük altın ejderha ortaya çıktı. Kanatlarını açıp pompalamaya başladığında güneş pullarında parılıyordu. Ejderhanın yarattığı rüzgâr aşağıdaki insanlara çarparak eğilmelerine ve saç şekillerinin bozulmasına neden oldu ve sonra Nyfain yanlarından geçip gitti. Kükremesi yeri gümbürdetti ve bazı insanların yanlara dağılmasına neden oldu. Diğerleri alçakta kalarak onun gökyüzüne yükselişini izlemeye koyuldu.

Bize katıldı ve sonra kanat kanada, krallığın üzerinden uçmadan önce bir çalım daha atmak için geri döndük.

Vuruşmak yok, cidden, ejderhama söyledim.

Madem öyle diyorsun.

Birden misilleme olarak ne yapmayı planladığı konusunda biraz endişelendim.

YİRMİ YEDİ

Finley

Taç giyme töreni yemeği için ziyafet salonu kalabalıktı. Odanın ortasında duran büyük yemek masası yıllardır depoda duruyordu ve İblis'in ikamet ettiği dönemde seks partilerine yer açmak için kaldırılmıştı.

En azından Dolion çalmamıştı.

Şeref yerini Nyfain ile paylaştım, ikimiz de güzel kıyafetler giymiştik, tabaklarımız yemekle doluydu. Arleth baş danışman olarak Nyfain'in yanında oturuyordu -başlangıçta bu görevi istememişti ama o kadar iyiydi ki diğer danışmanlar onu bu göreve zorladılar- ve Hadriel de orada olması gereken kişiyi zorlayarak geçmesinden başka bir sebep olmaksızın benim yanımda oturuyordu. Calia ve kız kardeşi Nyfain ve benim karşımda, onları özel misafirlerimiz ilan eden bir pozisyonda oturuyorlardı, Hannon da yanlarındaydı. Govam onların hemen ötesinde, Denski'nin yanında oturuyordu ama sohbetimize dahil olamayacak kadar aşağıda değillerdi. Geri kalan periler ve iblisler ile ailemin geri kalanı diğer uca daha yakın oturdular, krallık meseleleri için önemli değillerdi. Arleth'in sözleri.

Bunu planlayan kişi oydu. Geçmişte bu görev, kral ve kraliçenin yanında kimin oturması gerektiğine karar veren bir ekibe verilirdi. Bu ekibin hepsinin muhtemelen trajik bir şekilde öldüğü ve geriye kalan hiç kimsenin resmi işler açısından ne yaptığını gerçekten bilmediğı göz önüne alındığında, Arleth rolü zarif bir şekilde kabul etmişti.

"Nasıl hissediyorsun?" Hadriel, kraliçenin sağı tarafında onu kimin fark ettiğini görmek için sürekli etrafına bakarak bana gülümseyerek sordu.

Masada oturanlara ve kenarda bekleyenlere baktım. Kahkahalar yükseliyor ve şarap serbestçe dökülüyordu.

"İyi. Sabırsız." Bardağıma uzandım.

Nyfain bana baktı, gözleri parlıyordu. Annesine dönmeden önce elini kalçama götürdü.

"Ne için sabırsızlanıyorsun?" Hadriel cevap verdi.

"alışıyorum. İşimi yapıyorum. Bilmiyorum. Bu çok uzun sürmüş gibi görünüyor."

Calia'nın daha önce hiç doğırudan konuşmadığım kız kardeşi Dessia bana doğıru eğildi. Yirmili yaşlarının başındaydı, beyaz-sarı saçları ablasınıninkine çok benzeyen güzel bir yüzü çevreliyordu. İnanılmaz derecede utangaç görünüyordu. Her zaman kendisinden birkaç yaş büyük olan Calia'nın konuşmasına izin verirdi. Her zaman.

Görünüşe göre şimdiye kadar.

"Tebrikler," dedi yumuşak bir esinti gibi bir sesle. şaşırtıcı mavilikteki gözleri benimkileri tuttu. "Hiç senin gibi bir kraliçe görmemiştim."

"Daha ilk günüm. Büyüyünce alışacağım." Ona bir başparmak işareti yaptım.

Başını iki yana salladı. "Beni yanlış anladınız. Umarım yanılmıyordursundur. oğı kraliyet mensubu böyle süslü partiler ve akşam yemekleri için yaşar. Büyük kulelerinden krallıklarına tepeden bakıyorlar, bu yüzden artık halkı görmüyorlar. Sadece vergi mükelleflerini görüyorlar. Toprak sahiplerini. Krallıklarını güçlü bir şekilde inşa etmeye devam edecek olan ve etmeyecek olan soyları."

"Ah. Şey, tekrar söylüyorum, daha ilk gün. Zamanın ve gücün bana ne yapacağını kim bilebilir?" Bu sefer ona baş parmağımla işaret ettim.

Dessia ağzını kapatarak güldü. "Hayır, hiçbir şeyin seni ezmesine izin vermeyeceksin, sanmıyorum. Ve eğer denerlerse, senin büyük aşkın bunu kesinlikle engelleyecektir." Bakışları Nyfain'e kaydı.

Parmaklarımı kalçamın üzerinde durdukları yerde onunkilere doladım.

"Bir gün ben de böyle büyük bir aşk yaşamak isterim," diye mırıldandı, yüzü kızarmış ve sırtı eğilmişti. Çatalını eline aldı ve tabağının etrafına bezelye koydu.

"Tatlım, hepimiz bir gün böyle bir aşk yaşamak ve orgazm olmak isteriz." Hadriel masanın üzerinden eğilerek kızla göz göze geldi, gülümsemesi insanı rahatlatıyordu. "Ejderhalardan birini hiç denedin mi? Eşlerini savunma konusunda uzmanlaşmışlardır. Sahiplenmelerine, kibirlerine, hırlamalarına ve öfke sorunlarına dayanabilirsen _."

"Hadriel, benden hoşlanmadığın fikrine kapılıyorum," dedi Vemar, Hadriel'in şeref koltuğunda yer edinmesiyle aynı sebepten Hadriel'in diğer tarafında. Son derece eğleniyordu. "Bu duygularımı incitiyor."

"Senin duyguların yok," diye karşılık verdi Hadriel. "Sadece sikini rastgele nereye soktuğunla ilgili hastalıklı bir mizah anlayışın var."

"Hadi ama," dedi Vemar arkasına yaslanarak. "Sikimi o sandviçin içindeki et gibi göstermek komikti. Ekmek ona göre şekillendirilmişti ve her şey. Şu çeşnilerden birkaç tane ve ta da. Sik köpek."

Hadriel, "Leala rol yapmak yerine onu gerçekten ısırmalıydı," diye cevap verdi.

"Acıyı seven o, ben değilim. Ona o çok sevdiği koca ellerle poposunu tokatlayacağımı söyledim." Vemar büyük, yaralı ellerini havaya kaldırdı.

"Karanlık bir yola girmek üzeresin dostum." Hadriel başını salladı. "Çok karanlık bir yol. Sende olduğunu bile bilmediğin tuhaflıkları ortaya çıkaracak. İblis kalesinde geçirdiğin onca zamana rağmen buna hazır olduğundan emin değilim. O kaledeki tüm o çılgınlıkları seviyordu, hatırladın mı?"

"Onun rehberim olmasından memnunum Sör Butler. Paylaşmaktan çekinmediğini söyledi, ben de paylaşılmaktan çekinmiyorum. Hepsi aynı anda, ara sıra. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi. Herkes mutlu."

Calia dikkatini bize çevirirken Dessia'ya, "Onları dinleme," dedim. "Kibar bir konuşmanın nasıl olması gerektiğini çoktan unuttular."

"Oh, kız kardeşim için endişelenmeyin, yüce-"

Elimi uzattım. "Bana mutlaka majesteleri demeniz gerekmedikçe Finley deyin, sonra da bunu alaycı bir şekilde yapın ki çok tuhaf olmasın."

Dessia usulca güldü. Calia bunu duyunca yüzünde bir gülümseme belirdi. Başını eğdi ve sesini alçalttı. "Sanırım şimdi bunun kesinlikle gerekli olduğu zaman, ama sizi memnun edecekse iğneleme üzerinde çalışacağım." Güldü. "Dessia çoğu insanın hayal bile edemeyeceği şeyler gördü. Bu yüzden bu kadar sessiz. Bazen insan yaşadığı dehşetten kaçmak için zihnini etin ve kemiğin içine hapsetmelidir." Ellerini açarak Hadriel ve Vemar'ı gösterdi. "Bu aylar boyunca, onu tekrar dışarı çektiler. Ve siz, savaşçı kraliçe, altın kralınızla birlikte onun ilgisini çektiniz. Lütfen, bizi ziyaret etmek için acele edeceğinizi söyleyin. Krala acele etmesi için baskı yapıyorum."

Cevap vermek için ağzımı açmışım ki içimi garip bir his kapladı. Görüşüm bir anlığına dalgalandı ve karıncalanmalar omurgamdan yukarı çıkmadan önce başım döndü.

"İyi misiniz, majesteleri?" Calia gülümseyerek sordu.

"Evet, ben iyiyim." Boğazımı temizledim ve tüylerim diken diken olurken biraz daha dik oturdum. Yüzüm

kızardı ve sonra vücudum. Göğüs uçlarım kıyafetlerimin altında sertleşti.

Nyfain yavaşça bana doğru döndüğünde şarabıma uzandım, kafası karışmış görünüyordu, burun delikleri alevlenmişti.

"Neler oluyor?" Hadriel gözlerini bize dikerek sordu.

"Hayır, hayır, sorun değil, gerçekten." Şarabıma uzanmayı bitirdim

Elimin tersini yanağıma bastırırken, parmaklarımın serinliğiyle topraklanmaya ihtiyaç duyuyorum.

Karıncalanmalar yoğunlaştı ve yayıldı, kanım havalandırılmış gibi içimde dolaştı ve sonra alçaldı. Ağrıyan bir ihtiyaç beni ele geçirirken göğsüm sıkıştı. Kendi varlığı gibi içimde yükseliyor, arıyordu.

Külotumdan bir ıslaklık fışkırdı. Nefesim kesildi, göğüslerim hapsedildikleri yeri zorluyor, serbest bırakılmak istiyorlardı. Dokunulmak ve emilmek istiyorlardı.

Görüşüm tekrar dalgalanırken bir iniltiyi bastırdım. Bu hissi uzaklaştırmaya çalıştım. Gidebilseydim yardımı olurdu ama kendimi buradan çıkarıp sendelemeden tuvalete gidebileceğimden emin değildim.

Ejderham kendini beğenmiş bir şekilde, "Ejderhayı havada becermeme izin vermeliydin," dedi.

Olamaz. Burada

olmaz. Sıcaktan.

Dehşet içinde, odayı dolduran, yemek yiyen, gülen, yemeklerinin tadını çıkaran tüm insanlara baktım. Servis yapanlara ve tüm bunların bir parçası olmaktan heyecan duyarak etrafta dolaşanlara. Daha önce ateşlendiğimde neler olduğunu, ne kadar uzun sürdüğünü, ne kadar çılgın ve gürültülü olduğumuzu hatırladım. Eğer şimdi bunu yapmak için çıkarsak, yemek bitmeden geri dönemezdik.

Kendi taç giyme yemeğimizi bırakamazdık!

Derin nefes alarak soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalıştım. Şarabımdan bir yudum aldım ve yolun karşısında yüzen Calia ve Dessia'ya gülümsedim, yüz ifadeleri ciddiye. Hannon rahatsız görünüyordu.

"Aşkım, neler oluyor?" Hadriel alçak bir sesle sordu.

Nyfain yanımda gerildi ve üzerimizden bir güç şoku geçti. Bu hisle inledim, gözlerimi kapattım ve ona doğru sallandım.

Hadriel omzumu tuttu ve beni geri çekti. "Siktir, bu düşündüğüm şey mi? Vemar, bak. Geçen seferki ateşli sikiş için kütüphanede değildim."

"Sorun değil," dedim ve Nyfain'in yanında eriyip gitme isteğime karşı koyarak elimi salladım. "Bu iyi bir şey."

Vemar Hadriel'in arkasından beni inceledi. Bir süre sonra gözleri büyüdü.

"Siktir," dedi Vemar, tüm şaka işaretleri kaybolmuştu.

"Tamara!"

Nyfain elini sandalyemin arkasında gezdirdi ve kolunu bana doladı. Sahiplenici bir şekilde bana doğru bastırdı ve bir iniltiye daha engel olamadım. Sadece Hadriel beni ona doğru eğilmekten alıkoyuyordu.

Dişlerimin arasından, "Buna boyun eğme, Nyfain," dedim. "Yemek bitene kadar bekleyebilirim. Yapabiliriz-"

Nyfain'den bir başka büyük güç dalgası yuvarlandı, büyük odadaki konuşmayı yavaşlattı ve sonra durdurdu. Weston ve Micah masanın ilerisindeki sandalyelerinden fırladılar ve Tamara yanımda belirdi.

Bana bir kez baktı ve sonra harekete geçti. "Hadi, majesteleri. Sizi kaldıralım. İşte başlıyoruz. Micah, Vemar, Weston," diye bağırdı, "ben eşini buradan çıkarana kadar kralı emniyete alın."

Delaney koluma uzanmadan önce Hadriel'in sandalyesini - içinde o varken- çekti.

"Oğlum, beni dinle," dedi Arleth arkamdan. Ellerinin Nyfain'in sandalyenin arkasındaki kolunda olduğunu geç fark ettim. "Bırakman gerek. Başka bir yere gitmesine izin ver, sonra ona katılabilirsin."

"Bu çok saçma," dedim. "Akşam yemeğinden sonraya kadar dayanabilirim. Daha önce de uyarılmamı görmezden gelmiştim."

Arleth Nyfain'in kolunu sandalyeden kaldırmaya çalışırken Delaney, "Sorun siz değilsiniz majesteleri," dedi. "Sorun o. O çok güçlü bir alfa, bu da çok sahiplenici olduğu anlamına geliyor ve eğer tüm bu erkeklerin yanında kızıyorsan ve onlardan herhangi biri gibi kokarsan, ejderhası kontrolü ele alır ve senin üzerindeki hakkını korumak için onları öldürmeye çalışır. Gerçek eş olmanın bunu çok daha yoğun hale getirdiğini duydum. Seni tüm bu erkeklerden, herkesten uzaklaştırmalı ve temizlemeliyiz. O zaman sana sahip olabilir."

Onu sahiplenici bir öfke içinde görmeye hazır mısın? diye düşündü ejderham neşeyle.

"Bu delilik," dedim, ayağa kalkmaya çalıştım ve sonra sendeleyerek Delaney'ye çarptım. "Bunu kütüphanede yapmıştık ve sorun olmamıştı."

"Kütüphanede herkes senden uzak durdu," dedi Tamara. "Ve o size geldiğinde zaten sevişiyor gibiydiniz, değil mi? Bu daha başlangıç. Bu..."

"Ejderhası onu bastırıyordu," dedi Arleth. "Doğaya meydan okuyordu ve şimdi bu onlara pahalıya mal olacak. Hepimize mal olmayacağından emin olalım."

"Bunun onlara neye mal olacağını kastediyorsun?" Delaney tarafından daha uzağa çekilerek sordum.

"Öfkeyle sikişmeyi nasıl sevdiğini biliyor musun Finley?" Hadriel uzaklaşmak için masanın üzerinden Dessia'ya doğru sürünürken sordu. "Zaten ne kadar öfkeli olduğunu düşünürsek, birazdan seni fena benzetecek."

Bunu sen yaptın, biliyorsun. Daha önce sevişmemizi istememiştin, işte buradayız. Yine de dört gözle bekliyorum. Eğer işler çığırından çıkarsa, ejderha ve ben her zaman devralabiliriz.

Peki ya Nyfain'le insan olarak seks yaptığımız onca zaman? Nyfain'in boğazından tehditkâr bir hırıltı çıkarken düşündüm. Her şey tamamen normaldi. Neden şimdi böyle?

Çünkü altın ejderha ve ben gerginliği azaltıyorduk. Dalgalar halinde gelir ve yükseldiğini hissettiğimizde

beni tohumuyla doldurana kadar sevişin ve güvenli bir şekilde geri dönün ki siz ve insan boş zamanlarınızda bunu yapabilesiniz. Ama hey, sorun değil. Seni şimdi sıkı bir şekilde çalıştıracak, sonra da sürdüğü sürece sıcaklığı paylaşabiliriz, ha? Eğlenceli olmaz mı?

Nyfain'in kolu sonunda sandalyenin arkasından kurtuldu. Koltuğun kenarından tuttu ve geriye doğru çekti. Sandalye uçtu, Tamara ve Arleth'i kıl payı kaçırdı ve duvarın yanındaki iki kişiye çarptı.

Şuna bak, vahşi bir şey gibi, diye düşündüm.

Evet, öyle. Ve o vahşi şey seni yakaladığında, o elbiseyi yırtıp atacak ve seni anlamsızca becerecek. Bunun bu odada olmasını istemiyorsan, buradan siktir olup gitsen iyi edersin. Ne olursa olsun bana uyar. Aleti içimizde olduğu ve herkes dışarı çıktığı sürece kimseyi öldürmesine gerek yok.

Kendimi neye bulaştırmıştım böyle?

Nyfain sanki çözülüyormuş gibi yavaşça ayağa kalktı ve bu manzara karşısında dizlerimin bağı çözüldü. Ağzımda tükürük birikti ve iç uyluğumdan aşağı ıslaklık damladı.

Elimde olmadan, vücudum alev alev yanarken, o kadar tahrik olmuştum ki zar zor düşünebiliyordum, ona doğru bir adım attım. Elleri beni kavradı, etrafımda döndürdü ve beni itti.

"O iyi mi?" Calia ağladı.

"İyi olacak," diye yanıtladı Hadriel. "Öfkeyle sikişmeyi sever; bu da çok farklı olmamalı. Kudretli vajina gerçek bir darbeye dayanabilir. Bunu sana söylememe gerek yok. Merak etme, iyi olacak."

Weston, Micah ve Vemar yanımdan koşarak geçtiler ve Nyfain'in önünde durmak için acele ettiler.

"Arleth, onu oyalamak için geride kal," dedi Tamara, muhafızlarımdan daha fazlası ona katılırken. Beni önlerine katıp koşmaya başladılar. "Delaney, sen de. İkinizin arasından geçmek istemeyecektir."

Uzaklaşmayı akıl edemeyen insanları geçmeye çalışırken bu ikisi koptu.

"Yolu açın, sizi aptallar!" Tamara bağırdı. "Kızgın bir alfa gelmek üzere."

Kapıdan çıkarken bir kükreme bizi takip etti, yoğun ve baş döndürücü, bir insanın boğazından çıkmaması gereken bir ses.

"Neden bizi takip etmiyor?" Jade köşeyi döndüğümüzde omzunun üzerinden bakarak sordu.

Bağın içinde yükselen gelgit yeterince cevaptı. Adrenalini hissedebiliyordum. Kontrol etmek istemediği arzusunu. Yaramazlığın dokunuşunu.

"Geri sayıyor," dedim, onları iterek ama yine de onlarla birlikte koşmaya devam ederek. İçimde eşdeğer bir adrenal dalgası oluştu. Baş döndürücü bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

"Neye geri sayım?" Beni merdivenlere doğru götürürlerken Tamara sordu.

"Bana avantaj sağlıyor," dedim. "O zaman kovalamaca başladı."

"Sen deli falan mısın?" diye sordu arkadan biri. "Bu heyecanlanacak bir şeye benzemiyor. En iyisi sessiz bir yere git ve sana ulaştığında onu sakinleştirmeye çalış. O haldeyken peşimden gelmesini isteyeceğim bir adama benzemiyordu."

"O bir ejderha ve o da onun eşi," dedi bir başkası. "Ne elde ettiğini biliyor ve çılgın ya da değil, belli ki bundan hoşlanıyor."

"Ejderhaları anlamıyorum," diye cevap verdi kurt olduğu belli olan diğeri.

Tamara, öfkeli alfa gelmeden önce tüm personele dağılmaları için bağırırken beni merdivenlerden yukarı koşturmalarına izin verdim. Zahmet etmesine gerek yoktu. Başka kimseyi istemiyordu. Sadece beni istiyordu ve beni zar zor anlayabildiğim bir ateşle istiyordu. Çekirdeğimin derinliklerinde hissettiğim bir ateş, yanıyor, nabız gibi atıyordu.

Kralın süitine ulaştığımızda beni soymalarını, yıkamaya çalışmalarını engelledim. Onları gitmeye zorladım, iyi olacağımı, beni bulduktan sonra kimsenin zarar görmemesini sağlayacağımı söyledim.

Hem konumum hem de silahlanmış iradem nedeniyle tedirgin ama beni reddedemeyecek durumda olduklarından gittiler ve ben de işe koyuldum. Dash'e girmemesi gereken odalara girmesi konusunda birkaç ders verdim ve kalenin yaptığı haritalardan birine el koydum. Özellikle de gizli tünelleri. Şimdi onu aldım ve banyonun haritada gösterilen köşesine gidip küçük yarıkları ve kuytuları aradım. Bulduğum hiçbir şey gizli bir tüneli tetikleyecek gibi görünmüyordu. Kapı.

İçimden bir güç şoku geçti. Bir adrenalin patlaması. Zaman dolmuştu.

Nefes nefese, çaresiz, heyecanlı ve koşmanın verdiği heyecanı severek haritayı ters çevirdim ve diğer köşeye gittim. Orada kolayca buldum, bir dolabın arkasına sıkışmış küçük bir düğme. Dash'in gerçekten bir pusula gülüne ya da daha iyi bir yön duygusuna ihtiyacı vardı.

İttim, kapıyı araladım, içeri daldım ve arkamdan kapattım. Haritayı takip ederek, beni küçük bir arka merdivene ve üçüncü kata çıkaracak dönüşleri yaptım. Ancak oraya vardığımda çıkmaz sokaktı.

"Lanet olsun ona ve harita yapımına," dedim geldiğim yöne bakarak.

Hafif bir sarsıntı yeri salladı. Başımı eğdim. Bu bir hayal kırıklığı kükremesi miydi? Kralın odasına girmiş ve beni gitmiş bulmuş olmalı.

Heyecanlı bir kahkaha atarak geldiğim yoldan geri döndüm ve başka bir kavşağa ulaştım. Koridorlarda dolanarak haritada olmayan bir koridor buldum ve sonra orada olması gereken ama olmayan bir koridor aradım. Kafam karışmış bir şekilde arkamı döndüm ve yasal görünen son yere doğru koşmaya başladım. Bir sonraki köşede, nerede olduğumu kontrol ettim, haritayı çevirmeyi düşündüm ve herhangi bir şeyin eşleşip eşleşmediğini görmek için yukarı baktım.

Küçük koridoru kocaman bir çerçeve dolduruyordu. Bordoyla beneklenmiş altın rengi gözleri loş ışıktaki usulca parlıyordu. Benim

Kalbim bir an durdu.

"Benden kaçabileceğinizi mi sandınız kraliçem?" diye sordu çakıllı bir sesle. "Saklanabileceğinizi mi sandınız?"

Ejderha bu mu? Ben de öyle düşünmüştüm.

Hayır. Ama şu anki durumunda, salgıladığınız feromonlarla, muhtemelen farkı anlayamayacaksınız.

Korku adrenalini yükseltti. Hayatta kalma refleksim harekete geçti. Genelde beni savaşmaya iterdi ama bu sefer cehennem gibi kaçmaya itti.

"Kahretsin," dedim arkamı dönüp koşmaya başlamadan önce.

Peşimden fırlarken ayakkabıllarının yere vurduğunu duyabiliyordum. Harita yere düştü ve bir dönemeci çok hızlı döndüm, genişledim ve duvardan sektim. Kaygan ayaklarım neredeyse çekiş gücünü kaybediyordu, ama lanet merdiveni bulmayı umarak bir başka dönemeçte ilerlemeye devam ettim.

Çıkamaz sokak.

"Hayır. Siktir." Duvara çarpıp ittim ve başka bir yol bulmak için etrafımda döndüm.

Nyfain ilerideki koridoru doldurmuş, hızla geliyordu.

Kalbim bir tavşan gibi çarpıyordu, soldaki koridora dalmadan önce ona doğru koştum. Koridora ulaştığında kayarak köşeyi tuttu. Kendini çevirdi ve içeri girdi.

İleride, görüş alanımda sallanan merdivenler gözden kayboldu.

"Oh çok şükür," dedim kesik kesik nefes alarak.

Ayakları az ötede yere vuruyor, uzun bacakları onu benim gidebileceğimden çok daha hızlı taşıyordu.

Merdivenlere ulaştım ve ilk ikisinden atladım.

Büyük bir el elbisemin arkasını kavradı ve geriye doğru yırttı. Kumaş yırtıldı ve çığlık attım. Sırtım Nyfain'in ön tarafına çarptı ve kolu beni sardı.

"Sen benimsin," diye homurdandı ve beni yere yatırdıktan sonra bir eliyle beni ileri itti, diğer eliyle de elbisemi yırttı. Elimle kendimi yakaladım.

Ellerimi basamaklara koydum, eğildim. Nyfain elbisemi tekrar yırtarak üzerimden tamamen çıkardı.

İç çamaşırı giymediğimi görünce tekrar homurdandı. Bir eliyle beni yerimde tuttu ve diğer eliyle iki parmağını erimiş amcığıma sokarak yaklaştı. Dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Tanrıça bana yardım et Finley, çok ıslaksın. Benim için çok hazırsın."

Daha hızlı çalışıyor, parmaklarını amıma girip çıkarken doğru şekilde kıvırıyor, ıslak sesler çıkarıyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni ters çevirdi ve soğuk, sert merdivenlere doğru itti. Dizlerimi kırıp orta iki parmağını amıma sokarken köşeler sırtımı ısırdı ve ince takım elbisesiyle üzerime eğildi. Hızlı ve sert temposunu yeniden başlattı. Başparmağı klitorisime bastırdı ve parmakları üst duvarımı ovuşturdu, eli içime çarptı, hisler sarsıcı ve acımasız ve-

Lanet olsun, çok iyiydi.

Dirseklerimi merdivenlere dayadım, artık tahtadan gelen acının ısırığının farkında bile değildim. Bana bakmaya devam etti, dudaklarına morartıcı bir öpücük kondurmak için biraz daha eğildi. Ona ağzımı açtım ama o geri çekildi, amımı okşadı, başparmağını kaygan klitorisimin üzerinde oynattı. Avuç içleri ıslak bir ses çıkarıyordu. Elinin her darbesi, parmaklarının her sürtünmesi beni daha yükseğe, uçurumun kenarına gönderdi ama yine de tırmanıyordum. Çok fazla sürtünüyordu ama yeterli değildi. Çok sert itiyordu ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Hadi bebeğim," diye ısrar etti, etrafımızda güç akıyordu. "Seni doldurmadan önce parmaklarımın etrafına gel. Benim için fişkirt."

Tanık olduğum üçlüyü hatırladığımda içimi yaramaz bir heyecan kapladı. Kadın fişkırdı, o ana kadar mümkün olduğunu bilmediğim bir şeydi bu.

"Nasıl bilmiyorum," dedim parmaklarına karşı dönerken, o anın ateşi beni muhteşem bir şekilde yakıyordu.

"Evet, var. İnşa etmeye devam et. Artık yapamayacak hale gelene kadar bu hissi koru. Ben yapabilirsin diyene kadar gelme."

O devam ettikçe inledim, diğer eli şimdi tümseğime bastırды, daha fazla baskı yarattı, tam olarak söndüremediğim bir ihtiyaç yarattı. Başparmağı beni okşuyor, parmakları pompalıyor ve aniden boşalma ihtiyacı beni pençesine alıyordu.

"Henüz değil," diye emretti, bunu hissederek, gücü beni kısa sürede durdurdu.

Ona karşı koymadım. Geri itmedim, bana vaat ettiği daha büyük doruk noktasını istiyordum.

"Evet," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, eli bana daha sert çarparken, parmakları öfkeyle çalışıyordu. "Bekle, çok fazla-"

"Biraz daha tatlım," dedi bana doğru eğilerek. Bırakmak için bastırđığım ihtiyaçla haykırdım.

"Gel bebeğim. Benim için gel," diye emretti.

Ben patlamadan hemen önce ellerini çekti, basamakların dibine fişkırırken zevk içimde titreşiyordu. Nefes nefese kaldığımda bile ağzım açık kaldı, salıverilmemden dolayı titriyordum.

"Hmm, bu doğru." Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü ve yarığımı yalamadan önce klitorisimi emdi, beni tattı. Tekrar klitorisime döndü, beni tekrar çalıştırdı, bu sefer daha yavaş, basamaklara karşı rahatsız edici bir yığın halinde yatana kadar tüm zevkimi boşalttı.

Yine de sıcaklık dalgaları hala içimi parçalıyordu, orgazm yeterli değildi. Özlem hala acıtıyordu.

"Nyfain," diye yalvardım sefilce.

"Biliyorum, tatlım." Kıyafetlerini hızla çıkarıp kenara fırlattı. İri aleti, ucu parıldayan nefis kesimli vücudundan gururla sıyrılıyordu. "Daha iyi yapacağım."

Dudaklarımı yaladım ve ona ulaşmak isteyerek doğruldum. Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve pozisyonunu değiştirerek

Dizlerini basamaklara dayamıştı, siki dışarı çıkmıştı. Ona uzandım, parmaklarımı etrafına doladım ve sonra derinlemesine emdim, onun onay hırıltısını sevdim. Boğazımın arkasına çarptığında yanaklarım çukurlaştı. Geri çekildim ve sonra onu tekrar içeri aldım, onu yuttum, horozunda boğuldum. Ağzıma pompalarken klitorisimi çalıştırmak için aşağı uzandım, ama içimdeki tüketen arzuyu serbest bırakmak için yeterli değildi. İki parmağımı amıma soktum, ovuşturdum, çaresiz ihtiyacımı yatıştırmaya çalıştım.

Nyfain kendini ağzımdan çekti, basamaklarda sırt üstü yattı ve beni üstüne doğru yönlendirdi. Dizlerimi basamaklara yerleştirirken dudaklarıma yapıştı ve aramızdan uzanarak sikini kabaca kavradı. Ben onu hizaya getirip kalçalarımı yuvarlarken, ucuyla açıklığımı öperken tedaviden inledi.

"Siktir, seni çok istiyorum," diye mırıldandım dudaklarına karşı, üstüne oturdum.

İniltimi yuttu, kalçalarımı sıkıca kavradı.

Yavaş gitmek, bunun tadını çıkarmak istiyordum, ama kalkar kalkmaz, ona daha yakın olmak için can atarak tekrar yere çökmek zorunda kaldım. Ona daha çok ihtiyacım vardı. Her şeyine.

Ona sertçe binerek inledim. Tüm ağırlığımla oturdum, onu basamaklara doğru ezdim, sonra yukarı kaldırırken amımı onun etrafında sıktım ve sonra işlemi tekrarladım. Klitorisimi çalıştırdım, kalçalarımı yuvarladım, umutsuzca ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi elde edemedim. "Nyfain, lütfen, daha fazla."

Aceleyle doğrulup beni üzerinden itti ve ayağa kalkmamızı sağladı. Beni etrafında döndürdü, domalttı ve kendini eve çarptı. İnledim ve öne doğru düştüm, tekrar basamaklara yaslandım, dizlerim büküldü, kığım havadaydı. Ellerini kalçalarımın koyarak beni geri çekti ve ileri doğru pompalayarak vahşice içime girdi. Bana vahşi bir şey gibi saldırdı, çiğ ve acımasız. Aleti beni zevkle dağladı. Taşakları klitorisimi tokatladı. Başımı eğdim ve gözlerimi sıkarak kapattım, bunu istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Güç etrafımızda kıvrıldı. Ejderhalarımız onu ileri geri fırlatıyor, bağ aracılığıyla birbirlerini hissediyorlardı. Güç ve zevk arttıkça, ona karşı çılgınca savruldu. Bana çarptı, kalça kemikleri zedelendi, tenlerimiz tokatlandı.

İçimdeki sıcaklık büyük bir sel halinde serbest kalırken, dikişlerimden ayrılırken cinsel zevk içinde çılgılık attım. Nyfain o kadar yüksek sesle kükredi ki, kendini içime boşaltırken temeli salladı. O kadar çoktu ki bacaklarımdan aşağı aktı; o kadar şehvetli, o kadar kirli bir duyguydu ki beni tekrar ve sonra bir şekilde tekrar boşalttı. O kadar kötü titriyordum ki dişlerim takırdıyordu!

Zevk dalgaları yatıştığında dizlerim tamamen çöktü ve basamaklara düştüm. Nyfain beni tam zamanında yakaladı, ayağa kaldırdı ve geniş omzuna aldı.

"Beni kollarında taşıman kadar rahat değil," diye hırıldadım, kemiklerim sıvıya dönüşmüş gibi hissediyordum.

"Herkesin ödülümü görmesini istiyorum. Seni odalarımıza taşıırken bacaklarından akan döllerimizi görmelerini istiyorum. Ve oraya vardığımızda seni tekrar ve tekrar sikeceğim, ta ki adımı haykırmaktan sesin kısılana kadar. Ve sonra, son bir kez, zevkten hıçkırırken bana alfa demeni sağlayacağım."

Bu hınzırca bir baskınlık gösterisiydi ve beni o kadar tahrik etmişti ki, tam olarak söz verdiği gibi yaptığında umursamadım. Aslında hoşuma gitmişti, özellikle de ikinci katın sahanlığına ulaştığımızda ve o sığınağımız olan kuleye gitmeyi tercih ettiğinde. O zaman beni tekrar kollarının arasına aldı ve ben de onun sert bakışlarının tadını çıkardım. Birinin öne çıkıp eşi üzerinde hak iddia etmesine meydan okuyordum. Bu meydan okumayı acımasızca karşılayacağını biliyordum. Tıpkı beni ya da çocuğunu tehlikeden koruyacağı kadar acımasızca. Söylediği gibi kâbus gibi bir alfaydı ve ben buna doyamıyordum.

O anda ateşim yükselmeye başlamıştı ve ona tekrar ihtiyacım vardı. Onu içimde o kadar çok istiyordum ki

Kelimeleri zar zor oluşturuyor.

Taç giyme töreni sona erdiğine göre, bu acımasız alfanın kurnazlığını gösterme zamanı gelmişti.

Aynı zamanda peri diyarlarına gitme zamanı gelmişti ve görmezden geldiğim ve bastırđıđım bir düşünce nihayet zihnimin n saflarına doğru sinsice ilerliyordu.

Eski nişanlısı peri sarayının bir yesi idi. Onunla grşecektim.

Kendi hakimiyet gösterimi yapmaktan ve iddiamı korumaktan kendimi alıkoyabilecek miydim?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZ

Hadriel

"UGH," dedim son üç günde milyonuncu kez, bir başka deniz tutması nöbetinden sonra şık ve hızlı ve hâlâ korkunç olan peri gemisinin küpeştesinden sarkarken.

Govam'ın iblislerinden biri birkaç adım ötede durmuş, denize bakıyor ve Govam'ın geleceğinden emin olduğu gemileri arıyordu. Bu yolculuk boyunca bir yerlerde Dolion tarafından saldırıya uğrayacağımıza ve ölümlerimizin bir kaza gibi gösterileceğine inanıyordu. Ne de olsa en büyük tehditleri bu filodaydı. Wyvern'in yeni ve eski kralları, güçlü kurt alfası ve değerli peri kız kardeşler. Dolion'un kuvvetlerine ciddi zarar verebilecek ejderhalardan bahsetmiyorum bile. Asi iblisler nöbetleri sırasında tetikteydi.

Olası bir çatışmadan kaçınmak için daha uzun bir rotadan gitmemiz önerilmişti ama Dolion'un çok sayıda gemisi vardı ve son varış noktamızı biliyordu - adamlarını her yerde bekletebilirdi. Aslında muhtemelen bekliyordu.

Kraliyet çifti de nöbet tutuyordu... tavşanlar gibi sevişmedikleri zamanlarda. Ya da kızıışmış ejderhalar gibi.

Karnım guruldadı. Yanımdaki iblis bana yan gözle baktı ve bir adım daha uzaklaştı.

Finley ve kralın işlerini yoluna koyması üç hafta sürmüş ve sonunda sabırlı Calia'nın krallığını ziyaret etme teklifini kabul etmişlerdi. Kraliyet çifti kurtlardan ve yer değiştirenlerden sorumlu olarak Weston'ın betasını bırakmış, Micah'ın köyünden bir ejderha da havadan sorumlu olarak görevlendirilmişti. Muhafızların ve ordunun çoğu da krallığı korumak için geride kalmıştı.

"Nasılsın dostum?" Vemar yanıma geldi ve kabaca sırtımı sıvazladı.

"Ugh," dedim tekrar, biraz daha aşağı sarkarak. "Dur. Hiç komik değil."

Vemar kollarını göğsünde kavuşturdu ve poposunu küpeşteye yaslayarak döndü. "Yelkencilik sıkıcı, ha?"

"Evet, çok sıkıcı. Kafamı geminin kenarından sarkıtarak boş bir mideyi boşaltmaya çalışmak çok sıkıcı. Ne uyuklama ama."

Aynı fikirdeymiş gibi başını salladı ama benim işnelemelerimi anlamadığı belliydi.

"Bir gün daha," dedi ve tekrar dönüp ellerini küpeşteye dayayarak denize baktı. "Henüz iblislerden bir iz yok."

Birkaç adım ötedeki iblis Vemar'ın yorumunu duymazdan geldi.

Üç gemi daha bize eşlik ediyordu; muhafızlar, personel, hediyeler ve ticaret için mallar taşıyorlardı. Gemilerin bir yerden kiralandığından oldukça emindim ama sıkıcı detayların hiçbirini sormamıştım. Çok güzel ama pek de düzgün gitmeyen peri gemisinin kenarına kusmakla meşguldüm.

"Bu süre içinde muhtemelen beş kilo daha vermiş olacağım." Elimin tersiyle ağzımı sildim ve gözlerimi ufukta tutarak biraz doğruldum. Dessia'nın söylediği de buydu. Midemi sabitlemek için gözlerimi ufukta tutmamı söylemişti.

O pis bir yalancıydı ve bunu ona söylediğimde bana gülmesinden hiç hoşlanmadım.

"Hadi yürüyüşe çıkalım." Vemar omuzlarımdan tuttu. "Hadi, kendini daha iyi hissedersin."

"Rahatsız edecek hiç ejderha arkadaşın yok mu?"

Beni pruvaya dönene kadar itip kaktı ve sonra yürümemi sağlamak için hafifçe itti. "Hiçbirinin neşelenmeye ihtiyacı yok."

"Neşelenmeye ihtiyacım yok. Yalnız bırakılmaya ihtiyacım var."

"Sefaletinle baş başa bırakılmak hayatını sürdürmenin bir yolu değil Hadriel. Bunu konuşmuştuk."

"Her şeyden önce-" Bir parmağımı kaldırdım, durakladım ve kusmaya çalışmayı düşündüm. Onun yerine geçirdim ve ardından bitirmek için inledim. "Açık bir pencereye doğru otuz bir çekmek bir sefalet eylemi değildir. Sana söylüyorum, denemelisin. Bu konuda çok özgürleştirici bir şey var. İkincisi, bir iblis seks partisinden sonra kusmayacağım. Bir iblisin ya da o salak Liron'un bir şey sokmaya çalışmaması için birinin göt deliğini izlemesine ihtiyacım yok. Beni deniz tuttu. Kuru karaya ulaşana kadar sırtımm ve buna katlanmam gerekiyor, sonra her zamanki gibi hayata geri dönebilirim."

Güverteleri tuhaf bir şekilde temiz bir paspasla temizleyen bir perinin yanından geçerken Vemar omzumu okşadı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Gemiye o kadar iyi bakılıyor muydu ki paspaslar bile temiz kalıyordu? Tüm bu senaryoda doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Şimdi beni yakaladın, küçük dostum," dedi Vemar, beni tekrar okşayarak. Eli sıkı bir adamdı. Genelde aldırmazdım ama çoğu gün zamanımın çoğunu bir geminin tırabzanı üzerinde hasta olarak geçirmiyordum. "Sen istemedikçe kimsenin kışına bir şey sokmaya çalışmayacağından emin olacağım."

"Bu..." Ona yan gözle baktım. "Yani, teşekkür ederim ama demek istediğim bu değildi."

Çatık kaşlarıyla bana döndü. "O zaman ne demek istiyorsun?"

"Beni rahat bırak, demek istediğim buydu! Beni neden rahat bırakman gerektiğini açıklıyordum!"

Bu büyük bir şakaymış gibi güldü. Nadiren düzgün iletişim kurardık. Çok nadiren.

Calia, Dessia'yla birlikte pruvada duruyordu; saçları arkalarında dalgalanıyor, pastel elbiseleri ayaklarına dolanıyordu. Govam ve Denski biraz aşağıda durmuş, ufku tarıyorlardı ve Hannon onların hemen ötesindeydi.

Dessia onlara doğru baktı ve Hannon'u kontrol ettiğini anladım. Aynı odadayken Hannon'un yerini her zaman biliyor gibiydi ama onunla hiç konuşmamıştı. Ne yazık ki Hannon kadınların onu çekici bulmasından habersiz görünüyordu, yani bu gidişle asla sevişemeyeceklerdi. Ve her ikisi hakkında bildiklerime bakılırsa -şatodaki herkes çekici bekar insanlar hakkında dedikodu yapmayı severdi- başka kimseyle yatmıyorlardı. Ne büyük kayıp.

"Hanımlar, harika bir gün, değil mi?" Vemar yanlarında durdu ve ellerini korkuluklara dayadı.

Dessia kim olduğunu anlamadan önce biraz içine kapanarak başladı. Onun ötesine baktı, beni gördü ve bana hafif bir gülümseme sundu. Ben de ona gözlerimi kısarak karşılık verdim. Bana verdiği saçma sapan deniz tutması tavsiyesine hâlâ kızgındım.

"Hava çok açık ve ılıman, evet," diye cevap verdi Calia, dimdik, uzun boylu ve kendinden emin bir şekilde. "Yaz neredeyse geldi. Biz vardığımızda bahçeler çiçek açmış olacak."

Vemar başını salladı ve sessizliğe gömüldü. Bunu kenara çekilmek için bir işaret olarak kabul ettim ve korkulukların üzerinden atlayıp perilerin önünde kendimi daha da utandırmak zorunda kalmamayı umdum. Yıllar önce ahırda kalmalıyım.

"Sizi üst güverteye getiren nedir?" Vemar sordu.

Dessia kollarını parmaklıklara dayamıştı ve yanaklarının kızardığını zar zor görebiliyordum. Cevap veren Calia'ydı.

"Kraliyet çifti yine ateşlerini buldu ve inanılmaz derecede şiddetli görünüyor. Bir dönüş yapabileceğimizi düşündük

güvertede dolaşırken... kendilerini tükettiler."

"Ah, evet." Vemar kıkırdadı. "Ejderhalar o ısı döngüsüne gerçekten giriyor. Umarım bir gün bir tanesini deneyimleyecek kadar şanslı olurum. İnanılmaz eğlenceli olduklarını duydum. Bir sürü baskınlık oyunu var ama dişi neredeyse hiç karşı koymuyor. Bir erkeğin kendini güçlü hissetmesi için iyi bir yol, değil mi?" Göğsünü şişirdi. "Eşinizi güç, ateş ve gusto ile besleyebiliyorsunuz ve o da sizi tokatlayarak yelkenlerinizdeki rüzgarı asla kesmiyor."

"Üremek için baskın olmaya mı zorluyorsunuz?" Dessia hayretle sordu. "Hayır, hayır." Kendimi Vemar ve Dessia'nın arasına soktum.

Sonra o lanet ufka odaklanırken yönümü bulmak için parmağımı kaldırdım. Belli ki bunun çok komik olduğunu düşünüyordu. "Kıkırdamaların çok sinir bozucu, sevgilim, sana söylemekte sakınca görmüyorum. Her neyse, şekil değiştiren erkekler dişilere hükmetmeyi sever. Onların olayı bu. Alfa dişiler genellikle erkeğe meydan okuyarak karşılık vermek ister. Ve sonunda erkek istediğini elde edene ya da dişi istediğini yapmasına izin verene kadar ikisi de öfkelenir ve sonra sevişirler. Ejderhalar kurtlardan daha vahşidir. Çok daha vahşidirler."

"Ejderhalar zorluklar için yaşar," dedi Calia.

"Meydan okuma yoksa eğlence nerede?" Vemar ellerini iki yana açtı. "Üreme dışında. Eşini çocuk sahibi yapmaya çalışırken, hiçbir engelle karşılaşmak istemezsin. Zaten yeterince zor."

"Ejderhaların çocuk sahibi olmakta daha zorlandığını kastediyor. Nedenini bilmiyorum-"

"Çünkü biz daha güçlü, daha hızlı ve daha büyüğüz. Uçuyoruz ve ateş üflüyoruz," diye hırladı Vemar. "Eğer kurtlar kadar kolay üreyebilseydik, dünyaya hükmedebilirdik. Her yerin dengesi bozulurdu. Tanrıça bunu biliyor."

"Onların gerekçesi de bu." Dessia'ya yüzümü dönecek kadar döndüm ve bu sefer gülmesi normaldi. "Her neyse, Finley eskiden çok daha sert karşılık verirdi. İkisi birbirlerine öfkelenirdi, size söylüyorum, ve adam onun iradesini zar zor aşardı. Kısa bir süre sonra işler değişti."

Çayı bıraktı, özellikle de kızgınlığı başladığında. İkisini de heyecanlandırmak için yeterince yaygara koparıyor gibi görünüyor ve sonra onun hakimiyetinden zevk alıyor. Birkaç bakışını gördüm, iyi vakit geçiriyor."

"Dişiler bunu arzular," dedi Tamara, Vemar'ın yanına giderek.

"Merhaba, kulak misafiri," dedim kuru bir sesle. "Nereden çıktın sen?"

"Kimsenin göt deliğini izlemediğini fark ettim, bu yüzden ona ulaşmanın bir yolunu düşünüyordum," diye cevap verdi. "Ne yazık ki doğru ekipmana sahip değilim."

"Ya da herhangi bir hayal gücü," dedim. "Süpürge saplarından payıma düşen kadar kaçtım."

"Bunu dikkate alacağım," dedi kaşlarını kaldırarak. Diğerlerine, "Yavru düşünen dişi ejderhalar eşlerinin baskınlık gösterilerini arzularlar. Eşlerinin kendilerini ve yavrularını koruyabileceğine dair sürekli kanıt isterler."

"Ama Finley kendini koruyabilecek durumda değil mi?" Calia sordu. "Onu dövüşürken gördüm."

"Bir çocuğun büyümesi ve doğması savunmasız bir şeydir," diye yanıt verdi Tamara. "Bu süre zarfında korunması gerekir."

"Ve sıcak..." Calia başladı.

Vemar, "Çocuk sahibi olmayı kolaylaştırıyor," dedi.

"Nasıl..." Calia boğazını temizledi. "Tam olarak ne kadar sürüyor? Yani döngü süresi. Yolculuğun bu noktasında, onların odasının bizimkinin yanında olduğunu düşünürsek, her bölümün ne kadar sürdüğünü gayet iyi biliyoruz."

Vemar başını geriye eğdi ve güldü.

"Fazla uzun sürmez," dedi Tamara kıkırdamalara dönüşen bir gülümsemeyle.

"Ama Calia, tatlım," dedim, "ısıtmalar bitince birden sakinleşeceklerini sanma. Aksine, muhtemelen daha gürültülü ve daha şiddetli olacaklar. Onlar her zaman

ruhluymdu. Finley'nin karşılık vermesiyle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun? Havaya girdiğinde, gerçekten saldırıyor."

Calia sırtıttı ve başını salladı. "Ejderhaların bu kadar çok zaman harcadıkları halde üremekte zorlanmaları şaşırtıcı."

"Herkes değil, inan bana," dedi Tamara güvertenin diğer tarafına bakarak. "Birbirlerine karşı duydukları çaresizlik nadir görülen bir durum, norm değil."

Bakışları Govam'a takıldı. Korkulukların üzerine eğilmişti, eli batan güneşi engellemek için havadaydı. Kadının tepkisi Vemar'ı korkuluktan uzaklaşmaya ve onu neyin ilgilendirdiğini görmeye itti. Sonra ufka doğru baktı.

Ben de aynı şeyi yaptım, zaten oraya bakmam gerekiyordu. İlk başta neyi fark ettiklerini göremedim. Ve sonra işte oradaydı, tam yolumuzun üzerinde siyah bir nokta. Orada hiç kara parçası olmamalıydı. Bu bir gemi ya da göz yanılgısı olmalıydı ve hepimizin aynı yanılgının kurbanı olacağından şüpheliydim.

Govam kimseye belli etmeden, "Kraliyet çiftini getirin," diye bağırdı.

Calia gözlerini kısarak ufka bakarken, "Herhangi biri olabilir," dedim. "Bu denizde çok fazla gemi var. Tüccarlar olabilir."

"Ya da korsanlar," dedi Dessia usulca. Calia bir elini kız kardeşinin omzuna koydu.

"Kraliyet çiftini getirin," dedi Govam.

Denski sancak tarafındaki bir şeyi işaret etti. "Üslerini koruyorlar," dedi Govam'a. "Sen haklıydın. Dolion'a karşı en güvenilir tanıkların hepsi burada. Eğer onları bir hamlede öldürürse, karşısında fazla muhalif bulamayacak."

"Dur, dur, bekle," dedim elimi kaldırarak. "Öncelikle, evet, az önce söyledikleriniz kesinlikle doğru. Ama o gemilerin iblislere ait olduğundan emin olamayız. Onlar ufuktaki küçük lekeler! Çok meşgul olan kraliyet çiftini bölmeden önce en azından onları tanıyana kadar bekleyelim. Kraliyet

King sözünün kesilmesinden hoşlanmayacaktır, güven bana. Şiddete başvuracaktır. Teleskoplar nerede?"

Govam bana döndü, yüzü bomboştu. "Onlara ihtiyacımız yok. O gemiler tam da olmasını beklediğimiz yerde. Eğer kızgın ejderhaları durduramayacak kadar korkak biriysen, o zaman ben yaparım. Kaybedecek zamanımız yok." Döndü ve yürümeye başladı.

"Az önce seni oraya çağırdı, küçük dostum." Vemar'ın elleri omuzlarımdaydı ve beni iblisin arkasına itiyordu. "Yine de o iblise ihtiyacımız var ve işleri bitmeden oraya giderse, alfa ejderha bunu bir bölge ihlali olarak görür ve onu öldürür. Seni öldürmez. Alarmı çalacak kişi sen olmalısın."

"Beni öldürecek!"

Kendimi itilmiş hissettim. "Hayır. Finley durduracak. Muhtemelen. İyi olacaksın."

"Sesin o kadar da emin gelmiyor."

"Şey... risk almadan hayat eğlenceli olmaz, değil mi? İşte, ben de seninle geliyorum."

"Ejderhalar neden bu kadar deli?" Bağırdım, ileri itildim.

YİRMİ DOKUZ

Finley

CLIMAX'IM BENİ DELİP GEÇTİ, bir öncekinden ve ondan öncekinden ve ondan öncekilerden daha sert, daha yüksek ve daha yoğun. İçime boşalırken Nyfain'i tutarak sarsıldım. Ejderhalarımız memnuniyetlerini mırıldanırken, beklediğim garip coşku hızla üzerime yerleşti. Sanki bedenim ihtiyacım olanı aldığımı ve tekrar rahatlayabileceğimi anlamıştı.

Kollarımın omuzlarından kurtulmasına izin verdim ve yatağa uzandım. Göğsü bana doğru kabarmış, kolları hâlâ sahiplenici bir şekilde etrafımı sarmış, yumuşayan siki içime girmişti. Gözleri yüzümde geziniyordu, o kadar sevgi ve bağlılık doluydu ki nefesim kesildi. Alt dudağımı ısırmadan önce beni nazıkçe öptü.

"Keşke resmi bir işimiz olmasaydı da bütün sıcak b o y u n c a yatakta kalabilseydik," diye mırıldandı, çenemi öptü ve boynum boyunca ve işaretine doğru küçük deri parçalarını emdi. "Tekrar ortaya çıkana kadar burada seninle yatmak istiyorum."

Sıra bizde, dedi ejderham, herkesin önünde sevişmekten gayet memnundu. Hiç utanması yoktu. O ve Nyfain'in

ejderhalar gemilerden güçlükle ayrılıp bu i e giriştiler.

"Aslında bu noktada a rımaya başlıyor." Başımı eğdim, böylece bo azımdaki diğer izi de  pebilecekti. "Sanırım bu oldukça iyi, çünkü birkaç haftadır bu i i yapıyoruz."

"Beni reddedecek misin?" diye homurdandı ve bu emir iması içime lezzetli bir heyecan gönderdi.

Usulca inledim, gözlerim dalgalanarak kapandı. Parmak uçlarını sırtından a a ıya ve pullarının üzerinde gezdirdim.

"Belki," diye mırıldandım, titredi ini hissediyordum. Ellerimi onun mükemmel, kaslı k cına dayanana kadar a a ıya doğru kaydırmaya devam ettim. Sıkıca yo urdum, dizlerimi biraz daha dışarı ittim ve kalçalarını daha sıkı çektim. Amımı onun etrafında sıktım. "Bu, döllerini içime güzelce ve sertçe bo altmana engel olur mu?"

Bir nefes çekti, aleti tekrar sertle ti ve bu sefer bunun sıcakla bir ilgisi yoktu.

Kalçalarını ona doğru sürterek pullarını tekrar kazıdım.

"Seni tekrar becermemi ister misin, k    ejderha?" diye derin bir sesle sordu, eli sa  dizimin üzerine geldi. Diğer eliyle sol dizimi kavradı ve biraz geriye yaslanarak beni daha geniş açmaya zorladı. "Sana çok mu yumuşak davrandım? Belli ki yeterince a rın yok."

İleri doğru çarpmadan önce geri çekildi, ses çok sayıda birleşik salınımdan ıslak ve yapı kandı.

"İhtiyacın olan bu mu?" Korkunç bir şekilde yavaşça geri çekildi ve meyve suları yarı ımdan a a ı ve k   deli imin üzerine aktı. Öfori hâlâ zonkluyordu. Vücudum a rıyordu. İti i ıslak bir tokatla sona erdi. "Daha sert mi istiyorsun? Zevkle birlikte daha fazla acı mı istiyorsun?"

Kalçaları morarmı  uyluklarıma çarptı. Aleti derinlere indi. Ona karşı duyduğum çaresizlik daha da arttı. Acı, zevkle birlikte zonkluyordu.

Evet, biliyordum. Haftalardır onun hakimiyetini arzuluyordum. O beni tekrar tekrar alırken küçük bir kedi yavrusu gibi miyavlıyordum.

Sıcaklar bastırılmışken bir ejderha gibi davranmanın zamanı gelmişti.

O güzel siki aldığın sürece sorun yok, dedi ejderham, Sen yaparsın. Bunun için buradayım.

Saçlarından tutup yana doğru çekerek ayağa kalktım. İradem ona çarptı ve onu yuvarlanmaya zorladı. Yatak o kadar da büyük değildi. Şatodaki gibi değildi. Alev alev yanan gözlerle kenara vurdu ve tutunmaya çalıştı. Elleri kaydı ve kenardan aşağı düştü.

O yavaşça ayağa kalkarken ben de diğer tarafa doğru yuvarlandım. Yatakla duvar arasında dururken kollarını açabilmek için yana doğru döndü. Gözleri vücudumda gezindi, kalçalarımın arasına takıldı ve bir an öylece kaldı. Bana döndüklerinde gözlerinde heyecan parlıyordu. Bir kıvılcım. Meydan okumamın farkındaydı ve bunun tadını çıkarıyordu.

"Gel ve al," dedim. "Eğer yapabilirsen."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve öne doğru adım atarak mesafeyi kapattı. Hareket etmedim, bekledim. Manevra yapacak fazla yerimiz yoktu.

Eli göz açıp kapayıncaya kadar fırladı, parmakları boğazıma dolandı ve sıktı.

Demek böyle oynayacağız, öyle mi? diye düşündü ejderham kanımı ateş basarken. Tam boğazına mı? Durakladı. Kıçına tekmeyi bas.

Ona irademle vurdum, darbe o kadar sertti ki geriye doğru uçarken homurdandı. Bacakları yatağın arkasına çarptı ve vücudu ilerlemeye devam etti. Dik durmaya çalışmak için rüzgâr gibi döndü ama ben zıpladım ve tekme attım, ayağım onu tam ortasından vurdu.

Homurtusu bu sefer daha da belirgindi ama sırtı yatağa çarpar çarpmaz yuvarlanmaya başladı.

Ayakları yere çarptığında oradaydım, yumruğum havada süzölmeye başlamıştı bile. Suratına çarptı ve kafasını geriye attı. Düşerken bileğimi yakaladı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Kurtulmaya çalıştım ama tutuşu çok sertti. Kaçamadım.

"Ayakta kalmalıydın," dedi Nyfain sert ve tehditkâr bir ses tonuyla. "Şimdi büyük, kötü ejderhanın merhametine kaldın."

"Kimsenin merhametine kalmadım." Boğazını yumrukladım ve sonra taşaklarına vurmak için ereksiyonunun etrafına uzandım.

İnledi, ama zevkten değil, sarsılarak ve ortası buruşarak. Neredeyse cenin pozisyonuna geçecekmiş gibi görünüyordu.

"Böyle mi oynayacağız?" diye sordu sonunda elimi çekip hızla yataktan kalkarken.

"Sen boğazımı sıktıktan sonra ejderham da böyle demişti," diye cevap verdim, yavaşça çözölüyormuş gibi ayağa kalkarken. İçimi bir heyecan kapladı ama bunu sakladım. "Yani evet, tam olarak böyle oynayacağız."

Bana tekrar saldırdı, bu sefer yakalamak yerine üzerime atladı. Beni duvara dayalı küçük bir masaya çarptı, kıcıımı yukarı kaldırıp masaya bastırdı. Bacaklarımın arasına girdi, eli yine boğazımdaydı. Diğer eliyle dizimin arkasını kavradı ve yukarı iterek ona geniş bir alan açtı.

Güç içimde titreşti. Arzu yükseldi.

Sikinin ucu açıklığıııı öptü ve gözlerim dalgalandı. Henüz işim bitmemişti. Bu sefer onu becerecektim.

Kolumu çevirip elini boğazımdan çekerken iki bükölüm oldum. Bacağım beni durduramayacak kadar güçlü bir şekilde aşağı çekildi. Bükölüdüğüm yöne doğru eğildi ve ben de altından yuvarlanabilmek için devam etmesini sağlayacak bir iradeyle ona vurdum.

Altımdaki tahta kırıldı. Masanın ayakları kırıldı ve her şey yere düştü.

Şaşırmış bir halde yere düşerken ciyakladım. Nyfain beni yakaladı, yere düşmemi engellerken oyun o an için unutuldu.

Bu kesinlikle kazanmak için hile yapma durumu olacaktı.

Koruyucu içgüdülerinden faydalandım ve onu ellerimle ve irademle geri ittim, dengesini bozacak şekilde yüksekçe vurdum. Geriye doğru sendeledi, şaşkınlık yüzünü aydınlattı. Sonra mizah. Ayakları zamanında yetişemedi ve düştü, kıcı odayı sarsacak kadar sert bir şekilde yere çarptı ve sırtı yatağın kenarına vurdu.

Bir an sonra onun üzerindeydim, ellerini irademle bastırdım ve parmaklarımı boğazına dolayarak sıktım. Kaygan amımı sert şaftı boyunca gezdirdikten sonra eğilip üzerine oturdum.

"Siktir," diye inledi, irademin kontrolüne karşı savaşıyor, nefes almak için mücadele ediyordu. "Evet. Kahretsin, beni kullanmana bayılıyorum."

Onu öldürmemeniz gerektiğini söylememe gerek var mı? diye sordu ejderham sabırla.

Nefes alabiliyor. Bu sadece küçük bir boğulma saplantısı, hepsi bu. Leala bununla ilgili bir hikaye anlatmıştı, hatırladın mı? Kurtulacak. Bir şey olmaz.

Sıkmaya devam ederken başımın geriye düşmesine izin vererek onun üzerinde zıpladım. Sıcaktan kaynaklanan coşku hâlâ oradaydı ve hislere muhteşem bir çift katman ekliyordu. Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, karmaşık, şiddetli ve çok doğrudu.

En azından ejderhası memnun görünüyor, diye düşündü ejderham, derin derin mırıldanarak. Alınan olman hoşuna gidiyor.

Kalçalarımı döndürerek sikini tüm doğru yerlere sürüyordum.

"İçime gir," diye emrettim, tutuşuma karşı mücadele etmeye devam ederken, gözleri ecstasy içinde kapalıydı.

Onu gerçekten ikna edecek irade kaynaklarına sahip olduğumdan şüphe etsem de dediğimi yaptı. Tüm çabalarım

ellerini aşağıda tutmaya doğru gidiyor. Tüm gücümle bile onu zar zor zapt edebiliyordum.

Kalçaları yerden kalktı, siki içime girdi. İnledim, başımı geriye attım, şiddeti iliklerime kadar hissettim. Onu daha derine çekmek için mücadele ediyordum. Devam eden coşkuyu seviyordum.

"Becer beni, küçük ejderha," diye hırıldadı, gözleri şimdi dalgalanıyordu.

Kapı kolunun sesi şehvetle ıslanmış farkındalığımı yakaladı. Biri içeri giriyordu.

Nyfain'in gözleri şak diye açıldı. "Lanet olası kötü zamanlama," dedi, tutuşum yüzünden boğazı sıkışmıştı. "Neredeyse geldik. Devam et. Bekleyebilirler."

Durma, diye düşündü ejderham umutsuzca.

"Bunun kötü bir zaman olduğunun farkındayım," dedi Hadriel.

İrademi geri fırlatabilmek için Nyfain'in kollarını serbest bıraktım. Kapıya çarptı ve onu çarparak kapattı, Hadriel'i uzaklaştırdı.

Nyfain'in yüzünü gururlu bir gülümseme aydınlattı ve gözlerini tekrar kapatarak ellerini pullarımda gezdirdi ve kalçalarını içime doğru itti. Zamanımızın tükenmekte olduğunu bilerek onu daha çok çalıştırdım, çünkü önemli değilse yarıda kesilmeyecektik. Nyfain'in aklını kaçırap birini denize atmaması için bunun sıcaklığın bir parçası olmadığına şükreliyordum. Böylece ben de onu bunu yapmaya teşvik etmeyecektim.

"Sık... daha sert," diye fısıldadı, boğazı titriyordu.

Ellerimi ayarladım, bir elimle ve irademle sıkarken diğer elimi açılmış uyluklarımın arasına bıraktım. Nyfain'i becerirken klitorisimi çalıştırdım, onu çılgınca kaldırıp üzerine oturdum, altımdaki bu güçlü ejderhanın, onu sabitlemememe izin verse bile merhametimdeki bu güçlü alfanın gücünden zevk aldım.

Kalçalarımı kaldırdı ve iterken aşağı çekti. Özensiz seks sesleri kapının tekrar açılmasıyla kesildi.

"Onu boğuyor mu?" diye sordu biri.

Biraz sapıkça bir şey yaparken görüldüğüm için garip bir heyecan hissettim. Belki de herkesin önünde sevişmekten hoşlanan tek kişi benim ejderham değildi. Ne olmuş yani?

Nyfain vazgeçmedi. Çılgınca itti ve daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarımı onun tutuşunda salladım. Neredeyse olmuştu. Klitorisimi ovuşturdum ve boğazını sıktım.

"Benimle gel, Nyfain," diye emrettim.

Zirveye ulaştığımda inledi ve titredi, bu yaramaz duygu bana muhteşem bir destek verdi. Patladım, haykırdım ve ona doğru düştüm. Boğazındaki tutuşumu bıraktım ve tekrar titredi, kendini içime boşaltırken birkaç kez daha itti. Boşalmamız, seyircilerimizin bakış açısından görülebilen taşaklarının üzerinden aşağıya sızdı. Bölgesel bir yanımda, büyük ejderhamı becerdiğimi görmelerini, onun benim istediğim gibi kullanabileceğim alfam olduğunu bilmelerini seviyordu.

Nyfain sanki bunu söylediğimi duymuş ya da belki de aramızdaki bağ sayesinde hissetmiş gibi kollarını bana doladı ve beni kendine yakın tuttu. Beni yavaşça öptü, istenmeyen ziyaretçiler yüzünden hiç acele etmemişti.

Hadriel sinirli bir şekilde, "Sikişmenizi ya da her ne yapıyorsanız onu bölmekten gerçekten nefret ediyorum," dedi, "ama bir sorunumuz var. En azından Govam bir sorunumuz olduğundan emin."

Nyfain bir süre boyunca gözlerime baktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Görev zamanı," dedi yumuşak bir sesle. Daha yüksek sesle, "Temizlenebilmemiz için bizi yalnız bırakın. Birazdan çıkacağız."

"Evet, efendim."

Kapı büyük bir gürültüyle kapandı, Hadriel yeterince hızlı uzaklaşamadı.

Bir an için Nyfain'e yaslandım, başımı omzuna yasladım ve kendimi çözüp ayağa kalkmadan önce onun sıcaklığının ve rahatlığının tadını çıkardım.

"Govam'ın içgüdüleri yerinde," dedim. "Henüz hiç yanılmadı."

"Onun da bu konuda yanılacağını sanmıyorum. Dolion elindeki her şeyi üzerimize atacak ve aptal değil. Hepsi gölgelerden gelecek." Nyfain bol bir gömlek giydi. "Şu andan itibaren her fırsatta suikast girişimleri olacağından şüpheleniyorum. Eğlence zamanı sona erdi. Savaşa doğru gidiyoruz."

"Eğlence zamanı bitti mi?" Damarlarımda ateş kükrerken kıyafetlerimi çektim. "Artık sevişmeye zaman kalmayacağını mı söylüyorsun?"

Yanımda durup yıkık masaya bir göz atarken kıkırdadı. Beni kendine çekti ve başımın üstünü öptü. "Sikişmek için her zaman vaktin olacak, tatlım. Sen beni tutarken boğma olayını tekrar denemek istiyorum. Tehlikeli hissettirmişti. Hoşuma gitmişti. Hadriel buna öldürücü sikiş diyordu."

"O haklı. Ejderhalar delidir." "Bu senin fikrindi."

Kapıyı tutup çekerek açarken güldüm.

Hadriel, Vemar, Calia ve Tamara arkalarında dururken Govam'ın yanında bekliyordu. Calia Hadriel'in etrafına baktı ve masayı gördü.

Belli belirsiz bir el hareketiyle, "Bunu ödeyeceğiz tabii," dedim hemen.

Şaşkın görünüyordu.

"Lütfen, majesteleri." Govam elini uzatarak geminin ön tarafına doğru yürümemiz gerektiğini işaret etti.

Baş tarafta perilerden biri altın bir teleskop tutuyordu. Yüzü boştu, gözleri gergindi. Belli ki bu iyi bir haber değildi.

Nyfain, Govam'a teleskopu alması için işaret etti. Teleskoptan baktı. Ufukta bir gemi vardı, büyük, siyah ve tanıdık. Sonra teleskopu sağdan yaklaşan başka bir gemiye doğru çevirdi.

"Lanet olsun," dedim ellerimi korkuluklara koyarak.

Govam teleskopu Nyfain'e uzatarak, "Bu gemiler korsanlık için kullanılmıyor," dedi. "Onlar savaş için kullanılıyor."

"Dolion onlardan birinde olabilir mi?" Calia sordu.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı Govam. "Suda kendini bu şekilde tehlikeye atmazdı."

Nyfain gemilerin her birini sırayla incelerken dudakları gerildi. Sonra diğer tarafa dönerek tarama yaptı. Sonunda teleskopu çekti ve Weston'la birlikte gelen Micah'ya uzattı. Belli ki birileri onlara haber ulaştırmıştı.

"Arkayı kontrol et," dedi Nyfain. "Her taraftan yaklaşmadıklarından emin olun."

"Evet, efendim." Micah teleskopu aldı ve çalışmaya başladı.

Elinde başka bir teleskop tutan başka bir peri, tek kelime etmeden diğer tarafa doğru yola koyuldu. Diğer tarafı tarayacak ve umarım arkayı da iki kez kontrol edecekti. Şu anda çok fazla gözcü olamazdı.

"O gemilerin topları olacak," dedi Govam.

"Menzil?" Nyfain sordu.

"Bunlar 20 kiloluk toplar. En fazla beş bin metreden bahsediyoruz. İki buçuk milden fazla. Ama hedefleme ve etkinlik için yaklaşık yarım mil uzakta olmaları gerekir. Yarım mil ve isabet almaları garanti. Büyülü silahları olduğundan şüphelenmek için bir sebep olabilir. İblislerin perilerle arası çok nadiren iyi olur ama peri büyüğü alabilecekleri pek çok yer var."

"Peri büyüğünü halledebilirim," dedi Calia. "Satılabilecek her türlü büyüğü etkisiz hale getirme gücüm var. Bu sadece ellerinde gerçek büyücüler olsaydı sorun olurdu ve büyücüler asla iblisler için çalışmaz."

"Katılıyorum," dedi Govam. "Yine de bir ejderhanın uçuşmasını engelleyecek bir tür büyü var."

"Arleth bunun iyi saklanmış bir sır olduğunu söylemişti," diye mırıldandım.

"Dolion'dan hiçbir şey gizli kalmaz," dedi Govam. "Elbette biliyorum," diye yanıtladı Calia. "Beni yaklaştır Yeterince var ve ben bunu boşa çıkarabilirim."

"Koşum takımlarımız var," dedi Vemar. "Onu uçurabiliriz, sorun olmaz."

"Bu da beni bir sonraki soruna götürüyor." Govam neler olup bittiğini duymak istercesine yaklaşan ejderha şekil değiştirenlere baktı. "Bir geminin alt güvertesi korunduğu sürece, tekne ya da gemi asla ateşle batmaz. Ejderhalara karşı savaşırken Dolion'un bunu düşünmüş olacağını tahmin ediyorum. Bu nedenle, onun ve mürettebatının üzerine ateş yağdırırsanız, hepsini öldürebilirsiniz ama gemiyi yok edemezsiniz. Neredeyse kesinlikle büyülerle ya da en alt kattaki ince bir su tabakasıyla korunuyordur."

Nyfain bir an için onu inceledi. "Ve sonra ejderhaların gemilerinden birine saldırdığına dair kanıtı olacak. Hangileri olduğunu kanıtlayamayacak ama izlediğimiz rotayı, zaman çizelgesini ve gemilerimizin silahlarından kaynaklanan delikleri göz önüne alırsak..."

"Ama elimizde delikler varsa, onun başlattığını kanıtlayabiliriz," dedim. "Bugün endişelenecek çok fazla delik var," diye mırıldandı Hadriel. "Onun başlattığını kanıtlayamayız, hayır," diye cevap verdi Nyfain, sulara bakıyordu. "Bize ateş ettiğini kanıtlayamayacağız bile. Silahları muhtemelen yanan gemiden düşecek ve dibe batacak. Yirmi kiloluk toplar dünyada en yaygın olanlarıdır. Ya da en azından öyleydi..."

"Hâlâ öyleler," diye ekledi Govam. "Bu yüzden onları bu gibi gemilerde kullanıyor, bu gibi görevler için. Ucuz ve yaygınlar. Fakir korsan gemilerinde bile bir ya da iki tane var. Kullanıldıklarını inkâr edebilmeleri için mürettebata onları bozulmamış halde tutturuyor. Kullanmayı planlamadığı sürece onları yüklemiyor bile. Tahminimce bize ateş ettikten sonra onları imha edecekler. Başka birinin sorumlu olduğunu iddia edebilir. Ya da konsey toplantısında kendisi adına konuşmalarını engellemek için tüm adamlarını öldürdüğünüzü söyleyebilir."

"Bu arada," dedi Nyfain, "konseyin önüne ona karşı farklı bir şikâyet getireceğiz. Çoğu insanın intikam almak istediğimizi düşüneceği bir şikâyet. Bir münakaşa başlatmamız için bir neden olabilir."

Hadriel, "Ancak onun da bir tartışma başlatmak için nedeni var," dedi.

"Evet," diye cevap verdi Nyfain, "o zaman bu bir o dedi, bu dedi savaşına dönüşür ve asıl meseleden uzaklaşırız: zindanları ve orada hapsedilenlere yaptıkları. En iyisi bütün bunlardan kaçınmak."

"Peki." Omuz silktim. "O zaman gemilerine binelim ve onları eski usulle, kılıç ve bıçaklarla öldürelim. Yakın mesafelerde harikayımdır. Bana bir hançer verin, ortalığı kasıp kavurayım. Hatta bir kılıç. Artık onlardan birini nasıl kullanacağımı biliyorum." Tamara ve gardiyanın öğretileri günlük görev listemdeydi. Kılıç eğitimini resmi akşam yemeği derslerine tercih ederdim. "O zaman değerli güllelerini ayak bileklerine bağlayabilir ve onları Davy Jones'un Dolabı'na gönderebiliriz. Geminin rotasından sapmasına yardımcı olabiliriz ve üzerimize bir şey yıkmalarına imkân kalmaz. Sorun çözülmüş olur."

"Düşünce tarzınız hoşuma gidiyor, Garip Hanımefendi." Vemar sırttı.

"Hayır," diye hırladı Nyfain ve yakınındaki herkes istemsizce bir adım geri çekildi. Sert gözleri benimkileri buldu ve omuzlarına bir ateş yayıldı. "Çocuğumuzu taşıyor olabilirsin. Kendini tehlikeye atmayacaksın. Uzaktan komuta edebilirsiniz ama başka bir hayatı, çocuğumuzun hayatını tehlikeye atmadığınızdan emin olana kadar savaşta aktif rol almayacaksınız."

Onun yoğun sahiplenici bakışları karşısında irkildim. Elim istemsizce karnıma gitti. Sıcaklığın ne için olduğunu bildiğimden aptalcaydı aslında ama bu ihtimali pek düşünmemiştim. O kadar çok şey oluyordu ki takvime dikkat etmemiştim.

Zihnim en son ne zaman kanadığımı hatırlamaya çalışıyordu. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Bir ay mı olmuştu? Daha fazla mı? Zaten hamile olsaydım hâlâ ateşim olur muydu?

Çalkantılı duygularımı açıkça hissedenden Nyfain ensemden tutup beni kendine çekti ve gözlerimin içine sertçe baktı. Ben de ona baktım ve sonra gözümü kaçırdım, hâlâ düşünüyordum. Sıcaklık kütüphanede başlamıştı -ki orada yeni bir hayat yoktu- ama Nyfain'in ilk uçuşundan sonra yeniden canlanmıştı. Bu taç giyme töreninden bir hafta önceydi. Sonra da yola çıkmaya hazırlanmak aşağı yukarı üç hafta sürmüştü. Ondan bir hafta önce regl olmuş olabilir miyim? Daha az mı? Daha fazla mı?

Sikeyim.

Berbat bir zamanlamaydı.

Nyfain alçak ve hırçın bir sesle, "O savaşın yakınından bile geçmeyeceksin," dedi.

Leala toplanan kalabalığın arkasından konuştu; o kadar uzun ejderhanın ve iri kurtların arasında görünemeyecek kadar kısaydı. "Gemileri, içinde onlar varken yakmaya ve sonra da alt güvertede toplarla delikler açmaya ne dersiniz? Bu onları batıracaktır. Kanıt yok, güçlük yok."

Hadriel, "İşte bu yüzden aramızdaki dahi o," dedi ama bu iltifat, ondan bahsederken kullandığı olağan gururdan yoksundu. Bakışları bana sabitlenmişti.

Aslında herkesin bakışları bana çevrilmişti.

Hâlâ Nyfain'in ellerinde tuttuğum omzumu kaldırdım, birden kendimi çok yüksek bir uçurumun kenarında duruyormuşum ve düşmemi engelleyen tek şey oymuş gibi hissettim.

"Emin olmak için muhtemelen bir hafta kadar zamanım var," dedim kendime güvenmeden.

Omuzlarında daha fazla ateş yuvarlandı. Gözlerini kapadı ve bağın içinden neşe ve heyecan fışkırırken sakinleştirici bir nefes üfledi.

"Henüz bilmiyorum Nyfain," dedim usulca, çünkü bu doğrudu ve onun tekrar umutlanmasını istemiyordum. İlişkimizin başlangıcında olduğu gibi değil.

Gözleri yavaşça açıldı ve planlamamız gereken şeyler ve öldürmeyi umduğumuz iblisler olmasına rağmen, şefkatli bir an için bakışlarımı tuttu. Boynumu sıkıca kavradı ve beni kendine yakın tuttu. Diğer eli koluma doğru kayarak beni olduğum yere daha da sabitledi. Gülümsemesi yumuşaktı.

"Tamam," diye mırıldandı. Sonra bakışları sertleşti. "Ama bu savaşın yakınına bile gitmiyorsun."

OceanofPDF.com

OTUZ

Finley

"EN İYİSİ BU, majesteleri," dedi Tamara bana ayak uydurup geminin kış tarafına doğru ilerlerken. Weston kimin bineceğini seçerken güvertenin her tarafına koşum takımları yerleştiriliyordu. O bu savaşın dışında kalmayacaktı. Bana bir seçenek sunulmamıştı.

"Hamile olup olmadığımı bile bilmiyorum," diye sızlandım, gemimiz dönerken iblis gemisini izliyordum. Sola doğru gidiyorduk, yaklaşan iblis gemileriyle aramıza biraz mesafe koyacaktık. Sadece iki tanesi geliyordu. Kimse ufukta başka bir gemi göremiyordu. Şimdilik.

Güvertede açık bir alana ulaştığımızda Tamara elini koluma koydu ve bizi takip eden Hadriel, Vemar ve Leala'ya geri çekilmelerini işaret etti. Sesini alçaltarak sordu, "Sıcakta coşku aşamasına ulaştınız mı? Hani sıcak hava dalgasının sonunda kendinizi ekstra yüksek hissedersiniz ya?"

Kaskatı kesildim ve gözlerimin açılmasına engel olamadım. Son zamanlarda çılgınca sevişmemizin sonunda, içimi yüzen bir tür mutluluk kapladığında nasıl hissettiğimi tarif etmek için tam olarak bu kelimeyi kullanmışım. Bu yoğun bir mutluluktan daha fazlasıydı.

Sıcaklığın verdiği zevk, şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlardan daha fazlaydı; sanki dünyam renkten renge girmiş ve tüm bedenim ilk kez canlanmıştı.

Tamara'ya cevap vermedim, korkuyordum.

Gözleri yumuşadı ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Neden?" Fısıldadım. "Bu aşama ne anlama geliyor?" "Ne zamandır o aşamadasın?" diye sordu.

Geçmişini düşünerek başımı salladım. "Bilmiyorum, birkaç gün mü? Neredeyse bir hafta? Önce ejderham ejderhasıyla hissetti, sonra da ben Nyfain'le hissettim. Sadece sıcaklığın sonuna yaklaştığımızı gösterdiğini düşünmüştüm."

Başını salladı ve gülümsemesi büyüdü. "Coşku aşamasına geldiğinizde, bu neredeyse her zaman ateşinizin başarılı olduğu anlamına gelir."

"Ama... neden hala devam ediyor?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de kesinlikle yerleştiğinden emin olmak içindir? Gerçi her zaman öyle olur. Bir ateş, başarılı olmadığı sürece coşkudan önce asla durmaz."

Nefes almak zordu. Düşüncelerim içime dönüyor, yeni bir hayatın başlamış olabileceği karnıma batıyordu. Nyfain'in çocuğunun kök salmış olabileceği yere. Krallığın gelecek nesillerinin kaderi burada yatıyor olabilirdi.

Az önce bir varis doğurmuş olabilirim. Vay anasını.

Dünyam renklere büründü, o kadar çok duygu içimde yuvarlandı ki, yenileri onları gasp etmeden önce hepsini zor hissedebildim. Sevinç, korku, merak, endişe, heyecan-

"Bu berbat bir zamanlama," diye fısıldadım.

"Kız muhabbeti mi yapıyoruz?" Vemar yaklaştı. "Kız muhabbetlerine bayılırım. Ben de kız muhabbeti yapabilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın." Hadriel onu iterek yolundan çekti. "Eski kraliçe tarafından kızlarla içmeye mi davet edildin? Hayır, davet edilmediniz. Ama ben davet edildim." Aceleyle yaklaştı. "Sevgilim, neler oluyor? Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun? Tamara ne dedi? Kulak misafiri olmak için elimden geleni yapıyordum ama etrafımızda o kadar çok bağırış çağırış var ki

duyamadım. En sevdiğiniz arkadaşınız ve güvenilir danışmanınızla paylaşmanız gereken somut haberleriniz var mı?"

Leala onun hemen arkasından içeri süzüldü, dudaklarında bir gülümseme vardı. Vemar omuzlarının üzerinden baktı.

"Öforisi var mı?" Vemar sordu. "Bahsettiğimiz şey bu mu?"

"Bu coşku da neyin nesi?" Hadriel sordu.

Tamara bana sertçe baktı ve sessizce paylaşmak isteyip istemediğimi sordu.

Başımı hafifçe salladım. Emin olana kadar olmaz. Kendimi toparlayana kadar olmaz. Peşimizde iblisler vardı ve halkımız saldırıya hazırlanıyordu. Büyük hayat olayları için uygun bir zaman değildi.

"Haydi." Döndüm ve güverteden aşağı inmeye devam ettim. "Gitmek için hazırlanmalıyız."

"Kralı duydunuz majesteleri," dedi Tamara, yakın durarak. "Gitmiyorsun."

"Ben gidiyorum. Sadece biraz uzakta duracağım. Bu da iyi. Zaten ateş üfleyemem." Durakladım. "Eğer ben..."

"Evet," diye yanıtladı Tamara. "Ejderhalar aslında yavrularına karşı inanılmaz derecede dayanıklıdır. Sekiz aylık olana kadar tüm yolu değiştirebilirsiniz ve sonra hayır çünkü erken doğumu tetikleme olasılığı yaklaşık yüzde beştir. Erkek ejderhalar, yavruları tehlikedeyse çok dramatik olma eğilimindedir. Özellikle de alfa ejderhalar." Bir an durakladı. "Özellikle de kralın kalibresindeki bir alfa."

"Anladım, anladım," dedim.

"Bu coşku da neyin nesi?" Hadriel tekrar sordu, hızlı yürüyüşüme ayak uydurmak için neredeyse koşuyordu. "Bu kesin bir şey mi? Tanrıça bana şaplak atıyor, birden çok heyecanlandım. Kahretsin, küfür etmemeye çalışsam iyi olacak. Bebeklerin yanında küfür edemem. Belki bebeklerin yanında. Onlar hiçbir şey anlayamazlar. Küfür etmemek için kaç yıl çalışmam gerekiyor? Son dakikaya kadar zorlayacağım. Emin misin aşkım?"

"Odaklan Hadriel," diye bağırdım, ejderhamın içimde çok sessiz olduğunu fark ettim. Çok hareketsiz.

Vemar ona, "Bir sonraki kız muhabbetine davetini mahvettin, o kadarını söyleyeyim," dedi.

Neler oluyor? Ejderhama teknenin kış tarafına ulaşır oradaki hareketliliği kontrol ederek sordum.

Saldırının ilk dalgasında yer alacak olan ejderhalar, hepsi ağır ateş soluyanlar ve deneyimli uçucular, burada bekliyordu.

İşlem yapıyorum, diye cevap verdi. Bu ikimizden birini yaptı.

Arkamızdaki gemiler de aynı düzene sahip olacaktı. Plana göre önce Calia gidecek, büyü savunmaları yok etmesi gerekecek, ejderhalar da hemen arkasından gelecekti. Üst güvertedeki düşmanları temizleyecekler, böylece kurtlar güvertenin altına inerek orada kalan düşmanları temizleyebileceklerdi.

Nyfain şu anda ikinci gemideydi ve bunun nasıl olacağını açıklıyordu. Micah üçüncü gemiye uçmuştu.

"Hazır mıyız?" Buradaki ejderhalara omuzlarına ve kollarına dokunarak, göz göze gelerek sordum. Karşılığında heyecanlı baş sallayışlar ve sırtışlar aldım.

"İlk dalgayla gidiyoruz, değil mi majesteleri?" Jade ona ulaştığımda bana sordu. Bakışları o kadar hızlı karnıma kaydı ki neredeyse kaçıırıyordum.

Derin bir nefes aldım ve sert bir yüz ifadesi takındım. "Sen ve muhafızların çoğu ilk dalgayla gidiyorsunuz, evet. Bu sefer ben arkanızdan uçacağım. Aşırı temkinli alfa bunu talep etti. Savaşlarımı seçiyorum. Gerçekten. İblislerle savaşmak isterdim ama onunla savaşmamayı tercih ederim. Onu zapt etmek çok zor."

Lucille gülerek Jade'i itti. "Özellikle de şimdi eşini başarıyla yetiştirmiş olabilir. Tanrım, ele avuca sığmaz biri olacak, majesteleri. Kesinlikle savaşlarınızı seçmenizi öneririm. Merak etme, biz hallederiz."

"Öforiye ulaştın mı?" Jade sordu, gözleri heyecanla parlıyordu.

Birden arka güvertedeki tüm konuşmalar kesildi. Gözler bana çevrildi.

"Herkes bunu biliyor, ha?" Mırıldandım. Midemde kelebekler uçuşuyordu. "Beni bilgilendirebilirdin, biliyorsun."

Onlar daha düzgün bir cevap vermem için beni sıkıştıramadan, ikinci gemiden masmavi bir ejderhanın yükseldiğini ve bize doğru uçtuğunu gördüm.

"Lanet olsun," dedim dişlerimin arasından. "Annesini üzerime saldı."

Bir dakika sonra Delaney de onu takip etti.

"Harika, bir de infazcı var," diye homurdandım.

"Ve başlıyor," dedi Tamara kocaman bir gülümsemeyle.

"Ne kadar zamandır?" Jade, Tamara'ya fısıldadı ve ne kadar süredir coşku aşamasında olduğumu sorduğunu tahmin ettim.

"Yani coşku anlaşılanın tamamlandığı anlamına mı geliyor?" Hadriel söyledi.

"Evet," diye yanıtladı Vemar. "Hükümdarlıkları için ne büyük bir lütuf. Tahta geçtikten bu kadar kısa süre sonra bu iyi şans. Tanrıça hepimizin üzerinde parlıyor."

"Odaklanın, millet," diye bağırdım, iradem onlara emirler yağdırıyordu. "Unutmayın, Calia'nın arkasında kalmanız gerekiyor. Size her şeyi açıklayana kadar bekleyin ve sonra cehennemi serbest bırakın. Kurtları almak için geri dönmesi gerekenleriniz, ilk güverte temizlenir temizlenmez uzaklaşabilir. Geri kalanınız, aşağı inip bir şeyleri yok etmeye başlamadan önce kurtların aşağı inmesini beklemeyi unutmayın. Nyfain ve..."

Arleth ve Delaney'nin bana yakın bir iniş yeri arayarak bir kez daire çizmelerini izlerken durakladım. Evet, kendimi tehlikeye atmadığımdan emin olmak için geliyordu. Neyse ki burada çok fazla ejderha vardı. İnmek için yeterli alan bulmak için geminin ön tarafına gitmeleri gerekecekti.

Tamara, Jade ve Lucille'in zorlu eş-ebeveynim ve onun yardımcısıyla yaşadığım zor durum karşısında sırtımlarını görmezden geldim.

"Nyfain ve Micah kurtlar gemideyken ateşi nereye üfleyeceğiniz konusunda sizi yönlendirecek. Aşırı hevesli davranıp insanlarımızı alevlerin arasında bırakmak istemeyiz. Onlar bir bölümü temizleyecek, siz de o bölümü cehenneme çevireceksiniz. Kurtları getirenler onları tekrar dışarı çıkaracaklar. Koşumlarınızı unutmayın. Onları yakmayın. Görünüşe göre kurtlar ejderhalardan daha iyi yüzebiliyor, ancak su soğuk ve geminin onları alabilmesi için uzun bir süre beklemeleri gerekecek. Onlara iyi bakın ki onlar da size iyi bakabilsin, anladınız mı?"

Arkamda bir varlığın yaklaştığını hissettiğimde grup heyecanlı bir şekilde "evet, majesteleri" ya da "evet, kraliçe" diye bağırmaya başladı. Lucille'in sırtışı genişledi ve Jade dudağını ısırıldı.

"İblisler bize haksızlık etti," diye devam ettim, adrenalinin nabzının bağdan geçtiğini hissederek. Nyfain hazırlanıyordu, muhtemelen ikinci gemiye bir konuşma yapacaktı. "Bizi hapsettiler, işkence ettiler, tarifsiz dehşetlere maruz bıraktılar, ailelerimizi öldürdüler ve sevdiklerimize zarar verdiler. Bu artık sona erecek! Buna son vereceğiz. Karşı koyacağız! Artık bunu yapmalarına izin vermeyeceğiz!"

Kükremeler ve tezahüratlar yükseldi. Yumruklar gökyüzüne yükseldi.

"İşaretimi bekleyin ve sonra kalkın," dedim onlara. "Gökyüzüne çıkın ve savaşa kadar beni takip edin. Sizi götürdüğüm kadar uzağa götüreceğim ve sonra kesip atacağım-Kral'ın emirleri."

Dişlerimi sıktım, çünkü daha önce ne zaman Nyfain'in beni bir savaşın dışında tutmasına izin vermişim? Bu insanlara neden onu dinlediğimi ve onları bensiz bıraktığımı söylemek istiyordum. Ama önce Nyfain'e söylemeden coşku aşamasına geçtiğimi kesin olarak itiraf etmek istemiyordum. Babası bilmeyi hak ediyordu.

Vay anasını.

Birden coşan kalbimi ve içimden fıskıran sevinci sakinleştirmeye çalıştım.

Sonra kendimi tutamadım.

"Ama ben sadece siz güvende olduğunuz sürece oturacağım. Bu yüzden onları indirdiğinizden emin olun ki kışınızı kurtarmak zorunda kalmayayım ve kralla başım derde girmesin. Eğer başım belaya girerse, suçu kesinlikle siz piçlerin üzerine atacağım!"

Kahkahalar yükseldi ve sonra dönüp geminin ön tarafına doğru yürüdüm, Nyfain'in adrenalini ve gücünün artık titreştiğini hissediyordum. Savaş çağrısını hissediyordum.

Kahretsin, ben de katılmak istedim. Onlarla gitmek istedim. Sadece savaşın kıyısına değil, tam kalbine. Kendimi hep orada bulurdum. Bu sefer farklı olsun istemedim.

"Finley." Arleth arkamdan koşar adımlarla yaklaştı, belli ki diğer tarafa doğru koşmuş ve beni bulmak için kış tarafa dönmüştü. "Finley!"

"Evet, Arleth." Yavaşlamadım. Karşılamamın bu kadar soğuk olmasını da istememiştim.

"Ne zamandır coşku içindesin?" Kraliçeyle birlikte yürüyen biri için uygun olduğu üzere adımlarını biraz arkamdan atıyordu. Özel odaların dışında her şeyi düzgün yapardı.

"Neredeyse bir hafta oldu sanırım," dedim ona, koşum takımını karıştıran bir kurdun yanında duraksayarak. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Ona sordum.

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Gözleri büyüdü ve başıyla selam verdi.

"Ben iyiyim, majesteleri. Sadece..." Yere baktı.

Ona kurt formunda nasıl giymesi gerektiğini göstermek için eğildim. Yolculuktan önce kara birliklerimize daha iyi uyum sağlaması için değiştirilmişlerdi.

"Teşekkür ederim, majesteleri." Bana gülümsedi.

"Dışarıda güvende ol, tamam mı?" Koluna dokundum.

"Seni kaybetmek istemem."

Tekrar eğildi. "Emredersiniz, majesteleri. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Kaldığımız yerden devam ederken Arleth'e "Bu hissin ne olduğunu bilmiyordum," dedim. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. O kadar çok şey oluyordu ki haftaları saymıyordum ya da bunun farkına varmıyordum..."

"Geç kaldın," diye tahmin etti. "Sanırım öyle. Oldukça eminim."

"Muhtemelen bir hafta geciktin. Bu yüzden öfori yaşıyorsun." Sesindeki heyecanı duyabiliyordum. "Nyfain'e olduğunu söylemedin mi?"

"Hayır. Demek istediğim, hislerin gerçekten harika olduğunu ve giderek daha da yoğunlaştığını söyledim ve-"

"Detaylandırmaya gerek yok," diye cevap verdi.

"Dediğim gibi, bunun bir anlamı olduğunu bilmiyordum. Sadece sonlara doğru böyle olduğunu düşündüm."

"Şey...öyle."

Hadriel, "Aman Tanrım, biri beni çimdiklesin," dedi. "Bu kadar heyecanlanacağımı tahmin etmemiştim. Leala, sen heyecanlanmadın mı? Sana söylemiştim. Sana tüm bu sikişmenin kesinlikle küçük bir ejderhaya yol açacağını söylemiştim. Sana söylemedim mi? İki insanın bu kadar çok sevişmesinin hiçbir yolu yok-"

"Hadriel," diye bağırdı Arleth.

"Evet, hanımefendi. Özür dilerim, hanımefendi," diye mırıldandı. "Yine de bir sorum var: Bebek ejderhalar ebeveynleri kadar korkutucu değiller, değil mi? Çılgınlıklarının ortaya çıkması biraz zaman alıyor mu?"

Arleth, Hadriel'i görmezden gelerek, "Çok iradeli birisin Finley, bunu hepimiz biliyoruz," dedi. "Sen kendi başının çaresine bakmayı seven bir kadınsın. Çok beceriklisin. Ama şimdi eşine daha fazla güvenmenin tam zamanı."

"Lütfen bana bunu şimdi yaptığımızı söyleme," diye mırıldandım, Weston'ı iki beta dublörüyle birlikte geminin pruvasında buldum.

"Sizi ve yavrularınızı korumak onun bir eş ve bir ejderha olarak en önemli amaçlarından biridir," diye devam etti. "Nyfain çok güçlü bir alfadır ve bu görevi o kadar ciddiye alır ki zaman zaman zorba görünebilir. Aşırı sahiplenici. Ama bu onun doğasında var." Birkaç adım durdum

Weston'dan, Arleth'in sözünü kesebilmek için bitirmesini bekliyordum. Bunu fark etmiş olmalı ki daha hızlı konuşmaya başladı. "Seni korumasına izin vermek için doğal bir dürtü hissedeceksin. Bu dürtüye teslim ol. Eşin olarak görevini yapmasına izin ver. Gerekirse sabırlı ol ve sonsuza dek savaştan uzak tutulmayacağını bil. Sadece yavrularınız güvenli bir şekilde tehlikeden uzaklaşana kadar."

Weston kaşlarını kaldırarak bana döndü.

Ona düz bir bakış attım ve rahatsızlığımı belli ettim.

Gözleri parladı ama duyguların dudaklarını bükmesine izin vermedi.

"İhtiyacın olan her şey var mı?" Ona sordum.

"Evet, teşekkürler majesteleri. Ejderhalar gökyüzüne çıkar çıkmaz koşum takımlarını kontrol edeceğiz. Kanatlarından çıkan rüzgâr düzenlerini bozabilir ve bu işi iki kez yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Harika. Bildiğiniz gibi, ilk dalgaya ben liderlik edeceğim. Kuzeydeki geminin yanından ayrılacağım. Benimle birlikte Tamara ve Vemar gidecek-"

"Ve ben," dedi Arleth. "Ve Dee."

"Bana bakıcılık yapmanıza gerek olduğunu sanmıyorum, başdanışman," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Danışma çemberinin bir üyesi savaşa katılmaz mı ya da liderleri yok olursa krallığı kim yönetir?" Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Hayır, hayır, kraliçeyi ve varisi izlemekten mutluluk duyarız."

Muhtemelen bu kuralı yeni uydurmuştu. Şüphesiz, geri döndüğümüzde, bu kanun olacaktı.

Ona boşaltmak istediğim tüm hüsrarla Weston'a baktım. Gülümsemesini engellemek için verdiği savaşı kaybedince dudakları titremeye başladı. Yeni pozisyonumu öğrenmeye çalışmamla hiç eğlenmemiştir.

"Muhafızlarımın geri kalanı gemiye yardım edecek. Bana ihtiyacınız olursa ben hazır olacağım."

"Hayır, yapmayacaksın," diye araya girdi Arleth. "Görevini sadece göstermelik olarak yapacaksın. Gerisini onların halletmesine izin vereceksiniz. Senin

Göreviniz krallığın geleceğini korumaktır, ki bu da neredeyse kesin olarak sizin rahminizdedir. Ben de tam olarak bundan bahsediyordum."

Bakışlarımı Weston'dan ayırmadım.

"Neyse, devam edelim," dedim kuru bir sesle. "Hadriel ne olacak? Onu geride mi bırakıyorsun?"

"Evet. Bunun için ona ihtiyacımız yok. Ayrıca, olası haberlerden dolayı telaşlandığı belli. Erken dönmeniz gerekebilir diye onu burada bırakacağım."

Hadriel arkamdan, "Teşekkürler alfa," diye mırıldandı. Samimi davranıyordu.

Başımı salladım ve ondan uzaklaştım. Köyden biri hamile olduğunda hiç kimse bu kadar gergin olmamıştı. Krallığın kraliçesi olduğum için artık durumun farklı olduğunu fark etsem de, gerçekten hamile olduğumdan bile emin değildim. İnsanları ilaçlarımla tedavi etmeye başladığımda ebelerin bana öğrettiği bitki karışımını kullanmamıştım. Kanıtım yoktu.

Weston şaşkınlığımı hissetmiş gibi, "Ekselansları..." dedi.

Durdum ve arkama baktım.

Eğildi ve doğruldu, gözleri gergindi. "Muhtemelen sürümüzün geleceğini taşıyorsunuz. Bu son derece önemli bir görev. Seni ve yavrularını hayatım pahasına koruyacağım."

"İşte, gördün mü?" Arleth yaklaştı ve elini Weston'a doğru uzattı. "Durumu mükemmel bir şekilde ifade etti."

Bana göz kırptı. "O savaştan uzak dur. Sana ihtiyacımız olmayacak, söz veriyorum. Bu ve... Alfa'nın aklını kaybettiğini görmek istemiyorum."

"Gerçekten çocuğum olup olmadığını bile bilmiyorum," diye homurdandım, sıramı bitirip güverteyi şöyle bir taradım. Nyfain'i bağ aracılığıyla kontrol ettim. Gücü pompalanıyor, adrenalini yükseliyordu ama henüz savaşa girmeye hazır değildi.

"Çocuğunuz olmasaydı bu coşkuyu hissetmeniz son derece nadir olurdu," dedi Arleth, herkes onun peşinden giderken beni gölgeleyerek.

"Vücudumun hamileliği reddetmesi dışında." Güvertede yer değiştirebileceğimiz kadar geniş olan tek açık alana ulaştım. Aslında suya girmeden önce kenardan atlayıp yer değiştirmeyi planlamıştım ama şu anda bunun pek de iyi gitmeyeceğini hissediyordum. "Düşük yapabilirim. İlk üç ay tehlikeli bir dönemdir."

Arleth hemen arkamda bekledi. "Ejderhalar çocuk sahibi olduklarında diğer yaratıklardan çok daha dayanıklıdırlar. Bizim gebe kalmamız zaman ve sabır ister, tabii kalırsak, ama bu gerçekleştiğinde düşük yapma ihtimalimiz çok düşüktür."

Eğer durum buysa, benim dövüşmemi neden bu kadar büyüttüklerini sormak istedim ama vazgeçtim. Cevabı tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu.

"Tamam, şu anki duruma odaklanalım, olur mu?" Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Savaşa girmek üzereyiz."

"Katılmayacağınız bir savaş, majesteleri," diye cevap verdi sert bir ses tonuyla. "Çok uzak duracağın bir savaş. Şimdi göreviniz-"

Geri çekildim ve ejderhamı yüzeye çıkardım. Daha fazla dayanamadım. Düşünmek için sessizliğe ihtiyacım vardı. Gerçekten çocuğum olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Nyfain'e ihtiyacım vardı. Bunu onunla birlikte çözmek istiyordum, özellikle de tüm bu bağlar olacaksa.

Ejderham ayağa kalktı ve hiç vakit kaybetmeden havalandı. Hâlâ sessizdi, ruh hali hâlâ durgundu ama ona gerçekten ihtiyacım olduğunda her zaman yardım etmekte hızlı davranırdı.

Ona gerçekten ihtiyacım vardı.

OTUZ BİR

Finley

Kıç tarafa doğru uçu ve bunu yaparken ufku taradı. İblis gemileri peşimizdeydi; kaçmaya çalıştığımızı düşündükleri belliydi. Aralarında hâlâ büyük bir deniz mesafesi vardı. Herhangi bir şekilde güçlerini birleştirmek için birbirlerinden çok uzaktaydılar. Bizden kesinlikle toplarını başarıyla kullanamayacak kadar uzaktaydılar ve bizim gemilerimiz daha hızlıydı.

Calia ve kız kardeşini kontrol etmedik diye düşündüm.

Ejderham aç yaparak güvertenin üzerinden uçu; Calia ve kız kardeşi koşum takımlarının içinde durmuş, birinin onları ejderha taşıyıcılarına bağlamasını bekliyorlardı. Her iki canavar da ejderha köylerindendi, sabırlı ve sakin mizaçları olan istikrarlı uçuculardı. En azından ejderhalar için.

Calia kararlı görünüyor, diye düşündü ejderham alçalırken. Dessia kararlı görünüyor.

Calia başını kaldırdı ve bizi gördü. Gülümsedi ve elini selamlamak için kaldırdı, sonra da başparmağıyla bizi onayladı. Dessia küçük bir el salladı, gülümsemesi hafifti ve zorlukla görülebiliyordu. Tam bir askerdi. Beladan uzakta, güvenli ve rahat olmayı tercih edeceği izlenimine kapıldım.

Calia'nın yoldaşı tüm bunları yaşadı ve şimdi geri dönmeyecekti.

Hannon'u güvertede göremedim ve ailemizin geri kalanının güvende olduğundan emin olmak için gemiye binip binmediğini merak ettim. Benim korunduğumu biliyordu ve aynı şeyin onlar için de geçerli olduğundan emin olmak isteyecektir. Bunun için mutluydum.

Calia karanlıkta göremezse bunu nasıl yapacak? diye düşündü ejderham, biz uçarken havayı şişirip kuyruğunu selamlamak için sallarken. Güneş neredeyse batmak üzere.

Ay parlaktır ve onun için önemli olan büyüü hissetmektir. Ejderha onu tehlikelerden uzak tutacak. O sadece büyüsünü yapmak zorunda.

Nyfain'in ejderhası güçle patladı ve sonra havaya fırladı, gün batımında muhteşem ve altın rengindeydi. Karanlık iblislerin gücünü artıracaktı. Şanssız bir zamanlamamız vardı.

Yine de dolunay çok uzakta değildi. Ayın gücünden faydalanabilirdik.

Sınırlı korumam ve zorba eşim ebeveynim ve Dee birer birer gökyüzüne yükselirken bir daire çizdim, Tamara ve Vemar neyse ki önce beni takip ettiler. Nyfain diğer geminin üzerinde kaldı ama özlemini bağ aracılığıyla açıkça hissettim. Bizi daha yakın istiyordu. Birlikte olmamızı istiyordu. Bu çağırışı reddetmek beni neredeyse mahvediyordu.

Sonunda Micah üçüncü gemiden kalktı. Biz hazırдық.

Nyfain'in kükremesi içimizi parçaladı, herkesin ona katılması için bir emirdi. Benim ejderham da kendi kükremesini çıkararak halkımızı arkamızda birleştirdi.

Savaş daha doğrudan katılamadığım için yaşadığım hayal kırıklığını bir kenara ittim ve Nyfain'in destekleyici cevap duygularını bağ aracılığıyla hissettim. Bizi tekrar yakınına çekti, neredeyse çekiştiriyordu, mesafeden hoşlanmıyordu. Bizi yanında istiyordu.

Ejderham sonunda cazibesine yenik düşerken üç gemiden de ejderhalar gökyüzüne yükseldi. Hızla uzaklaştı

Sağa doğru yatıp aramızdaki mesafeyi yarıya indirdiğinde zevk ve ihtiyaç fişkırıyordu. Üzerimizden süzüldü, kuyruğunu sırtımızı sıyracak şekilde daldırdı. Ejderham zevkle ürperdi ve havada onunla buluşmak için döndü.

İki ejderha bir dans gibi, geçen ay boyunca birlikte uçma, krallıklarının üzerinde süzülürken birbirlerine eşlik etme arzusundan başka bir şeyle alıştırma yapmadıkları kişisel formasyonlarına uyum sağladılar.

Zarif ve şık, boyutları ve renkleri birbirini tamamlayan bir tablo gibi görünüyordular. Halkımız için birleşik bir cephe oluşturdular, ejderhaların geri kalanı onları karşılamak için yükselirken kararan gökyüzünü sakın bir şekilde kestiler. Bu göstermelik bir işti. Yapmakla yükümlü olduğumuz gösteri. Birazdan bir savaşa dönüşecekti.

Daha fazla ejderha havalandıkça içimde adrenalin zonklamaya başladı. Hannon'ın ikinci geminin güvertesinde durduğunu gördüm ve yeni çift ağızlı baltası ile hançerini bir kılıfın içine soktuğunu ve üzerinde taşıdığını biliyordum. Eğitim alıyordu ve bu silahlar onun en etkili silahları olduğunu kanıtlamıştı. Ama kurtlara katılmayacaktı. Nyfain'den Hannon'un geride kalması için söz almıştım. Zaten ailemizin gelmesinde ısrar eden de Hannon'du. Güvende kalabilir ve yaramazlık yapmadıklarından emin olabilirdi.

Nyfain kükrerken ejderham, Hannon'a Nyfain ve Arleth'in sana davrandığı gibi davranıyorsun, diye düşündü. Kanatlarını pompaladı ve biraz yükseldi, böylece diğer ejderhalar gemilerin etrafında büyük turlar atarak kendi düzenlerinde toplanabildiler. İlk dalga ejderhalarının sonuncusunu beklemeleri gerekiyordu.

Ailemi zorla korumak benim için sorun değil ama onlar için sorun. Bazı çifte standartlara çok inanan biriyim. Hannon'a zarar gelemes. O ailemizin tutkalı. Güvende kalması gerekiyor.

Ve biz krallığın yapıştırıcısıyız, özellikle de çocuğumuz varsa. Bence Nyfain ve Arleth görevimizin ne olduğu konusunda çok iyi bir noktaya değindiler.

Kimse sana sormadı.

Son ejderhalar da düzenlerini bulurken ejderham homurdandı. Nyfain'in ejderhasından gelen bir başka kükreme emriyle, gizli silahımızı serbest bırakma zamanı gelmişti.

Calia ve kız kardeşi yavaşça gökyüzüne doğru yükseldiler, iyice bağlanmış olmalarına rağmen koşum takımlarını sıkıca kavıyorlardı. Saçları ejderhalarının kanatlarından çıkan rüzgârla dalgalanıyordu.

Heyecan, uçuş ve yaklaşan savaş için onlar adına heyecanlandım. Muhtemelen ikimizden birini yaptı.

Yine de onlara ihtiyacımız olmayacağını umuyordum. Umarım bu sadece bir önlemdir ve çabucak gemiye dönebilirler. Şiddetten zevk alıyor gibi görünmüyorlardı.

Ya iblisler ateşin işe yaramadığı bir büyüye sahipse? Calia'nın bu konuda yardımcı olabileceğini sanmıyorum, özellikle de uzaktan, dedim ejderhama, daha önce sormayı düşünmediğim bir soruydu bu. Aklım başka konulardaydı. Coşku gibi.

Sonra ejderhalar karaya çıkar ve tüm dünyalarını fiziksel olarak yok eder. Artık hepsi yerde savaşmakta çok iyi. Bir gemide nasıl savaşacaklarını bulacaklar. Biz hallederiz. Calia'nın uçmayı güvenli hale getirmesiyle, bunu başarabiliriz.

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Ama tehdidi kendim bertaraf edemediğinden olayların gelişmesini izlemek zorunda kaldığımda on kat daha fazla endişeleniyordum.

Nyfain ileri doğru itti ve ejderham da onunla birlikte Calia ve kız kardeşini takip ediyordu. Calia, üstündeki ejderhaya bağlı ipleri çekerek ilk yaklaşımlarının hızını belirliyordu.

İşte başlıyoruz, diye düşündüm, kalbim hızlandı.

Hedef geminin üst güvertesinde koşuşturan iblisleri açıkça görebiliyorduk. Geminin yanlarındaki kanatlar

Gemiler açıldı ve namlular ileri fırladı, toplar hazırlandı. Evet, bizi vurmaya çalışıyorlardı.

Calia'nın eskortu yavaşladı ve sonra biraz aç yaptı, artık doğrudan gemiye doğru gitmiyordu. İzlerken, Calia'nın sağ tarafındaki ipi çekerek ejderhanın biraz daha aç yapmasını sağladığını gördüm. Onu geminin etrafında bir yay çizerek yönlendiriyordu, bu da onu etkileyecek bir büyü hissettiğini ve yüzmeye gitmek istemediğini gösteriyordu.

Dessia'nın ejderhası diğerine yaklaşabildiği kadar yaklaştı. Calia ve kız kardeşinin büyüleri birbirlerine yakın olduklarında daha iyi çalışıyordu.

Diğer gemi mesafeyi kapatmaya devam etti, iblisler güvertede yarışlıyordu. Toplar dışarı fırladı, hâlâ menzile dışındaydılar ama artık çok uzakta değillerdi. Kör bir şansla bizi oradan vurabilirlerdi, ama çok yakında daha iyi hedefleme için menzile gireceklerdi.

Hadi, hadi, diye düşündüm. Şu sihri indir.

Calia'yı taşıyan ejderha kanatlarını bir an için çılgınca çırpı, havada eğildi ve düştü.

Ejderhamın yüzeyine yaklaştım, onlara yardım etmek için çaresizce çırpındım ama bunun dışında kalmaya çalıştım.

Nyfain'in ejderhası sanki mücadelemi biliyormuş gibi önümüzü keserek yolu kapattı. Micah yardım etmek niyetiyle ileri atıldı ama Calia'nın elleri düştü ve ejderha yeniden uçmaya başladı. Gökyüzüne yükseldi, bu her şeyin açık olduğunun işaretiydi.

Büyüyü bozmuştu.

Nyfain'in ejderhası bir an durakladı, kuyruğunu salladı ve ejderhamın boynuna hafifçe çarptı. İleri atılmadan önce nazikçe, samimi bir dokunuşla yukarı kayd. Kükremesi içimizde titreşti. Saldırın!

Kalbim küt küt atarken ejderham çekildi ve uzaklaştı. Arkamızdaki ejderhalar Nyfain'i mükemmel bir düzen içinde takip ederek, kayan yıldızlar gibi geminin üzerine indiler. Ejderhalar süzülerek uzaklaşmadan önce pike yapıp alev püskürttüler,

bir sonraki dalga için yer açıyordu. Saçlar, deri ve giysiler alev aldı. Odunlar yanmaya başladı. Yelkenler havalandı.

İblisler ejderhaları uzak tutmak için tüm inançlarını büyüye bağlamışlardı. Yedek bir plan yapmamışlardı.

İlk patlama ejderhamın kanatlarını çırparak uzaklaşmasına neden oldu. Toplar.

Boş verin, iyi bir yedek plan yapmamışlardı.

Bir başka ateş ve barut patlaması. Çok alçaktan bize doğru vızıldayarak gelen topun parıltısını gördüm. O toplar gemileri vurmak için yapılmıştı, uçan nesneleri değil.

Tamara sağımdan, Vemar da solumdan uçarak yakınımda durdular. Arleth aşağı inerken Delaney üzerime geldi. Beni sıkıştırıyorlardı. Hayır. Tamara yaklaştıkça, Vemar bana alan açtıkça ve Delaney beni yukarıdan sıkıştırdıkça, beni güttüklerini fark ettim.

Kavganın dışında kalmak bir şey, ama eşimden uzaklaştırılmak tamamen başka bir şey, diye homurdandı ejderham.

Açıkça pervasızca bir şey yapacağınızı düşünüyorlar.

Yapmayacağımı mı söyledim? Ejderham huffladı.

Sanki bu seni hiç durdurmadı.

Yorum yapmadı ama ondan ayrı kalmaktan duyduğu rahatsızlığı hissedebiliyordum. Kendisini götürmelerine izin verdi ama yine de sürekli omzunun üzerinden Nyfain'i izledi.

Siyah iblis gemisinin yan tarafına doğru daldı ve kuyruğunu yan tarafa savururken kükredi. Tahtada büyük bir yarık açtı ve bu sırada topları yakalayarak onları geri itti ya da ileri sürükledi. İki tanesi yan tarafa düştü, dehşete kapılmış bir iblis suya düşerken birine yapıştı.

Başka bir ejderha-Xavier, diye düşündüm- onun arkasından geldi ve gemiden patlayan bir top güllesinden kıl payı kurtuldu. Kuyruğunu açılan deliğe çarparak topları daha uzağa fırlattı ve yoluna çıkan herkesi ezdi.

Üçüncü bir ejderha Xavier'i takip etmeden önce ateş püskürdü. Etraftaki diğerleri kanatlarını şişirdi ve ejderhaya biraz yer açtı. Bir anda nedenini anladım.

Geminin yanından daldı ve Nyfain ile Xavier'in yan tarafta açtığı deliğe ateş püskürttü. Alev patlamaları geri patladı, tüm açıklıklardan büyük dumanlar öksürerek çıktı. Gülleleri fırlatmak için kullanılan son derece yanıcı kara barutu vuruyordu. Dolu toplar patlıyordu ama namlular ters dönmüştü. Toplar geminin arkasından ya da diğer tarafından patlıyordu. Toplar güçle geri sıçradı, bazıları açıklığa çok yakındı. Tabanları kenardan aştı ve aşağıda bekleyen sulara düştüler.

Nyfain'in çekimi ortamızı pençeledi. Ejderhamın endişesi arttı ve yavaşladı. Sürü halinde olmak istemiyordu. Eşinden ayrılmak istemiyordu. İçinden bir ses ona yakın kalmamız gerektiğini söylüyordu. Onun yanında kalmamız gerektiğini.

Nyfain'in beni bağla kendine çektiğini ve sıkıca tuttuğunu hissettim. Endişelerimi hafifletmeye çalışıyordu. Yoksa kendi endişelerini mi gidermeye çalışıyordu? Her ne yapıyorsa, yeterli değildi. Onu gözümüzün önünden ayırmak istemedik.

Bu, Arleth'in bahsettiği o doğal dürtülerden biri olmalıydı. Teslim olmamızı istedi ama şu anda bu imkânsızdı. Ona gitmemem gerekiyordu. Yine de direnme hissi ikiye bölünmek gibiydi. Sanki bu duygu, bu her şeyi tüketen ihtiyaç, görmezden gelebileceğimiz bir şeymiş gibi.

Buna alışmak biraz zaman alabilir diye düşündüm. Görevimize devam edelim. Tehlikede değil. O iyi olacak, ama Calia'nın bize ihtiyacı olabilir. O daha savunmasız. Ayrıca o diğer gemiye karşı ilk savunma hattımız.

İzleyin dostlarım, dedi ejderham, bu lanet duygu yüzünden ejderhanın tüm ortası yan tarafından sökülürken. Gökyüzünden düşmeden önce kan kaybından ölmesini izleyin.

Vay, vay, vay, diye düşündüm büyük bir zevkle. Bakın kim büyük stres zamanlarında görünmez bir dinleyiciyle konuşmayı benimsemeye karar vermiş.

Bana olanlardan daha mantıklı görünüyor.

Nyfain'e geri dönme dürtüsüne karşı dişlerini sıktı. İnatla yoluna devam etti, Calia'nın hemen arkasında, muhafızlar tarafından sıkıştırılmıştı. Ejderhaların geri kalanı muhtemelen arkaya doğru yayılmıştı -kim bilebilirdi ki? Zar zor odaklanabiliyorduk, geri dönmek için çaresizdik.

Arkamızdan düzensiz bir kükreme yükseldi. Acı orta yerimizi deldi. Ve sonra o geliyordu. Bize doğru uçuyor, ayrılığımızın neden olduğu acıyı hafifletiyordu.

Şükürler olsun, diye düşündü ejderham, derin nefes alıp yavaşlayarak.

Belli ki o da hissetmiş, diye cevap verdim. Arkanı dön ki görebileyim.

Hayır. O da hissetti ama önce o kırıldı. Bizim daha güçlü bir irademiz var. Buna sahip çıkacağız.

Ya da o bizi daha çok seviyor ve sen korkunç bir sürtüksün.

Bizi, bizim onu sevdiğimizden daha çok sevmesi mümkün değildir. O sadece daha zayıf.

Onunla tartışmanın gerçekten bir faydası yoktu.

Etrafımdaki gardiyan düştü, bana alan açtı. Ayrılığımızın verdiği acı azaldı, yavaş yavaş hafifledi, ta ki gevşeyene kadar. Ejderham derin bir nefes daha aldı.

Nyfain'in kuyruğu tepemizde uçarken sırtımızın ortasını sıyırdı ve sonra yanımıza düştü, erken ay ışığı altın pullarını yakaladı. Ejderhası ateş püskürerek bize baktı. Bu duygu, her ne anlama geliyorsa, benim ejderhamın karnını döndürdü. Göğsümüz ılık ılık parladı, onun yakınlığıyla doldu. Onun varlığıyla. Tüm korkularımız ve endişelerimiz hafifledi.

Buna alışmak kesinlikle biraz zaman alacak diye düşündüm.

Evet, dedi, gerçi bu konuda çok hırpalanmış görünmüyordu.

İkinci gemi açıkça kardeşlerinin kaderini dehşet içinde izlemiş ve kahraman olmadıklarına karar vermişti. Büyük gemi

Siyah gemi yavaş bir şekilde dönmeye başlamıştı. Oradan siktir olup gitmek istiyorlardı.

Çok geç.

Calia ve kız kardeşi ikinci gemiyi yine uzaktan çevrelediler, Calia onu aşağı çekerken büyüünün hemen dışında kaldılar. Bu sefer daha da hızlı çalıştı ve ben farkına bile varmadan kollarını indirerek ikinci geminin yok edilmeye açık olduğunu işaret etti.

Nyfain hücumla önderlik etti, gemiye inerken kükredi ve onu ateşle havaya uçurdu. Diğerleri de onun peşinden gitti. Micah onlarla birlikte değildi, bu da ilk geminin yıkımını denetlemek için geride kaldığını gösteriyordu.

Ejderhalarımız kuyruklarını yanlardan geçirdi ve alanı ateşle doldurdu. Alevler kısa sürede yayıldı ve yükseldi. İblisler kaçmak için suya daldılar, ancak ejderhaların çenelerine girip ezildiler.

Geminin hızla ve acımasızca yok edilmesini izlerken, iyi ki ejderha olmuşum ve onların saldırısına uğramaya yatkın biri değilim, diye düşündüm. Kurtların kendi rollerini oynama şansı bile olmayacaktı. Saldıracakları hiçbir şey kalmayacaktı.

Nyfain yıkım tamamlanmadan bize döndü, önümüzden uçtu ve geçerken kuyruğunu boynumuza vurdu. Ejderham da onu takip ederek yanında yerini aldı. Diğer gemiyi kontrol etti, onu alevler içinde ve yarı batmış halde buldu. Ya patlamalar ya da topların yanlış ateşlenmesi alt güvertede onu sulu bir mezara gönderecek kadar delik açmıştı. Ejderhalar leş kuşları gibi geminin etrafında dönüyor, bazıları kaçan bir iblisi sudan çıkarmak ve çırpınışlarına son vermek için aşağı atlıyordu.

İşlerin yolunda gittiği açıktı ve alevler içindeki diğer gemiye bir göz attıktan sonra gemimize döndü.

Calia ve kız kardeşi kesinlikle gizli silahlar, diye düşündü ejderham Nyfain'in yanında tembelce süzülürken, hiçbir şey yapmadan zafer kazanmış biri. Ve öyle kalmalılar

Sır. Elimizi açığa çıkarmak istemiyoruz. İnsan Nyfain'in bunu bildiğinden emin olmalısın.

Söyleyeceğim. Sadece bilinmesini isterim ki, perilerin bizim tarafımızda olmasının faydalı olacağını her zaman biliyordum.

Her aptal bunu bilir. Durakladı. Ben de çok şey yaptım. Bir figüran olarak pozisyonumu korudum ve hücum liderlik ettim.

Tabii, evet. Harika iş... liderlik.

Bana ofladı ve ben de kendi kendime gülümsedim. Gerçekten bize ihtiyaç duyulmadığını bilmek beni rahatlattı. Kurtlara bile ihtiyaç duyulmamıştı. Uygun bir caydırıcı olmadan, iblislerin açık denizdeki birkaç ahşap gemiye karşı hiçbir şansı yoktu.

Nyfain kanatlarını peri gemisinin üzerinde çırparak inmemi ve yer değiştirmemi bekledi. Öfkesini kışkırtmamak için bunu çok nazıkçe yaptım. Bir savaştan diğerine gitmesine neden olduktan sonra, meseleleri daha da kötüleştirmek istemedim. Ya da her hareketimi izleyen annesi gibi başka birinden azar işitmek istemiyordum.

Sonra yere indi, Urien ve Leala giyecek kıyafetlerle bizi karşılarken şekil değiştirip bana doğru yürüdü. Masmavi ejderha bana ulaşmadan önce yere indi.

"Lanet olsun," dedim dişlerimin arasından, Leala üzerime bir şey geçirmeme yardım ederken. Annesinin benimle işi henüz bitmemişti.

Muhtemelen Nyfain'in çocuğunu taşıdığımızdan emin olabilmemiz için seni bir test yaptırmaya zorlayacak, diye düşündü ejderham.

Nyfain bana yaklaşıp kolunu belime doladığında bedenimi bir ürperti kapladı. Ejderham muhtemelen haklıydı. Nyfain ve kendim için "muhtemelen" kelimesini çıkarmam gerekiyordu.

Ona doğru döndüm ve avuçlarımı sert göğsünde gezdirdim. Beni kendine doğru çekti ve başını eğerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Hazır mısın, Nyfain?" Kollarımı boynuna doladığımda gözleriyle karşılaştım. "Baba olup olmayacağını öğrenmek istiyor musun?"

OceanofPDF.com

OTUZ İKİ

Nyfain

Annem ve Finley geminin mutfağında çalışıyorlardı, şimdilik tartışmaları bitmişti. Bir kadının hamile olup olmadığını doğrulamak için kimin karışımının daha iyi olduğu konusundaki (uzun) tartışmalarının çözümü, her birinin kendi karışımını yapmasıydı. Finley ikisini de kullanacaktı.

Derin bir nefes almaya çalışırken ürperdim ve mutfağın hemen dışındaki yemek masasında sandalyeme iyice gömülürken alnımdaki teri sildim. Finley ve annem görüş alanımdaydı, çünkü şu anda onları görmeye ihtiyacım vardı.

Finley'e coşku hakkında soru sormak aklıma gelmemiştir. Sıcaklık benim için giderek daha zevkli, daha yoğun hale geliyordu, bu yüzden aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu söylediğinde bunu pek düşünmemiştim. Şekil değiştirenler hakkında bu kadar az şey bildiğini, ejderhalar hakkında ise daha da az şey bildiğini unutmuştum.

Neredeyse bir haftadır devam ediyordu.

"Ne durumdayız?" Hadriel biraz eğilmiş ve parmakları birbirine dolanmış bir halde içeri süzüldü. Sessizce bira yapan kadınlara baktı, sonra yüzünü buruşturarak bana baktı. "Daha iyi geçiniyorlar mı?" diye fısıldadı.

Annem biraz zorba davranıyordu. Yine de bunun için iyi bir nedeni vardı. Eğer Finley hamile olsaydı.

Çocuğum.

Benim ejderha taşındı içinde Ben,
Sabırsız. Umutlu. İnanılmaz derecede korumacı,
Finley'i ya da ejderhasını gözünün önünden ayırmak
istemiyor. Daha önceki savaşta neredeyse aklını
kaybediyordu. Onun kendisinden uzaklaştığını, potansiyel
olarak kendini tehlikeye attığını görmeye dayanamıyordu.

Kanatlarını onun etrafına sarma, onu incitebilecek ya da
üzebilecek her şeyden koruma ihtiyacı her saniye içimizi
parçalıyordu. Her an. Şu anda bile onu buraya çekmek ve
kollarımın korumasıyla sarmak istiyordum. Eve dönüp onu
kuleye kilitlemek istedim. Ben de orada kalıp kapıyı
koruyacaktım.

Duygular çılgıncaydı. Mantıksız. O kadar yoğun ki doğru
düzgün düşünemiyordum. Yine de onları istiyordum.
Getirdikleri gücü, o yakınımıdayken kristal berraklığında
odaklanmayı istiyordum. Onun dokunuşuyla artan samimiyeti
ve onun yanındayken hissettiğim muhteşem huzuru
istiyordum, hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğinden emin
olmak istiyordum.

Yemek masasının üzerinde birbirine dolanmış halde duran
parmaklarımı sıktım.

"Şu anda birbirlerini görmezden geliyorlar," diye
mırıldandım.

"Oh iyi. Bu, daha önce olduğu gibi birbirimize bağarmaktan
daha iyidir. Gerçi..." Hadriel dirseğini masaya dayadı, yüzünü
eliyle destekledi ve bana doğru eğildi. "Finley'i sobanın
yanına yaklaştırmamak biraz aşırıya kaçmak olur. Bu konuda
anlaşabilir miyiz? Savaşmasına izin vermemek, evet. Bu
mantıklı. Onu sakinleştiren tek şey olan bitkilere ve iksirlere
izin vermemek mi? Hmm."

"Annem Finley'nin durumun ciddiyetini anlamamasından
endişeleniyor. Çok fazla şey yapıp kendine ve olası bebeğe
zarar vereceğinden endişeleniyor." Kalbim küt küt atmaya
başladı ve midemde kelebekler uçuştı. "Finley kurtlar ve
hamile kalması daha kolay olan diğer şekil değiştirenler
arasında büyüdü. Bunun farkında değil.

Ne kadar şanslı olduğumuzu ve ne kadar çabuk olduğunu. Muhtemelen öyleydi. Ejderhalar dayanıklıdır ama yenilmez değildir."

"Ah ha." Hadriel parmağını kaldırdı. "Endişelenmeyin. Vemar'dan gidip Hannon'u getirmesini istedim. Muhtemelen onunla konuşabilecek tek kişi kardeşi. Onları kalede bırakmak yerine tüm aileyi getirmek konusunda yaptıkları kavgayı hatırlıyor musun?" Durakladı ve tek gözünü bana dikti. "Hannon kazandı. Burada daha güvende olacaklarını, en iyi adamlarımız tarafından korunacaklarını söyledi ve ailedeki herkes geldi. Ondan önce birbirlerine bağırıp çağırıyorlardı. Ama Hannon kazandı. Bence en iyi seçeneğin o. Merak etme, ben hallettim."

Arkasını döndü ve benim duruşumu taklit etmek için parmaklarını kenetledi. Beni sinir mi ediyordu yoksa iyi bir dikkat dağıtıcı mıydı bilemiyordum. Bu soru muhtemelen hep cevapsız kalacaktı.

Finley otları bir tencereye serpti.

Hadriel, "Bilmek isteyeceğinizi düşündüm, efendim," diye devam etti. "İblis gemileri battı. İki de. Bildiğiniz gibi kurtlara ihtiyaç yoktu ama gemilerimizdeki toplara da ihtiyaç yoktu. Top sesi duymadığınıza göre muhtemelen siz de biliyorsunuzdur. Tek sorun, her yerde yüzen cesetler ve enkaz var. Vücut parçaları da. Ejderhalar yüzen odunları yakmaya çalışıyor ama odunlar şu anda ıslak, yani... bu pek iyi gitmiyor."

Başımı salladım. Bu konuda yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Bu durum asla iz bırakmadan ortadan kaybolmazdı. Ama Dolion'un elinde bunu kimin yaptığına dair bir kanıt yoktu.

"Kurtlar rahatsız oldu tabii," dedi Hadriel, biralarını bitiren kadınlara bakmaya geri dönerek. "Yardım etmek istediler. Kendilerini dışlanmış hissettiler. Ben icabına baktım."

"Peki bunu nasıl yaptın?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Onlara gerçeği söyledim. Eğer mangala getirilselerdi, ya şişte kızarırlardı ya da boğulurlardı. Hala homurdananlar varken, ejderhaların çok çılgın olduğundan, mangalın üzerine işeyeceklerinden bahsettim.

Söndürmek için alevler. Yani kömürleşmiş ve üzerlerine işenmiş ya da sulu bir mezar. Bu iki seçenek de onlara pek cazip gelmedi."

Gözlerimi kırptım. Hadriel'in saçmalığın dibine vurmak gibi bir huyu vardı, öyle ki onda temelde bir sorun olup olmadığını merak ediyordunuz.

Şaka yapıyor olmasını umarak bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Sanki komik bir ikiliymişiz gibi o da bakışlarını aynı hızla bana doğru çevirdi. Gözlerimiz buluştuğunda kaşlarını oynattı. Şaka yapmadığı çok açıktı.

"Siz nasılsınız efendim?" dedi, duruşu hâlâ benimkini mükemmel bir şekilde taklit ediyordu.

Kendimi istemeden cevap verirken buldum. "Korkuyorum."

İçimden bir adrenalin şoku geçti. O kelimeyi kullanmak istememiştim. Nereden geldiğini bile bilmiyordum.

Duyguyu hisseden Finley arkasına baktı. Gözlerimiz birleştğinde, orta yerimdeki sıkı bir şey gevşedi. Kaslarım gevşedi. Bana gergin bir gülümseme verdi ama sonra yaptığı işe geri döndü.

Başka sözcükler de döküldü ağzından. "Çocuğu olmayacağından korkuyorum. Yeniden umutlanmasından, benim de onu umutlandırmamdan ve hayal kırıklığına uğramasından korkuyorum. Yüzündeki o savunmasız, kederli ifadeyi görebileceğimi sanmıyorum."

Ellerimi masanın kenarına çekerek arkama yaslandım.

"Ona asla çocuk veremeyeceğimden korkuyorum.

Bunu tekrar tekrar yaşamak zorunda kalacağımızı. Anne olmak istiyor ve harika bir anne olacak. Umarım bunu ona verebilirim. Öte yandan, hamile olmasından da korkuyorum. Onu koruyamayacağımdan korkuyorum. Her şeyden önce korkuyorum" -sesim titriyor

- "Onu kaybedeceğim. Onu kaybedemem. Onu kaybedersem, kendimi kaybederim. Onsuz, merkezimde asla dolduramayacağım bir boşluk olacak."

Gözlerimdeki nemi kırıştırarak uzaklaştırdım, bu anın belirsizliğine odaklanmamaya çalıştım. Geleceğimin açığa çıkmasını beklemenin dehşetine.

"Peki sen ne umuyorsun?" Hadriel bana sordu ve ellerinin benimkiler gibi masanın kenarında olduğunu fark ettim. Beni neden böyle taklit ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bilerek mi yapıyordu? Yoksa sadece inanılmaz derecede tuhaf ve itici miydi?

Bir kez daha, şu anda ona karşı çok dengesiz olduğum için, ağzımı açtım ve kelimeler yuvarlanarak çıktı.

"Umarım yakında çocuğumun annesi olduğunu öğrenir. Bu beni bu dünyanın tanıdığı en mutlu adam yapacaktır."

Hadriel avuçlarını yukarı kaldırdı ve başını salladı. "O zaman sadece buna odaklanalım, olur mu efendim? Korku zaman geçirmemize yardımcı olur ama aslında bizi bir yere götürmez. Tabii ki kovalanmıyorsanız. Kovalandığım zaman, bir orospu çocuğu gibi kaçırım. Bunu ejderhalar tarafından kovalandığım yıllardan hatırlayabilirsin. Ol' Hadriel çok hızlıdır."

Daha önce olduğu gibi, tekmeleyerek ve çığlık atarak odağımı kendisine çekti. Ayrıca daha önceki baş dönüşünü taklit ederek benimle aynı kasıtlı yavaşlıkla hareket etti.

Gözlerimiz buluştuğunda "Merhaba," dedi ve birden onu boğmak istedim.

"Tamam. Hazır." Finley tencereye bakarken kapı küçük bir sesle çalındı.

"Harika. Tam zamanında." Hadriel ayağa fırladı. "Dayan Finley, aşkım. Bir ziyaretçimiz var."

Finley, "Ziyaretçi istemiyorum Hadriel," dedi.

"Bilmiyor muyum? Bu yüzden Leala kapıyı koruyor."

İçeriye soğuk bir hava doldu. Bir an sonra Hannon her zamanki sakin ve ölçülü adımlarıyla içeri girdi. Mutfakla masanın arasında durup Finley'ye baktı.

"Ah, sensin," dedi, sıg bir kâse uzatarak. "İyi zamanlama."

"Neler oluyor?" Hannon kâseyi alırken anneme baktı. Herhangi bir yara görmeyince, bana bakmadan önce annemi değerlendirdi. Kaşları düğümlendi. "Neler oluyor?" diye tekrar sordu.

Anneme sadece Finley'den bahsetmiştim, o da tabii ki Delaney'e söylemişti ama o kadar. O sırada coşkudan haberim yoktu. Sadece geç kalabileceğinden ve yanında bilgili birinin olmasının onun için iyi olacağından bahsetmiştim. Hannon'un diğer gemide kaldığı düşünülürse, bu gemideki dedikoduları duymadığı açıktı. Finley, "Bir tahminim olabilir," dedi. "Benim çok

saldırgan eş-ebeveyn."

Hannon kâseyi aldı ve anneme baktı. "Anlamıyorum."

"Hamile olabilirim Hannon. Bunu bana söyleyecek olan test bu." Masaya doğru ilerledi. Bana doğru.

Hannon bir süre kızın ardından baktı ve sonra etrafındaki havada parıldayan dalgalar halinde renk saçmaya başladı. Bu onun sihriydi. Onun gücüydü. Aile bağları onun içindeki gücü ortaya çıkarmıştı. Sevdiklerini koruma dürtüsü bir ejderhanınkinden bile daha güçlüydü.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu. "Bir ejderha için biraz zaman gerektiğini sanıyordum."

"Kızgınlık döngüsü genellikle bebek getirir," dedim, "ama evet, kızgınlık döngüsü için baskı yapıldıktan çok kısa bir süre sonraydı. Kutsanmışık."

Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım ve Finley'e elimi uzattım. Elimi tuttu ve ben de onu masanın kenarından dolaştırarak kucağıma aldım ve onunla birlikte oturdum. Kollarını omuzlarıma doladı ve beni usulca öpebilmek için başımı arkaya eğene kadar bekledi.

"Ne dediğini duydum," diye fısıldadı. "Korkma bebeğim. Ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz. Birlikte umut edeceğiz, birlikte korkacağız ve birlikte

birlikte hayal kırıklığına uğradık. Beni korumakta başarısız olmayacaksın, bunu ikimiz de biliyoruz. Bana bakmakta başarısız olmayacaksın. Sana izin vermeyeceğim." Kahkahası kalbimi kaldırdı. "Birlikte olduğumuz sürece ihtiyacımız olan her şeye sahibiz."

"Tercihen eşiniz-ebeveyniniz omzunuzun üzerinden onaylamayan bakışlarla bakmadan, haksız mıyım?" Hadriel sırtı ve kaşlarını kaldırdı.

Annem ona ölümcül bir bakış atmak için geri döndü.

Hadriel adeta kendi içine gömüldü. "Evet, çok daha sessiz olmalıydım. Hatamın farkındayım. Whoopsie." Elini ağzının yanına koydu ve Finley ile bana, "Zor bir kalabalık" dedi.

Hannon kaseye biraz sıvı koyarken, "Kız kardeşime bu konuda yardım etmek biraz garip," dedi.

"Belki bir gün ben de eşin için bir karışım yaparım. Ödeşmiş oluruz, nasıl olur?" diye cevap verdi.

"Eğer o kadar kutsanırsam," dedi.

"Nasıl çalışıyor?" Hadriel Hannon'u izleyerek sordu. "İki kâseyi de banyoya götürüp içine işeyeceğim. Onlar," dedi, sonra mırıldandı, "Bay Pee-body ile biraz pratik yaptım." Başını iki yana salladı. "Eğer parlak yeşile dönerlerse, hamileyim demektir."

"Ya biri parlak yeşile dönerken diğeri dönmezse?" Hadriel sordu.

Finley kuru bir sesle, "Hangisinin döneceğine bağlı," dedi. Annemden bir bakış kazandı. Elbette bunu duymazdan geldi ve bana doğru eğilerek dudaklarını yanağımda gezdirdi ve kulak mememi ısırdı. "Birliktelikle ilgili o kadar şey söylediğimi biliyorum ama ben de biraz korkuyorum. Bu çok büyük bir olay ve önümüzde çok fazla tehlike var. Eğer savaşısam ne yapacağım?"

Yanağını okşadım. "Benim yanımda kalacaksın. Yanımda olursan kimse sana dokunamaz."

Bana kalbime kadar inen gergin bir gülümseme verdi ve sonra tuvalete gitmek için izin istedi.

Hannon ve annem mutfağı temizlerken Hadriel parmaklarını ritmik bir şekilde masaya vuruyordu. Gerginlik bağ boyunca bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Ve senin olduğundan eminsin, değil mi?" Hadriel sohbet eder gibi sordu.

Boğazını avuçlarımın arasına almıştım ve ben hareket etmeye başlayamadan vücudu duvara yapışmıştı. Masa yan yatmıştı ve sandalyeler yere saçılmıştı, biri hâlâ dönüyordu.

"Whoa, whoa, whoa." Hannon bir eliyle kolumu kavradı ve diğer elini göğsüme koydu. "Ona zarar vermeyelim. Finley onu seviyor."

"Bunu bana bir daha söylersen," diye homurdandım Hannon'a aldırmadan, "işini bitiririm. Beni anlıyor musun? Finley sayesinde hayatta kalıyorsun. Tek sebep bu."

Mesajımın iletildiğinden emin olmak için yakınına eğildim. Gözlerinin derinliklerindeki korkuyu gördüğümde tutuşumu bıraktım ve elimi çektim.

Hadriel öksürdü ve yere yığıldı. Boğazını tuttu ve bir topun içine kıvrıldı.

"İyi tepki süresi, efendim," diye hırıldadı, tekrar öksürdü. "Şiddet bekliyordum ama bu kadar hızlı olacağını tahmin etmemiştim." İnledi, elleri ve dizleri üzerine çöktü ve başını eğdi. "Vay canına. Bu çok korkunçtu. Öleceğimi sandım. Sanırım osurdum. Duyan oldu mu? Yine de iyiydi. Çok iyiydi. O çılgın gözlerinde hiç şüphe yoktu, efendim. Gerçek babanla olan durumdan dolayı endişeliydim, biliyor musun? Bazen geçmişimiz kararlarımızı gölgeleyebilir. Ama sen değil. O psikopat bakışlarında hiç bulut yok. Hem de hiç. Kızımıza karşı mükemmel bir güvenin var. Vay be. Sanırım bu bende mide ekşimesi yaptı."

"Dur, kalkmana yardım edeyim." Hannon ona doğru uzandı.

"Bekle, bekle." Hadriel elini kaldırdı. "Hâlâ bana mı bakıyor?"

Hannon bana doğru baktı, alnında bir kırılganlık vardı. "Evet."

"O zaman ben de burada kalırım, güzel ve küçük. Yere düştüğümde beni tekmeleyeceğini sanmıyorum."

Annem Hannon ve benim aramdan geçerek Hadriel'e baktı. "Eşi hakkında şüpheleri olup olmadığını görmek için bir alfa ejderhanın öfkesiyle flört mü ettin?"

"Flört mü? Bu flört değildi." Dizlerinin üzerine çöktü. "Öfkesini taşaklarından yumrukladım. Yine de bilmem gerekiyordu. Küçük bir şüphe bile sizi canlı canlı yiyen bir parazite dönüşebilir. Leala ve benim Finley'i ileride kralın yanlış yönlendirilmiş öfkesinden korumamız gerekip gerekmeyeceğini bilmem gerekiyordu. Eminim bunu size açıklamama gerek yoktur hanımefendi. Bu krallık akıl sağlığıyla tanınmıyor."

Annem döndü ve bana inanamayarak baktı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Onu her zaman yanında tut," dedi bana, sesi titreyerek. "Her zaman. Onu muhtemelen senin aklına bile gelmeyecek şekillerde koruyacaktır." Arkasını döndü ve mutfağa doğru ilerledi.

"Kaldırın onu," dedim Hannon'a, devrilmiş sandalyelerden birini tutmak için eğilerek.

Hannon Hadriel'e, "Aynı şeyi başarmanın daha az aceleci başka yolları da olabilirdi," diye mırıldanarak onu ayağa kaldırdı.

Hadriel düz gri sweatshirt'ünü düzeltirken, "Bende senin gibi ruh halini tüketen bir şey yok," dedi.

"Ne?" Hannon gözleri yuvarlanarak ve yüzü gevşeyerek sordu.

Hadriel onun ses tonundaki değişikliği duydu ve aniden eşofmanını düzeltmeyi bıraktı. "Ne?"

"Ne dedin sen?" Hannon sordu.

Hadriel'in gözlerinde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Siktir, bilmiyorum. Ne dedim ben? Kötü bir şey miydi? Ne yaptım, bayıldım mı? Bu yolculukta içki bile içmedim!"

"Yaptığı şu ruh halini tüketen şey mi?" Ben sordum.

Hadriel'in kaşları kalktı ve gözleri çekingenleşti. "Neyi kaçırıyorum? Neden yanlış bir şey söyledim?"

Hannon'ın gözlerinin arkasında bir şey kıpırdadı. Belirsizlik, belki. Korku mu?

"Senin yaptığın da bu değil mi?" Hadriel ona doğru biraz eğilerek fısıldadı. "Hey, bak, herkes kendi başına. Bir ejderha olmadığın sürece, neyin peşinde olduğun umurumda değil. Alınmayın efendim. Ve hanımefendi."

"Nasıl yaptın-" Hannon sözümü kesti ve bana bakmasa da bakmak istediğini biliyordum.

Ruh hali tüketimi.

Parçalar hizalanmaya başladı.

Onlar bir araya gelemeden kapı hafifçe vuruldu.

Leala kafasını içeri uzattı. "Bence kavga etmeyi ya da her ne yapıyorsanız bırakıp her şeyi temizlemelisiniz. O geliyor."

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇ

Finley

Kaseleri eğri büğrü masanın üzerine yerleştirdim ve Nyfain'in tepkisini beklemek için geri çekildim. Gözleri önce bir kâseye, sonra diğerine kaydı. Sonra tekrar ilkine. Bir duygu patlaması aramızdaki bağı parçaladı ve ejderhasının aramızdaki bağa ulaşp benimkini yakaladığını hissedebildim.

Nyfain'in gözleri kapandı ve ağzı yavaşça bir gülümsemeye dönüştü. Gözlerimle buluştuğunda, altın rengi derinlikleri duygularla parıldıyordu.

"Aşkım." Beni tuttu ve kendine çekti, kollarını etrafıma doladı ve beni usulca salladı.

"Bir bakayım." Arleth Hadriel'i iterek yolundan çekti. Hannon'a çarptı ve ikisi de duvara çarparak neredeyse bir sandalyeye takılıp düşüyorlardı. Ellerini birbirine vurmada önce her bir kâsedeki yeşile baktı. "Öylesin!" Bana döndü, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sensin!"

Gülmekten zıplamaya başladı.

"Öyle mi?" Hadriel görmek için Hannon'un üzerine tırmanmaya çalıştı. "Aman-Finley, kuzum, ne harika bir haber. Efendim, ne güzel bir

bunu seninle paylaşmak için. Beni öldürmeye çalıştığın ve benim kıl payı kurtulduğum, böylece ilk çocuğunun haberini paylaşabildiğimiz o anı hep hatırlayacağız."

"Ne?" Kollarını Hannon'un kalın göğsünün yarısına dolamış olan Hadriel'e kaşlarını çatarak baktım.

"Ah, tatlım." Arleth Nyfain'e arkadan sarıldı, kolları omuzlarıma kadar ulaştı. "Ne büyük bir lütuf. Çok mutluyum. Torun sahibi olmayı çok istiyordum. Dee çok heyecanlanacak." Güldü ve beni sıkıca kucakladıktan sonra Delaney'e haber vermek üzere yanımdan ayrıldı.

"Tebrikler Finley," dedi yakınında duran Hannon. Güç ondan güzel dalgalar halinde döküldü.

Kendimi Nyfain'den kurtardım, böylece ona sarılabildim ve sonra giderek daha yüksek sesle Hadriel'e sarıldım.

"Henüz erken," dedim. "Birçok şey ters gidebilir. İlk üç aylık dönemi atlatamayan pek çok kadına yardım ettim."

"Evet, Finley!" Vemar kocaman bir gülümsemeye içeri girdi. "Yeni duydum. Efendim, savaşçı yüzücüleriniz var, ha?" Nyfain'in sırtına bir tokat attı. "Finley. Tebrikler, tatlım!" Birkaç adım öteden bana el salladı.

Şaşkınlıkla ona doğru bir adım attım, kollarımı sarılmak için uzatmıştım.

Elini kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Hayır, teşekkür ederim. Çocuğunuz olduğu için kralın ne kadar tepkili olacağını öğrenene kadar bekleyelim."

"Çok akıllıca," dedi Hadriel Vemar'a. "Çok, çok akıllıca. Senin peşine düşerse benim kadar şanslı olamazsın. O kadar sevimli değilsin."

"Ne oldu?" Nyfain kolunu omuzlarıma doladığında sordum.

"Tebrikler efendim," dedi Tamara kocaman bir gülümsemeye kapı aralığını doldururken. Başını bana doğru eğdi. "Ekselansları. Tebrikler!"

Arkasından biri daha geldi ve beni de tebrik etti. Sonra bir başkası. Endişem artmaya başladı ve sonra yerini korku aldı. Ya bir şey olursa? Bütün bu insanlara anlatmak zorunda kalmak istemiyordum. Kalp ağrımı tekrar tekrar açıklamak zorunda kalmak istemiyordum.

"Hey." Nyfain beni kollarının arasına aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı. İnsanlar anında uzaklaştı. "Leala, onları geride tut."

"Evet, efendim. Sorun değil." Haberin ne kadar hızlı yayıldığını görmemek için yüzümü Nyfain'in boynuna gömdüğümde Leala odamıza doğru ilerledi.

Bir kırbaç sesi duyuldu. Leala kırbacını her zaman kalçasındaki kılıfta, çamaşır iğnesi, makas ve benimle ilgilenirken ihtiyaç duyabileceği diğer şeylerin karşısında taşırdı.

"Vay anasını," dedi biri.

Başka bir çatlak. "Geri çekilin, burada yürüyoruz!" Leala bağırdı.

"Nyfain mırıldandı, ses tonunda öyle yüce bir mutluluk vardı ki boynuna sarılmaktan kendimi alamadım.

"Tebrik ederim." diye başladı birisi.

Çatlak.

"Ow!" diye bağırdılar. "Hassiktir! Ne oluyor lan? Bu ne içindi? Neden kırbacın var?"

Odamıza vardığımızda Leala kapıyı arkamızdan kapatmadan önce kolumu teselli edercesine ovdu. Kırbacı tekrar şakladı ve geminin kenarından gelen su şırıltısı dışında etrafımızdaki her şey sessizleşmeden önce biri bağırdı.

"Hey," dedi Nyfain usulca, yatağın kenarına oturdu ve beni kucağına aldı. "Sorun nedir? Mutlu değil misin?"

Ona korkularımı anlattım. İşler yolunda gitmezse nelerle yüzleşmek zorunda kalacağımızı.

"Yapamam... Hamileliği kaybedersem bunu bir krallık dolusu insana söylemek zorunda kalacağımı hayal bile edemiyorum."

"Hey, hey. Şşş." Saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı, dokunuşu sonsuz derecede nazikti. "Ejderhalar dayanıklıdır, annem sana söylemedi mi? Çocuk bir kez bağlandığında, genellikle çok az erken sorun yaşanır. Tek istisnalar genellikle fiziksel eforla ilgilidir ve bununla dövüşmeyi veya aşırı dövüş eğitimini kastediyorum. Annem bu yüzden bu kadar baskıcı davranıyordu. Sen risk alan birisin Finley. Senin sevdiğim yönlerinden biri de bu. Yine de artık yeni sınırların olacak ve bunların ne olduğunu neredeyse ölerек öğrenmemelisin. Bebeğimizi kaybetmeni istemiyorum."

Gözleri çok derindi. Sevgi doluydu.

"İyi olacağım," diye fısıldadım. "Söz veriyorum."

Gölümsedi, sert yüz hatları yumuşayarak mutlak bir mükemmelliğe dönüştü. O kadar yakışıklıydı ki nefesimi kesti. Kollarını tekrar bana doladı, başımı çenesinin altına sıkıştırdı ve beni yavaşça salladı.

"Ne kadar mutlu olduğumu anlatacak kelime bulamıyorum," dedi sesi göğsünün derinliklerinden gürleyerek. "Kalbimin ne kadar dolu olduğunu anlatacak kelimelerim yok. Yapamam..."

Sesi kesildi ve bana daha sıkı sarıldı.

"Şansıma inanamıyorum," dedi fısıltıyla. "Tüm umudumu kaybettiğimde bana inandığın için teşekkür ederim. Bir kez daha aydınlığın tadını çıkarabilmem için beni karanlıktan çıkış yolunu bulmaya zorladığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum, Finley. Lütfen kalbimi koru. Sonsuza dek senin olsun."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Ben de seni seviyorum." Burnumu çektim. "Ama gerçekten yardım ettin, biliyorsun. Bunu tek başıma yapmadım."

"Hadriel bana bunun benim olduğundan emin olup olmadığını sordu," dedi.

Kaşlarımı çatışımı görebilsin diye geri çektim. "Ölmeye falan mı çalışıyordu?"

Nyfain kıkırdadı. "Görünüşe göre beni test ediyordu. Gerçek babam hakkında öğrendiklerimden dolayı herhangi bir şüphem olup olmadığını görmek istiyordu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ah. Sanırım bunu görebiliyorum. Ve sen onu aceleye getirdin. Neredeyse öleceğini söylerken kastettiği buydu."

"Abartıyordu."

"Evet, eminim öyledir." Ona kaşlarımı çattım. "Ve? Testin sonucu neydi?"

"Görünüşe göre osurdu ama benim tepkim onu memnun etti."

Özellikle de onu öldürmediğim kısmı."

"Çok tatlıydı sanırım. Yine de muhtemelen bunu yapabileceği daha iyi yollar vardı."

Nyfain'in gözlerinde bir şey parladı, o kadar hızlıydı ki neredeyse gördüğümden bile şüphe edecektim. Bir sonraki an gözleri açıldı ve beni ayağa kaldırdı.

"Yarın akşam Narvos Krallığı'na varmış oluruz," dedi, gözleri altın rengindeydi. Boynumdaki üç düğmeyi çözdü. "Gemiler arasında senin... durumunla ilgili haberler yayılmış olacak." Kaşlarımı tekrar ona doğru kaldırdım ve o da gülümseyerek parmaklarını boynumun kenarlarında gezdirdi. Dokunuşunun tadını çıkararak gözlerimi kapattım. "İşe gitmeden önce biraz yalnız kalmamızı istemeyeceklerdir."

Eğildi ve elbisemi kaldırmadan önce etek ucundan tuttu. Kenara fırlatmadan önce yavaşça sıyırdı ve mahvettiğimiz masayı fark edince durakladı.

Bir çocuk tarafından yamalanmış gibi görünüyordu. Rastgele tahta parçaları, parçalanmış bölümlere çok büyük çivilerle yapıştırılmış ya da yarıya kadar çakılmış ve sonra yanlara doğru bükülmüştü. Üst kısmı aşağıya doğru eğikti, iki köşesi aynı yükseklikte değildi. Katlanmış bir çorap arka sağ bacağı destekliyordu ve diğer üç bacak kırılmış ve bantlanmıştı.

"Bu kadar kötü kıldığımızı düşünmemiştim," dedim.

"Bırakın bizim kırmamızı, bu nasıl bir tamir? Perilerin ahşap işçiliğinde, hatta güverte ellerinde bile daha becerikli olduğunu düşünürdüm."

Hafifçe güldüm ve Nyfain'in gömleğini onun benim gömleğini çıkardığı gibi çıkardım: yavaşça, nazikçe.

Sert, mürekkepli göğsünü, tam kalbinin üstünden öptüm. "Sanırım Hadriel'di. Weston onun geride kalmasına izin verdi -her ne kadar teknik olarak hepsi geride kalmış olsa da- böylece benim dönüşüme hazırlanabildi. Herkes coşkuyu duyduktan sonraydı."

Dudaklarımı ateşli eti boyunca sürükledim, bunu yaparken yaladım ve tattım. Dişlerimi üzerinde gezdirmeden önce meme ucunu dilimle fiskeledim.

Nyfain ellerini üst kollarımdan aşağı kaydırarak, "Bu vücutta bu kadar tuhaflık varken," diye mırıldandı, "bu büyüklükte bir kalbe nasıl yer var?"

Eşofmanını aşağı doğru itip onu çıplak bulduğumda güldüm. Ellerimi pürüzsüz şaftı boyunca gezdirdim, ağzım onun için sulanıyordu. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, sikini yukarı doğru ittim, böylece dilimi alttan sikinin başına doğru gezdirmeden önce taşaklarını emip yalayabilecektim. Dilimi göz kırpan yarığının üzerinde gezdirip orada bulduğum prekumu yaladığımda nefesini içine çekti. Baskı onun tadını gerçekten şeker gibi yapmıştı ve ben doyamıyordum.

Ben onu emerken inledi. Ellerimi uyluklarının iç kısımlarında gezdirdim ve taşaklarını avuçladım. Onu ağzımın derinliklerine çekerken, bir elimle taşaklarına masaj yaptım, diğer elimle de ağzımla ritim tutarak şaftını okşadım.

"Hmm," dedi parmaklarını saçlarıma geçirirken.

Ellerimi kaslı kalçalarının üzerinde gezdirdim ve sıkı yanaklarını hissederek ağız sulandıran kıcına kadar uzandım. İlerlemeden önce geri çekildi, kontrolü ele aldı, parmakları saçlarımda sıkılaştı. Emdim ve ağzımın içine doğru pompalayacak şekilde açtım. Gırtlığım uzadı, onu içime alırken inledim, titreşimin şaftından yukarı çıkacağını ve vücuduna yayılacağını biliyordum.

Hayal kırıklığına uğramadım. Zevk iniltileri içime işlerken hızlandı, başımı öne doğru çekti ve sikini sokarak yüzümü sikti. Kıcı kavrayan parmaklarımın altında sıkıştı. Kalçaları sallanıyordu. Onu derinlemesine emdim, gözlerim sulanmaya başladı. İşte o zaman ona baktım, o aşağı bakarken gözleriyle buluştum.

"Siktir, Finley," diye inledi, şimdi daha hızlı gidiyor, orgazmını kovalıyordu.

Bir elimi poposunda bıraktım ama diğer elimi taşaklarına götürdüm, yoğurdum ve masaj yaptım, vücuduna doğru sıkılaştıklarını hissettim.

Dudaklarımın kenarından salyalar akarken, "Yut şunu," diye emretti. "Sana verdiğimi yut."

Onun iğrenç konuşması karşısında inledim. İçime pompaladığı güçle.

"Aynen öyle bebeğim, bu kalın sikin üzerinde boğul," dedi, neyi sevdiğimi biliyordu. "Klitorisinle oyna. Beni emerken boşalmanı görmek istiyorum."

Bir eliyle başımı geriye çekti, hâlâ bakışlarımı tutuyordu ve diğer eliyle boğazımı kavramak için aşağı uzandı. Başımı sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi, boğazımı nazikçe sıkarak kontrolü tamamen eline aldı.

Vücudum ısındı. Onun için duyduğum acı önce yavaş yavaş ama giderek artan bir ateşle yükseldi. Ateşim yeniden yükseliyordu. Zaten onun çocuğunu taşımışım ve görünüşe göre bu coşku benim ödülümdü. Bundan en iyi şekilde yararlanmaya niyetliydim.

Ama önce erkeğimi ellerimde ölene kadar memnun edecektim.

Elimi poposundan çekip göğüslerimin üzerinde gezdirdim ve bir meme ucunu sıktım. Sonra klitorisime ve kaygan kıvrımlarıma doğru ilerlemesine izin verdim. Tekrar aşağı inmeden önce nemi yukarı ve klitorisimin etrafına çektim, iki parmağımı amıma kaydardım.

"Aynen öyle bebeğim, daracık amını parmaklarınla sik."

Nyfain saçlarımı daha sıkı tuttu ve boğazımı daha kolay kavrayabilmek için başımı biraz yana yatırdı. Aletini istekli ağzımın içine soktu. Onun etrafında inledim, şimdi klitorisime geri döndüm, kendimi okşuyordum.

"Diğer elinle meme ucunla oyna," dedi, güç hâlâ içime pompalanıyordu.

Vücudum onun için zonkluyordu. Kanım yanıyordu.

Ona yüzümü daha sert sıkmasını söylemek istedim. Bana sahip olmasını. Beni kullanmasını. Ama onun aletini derinlemesine emmekten vazgeçmek istemiyordum. Kendimi daha çok zorladım, meme ucumla oynadım ve klitorisimi ovuşturdum, sertlikten hoşlandım. Buna ihtiyacım vardı.

"Doğru," dedi, hareketleri sarsıntılıydı. Vahşi. Yaklaşıyorum. "Çok güzelsin."

Taşaklarını çeneme vurarak daha derine soktu. Beni sıkı sıkı tutuyordu. İçimden zevk dalgaları geçti, bağdan, kendimden. Bir yay kirişi kadar gergin olana kadar vücudumun içinde döndüler, serbest bırakma ihtiyacıyla uğuldadılar. Onun doruk noktasını emme ihtiyacıyla. Gittiğinde bu sıcaklığı gerçekten özleyecektim. Seksi mümkün olan en iyi şekilde geliştiriyor, bir horozda boğulmayı bile dünyada şimdiye kadar olmuş en şaşırtıcı şey haline getiriyordu.

Yüzümü uzun darbelerle sikerken homurdandı. Başımı daha da geriye yatırdı, acının tam bu tarafındaydı. Hükmediyordu. Zevkini alıyordu.

Inledim, tam sınırdaydım. Tüm gücümle emiyordum.

"Hepsini yut," dedi salıverilmeden önce hırlayarak.

Lezzetli tadı ağzıma doldu ve boğazımdan aşağı kaydı. Yutkundum, tatlı ve egzotik tadın tadını çıkardım. Kendi doruk noktam içimi parçaladı ve onunla koro halinde inledim, zevkle titredim.

Yine de sıcaklık damarlarımda dolaşıyordu. Onu memnun etmek güzeldi ama yeterli değildi. Beni tatmin edecek şey bu değildi.

Geri çekildim ve ayağa kalkmadan önce onu yalayarak temizledim. Gözlerini tutarak, ona parlayan parmaklarımı yedirdim ve doruk noktamı emmesine izin verdim. Bunu dudaklarına bir öpücük kondurarak takip ettim, ağzımı onunkıyla açmasına ve tatları karıştırmasına izin verdim. Bu düşünce beni sarmaladı ve sonra parmaklarımı saçlarında gezdirip onu tuttum, ağzıyla benimkine saldırdım. Diliyle güreşiyordum. Kendimizi ona kaptırdıkça öpücük derinleşiyordu.

"Becer beni ejderha," dedim ona, onu yatağa doğru geri çekerek. "Bana tap."

Zevk hırıltısı etimin üzerinde kayıyordu.

"Nasıl emrederseniz," diye cevap verdi ve beni geçip yatağa uzandı. Kalçası ve dirseği yanıma değdiği için ağırlığı doğrudan ön tarafıma baskı yapmıyordu. Zaten bebeği korumaya çalışıyordu.

Birden bekleyemez oldum. Doyamıyordum. Ona içimde ihtiyacım vardı. Bu noktada önemli olup olmadığına bakmaksızın onun tohumuna ihtiyacım vardı.

Dizlerimi onun iki yanına çektim. Aramıza uzandım ve zaten sertleşmekte olan sikini yakaladım. Kalçalarımı açtım ve her iki elimi de etrafına uzatıp pullarının üzerinde gezdirmeden önce onu açıklığıma yerleştirdim.

Bir nefesi içine çekti ve sonra ileri doğru iterek tabanına kadar indi.

"Bir ejderhanın seks yüzünden bebeğini kaybettiğini hiç duymadım," dedi bana doğru bastırırken, amımı sert sikinin etrafında sıkıldıkça inledi. "Ama çok sert davrandığımı hissedersen söyle, geri çekileyim. Çocuğumu taşıdığını asla unutmayacağım, ama bu senin vücudun için en iyisini bildiğim anlamına gelmiyor. Beni anlıyor musun? Burada kontrol sende. Her zaman."

"Evet," diye nefes aldım, biraz sürtünme elde etmek için kalçalarımı salladım. "İçime gel, Nyfain. İçime girmene ihtiyacım var."

Kalçalarını geri çekerken beni sertçe öptü. Tekrar içime girerken dili ağzımın içinde gezindi. Sonra hızlı bir ritme başladı, yatağın kenarına tüneyerek içimi doldurdu. Parmaklarımı pulları boyunca ileri geri gezdirdim, bu hissi seviyordum. Doruğa daha hızlı ulaşmak istiyordum. Zevk içimde, bağımızda titreşti ve sonra tatlı bir unutkanlık dalgası beni vurdu, beni altına çekti ve göz kapaklarımın arkasındaki kıvılcımları patlattı. Doruğa ulaştığımda haykırdım. Adımı inledi ve bir an sonra üzerimde titreyerek beni doldurdu ve taşırdı.

Coşku hemen üzerime çöktü ve bu kez onu sürdüm, mutluluğu içinde sürüklendim.

Bir anda çekildi ve beni yatağa yerleştirdi, sarılmış ve sıcak, içimde yumuşak bir şekilde titreşen coşku. O da yanıma tırmandı ve başını dirseğine dayayarak bana baktı. Ateşim tekrar yükselmeye başlamadan ve daha fazla hizmet gerektirmeden önce birkaç dakika mutluluk yaşayacaktık.

Parmaklarını çenem boyunca gezdirmeden önce alt dudakımın kenarında gezdirdi. Gözleri hareketi takip etti, boynumdan aşağı kayd ve izinin üzerinde durdu. Sonra daha aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden göğüslerimin arasına indi. Ancak karnıma geldiğinde parmakları yavaşladı ve avuç içi karnımla aynı hizaya gelene kadar düzleşti.

"Geçen sefer... Hamile olabileceğini düşündüğümüz zaman," diye mırıldandı, avucunu çevirerek karnımın tabanını sanki içinde yatan şeyi tutuyormuş gibi kavradı. "Ve sen geç kaldın?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Sana söylediğim her şeyde ciddiymdim. O sırada çocuğuma sahip olman son derece tehlikeliydi. Tüm gücüme sahip değildim. Kanatlarım ya da krallığım yoktu. Bir ordum ya da özgürlüğüm yoktu."

"Biliyorum."

Yüzü karnıma değene kadar yataktan aşağı kayd ı ve elini kalçama dolayarak bana sarıldı. "Seni bir şekilde dışarı çıkmaya zorlardım. Kendiniz ve çocuğunuz için güvenli bir yer bulmaya. Her şeyden önce ikinizin yaşamasına ihtiyacım vardı."

Bu sefer cevap vermedim. Onu herhangi bir nedenle terk etmek düşünmeye değmezdi.

Göbeğimi usulca öptü, sonra biraz daha sertçe öptü ve dudaklarını tenime bast ırdı. Kalbinin ısıltısının bağından pompalandığını hissettim. Ejderhasının katı memnuniyetini hissettim.

Yatakta yukarı doğru ilerledi, dirseğine dayandı ve bana bakt ı. Gözleri usulca parlıyordu, içlerinde ateş yanıyordu.

"Eh, artık tam gücüm var," dedi, sözlerine bir hırıltı eşlik ediyordu. "Kanatlarıma ve özgürlüğüme sahibim, ikisi de senin sayende. En önemlisi, yükselmekte olan bir krallığım ve arkamda acımasız bir ordum var. Daha önce seni koruyamayacağımdan korktuğum konusunda yanlış konuşmuşum. Bu saçmalık. Korkmuyorum. Çok heyecanlıyım. Bu rol için doğmuşum. Bir alfa olarak bunun için yaratıldım. Senin eşin olarak. Kimse sana zarar veremeyecek. Son nefesime kadar seni koruyacağım. Kesinlikle hiç kimse sana ulaşmak için beni geçemeyecek."

Herkes hep şöyle derdi: Bir ejderhaya meydan oku ve sonra geri çekil. Krallığın gördüğü en güçlü alfalardan biri olduğu için korkunun onu uzun süre idare edemeyeceğini biliyordum.

Elini tekrar karnımın üzerine koydu. "Ve sana söz veriyorum," diye devam etti. "Çocuğumuz hiçbir şey istemeyecek. El üstünde tutulacak ve nesiller sonra ilk kez kraliyet varisi, birbirlerini içtenlikle seven ve saygı duyan ebeveynlere sahip olacak. Çocuğumuza masal okumaya zahmet etmeyin." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "O hikayelerdeki aşk bizimkinin yanında sönük kalacak. Kadın kahraman asla benim savaşçı ejderhamla kıyaslanamaz.

Kraliçe. Ve ancak bir kötü adam düşmanlarımla karşılaştığında benim kadar acımasız ve gaddar olabilir. Kendi hikayemizi yazacağız, gerekirse kanla. Bana karşı gelen hiç kimse yaşamayacak. Dolion krallığını hapsettiği gün büyük bir hata yaptı. Bu hata ona tüm dünyasına mal olacak."

Vücudum adrenalin ve arzuyla kıvılcımlanırken derin bir nefes çektim. Ejderham içimde kıpırdandı, öfkeliydi, savaşa hazırды.

"Her şey iyi güzel de, bu savaşçı kraliçe eğlenceye katılamaz."

Gözlerinde mizah parıldıyordu. "Annem sana hiçbir şey öğretmedi mi? Dövüşmek için yumruklarını kullanmak zorunda değilsin Finley. Beynini de kolayca kullanabilirsin. Manipüle edeceğin koca bir mahkeme olacak ve eminim sonuna gelmeden önce zehirlenmesi gereken birini bulacağız."

Keyifle güldüm. Evet, ejderhalar çılgındı. "O zaman bu hikâyede iki kötü adam olacak."

"Karanlıkta hiç vakit geçirmezseniz ışığın kıymetini bilemezsiniz."

Mizah anlayışı yok oldu.

"Yarın bütün gün dinlenmeyeceğiz," dedi. "Dinlenmek için bütün hayatımız olacak. Hayır, yarın nihayet herkesin zindan hikâyelerini dinleyeceğim. Öfkemin beni bir bıçak gibi keskinleştirmesine izin vermenin zamanı geldi. İndiğimiz an, yaşama ve ölme oyunları başlayacak. Dolion'un casusları olacaktır. Orada gölgeler içinde çalışan adamları olabilir. Hazırlansak iyi olur."

OTUZ DÖRT

Hadriel

Hayatımda karayı gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Finley deniz tutmasına bir çare bulacağına söz vermişti ama bunu bir teknede yapamazdı.

Sandaldan indim ve bir an için Leala'ya tutunarak kendimi dengeledim. Peri gemisi arkamızdaki limanda hafifçe sallanıyor, akşam güneşi yüzeylerinde parıldıyordu. Çapa, halkımızın bindiği diğer gemilerin hemen önünde, onu yerinde tutuyordu.

"İyi misin, küçük dostum?" Vemar omzuma ağır bir el koyarak sordu.

Omuz silktim. "Bana öyle demeyi kes. Bu çok aşağılayıcı."

"Hangi kısmı?"

Leala beni sabitlemek için kolumu tuttuğunda gözlerimi devirdim. "Neden aynı kıyafetleri giymeye karar verdiniz?" diye sordu, arkamızdan gelen birkaç kayığa bakmak için döndü. Finley'nin içinde giysiler, bitkiler ve birinin zehirlenmesi durumunda kullanılabilecek hızlı tedavilerle dolu bir çanta bulunan sandıklarını taşıyorlardı. Süslü kıyafetleri ve doğru yapılmış saçlarıyla çok şık görünebilirdi ama her zaman aşırı şiddete hazırды.

Urien sandaldan, sanki içinde mahkeme yapıyormuş gibi çıktı. Bu lanet herifi kesinlikle hiçbir şey mahvedemezdi. Gerçekten sinir bozucuydu.

"Hiçbir fikrim yok, Leala. Siktiğimin ejderhasına sor," dedim karnımı tutarak.

"Birleşik bir cephe oluşturmamız gerektiğini düşündüm." Vemar kireç yeşili blazer ceketini geniş göğsüne doğru düzeltti ve kanarya sarısı pantolonunun tozunu aldı. Pembe ayakkabıları, tüm kıyafetine serpiştirilmiş rastgele pembe çizgilerle uyumluydu ve Vemar'ın üzerinde tamamen abartılı duruyordu.

"Gülünç görünüyorsun," dedim ona, Leala ve Urien'in personele neyin nereye ve kiminle gitmesi gerektiği konusunda emir vermesini beklerken.

"Ben de en az senin kadar gülünç görünüyorum," diye cevap verdi. "Aynı kıyafet."

"Birincisi, bu bir topluluk, kıyafet değil. İkincisi, eksantrik görünüyorum. Belli bir şekilde davranıyorum, belli bir şekilde görünüyorum ve insanları daha kolay yönetebilmek için onları etkisiz hale getiriyorum-"

"Ya da bilgi almak için," diye mırıldandı Leala, tekrar bize katılarak. "Unutmayın, burada yapmamız gereken bir iş var. Onların personeli arasında dolaşmakla görevliyiz. İşlerin nasıl gittiğine bağlı olarak dedikodu almamız ya da yaymamız gerekecek. Calia umarım bir ittifakın yolunu açacağı için burada durum o kadar vahim olmayabilir, ama ilerideki krallıklar tehlikeli olabilir. Ağ kurma konusunda pratik yapmamız gerekecek."

"Evet, aynen öyle," dedim Urien'e katılıp Finley ve diğer herkesle buluşmaya giderken. Rıhtımda toplanmışlardı, Finley sürekli tebrikler alıyordu ve kral dünyayı yakıp kül etmek istercesine dümdüz önüne bakıyordu.

Bütün günü çeşitli insanların zindanlarla ilgili anlattıklarını dinleyerek geçirmişti. Sıra benimkini vermeye geldiğinde, hayatım için korktuğumda kendimi o kadar da deniz tutmuş hissetmediğimi fark ettim. Doğrudan onun tarafından tehlikeye atılmamış olsam da

Ondan yayılan kısır öfke taşaklarımı sıkılaştırdı.

Finley en son gitmişti. Finley'nin bitirip bitirmediğinden emin değildim, çünkü bir de baktım ki kral kapıyı menteşelerinden söküp fırlatmış ve kısa sürede gökyüzüne yükselmiş. Ejderhası öyle bir öfkeyle kükredi ki kalbim göğsümde titredi ve yanımdaki zavallı, bir peri güvertecisi, altına işedi. Kral gökyüzünü ateşe boyadı ve ondan sonra uzun bir süre uçtu.

İşe yaramış gibi görünmüyordu.

O orospu çocuğu hâlâ öfkeliydi. Dimdik, uzun, geniş ve korkunç bir şekilde duruyordu. Sadece Finley ve Hannon ona yakın duruyordu. Weston ya da Micah bile her zamanki yakınlıklarını koruyamadı.

"Eksantrik olmayı başarabilirim," dedi Vemar, büyük yakalarını çekiştirerek.

"Eksantrik olmak için fazla büyük ve acımasısın," diye cevap verdim. "Sen bir ejderhasın. Siz sikikler eksantrik olmaya çalıştığınızda, bu sadece tehlikeli olarak ortaya çıkıyor. Zaten artık ne yapıyorsun ki? Kraliçenin artık koruması var. Korumaya ihtiyacı yok."

"Sen ona bakabilesin diye ben sana bakıyorum," diye cevap verdi. "Ben pisliğin koruyucusuyum."

"Ah. Bu çok tatlı," dedi Leala ve ona bir gülümseme verdi.

"Ne oluyor lan?" Ciddi olup olmadığını anlayamadım. Sonra gerçekten umurumda olmadığına karar verdim. Aslında insanların bana sataşmasını engelliyordu. Onun bir bakışıyla insanlar gidecek başka bir yer buluyordu. "Bilgi almam gereken insanları korkutma yeter."

"Tabii onları korkutmak işe yaramayacaksa," diye mırıldandı Leala biz yaklaşırken.

"Ne zaman faydası olur?" Fısıldadım.

Vemar kıkırdadı. "Öğrenmen gereken çok şey var, küçük dostum."

Herkes toplandıktan ve sandıklar, malzemeler ve eşyalar çeşitli araçlardan indirildikten sonra

Gemiler, Calia ve Dessia kraliyet çiftini rıhtımda karşıladı. Ancak o zaman etrafıma bakındım ve her biri dört ya da altı at tarafından çekilen birkaç büyük arabanın durduğu kıyılara doğru ilerledim.

"Bana mı öyle geliyor?" diye mırıldandım Leala'ya, Finley ve usta rıhtımdan çıkıp Calia ve Dessia'nın yanında ölçülü bir tempoyla yürüyerek arnavut kaldırımına bir yola girerken, "yoksa bu rıhtımlar inanılmaz derecede temiz ve... bilmiyorum, düzenli mi?"

Tezgahlarda ve kabinlerde satıcıların balık ve diğer ürünleri sattığı küçük bir pazara ulaştığımızda etrafımızda çiçekler açıyordu. Hepsi düzenli sıralar halindeydi, her biri bir diğerinden eşit aralıklarla ayrılmıştı ve aralarında çimenler vardı. Kimse bağırarak fiyat söylemiyor ya da arkadaşlarına seslenmiyordu. Yerde tek bir çöp ya da başıboş balık parçası yoktu. Burnumdan geçen güzel çiçek buketine karışan çürük ya da kötü kokular yoktu. Sanki burası gerçek değilmiş gibiydi. Sadece çok... güzeldi.

"Bir şeyler saklıyor olmalılar." Gözlerimi, hepsi de kusursuz giyimli olan tezgâh sahiplerine diktim. Sadece birinin parlak mavi gömleğinde leke vardı. "Bu sevimlilik muhtemelen bir tür sinsi dehşeti örtüyor."

"Herkes peri krallığının çok güzel olduğunu söylüyor," diye fısıldadı Leala kasabanın daha yoğun nüfuslu bir bölgesine girdiğimizde. "Belli ki öyle kalmasını sağlamak için büyük çaba sarf ediyorlar."

Finley ve kral Calia'yla birlikte arabaların en büyüğü ve en görkemlisinin yanında durdular. Önde, biri sabırsızca toynaklarını yere vuran, iyi yetiştirilmiş altı at bekliyordu. Arabanın gövdesine altın bir nişan kazınmıştı, pencereler ve kapı da aynı şekilde altınla kaplanmıştı.

Alandaki tüm periler yavaşlamış, gözleri Finley ya da krala dikilmişti. İkili arabaya bindirildiğinde, Dessia ve Calia da onları takip ederken, kalabalığın dikkati toplanan grubun geri kalanının üzerindeydi. Kıyafetlerini çıkaran Micah ya da Tamara'ya bakakaldılar.

ve gökyüzüne çıktılar. Diğer ejderhalar da kıyafetlerini görevlilere teslim edip onları takip etti. Weston da yer değiştirmeden önce aynısını yaptı ve ejderhalar tepelerinde mükemmel bir düzen içinde uçarken kurtlarını arabaların etrafında dolanmaları için organize etti. Hepsi bir açıklama yapıyordu. Kral hâlâ kendini toparlamaya çalışıyor olabilirdi ama iyi organize olmuş ve disiplinli bir savunması vardı.

Kurtları takip etmedim. Benim yerim bir arabanın içinde Finley'nin bitkilerini ve iksirlerini izlemektir. Bunlara karışılmaması ya da kaybolmaması çok önemliydi. Birinin yaşaması ya da ölmesi arasındaki farkı onlar belirleyebilirdi.

Arleth ve Delaney de aynı fikirdeydi. Sandıkların en önemlilerinin yüklenmesini izledikten sonra, kimin gelip kimin gittiğini görebilmek için zarif bir şekilde arkadaki açık arabaya geçtiler. Bu krallığa çok az güvendikleri belliydi. Bu muhtemelen işimize yarayacaktır.

Nyfain

Araba bizi tanıdık bir yoldan yeşil bir tepenin üzerindeki büyük şatoya götürürken Finley'nin elini tuttum. Yol boyunca çiçekler açıyordu, sihirli bir şekilde tüm yıl boyunca orada olacak şekilde değiştirilmişlerdi. Mükemmel çalılar kırları süslüyordu ve tek bir kir zerresi bile kraliyet arazisinin mükemmelliğini bozmuyordu.

"Buraya en son geldiğinde bunlardan herhangi birini hatırlıyor musun?" Calia heyecanlı bir gülümsemeyle sordu.

Arkadaşım yanımda gerildi ve aramızdaki bağdan tedirginlik yayıldı.

Dikkatimi pencerenin önünden süzülen güzel manzaraya verdim ve iblis zindanıyla ilgili ilk hikayeyi duyduğumdan beri içimi yakan, zonklayan öfkeyi bir kenara ittim.

"Sadece sen varsın," diye hatırlattım Finley'e, gözleriyle buluşarak. Başparmağımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Senden öncesi yoktu, sonrası da yok. Sadece sen varsın."

Gülümsemesi tatlı ve minnettardı ama ejderhası eski nişanlımı düşününce titredi. O bir alfa dişisiydi - geçmişten başka bir şey olmasa bile başka bir dişinin benim üzerimde hak iddia etmesinden hoşlanmazdı. Umarım Hadriel ve annem Finley ve Eris arasında arabuluculuk yapabilirlerdi. Her ne kadar eşime asla saygısızlık edip onun bölgesini korumasına engel olmak istemesem de -benim için- tehlikede olan çok şey vardı. Bu krallıkta her şeyin mükemmel gitmesine ihtiyacımız vardı. Geleceğimiz buna bağlıydı.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Calia'ya dedim ki, "Evet, öyle. Tamamen aynı."

Neşeyle gülümseyip pencereden dışarı bakmadan önce bir an Finley ve benim aramda kararsızca dolaştı. Krallığıyla gurur duyuyordu ve duymalıydı da. Halkına iyi davranıyor ve onlara başarılı olmaları için pek çok fırsat veriyorlardı. Yaşlılara ve hastalara bakıyorlar ve vergilerde adil olandan fazlasını istemiyorlardı. En azından ben ayrıldığımda krallıkları mutlu ve sağlıklıydı ve bu nedenle de güçlüydü.

Perilerin güzelliğe odaklanmasının biraz abartılı olduğundan bahsetmemiştim. Bana göre, çiçeklerin sonsuza dek açmasını sağlamak için büyü kullanmak mevsimlerin doğal güzelliğini ortadan kaldırıyordu. Soğuk ve çorak bir kışın ardından baharın taze büyümesi ve çiçek açması beni her zaman etkilemiştir. Hiçbir şey ölmezse, yeniden doğuş da olamazdı. Mükemmellik eskidi.

İfademi duygudan uzak tuttum, ama Dessia düşüncelerimi bildiğini gösteren bir şekilde beni izliyordu.

"Govam ve iblislerini bir an önce kaleye taşımak istiyorum," diye hatırlattım Calia'ya, zindanları anlattıktan sonra bunu konuşmuştuk. Buradaki hayatına alışmasını ve verdiği sözleri unutmasını istemiyordum. "Terbiyeli davrandıklarından emin olmak için birinin onlara göz kulak olması gerekecek."

"Evet, elbette," dedi Calia. "Sadece kral ve kraliçeyle görüşmem gerekiyor, sonra da hangi odaların onlara verileceğini belirleyebiliriz. Elbette bir muhafızla birlikte."

"Elbette. Adamlarımdan biri onları her zaman izleyecek ama eminim kral da kendi seçtiği birinin aynı şeyi yapmasını isteyecektir."

"Evet. Belli ki onun paranoyasını hatırlıyorsunuz."

"Titizlik," diye düzelttim onu. "Bu krallığı uzun süre güvende tuttu."

Kaleye yaklaştığımızda Finley, "Vay canına," diye nefes aldı.

Kale, yeşil çimenler ve güzel kokulu çiçeklerle kaplı yumuşak tepelere yayılmıştı. Parıldayan mavi kuleler, kemerli pencereler ve çok sayıda çiçek kutusuyla süslenmiş gri-beyaz taş kulelerin tepesindeydi. Yine her yer kusursuzdu, üzerinde gözle görülür tek bir leke bile yoktu. Periler görünüşü korumak için inanılmaz miktarda zaman, para ve büyü harcıyorlardı. Ziyaretçiler için cazibesini kesinlikle görebilsem de, hiç ilgilenmediğim başka bir şeydi. Eşimin yüzündeki şaşkınlık ifadesi şatomuzla ilgili tüm planımı yeniden düşünmemeye yetti.

"Hoşuna gideceğini biliyordum." Calia gülümsedi. "Bahçeleri görene kadar bekle. Yarın seni şifacılarla tanıştırmaya götüreceğim."

Dessia beni incelemeye devam etti. Kız kardeşini kalkan olarak kullanmayı ve gölgelerden izlemeyi tercih ettiğinden pek konuşmuyordu ama davrandığı kadar utangaç ve çekingen olmadığı hissine kapıldım. Bu kuşkuyu dayandırabileceğim hiçbir şey yoktu; sadece büyüğü ortaya çıkmamış ama yine de bir şekilde kız kardeşinin **büyüsünü** artırabilen bir peri olmasından daha derin katmanlara sahip olduğu açıktı. Bu katmanların altında, bir kıvrılma hissettim

İçindeki karanlığı saklıyordu. İblis zindanlarında diğerleri kadar sarsılmamıştı. O kadar yara almamıştı. Yara izlerinin zaten mevcut olduğu hissine kapıldım; sadece nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordum. İkisinin de söylemediği bir şey.

"Hazır mısınız?" Araba şatonun önünde durduğunda Finley bana sordu.

"Her zaman."

"Çevrenizi yakından izliyor olacağım," dedi Calia ve Dessia başını salladı.

"Bizim çevremiz mi?" Finley başını hafifçe salladı.

"Etrafınıza kimler gelip gidiyor," diye yanıtladı Calia. "Etrafınızdakilerin ruh hali, sizinle birlikte olma nedenleri. Sizler bizim misafirlerimizsiniz ve hoş bir konaklama geçirmenizi sağlayacağım. Burada tehlikede değilsiniz, bundan emin olacağım."

"Bunun için teşekkür ederim," dedim ona, böyle bir ilgi göstermesinden memnun olmuştum. Yine de bu yapabileceği bir teklif değildi. Kralın sözünü dinliyordu ve sarayda hatırı sayılır bir gücü vardı ama kralın muhafızlarını organize etme ya da onlara emirler verme yetkisi yoktu. Bunu sadece kral yapabilirdi. Eğer herhangi bir hizmetçi ya da muhafız açığa çıkarsa, büyük bir tehlike altında olurduk.

Hizmetkârların ve muhafızların Dolion tarafından ele geçirildiğine dair şüphelerim vardı. Suyu yapılan saldırı, tam olarak nereye gittiğimizi bildiğini açıkça göstermişti.

"Gidelim mi?" Calia gülümsedi ve arabadan indi.

Dessia bir an durakladı, bakışları Finley ve benim aramda gidip geliyordu. Arabadan inmeden önce bir süre daha beni inceledi.

Finley yumuşak bir sesle, "İşte başlıyoruz," dedi.

Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama arabadan önce inip ona yardım edebilmek için onu geri çektim. Akşam güneşi cübbemin yakasında parlıyordu ve ben de tacımı taktım. Siyah takım elbisem altın rengi bir parıltıyla kesilmişti ve azalan ışıpta parlıyordu. Bu rol için bile giyinmiştim.

Yine de Şu anda savaş teĥizatını giyip Dolion'u bulmaya gitmeyi daha ĥok isterdim.

Hizmetkârlar Şatoya giden yolda sıralanmıŐtı, hepsi de aynı Şekilde giyinmiş, beyaz ceketlerinin ũzerine iki yanında altın dũğmeleri olan koyu renk yeleklerini giymiŐlerdi. Dar beyaz pantolonları, yelekleriyle aynı koyu mavi ĥoraplar ve altın dũğmeli mokasen ayakkabılarla son buluyordu. Bu, Hadriel'in giymiş olabileceği bir Şeydi; bu dũŐũnce benim soğukkanlı ve kendini beğenmiş yũzũmũ neredeyse ĥatlatıyordu.

Finley elimi tuttu, diğer eliyle de ĥocuėumuzun gũvende ve rahat olduğu karnına dokundu.

Bir anda kalbim yerinden fırladı ve nefes alamaz hale geldim. Onu kendime doğru ĥektim, arabadan dışarı ĥıkardım ve sonra sıkıca tuttum.

Bu ziyarette hepimizin oynaması gereken belirli roller vardı ve benimki acımasız, yaralı ejderha kralı rolũydũ. Tipik ejderha kliŐesini oynamam gerekiyordu. Soğukkanlı ve mesafeli bir imaj geliŐtirmem gerekiyordu.

Yine de elimde değildi. Ona dokunmak zorundaydım. Ona sarılmalı ve elimi karnına koymalıydım, ĥocuėumun annesi olacağı iĥin o kadar onur duyuyordum ki. İyi bir baba olma Őansını elde edeceğim iĥin ĥok heyecanlıydım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, onu ũperek.

Dudakları benimkilerin altında yukarı doğru kıvrıldı ve kollarını boynuma doladı. "Senin herkesten nefret eden, huysuz biri olman gerekmiyor muydu?" Parmaklarımı sırtındaki pulların ũzerinde gezdirdiğimde nefesini iĥine ĥekti.

"Hâlâ huysuz olan benim. Sadece senden başka herkesten nefret ettiğimi dũŐũnecekler. Her Şey yoluna girecek."

Gũldũ ve biraz uzaklaşmak istedi, ama sonra beni daha sıkı kavrayarak Şaşırttı, yanağını gŕėŐũme dayadı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet. Muhtemelen. Bilmiyorum. O savaştan beri inanılmaz dürtülerim var. Şu anda yakınlık için yanıp tutuşuyorum ve bunu görmezden gelmek biraz zor. Sanki kalbim göğsümden fırlayıp senin içine girmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum."

Gözlerinde yaşlarla kendini benden uzaklaştırdı.

"Evet," dedi. "Ağlıyorum amına koyayım. Neden ağlıyorum ki? Hiçbir fikrim yok. Sanırım delirdim. Bir ejderhanın hamile olmasının bir parçası mı bu? Çılgın hormonlar için çok erken olmalı."

Hiç düşünmeden onu kucağıma aldım ve sabırla bekleyen Calia'ya doğru yürüdüm.

"Hayır, hayır." Finley omuzlarıma yapışırken bile beni okşadı. "Planımız bu değildi. Bu kraliyet ailesine uygun bir görüntü değil. Beni yere bırak. Duygularımı düzene sokabilirim."

Eşine iyi bak, dedi ejderham. Bu gelişmiş bir ilk izlenimden daha önemli. Planın aptalcaydı zaten.

Her zaman eşimizi başka her şeye tercih edeceğine güvenilebilirdi. Bu ekibin beyni sayılmazdı. Yine de kendime engel olamadım. Hamileliğini öğrenmesi ikimiz için de bazı şeyleri değiştirmişti. Bunu bir şekilde planlarımıza dahil etmemiz gerekiyordu. Umarım annemin bazı fikirleri vardır.

Önümüzde, Calia ve Dessia kalenin büyük kemerli kapılarından içeri girdiler. Biz de onların ardından eşikten geçerken Finley'nin nefesi kesildi. Kristal ışıklar ve avizeler pencerelerden gelen ışığı yakalayıp etrafa saçıyordu. Tertemiz durumdaki pelüş mobilyalar zemini süslüyor, duvarlarda yıllar boyunca ustalar tarafından yapılmış yağlı boya tablolar asılıydı.

Buraya son geldiğimden beri hiçbir şey değişmemişti. En azından benim söyleyebileceğim kadarıyla. Koku bile aynı görünüyordu, hoş ve ebedi. Fazla hoş. Bence her yer çok güzeldi, sanki özenle düzenlenmiş yastıkları bozmaktan korktuğunuz için oturmak istemezmişsiniz gibi.

Buraya son geldiğimde böyle mi düşünmüştüm? Yoksa on altı yıllık yıkım fark ettiğimden daha büyük bir iz mi bırakmıştı?

Taht odası devasa ve abartılıydı, diğer her şey gibi aynı tarzda yapılmıştı. Duvarları bir renk cümbüşü kaplamıştı ve büyük pencereler gökyüzünde parlayan gün batımını gösteriyordu. Mükemmel bir eşzamanlılık içinde çalışan görevliler kapıları arkamızdan kapattı. Saray mensuplarından çeşitli kişiler, kraliyet kürsüsüne giden kırmızı halı boyunca uzanan püsküllü taburelerde oturuyordu. Orada kral ve kraliçe altın tahtlarında oturuyorlardı, hatırladığımdan daha yaşlılardı. İfadelerindeki kırıksıklıklar gözlerinin etrafında kümelenmişti. Elleri biraz daha budaklıydı ve duruşları o kadar da dik değildi. Zaman onlar için durmamıştı. Tahtı devretme vakti gelmeden önce tahtta çok uzun süre kalmayacaklardı.

Saraydakilerin çoğu Calia ve Dessia'yı görünce sevinç ve neşe ifadeleri takındı, sanki uzun ve zorlu bir kıştan sonra güneş yüzünü göstermiş gibi aydınlandılar. Çok azı ifadelerini kibar bir karşılama şeklinde düzeltebildi. Pek çoğu beni görünce irkildi, yaralı yüzüme ve ellerime baktı. Erkekler Finley'i fark etti ve gözleri zevk ya da şehvetle parlayarak içimi çalkaladı. Bazıları bize şaşkınlıkla baktı, muhtemelen neden eşimi taşıdığımı merak ediyorlardı.

Ve sonra onu
gördüm. Eris'i. Eski
nişanlım.

OTUZ BEŞ

Nyfain

İkinci sırada oturuyordu, bu da onların sarayında hâlâ orta kademe bir statüye sahip olduğunu gösteriyordu. Eğer benimle çiftleşseydi -onların kültüründe evlenseydi- statüsünü yükseltmiş olurdu. Güçlü bir ejderhanın ve bir Syflora'nın soyunu, bir taht bağlantısını getirmiş olacaktı. Karşılığında ben de Wyvern'e olan görevimden kurtulacak ve böylece statümü düşürecektim. Kraldan uzaklaşma çaresizliğim içinde, çiftleşmenin onun lehine ne kadar büyük bir avantaj sağlayacağını hiç fark etmemiştim.

Artık daha yaşlıydı, elbette zaman onun için durmamıştı. Gözlerinin yanında ve alnında derin çizgiler vardı. Oval yüzü ve yumuşak kahverengi gözleri hala nazik görünüyordu, ancak cildi kusursuz ışıltısının bir kısmını kaybetmişti. Fırfırlı ve baş döndürücü çizgilere sahip canlı mavi ve sarı bir elbise giymişti; bu, gençliğinde sade bir görünüm olduğunu düşündüğü şeyi gizlemek için benimsediği bir tarzdı.

Ona hiç aşık olmamıştım ve onun da bana aşık olmadığından neredeyse emindim. O benim çıkış biletimdi. Onunla evlenmek, alışkın olduğum lüks hayatı sürdürmeme izin verecekti.

Çünkü güçlü peri kralının korumasına sahip olacaktım. Bu bir mantık evliliği olacaktı ve o zamanlar bununla bir sorunum yoktu. Daha fazlasını istememiştim. Birbirimize duyduğumuz sevginin ve yatak odasında geçireceğimiz güzel zamanların yeterince tatmin edici olacağını düşünmüştüm.

Ne kadar da inanılmaz derecede yanılmışım. Şimdi hayatımın bu hale gelmesinden dolayı her gün tanrıçaya şükrediyorum. Eğer şu anda yürüdüğüm yola girmeye zorlanmamış olsaydım, bir gün uyanıp etrafıma bakacak ve nasıl bu kadar sefil bir varoluşa sahip olduğumu merak edecektim.

Ya da belki de hayatın gerçekten ne kadar muhteşem olabileceğini fark ettiğim için şimdi böyle hissediyordum. Aşkın ne kadar dönüştürücü olabileceğini.

Beni görünce Eris'in gözleri büyüdü. Bakışları yüzümde gezindi ve yüzünü tiksinti kapladı. Görünüşümden hiç de memnun değildi.

Neredeyse gülüyordum.

Sonra bakışları Finley'i buldu. Gözleri ikinci kez büyüdü ama bu sefer tiksintiden değildi. Yanakları kızardı ve yüzü sadece kıskançlık olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde kapandı. Finley'nin vücuduna, elbisesine baktı ama her seferinde yüzüne geri döndü. Her santimini, her çizgisini inceliyordu. Sanki Finley'nin güzelliği karşısında büyülenmiş gibiydi. Finley'nin kendisinin bile umursamadığı bir güzellik.

Finley'i şakağından öptüm ve hafızamı geçmişten temizledim. Finley'e yalan söylememiştim, ondan önce önemli hiçbir şey yoktu. Sonrasında da hiçbir şey olmayacaktı. Sadece o vardı. Eğer bir kanıtı ihtiyacım olsaydı, şimdi onu elde etmiştim.

"Ekselansları." Calia peri kralının önünde mükemmel ve derin bir reverans yaptı.

Dessia da aynı şeyi mırıldandı, reveransı o kadar derin değildi.

Kral Starvos ikiliye, benim etkilemek istediğimden çok da farklı olmayan soğukkanlı bir ifadeyle baktı.

"Calia, Dessia, sizi evde görmek ne güzel," dedi canı çok sıkılmış gibi. "Bu uzun aylar boyunca seni çok özledik. Mektuplaşmalarınız olmasaydı, tekrar yakalandığınızdan endişe ederdik."

"Şimdi, şimdi," dedi Kraliçe Ayre tahtının kolunu sıvazlayarak. "Calia'nın asla uzun süre yakalanmadığını biliyorsun. Bir girer bir çıkar, kimse onu tutamaz." Güldü.

Finley gerildi, kafa karışıklığı ve tedirginlik bağdan geliyordu ve peri kız kardeşler de rahatsız görünüyordu.

Yıllar önce, kraliçenin hafızasının zayıflamaya başladığına dair söylentiler çıkmıştı. Kimsenin bu konuda konuşmasına izin verilmemişti. Bunun ilerleyip ilerlemediğini merak ettim.

Kralın kaşları çatıldı. Kraliçe'ye sıkıntıyla baktı ama yorum yapmadı.

Kral Calia'ya bakarak, "Elbette sizin adınıza bir akşam yemeği organize ettim," diye devam etti. "En sevdiklerinizi alacağız." Gülümsemesi ancak gözlerine ulaşıyordu. Adam güzel bir krallığa sahip olmasına rağmen, acımasız bir çizgisi vardı. Bütün iyi krallar öyledir. Calia'ya karşı bir zaafı olduğu açık olsa da, krallığının çoğu gibi neşeyle hareket etme alışkanlığı yoktu.

Çelik gibi mavi bakışları bana yöneldi. Bendeki değişikliği fark ettiyse de hiçbir işaret vermedi.

"Prens Nyfain, affedersiniz. Duyduğuma göre artık Kral Nyfain'miş." Bir süre durakladı ve ben de devam etmesini bekledim. "Küçük bir hıçkırıktan sonra taç giyme töreninizi yaptınız. Artık her şey halloldu mu?"

Yani Calia babamın deli kral olmadığı bilgisini vermişti. Bunu tahmin etmeliydim. Ve şimdi kral bunu ikimiz arasındaki kraliyet egemenliğini pekiştirmek için kullanıyordu. Prestije, daha büyük ve zengin bir krallığa ve yüzyıllar öncesine dayanan bir soyun ona verdiği atalarından kalma bir hakka sahipti. Hiçbir şey için savaşmasına gerek yoktu.

Sırtmamak için kendimi zor tuttum.

Cevap veremeden, sözlü olarak hafifçe el salladım, bir öfke dalgası başımı sarstı. Finley kollarını etrafımdan çekti ve bir irade tokadıyla onu bıraktım.

Ayağa kalktığıında vücudu benimkinin biraz önündeydi. Beni koruduğunu fark ettim. Eğer eşinin moralini daha da bozacak olursa savaşa gitmeye hazırды.

Ejderham ayağa kalktı, ateş ve güç etrafımızda dönüyordu, eşimiz cesaretini gösterdiğinde hoşuna gitti.

"Anlaştık, evet," diye cevap verdim, bir kolumu ona doladım ve kalçasına taktım. Kendime engel olamayarak diğer kolumu da ona doladım ve dokunuşumu karnına yasladım. "Bir sonraki oturumda konseyin önünde sunum yapacağım. Kraliçemle birlikte. Size Wyvern Kraliçesi Finley'i takdim edebilir miyim? Kendisi benim gerçek eşimdir ve iblislerin krallığım üzerindeki lanetini kırmamda etkili olmuştur. Eminim şimdiye kadar duymuşsunuzdur."

Çoktan ona bakmaya başlamıştı, yüzü bomboştu, gözleri hesaplıyordu.

"Finley size bahsettiğim kişi, majesteleri," dedi Calia. "Zindanlardan çıkabilmemizin sebebi o." Bize gülümsedi. "Hamile olduğunu yeni öğrendi."

"Aman Tanrım!" Kraliçe Ayre alkışladı, gözleri parlıyordu. "Oh, tebrikler, canım. Bu harika! Büyük, düşünceli ejderhanın seni taşımasına şaşmamalı-"

"Canım," dedi kral dişlerinin arasından, açıkça onu bastırmaya çalışıyordu.

"Çok korumacılar, değil mi?" dedi. "Hep öyle olduklarını duymuştum. Bak, elini karnına koymuş duruyor. Evet, çok koruyucu! Çok romantik, değil mi Starvos? İlk duyduğumuz zamanı hatırla-"

Kral, "Ayre, canım," diye bağırdı ve büyü havaya kıvrılarak yakıcı bir hal aldı. "Şimdi zamanı değil."

Ayre sarsıldı ve tahtın kollarına tutundu. Çenesi gerildi ve kaşları çatıldı. Onu sihirli bir şekilde susturuyordu. Kraliçesini dize getirmeye çağırıyordu. Finley'nin bu krallıktaki güç yapısıyla ilgili herhangi bir şüphesi varsa, az önce giderilmişti.

"Hakkınızda çok şey duydum Kraliçe Finley." Starvos başını eğdi. "Calia sizi çok sevdi. O zindanlarda bu krallığa inanılmaz bir hizmette bulundunuz. Bu konuda sizinle daha fazla konuşmak isterim."

"Elbette efendim. Emrinizdeyim," dedi Finley ve ardından kusursuz bir reverans yaparak eğildi. "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederim. Krallığınızda şu ana kadar gördüklerim kesinlikle büyüleyici."

Bir an daha onu inceledi. "Söylemeliyim ki canım, Kral Nyfain kendine en az onun kadar görkemli bir kraliçe bulmuş."

"Lütfen bana Finley de," diye kibarca araya girdi, başını eğerek. "Ve size teşekkür ederim."

"Finley, o zaman."

Onun sakın, ağırbaşlı gülümsemesini görebiliyordum.

Starvos'un gözleri biraz dalgalandı. Kendini kaptırdığı belliydi. Açıkça imrendiği o doğal güzelliği sergilemesinden büyülenmişti. O aslında her zaman çiçek açan bahçesinin bir insan eşdeğeri idi. Bakması her zaman hoştu.

Tanrı yardımcım olsun, bu kadına bir şeyler öğretilbilirdi. Annemin öğretilerini çok güzel uyguluyordu. Vahşi ama terbiyeli. Koruyucu, bölgeci ama evcil. Mükemmeldi.

Gurur, onu tekrar kollarıma almak için duyduğum karşı konulmaz dürtüyle savaştı. Kendimi zor tuttum.

"Evet, şey," dedi Starvos, onu biraz daha inceledi, alnında hafif bir kırışıklık vardı. Muhtemelen onun sıradan biri olarak yetiştirildiğini duymuş ve buna inanamamıştı.

"O aynı zamanda harika bir şifacı, majesteleri," dedi Calia. "Doğal bir yeteneği var. Sanırım onda tanrıçanın dokunuşu var."

"Evet, mektuplarınızda da bahsetmiştiniz." Dirseğini sandalyenin koluna dayadı ve parmağını düşünceli düşünceli dudaklarına götürdü. "Onu kraliyet şifacılarıyla tanıştırmalısın. Ona bitkilerimizden bazılarını göster. Nyfain'in en son burada olduğu zamandan kalma bazı everlassları canlı tuttuğumuzu öğrenince şaşırabilir. Eminim usta bir işçiden ders almak isterler."

Calia'nın gözleri biraz büyüdü ve gülümsemesi genişledi. "Geleceğim, majesteleri. Eminim k o n u ş a c a k çok şeyleri vardır."

"Evet, şey," dedi tekrar, ben buradayken sık sık kullandığını hatırladığım bir cümleydi bu. "Hmm," dedi, bakışları yine Finley'nin üzerindeydi.

Kızgınlık bağı içinde yuvarlandı, ama yüzüne ya da duruşuna yansımadı.

"Yorgun olduğunuza eminim," dedi bana, sonunda bakışlarını eşimden ayırarak. "Hazırlanmış odalar var elbette. Eminim biz konuşurken adamlarınız sizi yerleştiriyordur. Bir şeye ihtiyacın olursa haber vermekten çekinme. Buraya son gelişinden bu yana pek bir şey değişmedi. Görünüşünüz dışında tabii. O konuda da daha çok şey duymak isterim. İkimizin de bildiği bu krallıkta çok karanlık bir karın var. Onun tuzağına düşmemek için daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak."

"O krallık hakkında herkesten çok daha fazla şey biliyorum," diye cevap verdim. "Müttefikleri hakkında bile. Biraz yalnız kaldığımızda sana daha fazlasını anlatacağım."

"Tabii ki. Finley şifacıları ziyaret ederken, sen de benimle tekne gezintisine çıkmalısın. Gölleri yeniledik. Oraların her zaman favorin olduğunu hatırlıyorum."

Değildiler ama yine de başımı salladım. "Harika. Dört gözle bekliyorum."

Bakışları Finley'ye, karnının üzerinde duran elime kaydı, sonra tekrar gözlerimle buluştu.

"Ejderhalar hakkında bir şeyler biliyorum, bu yüzden eşinizle ilgili olarak belirsiz olacağım," dedi. "Yolculuğunuz için üzgünüm"

seni buradan götürdü. Bencilce, kalacağını ummuştum."

Finley öfkeleni ve gücü arttı. Yine de kendini kontrol altında tuttu.

"Yine de bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum," diye devam etti. "Kaybettiklerime rağmen, şimdi kazanabileceklerim için umutluyum. Calia operasyonlarınızdan etkilendi. Krallığınızı inşa etme hızınızdan. Eminim duymuşsunuzdur, dünyanın her yerinde bulundu. Bir şeyler öğreniyor, zaman zaman yakalanıyor ve kaçmak zorunda kalıyor."

Aslında söylediği casusluktu. "Eminim duymuşsunuzdur" aslında "kesinlikle anlamışsınızdır" demekti.

Buraya geldiğimde Calia'yı tanıımıyordum ama Finley gibi acemi de değildim. Onun durumunu anlamam uzun sürmedi. Yardım tekliflerinde biraz fazla gayretliydi. Sorularında biraz fazla yumuşaktı. Biraz fazla analitikti. Kız kardeşinin bu duruma nasıl uyum sağladığından pek emin değildim ama neden buralarda takıldıklarını anlamam uzun sürmedi. Her şey yolunda gittiğinden ve bize olan saygısının arttığını hissettiğimden, onun görevi aslında krallığıma yardımcı oluyordu. Bu yüzden devam etmesine izin verdim, bunu bildiğinden emindim.

Duygular bağı içinde dönüp duruyordu. Önce şaşkınlık, sonra incinme, sonra da öfke. Finley muhtemelen Calia'nın iyi niyetinden dolayı kaldığını düşünmüştü. Ve muhtemelen çok uzakta olmasa da -Calia bizden önce ayrılmış olabilirdi- bu muhtemelen diğer kadına karşı duygularını zedeleyecekti. Gelişmekte olan arkadaşlığı zayıflatabilirdi.

İşte tam da bu yüzden ona söylememiştim. Annem neden söylememişti. Bu derse ihtiyacı vardı. Hepimizin bir görevi olduğunu ve taşlarla oynayanların sırlarla ve yarım gülümsemelerle uğraştığını anlaması gerekiyordu. Arkadaşlarımız olabilirdi ama her zaman görevimizin bilincinde olmalıydık. Finley artık bir kraliçeydi ve bizim dünyamız asla siyah ve beyaz değildi. Hiçbir zaman bu krallığın görüldüğü kadar göz alıcı değildi.

Starvos, "O bir krallığın değerini çok iyi bilir," dedi. "Harika şeyler bekliyorum."

"Teşekkür ederim, bunun anlamı çok büyük," diye karşılık verdim ve elimi Finley'nin karnından koluna doğru götürerek elini buldum ve parmaklarımızı birleştirdim. "Bu krallığın hatırasını düşünerek bazı kararlar almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Şimdi gülümsemesi gözlerine ulaşmıştı. Biraz nefes aldı, göğsü yükseliyordu.

"Duyduğum bazı şeylere dayanarak merak etmiştim. Altın ejderha kralının saygısını kazandığınızı bilmek güzel." Kıkırdadı. "Evet, pekâlâ. Yorulmuş olmalısınız. Adamlarıma sizi odalarınıza götürmelerini söyleyeceğim. Umarım sizi ve güzel kraliçenizi yarın akşam yemeğinde görürüm. Ve bir..." Parmağını kaldırıp hafızasında bir şeyler aradı. "Ve um... Haddle, değil mi?"

"Hadriel, efendim," diye yardım etti Calia. "Uşak Hadriel." "Artık danışman o," dedi Dessia yumuşak bir sesle.

"Evet, doğru." Calia güldü. "O artık kraliçenin danışmanı. Eski kraliçeye ek olarak tabii ki."

Starvos'un gözleri parladı. "Eski Kraliçe Arleth, evet. Evet, onu hatırlıyorum. Çok hoş bir kadındı. Onunla her zaman sohbet etmekten büyük keyif alırdım. Her neyse, Had..."

Calia sabırla, "Hadriel ve leydinin hizmetçisi Leala," diye ekledi. "İkisi de Finley'nin bizi zindandan çıkarabilmesi için iletişim kurmamızı sağlayan kilit oyuncularındı."

Kral hepsini elinin tersiyle itti. "Evet, evet. Güzel. Nyfain, umarım sakıncası yoktur ama Calia'nın bahsettiği hizmetkârları da davet etmek istiyoruz. Kaçışının ayrılmaz parçası olanlar. Bir de zindanlardaki diğer mahkûmlar var..." Cümlesinin sürüncemede kalmasına izin verdi.

"Hepsinin emrinizde olduğundan emin olacağım," diye cevap verdim, Finley'nin etrafından dolaşarak selam verdim. "Tüm hikâyelerini dinlemek için yakın zamana kadar bekledim. Bilgilerin zihnimde taze olmasını istedim. Bunu duymak kolay değil. Cehennemde uzun süre mahsur kalmış bir adam için bile.

Krallığı etrafında ölürken on altı yıl. Bunu dozunda almak isteyebilirsiniz. Ve bunu gizlilik içinde yapmak isteyeceksiniz."

Gözleri ölçümü alırken netti. Ne demek istediğimi anlardı. Eğer bu bilgiyle bir şey yapmayı planlıyorsa, onu korumak isteyecektir. Onunki kadar eski her mahkemede sızıntılar olurdu. Biri bulunup tıkandığında, diğeri mutlaka açılırdı. Eğer iblisleri ele geçirmeyi planlıyorsa, her bilgi kırıntısını korumak isteyecektir.

Ayağa kalktı ve bir süre sonra kraliçe de ayağa kalktı. Sırtını ve çenesini gererek onu kürsüden inerken takip etti, gözleri gergindi. Calia gülümseyerek bize döndü.

"Sizi odalarınıza götürüyüm."

Finley yürürken sessizdi, çeşitli tabloları ve dekoru inceliyor, elini sıkıca benim elime koyuyordu. Odamıza girdiğimizde Leala ve Urien'i eşyalarımızı yerleştirirken ve Hadriel'i balkondan odaya bağırırken bulduk. Calia vedalaştıktan ve yarın görüşeceğimize söz verdikten sonra kapıyı arkamızdan kapattı.

"İyi misin?" Finley'ye parmak uçlarımı sırtının ortasında gezdirip sıcak tenini okşayarak sordum.

Bir süre boşluğa baktı ve Leala'nın dikkatini çekti. "Biliyordun," dedi bana yaslanarak.

"Calia hakkında mı?"

Başını salladı.

"Evet. Bize ipucu vermek için konumu hakkında kasıtlı olarak açık davrandığını hissediyordum."

"Kime göre açık?" Finley bana kaşlarını çatı. "Hiçbir fikrim yoktu." Ellerini kalçalarına dayadı ve Leala'ya döndü. "Calia'nın casus olduğunu biliyor muydun?"

Leala'nın yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Bir söylenti duydum, ama senin karanlıkta olduğunu fark etmemiştim."

"Ne- Oh, Finley, geri dönmüşsün." Hadriel'in gözleri kısıldı. "Uh-oh, ne kaçırdım? Ne oldu?"

"Finley Calia'nın bir casus olduğunu yeni öğrendi," diye mırıldandı Leala.

"Herkes biliyor muydu?" Finley bir öfke dalgasıyla sordu. "Tek aptal ben miydim?"

"Tanrıça beni kazı, hayır." Hadriel ellerini kaldırdı ve bana temkinli bir bakış atıp durmadan önce ileri doğru yürüdü.

Bunu işaret kabul ederek odaya geçtim ve çeşitli olanaklara göz attım. Bu krallık her zaman lüksü sevmiştir ve bu kadar uzun süre böyle küçük konforlardan yoksun kaldıktan sonra, sundukları her şeyi yapabilirdim.

"Personelin hiçbir fikri yoktu, inan bana." Omzunu sıvazladıktan sonra onu tuvalet masasına götürdü, Leala da arkasına geçip saçlarını çözmeye başladı. "Onların da bilmesi gerekirdi, çünkü daha önce başka mahkemelerde de bulundular. Belli ki paslanmışlar. Cecil'i ziyaret etti ve muhtemelen yüzünü kızartacak pek çok şey öğrendi ama karşılığında ona pek bir şey vermedi. Bu gerçek bir ipucu. Cecil insanlardan bilgi sızdırma konusunda bir usta. Sırf seni kızdırmak için içinde bir parça doğruluk payı olan saçma sapan şeyler söylüyor. Özellikle benim hakkımda türlü hikayeler anlatmayı sever ve yemin ederim."

"Sadede gel Hadriel," diye uyardı Leala.

"Doğru, doğru. Evet, özür dilerim. Her neyse, ipucu buldum ve Leala'ya söyledim, o da ipucu buldu ama başka pek kimse bilmiyordu."

"O zaman neden bana söylemedin?" Finley sordu.

"Benim yüzümden," dedim. "Bu dersi öğrenmen gerekiyordu, tatlım. Diğer mahkemelerle sosyalleşmeye devam ettikçe, hoşlandığın ve arkadaş olmak istediğin insanlarla tanışacaksın. Yine de senin bir görevin olduğunu ve daha da önemlisi onların da bir görevi olduğunu unutmamalısın. Calia ile arkadaş olabilirsiniz, ancak bunu yaparsanız, söyleyeceğiniz her şeyin bu krallığa geri döneceğini unutmamalısınız. İkinizin arasında sır yok. Hiç yok. Sessizliğini sağlamak için onun sırlarından birine sahip değilsen tabii. Kraliyet sırlarla ve yalanlarla uğraşır, her zaman. Güvenmek için çok yavaş olmalısınız ve o zaman bile gözlerinizi her zaman açık tutmalısınız."

Finley bir nefes verdi ve başını salladı. "Neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kraliçe olmak düşündüğüm gibi bir şey değilmiş ve ben daha yeni başladım."

Tekrar yanına gittim, yakınlığımla Hadriel ve Leala'yı bilinçsizce uzaklaştırdım. Omuzlarına masaj yaptım.

"Gittikçe kolaylaşacak, söz veriyorum. Sonunda bu ikinci doğa olacak. Farkına bile varmayacaksınız. Arkadaşlıklar kurmak daha kolay olacak."

Bana doğru eğildi. "Sana kızgıyım." Güldüm.

"Kesinlikle öyle görünüyorsun."

"Dokunuşunu arzulamama neden olan bu lanet duygular, istediğim kadar kızgın olmama izin vermiyor. Direnmeye başlamak zorunda kalabilirim. Gülünç olmaya başladı."

"Biliyorum. Böyle bir duyguyu hiç duymadım ama yakında sona erecek. Belki de son sıcak bittiğinde? Her an olabilir. Genellikle coşku evresinin başlamasından bir hafta sonra olur."

"Beni taht odasına taşıdığınızda kesinlikle gülünç görünmüş olmalısınız. Sanki... Ne düşünüyorduk ki? Ne kadar utanç verici! Ama o zaman mükemmel hissettirmişti. Ve şimdi, kızgın olmaya çalıştığım da ya da çok daha küçük duygusal aralığımı geri istediğimi düşündüğümde, bu fikirden geri çekiliyorum. Bir yanımda senin için delirmeyi seviyor. Bu gerçekten çok sinir bozucu. Mantıken bu kadar bağımlı ve hüzünlü olmama katlanamıyorum ama sonra bu kadar bağımlı, hüzünlü ve muhtaç olmayı seviyorum. Tanrı yardımcım olsun, inanılmaz derecede muhtacım. Hadriel, muhtaç değil miyim?"

"Buna cevap verirsem ağlar mısın?" diye sordu.

"Evet, muhtemelen. Siktir, bilmiyorum. Tüm bunlara bakmam lazım. Bir yerlerde bir kitapta olmalı."

"Biliyor musun?" Eğildim ve aynanın karşısında ona sinsice gülümsedim. "Burada inanılmaz bir kütüphane var."

Gözleri parladı, öyle olacağını biliyordum.

Leala'nın onunla ilgilenebilmesi için yoldan çekilmeden önce bir süre daha omuzlarını okşadım. "Giyinip kuşan, sonra da biraz uçmaya gidelim," dedim ona. "Geri döneceğiz, akşam yemeği yiyeceğiz ve iyi bir gece uykusu çekeceğiz, sonra da yarın her şeyi göreceğiz, tamam mı? Ben yolumu bilirim. Sana göstermemi yadırgamazlar. İnsanların krallıklarının tadını çıkarmasından memnun olurlar. En azından ayakta tutmak için çok çaba harcadıkları kısımları."

"Onu gördün, değil mi?" diye sordu alçak bir sesle. "Baş döndürücü elbisesi olan oydu."

Sırtımdan aşağı soğuk damladı. Eris'ten bahsettiğini biliyordum.

"Evet," diye cevap verdim.

Bir an için konuşmadı. Bağdan çok az duygu geçiyordu.

"Sen onunla asla mutlu olamazdın," dedi sonunda. "O da seninle mutlu olamazdı. İlk kez kendini tamamen kaybettiğinde, onun ödünü koparırdın. Kendini geri tutmak, hayatı sürdürmenin bir yolu değil."

Herhangi bir öfke hissetmediğim için Eris'e bakışımı fark etmediğini varsaymışım. Bunun yerine, eşleşmenin ne kadar yanlış olduğunu hissettiği için düşünceyi açıkça elinin tersiyle itmişti. Ne kadar uyumsuz. Benim üzerimdeki hak iddiasında hiçbir tehlike yoktu ve bu yüzden bunu görmezden gelmişti.

"Seni seviyorum," dedim gülerek.

"Eh, böyle seçimlerle, şaşılacak bir şey yok."

Eris'in de Finley ve benim gibi hissettiğini umuyordum. Çiftlerin arasına oturmuştu, bu da hâlâ bekâr olduğunu gösteriyordu. Görünüşümden duyduğu bariz tiksintinin, sahip olabileceği her türlü bağlılığı unutmamasına yardımcı olacağını umuyordum. Umarım bu onu kıskançlığını Finley'den çıkarmaktan alıkoyar.

OTUZ ALTI

Finley

"FINLEY!" Calia ertesi sabah odamızın kapısından ıslıl ıslıl parlıyordu. "Nasıl uyudun?"

Nyfain kralla görüşürken beni ve maiyetimi şifa çadırlarına götürecekti.

Yüzümü nötr tuttum. Krallığımızda aylarını bize inandığı için değil de işini -yani bizi gözetlemek- yaparak geçirmiş olması hâlâ içimi acıtıyordu. Bunun bizim yararımıza olduğunu biliyordum ama yine de... En hafif tabirle sinirlenmişim. Muhtemelen her şeyi bildiğimi düşünmüş olsa da kendimi biraz ihanete uğramış hissettim. Diğer tüm zeki insanlar bunu anlamış gibi görünüyordu.

"Harika, teşekkür ederim."

Nyfain bana yaklaşırken döndüm. Önce kolunu belime doladı, sonra şakağımı, sonra dudaklarımı öptü, sonra da eğilip karnımı öptü.

Doğrulurken bana "Uslu dur," dedi. "Bebeğimizi güvende tut. İkinizi de seviyorum."

Gülümsedim çünkü elimde değildi, sonra ona karşı eridim çünkü o karşı konulmazdı.

"İyi olacaksın," diye cevap verdim, kollarımı ortasına dolayarak. "Güvende ol. İşini şansa bırakma ya da kavgaya karışma, çünkü karışırsan kahramanı çekmek zorunda kalırım. Bazı şeylere yardım edilemez. İkinizi de seviyorum."

Geri çekildi, kaşları çatıldı.

Güldüm ve göğsünü işaret ettim... ve sonra parmağımı aşağı doğru hareket ettirerek sikini gösterdim.

Dudakları o dayanılmaz gülümsemelerinden birine dönüşerek yüz hatlarını yumuşattı ve benden uzaklaşırken başını salladı.

"Bu gece ikimizi de daha çok sevmeni sağlayacağım, merak etme."

Küçük bir bıçağı bileğindeki kılıfa yerleştirmiş, özel dikim pantolonuyla örtmüştü. Siyah ayakkabıları ayna parlaklığında cilalanmıştı ve kurdeleli bir elbise gömleği muhteşem gövdesini sarıyordu. Kolları yara izli ve mürekkepli ön kollarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmıştı ve üstteki iki düğme açılmıştı, boynunun yan tarafındaki birkaç yara izi kumaşın altında kayboluyordu. Çektiği acıları gözler önüne seriyordu ve o şaşmaz özgüveni düşünüldüğünde, bu etki yüzüne inen çelik bir topuz gibiydi. Lanet olsun, birden kalçalarımın arası sıırılsıklam oldu.

Muhtemelen aramızdaki bağdan kaynaklanan arzu dalgamı hissederek gerildi ve tekrar başını salladı. "Belki bu öğleden sonra."

Calia'nın yanından geçerken hınzırca sıırıttım ve selamına karşılık olarak başımı salladım.

Bana tekrar baktığında yüzü kızarmıştı.

"İblislerin kalesinden kurtulduğuna göre cinsel imalara alışkın olmalısın." Soğuma ihtimaline karşı bir şal kaptım ve hançerimi kalçamdaki kınına yerleştirdim. Artık kılıç kullanmayı biliyor olsam da hançer kullanmakta hâlâ çok daha iyiydim. Daha rahattı ve sürpriz bir selamlama olarak çok daha işe yarıyordu.

"Öyleyim, ama siz... farklısınız."

Odadan çıkabilmem için beni koridorun kenarına itti. Weston ve birkaç kurdu Arleth ve Delaney ile birlikte bir tarafta, Tamara ve birkaç muhafızı da diğer tarafta bekliyordu. Nyfain, Micah ve ejderhalarından bazılarını, ayrıca daha az güçlü kurtlardan birkaçını alacaktı. Şu anda güvenliğimiz konusunda pek güven yoktu.

"Leala, geliyor musun?" Arkamdan seslendim.

"Evet, leydim. İşim bitmek üzere. Sizinle orada buluşuruz." Ona kaşlarımı çattım. "Yolu biliyor musun?"

"Bir hizmetçi bana gösterecek leydim. Ben bulurum."

Ah. Ağ kurmak için bir bahane arıyordu. Hadriel de aynı fikre sahipti. Aşağıda bir yerde beni bekliyordu.

Koridorda yürürken Calia da benimle aynı hizaya geldi. Dessia bu kez onunla birlikte değildi. Arleth ve Delaney arkamızdan geldiler, aşırı kalabalık muhafız koleksiyonum bundan sonra kendilerini düzenlediler, kimse itişip kakışmadı, kimsenin tek kelime etmesine gerek kalmadı. Bu ekip çok iyi gösteriyordu. Nyfain bu yolculuk için onları seçmekle akıllılık etmişti.

"Siz sadece... çok daha samimisiniz," dedi Calia başka bir koridora ulaştığımızda ve sağa işaret etti. "Birbirinize karşı olan hisleriniz çok daha güzel. Evlilik ve çocuklar hiçbir zaman umurumda olmadı ama ikinizi birlikte gördükten sonra... güzel olabilir. Onun gibi birine sahip olsaydım-" Koluma destek olmak için elini salladı. "Onun gibi biri. O değil. Senin bölgene tecavüz etmiyorum."

Güldüm. "Bunu biliyordum."

"Gördünüz mü? Ejderhalar hakkında bir şeyler öğrendim. Bu da beni rahatsız edici bir konuya götürüyor." Boğazını temizledi ve bir sonraki koridoru işaret etti. Beni geldiğimizden farklı bir yoldan dışarı çıkarıyordu. "Nyfain'in Eris'i fark ettiğini fark ettiğini gördüm."

"Eski sevgilisi." İçimde öfke girdapları oluştu, ama bunun tek nedeni geçmişteki iddialarıydı. Hiç kıskançlık hissetmedim.

ona karşı. O ve Nyfain gerç k bir uyumsuzluk olurdu. Kader o kadına bir iyilik yapmıştı. Aslında söz verecek kadar öfkesine hakim olmasına şaşırmışım.

"Evet. Bugün orada olacak. Şifacılar için bahçelerde  alışıyor."

"Sorun değil. O beni rahatsız etmezse, ben de onu rahatsız etmem."

"Evet, işte bu kadar." Geniş bir merdiven boşluğuna çıktığımızda Calia yüzünü buruşturdu. Üzerimizdeki tavandan kristal avizeler sarkıyordu. "D n ve dün gece senin hakkında söyleyecek birkaç şeyi vardı. Raporlarıma göre pek nazik değillermiş."

"Raporlarınız?"

"Evet. Etrafınızdaki ortamı izleyeceğimi söylemişim."

"Kendi krallığında bile casusluk mu yapıyorsun?" Sessizce sordum.

Arleth'in elini omzumda hissettim. Bu çok künt olmuştu.

Calia bana takdirle gülümsedi, gözleri beni dizginlemeye  alışan Arleth'e kaydı.

"Bu kadar açık sözlü olman hoşuma gidiyor, Finley," dedi.

"Bu canlandırıcı bir şey. Ve nadir. Lütfen bunu benim yanımda bastırma-"

Arleth, "Kendi insanlarınızla ya da çoğunlukla özel bir ortamda olduğunuzda," diye ekledi.

Calia'nın yanakları kızardı. "Evet,  z r dilerim. Hâlâ her şeyi öğrenmekte olduğunu unutuyorum Finley. Ve..."

Sonunda yemyeşil bitkilerle çevrili büyük bir verandaya açılan geniş çift kapıya yaklaştığımızda gözlerini kaçırdı.  alırların üzerinde ve yerde her türden  i ek yetişiyor, sıcak güneşin altında güzel kokularını yayıyorlardı. Dünkü üniformalarını giymiş, beyaz eldivenli ve uzun, dalgalı saçları olan personel, biz geçerken kapıları tuttu.

"Evet," diye mırıldandı, şimdi geniş bir bahçenin içinden geçen ekili bir patıkaya doğru bakıyordu. "Evet."

Kral hem yurtdışında hem de arka bahçesinde neler olup bittiğini bilmek ister."

"Yani bana söyleyeceğin her şeyi ona da söyleyecek misin?"

Arleth boğazını temizledi. Onun katı kurallarına uygun davranmıyordum. Ama kahretsin, bilmek istiyordum. Calia'yı seviyordum. Bütün bunların nasıl işlediğini anlamam gerekiyordu. Arkadaş olup olamayacağımızı bilmem gerekiyordu. Olursak ona nasıl güvenebileceğimi.

Yürürken Calia bir an beni inceledi. Bakışları arkamızdaki Arleth'e kaydı ve sonra geri dönerek yoğunlaştı. Bir dinleyici kitlesiyle cevap vermek istemiyordu.

"Meşgul bir adam," dedi Arleth, sesi aynı anda hem sıkılmış hem de rahatlamış geliyordu. "Tüm kraliyet mensupları öyledir. İşlerini yapabilmeleri için sadece gerekli bilgilere ihtiyaçları vardır."

"Çok doğru, Arleth," dedi Calia ellerini arkasında kavuşturarak.

"Eris bir periyle karşı karşıya olmadığı konusunda uyarıldı mı?" Arleth sordu. "Alfa ejderhaların, hatta dişilerin bile tatsızlık çıkarmaktan çekinmediğinden bahseden oldu mu? Anladığım kadarıyla oğlum buradayken çok iyi davranmış. Elbette Finley de öyle olacak ama Eris'in ejderhalar hakkında gerçekte bildiğinden daha fazlasını bildiğini düşünmesinden endişe ediyorum."

Bu şimdiye kadar duyduğum en nazik, görünüşte zararsız tehditti. Ve bana Eris'i uygun gördüğüm şekilde idare etmem için izin vermeye benziyordu. Umarım zahmet etmeme gerek kalmazdı. Nyfain'i yara bere içinde ve bununla gurur duyarken tekrar gördükten sonra, kadın onun rahatça ya da başka bir şekilde başa çıkabileceğinden çok daha fazlası olacağını biliyor olmalı. Bahse girerim bir kez bile öfkeyle sevişmemişlerdir. Ne kadar sıkıcı.

"Uyarılmadı, hayır." Calia gözlerini biraz kıstı. "Tepkisini ölçmek için konuyu önce Finley'e açabileceğimi düşündüm. Bunu kesinlikle ona iletebilirim."

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum, sence de öyle değil mi Finley?" Arleth söyledi. "Eminim eski bir tanıdığı tekrar görmek şok edici olmuştur, özellikle de o hayatına devam etmişken. Ağıt yakabilir

Onun getirebileceği statüyü kaybetme talihsizliği ve başka bir kadının bu statüyü kazanmasına duyduğu öfke. Ama çok geçmeden bir ejderhanın onun için asla iyi bir eş olmadığını anlayacak ve yerini hatırlayacaktır. Sizce de öyle değil mi?"

"Evet, elbette," dedi Calia. "Bundan hiç şüphem yok."

Başka bir deyişle: Karışmayın. Bırak Finley halletsin. Tabii ben deli ve şiddet yanlısıydım ve olay çıkarmaya meyilliydim. Mahkemelerde işlerin böyle gitmemesi gerekiyordu, Arleth beni eğitirken bu konuda çok netti.

Dönüp ona baktım, gözlerimde bariz bir soru vardı.

"Finley, şuna bak." Arleth kolumdan tutup beni yana çekti ve hiçbir şeyi işaret etmedi.

Calia yavaşlamadan önce bir süre daha yürümeye devam etti ve sabırla bizi bekledi. Arleth'in ne gördüğünü sormadı. Belli ki eşimin annesine bana koçluk yapması için bir şans veriyordu.

Arleth başka bir şeyi işaret ederken, "Mahkemedeki kıskançlık kavgalarıyla başa çıkmam için bana öğrettiğin yöntem burada geçerli değil gibi görünüyor," diye fısıldadım.

Delaney de bakıyormuş gibi yaparak yaklaştı.

"Finley'nin bu işi kendi yöntemleriyle halletmesine izin vermek bir risk," diye mırıldandı Delaney. "Sadece herkesin muhtemelen ne kadar şaşıracağı için değil, bebek yüzünden de."

Arleth, "Bu durumda bebek söz konusu değil," diye cevap verdi. "Eris... bir bahçıvan."

"Ben bahçıvanım," dedim.

Delaney alay etti. "Bahçe işlerinde iyisin ama bahçıvan değilsin. Sen bir alfa ejderhasın."

"Evet, aynen öyle," dedi Arleth. "Finley, bu bizim sarayımızdan biriyle uğraşmaya benzemez. Perilerin çoğu, özellikle vahşi olmaları için eğitilmedikleri sürece, daha yumuşak insanlardır. Bu sıradan bir saray meselesi de değil. Nyfain onu tanıdığı anda bu kadının çeyizi yoktu. Belli ki hâlâ yok, bu yüzden evlenmemiş ve asla evlenmeyecek.

yükselecek. Babasından kalan bir statü mirası var, hepsi bu. Onunla birlikte ölecek. Onun için berbat bir maçı, seviyesinin çok altındaydı ama çaresizdi. O da bundan faydalandı."

Başımı salladım çünkü Arleth'in bana bu sarayda evli olmayanlara kötü gözle bakıldığını öğrettiğini hatırlıyordum. Bu, ya evlilik dışı çocuk sahibi olacakları anlamına geliyordu ki bu da toplumlarının hoş karşılamadığı bir şeydi ya da hiç çocuk sahibi olmayacaklardı ki bu da saray için iyi bir şey değildi. İyi bir soyun devam ettirilmesi beklenirdi.

Eris bu noktada çocuk doğurma yaşının sonuna yaklaşıyor olmalıydı. Üretmediği için saraydan atılmayacaktı, ancak pozisyonu daha güçlü birinin yükselişiyle tehlikeye girebilirdi.

"Yani... ona ejderhaların hamile kalmakta zorlandığından bahseden oldu mu?" Ben sordum. "Yoksa daha mı kolay-"

Dişlerimi sıktım, bu düşünceyi bitiremedim.

"Yaptığından şüpheliyim," dedi Arleth. "Dediğim gibi çaresizdi. Onu dışarı çıkması için zorluyordum ve pek çok insan deli bir kralın mülteci ejderha prensini almaya istekli olmazdı. Yine de Syflora büyüüne sahipti ve onlar da bu kanı istiyorlardı."

Delaney dilini şaklattı ve başını salladı. "Üremesi için sürekli baskı altında tutulurdu ama bir ateşi, hatta aşkı bile olmazdı, boşuna olurdu. Sefil olurdu."

"Kralla olduğundan daha az sefil," dedi Arleth yumuşak bir sesle.

"Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Öfkem şakağımda zonklarken söyledim. Ejderhamın, bize bir şeyler olmasından endişelenmeye başlayan Nyfain'in ejderhasını yatıştırmaya çalıştığını hissettim.

"Özür dilerim," dedi Arleth. "Her neyse, bu bir erkekle ilgili bir tartışma. Eğer Eris harekete geçerse, bu mantıksız olur-"

Delaney bana "Mahkeme politikalarıyla ilgili olarak," dedi.

"Doğru, evet." Arleth başını salladı. "Ayrıca, onun orta halli bir statüsü var ve senin statün bir kralinkine eşit. Bu krallıktaki hiçbir kadın bu kadar güçlü değil. Muhtemelen senin konumundan şüphe ediyorlar. En azından şu anda. Bu yüzden Eris'e bir örnek olmalısın. Bir kraliçeyle sırası gelmeden konuşmamalı, bir numara ve eğer seninle sırası gelmeden konuşursa, o zaman bunu halletmelisin... nasıl yaparsan yap."

"Renkli bir şekilde," dedi Delaney.

"Biri krala ya da unvanına saygısızlık ettiğinde," dedi Arleth, "acımasızca tepki verir. Sert bir şekilde. Geleneksel olarak kraliçe böyle yapmazdı. Suçluyu çok daha incelikli bir şekilde cezalandırırdı. Sen de bir kral gibisin, unuttun mu? Rolünü oynamalısın. Mesajını iletmelisin."

"Tamam..." Başımı eğdim, çalının üzerindeki mumsu yeşil bir yaprağa baktım. "Burada iki farklı şey duyuyorum. Hem normalde nasıl başa çıkıyorsam öyle başa çıkmamı söylüyorsun... hem de bir kralın yapacağı gibi acımasızca başa çıkmamı söylüyorsun."

Delaney ve Arleth dudaklarında gülümsemelerle birbirlerine baktılar.

"Kaçırdığım bir şaka mı var?" diye sordum. "Evet. Sen," dedi Delaney.

Kaşlarımı çatmıştım.

"Normalde nasıl davranıyorsan öyle davran Finley," dedi Arleth. "Ne olursa olsun, üstesinden gel. Demek istediğimiz şu ki, şifa çadırlarında ya da bahçelerde olmadığın biri gibi davranmaya çalışmamalısın. Kendin ol."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "Bu harika. Bu beklemediğim küçük bir ikramdı. Çok da önemli değil. Eris fikri beni gerçek kişiden daha çok tetikliyor. Onun hoşnutsuzluğundan bir şey çıkacağından şüpheliyim."

Calia'ya döndük ve gecikme için özür diledim.

"Tam şurada çok ilginç bir çalı var," dedim ona. "Doğal olarak onu her açıdan incelememiz gerekiyordu."

"Evet," dedi. "İşte başlıyoruz."

Yol ayrımından sağa döndü ve iki kişinin geçebileceği genişlikte, güzelce işlenmiş başka bir patikaya saptı. Yürümeye devam ettikçe, her iki taraftaki uzun çalılar azaldı ve yol büyük bir bahçeye açıldı.

"Oh...vay canına."

Çadır demişlerdi ama her biri küçük bir bina büyüklüğünde olan bu çadırlı canavarları hayal etmemiştim. Kapaklar kısmen açıktı, böylece ikisinin sera olduğu ve dışarıya açık olduğu, diğer ikisinin ise birkaç iş istasyonunu barındırdığı ortaya çıktı.

Etraflarında geniş bir bahçe vardı, düz ve düzenli bitki ve ot sıraları ve garip görünümlü meyveler taşıyan birkaç küçük ağaç. Her alanın üzerinde ne olduğunu belirten küçük işaretler vardı.

İşçiler çeşitli sıraların arasında eğilmiş, budama yapıyor, topluyor, ekiyor ya da bakım yapıyorlardı. Beyaz güneş şapkaları tenlerini sıcak ışıklardan koruyor ve önlükleri önlerinden sarkıyordu.

"Bu gerçekten bir şey, değil mi?" Arleth yaklaşarak şöyle dedi. Sevecen bir gülümsemesi vardı. "Burada çalışmayı çok seveceksin. Muhtemelen daha önce deneyimlediğin hiçbir şeye benzemiyor." Calia'ya döndü. "İzin verir misiniz?"

"Elbette." Calia ona devam etmesini işaret etti. "Eminim geçmişte ziyaret ettiğiniz zamanlardan bir ya da iki kişiyi tanıyorsunuzdur."

Arleth ve Delaney önden yürüdüler, bahçenin başlangıcında ayrıldılar ve bahçede dolambaçlı yollardan ilerlemeye başladılar.

Muhafıza doğru döndüm ve bir parmağımı kaldırdım. "Sadece bitkilere dikkat edersen beni takip edebilirsin. Hiçbirini ezmeyin ya da fırçalamayın bile. Onlar narindir. Onlara herhangi bir şekilde saygısızlık ettiğini görürsem seni dışarı atarım, anladın mı? Bu bitkiler yaşamla ölüm arasındaki farkı yaratabilir. Saygıyı hak ediyorlar."

Weston bakışlarını ayaklarıma indirerek, "Evet, alfa," dedi. Resmi davranıyordu, benim adımı kullanmıyordu. O da kullanmadı.

Nyfain ve benim için de kraliyet unvanları yoktu, bunun yerine bize sürüymüşüz gibi davrandılar. Pek çok ejderha asilzadesi muhtemelen bundan nefret ederdi ama ikimizin de zerre kadar umurunda değildi.

"Tamara," dedim, dönerek, "Sanırım talimatı biliyorsun."

"Evet, **l e y d i m**. Protokol konusunda oldukça bilgiliyim.

diğer krallıkların operasyonları."

Calia bizi çalışma çadırı canavarlarından birine doğru götürürken, "Operasyonlar, doğru," diye mırıldandım. Bu üretimden elde edilen malları kalenin ve krallığın parasal yararı için kullandıklarını neredeyse unutmuştum.

"Bütün günü istediğin gibi çalışman için ayarladım," dedi Calia. "Bu kralın bana özel bir iyiliği idi. Değerinizi kanıtlarsanız, tekrar davet edileceğinizi neredeyse garanti edebilirim. Bana söylendiğine göre Arleth ve nedimleri burada her zaman hoş karşılanırmış."

"Peki bu prodüksiyonda sihir yok mu?" Geniş bahçelerin kenarında durup ellerimi kalçalarımaya dayayarak sordum. Henüz iş istasyonuna gitmek istemiyordum. Doğanın sunduklarını incelemek istiyordum.

Calia bana sinsi bir gülümseme verdi ve sonra güldü. "Adamlarımdan hiçbirini duyamayacağına ve senin idarecin de burada olmadığına göre..." Gözleri bana parlıyordu. "Açık sözlü olacağım, değil mi?"

"Lütfen."

"Konuklarımızın kalenin daha sağlam büyü operasyonlarını incelemelerinin yasak olduğunun size söylendiğini biliyorum. Ayrıca size, evet, bu özel operasyonlarda kullanılan bazı sihirler var ve bunlar açıklanmayacak denildiğini de biliyorum. O zaman sormanızın asıl amacı neydi? Ben bitkileri sizin gibi anlamıyorum."

Gülümsememi gizlemek için yüzümü başka tarafa çevirdim. "Kelimelerimle nasıl zekice davranacağımı bilmiyorum. Umarım bu beni kıcımdan ısırmaz. Dürüst olmamı ister misin?"

Gülümsemesi kaybolmuştu ama başını salladı. "Evet, çok isterim."

"Bu iksirlerden bazılarını incelemek istiyorum, büyü kullanan iksirleri, onlar gibi bir şey tasarlayıp tasarlayamayacağımı görmek için."

"Evet, böyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm." Arkamızda bekleyen insanlarıma baktı. "Hadi biraz yürüelim, olur mu?"

İçimi kemiren tedirginlikle, kulak misafiri olabilecek herkesten uzak durmaya çalışarak onu bitki sıralarının arasına kadar takip ettim.

"Dinle Finley," dedi yavaşlayarak, sesi alçak bir mırıltıya dönüşmüştü. "Halkıma karşı bir görevim var. Senin de öyle. Zamanla bunun üstesinden gelmeyi öğreneceksin. O zamana kadar, lütfen seni desteklediğimi bil. Seninle ve senin ailenle birlikte olma arzum sadece halkıma ve aileme verdiği hizmetin karşılığını ödemekle ilgili değil. Bu sadece sizinle aynı hizaya gelmek isteyip istemediğimizi görmek için krallığınızı izlemekle de ilgili değil. Arkadaşlığınızdaki gerçekten keyif alıyorum. Dessia Hadriel'e bağlandı. Uzun zamandır kimsenin yanında rahat hissetmediği bir şekilde onun yanında rahat hissediyor. Bir gün arkadaş olmasak bile dost olabileceğimizi umuyorum. Çok az arkadaşım var. Yine de tüm bunların biraz zaman alabileceğini biliyorum."

"Arleth'in incelik hakkındaki sinir bozucu derslerini öğrenene kadar bana karşı açık sözlü olursan düşündüğün kadar uzun sürmez."

Güldü. "Evet, tabii ki. Peki o zaman. Sana şunu söyleyeceğim ve bir arkadaşımı desteklemek için görevimi ne kadar esnetmeye hazır olduğumu göreceksin." Eğildi ve tanımadığım bir bitkiden küçük sarı bir çiçek kopardı. "Sana çadırın arka tarafında bir çalışma alanı ayarladım. Bazıları bunun hafif olduğunu düşünebilir ama bu durumun faydaları var. En önemlisi de, iki masa ötede köşede asık suratlı, hırıltılı dişli bir kadınla aranızdaki istasyonlarda kimse çalışmayacak. Onun çalışma alışkanlıklarını ve özel becerilerini fark edebilirsiniz. Ayrıca, eğer birisi onun istediği bilgiye sahipse, istemeye istemeye bu bilgiyi takas edeceğini de görebilirsiniz. Çoğu zaman gerçekten söylememesi gereken şeyleri söyleyecektir."

"Önden derken neyi kastettiğimi tam olarak anladığınızı sanmıyorum ama sanırım ne demek istediğinizi anladım."

Biz yolumuza devam ederken o güldü. "Büyülü olan o."

"Evet, anladım."

"Bunu size söylediğim ortaya çıkarsa başım büyük derde girer."

Kalbim biraz yumuşamıştı. Nyfain kısmen de olsa güvenebilmek için çoğu zaman birbirimizin sırlarını saklamamız gerektiğini söylemişti. Bana bir zeytin dalı uzatıyordu. Arkadaş olmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor ve benim onun için doğru olanı yapacağıma güveniyordu.

"Teşekkürler," dedim usulca. "Umarım bir gün tüm bunlara alışırım ve çok daha az garip olurum. Bu arada, idarecim olmadan politikada berbat olduğumu bilmenizde bir sakınca yok."

"Garipliği severim ve politikadan nefret ederim. Her şeyin sıkı çalışma ve birlikle ilgili olduğu sizin sarayınızı tercih ederim. Daha samimi hissettiriyor. Ama..." Omuz silkti ve etrafına bakındı. "Ben prestijli bir sarayda değerli bir rolü olan bir periyim. Her şey daha kötü olabilirdi."

Kıkırdadım. "Ben bir sarayda nasıl çalışılacağı konusunda hiçbir fikri olmayan ve bunu denemeye de hiç hevesi olmayan sıradan bir kraliçeyim. Her şeyin daha kötü olabileceğini biliyorum."

Öfkelendi. "Şimdi de kendin için üzülüyorsun." Gözlerini devirdi. "Her neyse, iyi şanslar. Ve lütfen, Hadriel nerede? Kız kardeşim onu kalenin etrafında takip etmeye gitti. Şimdiye kadar buraya geleceğini düşünmüştüm, yoksa ona izin vermezdim."

"Neden?"

İfadesine bir gölge düştü ama hemen geçti. "Yaramazlık yapmak gibi bir huyu var."

"Ve Hadriel'in onu bundan kurtaracağını mı düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Hayır. Sadece Vemar Hadriel'le birlikteydi ve **ikisine** de bir şey olmasına izin vermeyecektir. Daha kötüler de var.

ejderha korumasından daha önemli şeyler."

"Anladım." Başımı salladım ve geldiğimiz yoldan geriye baktım. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Şimdiye kadar burada olması gerekiyordu ama zikzak çizerek daha ilginç şeyler görebilecekken genellikle düz bir çizgide gitmez. Ayrıca devasa kalenizde kaybolmuş da olabilir."

Gözleri keskin bir bakışa büründü. "Evet, bu doğru. Ben gidip onları acele ettireyim."

Gerçekten kız kardeşi için mi endişelendiğinden yoksa şatoda dolaşan bilinen bir bok bozucu olduğundan mı emin değildim. Gözlerindeki bakış olmasa, ikincisini tahmin ederdim. Bunu Hadriel'e sormam gerekecekti.

O zamana kadar, yine de, bu bitkilerin içine kazmak için gidiyordu, ve ben kesinlikle gerçek büyü yapabilirdi o peri casusluk niyetinde. Eğer bir şekilde iksir yapabilseydim, Wyvern gerçekten yuvarlanıyor olurdu.

OTUZ YEDİ

Arleth

İKİNCİ CALIA GİTTİ, Dee ve ben Finley'le buluştuk ve bahçelerde ona gölge ettik. Daha önceki ziyaretlerimizde bu bitkilerin birçoğuyla çalışmış, onları yerel halktan öğrenmiştik. Ancak paylaştıklarından daha fazla sır saklıyorlardı, özellikle de en kârlı lapa ve merhemleri yapmak için kullanılan bitkiler hakkında. Bunlar para getiren bitkilerdi.

Eskiden baskı yapmazdık. Ama o zamanlar Finley de yoktu.

Karşılığında çok az şey vererek ev sahiplerimizden bilgi sızdırdığına dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Ne de olsa bilgisi çoğunlukla ejderha olmayanların üzerinde çalışması zor bir bitki olan everlass bitkisi üzerineydi. Periler yıllarca bu bitkiye şaşırmışlardı. Nesillerdir. İşin püf noktasını bir türlü kavrayamamışlar, ona ejderhalar için mükemmel bir ot demişlerdi.

Finley onlara kullanamayacakları bilgiler verir, bir yandan da onları soyardı. O mükemmel bir hırsızdı.

"Vay canına!" Parlak mavi çiçekleri ve cılız yaprakları olan çiçekli bir bitkinin yanına çömeldi. "Hakkında her şeyi okudum

Bu!" Daha önce hiç duymadığım bir isim saydı. "Bu cilt için harikadır. Sivilceleri temizler ve kızarıklığı azaltır- Oh tanrıça, seni sinsi küçük şey." Bulunduğu sıranın üzerine çıktı ve yapraklı, açık yeşil bir çalının yanına çömeldi. "Şuna bir bakın! Bu nadir bulunur çünkü üzerinde çalışmak çok zordur. Burada sadece üç tane var." Gözlerini kıstı. "Çok yer sevdiklerini okuduğumu sanıyordum. Bu yeterli olmazdı. Ama o kitap eskiydi, yani kim bilir. Belki de bilgiler güncel değildir."

Bahçede ilerledi, önce kenar mahalleler boyunca ilerledi ve sonra daha içerilere doğru dokundu, düzeni fark etti. Periler inanılmaz derecede düzenliydi, benzer bitkileri benzerleriyle bir araya getiriyorlardı. Eğer bu cilde iyi geliyorsa, bu da muhtemelen iyi geliyordu. Benzer ama aynı değil. Ortadaki geniş alanda çok amaçlı bitkiler vardı, çeşitli şeyler için kullanılıyorlardı.

Finley, her gruptaki bitkilerin çoğunu tanıyordu. Ya o bitkiyle çalışmış ya da onun hakkında bir şeyler okumuştı. Bir bitkiyi tanımadığında yapraklarını inceliyor ve çiçeklerine hafifçe dokunuyordu. Hatta üzerlerine hangi tür böceklerin konduğunu ve muhtemelen nasıl tozlaştıklarını bile fark etti. Kadın bitkiler için yürüyen bir rehber gibiydi. Ben çok şey biliyordum ama onun bilgi yelpazesi inanılmazdı. Hem gençliğinde hem de bu geziye hazırlanırken burnu bir kitapta çok zaman geçirmişti ve bu belli oluyordu.

Çalışma çadırına doğru ilerlerken Finley soluk soluğa kaldı ve ilerlememi durdurmak için elini uzattı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Yolun aşağısındaki bir kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı.

İşte o zaman onu gördüm ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Duygularımı yüzüme yansıtmamaya özen gösterdim.

"Ne yapmışlar?" Finley dehşet içinde sordu.

"Ah, evet." Otuzlu yaşlarında, önlüğüne kir bulaşmış ve şapkası alnından biraz sarkmış güzel bir kadın yanımıza geldi. Korkunç durumdaki beş camgöbeği bitkisini barındıran bir arsaya bakarken gülümsedi. "Bunları Nyfain'den beri devam ettiriyoruz, affedersiniz." Yüz ifadesi utangaçlaştı. "Wyvern kralı en son buraya geldiğinden beri. Onun sayesinde büyüdüler elbette. Çünkü o bir ejderha. Bunu sen de biliyorsun. Onları devam ettirmeyi başardık." Süslendi.

Dee küçük bir sırıtışla bana sinsi bir bakış attı. O da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Hâlâ everlass'ı nasıl sağlıklı tutacaklarını bulamamışlardı. İyi yapraklar için Wyvern'e güvenmeleri gerekiyordu.

"Sen buna onları devam ettirmek mi diyorsun?" Finley bariz bir dehşet içinde yere baktı. "Onlar... Sen..."

"Bir sorun mu var?"

Arkama baktım ve neredeyse sevincimi belli edecektim.

Sade bir yüz, gürültülü kıyafetler, oğlum için yeterince iyi değil. Eris.

Onun iyi biri olduğunu düşünmüştü. Yumuşak huylu. İyi bir arkadaş.

Hepsi bir numaraydı. Anlaşmayı imzalamaya çalışıyordu. Onun dışındaki herkes için, kendi halkı da dahil, neredeyse dayanılmaz biriydi. Nyfain'in ve benim özgürlüğüm anlamına gelmeseydi, ittifakı birkaç kez feshederdim.

Dün gece Finley hakkında söylediği şeyleri duymuştum. Ne kadar kırılgan olduğu, taşınmak zorunda olduğu hakkında. Köklerinin ne kadar sıradan olduğu. Yaralı sırtının ne kadar iğrenç, hiç de kadınsı olmadığı ve pullarının ne kadar çirkin olduğu. Nyfain'i nasıl kaçırdığını, bunu yapmak için güzel yüzünü ve açık bacaklarını nasıl kullandığını.

Bütün bunları dinleyen herkese söylemişti. Tam bir aptal.

Tabii ki Finley bunların hiçbirini umursamazdı. Muhtemelen her şeye gülüp geçerdi. Bu sadece bir fikirdi.

Onu kızdıran Nyfain'i iddia eden biriydi, bu kadın değil. Finley'nin Nyfain'in eski niyetinde çok az değer gördüğü açıktı, benim gibi. Dee gibi. Tanrı aşkına, onun halkı da yle. Bir peri sarayında çeyiz olmasa bile soy için evlenecek pek çok kişi vardı. Yine de kadının katlanılabilir olması gerekirdi.

Ama Everlass'la uğraşınca Finley'nin birdenbire bir sorunu oldu. Büyük bir sorun.

Tanrıçaya şükürler olsun. Finley'nin Nyfain'in dengi olduğunu ejderha ölçekli bir şiddet gösterisi yaparak kanıtlaması gerekiyordu.

Finley sadece başını çevirdi, gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi ama bitkiler için duyduğu endişe bu parıltıyı yok etti.

"şaka mı yapıyorsun?" diye sordu Eris.

Eris'in kaşları düştü. "Bir sorun olup olmadığını sordum."

Finley bu kez bedenini çok yavaş, çok amaçlı bir şekilde çevirdi. Hava zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle atırdıyordu. Gle. Bakışları Eris'i yaktı.

"Burada ne iş yapıyorsunuz? Bahıvansın, değil mi?" Finley tehdit dolu bir ses tonuyla sordu.

Eris çenesini kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Baş bahçıvan, evet. Yetenek ve sıkı çalışmayla elde ettiğim bir iş."

Söylenmemiş: Görünüşüm ve açılmış bacaklarımla değil.

Dee'nin kaşları öfkeyle çatıldı.

"Beceri mi?" Finley biraz daha yaklaştı ve Eris'in tüm vücudu gerildi. "Tekrar sorayım. şaka mı yapıyorsun? Başka bir soru daha: kimi kandırıyorsun? Buralarda iksir yapan insanlar senin çalışmalarını kontrol ediyor mu, yoksa bu bitkilerin düşündükleri kadar yararlı olmadığını mı varsayıyorlar?"

Eris'in çenesi sıkıştı. "Sen bu konuda ne bilirsin ki? Sen sıradan birisin. Nişanlımın önünde gezinmeden önce herhangi bir kraliyet eğitimi almadın-"

Finley o kadar hızlı hareket etti ki, denesem bile onu durduramazdım. Diğer kadını yakaladı ve gözlerimin açılmasına neden olan bir güç gösterisiyle dönerek yukarı ve dışarı doğru fırlattı. Eris uçarken, Finley havaya fırladı ve aniden ejderhası ortaya çıktı, kanatlarını güçlü bir şekilde pompalayarak gökyüzüne yükseldi. Kıyafetleri lime lime arkasından yere düştü. Bordo pulları altın renginde parlıyordu, inanılmaz derecede güzeldi. Başını eğdi ve Eris'i havadan kaptı.

Yanımızdaki diğer peri kendi dilinde bir şeyler haykırdı, muhtemelen bir küfürdü.

"Belki de ona normalmiş gibi davranmasını söylememeliydik," dedi Dee kısıp bir sesle.

"Fark etmezdi. Nyfain hakkında o kadın tarafından yapılan bir iddiaya tepki vereceğini düşünmemiştim. Belli ki yanılmışım. Umalım da Finley'nin ısırtığı onu öldürmesin."

Dee dilini şaklattı. "Nyfain'in ustalaştığı türden bir kontrolü henüz öğrenmedi. Pek fazla kişi öğrenemedi. Hasar kontrolünü nasıl yapacağını düşünmeye başlasan iyi edersin."

Omuz silktim. "Bu basınçlı bir durum. Belki... bu bir fark yaratır..."

Eris çığlık atıp çırpındı, kollarını ve bacaklarını savurdu. Havaya yükseldiklerinde Finley'in ejderhası ağzını açtı.

"Eh, sorunu çözenin bir yolu da bu," diye mırıldandı Dee.

"Lanet olsun, ne kaçırdım ben?" Hadriel patikadan koşarak geldi. Pembe bir mokasen ayağından fırladı. Hannon, ağabeyi ve kız kardeşi peşlerinden koştu, hepsi de düşen periye bakıyordu.

En son Vemar çıktı, ellerini ceketinin küçük ceplerine sokmuştu, dudaklarında çılgın bir sırıtış vardı. Başını kaldırıp bakmadı ama mümkün olduğunda biraz sola saparak düşen perinin yolundan uzaklaştı.

Kollarını savuran ve bacaklarını tekmeleyen Eris öyle yüksek sesle çığlık attı ki sesi kısıldı. Finley

Güzel, kolay bir süzölüşle aşağı indi ve peri kadınıni tekrar ağzına aldı.

"Kan görüyor musun?" Hadriel bir ayağı çıplak halde bize doğru gelirken Dee sordu.

Ağır ağır nefes alıyordu. "Hannon ve ben bir saatliğine uzaktayız ve birden Finley'nin ejderhası perilerden biriyle yakalamaca mı oynuyor? Arleth, sevgilim, bu kesinlikle planımızda yoktu!"

"Neler oluyor?" Hannon, Finley'nin Eris'i tekrar yükseğe çıkarmasını izleyerek sordu.

"Eris, Nyfain'in nişanlısı olduğuna dair bir yorumda bulundu," dedim onlara, arkamdan alanda olup bitenleri şok içinde izleyen tüm perilere bakarak.

Finley çığlık atmaya devam eden Eris'i tekrar yere düşürdü. "Belli ki buraya tekrar davet edilmeyecek."

Hadriel

ellerini havaya kaldırdı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Bitkileri çalıştıramazsa ne halt edecek bu kadın?"

"Okumak mı?" Vemar nihayet bize ulaştığında Hannon önerdi. "Burada gerçekten güzel bir kütüphane var."

"Everlass'a ne oldu?" Dash solmakta olan bitkilere bakarken sordu.

"Görünüşe göre onlara pek iyi bakmamışlar." Hannon gökyüzüne bakmaya devam etti.

Finley tekrar aşağı süzölüşü ve Eris'i bir kez daha gökyüzünden kopardı. Bu sefer yukarı çıkmak yerine, son sürat alçaldı.

"Kaza yapmasa iyi olur," diye bağırdı Hadriel. "Finley, sakın kaza yapma! Bebeği böyle bir tehlikeye atarsan efendi kesinlikle çıldırır. Onun lanet deliğine kim ayak sokacak biliyor musun? Ben!"

Hannon ona, "Muhtemelen bu senaryonun yanlış yönüne odaklanıyorsun," dedi. "Bebek hakkında daha fazla endişelenmek isteyebilirsin, değil mi?"

"Hadi canım, o asla bebeğe zarar verecek bir şey yapmaz." Hadriel elini havada salladı. "O deli

sadece belli bir noktaya kadar. Ama efendi. Kahretsin, ona yine efendi diyorum. Lanet olası kral, o ve çocuğu söz konusu olduğunda mantıklı davranmıyor. Finley! Beni duyuyor musun-

Finley hızla eğildi, kanatları dışarı çıktı ve rüzgârı yakalayarak neredeyse onu durduracaktı. Başını eğdi ve Eris'i bıraktı. Kadın bir uzuv karmaşası içinde yere yuvarlandı. Finley ona doğru koşmadan önce geri çekildi, onu yerden kaldırdı ve yüz hizasında havaya kaldırdı.

"Bu bir uyarıdır," dedi Finley ve ateş çıplak teninde çatırdayarak canlandı. "Eğer bir daha onun üzerinde herhangi bir hak iddia edersen, geçmişte ya da şimdi, seni öldürürüm. Korkunç bir şekilde. Şimdi bu bahçeden defol git ki, ben de o her zamanki cam parçasını huzur içinde onarabileyim."

Arkasını dönmeden önce Eris'i fırlatıp attı. Alev azalmadan ve sönmeden önce tekrar titredi.

Eris'in ayağa kalkıp adalet isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Birilerinin bir şeyler yapmasını isteyecekti. Bunun yerine, orada öylece titreyerek yattı. Bahçedeki diğer insanlar da ona izin verdi.

Finley, "Hadriel, git Leala'yı bul ve ona yeni kıyafetlere ihtiyacım olduğunu söyle," dedi. "Biri Nyfain'e iyi olduğuma dair bir not göndersin." Ellerini kalçalarına dayadı ve everlasa baktı. "Hannon, bu arada gidip önlüğü olan birini bul, olur mu?"

"Elbette." Çocukları işaret etti. "Finley ve diğerleriyle burada kalın. Uzaklaşmak yok."

"Hannon," diye sızlandı Sable. "Burası tehlikeli değil. Herkes öyle diyor."

Cevap vermedi, sanki sayısız kez oraya gitmiş gibi çalışma çadırına doğru yöneldi. Kimse onu içeri girerken durdurmadı.

Hadriel ellerini uzatmış, Finley'e kocaman gözlerle bakıyordu. O fark etmedi. Bunun yerine diğerlerinin arasındaki neredeyse kalabalık bitkiyi işaret etti ve bana bir bakış attı.

O bitki tehlikeliydi ama nedenini açıklamak kalabalık bitki hakkındaki sırlarımızı açığa çıkaracaktı. Bu perilerin bilmesini istediğim bir şey değildi.

"Çek" dedim ona.

Uzandı ve onu kökünden çekip çıkardı. "Özür dilerim," dedi sessizce ve ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla Ciddi olduğu belliydi.

"Affedersiniz," dedi sivri dişli bir kadın öne doğru yürürken, yüzü biraz solgundu. Aslında hepsinin yüzü solgundu. Bu tür bir şiddet görmeye alışık olmadıkları belliydi. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Finley elindeki camgöbeği bitkisini kenara fırlattı ve tamamen çıplak olan ve bu konuda hiç utanmayan kadınla yüzleşti. O günler çoktan geçmişti.

"Eris eşime sahip çıkmaya çalıştı ve-"

"O konuda değil. Ne söylediğini duydum. Başına geleni hak etti. Hayır, ne yapıyorsun, o bitkiyi mi söküyorsun?"

Finley'e geniş bir alan bırakarak everlass arsasından birkaç adım ötede durdu.

Finley ona bir elini uzattı, öfkeyle yeniden titriyordu. "Bu iş şöyle olacak. Bu boktan everlass yamasını düzelteceğim. Sizler onu mahvettiniz. Şunlara bakın!" Derin bir nefes aldı. "Biz ayrılmadan önceki günlerde ve haftalarda daha fazlası ortaya çıkacak. Bu konuda size söz veriyorum. Nyfain'e bu süreçte yardım ettireceğim. Ejderhalar günün her saati onları ziyaret edecek. Aslında, daha fazla yer açmanız gerekecek." Komşu bitkileri işaret etti. "Bunlar sorunsuzca yeniden yerleştirilebilir. Bunlar öldürülebilir. Bu devasa bahçede aynı işi yapan yarım düzine bitkinin yanında işe yaramazlar. Bana hem toprakta hem de kişisel olarak biraz yer verin, ben de bu bitkilerin gelişmesini sağlayayım. Sonra size onları nasıl hasat edeceğinizi ve kurutacağınızı göstereceğim, böylece onlardan en iyi şekilde yararlanabilirsiniz."

Dee yüzünü buruşturdu ama sözünü tutmuştu. Artık geri alamazdık. Sadece bitkilere kendi başlarına bakamayacaklarını ummak zorundaydık. Böylesine değerli bir ticari metayı kaybetmek zor olurdu.

"Eğer bitkilerin gelişmesini sağlarsam," diye devam etti Finley, "senin için canla başla çalışacaklardır. Karşılığında ben de güzel, büyük bir iş istasyonu kullanmak isteyeceğim, böylece bu bahçede sadece hakkında bir şeyler okuduğum pek çok farklı bitkiyle çalışabileceğim. Olur mu? Bir takas. Adil bir takas." Onaylanmayı beklemedi. "Şimdi siktir git. Bu bitkilere yaptıklarına ve altın ejderhamı almaya çalışan o lanet olası ineğe çok kızgıyım. Zamanımı ve tanrı vergisi yeteneğimi boşa harcamak isteyen pislikler için havamda değilim. Dash, madem buradasın, yardım edebilirsin. Sable, Nyfain'in sana öğrettiği şarkıyı söylemeye başla. Bu zavallı şeyler biraz sevgi ve ilgiye açlar."

Ve böylece ailesi, birlikte çalıştıkları uzun yıllara atıfta bulunacak şekilde bir ekip olarak çalışarak hızla bitkilerin üzerine eğildi. Sable, kalbinizi eritecek ve sonra ruhunuzu çalacak bir melodiyle alanı doldururken, bitkileri okşayarak ve severek hızla budadılar.

Bahçenin dört bir yanından gelen perilerin gözleri Sable'ın sesiyle parlıyordu. Yaşı geldiğinde neredeyse kesin olarak gelişecekti. Finley, Sable'ın Syflora yeteneğine sahip olduğunu düşünmüyordu, çünkü şarkı söylemesi geçmişte bitkilerin gelişmesine yardımcı olmamıştı, ama bildiklerini kitaplardan öğrenmişti ve belki de o kitaplar yeteneğin bazen bir şekil değiştirenin ilk değişimine kadar ortaya çıkmadığından bahsetmemişti. Kimseyi umutlandırmak istemediğim için ben de bundan bahsetmemiştim. Perilerin bu şekilde tepki verdiğini görmek...

Belki de her şeye rağmen doğru olabilir.

BİR HANE DOLUSU saat daha bir anda geçti. Eris sonunda kalkıp yoluna devam etti ve korkusunu atlatmak için kendini şatoya geri götürdü. Kimse fark etmemiş gibiydi. Bütün gözler Finley'nin üzerindeydi. Vahşiliğiyle dikkatlerini çekmiş, everlass'a gösterdiği şefkatle kafalarını karıştırmış, ana kraliçeleriyle konuşmasıyla onları şoke etmiş ve sonra da bitkiler hakkındaki bilgisiyle, bildikleri ve sadece okuduklarıyla onları şaşırtmıştı.

Finley iblisin işgalinden bir elmas olarak çıkmıştı ve ben de onu parıldayan ve büyüleyen bir şekle sokmuştum. Yine de, onu bir savaşçı yapan niteliklerini korumuştum; istediği yere girip yerleşmek konusundaki inatçı yeteneği de buna dahildi.

Ona bir çalışma alanı tahsis edilmişti. Özür dilemeden üç tanesini aldı.

Herkes ona hareket etmesini söylemekten çok korkuyordu.

Sonra Dee ve benim yapacağını bildiğimiz şeyi yaptı: operasyonlarını tamamen açığa çıkardı.

Metodik bir şekilde bahçede ilerliyor, hakkında okuduğu ve denemek istediği bitkileri seçiyordu. Bitkiyi bilmiyorsa, bir perinin kısa açıklamasını dinledikten sonra yorum yapmadan başını salladı ve bir örneği koleksiyon çantasına attı. Tıpkı benim zamanımda olduğu gibi, kimsenin açıklamadığı bazı bitkiler vardı. Kendilerine sakladıkları özellikler.

Çadırların arasında dolaşüyor, hepsinin kurutulmuş bitki ve ot depolarını kontrol ediyor ve saksılarına bakıyordu. Bakışları o kadar keskin ve zekiydi, varlığı o kadar otoriterdi ki insanlar konuşuyordu. Kendilerine engel olamıyorlarmış gibi görünüyordu. O bir soru soruyor, onlar da daha önceki ziyaretlerimde hiç yapmadıkları şekilde açık ve dürüstçe cevap veriyorlardı.

Sadece bir kişi sorularına cevap vermeyi reddetti. Sadece bir tanesi onun varlığından etkilenmemiş görünüyordu. O da

burnu havada bir kadındı. Finley'i bırakıp gitmişti ama konu işine geldiğinde kapalı bir kitap gibiydi.

Bu Finley'i rahatsız etmiyor gibiydi. İstedliğini elde edemediğinde, işe koyulurdu. En iyi yaptığı şeyi yaptı, deneyler yaptı.

Gizemli bitkilerin ne işe yaradığını anlaması hiç zamanını almadı. Ne de olsa benzer benzerle ekilirdi. Yaprakları şatodaki dükkânlarından getirerek, onları her zamanki sınıf kreasyonlarının içine katladı. Çok geçmeden bütün çadırı gözden geçirdi. Görerek, koklayarak ve en önemlisi hissederek yaratıyordu.

Yine çalışma çadırında tur atarken, çeşitli istasyonlarda durup "Bunu kullanmak yerine bunu kullanmayı denediniz mi?" diye soruyordu. Sonra da bunun neden işe yarayabileceğini düşündüğüne dair bir açıklamaya girişirdi. Diğer seçenekleri tartışmaya hazır bir şekilde karşı çıkılmasını bekler, periyi her zaman yeni bir şey denemeye hazır bırakırdı. Zararı olmazdı, değil mi? Kayıp neydi? "O bitki bunun etkisini yok ediyor. Kendini beceriyorsun. Ben olsam kullanırdım-"

Tam bir kasırgaydı, tamamen kendi elementindeydi. Güzelliği daha da ışıltılıydı çünkü sevdiği şeyle, bitkilerle uğraşmakla meşguldü. Nyfain ve Sable bitkileri şarkı söyleyerek sağlığına kavuşturabilirdi ama Finley onlara şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha iyi bakabilirdi. Onları ancak ilahi olarak tanımlanabilecek bir şekilde anlayabiliyordu. Bunu izlemek inanılmazdı, hatta daha da inanılmazdı çünkü kendisine yabancı olması gereken bir yerdeydi ve bu bitkilerin birçoğuyla ilk kez tanışıyordu.

Dee ve ben de onlara katıldık, yardım ettik, önerilerde bulunduk ve peri iş istasyonlarının çoğunu devraldık. Hoş karşılandığımızdan değil, varlığımıza alışmış olmalarından kaynaklanıyordu. Onlar gibi biz de öyleydik. Artık orada çalışıyorduk, bu kadar basit. Finley bize zorla bir yer vermişti ve onlar da bunu yadırgamadılar.

Böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Perilerin yabancılara karşı bu kadar açık olduğunu hiç duymamıştım. Hiç duymadım.

Ayrıldığımızda, istasyonlarımız kaldığımız süre boyunca bizim ilan edilmişti ve gelecek ziyaretlerimizde bizim için açık bırakılacağı söylendi.

"Eğer yaşamamış olsaydım, inanmazdım," diye fısıldadı Dee, yorgun ama heyecanlı bir şekilde şatoya geri dönerken. Akşam yemeği için hazırlanma vakti gelmişti. Konuşabilmek için Finley'den biraz uzaklaştık. "Ben olsam inanmazdım."

"Biliyorum. Finley'nin sinsice içeri gireceğini biliyordum ama bu..."

"Bunu seviyor. Tüm bunları seviyor. Bu onun çağrısı. Tıpkı bizim gibi onda da bunu gördüler."

"Evet, doğru."

"Wyvern'e çok para kazandıracak." Dee dişlerini emdi. "Tek yapmamız gereken şu peri bitkilerinden bazılarını gölge pazarına nasıl getireceğimizi bulmak."

"Sadece birkaç krallık gölge pazarlara izin veriyor ve hepsi de daha az prestijli. Oğlumun, annesinin şüpheli anlaşmaları için onları ziyaret etmek isteyeceğinden şüpheliyim. Bu talebi nasıl yapacağımız konusunda akıllıca davranmamız gerekecek."

Sable ve Dash'in çalıların arasına girip çıkarak kovalamaca oynamalarını gülümseyerek izledim. Hannon Finley'nin yanında yürüyor, onun heyecanla yeni bitkiler hakkında konuşmasını dinliyordu.

Hannon elbette ailesiyle birlikte olmak istediği için hep orada kalmıştı. Boş boş durup çocuklara göz kulak oldu ya da Finley'le birlikte cadırları dolaşarak ona aslında ses çıkarmayan bir ses tahtası verdi. Özel yeteneğini everlass ile paylaşmadığımızdan beri hiçbir amacı yoktu. Dash gibi bitkilere yardım edemiyor, toplamak için sağa sola koşturamıyor ve Sable gibi şarkı söyleyemiyordu. Hadriel gibi komik hikayeler ve şakalar anlatıp insanlara mola verdiklerinde yapacak bir şeyler vermedi ya da Hadriel'i çoğu insanın gülmekten yerlere yattığı, gözlerinden yaşlar aktığı bir şekilde oynayan Vemar gibi karizmatik anekdotlar sunmadı. Ve belki de

Bu kadar sakin ve kendinden emin olmasaydı, ya da belki daha az geniş ve yakışıklı olsaydı, ya da daha az... bir insanı içine çeken ve sonsuza kadar kalmak istemesine neden olan her neyse, göze çarpabilirdi. Bu haliyle, ortama uyum sağlamıştı. Finley'nin peri bahçesinde çizdiği güzel tablonun bir parçasıydı ve eve dönüp hemen aynı türden bir çalışma alanı yaratacağını ve içine aile duygusunu enjekte edeceğini adım gibi biliyordum.

Onun istikrarlı liderliği altında, dünyadaki en iyi bitki işleme operasyonuna sahip olacağız.

Eve döndükten sonra da en iyi kütüphaneye sahip olmaya devam edecektik. Periler bu konuda kendilerini geliştirmişlerdi. Kütüphaneyi genişletmek ve daha fazla cilt toplamak için on altı yılları vardı.

Kütüphanem söz konusu olduğunda geride bırakılmaktan nefret ederdim.

Bitkiler ve kitaplar, krallığımızın her şeyden önce parlayacağı yerlerdi.

İlk gün harika bir başlangıç yapmıştı. Beklediğim her şeyden daha iyiydi.

Akşam yemeği de iyi başladı. Kral Starvos zindanlarda tutulan çeşitli kişileri dinlemek istiyordu.

Neyin peşinde olduğunu anladım - iblis kralla karşı nasıl bir davamız olduğunu görmek istiyordu. Calia onun sarayında çok fazla güce sahip olsa da, aslında bir casustu. Dolion'a karşı olan şikâyetini iblis kralın savuşturması kolay olacaktı. Ne de olsa dünyanın dört bir yanındaki zindanlara girip çıkıyordu. Ona güvenilemezdi.

Bir de Nyfain vardı. Babası iblis kralla pazarlık etmişti. Elbette, Dolion krallığa iğrenç davranmış ve değerli ve liyakatli bir yaratığın alabileceğinden çok daha fazlasını almıştı ama... onlar iblislerdi. Yaptıkları şey buydu. Bu yüzden hiçbir saygın parti onlarla uğraşmazdı. Finley, kesinlikle bir mücevher olsa da, Nyfain'i kurtarmak için zindana girmenin yolunu bulmuştu. Bu olabilir

onun da meşru bir şikayeti olmadığını iddia etti. Kendini bu duruma soktuğunu.

Bu yüzden Starvos'un ikilemi vardı, ama bu ikilem kısa süre içinde ortadan kalktı.

Micah güçlü, kuvvetli, terbiyeli, eğitimli ve çekiciydi. Yetenekli bir ejderhanın parlak bir örneğiydi. Hikayesini paylaşarak etkili bir şekilde konuştu ve Weston daha sonra krala hitap etti. Bir alfa kurdunun timsali olan Weston, yine de kralla saygı ve hatta itaatkârlıkla konuştu, tavırları kusursuzdu. Aile konusuna odaklanarak Kızıl Lupin sarayını neden terk ettiğine dair hikâyesini paylaştı ve zindanlarda geçirdiği zamandan bahsetti.

Kocamın anlaşmasında hapsedilmeleri yer almayan Tamara ve muhafızı, kralla ve sarayın diğer üyeleriyle nasıl konuşacaklarını çok iyi biliyorlardı. Ne de olsa çok pratik yapmışlardı. Weston'ın kurtları da onları örnek alıyor, sorulara cevap verirken saygılı davranıyor ve kendileriyle konuşulmadığı sürece yüksek mevkidekilerle konuşmuyorlardı.

Hadriel ve Vemar neredeyse hiç konuşmuyorlardı, en iyi davranışları Hadriel'i muhtemelen öldürmüştü ve Leala da davet edilmemişti. Görünüşe göre Starvos'un merakının da bir sınırı vardı ve bir hanımefendinin hizmetçisi bunun ötesindeydi.

Her şey çok iyi gidiyordu. Egosunun okşanmasından başka bir şeyden hoşlanmayan Starvos'a yakın oturacak kadar şanslıydım. Bu benim en iyi olduğum alandı ve onun melodisiyle kusursuz bir şekilde dans ettim. Grup olarak bunu kusursuz bir şekilde başaracağımızı düşünmüştüm. Nyfain ve Finley'in grubu olarak.

Ve sonra, yemeğin yarısında, her şey değişti.

OTUZ SEKİZ

Finley

"UGH." Calia eli boş kristal kadehinin üzerinde etrafına bakındı. Dibine kırmızı bir halka yerleşmişti. Çalışanlar yemek yiyenlerin arkasında yürüyor, tabakları ve bardakları kontrol ediyor, ikinci kez ya da yeniden doldurmak isteyen olup olmadığına bakıyorlardı. Muhteşem bir yemeğin ana yemeğindeydik. Bir peri aşçıya ihtiyacımız olduğundan üç kez bahsetmiştim. Mevcut aşçımız iyiydi ama... yani... bazı şeyler "iyi "nin ötesine geçiyordu ve bu yemek de onlardan biriydi.

"Gerçekten mi?" Calia kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuş bir halde nefesinin altından konuştu. Öfkeyle bana baktı. "İçkilerimi doldurmakta hep çok yavaş davranıyorlar. Kral körkütük sarhoşken işimi yapamayacağımı düşünüyor. Haklı da, ama bazen sadece gevšemem gerekiyor."

Nyfain yanımda, benim oturmam gereken yerde durarak gülümsedi. Masanın başındaki şeref yerinin yanında.

Odaya kalabalığın en önünde, Kral Starvos ve Kraliçe Ayre'nin hemen arkasında girmiştik. Kral ve kraliçeye büyük salonun diğer ucuna kadar eşlik edilmişti.

Kraliçe koltuğunun yanında önce kralın oturmasını bekledi. Kral oturduktan sonra kraliçe de yerine oturdu.

Aynı senaryonun Nyfain ve benim için de geçerli olması gerekiyordu. Ancak masanın diğer ucuna ulaştığımızda Nyfain beni baş koltuğa doğru çekti. Sandalyeyi onun için itmeye hazır olan personel, oturma düzenindeki ani değişiklik karşısında tereddüt etti. Ta ki Nyfain ona dik dik bakana kadar. Görevli küçük bir sıçrayışla aniden harekete geçti, beni yerime oturttu ve peçetemi kucağıma özenle yerleştirdi.

Nyfain daha sonra benim için ayrılan koltuğa oturdu ve tüm bu olaydan sıkılmış bir playboy gibi yana doğru eğildi. Herkesin etrafımıza oturmasını beklerken elini masanın köşesine uzattı ve benimkini tuttu.

Bunu krallığımızda da yapmıştı, bana şeref yeri teklif etmişti. Yine de yabancı bir ülkede gelenekleri çiğnemesini beklemiyordum. Krallığımız için bir ilk olan kraliçesini eşit güçte ilan etmekle kalmayıp, ona en önemli yeri verdiğini göstermesi biraz riskli görünüyordu.

Yine de protesto etmekten daha iyisini biliyordum. Bu, birleşik cephe imajımızı mahvederdi.

Starvos elbette dikkatini çekmişti, bakışları Nyfain ve benim aramda gidip geliyordu. Kraliçe de dikkat kesilmişti, yüzünde yavaşça yayılan bir gülümseme vardı. Ama ikisi de yorum yapmadı ve sonra herkes içeri doluştu. Yemekler masaya konuldu ve o an unutulmuş gibi görünüyordu.

"Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum," dedi Nyfain Calia'ya, balığın beyaz etini kaburga kemiklerinden özenle ayırmak için iki çatal kullanarak. "Wyvern kralı babam, yemek ne kadar uzun sürerse sürsün, herhangi bir akşam yemeğinde iki kadeh şarap ya da bal likörü içmeme izin verirdi. Daha fazla içmem için bana güvenmedi. Nedenini bilmiyorum çünkü fazla alkolle ne onu ne de kendimi utandırırdım ama..." Omuz silkti. "Sana iyi davranmanı tavsiye ederim."

Onunla birlikteyken mutfaktan bir şişe alın, birkaç yakın arkadaşınızla bahçeye ya da odanıza çıkın ve gönlünüzce için."

"Bu harika olurdu... eğer hiç arkadaşım olsaydı." Çatalıyla balığının bir kısmını mızraklarken dudaklarını yana çekti.

"Ben senin arkadaşın değil miyim?" Dessia sordu.

"Hayır. Sen benim kız kardeşimsin ve ben çok içtiğimde sinirleniyorsun."

"Çünkü Kral Nyfain ve onun... son kralının aksine, ne zaman çok içtiğinizi gördüm. Kendinizi tuvalette boğmanızı engellemek çok zor."

Calia gözlerini devirdi. "Abartıyorsun." Bana doğru eğildi, menekşe rengi gözleri yemek salonunun alçak ışıklandırmasıyla örtülmüştü. "O içki içmez. Aşırı düşkünlüğün alarm sebebi olduğunu düşünüyor."

Arleth'in bana öğrettiği gibi balığımla zarıfçe uğraşırken güldüm. "İstersen benimkini de içebilirsin." Önümde denenmeden duran şarap kadehini işaret ettim. "Malum sebeplerden dolayı içmeyeceğim."

"Burada o kadar açık değil." Calia tekrar arkasına baktı ve elinde şarap sürahiyle bir çalışanı gördü. Gözlerini ona dikti ama adam yerinden kıpırdamadı. "Bizim kültürümüz hamile bir kadına şarabı yasaklamaz, sadece sınırlar. Eminim yemekle birlikte bir kadeh içeceğinizi düşünerek size vermişlerdir."

Nyfain gerilmedi ya da bana doğru bir bakış bile atmadı ama hem ondan hem de ejderhalarımızdan tedirginlik yayılıyordu.

Güldüm. "Ejderhalar ve insanlar böyle bir şey için fazla zorlayıcılar. Savaşlarını seçmekle ilgili ne derler bilirsin. Küçük miktarlarda şarap, onların aşırı korumacılığının yaratacağı baş ağrısına değmez."

"Sadece büyük miktarlarda," dedi Calia gülerek. "Evet, anlıyorum. Kayınvalidenizden ya da eşinizden bahsetmiyorum bile... ebeveyn diyorsunuz sanırım. Muhtemelen o da

...ve burada ikamet eden kral ve kraliçeyi gücendirebileceğinizi umursamadan kadehi elinizden alıp tokatlayacağım."

"Büyük olasılıkla," diye kabul ettim.

"Ya siz, Kral Nyfain?" Dessia balığının yarısını yemiş ve çatal bıçak takımını yere bırakmış bir halde sordu. "Neden şarabınızı içmiyorsunuz?"

Nyfain önce dolu bardağına, sonra da bana baktı. Omuz silkti. "O yapamazken benim kendimi şımartmam pek adil görünmüyor." Bana sırtıttı, gözleri yumuşacıktı. "Bu bizim bebeğimiz, birlikte. Onun deneyiminin tüm zevklerini paylaşmak istiyorum ve dezavantajlarını da paylaşmazsam haksızlık olur. Paylaşabileceklerimi tabii ki."

"Dikkatli ol Kral Nyfain," dedi Calia kuru bir sesle, bardağının dibine dalgınca vurarak. "Eğer çok mükemmel olursan, kız kardeşim ve benim için diğer erkekleri mahvedersin ve sonra bir gün seni arzularız ve Finley'in ejderhası aracılığıyla uçuş eğitimi alırız."

Hepsi güldü ve ben bir huzursuzluk hissettim. Doğrusu bu sabah biraz aşırıya kaçmışım ve bunun farkındaydım. Arleth'in durumu bu şekilde ele almamı istemediğinden oldukça emindim. Ama o anda... hiçbir şey düşünmüyordum. Tehdidi sona erdirme dürtüsü beni tüketmişti ve sonra... ejderhamın biraz çıldırmasına izin vermişim.

"Mükemmel olmaktan çok uzağım, sizi temin ederim." Nyfain bir ısırik daha almadan önce güldü. "Bundan Finley'e bahsetmeyeceğim..." Sahte bir samimiyetle Calia ve kız kardeşine doğru eğildi. "Bebeği gerçekten doğurmak zorunda olmadığım için çok memnunum. Buna bir kez tanık oldum. İşin bu kısmıyla dişilerin ilgilenmesi beni memnun etti."

"Lütfen bana hatırlatma," diye mırıldandım. O kısmı henüz düşünmemiştim. Endişelenmem için çok uzak bir gelecekti, özellikle de şu anda o kadar çok endişe varken.

Çatalını bıraktı ve elime uzandı. Dirseğimi ona doğru ittim, şakacı bir şekilde dokunuşunu reddettim.

Calia güldü ve kadehleri benimle değiştirdi. "Güzel. Beni ikna ettiniz. Kral Nyfain, sizinkini saklayın. Bununla işim bitince ona geçeceğim. Hiçbiriniz benimle içmiyor olsanız da ben şimdi arkadaşlarımla içiyormuşum gibi davranacağız."

"Hadriel'in seninle içmekten memnun olacağına yüzde yüz eminim," dedim ona, kaplarımı yere bırakmadan önce. Lezzetli olsun ya da olmasın, balık "uygun" şekilde yenemeyecek kadar can sıkıcıydı. Umarım açlığımı yatıştıracak birkaç yemek daha vardır. Normal insanlar gibi kesip ağzıma atabileceğim yemekler. "Vemar da isterdi. Leala da kesinlikle. Kurtlardan ve ejderhalardan birkaçı güzel, menekşe gözlü periyle içki içmek için sol kollarını verirdi ve hiçbirini seni ispiyonlamazdı, hepimizin gerçek partilere başlamasından sonra değil."

Calia bir yudum aldı ve arkasına yaslandı. Bana bakarken gözleri ciddiye. "Kralımın iblislere karşı harekete geçmesi için benim sözüm tek başına yeterli değil," dedi alçak bir sesle. "Bu yüzden krallığınızı geri almanıza yardım etmek için yanıma savaşçılar almama izin vermedi. Bunun bir savaş eylemi gibi görünmesini istemedi. Diğer krallıklarda genellikle yalnız olurum, bu yüzden küçük bir ekip getirmeme izin verdi."

"Biliyorum," dedi Nyfain, bıçağını ve çatalını indirip masaya bakarak. "Kralınız bu meselenin etrafında epeyce dans etti. Dolion'un çok fazla gücü ve etkisi var ve tuzağa düşürdüğü mahkûmların çoğu görmezden gelinebilir. Weston artık sarayın bir üyesi değildi, sizin konumunuz belli bir düzeyde anonimlik gerektiriyor ve biz aslında kendimizi doğrudan ya da dolaylı olarak Dolion'un himayesine bıraktık." Başını iki yana salladı. "Bunun nasıl algılanacağını fark etmemiştim. Konseye hitap etmeden önce bu krallığı ziyaret etmeye karar verdiğime memnunum. Çok bilgili iblis müttefiklerimizin sahip olduğu bilgilerle Dolion'u ateşe sürükleyebilirim. İlk başta savaş ilan edemeyebilirim ama onu köşeeye sıkıştırabilir ve aptalca bir şey yapmasını bekleyebilirim. Sonra da savaş ilan edebilirim."

Calia, "Kral'ın iblislerin bugün erken saatlerde sizinle birlikte misafir kanadına taşınmasına izin verdiği düşünülürse, sizinle aynı fikirde olduğunu söyleyebilirim," diye mırıldandı.

Nyfain peçetenin arkasından konuşarak ağzını sildi. "Govam'ın benimle paylaştığı bazı şeyler konusunda onu aydınlattım. Dolion'un konseyin onayıyla alaşağı edilmesi halinde yeniden ele geçirilebilecek bazı fon ve kaynakların yeri hakkında. Bunlar savaş ganimetleri olacak."

Peçeteyi tekrar indirip balığını bitirirken Nyfain'e kaşlarını çatarak baktım. Dolion'un Wyvern'den çaldığı gibi başkalarından da çaldığını biliyordum ama Nyfain'in çaldığı zenginlikleri geri almak için manevra yaptığını fark etmemiştim. Yine de akıllıcaydı. Starvos'un yardım etmesi için iyi bir teşvikti.

Calia şarabından bir yudum daha aldı ve tabağını yavaşça biraz daha uzağa itti. "Evet, umut var. Bu yemek bana umut veriyor. Ziyaretinizin verimli olacağını düşünüyorum. Ejderhalar kadar saldırgan ve değişken olduğunuzu gösterdiniz. Hırçınsın, ama aynı zamanda iyi yetiştirilmiş, şefkatli bir eşsin. Tabiri caizse evcilleştirilmişsin. Bence kral buna karar verecek. Finley'nin bahçede yaptıklarının haberi her yere yayıldı. Tehdit dediğimiz şeyi acımasızca halletmesi"-gülümsedi- "ve sonra bitkiler ve iksirlerle olan hassas ilişkisi... şey, insanların konuşmasına neden oldu. Ve sonra tüm yaraları ve altın yırtıcı gözleriyle büyük, korkutucu ejderha var... hamile eşine düşkün, onu taşıyor ve ona saygı ve incelikle davranıyor. Duygusal yelpazeniz halkımızı ürküttü. Eski kral ve Arleth tahmin edilebilir kişilerdi; o acımasız ve gaddar, Arleth ise zarif ve yumuşaktı. Etraflarındaki herkes her zaman son derece edepli davranırdı. Bir de siz ikiniz ve maiyetiniz var; Hadriel ve Vemar'ın çılgın kıyafetleri ve kalenin içinde dolaşıp insanlarla konuşan kırbaçlı hizmetçi kadın..."

Calia karnını tutarak güldü.

Dessia da gülümseyerek, "Böyle olacağını biliyordum," dedi. "Öyle olacağını biliyordum. Kral Nyfain'in sarayının eşsizliğinin..." Dessia kaşlarını çatarak kız kardeşinin yüzüne baktı. "Ne oldu?"

Calia'nın gülümsemesi kaybolmuştu. Şarabından bir yudum daha almadan önce kibarca peçetesine öksürdü. "Ben iyiyim." Başını salladı, şimdi de boynunu sıvazlıyordu. Sonra tekrar öksürdü, kaşları birbirine yapıştı.

"Çok mu şarap içtin?" Dessia öne doğru oturup döndü ve elini kız kardeşinin sandalyesinin arkasına dayayarak sordu.

"Bu sadece ikinci bardağım. Bu..." Yüzü kızarmıştı, bir eli karnındaydı ve diğeri boğazını sıkıyordu. Gözlerinde korku parlıyordu. "Boğazım sanki... daralıyormuş gibi hissediyorum. Sanki kapanmaya başlıyor."

Tekrar öksürdü, öne doğru eğildi.

Vücudumu soğuk bir ter kapladı. Bu işaretleri biliyordum. Klasikti ve az önce şarabımı içmişti.

"Siktir." Ayağa kalkmak için kendimi zorladım, kalbim aniden dört nala atmaya başladı. "Hadriel, Hannon-birisi! Yeşil sandığa koşun. Panzehir sandığına. Acele edin!"

"Ben hallederim. Ben daha hızlıyım-" Vemar yeşil mokasen ayakkabılarını geride bırakarak çıplak ayaklarıyla odadan fırladı.

"Calia, beni dinle." Kadehi aldım ve Nyfain'e uzattım, "Bunu ya da önündekini içme. Onları sakla. Bunu analiz etmek istiyorum."

Hannon ve Hadriel yanımda belirdiğinde aldı, diğer herkesin kafası hâlâ karışık, etrafa bakıp neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bu odada sadece birkaç kişi zehri öğrenmek ve ondan korunmak için aldığım önlemleri biliyordu. Nedeni buydu.

"Calia," dedim sandalyesini bana doğru çekerek. Korkmuş gözleriyle karşılaştım, panik başlamıştı. İki pençeli eliyle boğazını sıkıyor, nefes almak için çırpınıyordu. "Beni dinle," diye bağırdım, emri irademle aşıladım. "Ölmeyeceksin. Ölmene izin vermeyeceğim. Bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum."

Bunu yapmak için nefes almayı bıraktıktan yaklaşık beş dakika sonra- Hannon, sıcak su getir, lanet olsun." Kardeşim mutfaklara doğru koşmaya başladı. Böyle bir durumda nerede olduklarını bilmek onun göreviydi. "Sakin olmalısın. Sakin olur ve kalbini yavaşlatırsan bana daha fazla zaman kazandırırısın. Tamam mı?"

Başını salladı, hırıltılı bir sesle.

"Belirtileriniz nedir? Mide ağrısı ve boğaz kapanması mı?"

Başını salladı.

"Başka bir şey var mı? Baş ağrısı? Bulanık görme? Kalp çarpıntısı? Ne olduğunu anlamadan önce yarışmak?"

Kalbinden bahsedildiğinde başımı salladım, diğer her şeye karşılık olarak başımı salladım.

Zihnim, semptomlarına neden olabilecek tüm olası zehirleri gözden geçirerek, olasılıkları daraltarak koşuşturdu. Sorun şu ki, tüm bunları sakın ve aklı başında olduğum zamanlarda öğrenmiştim. Sevdiğim biri gözümün önünde zehre yenik düşmediğinde.

Başını yokladım. Ateşi vardı, gerçi bu beklenen bir şeydi. "Peki ya tükürük? Normalden fazla mı?" diye sordum. Başını salladı.

"Dessia," dedim dönerek. "Su getir ve alnına sür. Boynunun arkasına soğuk, ıslak bir bez koy." Dikkatimi tekrar Calia'ya vererek, "Sadece sakın ol. Bana güven, tamam mı? Bunu atlatmanı sağlayacağım. Vemar'a biraz daha zaman vermelisin. Kaleniz çok büyük. Kaçması gereken uzun bir yol var."

Gülümsemesi acılıydı ama yine de oradaydı. Gözlerini kapattı ve Nyfain'e onu kaldırmasını işaret ettim.

Ben kollarımı onun önündeki yerde gezdirip bardakları, tabakları ve kapları yere düşürürken o da öyle yaptı.

İnsanlar artık bağırıyordu. Çığlık atıyorlardı. Kral neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

Hepsini kapattım. Arleth onların sorularıyla ilgilenecekti.

"Bu daha rahat olacaktır." Onu masanın üzerine, benim için en kolay ilgilenebileceğim yere yatırmasını işaret ettim. "Devam et ve cenin pozisyonunda kıvrıl. Vücudun bunu yapmak isteyecektir."

Nöbet geçirmemişti, bu iyiydi. Hâlâ bilinci yerindeydi ve muhtemelen boğazı tamamen kapanıp havasız kalana kadar da öyle olacaktı.

Vücudunu kontrol ettim. Kızarıklık yok. Titreme yok.

Başımı salladım, seçenekleri gözden geçirdim, kalabalık everlassın halledemeyeceği bir şey bulamadım. Nyfain'i ya da beni öldürmeye çalışan her kimse, kalabalık bir everlass iksirinin zehre karşı neler yapabileceğini bilmiyordu. Bu yüzden bir sır olarak kalacaktı, umarım nesiller boyunca özenle aktarılır, sadece onu iyi kullanan ve ağzını kapalı tutanlar tarafından keşfedilirdi.

"Gerçekten harika gidiyorsun Calia," dedim, üzerine eğilip sırtını okşayarak.

Bir kez yutkundu, sonra bir kez daha, masanın üzerinde sarsıldı.

Bağırışlar ve çığlıklar insanlara eşlik ederek "Neler oluyor? Bu ne anlama geliyor?"

Hannon elinde iki fincan ve buharlı suyla dolu küçük bir tencereyle koşarak içeri girdiğinde, "Boğazının kapandığı anlamına geliyor," dedim. "Zamanımız doldu demek. Çok zamanımız olacak, endişelenme. Vemar buraya döner dönmez bu işi halledebiliriz."

Vemar'ın bavulu almaya çalışırken saldırıya uğrayacağını düşünerek ani bir paniğe kapıldım. Leala'nın Urien'le birlikte odalarımızda olduğunu, eşyaları yerleştirdiğini ve bizim için akşam yemeği sonrası kıyafetleri düzenlediğini hatırlayınca panik kısmen yatıştı. Urien'in pek yardımcı olacağından emin olmasam da, Leala savunma yaparken kimse Vemar'a ulaşamazdı. O kırbaç konusunda uzmandı. Tek yapması gereken ona ulaşmaktı.

Birileri bize ulaşmak için mücadele ederken, "Yakında bilincini kaybedeceksin Calia," diye mırıldandım. Adamlarım onları uzak tuttu. "Sorun yok. Korkutucu olacak, olmayacağını söylemiyorum,

Ama bu öleceğiniz anlamına gelmiyor. Bu, uyandıktan sonra yeni arkadaşlarına anlatacak güzel bir hikayen olacağı anlamına geliyor, tamam mı? Ölmene izin vermeyeceğim. Her şey kontrolüm altında-" "İşte!" Vemar koşarak odaya girdi, sandık elindeydi.

Ellerinden, yüzünün kenarlarından ter damlıyordu.

"Anladım." "Teşekkürler," dedim, hızlı hareket ediyordum ama acele etmiyordum.

Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Oksijen beynin net düşünmesine yardımcı oluyordu. Sinirleri dengeliyordu.

"Dessia, yerime geç," dedim sakince, Dessia'nın yüzünde gördüğüm paniği yatıştırmaya çalışarak. "Sırtını okşa. Ona cesaret verici sözler mırıldan." Sandığı Calia'nın başına koydum. Kasılmasını ya da çırpınarak sandığa çarpmasını ve içindekileri dökmesini istemiyordum.

Hannon elindeki kupayla yanıma geldi. "Boğazı kapalıyken panzehiri nasıl uygulayacaksın?" diye sordu.

"Yapmayacağım. Ona serumu vereceksin. Siktir, umarım onu öldürmem."

"Yapsan da fark etmez. Sensiz ölecek. Eğer yardım etmeye çalışırsan yaşayabilir." Derin nefes al.

Finley'nin ilk kez bir insana kalabalık everlass bitkisi enjekte etmeye çalışmasını dikkatle izleyin, diye düşündüm, ter şakağımdan aşağı kayarken. Bakalım çuvalalayacak, değerli periyi öldürecek ve sonra da onu zehirlediği için suçlanacak mı? Gerçek bir tırnak yiyen, millet.

Ejderham yorum yapmadı. Şükürler olsun.

Malzemeleri karıştırdım, kalabalık bitkinin etkisini hızlandırmak için birkaç şey ekledim ama daha güçlü hale getirecek bir şey eklemedim. Hızlı ve kirli bir öğütme işleminden sonra Hannon'a bardağı suyla doldurmasını işaret ettim.

"Zaman," diye bağırdım. "Otuz saniye için bir zamanlayıcıya ihtiyacım var.

"Hallediyorum," dedi Hadriel. Bir şırınga çıkardı ve bana uzattı.

"Tamam. Tamam. Hepimiz derin bir nefes alalım. Herkes bir nefes alsın." Dessia'yı yolumdan ittim ve

göğsünü dürtmeden önce parmaklarımı Calia'nın gevşek kolunda gezdirdim. Göğüs daha hızlı olurdu. Damara girmeme gerek yoktu, sadece vücuduna girmeliydim. Göğüste daha fazla kan dolaşımı vardı. Ayrıca çok fazla kemik vardı. Kaburgalarını yokladım.

"Git Finley," diye bağırdı Hadriel.

"İşte başlıyoruz." Kupaya eğilip koklamadan önce Hannon'dan şırıngayı aldım. Gözlerimi kapatıp derin derin içime çektim. Kaba öğütme nedeniyle biraz daha asidikti. Bu da benim verebileceğim normal bir dozdan biraz daha güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Kendi kendime başımı sallayarak, şırıngayı normalde doldurabileceğim kadar doldurmadım. İhtiyatlı davranmak daha iyiydi. Ona her zaman daha fazlasını verebilirdim. Daha az veremezdim. Bu nefes almasına yetecek kadar olmalıydı ve daha fazla zarar vermeden zehrin geri kalanını uzaklaştırabilirdim.

"İşte başlıyoruz," dedim tekrar ve şırıngayı Hannon'a uzattım. Üst kolundaki kasların arasında bir nokta seçtim. "İşte."

Hannon'un yerimi almasına izin vererek geri çekildim.

Hemşirelikte mükemmel olmasını sağlayan sakın, kasıtlı hareketlerle içindekileri Calia'ya boşalttı.

Kalbim hızla çarpıyordu ama ejderham devam etmem için bana güç verdi. Paniğimi gidermek için.

Nyfain'in eli ön kolumun etrafına dolandı, ardından katı sıcaklığı arkama kayarak destek verdi.

Hannon şırıngayı çıkardı ve geri çekildi. "Ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Çok uzun değil. Bir dakika. İki dakika. Kalbi hala atıyor mu?"

Onu sırt üstü itti. Bir bardak daha düştü ve yere çarptı. Nabzını hissetti.

"Yavaş ve zayıf," dedi avucunun topuğunu göğsüne yerleştirmeden önce, diğer elini göğsünün üzerine bastırdı ve pompalamaya başladı. Ritmi sabit ve normal tutarak, kalabalık everlass umarım işini yaparken kalbinin çalışmaya devam etmesine yardımcı oldu.

"Otuz saniye sonra nefes almasına yardım etmeye çalış," dedim ona, arkamı dönerek. Bu kısmı ben yapmadım. Bu konuda iyi değildim. "Bu muhtemelen çok erken olacak, ama çok geç başlamaktansa çok erken başlamak daha iyidir."

"Neler oluyor?" diye bağırdı kral. "Neden gidiyor?"

Nyfain beni gölgeledi. "Kardeşler böyle çalışır. Kadın taslağı hazırlıyor, erkek de uyguluyor. Nasıl yapılacağını bilecek yaşa geldiklerinden beri bunu yapıyorlar. Çok fazla deneyimleri var. Biraz zaman ver."

"Bir an ne kadar uzun-"

"Otuz saniye oldu," diye seslendi Hadriel.

Nyfain'in elini sıktım. Yüzümü duvara döndüm. Odadan çıkmayı düşündüm.

İnsanlar ağlamaya, bağırmaya devam ediyordu. Sanki bir tür çatışma varmış gibi geliyordu. Bunların hiçbirinin düşüncelerime sızmasına izin vermedim. Sadece duvara baktım ve Nyfain'in beni tutmasına izin verdim.

"Bir dakika," dedi Hadriel.

Hannon nefes nefese, "İçeri hava alabiliyorum," dedi. "Yine de boğazı tam olarak açık değil."

"Siktir," dedim nefesimin altında. "Denemeye devam et!"

Eğer bir şekil değiştiren olsaydı daha fazla zamanımız olurdu ama periler o kadar dayanıklı değillerdi. O kadar hızlı iyileşmiyorlardı. Eğer beynine yeterince oksijen gitmezse, kendi kendine nefes almaya başlamazsa dört ya da beş dakika, en fazla altı dakika içinde muhtemelen bu durumdan kurtulamazdı.

"Nefes al, Calia," dedim bir elimi duvara dayayarak. "Hadi,

Calia," dedi Hadriel. "Nefes al, aşkım. Hadi

Birlikte nefes alın, tamam mı? Ben de senin durumundaydım. Zehirlenmedim - bir amcık olmanın lanetiydi - ama yine de neredeyse ölüyordum. Bunu sana hiç söylemiş miydim? Finley ve Usta beni kurtardı. Geri gel, dayanılmaz öfke sorunları olan güzel insanlar tarafından kurtarılmayı kutlamak için kadeh kaldıralım. Belki şarap olmaz. Muhtemelen artık şarabı bırakmışsındır, ama başka bir şey. Belki daha sert bir şey? Tercihen zehirli olmasın, haksız mıyım?"

Oda şok edici bir sessizliğe gömüldü. Hadriel herkesin kafasını karıştırabilirdi.

"İşte başlıyoruz, aşkım," diye ikna etti. "Beni duyduğunu biliyorum." Arkama baktığımda onun elini tuttuğunu gördüm. Diğer eliyle de onu okşuyordu. "İşte başlıyoruz. Şimdi derin bir nefes al. Hannon'ın seni öpmesi hoşuna gidiyor diye acele etme. O ateşli, aşkım, ama uğruna ölmeye değmez. Hadi, derin nefes al. Eminim iyileştiğinde sana bir şeyler hissettirecektir."

Calia öksürdü, vücudu bu çabayla sarsıldı. Bir nefes çekti ve sonra tekrar öksürmeye başladı. Boğazını tırmaladı ve yan tarafına yuvarlandı.

Hadriel umutsuzca bana baktı.

"Sorun yok," dedim ellerimi kaldırarak. Rahatlayarak güldüm. "Siktir, sorun yok. O iyi olacak."

Tekrar Calia'nın yanına koştum.

"Sorun yok, iyisin," dedim ona, sırtını okşayarak. "İlaç işe yarıyor. Sana etki etmesi için biraz daha zaman vereceğiz ve sonra tekrar değerlendireceğim, tamam mı? Tüm zehrin gittiğinden emin olacağız. Ama yaşayacaksın. Sadece yavaş ve derin nefes al. Daha kolay olacak. Mide sorunlarına gelince, kusabilir ya da altına sıçabilirsin. Bunun için sana başka bir şey verebilirim. Bu vücudunun zehre verdiği tepki, artık zehrin kendisi değil. Tamam mı? İhtiyacın olduğunda sana bir şeyler hazırlayabilirim."

"Altına sıçmaktan utanma aşkım," dedi Hadriel, eli şimdi onun omzundaydı. "Benim de bu konuda tecrübelerim var. Tanrıça yardımcım olsun, kesinlikle yaşadım. Bugünlerde sana bazı hikâyeler anlatacağım. Zehir yüzünden bunu yaptığina memnun olacaksın. Cecil en azından bu hikâyeyi bütün şatoya anlatmazdı."

Bir güç dalgası hissettim ve bunun ne anlama geldiğini geç de olsa anladım.

"O bardak eşim içindi," diye homurdandı Nyfain, odanın öbür ucuna geçip kimse şaşkınlıktan ağzını açamadan kralı yakaladı. "Eşimi öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Eşim ve doğmamış çocuğum Starvos? Beni bu yüzden mi buraya davet ettin?"

Nyfain kralı boğazından duvara yapıştırdı. Sıcak ve baş döndürücü güç Nyfain'e çarptı ve hepimizi yıkadı, perilerin krallarına yönelik tehdide tepkisi. Kemiklerimi çatırdatan acının tokadını bağ boyunca hissettim.

Nyfain'in duruşundan anlaşılmıyordu. Yüzüne yansıdığından da şüpheliyim. Büyünün onu boyun eğmeye zorlamasına yabancı değildi. Acıyı bastırmaya ya da görmezden gelmeye alışkındı.

Ejderham onu büyük bir güç dalgasıyla besledi. Nyfain'in ejderhası da buna eklendi. Ben daha fazla güç pompalarken ateş önce Nyfain'in, sonra da benim vücudumu sardı.

Peri muhafızları yardıma koştu. Halkım ne yapacağını, müdahale edip edemeyeceğini bilmiyordu.

Ben de öyle yaptım.

Ona doğru koştum, irademi ortaya koydum ve iki kralı kimsenin müdahale edemeyeceği bir kafese kilitledim. Onu çekerek Nyfain'e saygısızlık etmeyecektim. Tıpkı Eris'le olan durumumu ele alış şeklimden dolayı beni aşağılamadığı gibi. Biz bir takımdık ve sebebi ne olursa olsun birbirimizin yanında savaşır ve ölürdük.

"Bundan ne çıkar sağlıyorsun?" Nyfain krala sordu, onu bir, iki kez duvara çarptı ve kafasını tahtaya vurdu. "Dolion'la mı çalışıyorsun?"

"Ben değildim!" Starvos bağırdı. "Ben değildim, yemin ederim. Buradasın çünkü bir ittifakla ilgileniyorum. Sadece daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Bunun ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Benim bununla hiçbir ilgim yok!"

Starvos'un elleri işe yaramaz bir şekilde omuzlarına vururken Nyfain ona doğru eğildi. Muhafızlar irade kafesime girmeye çalıştılar ve ben de onu yerinde tutmak için daha fazla güç emdim.

Nyfain sert bir sesle, "Bir ihlalin var," dedi. "Evi temizlesen iyi edersin. Eğer eşim bu krallıkta zarar görürse, onu yerle bir ederim. Yeterince açık konuştum mu?"

"E-evet," diye kekeledi Starvos. "Evet!"

Nyfain onu serbest bıraktı ve benim irademle çarpışarak geri adım attı.

Nyfain diğer kralı yakından izleyerek, "Muhafızlarını geri çek, yoksa ben kendi muhafızlarıma yetki veririm," dedi.

Starvos titreyerek etrafına bakındı, muhafızlarının ona ulaşmak için çabaladıklarını ve fazla uzaklaşamadıklarını gördü.

"Nasıl... Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu sesi titreyerek.

"Onları aşağı çağırın!" Nyfain büyük bir güçle emretti.

"Evet, elbette. Geri çekilin." Starvos elini uzattı ve birkaç kez eğdi. "Geri çekilin. Geri çekilin."

Muhafızlar yavaşça gevşedi. Kendilerini ayarladılar ve geri çekildiler, silahları hâlâ dışarıdaydı.

"Bunu yapan ben değildim," dedi Nyfain, irademi bırakıp derin bir nefes aldığımnda. "Kraliçe Finley yaptı. Onu hafife almış olmalısın. Şaşırtıcı değil, çünkü beni açıkça küçümsedin. Senin büyüün Wyvern'in son kralını korkuttu. Beni korkutmuyor."

Omuzlarını yuvarladı, cübbesinin yakasını düzeltti ve krala sırtını döndü.

"Ben iyiyim," diye duydum ve dikkatimi Calia'ya çektim.

Hannon ve Hadriel oturmasına yardım etti. Kız kardeşi onun elini tuttu.

"Ben iyiyim." Elini boğazına götürdü, sesi cızırtılıydı. Güzel menekşe gözleri kırpışarak açıldı, beni buldu ve sonra gözyaşlarıyla doldu. "Teşekkür ederim. Finley, sana nasıl teşekkür edebilirim ki? Hayatımı iki kez kurtardın."

"Şey, yani..." Alnımdaki teri sildim. "O bardak benim içindi, o yüzden sanırım teşekkür ederim!"

Nyfain önündeki dolu bardağı aldı. "Bunun da zehirlenmiş olup olmadığını nasıl anlayabiliriz? Bu, kimin yaptığını belirlememize yardımcı olabilir."

"Kimin yaptığını hepimiz biliyoruz, değil mi?" Hadriel söyledi. "Yani, bir sürü bitkiye erişimi olan ve aynı zamanda Finley'den nefret eden kim var? Aklıma biri geliyor..."

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZ

Finley

URIEN VE LEALA bizi odalarımızda karşıladı, akşam yemeğindeki kargaşa hâlâ şatoda devam ediyordu.

"Elbette Eris değildi," dedim Leala cübbemin tasmaını alıp sabitlemek için odayı geçerken. Onu çıkardığımı bile hatırlamıyordum. Calia'ya neler olduğunu fark etmemle onun iyi olacağını anlamam arasında bir zamanda çıkarmış olmalıydım. "O bir aşçı ya da garson değil. İçkilerimizin içine bitki koymasını kim nasıl bekleyebilir ki?"

Nyfain giyinme alanına doğru yürüdü, böylece Urien onu kıyafetlerinden soyabilecekti. Ben de Leala'nın işini kolaylaştırmak için onun peşinden kendiminkine gittim. Genelde ona yardım ederdim ama bugün yorgun ve bitkin bir halde öylece durdum ve işi onun halletmesine izin verdim.

"Biliyorum. Ve bizi zehirlemeye çalışanın kral olmadığını biliyordum," dedi bana bakarak. "Sadece Calia'nın zehirlenmesinin arkasında bizim olduğumuzu düşünmesini istemedim."

Ona kaşlarımı çattım. "Onu kurtaran bizsek neden onu zehirleyeceğimizi düşünsün ki?"

Ofladı. "Sen çok yeşilsin, tatlım. Çok saf kalplisin. Birisi kralın gözüne girmek için bunu yaptı. Bunu senin değerini göstermem olarak görmüş olabilir. Gerçekler bize karşı yığılmıştı."

"Nasıl yani?"

"Benim için ayrılmış koltuğa oturdun. İkimiz de şarabımıza dokunmadık. Senin yaptıkların açıklanabilir ama benimkiler açıklanamaz. Hamile olduğun için çekimser kalma kararımı anlamayacaktır. Bu normal bir gelenek değil. Calia'ya şarabını ikram ettin. O etkilendi ve sen de önceden yapılmış ve çabucak işe yarayan bir ilaçla günü kurtardın. Bunlardan birkaçı tamam. Ama dışarıdan bir gözlemciye çok uygun görünebilir. Bu işe karışmamızı istemediğim için gösteriş yaptım. Ona gerçek korkumun saldırganlığa dönüştüğünü gösterdim, anlayabileceği bir şey." Urien pantolonunu sıyrırken yüzünü ovuşturdu. "Gerçektir, hiç kuşkunuz olmasın. Senin zehirlenmiş olabileceğine dair korkum gerçektir, sadece yanlış kişiye yöneltildi. Aşırıya kaçtım."

"Bu gece kıyafete ihtiyacınız olacak mı, efendim?" Urien sordu

Nyfain tüm kıyafetlerini çıkardığında.

"Sadece bir gece kayması, Urien. Teşekkür ederim." Nyfain gece elbisesini giydi ve odayı geçerek karanlık pencerenin yanındaki büyük, şişkin sandalyeye oturdu. "Öfkemi kontrol edemedim. Onu korkuttum."

Ona katılmadan önce kendi elbisemin başımın üzerinden vücuduma düşmesine izin verdim. Ellerini uzattı ve ben de kucağına oturdum, kendimi onun kucağına bıraktım ve başımı omzuna yasladım.

"Gerçekten yuh diyemem, değil mi? Seninle yakalamaca oynadım..." Dişlerimi sıktım. Hâlâ oraya gidemiyordum. Hiç gidebilecek miyim diye merak ediyordum.

"Bu konuda." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Onu öldürmediğine şaşırdım."

"Öldürülecek bir suç değildi. Sadece kızgın, incinmiş ve güvensizdi. Ancak sana dokunmuş olsaydı..."

"Hayır, demek istediğim çoğu ejderhanın ağzı yumuşak değildir. Isırma reflekslerini bir canlıyı öldürmeden dişlerinin arasında tutacak kadar iyi kontrol edemezler."

Arkama yaslandım ve onun güzel altın gözlerine baktım. "Yapabilirsin."

"Nadir bulunurum."

"Ve ne? Benim ortalama olduğumu mu düşünüyorsun?"

Güldü ve bana tekrar daha sıkı sarıldı. "Hayır ama sen uçuşta, ejderhanda ve eğitimde yenisin. Henüz bu kadar kontrollü olduğunu düşünmemiştim."

"Ejderham muhtemelen normalde-"

Ah siz küçük inançlılar, diye alay etti ejderham.

"Ama onu öldüremedik ve ejderham da delirmeye kararlıydı."

"İyi bir eğitim çalışması o zaman." Başını iki yana salladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Eris için garip olmalı. Bir gün belli bir hayatı vardı, ertesi gün ise ona ait olmayan bir sürü eşyası vardı ve neden orada olduklarına dair hiçbir anısı yoktu. Aradan bunca zaman geçtikten sonra hafızasını geri kazanıyor, sonra ben yeni biriyle tekrar ortaya çıkıyorum. Bir eş. Kraliçem yaptığım hamile, güzel bir eş."

"Evet, bu berbat bir şey. Ama başka birini bulmak için on altı yılı vardı. Senin yasını tutuyor ya da bir şeyleri özlüyor gibi değildi. Seninle tanışmadan hemen önceki hayatının aynısıydı. O kadar zamanı vardı ama onunla başka bir şey yapmadı."

"İşte bu yüzden onun için üzölmüyorum." Sırtımı ovaladı, Leala ve Urien de ortalığı topladı. "Hayatımın ne hale gelmek üzere olduğunu bildiğim için..." Başını sandalyenin minderine yasladı. "Ne kadar büyük bir hata yapmak üzereydim. Bu bir kolaylık hatasıydı, ama... Tanrıça bana yardım etsin, hayatımızda hiç böyle bir sevgi hissetmediğimizi hayal et Finley. Kendinden daha çok değer verdiğin birini hiç tanımadığını düşün. Kimsenin yapamayacağını düşündüğün bir şekilde seni anlayan birini."

"Biliyorum," diye fısıldadım, daha yakına sokularak.

"Asıl soru şu: Eğer içkilerimize zehir koyan Eris değilse, kimdi? Bu krallıkta kimin bizi öldürmek için sebebi var? Kral gerçekten şaşkın görünüyordu."

"Cevabı biliyorsun, değil mi?"

"Dolion'un bu krallıkta kendisi için çalışan birileri olması muhtemel görünüyor, evet. Yine de herhangi bir kanıt olmadan kendimize dikkat etmeliyiz." Yavaşça gerildi ve tedirginlik bağın içinden akıp gitti. "Ya içiyor olsaydın? Ya zehir çorbanın içinde olsaydı? Ya da balığınızda ya da daha sonra diğer yemeklerden birinde ortaya çıksaydı?"

"O zaman Hannon ve Arleth'in durumu idare etmesi gerekirdi."

"Hannon'ın yönlendirilmeye ihtiyacı vardı. Panzehiri uyguladı, hazırlamadı."

"Annen yapabilirdi."

"Annem aylarını zehirler üzerine çalışarak geçirmedi. Ne yapacağını ve ne kadar vereceğini bilemezdi."

"İşte bu yüzden ona yol gösterirdim."

"Kahretsin, Finley." Kolu etrafımda gerildi ve beni kendisine doğru çekti. "Bütün bu durumu başından sonuna kadar sen idare ettin. Calia dışarı çıktıktan sonra hâlâ emir yağdırıyordun. Ne yapacağını anladın ve kalabalık everlass'ta işler yolunda gitmediğinde ayarlamalar yapmak zorunda kaldın. Doğru yapmak için çok az zaman vardı. Sen olmasaydın Calia öldü. Eğer zehirlenen sen olsaydın-"

Dişlerini gıcırdattı ve içime patlayıcı bir güç fııkırdı.

"Senin zehirlenmene izin veremeyiz," dedi. "İşlerimizi yapma şeklimizi değiştireceğim. Zehir sandığının her zaman tam dolu olması gerekecek ve yiyecek ya da içecek tüketimi olduğunda yanınızda olacak. Birisi sizin için hazırlanan her şeyin tadına bakacak ve size ulaşmadan önce güvenli olduğundan emin olmak için bekleyeceğiz."

"Bunu birine yaptıramazsın! Ya yavaş etki eden bir zehirse? Ya anında etki eden bir zehirse?"

"Eğer yavaş etki ediyorsa, onları etkilediği zaman kendiniz nasıl uygulayacağınızı biliyor olacaksınız. Eğer hemen etki ediyorsa... belki de yerel halktan birinin yemek tadımcınız olması gerekebilir. Dudaklarınıza değmeden önce zehirli olmadığından emin olmaları gerekecektir."

"Yabancılardan gelen rastgele mikroplar, güzel. Bu iğrenç falan değil."

"İğrenmek ve hayatta olmak ölmekten iyidir."

Başımı salladım ve gözümü ondan kaçırdım. "Bu çok saçma."

"Benimle daha sert mücadele etmemenizin nedeni bunun gerekli olduğunu biliyor olmanız."

"Sizinle daha fazla mücadele etmiyorum çünkü savaşlarımı seçmeye çalışıyorum."

"Ve bu senin kazanamayacağın bir savaş."

Gözlerimi kıstım, öfkelendim. Haklıydı... her konuda. Kesinlikle ölebilirdim. Calia'nın başaracağından bile emin değildim. Kalabalık everlasslarla başa çıkmak çok fazla cesaret ve çok fazla bilgi gerektiriyordu. Söz konusu kalabalık everlass kullanmak olduğunda "mükemmel durum" diye bir şey yoktu. Arleth gücündeki farkın kokusunu alamazdı. Dozajı değiştirmezdi ve bu tek başına muhtemelen beni öldürürdü. Başka hiç kimse bitkileri tanımak için tüm duyularını kullanarak büyümemişti. Gerçek bir eğitim aldıkları için buna gerek duymamışlardı. Benim uzmanlığım eşsizdi ve Calia ile olan durumu ele alış şeklimde de kendini göstermişti.

"Zehirler konusunda birini eğitmem gerekecek," diye mırıldandım, ondan biraz uzaklaşarak. Ne kadar hafif olursa olsun tartışmaları kaybetmekten nefret ederdim. "Personelimiz arasında onları nasıl teşhis ve tedavi edeceği konusunda uzman birine ihtiyacımız var."

"Anlaştık." Beni daha yakına çekmeye çalıştı ama henüz kımıldamak istemiyordum. "Birçok kralın bir tane vardır. Ben dar görüşlüydüm

tüm sorumluluğu almanıza izin veriyorum."

Geriye yaslanmadığım için öne doğru eğildi, boynumdaki elbisemi çekti ve omzumu ortaya çıkardı. Dudaklarını aniden ısınan etimde gezdirdi, hedefine ulaştı ve emdi. İnledim. Elimde değildi.

"Starvos bana ikişer not almayı nasıl başardığınızı sordu," diye mırıldandı. "Bunu daha önce görmediğini söyledi."

Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı eğdim. Tartışmayı kazanmanın acısını bana zevk vererek hafifletmek istiyorsa, ona izin vermeye meyilliydim.

"Ona bunun nadir olduğunu söyledim. Sadece gerçek eşler birbirlerini iki kez işaretleyebilirler." Kulak mememi emmeden önce dilini kulağımın kabuğunda gezdirdi. "Böyle harika bir güzellik bulduğum için bana iltifat etti. Bundan nefret ederdin." Ellerinden biri çıplak dizime dokunduğunda güldü. Avucunu uyluğumun iç kısmında gezdirdi. "Şu anda tek gördüğünün bu olduğundan şüpheliyim. Bu akşam gücünü gösterdikten sonra değil. Gücünü ve zor durumlarla başa çıkma konusundaki olağanüstü yeteneğini."

Aç ağzı tekrar boynumdaydı, boğazımı emiyor ve yalıyordu. Eli iç uyluğumda gezinmeye devam etti, şimdi daha hızlı, hedefine doğru ilerliyordu.

"Urien, Leala," Nyfain havladı, onun güç Dudakları hâlâ tenime değiyordu. "Hepsi bu kadar. Gecenin geri kalanında dinlen. Sabah görüşürüz."

"Emredersiniz efendim," dediler hep bir ağızdan, eğilerek ve reverans yaparak.

Yaptıkları işi bıraktılar ve kendilerini gösterdiler.

"Bütün gün seni tatmak istedim," diye homurdandı, eli hala tırmanıyordu. Diğer eli enseme kavradı ve boğazımın ortasındaki hassas noktayı emebilmesi için beni biraz geriye çekti. Dişlerini üzerinde gezdirerek beni ürpertti. "Kaygan kıvrımlarını yalamak ve tatlı nektarını emmek için."

Eli üst baldırıma ulaşip durduğunda inledim. Bacaklarım onun dokunuşuna ihtiyaç duyarak kendi istekleriyle açıldı. Ağzı ateşi göğsümün üst kısmına kadar takip etti ve orada kumaşla buluştu.

"Ya da belki de seni becermem için bana yalvarana kadar aletimi muhtaç amına sürtmemi tercih edersin?"

Başparmağı amımın kenarı boyunca hafif bir dokunuş yaptı. Tüm odağım o hafif, alaycı dokunuşa yoğunlaşırken nefes alış verişim hızlandı.

Alçak ve sert bir sesle, "Çıkar şu slipi Finley," dedi.

Aceleyle kıcımın altından çekip başımın üzerine aldım. Hemen başını eğdi, meme ucumu sertçe emmeden önce göğsümün sert tepesini yaladı. Başparmağı başka bir çizgi çizdi, klitorisimi zar zor dürttü.

"Hmm, daha fazla," diye nefes aldım, kolum omuzlarına dolanmıştı. Onu göğsüme doğru çektim ve bacaklarımı daha da açarak onu içeri davet etmeye çalıştım. "Evet, Nyfain, daha fazla."

Emmeye devam etti, parmakları kıvrımlarımın dışında gezinirken içime yayılan his neredeyse gıdıklıyordu. Elini çevirdi, parmakları aşağıyı gösteriyordu ve biraz daha baskı uyguladı, hala ona ihtiyacım olan yerden çok uzaktaydı. Neredeyse kış deliğime ulaşana kadar vücudumun kıvrımlarını takip etti ve ıslaklığımın aşağıya doğru damladığını gördü.

"Hmm, çok ıslaksın," diye homurdandı.

Beni sert horozunun üzerine yeniden yerleştirmeden önce meme ucumu bir patlamayla serbest bıraktı. Beni daha da geriye yasladi, eli tekrar benimle oynadı, ıslaklığı klitorisimin üzerine ve üzerine sürükledi, her şeyi kayganlaştırdı.

Kalçalarımı yavaşça döndürdüm, amımdaki kasları sıkıp açtım.

"Neye ihtiyacın var?" diye mırıldandı, parmak eklemlerini klitorisimin iki yanında gezdirerek beni kızdırdı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sert sikine ihtiyacım var." Nefes nefese kaldım. Yeterince hava alamıyordum. Vücudum onun dokunuşu altında kaynadı. "Beni becermene ihtiyacım var"

büyük sakinle."

Kavurucu ağzını tekrar boynuma doğru kaydırırken eli bir kez daha yarığımdan aşağı indi ve kalçamın tam iç kısmında durdu. Başparmağı bu kez klitorisimin üzerinde hafifçe kıpırdandı, dokunuşu hâlâ hafif ve alaycıydı.

Ona karşı daha sert döndüm, geniş açıldım, her temas noktasına odaklandım.

"Lütfen," dedim omuzlarını sıkıca kavrayarak.

Parmaklarını girişime doğru itti. Eli bana yaslandı, avucunun topuğu klitorisime değdi ve kalçalarımı öne doğru iterek daha sert bastırdım. Sonra tekrar ileri ve geri, elini beceriyordum.

Dudaklarını dudaklarıma doğru çekerek inledim. Poposunu kaldırdı, benim ağırlığım onun için bir şey ifade etmiyordu, sonra slipi altından çekip çıkardı. Başının üzerinden çekip bir kenara atması için yeterince uzun süre geriye yaslandım. Yine de hemen dudaklarına geri dönmedim. Hemen değil. Onun yerine, sert ve kesik, yara izli ve mürekkepli kaslarıyla ziyafet çektim. Tırnağımla meme uçlarından birini kaşımadan önce parmaklarımı üzerinde gezdirdim ve ona hafif bir öpücük verdim.

Yumuşak bir şekilde inledi ve klitorisime biraz daha baskı uyguladı. Parmaklarının içine doğru ittim, geri çekildiğinde hayal kırıklığına uğradım. Hâlâ eşikteydim. Vücudum daha sıkı sarıldı. Hayal kırıklığına uğramıştım ama bundan zevk alıyordum.

Saçlarından çekerek başını geriye doğru sürükledim ve sonra onu sertçe öptüm. Parmaklarını içime sokmadan önce dudaklarının benimkilerin altında yukarı doğru kıvrıldığını hissedebiliyordum. Başparmağı klitorisime bastırdı ve sonra tam olarak ovmaya başladı.

"Oh fu-"

Orgazm beni ona karşı titretti. Onaylayan homurtusundan önce beni kendisine doğru çevirdi ve dizlerimi onunkilerin iki yanına doğru yönlendirdi. Yanağımı avuçladı, gözleri kapalıydı, yüzü o kadar güzeldi ki dayanamadım. Beni kendine doğru çekti, alt dudağımla emdi ve

dişlerini üzerinde gezdirdi. Beni pozisyona getirirken diğer eliyle kıkımın yanağını yoğurdu.

"O ıslak amcığı sikimin ucuna doğru kaydır," diye emretti bana. "Şaftımı tamamen güzel ve ıslak hale getirin."

Aşağı uzandım ve tabanını kavradım, vücudumu öne doğru eğerken onu sabit tuttum. Ucu kıvrımlarımın arasından kaydı. Klitorisimde durakladım, onu ovuşturdum ve zevkle titredim. Vücuduma biraz daha açı vererek alt tarafına doğru kaydım.

Ellerini benden çekerek sandalyeye yaslandı. Kollarını iki yana açtı, tekrar ileri doğru itmemi izledi, tekrar klitorisime bastırılana kadar horozu boyunca koştu. Tekrar ileri doğru, ona karşı sürtünerek, sikini ıslak amımla kucağı arasına hapsettim. Islaklık taşaklarından aşağı akıyordu ve ben de ona masaj yapmak için geri uzandım.

"Aynen öyle," diye mırıldandı, gözleri alev alev yanıyor, beni içine çekiyordu. "Beni nasıl istersen öyle çalıştır. Senin olanı al."

Şaftını okşadım, vücudumla elimin arasına hapsettim ve sonra ucu tam açıklığımda durdu. Sikinin bana dokunduğu yeri izledi, şimdi parlıyordu, çok sertti. Orada tuttum ve öne doğru eğildim, ellerimi boynunda gezdirdim ve sonra tenini damgalayan izlerin üzerinde gıdıkladım.

Yumuşak bir inilti duydu ve gözleri kapandı.

"İzle beni Nyfain," dedim sözlerime güç katarak. Ejderham onun bedenini sıyrıp geçti. "Güzel eşinin seni becermesini izle."

Ağır göz kapakları tekrar açılırken gülümsemesi viski yumuşaklığındaydı.

"Nasıl emrederseniz kraliçem," dedi.

Yavaşça aşağıya inmeden önce lezzetli göğüs kaslarını hissettim. Aleti ıslak etimin içinde kayboldu. Çok büyük ve kalındı, beni mümkün olan en şaşırtıcı şekilde dolduruyordu. Parmak uçlarımın kesik karın kaslarının üzerinde gezinmesini izledim.

Kollarını kolakların üzerinde genişçe bıraktı, tüm işi benim yapmama izin verdi. Ben kendi zevkimi alırken o da kendi zevkini alıyordu.

Aşağı inerken gülümsedim, sifonu çektim, siki derine gömüldü. "Beni dllerinle doldurmanı istiyorum," dedim ona,

Yavaşça yükseliyor ve kalçalarını dndryordum. Yumuşakça inledim ve başımı geriye attım. Uzun salarım kalçalarının tozunu alıyordu. "Beni tekrar tekrar, akla gelebilecek her şekilde, sıcağtan yardım almadan becermeni istiyorum. Ben doyana ve senden sırılsıklam olana kadar devam etmeni istiyorum. Ve sonra beni uyutmak için bir kez daha becermeni istiyorum."

Tekrar otururken yuvarlandım, biraz daha hızlı. Tekrar ayağı kalkarak o sert uzunluğı içimde beni eriten noktaya doğıru sürükledim. Tenimde muhteşem bir ürperti dans etti. Avularımı göğüslerimin üzerine doğıru ittim ve meme uçlarını sıktım.

"Hmm," dedim, daha sert oturdum, o horozu tekrar derinlere sürdüm.

Homurdandı ve gözlerimdeki küçük bir yarığtan, ağız sulandıran gövdesindeki kasların gerilmesini izledim.

Hınzır bir gülümsemeyle tekrar ayağı kalktım, ellerimi üzerimde gezdirdim, saçlarımı çektim. Vücudumu yuvarladım, tüm doğıru bölgelere vurdum.

"Yarın alışma çadırına gittiğimde ağırım olsun istiyorum." Bu sefer sertçe oturdum.

Homurtusuna bu kez bir sarsıntı eşlik etti. nce omuzları, sonra kolları gerildi ve kolakların kenarlarını kavradı. Gözleri yanıyordu. Bağıın içinden lav akıyordu.

Güldüm, ateşe atladım.

"Aynen yle bebeğim. Bana dokunmaya direnmeye alış," diye onunla alay ettim, kalçalarımı kaldırırken yuvarladım. Neredeyse içimden düşmek üzereyken, bir parça alaldım. Sadece bir parça. Sonra tekrar yukarı. Aşağı ve yukarı, kalçalarımı çalıştırarak, onu sadece amımdaki o tek noktanın üzerinde hareket ettirdim. "Bırak kralien sikiyle oynasın."

Uyluklarının altımda gerildiğini hissederek devam ettim. Çenesi sıkılmıştı.

Yine de çalıştım, penetrasyonu sığ tuttum, kendimi memnun ettim ve çoğuna dokunmadan bıraktım.

"Dölün kalçalarımın aşağı damlarken bitkileri işlemek istiyorum," dedim cesurca, şimdi sarsılarak. Saçlarımın aşağı dökülmesine izin verdim ve bir elimle meme uçlarımdan birini tuttum ve diğeriyle klitorisimi ovuşturdum. "Bir parçan içimde olsun ve kokun her tarafımı sarsın istiyorum. O kadınların, güçlü olduğu kadar yakışıklı, şefkatli olduğu kadar acımasız olan altın ejderha kralının benim olduğunu bilmelerini istiyorum."

Parmaklarım çalışırken ben de onun üzerine kapandım. Sıcak bir zevk dalgası vücudumu sarsarak beni devirdi. Haykırdım, doruk noktasıyla parçalandım.

"Ne istediğinize dikkat edin kraliçem," diye homurdandı. "Bunu elde edebilirsin."

Sonra ayağa kalktı, beni hâlâ o sert aletin içine sokuyordu. Bir eliyle beni tuttu ve diğer eliyle kollarımı omuzlarına doladı. Boynumun arkasını kavradı ve dudaklarıma yapışarak beni kendine çekti.

Beni diğer odaya götürdü, kalçalarımı kavrayıp beni sikinde yukarı aşağı hareket ettirirken kendimi ona karşı tutmam için bıraktı.

"Devam etmek için sıcaklığa ihtiyacım yok," dedi. "O amcığı çiğ çiğ sikeceğim. Sonra da kışına gireceğim. Eğer dikkatli olmazsan döllerimden bahçeye bir iz bırakacaksın."

Beni dikkatlice yatağın kenarına yatırdı, heyecanlanmıştı ama belli ki hamileliğini unutmamıştı. Bu onun sikini içime sokmasını engellemedi, ıslak tokatla inledi.

"Siktir et," dedi nefesinin altında, kendini dışarı atıp beni ters çevirmeden önce hızlı bir tempoya başladı. "Kollarınla kendini yatağa yasla. Karnının üzerine yatma."

Bu erken aşamada yüzüstü yatmak hiçbir şeyi etkilemeyecekti ama yine de dediğini yaptım. Koruyucu dürtüleri hoşuma gidiyordu.

Kalçalarımı kavradı ve ileri doğru iterken beni geri çekti, bana tekrar vurdu. Ve tekrar. Seks sesleri odayı doldurdu, iki orgazmım ıslaklığa katkıda bulundu.

"Bu benim için," dedi bana, içime girerek. "Zevkini alacaksın ama boşalmayacaksın. Sadece benim yararım için bineceksin. Anladın mı?"

O devam ettikçe ben inliyordum, vücudum o kadar gerilmişti ki kendimi nasıl tutabileceğimi bilemiyordum.

"Anlıyor musun?" Gücü içimi parçaladı.

"Ah, evet," dedim, başımın öne düşmesine izin verdim, dirseklerim zevkli saldırıdan büküldü. "Evet!"

Uzanıp saçlarımdan bir tutam yakaladı ve geri çekti. "Aferin kızıma."

Aleti hızlı bir ritim tutturmuştu. Klitorisim dokunulma ihtiyacıyla zonkluyordu ama dokunursam uçurumun kenarından geçecektim. Dişlerimi sıktım, zevk içimde akıyordu, boşalma ihtiyacı nabız gibi atıyordu.

"Nyfain, lütfen," dedim ona doğru iterek. "Lütfen."

"Hayır. İçini boşaltırken seni kenarda bırakacağım."

Sözüne sadık kalarak vahşi bir hırıltı çıkardı ve sonra ürperdi. Bitirmek için iki hamle yaptı ve sonra ağır ağır nefes alarak yavaşça çekildi.

"Daha fazla horoz için çaresiz misin?" diye sordu karanlık bir tonda.

Amım ihtiyaçtan ağrıyordu. Sıkıştırdım ve bıraktım, sıktım ve bıraktım, beni tekrar doldurmasına ihtiyacım vardı. Beni emmesini. Bana dokunmasını.

"Evet," diye nefes aldım.

"Evet, ne?" Klitorisimden kaçınmaya dikkat ederek avucunu düz bir şekilde amıma sürttü. Islaklığı her tarafıma sürdü.

"Evet, alfa."

"Alfa değil..." İki parmağını içime soktu, ön duvarlarımı zar zor sıyırdı. Lezzetli ısıtımına bir zevk kıvılcımını eklendi.

"Evet, kralım."

"Aynen öyle." Dizlerinin üzerine çöktü ve beni tattı. "Hmm," dedi dilini kıvrımlarımda gezdirerek. "Birlikte daha da iyiyiz. Dilimi mi, sikimi mi yoksa parmaklarımı mı istersin?"

Açılmış kalçalarımın arasında, seksimi yalayıp tadına bakarken aletini çalıştırdığını görebiliyordum. Tek ihtiyacım olan dilinin klitorisime bir fiske vurmasıydı. Parmaklarını doğru yere daldırması.

Ama o siki istiyordum. Ona bunu söyledim. "Lütfen de," dedi, tekrar ayağa kalkarak.

"Evet, kralım, sakinle beni tekrar becer. Lütfen."

Bana çarptı, etrafıma uzandı ve klitorisime baskı uyguladı. Yüksek sesli bir zevk çığlığıyla, dikişlerimden ayrıldım. Kollarım gücünü kaybetti ve öne, yüzüstü yatağa düştüm.

Kollarını hemen bana doladı ve beni önümden tutarak geri çekti.

"Şimdi dikkatli ol," dedi, sesi çok yumuşaktı. Bir an öncesine göre çok hızlı bir değişim olmuştu. "Bebeğimizin evine çok fazla baskı yapmayalım, olur mu?"

Bacağımı dizimden tutarak yukarı çekti ve ayağımı yatağın ahşap çerçevesine dayadı. Kendini tekrar içime soktu, ıslak ve özensizdi. Çok sıcaktı.

"Hadi sana böyle bir tane daha yapalım." Bir eliyle beni tutarken diğer eliyle klitorisimi okşuyor, tekrar sert ve hızlı bir şekilde sokuyordu. Yarı sayıklayarak, artık beni tamponlayacak sıcaklığa sahip değilken neden onu daha önce kızdırdığımı merak ederek, hislere daldım. Muhteşem sürtünmenin içine düştüm. Kolu beni sıkıca tuttu. Parmakları beni doğru şekilde okşuyordu. Kalbim doluydu, vücudum yanıyordu ve dediğini yaptım. Devam ettim ve başka bir yüksekliğe ulaştım. Sonra yine başka bir pozisyonda

Arkamda titredi ve ürperdi, emrimi yerine getirdi ve beni doldurdu. Tekrar ve tekrar.

Sona doğru beni ileri itti ve yatağın üzerinde sürünmeme yardım etti, salgılarımızı kıcıma doğru itmek için kayganlaştırıcı olarak kullanmadan önce beni yanıma aldı. Klitorisimdeki parmakları ve pullarımdaki ağzı acı verici kaymayı erotik bir ağrıya dönüştürdü. Ben ona karşı inlerken o da zevk alıyordu. Sadece ikimiz kalana kadar dünya uzaklaştı, bedenlerimiz birbirine dolandı ve zevkimiz spiral çizdi.

İzin versem bütün gece devam edebilirdi. Ateş gerçekten de bitmişti, işini yapmıştı ama ona meydan okumuştum. Sonuna kadar gitmeyi planlamadığınız sürece bir alfa ejderhaya yapmayacağınız tek bir şey vardı.

Gece yarısından hemen sonra, saatlerce süren sert ve hızlı orgazmlardan sonra, bunu söylemek zorundaydım. Pes etmek zorundaydım. Bu raundu onun kazanmış olmasına aldırmadım bile. Gözlerimi kapattım, kollarına sarılarak uykuya daldım, bağdan gelen kendini beğenmişliği görmezden geldim.

Gecenin ne getireceğini bilseydim, ona asla meydan okumazdım.

KIRK

Finley

ÇIĞLIK beni uykumdan kopardı. Bir solukla doğruldum ve kendimi Nyfain'in elinden kurtardım. Ses o kadar zayıftı ki Nyfain kıpırdamamıştı. Ama beni uyandıran sadece ses değildi. Bazı şeyler açıklanamazdı ve ailemden birinin tehlikede olduğunu hissetmek de bunlardan biriydi.

Hiç şüphesiz bunun Sable'ın çıığı olduğunu biliyordum.

Bir anda komodinden hançerimi aldım ve kapıya doğru koşmaya başladım. O sırada içeriden başka sesler geldi. Bir bağırış. Bir patlama. Bir şeyler oluyordu.

"Ne-"

Nyfain sözünü kesti, muhtemelen onu da duymuştu.

Nyfain'in ayak sesleri peşimden gelirken kapının kolunu tuttum ve çekerek açtım.

"Finley, bekle," dedi ama kapı çoktan açılmıştı.

Salon hareket doluydu.

"Kahretsin," dedim bir an duraksayarak.

Bunu anlamlandırmak için zaman ayırmadım.

Bunun yerine ileri atıldım, adrenalın içime boşalırken zihnimin gözünde her şey yavaşlıyordu.

Yolun aşağısında Hadriel yavaşça, çok yavaşça, sanki biri onu kontrol ediyormuş gibi döndü. Elleri yanlarındaydı. Bir iblisin başının üzerinde büyük, kavisli bir kılıç kaldırmasını izlemek için başını geriye eğdi.

Seks iblisleri. Hay sikeyim! İblisler için çalışan bir peri saldırganı bekliyorduk, zihinleri kontrol edebilen türden iblisler değil.

"Hayır!" Bağırdım, daha hızlı koşarak oraya zamanında varmaya çalıştım. Kılıç zirvesine ulaştı ve sonra havayı kesti. İrademi kullanmaya çalıştım ama çok uzaktaydılar.

İblis öne fırladı, sırtı kamburlaştı ve iki iri, koyu tenli kol göğsünü sararken başı geriye düştü. Kılıcın kabzasındaki parmaklar serbest kalmadı ama Vemar iblisi Hadriel'in yanından geçip sert bir hamleyle yere düşürdü. Ve sonra Vemar'ın hareketleri yavaşladı. Sanki artık uzuvlarını kontrol edemiyormuş gibi yapışkan ve sarsıntılı bir hal aldı.

Vemar bir kuzu gibi sakın bir şekilde yuvarlandı. İblis kılıcını yerden çekerek ayağa kalktı.

Yukarı bakmalıydı.

Ona ulaştım ve elini kılıçtan kurtardım. Hızla eğilerek bıçağımı boynunun arkasına sapladım ve sıktım.

Nyfain bana ulaştı ve sonra önüme atladı.

"Gardiyanını bekle," diye bağırarak koşmaya devam etti ve Govam'ı gömleğinin arkasından yakalayan bir iblise ulaştığında kükredi. İblisi havaya fırlattı, kafasını yukarıdaki kemerli tavana çarpacak kadar sert bir şekilde. İblis gevşeyerek yere düştü.

Kılıcımı çıkardım ve onu takip ettim. Savaşan bir iblisin yanından iterek geçti ve onu duvara çarptı. Denski bir an sonra oradaydı ve bıçağını sapladı.

Govam bana yetişti ve Nyfain daha fazla savaşa ulaşırken gürültünün üzerine bağırdı.

"Incubi ve succubi içeri sızmaya çalıştı," dedi. "Amaçları sana ve altın ejderhaya ulaşmaktı, bundan hiç şüphem yok. Sonassa onları hissedip alarmı çalana kadar başka kimseye bulaşmadılar. Sizinle birlikte olduğumuzu bilmiyor olmalılar."

"Bu iyi haber. Dolion'un muhbirleri olabilir ama çok üst düzey olamazlar. Kral sizin hakkınızda ihtiyatlı davranmak istedi. Geri kalan iblisler nerede?"

"Onlara odaya girmelerini ve düşman sanılmamaları için kapıyı kilitlemelerini söyledim. Denski ve benim tehlikede olmayacak kadar tanındığımızdan emindim."

Hannon'u babam ve kardeşlerimizle paylaştığı süitin kapısında gördüğümde duraksadım. Beni görünce başını salladı.

"İyiler," dedi. "Sable kargaşayı duyduğunda tuvalete gidiyordu. Kafasını dışarı çıkardı ve kapıyı çarpıp arkasından kilitlemeden önce çığlık attı. Kimse içeri girmeye çalışmadı ama ben her ihtimale karşı burada bekliyordum."

"Onlarla kal," dedim yürümeye devam ederken.

Bir iblisin cesedi, kolu doğal olmayan bir açıyla bükülmüş halde yerde yatıyordu. Bunu daha fazlası izledi, koridorlar cesetlerle doldu. Sadece iblisler düşmemiştir. Ölenler arasında bir kurt ve bir ejderha da vardı.

Tamara ilerideki köşeden koşarak dönerken nefesimin altında "Lanet olsun," dedim.

"Ekselansları!" Boynuna ve yanağına kan sıçramıştı. Damlayan bir kılıç tutuyordu. "Tanrıya şükür iyisiniz."

Lucille ve Jade de benzer bir durumda onun arkasından koşular.

Tamara'nın bakışları Denski ve Govam arasında gidip geldi, sonra arkamıza baktı. Hadriel ve Vemar gözlerindeki sersemliği atmış, bize doğru koşuyorlardı.

"Sana ulaşmamızı engellediler," dedi nefesini tutmaya çalışarak. "Kralın yanımıza yerleştirdiği ekstra muhafızlarla bile. Yine de peri muhafızları ortaya çıktı ve geçmemize yardım etti."

"Kaç kişi var?" Köşeyi koşarak döndüğümde bir hareketlilik gördüm.

İnsanlarımız gece kıyafetleriyle, soyunarak ya da kurt olarak savaştı. İblisler onları yarıp geçmeye çalıştı ama görünüşe göre amaçları değişmişti. Artık odalarımıza girmeye çalışmıyorlardı, kaçmaya çalışıyorlardı. Nyfain, üzerine bastığımız cesetlerden birinden aldığı belli olan bir kılıçla üzerlerine indi. Yanındaki kurt formundaki Weston'la birlikte kitleyi yarararak ilerledi. Önünde daha fazla savaştan ejderha vardı ve yolun aşağısında, beyazlar içindeki muhafızları seçebiliyordum, parlayan kılıçlarını kesip biçiyor, bulabildikleri herkesi indiriyorlardı.

"Succubi ve incubi'den daha fazlası var," dedi Govam alçak bir ses tonuyla. "Dolion gerçekten de ikinizin ölmesini istiyor. Kendisine yönelik tehdidin sizinle birlikte öleceğini düşünüyor olmalı."

Calia'nın söylediklerini hatırlayarak, "Çok da haksız sayılmaz," dedim.

Birkaç iblis sırayı yarararak merdivenlere doğru deli gibi koşmaya başladı. Peri muhafızları hemen peşlerine düşmüş, onlara yetişmeye çalışıyordu.

"Kahretsin! Calia! Onun peşinden gitmediklerinden emin olmalıyız." Koşu hızımı artırdım ama Tamara kolunu önüme itti.

"Bunun temizlenmesini beklemeliyiz. İhtiyacın olan son şey karnına sürpriz bir bıçak saplanması. Bunu atlatabilirsin ama bebeği riske atmak istemeyiz."

Dişlerimi sıktım, haklı olduğumu biliyordum ama yine de kendimi ölü bir ağırlık gibi hissediyordum.

Kalabalığı takip ettik, iblisler halkımızdan kaçarken perilere çarptılar. Yine de giderek daha fazlası delice koşarak aralarından sıyrıldı. Kurtlar peşlerinden gitti, dört ayak üzerinde herkesin iki ayağından daha hızlıydılar.

"Finley, iyisin," dedi Hadriel, yanımıza doğru ilerlerken zor nefes alıyordu. "Lanet olası iblisler. Hiç ara vermiyorlar mı? Önce zehir, şimdi de bu mu?"

Nyfain son iblisin de kaçmasıyla yavaşladı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı, hemen ardından kurtlar geldi. Bana doğru döndü ve hızla beni kontrol etti.

"Calia," dedim ona yetişirken.

"Hadi gidip kontrol edelim. Benimle kal," dedi kolumu tutarak. "Dikkatli ol."

Serbest elimi uzattım. "Ben savaşa katılmadım, değil mi? I?"

Sinirlenmem karşısında dudakları bir gülümsemeye dönuştü. Başını salladı.

ve bizi koridorun sonuna kadar acele ettirdi, tehlikenin uzaklaştığından emin olmak için geniş merdivenlerde durdu.

"Bundan ne anlıyorsun, Govam?" Aşağı inerken Nyfain söyledi.

Govam bana daha önce anlattıklarını ona da anlattı.

"Tekrar deneyecektir," diye bitirdi. "Seni öldürmek için bu kadar çaba harcıyorsa, denemeye devam edecektir."

"Nasıl?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Benim tahminim daha çok sinsice yaklaştığı yönünde. İçeri sızmak için succubi'yi ya da daha gizli casuslarından bazılarını kullanıyor."

"Kral Starvos'un topraklarına izinsiz girme konusunda bu kadar açık davranmasına şaşırdım," dedim geniş bir fuayeden aceleyle geçerken.

"Görünüşe göre Kral Starvos tarafsız kalmaya özen göstermiş," diye cevap verdi Nyfain, Leala elinde kırbacıyla, geceliğiyle kemerli büyük bir girişten çıkarken. Bir süre sonra bir sıra muhafız ortaya çıktı ve Govam ile Denski'yi görünce yavaşladılar.

Nyfain elini kaldırdı. "Onlar bizimle birlikte. Onları bizzat izliyorum."

Muhafızlar yanımızdan geçerken Leala nefesini bırakarak, "Oh iyi, güvendesiniz," dedi, henüz hızlanmamıştı.

"Hangi cehennemdeydin?" Hadriel sordu.

"Neler olduğunu duyduğumda birkaç hizmetçi tarafından şaplaklanıyordum," diye cevap verdi.

"Neredeyse kafamın kesilmesini kaçıırıyordun. Vemar beni kurtarmak zorunda kaldı ve şimdi ona bana küçük dostum dememesini söylersem gerçek bir pislik gibi görüneceğim."

"Mantığını anlamıyorum ama sonucu beğendim," dedi Vemar kıkırdayarak. "Gerçi benim de kurtarılmam gerekiyordu. Her şey yolunda."

Diğerlerini görmezden gelerek başımı salladım. "Ne demek tarafsız kalmayı seviyor? Elbette bu bir tepki gerektirir?"

Nyfain, "Dolion en sevdiği saray üyesini önce hapsedip sonra zehirlemeye çalışmamış olsaydı, muhtemelen özür ve tazminat gibi büyük bir jestle yatıştırılırdı," dedi. "Savaşa girmeyi düşünmezdi. Dolion bizim peşimizden geldi, kendi halkının değil. Peri muhafızlarının işe karıştığını fark ettiklerinde iblisler kaçmaya çalıştı. Muhtemelen bunu yapmaları için emir almışlardı."

Govam, "Benim tahminim bu yönde ama korkak da olabilirler," dedi.

"Neyse ki Dolion, Starvos'un en sevdiği saray üyesini hapsetti ve aynı zamanda -dolaylı olarak- neredeyse onu öldürüyordu. Umarım bu bizim lehimize olur."

"Dolion genellikle hangi çizgileri aşmaması gerektiğini bilmek konusunda iyidir," dedi Govam başka bir merdiven setine ulaşp yukarı doğru koşarken. Calia'nın bölgesine yaklaştıkça hizmetkârlar kaos içinde koşuşturuyordu. Nyfain hızlandı, bağın içinde temkinli bir hava vardı. Calia'nın süitine vardığımızda önümüzde bir sıra muhafızın beklediğini gördük.

"Kral Nyfain!"

Starvos'un sesi havada çatırdadı.

Döndüğümüzde onun koridorda pantolonu ve gömleğinin düğmelerini çözmüş bir şekilde yürüdüğünü gördük.

"Leala, bize giysi bul," diye mırıldandı Nyfain.

"İşte, şimdilik benimkini alın leydim." Leala geceliğini çıkardı. "Vemar, ekselanslarına giysilerini ver. Onun bedenine yakın olan tek kişi sensin."

Calia'nın kapısı açıldı ve yüz ifadesi endişeyle karışmış bir halde dışarı baktı.

"Bunun anlamı nedir?" Starvos yaklaşırken sordu. "Misafir kanadında kavga ve kan döküldüğüne dair raporlar aldım."

"Biz uyurken iblisler bize saldırdı," diye yanıtladı Nyfain. "Akşam yemeğinde giriştikleri işi bitirmek istiyorlarmış gibi görünüyordu."

"Şeytanlar mı? Burada mı? Saçmalık. Kral Dolion buraya iblis göndermez."

"Gidip kendiniz görebilirsiniz." Nyfain geldiğimiz yolu işaret etti. "Onlardan çok öldürdük. Calia'nın güvende olduğundan emin olmak için geldik." Vemar pantolonunu uzattı ve Nyfain pantolonun içine girdi.

"Tanrıça beni rahatlat, sana ne oldu dostum?" Starvos Nyfain'e sordu.

"Krallığımı korumanın bir bedeli vardı. Her gece, halkımı öldürmeye niyetli iblis yaratıklarla savaştım. Ve gördüğünüz gibi..." Ben Leala'nın geceliğini giyemeden beni çevirdi. Parmakları sırtımda gezindi. "Bu Dolion'un köleleri tarafından yapıldı. Eminim Calia'nın sırtını da görmüşsündür. Henüz tüm hikâyeleri duymadın ama ne tür hikâyeler olacağı konusunda seni uyarmıştım. Dolion ölmemi istiyor çünkü onun için ne kadar tehlikeli olduğumu biliyor. Yaptığı işlerin doğru bir resmini çizebileceğimi biliyor. Ben onun kötülüklerinin canlı kanıtıyım. Ya bizi yollamalısın ya da kaleyi koruma konusunda ciddi olmalısın. Bizi iki kez öldürmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Denemeye devam edecek."

Geceliğimi çekiştirirken Starvos hiddetlendi. "Böyle bir şeyi hiç duymadım. O bilinen bir tehdit ama hiç kimse onun bu kadar ileri gittiğinden bahsetmemişti."

"Ölüyken gevezelik etmek zordur." Nyfain Calia'ya baktı. "İyi misin? Bu tarafa gelmeye çalışan oldu mu?"

"Hayır, efendim," dedi önündeki muhafızlardan biri.

Starvos, "Yemekten sonra ona göz kulak olmaları için onları ayarladım," dedi.

"İblislerin geldiğini görürlerse çok iyi iş çıkarırlar." Sonunda sabahlığı başımın üzerine çektim. "Ama seks iblisleri çok yaklaşırsa, muhafızlar pek işe yaramaz. Calia bunu çok iyi biliyor."

Calia, "Evet efendim, o haklı," dedi.

"Yarın onları seks iblislerine karşı koruyacak bir iksir hazırlayabilirim," diye devam ettim. "Yine de tüm kale için yapacak kadar everlassım yok. Henüz yok. İçlerinden hangisinin diğerlerini denetlemesini istediğinizi seçmeniz gerekecek."

Starvos başını salladı. "Bu çok saçma. Sanki saldırı altındaymışız gibi davranıyorsunuz."

Nyfain Calia'yı koruyan muhafızları işaret etti. Yine de yorum yapmadı. İkimiz de Starvos'un inkâr içinde olduğunu görebiliyorduk.

Nyfain elini sırtıma koydu ve beni merdivenlere doğru yönlendirdi.

"Beni kontrol ettiğin için teşekkürler," diye seslendi Calia kapıdan çıkarken.

Kralıyla yüzleşmek için döndüğünde elimi ona uzattım.

"İblis kral çabalarını onlardan bana çevirebilir," dediğini duydum. "Büyülü dünyanın kurallarına uyuyormuş gibi davranabilir, ama bu sadece bir rol. Sana bunu anlatmaya çalıştım. Şimdi anlıyorsun."

"Bunu sabah konuşuruz," dedi Starvos, biz kulak kesilmeden hemen önce.

Merdivenlerden inerken Nyfain bana, "Bundan sonra birlikte kalacağız," dedi. Etrafta başka hizmetkârlar da koşuşturuyordu, yüzlerinde korku dolu bakışlar vardı. "Hepimiz konseye gitmeden önce burada üç haftamız daha var. Uyanık olmamız gerekecek."

Ertesi gün Nyfain benimle bahçeye geldi, muhafızlarımız ve ailem arkamızda dağıldı. Bu sefer birkaç iblis de geldi. Sonassa arkamızdan gelip bizi korudu, Govam ve Denski de yanımızda yer aldı. Geri kalanlar kalede kaldı.

Peri muhafızlarımız vardı, Starvos ibislere ya da belki bize güvenmiyordu. İblislerin konuklarına saldırmak için şatosuna girdiği gerçeğiyle uzlaşmak için kolay bir zaman geçirmiyordu.

"Oğlum, Kraliçe Finley," dedi Arleth selamlarken, bakışları karnımın üzerindeydi. "Eğer o iblisler sana ulaşıydy dün gece kıl payı kurtulabilirdin."

"Büyüleri bende işe yaramıyor," dedim ona, önce Vemar'ı sonra da everlass parçasını göstererek. "Vemar, diğer güçlü ejderhaları da alıp buraya oturur musun? Mümkün olduğunca çabuk daha fazla bitki yetiştirmem gerekiyor."

"Bende de işe yaramıyor," dedi Nyfain, bitkilerin arasına girerek. "Onlar bize ulaşmadan önce uyanırdım."

"Hâlâ." Arleth başını salladı. "Konsey toplantısı yeterince yakın olamaz."

"Nyfain, senin ve kız kardeşimin bitkilere şarkı söylemenizi istiyorum, tamam mı?" Dedim ki. "Büyümelerini ve güçlenmelerini sağlayın. Ben iksiri yapmakla meşgul olacağım, sonra da odaklanacak daha zorlayıcı bir şey bulsam iyi olur."

"Hey." Nyfain beni daha yakına çekti, altın rengi gözleri gözlerimi yakaladı. "Her şey yoluna girecek. İkinize bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Sıcaklığına ve güvenine yaslanmadan önce ona küçük bir gülümseme verdim. "Biliyorum. Ama çok gerginim. Meşgul olmaya ihtiyacım var."

Beni usulca öptü. "Endişelenmediğin sürece sorun yok. Bu iyi değil-"

"Bana bunun bebek için iyi olmadığını söylemeyin. Çocuğumuzun bizimle başa çıkmak için sert olması gerekecek. Şimdi başlasalar iyi olur."

"Bu senin için iyi değil."

"Ya da bebek," diye seslendi Arleth.

Sıkıntıyla içimi çektim ve çadıra doğru yöneldim. Hannon da beni takip etti, elinde bu bahçede yetişmeyen ve ihtiyacım olan birkaç eşya vardı.

"Sable, Nyfain'le birlikte şarkı söyle," diye talimat verdim yoluma devam ederken. "Tamam, patronluk taslama, kahretsin," diye mırıldandı Sable.

Haftanın geri kalanında ÖNEMLİ HİÇBİR ŞEY OLMADI. Bitkilerle çalıştık ve Starvos'la toplantılar yaptık, ona iblis kalesindeki yaşam hakkında daha fazla şey anlattık. Halkına ne olduğunu öğrenmek ona acı veriyordu ve Calia'nın neden daha önce deneyimleri hakkında daha fazla şey paylaşmadığını merak ediyordum. Sonra tekrar, gerçekten içine girecek kadar uzun süre kalmamıştı. Ve belki de sadece istememişti.

Hiçbir şey olmayınca ve olmaya devam edince, Dolion'un çizgiyi aştığının farkına varıp varmadığını merak etmeye başladım. Belki de bizi tekrar öldürmeye kalkışmak yerine bunu politik olarak ele almayı planlıyordu.

Daha iyi bilmeliydim.

Ancak bu sefer, bizim için geldiğinde, bunu kişiselleştirdi.

KIRK BİR

Finley

Süitimizin dış kapısından yüksek bir ses geldi. Leala tuvalet masamın yanında yaptığı işe ara verip kaşlarını kaldırarak bana baktı. Birini bekleyip beklemediğimi soruyordu.

Nyfain'in bacaklarının arasına kıvrılmış, pencereden geriye itilmiş bir kanepeye uzanmış, elimde bir kitapla göğsüne yaslanmıştım. O da bir kitap tutuyordu, kollarını bana dolamıştı ve çenesini şakağıma dayamıştı. Siyasetle, iksirlerim üzerinde çalışmakla ve sadece çok yüksek saray üyelerinin davet edildiği gürültülü bir akşam yemeğiyle geçen uzun bir günün ardından sessiz bir dinlenmeydi. Herkes gerçekten saçlarını açmıştı. Keşke Hadriel'in de gitmesine izin verilseydi, müstehcen şakalardan zevk alırdı. Meğer bu periler kapalı kapılar ardında, özellikle de şaraba boğulduklarında o kadar da asil ve düzgün değilmiş.

Kapı tekrar çalındığında başımı Nyfain'e doğru çevirdim, bu kadar hafif olmasalardı acil gibi görünecek hızlı tıkırtılar.

"Ben değil," diye mırıldandı.

Leala sağ tarafa, Urien'in muhtemelen bizim görüş alanımızın dışında durduğu yere baktı. Başını salladı, kalçasındaki kılıfını düzeltti ve muhtemelen kapıya cevap vermek için uzaklaştı.

"Finley!" Sable gergin gözleri ve panik havasıyla koşarak odaya girdi.

Doğrudum, kitabımı yavaşça yere bıraktım. "Ne oldu? İyi misin?"

"Hayır. Bilmiyorum." Parmaklarını birbirine doladı ve bağından bir tedirginlik geçti. "Dash bugün erken saatlerde küçük heykelciklerinden birini bahçe çadırında unutmuş. Banyo için ona ihtiyacı olduğunda ısrar etti. Nasıl olduğunu bilirsin. Onu aramak için gizlice çıkacağını biliyorduk."

Kitabı kapattım ve ayağa kalktım. "Nerede o?"

"Babamla birlikte. Dışarı çıkmadı. Hannon yemekten sonra alacağını söyledi. Biz de diğer önemsiz insanlarla birlikte yemeğimizi yedik" -bana bir bakış attı- "biraz müzik dinledik, sonra odamıza döndük. Hannon oyuncağı bulmak için dışarı çıktı."

"Tamam... Peki sorun nedir? Hannon henüz dönmedi mi?"

"Hayır! Sadece bu kadar." Yüz ifadesi buruştu. "Belki de bulamamıştır diye düşündük. Belki de bulamaz. Dash yer konusunda olumlu görünüyordu ama onu bilirsiniz. Bir odada olduğunu söylüyor ama aslında başka bir odada ve

"Sable, ne zamandır yok?" Sandalyenin arkasından bir kazak aldım.

"Belki hâlâ arıyordur! Hannon onu bulana kadar gitmezdi, biliyor musun? O-"

"Sable!" Havladım. "Ne kadar sürecek?"

Karanlık pencerelere baktı. "Birkaç saat."

"Birkaç saat mi? Ve sen daha önce gelmeyi düşünmedin mi?" Komodinin üzerinden hançerimi kaptım.

Hançerin mi, gerçekten mi? diye düşündü ejderham, damarlarımda güç pompalanmaya başlamıştı. Dişe diş bir kavgaya bıçakla mı girmeyi planlıyorsun?

Onu yerine koyup soyunmaya başlamadan önce bıkkın bir ses çıkardım.

"Ne yapmalıyım leydim?" Leala sordu.

"Ben giderim." Nyfain koşarak diğer odaya girdi. "Gidip bakacağım.

Sen burada kal."

"Kardeşim dışarıda bir yerlerdeyken burada oturacağımı mı sanıyorsun? Sen aklını kaçırmışsın Nyfain." Bol pijama pantolonumu aşağı ittim ve Leala'ya, "Git Hadriel'e söyle. Herkesi alarma geçirmesini söyle. Bir şey olmayabilir. Ama eğer değilse..."

Başını salladı ve koşarak kapıdan çıktı. Olası bir acil durumda nezaket kurallarına uyulmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Muhafızlar alarm vermedi," dedi Nyfain, cübbesiyle içeri girerken. "Starvos onları kalenin her tarafına ve araziye yerleştirdi. Eğer dışarıda bir şey olsaydı, borazanlarını öttürürlerdi."

İblislerin Hannon'ın boğazını karanlıkta kesebileceğini ya da onu alıp götürebileceğini söylemek üzereydim ama Sable her sözüme kulak kabartıyordu.

"Doğru." Onu işaret ettim. "Sable, babanın yanına dön. Her ihtimale karşı kapılarını kilitle. Bizi bekle, tamam mı? Muhtemelen sorun yoktur. Hannon muhtemelen dediğin gibi hâlâ arıyordur ya da güzel bir periyle sohbet ediyordur ve zaman ondan kaçmıştır."

Kaşları çatıldı ama genellikle böyle bir yorum karşısında verdiği iğrenç tepkiyi vermedi. Onun yerine yutkundu ve başını salladı.

"Tamam," dedi. "Onun iyi olduğundan emin ol, Finley. Annemi kaybettik. Onu da kaybedemeyiz."

"Biliyorum. Yapacağım. Söz veriyorum."

Koşarak odadan çıktı ve ben Nyfain'e baktım, içimi bir endişe kaplamaya başlamıştı.

"O iyi," dedi Nyfain, cübbemi kapıp bana doğru gelirken. "Muhafızlar hakkında söylediklerimde ciddiymdim. Starvos kendi bölgesinin bir daha ihlal edilmesine izin vermeyecektir."

Güldüm. "Starvos iblis kralla uğraşmaya alışık değil. Ya da ona saldıran herhangi biriyle, gerçekten. Bu ne için?"

Nyfain cübbeyi uzatarak durakladı. "Bizi kaleden geçirmek için."

Başımı salladım ve pencereye doğru döndüm. Açtım ve buz gibi bir hava üfledim.

Hazır mısın? Nyfain, "Finley, bekle," derken ejderhama sordum.

."

Git, diye cevap verdi ejderham.

Pencere çerçevesine doğru adım attım ve sonra bilinmeyen bir nedenle kollarımı iki yana açarak dışarı fırladım. Ejderham kabardı ve bedenine girdikten hemen sonra kanatlarını pompalayarak kontrolü ele aldı. Gökyüzüne doğru yükseldik, Nyfain'in bize yetişebilmesi için yavaşladık. Bu sadece bir dakikasını aldı. Ben zaten havadayken kalenin içinden geçecek değildi.

Hannon'un yürüyeceği yöne git, dedim ejderhamın bilincinin yüzeyine yaklaşıp yeri izleyerek.

Beyaz giysili muhafızlar biz geçerken başlarını kaldırıp baktılar. Asıl kalenin etrafında yoğun kümeler vardı ama uzaklaştıkça safları seyreliyordu. Genellikle bahçelere gittiğimiz patikada sadece bir kişi yürüyordu ve tek bir muhafız bahçelerin içinde boş boş bakıyordu. Ejderham alçaktan süzülüp yerde Hannon'u ararken o da başını kaldırıp baktı. Ancak bir an sonra orada olmadığı anlaşıldı.

Ejderham yüzünü bize dönmüş olan muhafızın yanına indi. Nyfain yukarıda daireler çizmeye devam ederken insan formuma bürünüp ona doğru yürüdüm.

"Kardeşimi gördünüz mü?" Yaklaşırken gardiyana sordum. "Uzun boylu ve sağlam yapılı kıvılcı saçlı olan mı? Bir çift

Benden yaşça büyük mü? Gerçekten sakın. Her zaman çok hoş. Gördünüz mü?"

Önce koku çarptı. Koku. Sonra muhafızın derisi değişti, önce biraz koyulaştı, sonra da yeşilimsi bir renk aldı. Yaratık gülümsedi.

"Evet, onu gördüm. Acele edersen belki onu kurtarabilirsin. Kendinizi ona sunmanız gerekecek-"

Bir anda onun üzerindeydim, kolumu boynuna doladım ve arkasına yaslandım, böylece aniden çırpınan kolları arkasından bana ulaşamadı.

"Nerede o?" Nyfain bizden çok uzak olmayan bir yere inmeden önce güçlü bir kükreme gönderdiğinde talep ettim. Hızla insan formuna büründü ve bize doğru koşmaya başladı. "Nerede o?"

"Ormana geri dön, suya doğru," diye hırladı iblis, şimdi kolumu tırmalıyor, boynunu kurtarmaya çalışıyordu. "Onun yaşamasını istiyorsan yalnız git."

Başka bir ejderha tepemde süzülürken içimi öfke kapladı. Vemar. Sonra daha fazlası, Tamara ve muhafızlarımın geri kalanı. Micah onları takip etti.

"Oops. Çok geç," dedi iblis kıkırdamaya başlamadan önce.

Onu serbest bıraktım ama sadece yüzünü ellerimle kavrayıp çevirebilmek için. Boynu kırıldı ve ben arkamı dönerken ayaklarımın dibinde yere yığıldı. Öfke ve güç hâlâ içimde pompalanıyordu... ama aynı zamanda dehşet de. Ateş tenimde kıvrıldı.

"Onu duydun. Yalnız gitmem gerekiyor," dedim Nyfain'e, yer değiştirebilmek için kendimi geriye iterek.

"Bir iblise mi inanacaksın?" Nyfain başını salladı. "Amaçları ne olursa olsun onu öldürmek olacak. Yapabileceğimiz en iyi şey onu onların elinden almaya çalışmak."

Kurtlar etrafımızdaki çalılıklardan koşarak çıktı, Weston en öndeydi. Olası bir düşmanı kuşatmak için pozisyon almıştı. Koşarak yaklaştı ve sonra yavaşlayarak bekledi. Durumu duymuş ve hazır bekliyordu.

"Siktir!" Dedim, dehşet beni yalpalatıyordu. Sanki yeterince hava alamıyormuşum gibi hissediyordum. Ejderhamı yüzeye çekerken, "Tanrıça bana yardım et, Hannon'a zarar vermelerine izin verme," dedim.

Ona zarar veremezler. Veremezler. Nazik ve kibar Hannon'a değil. Babam hastalandıktan sonra ailemizi bir arada tutan omurga değil. Tek yapmaya çalıştığı başkalarına yardım etmektir. Bunu hak etmiyordu. Tehlikede olmayı hak etmiyordu.

Benim ejderham da Nyfain'inki gibi havaya yükseldi ve iblisin gösterdiği yöne doğru gökyüzünü yararak ilerledi. Bildiğimiz kadarıyla bu da bir yalan olabilirdi ama başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Uçarken kalbimiz kaburgalarımıza çarpıyor, kale arazisini geride bırakıyorduk. Uzaklaştıkça ağaçlar yoğunlaşıyordu ama içlerinde hiçbir şey kıpırdamıyordu. Kurtlar bize ayak uydurabilsin diye yavaşça uçuyorduk, sessiz gölgeler altımızda ve arkamızda koşuyordu. Biz bir şey görmedik, onlar da görmedi. Her şey sessizdi.

Kahretsin, ya o iblis bizi uzaklaştırmaya çalışıyorsa? Ejderham yeri tararken düşündüm. Ya amaçları kaleye saldırmaksa?

Kesinlikle bizi uzaklaştırmaya çalışıyorlar ama kaleye saldırmak için değil. Onların istediği biziz. Bizi kralın muhafızlarından uzaklaştırmak istiyorlar ve bunu yapmak için bir baskı noktası buldular. Hannon'u buldular.

Bunca zamandır muhtemelen sabırla bir fırsat bekliyorlardı ve Hannon onlara bu fırsatı sunmuştu. Dolion aptal değildi, sevdiğim biri için her şeyimi feda edebileceğimi bilirdi. Ne de olsa bunu Nyfain için yapmıştım.

Bağın içinden bir duygu seli geçti ve sonra Nyfain'in elinde ne olduğunu gördüm.

Oh tanrıça lütfen, hayır!

Adrenalin içimde kükredi. Sonra güç geldi. Zihnim karardı ve ejderha görüşüm kırmızıya boyandı.

İleride, küçük bir tepenin zirvesinde geniş bir açıklık vardı. Eskiden burayı süsleyenler gibi korkunç yaratıklar

Kraliyet Ormanı çevredeki ağaçlara bağlanmıştı. Korkunç, bükülmüş çenelerinden salyalar akarken, bağlarını çekiştiriyor ve ortadaki insan sunusuna odaklanıyorlardı.

Hannon.

Dik duruyordu, kolları arkasından çekilmiş ve kalın bir ahşap direğin etrafına sabitlenmişti. Yüzünün yan tarafındaki bir yaradan kan sızıyor ve beyaz gömleğinin göğsüne yakın kısmını ıslatıyordu. Bir başka yara da sağ tarafındaki pantolonun paçasını ıslatmıştı. Canavarlar hırlıyor ve ona ulaşmak için çaresizce havayı kemiriyorlardı.

Tüm bunlara rağmen kıpırdamadan durdu, omuzları gevşedi ve tavrı sakinleşti. Şu anda bile, basit bir iple bağlanmış kana susamış canavarların ortasında, fırtına karşısında sakindi. Fazla sıkıntılı görünmüyordu. Daha çok boyun eğmiş gibiydi. İşler bu noktaya geldiği için üzgündü belki de.

Kalbim kırıldı.

Bizi bekliyorlardı. Onun ölümünü izlememizi istiyorlardı.

Nyfain haklıydı: bir takas yapmak istemiyorlardı. Bu düşünce ne kadar aptalcaydı. Kardeşimi bir yem olarak sunuyorlardı, onu kurtarmaya çalışacağımızı biliyorlardı ve bu süreçte onlara bizi öldürme şansı veriyorlardı. Eğer ölürse, bu sadece benim yüzümden olacaktı.

Yakalayın onu. Çabuk olun.

İplerden biri koptu. Canavar bir hırıltıyla ileri atıldı. Sonra başka bir halat havada savruldu. Ve bir tane daha.

Hayır, kopmuyorlardı. Kesiliyorlardı.

İblisler ağaçların arasında, gözden uzakta gizleniyor olmalı. Geldiğimizi gördüler ve bizi oraya daha hızlı indirmek için tuzak kurdular.

Hayır, lütfen! Tanrıçaya, belki ejderhama, belki de efsanelerdeki eski tanrılara yalvardım. Hayır! Hayır!

Yaratıklar ileri atıldı, şimdi hepsi serbestti ve çemberin ortasındaki Hannon'a doğru koşuyorlardı.

Çabuk, ona yardım et! Düşündüm, bağırdım.

Isı derinlerden yükseldi. Ortamızdan girip yukarı çıkıyor, ağzımızdan ve burnumuzdan kavurarak çıkıyordu. Ejderham dalışa geçti ve bizi çatışmadan ayırmaya çalışan Nyfain'i iterek geçti. Ejderhamın ağzından ateş fışkırdı ve yeri patlattı. Durum bu kadar vahim olmasaydı çok şaşırırdım.

Etrafındaki kalın akıntıyı yönlendirirken, hepsini öldür, diye düşündüm. İki yaratık alevin içinde kıvrılmadan önce insana benzer sesler çıkararak çığlık attı ve feryat etti. Gerçi geri kalanlar etkilenmemişti. Ateşe karşı duyarlı değillerdi.

Lanet olsun! Diye düşündüm, dehşetim öfkem kadar yükselmişti.

Oraya git.

Isının ortasını bir kez daha tüketmesine izin verdi ve Hannon'ın diğer tarafındaki zemine ateş püskürterek hızla yere dalmadan önce alabildiği yaratıkları ortadan kaldırdı. Oraya vardığında hızla eğildi, yerden bir yaratık kopardı ve ortasını ezdi.

Acele edin! Kafasının içinde bağırdım, iki yaratığın sürünün önüne geçtiğini gördüm, her biri neredeyse Hannon'a yaklaşıyordu. Acele edin!

Nyfain'in ejderhası diğer tarafa inerken kuyruğunu salladı. Öndeki yaratıklardan birini yakalamak için ileri atıldı ama bir diğeri yoluna çıktı. Onu da ezip geçti ve arkadaşını yakalamaya çalışmadan önce kafasını yana doğru yadı.

Bir sıyrık yan tarafımızı yırtarken ejderham bir diğerini yakaladı. Kükredi, öfke onu ele geçirdi ve kuyruğuyla geniş bir alanı temizlemek için döndü.

Endişelenme, iyileşeceğiz, dedim ona, endişeliydim çünkü o dönmüştü ve ben artık Hannon'u göremiyordum. Ne kadar zamanı olduğunu göremiyordum.

Kurtlar olay yerine koştu ama iblislerin yaratıklarından daha küçüklerdi ve onlarla savaşmaya alışık değillerdi. Çevredekilere karşı birlik oldular. Kardeşime zamanında ulaşamayacaklardı.

Ejderham tepenin zirvesine doğru döndü ve kalbimiz gırtlığımıza kadar fırladı. Kükremesi çaresizdi, Nyfain de ona eşlik ediyordu. Yaratıklardan biri Hannon'a ulaşmıştı, devasa pençeleri saldırmak için yaklaşıyordu.

Hannon yüzünde hüznü bir gülümsemeyle bana bakıyordu.
İfadesinde korku yoktu.

Yaratığın pençeleri aşağı indi ve boğazını tırmıkladı.

Hayır! Çığlık attım, kulaklarım aslında benim kulaklarım olmamasına rağmen aniden çınlamaya başladı. Ejderhamın acı dolu kükremesi savaşın geri kalanını bastırdı. Herkesi yavaşlattı, düşmanın donup kalmasına ve diğerlerinin ne olduğunu merak ederek irkilmesine neden oldu.

Nyfain peşinde olduğu yaratığı kaptı, dişlerinin arasında ezip kenara bıraktı ve sonra Hannon'a ulaşmak için ileri atıldı.

Hannon'ın boynunda büyük bir yara açılmıştı, ön tarafından kan fışkırıyordu. Hâlâ sıkı sıkıya tutunduğu direkte sarsılıyor, kendini koruyamıyor ya da karşılık vermek için hiçbir şey yapamıyordu. Yaratığın ikinci darbesi, ejderham ileriye doğru ittirirken indi. Ortasını keserek iç organlarının dışarı çıkmasına neden oldu.

Oh tanrıça, hayır. Lütfen hayır, diye düşündüm, birden uyuşmuştum, gözlerimin bana söylediklerine inanmak istemiyordum.

Kurtlar etrafımızdaki diğer yaratıklarla savaşırken Nyfain yaratığa ulaştı ve saldırdı, et parçalarını kopardı ve pençeleriyle vücudunu çizdi. Daha fazla iblis kılıç ve bıçaklarla saldırdı, kesip parçaladı.

Havadaki ejderhalardan etrafımıza ateş yağdı, ancak yaratıkları etkilemeyince ejderhalar kurtların arasına indi ve yerde savaştı.

Hiçbiri umurumda değildi. Umursayamazdım.

Ejderham Hannon'a ulaştığında acı içimde kabardı ve kontrolü ele almak için yükseldim. İnsan şekline dönüştüğümde Nyfain hayal kırıklığıyla kükredi ama ben

umurumda değildi. Ellerim titreyerek Hannon'a gittim ve onu olabildiğince çabuk çözdüm.

"Tanrıça bize yardım et," diye duydum ve sonra Hadriel oradaydı, çıplak ve yeni değişmişti. "Hayır, lütfen, hayır," dedi ve sesinde kalbinin tıpkı benimki gibi kırıldığını duydum.

"Bunu düzeltebilirim," dedim, ipleri kestim ve Hannon düşerken onu yakaladım. "Bunu düzeltebilirim."

Hannon gargara yaparak konuşmaya çalıştı.

"Hayır Hannon, konuşma. Gücünü sakla. Bunu düzeltebilirim!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü. "Lütfen tanrıça, bunu düzeltmeme yardım et!"

"Onu ben tutarım Finley," dedi Hadriel, elini Hannon'ın ortasına koyarak içini tutmaya çalıştı. "Onu ben tutarım. Bizi çadıra kadar taşı."

"Hayır. Yapamam. Ya-"

"İkimizi de taşı, lanet olsun," diye bağırdı, kanlar içindeki Hannon'u kollarına alarak. "Bunu yapabilirsin. Yapmak zorundasın. Yapmazsan hayatta kalamaz."

"Tamam," dedim, yer açmak için geri adım attım. "Tamam."

Bir yaratık bana saldırdı, ama ben irkilmedim bile. Nyfain ileri fırlayıp düşmana çarparak onu anında öldürürken geri çekilmeye devam ettim. Beni koruyacağını söylemişti. Sözüne inanmıştım.

Ejderham yüzeye çıktı ve yerini aldı, boşluğu doldurdu ve sonra ağzı açık bir şekilde nazikçe aşağı uzandı. Hadriel kendini ve Hannon'u içeri soktu, bir eli Hannon'un ortasında, diğeri boynundaydı. Her yer kan içindeydi, Hannon'un giysilerinden yere damlıyor, ağzımıza damlıyordu.

Bunu düzeltebilirim, diye düşündüm, doğru olmasını dileyerek. Hiç şekil değiştirmemiş olsa bile o bir şekil değiştiren. Güçlü biri. Çabuk iyileşmeyebilir ama güçlüdür. Dayanacaktır. Kendisi için olmasa da bizim iyiliğimiz için dayanması gerektiğini biliyor.

Ejderham yorum yapmadı, ağzını yumuşak tutmaya odaklandı. O kadını kazara öldürmüş olsaydı gerçekten umurunda olmazdı ama bu farklıydı. Bu

Hannon ve Hadriel'di. Hata yapamazdı. Bir hata yapmayı göze alamazdı.

Yine de hayatında hiç olmadığı kadar hızlı uçuyordu. Sertçe itti, gökyüzünü yarararak alçaktan uçtu, böylece yere inmesi uzun sürmeyecekti. Bahçeye indiğinde, muhafız kılığındaki iblisin bozulmamış gibi görünen cesedinin yanına indi ve Hadriel'i yavaşça yere indirdi.

"Acele et Finley," dedi Hadriel Hannon'ı kucaklayarak. "Hareket etmiyor. Nabızı çok zayıf..."

Geriye kaydım. "Sorun yok." Çadıra doğru koştum. "Kahretsin, lanet su sıcak değil. Sorun yok. Sorun yok. Milyonlarca kez neredeyse ölüyordum. Hep geri döndüm. O da geri gelebilir."

Ateş çukurunun hemen yanındaki çalışma masasında yer açarken kanat sesleri duydum.

"Finley."

Vemar'dı. Başı sıkıştığında ortaya çıkıp günü kurtarması için ona her zaman güvenilebilirdi.

Ben yapamazsam o günü kurtarmak zorundaydı.

"Vemar, acele et!" Çoğunlukla soğuk olan kömürlerin üzerine çıra koydum ve biraz kıvılcım çıkarmak için karıştırdım.

"Neye ihtiyacınız var, Garip Hanım?" dedi, koşarak çadıra girerken.

"Ateşi yükseltin. Olabildiğince çabuk. Sıcak suya ihtiyacım var."

Kömürlere şöyle bir baktı ve dedi ki, "Boş ver. Kaleye geri uçacağım. İki sallantıda dönerim."

"Bir iblis tarafından öldürülme," diye arkasından bağırdım. "Bazıları muhafız gibi giyinmiş."

"O kadar aptal mı görünüyorum?" Yer değiştirdi ve gökyüzüne çıktı.

Ellerimi hızlı hareket ettiriyordum ama hata yapacak kadar değil, aklıma geldikçe derin nefesler alarak, tanıdığım masanın etrafında dolaşıyordum.

"Nasıl gidiyor?" İhtiyacım olan malzemeleri havana koyup havan tokmağını elime alarak bağırdım.

Cevap gelmeyince tekrar bağırdım.

"Hadriel? O nasıl? Ona dayanmasını söyle!"

Hala cevap yok. Kalbim çok hızlı atıyordu. Ter alnımı kapladı.

"Yeterince iyi," diye mırıldandım ve Vemar'ı aramak için dışarı çıktım. Gökyüzünde bu tarafa doğru gelen kanatları hemen fark ettim. Hannon'a doğru döndüm ve sonra tüm dünyanın rengi soldu.

Koşarak yanına gittiğimde Hadriel'i onun etrafında kıvrılmış, ileri geri sallanırken bulduğumda göğsümü bir ağırlık kapladı. Hannon'un başı garip bir şekilde arkaya sarkmıştı. Elleri iki yana açılmış, gevşek duruyordu.

"Sadece kalp atışına ihtiyacı var," dedim yanlarına düşüp bileğini tutarken. Nabız yok. "Lanet olsun Hadriel, çekil önümden!"

Hadriel'in hıçkırıklarına ve yanaklarındaki geniş gözyaşı izlerine aldırmadan onu üzerinden kaldırdım. Nefes almayı unutmamaya çalışarak, bu işte Hannon kadar iyi olmaya çalışarak onu hızla yere yatırdım. Boynu açıldı ama artık kanamıyordu. Karnındaki yarıklardan iç organlarını görebiliyordum.

"Oh tanrıça, Hannon, oh..." Vemar'ın kanatlarından çıkan rüzgâr üzerime dolanırken başımı salladım. Yere inmeden önce parlayan metal bir kutuyu yere bıraktı ve yer değiştirdi. "Hadi Hannon. Henüz pes etme. Pes etme-"

Doğru ritimle göğsüne bastırdım, sonra ağzına nefes verdim. Tekrar göğsüne.

Hannon için tekrar nefes almadan önce "Vemar," diye bağırdım. "Vemar!"

"Ben buradayım." Koştı ve Hannon'ın diğer tarafında yere kaydı. "Buradayım. Oh fu- Ne istiyorsun?"

"Nasıl yapılacağını biliyor musun-"

"Evet, evet. Git iksiri yap. Büyülü işçi geliyor. Muhtemelen yardım edebilir, değil mi? Yardım edebilir."

"Evet, teşekkür ederim. Nabız gerekiyor. Onu hayatta tut, Vemar. Onu canlı tut."

Hadriel kanlar içinde kendi içine kıvrılmıştı. Leala patikadan aşağı bize doğru koştu. Arkasından bahçıvanlardan bazıları koşuyordu. Büyülü işçi o kadar çevik değildi. O biraz daha uzun sürecekti.

"Sorun yok," dedim, çadıra geri koştum ve bunu yaparken teneke kutuyu aldım. "Bu iyi. O iyi olacak. Zamanımız var."

Nefes almayı unutma, diye düşündü ejderham usulca. İçinde bir hüznün kabardı.

"O iyi olacak," diye bağırdım ona, hislerinin ne anlama geldiğini biliyordum. Ne gördüğümü biliyordum.

Buna inanamadım. Henüz değil. Onu kurtarmaya çalışmalıyım. Bir şeyler yapmalıyım!

Teneke kutuyu titreyen ellerimle açtım. İçinden buhar çıktı. Suyu havana döktüm ve sonra kendime küfrettim. Lanet olası bir kupaya ihtiyacım vardı.

Kupa elimde, havanın içindekileri içine döktüm ve bahçıvanlar ve diğer periler bize ulaşırken dışarı fırladım.

"Yardım edebilir miyiz?" diye sordu ilk soran ve onun Eris olduğunu görünce şaşırdım.

"Büyülü işçiye ihtiyacım var. Ne yapabileceğinden emin değilim ama..." İçindekileri dökmeden olabildiğince hızlı koştum. "Eğer hayat kurtaran bir ilacınız varsa, seve seve deneyebilirim."

"Yola çıktı. Elimizde ne varsa alacağız."

Vemar sabit bir tempoda ilerliyordu, alnındaki ter ışığı yakalıyordu. Hannon'un ağzına nefes verdi ve sonra tekrar göğsüne dönerek bana baktı. Leala onun başında oturmuş izliyordu, muhtemelen gerekirse atlamaya hazırды.

Nabzına baktım. Hiçbir şey yoktu.

"Siktir, Hannon, hadi." Yaklaştım. "Kaldır onu, Leala. Bunu içmesi lazım. Sadece boğazından aşağı indirmemiz gerekiyor."

"Hadriel o kadar sessiz konuştu ki neredeyse onu duyamayacaktım.

Keşke onu duymasaydım.

"Sorun yok. Everlass ona yardım edecek." Ön tarafındaki koyu kırmızı kan lekelerine bakmamaya çalıştım. Açık boynuna. "Ah, Hannon," dedim boğazım düğümlenerek, kupanın dudağını ağzına götürerek. "Oh, Hannon, lütfen."

Çok sıcak olan sıvı önce içeri, sonra da aşağı aktı. Bir kısmı üzerine aktı. Öğürmedi. Nefes almak için mücadele etmedi.

Bilinci yerinde değil, diye düşündü ejderham nazıkçe.

Bilinci yerinde değildi. Ölmüştü. Söylediği şey buydu.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Bunu düşünmeye dayanamıyordum. Kendime bunu düşünme izni veremezdim.

"Nerede o büyülü işçi?" Bağırdım, onu daha fazla besledim, sonra Vemar'ın ağzından nefes alması için durakladım. Sonra daha fazla.

Hannon'un beyaz yüzüne baktım. İksirin hayata tutunmasına yardım edeceğine dair bir işaret bekledim. Tek ihtiyacım olan buydu. Sadece hayata tutunmasına ihtiyacım vardı. Eğer bunu yaparsa, onu kurtarabilirdim, yapabileceğimi biliyordum.

Muhafızlar alana koşarak bahçenin etrafında geniş bir çember oluşturdu.

"Çok geç kaldınız, pislikler," diye bağırdım, hâlâ Hannon'a bakıyor ve bir yaşam belirtisi arıyordum. "Hadriel, ayağa kalk ve o muhafızların hiçbirinin iblis olmadığından emin ol. Bunu kurt formunda yap."

Hadriel tek kelime etmedi, yavaşça ilerliyordu.

"Git!" Sözlerime güç katarak bağırdım, gözyaşlarım çenemden damlıyordu.

"İşte." Perilerden biri yanımda diz çöktü. Onu diğer çadırdan tanıdım. Bir sırına uzattı. "Bu elimizdeki en güçlü ilaç. Kalbi sihirli bir şekilde çalıştırmak için tasarlandı. Eğer kalbi çalıştırırsan, bir şansımız olur."

Elim titreyerek hemen aldım. Bu işte iyi değildim. Bu kısımdan her zaman Hannon sorumluydu.

Hıçkırıklar bedenimi sarstı.

"Damarında mı?" Titreyen bir sesle sordum.

"Evet."

Başımı salladım ve sulu gözlerle görmeye çalıştım. Derin bir nefes aldıktan sonra damarı buldum ve iksiri ya da her neyse onu enjekte ettim. Sonra bekledim.

"Ne kadar sürer?" Gökyüzünde daha fazla kanat çırparken sordum.

"İki dakika sonra hiçbir şey olmazsa, işe yaramamıştır," dedi sessizce.

"Atlamamı ister misin?" Hannon'un göğsünü tekrar pompalamaya başlayan Vemar'a Leala sordu.

"Hayır, sorun yok. Ben hallederim."

Beklemek acı vericiydi. Parmaklarımı bileğinde tutuyor, nabzını hissediyor ve işe yaramasını umuyordum. Çalışmasına ihtiyacım vardı.

Ejderhalar etrafımıza inip insan formuna geri döndüler. Kurtlar bölgeye koştu. Hiçbirine bakmadım, Hannon'ı izlemeye o kadar odaklanmıştım ki, yaşam belirtisi hissediyordum.

Omzumdaki el beni çözdü.

"Zaman doldu," dedi kadın yumuşak bir sesle, o kadar yumuşaktı ki onu tam olarak duyduğumu sanmıyordum.

"Birkaç dakika daha," dedim Hannon'a daha sıkı sarılarak.

"Sadece birkaç dakika daha."

Leala başını eğip arkasına yaslandı ve usulca ağlamaya başladı. Elleri kucagında birleştirdi.

Vemar başını kaldırıp bana baktı. "İstersen devam edebilirim Finley. İstediğin kadar uzun süre gidebilirim. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Hannon'ın neye ihtiyacı olduğunu sormuyordu, benim neye ihtiyacım olduğunu soruyordu. Bu darbeyi nasıl hafifletebileceğini soruyordu. Kardeşimin ölümünü.

KIRK İKİ

Nyfain

"BİR ŞEY YAPABİLİR MİYİM, ALFA?" Finley'nin ailesiyle bir araya gelmesini izlerken Weston sordu.

Peri muhafızları küçük kampımızın etrafını sarmış, bahçe alanından ölüleri öbür dünyaya geçiş için hazırladıkları yere doğru ilerliyorlardı. Hannon ahşap ev benzeri küçük bir yapının içinde, beyaz saten ve çiçeklerle kaplı ahşap bir çıtanın üzerinde yatıyordu. Periler Hannon'un üzerindeki kanı temizliyor ve dikiş atıyorlardı, ardından da ailesinin Hannon'un korkunç ölümünün izlerini görmeden onu görebileceği şekilde giydiriyorlardı.

Geri dönmek istedim. Öfkelenip gökyüzüne çıkmak, bağırıp çağırmak ve esip gürlemek istedim. O anda Dolion'a karşı savaş ilan etmek ya da en azından o savaşı tekrarlamak istedim, böylece hepsini ikinci kez öldürebilecektik.

Yine de bir ejderha ve üç kurt daha kaybetmek istemedim. Tek kayıp Hannon değildi.

"Kurtlarınızla ilgilenin. Onlara iyi bakıldığından emin ol," dedim Weston'a, diğer küçük evlere bakarak. Ben zaten

Diğerlerinin cansız bedenlerini ziyaret etti ve yanlarında cesurca savaşıyan kadın ve erkeklere başsağlığı diledi.

Lanet Dolion.

Bu tehdidi ciddiye almadığı için Starvos'a lanet olsun. Gerçi onun bir suçu yoktu. Kaleyi sıkı sıkıya kilitlemişti. İnsanlar mevcut tehdit ortadayken geceleri fazla uzaklaşmamaları gerektiğini biliyorlardı. Hannon sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi ve hiçbir koruması yoktu.

Arkamı döndüm, bağdan gelen keder ve hüznün içinde boğuluyordum.

"Bunun için özür dilerim," dedi Calia yaklaşırken. Kız kardeşi, muhtemelen yabancıların ve duyguların yanında garip davranan temkinli bir ifadeyle onu takip etti. "Çok ama çok üzgünüm. Hannon çok sevilen biriydi."

"Öyleydi ve iyi bir nedeni vardı." Annemin Finley ve ailesine rahatlamalarına yardımcı olacak özel bir çayla yaklaşmasını izledim.

"Kral bunu çok zor karşılıyor." Ellerini kalçalarına dayayıp küçük evlere baktı, sonra dikkatini Finley ve ailesine çevirdi. "Şu anda bunun sizin için pek bir şey ifade etmediğini biliyorum. O başarısızlığı iyi karşılayan bir adam değil. Burada sadece bir muhafız yoktu. Beş tane vardı ve hepsi öldürüldü. İblisler seni uzaklaştırmasaydı onun için çok daha kötü olabileceğini biliyor."

Starvos bunların hiçbirini ifade etmemişti. Başsağlığı dilemek ve özür dilemek için gelmişti ama sonra bizi kederimizle baş başa bıraktı. Bunu ona ben söyledim.

"Şeffaf davranmadı. Babanın büyük bir hayranı değildi ve senin hakkında da tam olarak emin değildi. Elinden gelse iblisleri karşısına almak istemiyordu. Ama bu... İblis kralı, kralı ne kadar zorlayabileceğini hafife aldı."

"Ya da gerekli riskleri alıyordu." "Ya da belki bu."

Finley ailesine çay içirmesine rağmen kendisi için çayı reddetti. Sable itiraz etti, ama babası

Öfkesini bastırmak için ona sıkıca sarıldı. Annem çayı tekrar Finley'e uzatarak içmesini sağlamaya çalıştı.

"Arleth'e yardım edecek misin?" Calia sahneyi izleyerek sordu.

Başımı salladım. "Finley beni dinlemeyeceği gibi annemi ya da başka birini de dinlemez. Hannon'a inanılmaz derecede yakındı. Zor zamanlarda birbirlerine yardım ettiler. Acısını dindirmek istemeyecektir. Bunu hissetmesi gerektiğini düşünecek-"

Sözlerimi kestim ve tıkanarak başka tarafa baktım.

"Neden?" diye sordu Finley sonunda bardağı alırken usulca,

Annemle göz teması kurduktan sonra içindekileri boşalttı. Taş gibi bir bakışla geri uzattı.

"Çünkü kendini suçlu hissediyor. Kardeşinin başına gelenlerden kendisinin sorumlu olduğunu düşünüyor."

"Bu çok saçma."

"Keder mantığa uymaz."

Annem sonunda yumuşadı ve hangisinin daha inatçı olduğunu kanıtladı. Diğerlerini şatoya doğru yönlendirdi. Onları yerleştireceğini, ihtiyaçları varsa daha fazla çay ikram edeceğini ve küçükleri teselli etmek için kalacağını biliyordum. Bu onun en iyi yaptığı şeydi. Ben çocukken benimle çok pratik yapmıştı.

"Ne yapmalıyız?" Dessia ilk kez benimle doğrudan konuşarak sordu.

"Hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Olan oldu."

Gözlerimdeki nemi silmek için hızla gözlerimi kırptım. İnanılmaz bir suçluluk hisseden tek kişi Finley değildi. Hannon'u hükümetimizin bir parçası olması için zorlamıştım, krallığını -benim krallığımı- koruyacağını ummuştum, tıpkı ailesini korumak için yaratılmış gibi. Bu yolculuğa çıkması için ısrar etmiş, dışarıda alınıp satılacak başka hangi malların olduğunu görmesini istemiştim. Onlara göz kulak olmak isteyeceğini bildiğim için ailesini de getirmesine izin vermiştim. Tüm bunları kışkırtan Finley değildi, bendim. Ve sonra onu savunmasız bıraktım. Onun alınıp kullanılmasına izin verdim.

Bize karşı. Bu beni nasıl bir kral yaptı? Nasıl bir adam?

"Ne yapabiliriz?" Dessia daha kararlı bir şekilde, gözlerime bakabilmek için kız kardeşinin etrafından dolanarak konuştu.

Finley, Hannon'un kaldığı küçük eve bakmadan önce ailesinin gidişini izledi. Suçluluk duygusu yoğun dalgalar halinde bağından içinden geçerek benimkiyle buluştu.

Sable'a Hannon'ın iyi olduğundan emin olacağını söylemişti.

Söz vermişti.

Onu önce fiziksel olarak, sonra da bitkileriyle kurtaramamıştı. Büyükannesini ve sonra da annesini kaybettiği gibi onu da kaybetmişti. Ondan duyduğum acı tarif edilemezdi. Acaba hepsini kaybetmenin acısını yeniden mi yaşıyordu?

"Sadece onun yanında ol," diye fısıldadım, gözümünden bir damla yaş süzüldü. Tekrar arkamı döndüm. "Yas tutanların yanında ol. Baş etmelerine yardım edin. Bırak ağlasınlar. Yapabileceğimiz tek şey bu."

Bir an sonra Finley tekrar yürüyor, yaralıları kontrol ediyor ve bitkiler ya da iksirlerle çalışan perilerle konuşuyordu. Sık sık başını sallıyor ama muhtemelen başsağlığı dileklerini bir kenara itiyordu. Arkadaşlarını ve sürü arkadaşlarını kaybeden diğerlerine ve bir çocukluk arkadaşını kaybeden ejderhalara sarıldı.

Sonunda, yorgunluğun onu sürüklediğini hissettiğimde, gözleri ay ışığında parlayarak bana geri döndü. Tek kelime etmeden kendini kollarıma bıraktı ve sonra bıraktı, o kadar çok hıçkırdı ki kusmak için arkasını dönmek zorunda kaldı. Onu şatoya geri götürmeye zahmet etmedim. Zaten gitmek istemezdi. Sadece yumuşak bir çim parçası buldum ve onunla birlikte oturdum, onu kollarımda tuttum ve salladım. Tek yapabildiğim buydu.

Finley

Kaç saattir ağladığımı unutmuştum. Sanırım bütün gece. Bir noktada uykuya dalmış olabilirdim, çünkü Hannon'un mutlu ve sağlıklı yüzünü gördüm. İlk ahşap işçiliği projesini yeni bitirmişti, bir kupayı zar zor taşıyabilen şekilsiz bir masa. Çok gururlanmıştı. O zamanlar ne kadar genç olsam da bunu fark etmiştim. Şimdi, büyümüş ve biraz tecrübeli olarak, onun da bir başarı duygusu hissettiğini anladım. Başarı duygusu. Yeni bir şey öğrenmek ve onda ustalaşmak için kendini zorlamayı her zaman sevmişti. Aslında, irili ufaklı o kadar çok işte ustalaşmıştı ki, lanet sona erdiğinde, onun tüm inanılmaz yeteneklerini kanıksamıştım. En azından ben öyle hissediyordum. Ona sık sık hak ettiği övgüyü vermeyi bırakmışım gibi hissediyordum. Onu gölgemde bırakmaya zorlamış ve orada unutulmuş ve yalnız bırakmıştım. Toplamak için olgun. İblislerin yapması gereken tek şey beklemek ve onu yakalamaktı.

"Hey, hey," dedi Nyfain, alnımdan öperek ve beni usulca sallayarak. "Neler oluyor?"

Tekrar ağlamaya başladım. Ne zaman durduğumdan emin değildim.

Belki de daha çok ağlamaya başlamıştım.

"Çok daha fazlası olabilirdi," dedim sesim kısık bir şekilde. "Çok daha fazlasına sahip olabilirdi. Ben onu geride tuttum."

"Bütün aileni ayağa kaldırdın. Baban sana bunu söyleyecektir."

"Babam kraliyet ve saray fikri tarafından kandırıldı. Hannon bu tür şeyleri umursamazdı. Benim sayemde burada kaldı. Hepsi benim sayemde buradalar."

"Finley, ne olursa olsun burada kalmak zorundalar. Senin yönettiğin krallıkta yaşıyorlar. Yine de ikimiz de Hannon'ın istemese gelmeyeceğini biliyoruz. Yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmadı. Seni ittiğine şahit oldum."

etrafta. Bir şeyin yapılmasına ihtiyaç duyduğunda her şey çiçek ve gökkuşağı değildi."

"Ölmek istemedi."

Yüzümü omzuna gömdüğümde beni daha sert salladı.

"Ölmesine izin verdim," diye feryat ettim, gömleğini tutup çekerek

O kadar sertti ki dikişleri yırttım. "Tanrı yardımcım olsun, Nyfain, ben

bırakın ölsün."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi Nyfain, sesi kırılmıştı, kendi suçluluk duygusu bağın içinden geliyordu.

"Şşş, şşş, yapabileceğin hiçbir şey yoktu, tatlım. Hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu."

"O masumdu. Tanrı aşkına, o para babasıydı. O sadece insanları korumak için savaştı. Bu işe karışmamalıydı. Kurbanlık koyun olmamalıydı."

Rüyalarımda Hannon'un yüzü göz açıp kapayıncaya kadar büyümüş bir adama dönüşmüştü. Hayatımın en karanlık zamanlarında bana yardım eden adama. Tüm hayatlarımızda. Annemiz öldükten sonra, babam hastalanmadan önce bile ailemizin temel taşı olan adam. Her zaman, hiç hata yapmadan ve teşekkürle ihtiyaç duymadan ailesini kendinden önce tutan adam. Her zaman.

Acı o kadar inanılmazdı ki düşünemiyordum. Etrafından dolaşamıyordum. İçinde boğulduğumu, adı olmayan karanlık bir yere sürüklendiğimi hissediyordum. Sadece intikamın önemli olduğu bir yere. Ruhumu tüketmekle tehdit eden bir yer.

"Hey, hey, ben buradayım," dedi Nyfain, beni sıkıca kavrayıp sallamaya devam ederek. "Ben buradayım."

Rahatlatıcı bir elin omzuma indiğini hissettim, sonra bir başkası. Calia ve Dessia. Bütün gece buradaydılar, yanımdan ayrılmadılar. Çok ağladığım için kustuğumda, Nyfain beni tutmaya devam ederken içlerinden biri yüzümü sildi. Diğeri saçımı tuttu. Küçük ahşap evi benimle birlikte sessizce izlediler, destek verdiler, kesinlikle benim gibi ince bir umut besledikleri için değil.

Hannon her an geri dönebilirdi. Sanki tüm bunlar korkunç bir şakaymış ve sonsuza dek gitmemiş gibi.

Çok uzakta olmayan bir yerde Hadriel ve Leala birbirlerine sarılmış oturuyorlardı, kederleri de aynı derecede hamdı. İblis zindanında Hannon'a çok yaklaşmışlardı. Vemar da onlarla birlikte oturuyor ve sessiz desteğini sunuyordu. Weston, Micah ve muhafızlarım da bizimle birlikte nöbet tutuyordu. Diğer ejderhaların birçoğu da yakınımızda kalmıştı ve kurtların birçoğu, nöbetlerine devam etmek için uyumaya ihtiyaç duymayanlar.

Birçoğunu tanımadığım ve daha önce hiç görmediğim birkaç peri de bize katılmıştı. Gömülmeden önce kayıpları görmek yerine bütün gece dışarıda oturmak adetleri değildi ama yine de bunu yapıyorlardı. Bahçe personeli kalmıştı ve kraliçe bile bir süreliğine bizimle oturmaya gelmişti. Herkes benim yıkıcı kederimi ve bu gece birini kaybeden herkesin kederini paylaştı.

Güneşin ilk ışıkları gökyüzünü boyadığında, şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Güneşin doğuşu doğru gelmiyordu. Işık buraya ait değildi. Doğal gelmiyordu.

Nyfain yüzümü okşayarak, "Yiyecek bir şeyler almalıyız," dedi.

"Ben aç değilim-"

"Ben icabına bakarım." Leala ayağa fırladı, gitmek için döndü ama adımları yavaşladı. Etrafına bakındı. "Bir şey duyuyor musun?"

"Bu..." dedi bir başkası ve herkesin yüzü yavaş yavaş ciddi bir sıra halinde dizilmiş evlere doğru dönmeye başladı. "Bu duman mı?"

Şaşkınlıkla baktım.

Sanki benim fark etmemi bekliyormuş gibi, Hannon'un bulunduğu küçük ev alevler içinde kaldı.

Nyfain ayağa fırladı, beni kendine doğru çekti ve sonra ileri atılıp komutlar yağdırdı. Ortalık kısa sürede kaosa dönüştü; kurtların arasına karışan şekil değiştirenler bölgeyi güvenlik altına almak için acele ediyor, yangını çıkaran her kimse onu bulmaya çalışıyordu.

Ateş. Periler onları takip etmekte gecikmedi, kalenin güvenliğini sağlamak için yabancılara güvenmiyorlardı. Yerde kalanlar odunluğa koşup su getirme ve alevleri söndürme emri verirken ejderhalar havadan görüntü almak için yer değiştirip gökyüzüne çıktılar.

Dehşet içinde bakakaldım. Kimin kardeşimi tekrar öldürmeye çalışacağını anlayamıyordum. Bir kişisel kin vardı, bir de bu.

Ateş yeni sabahta sıcak ve parlak bir şekilde yandı. Gökyüzüne yükselen siyah duman, gün doğumunun güzel renklerini bozdu. Küçük ev hızla tükendi ve aynı hızla yanıp kül oldu. Ateş sihirli bir şekilde şarj edilmiş olmalıydı, çünkü kibrit ve ateş başlatıcı asla böyle bir etki yaratamazdı. Hiçbir ejderha onu bu kadar hızlı yakamazdı.

Tahta kararmış bir çıtırtıya dönüşürken ve alevler sönerken, büyük, ateşli bir canavar gökyüzüne yükseldi. Bir ejderha kadar büyüktü ama ince, daha etkili kanatlara sahipti, görülmesi gereken güzel bir manzaraydı. Alevler tüylü sarı-turuncu göğsünden fışkırıyor ve koyu kırmızı kanat uçlarından püskürüyordu. Pençeli ayakları sanki onları test ediyormuş gibi bükülüp kıvrıldı ve sivri gagasını gıcırdattı. Başındaki kasırga gibi uzun ve vahşi tüyler ışığı yakaladı ve onu güzel bir renk kaleydoskopuna fırlattı.

Beni görene kadar başı döndü. Alev, kanatları boyunca kıvrılarak sadece bir fısıltı haline gelene kadar küçüldü ve sonra bana o ışıklı cam yapraklarını hatırlatan yumuşak bir güç parıltısı oldu.

"Hannon?" Bu canavarın ne olduğunu bildiğim için usulca fısıldadım. Kitaplarda bu tür hakkında bir şeyler okumuştum ama hep efsanevi olarak tanımlanmışlardı. Hiç kimse onların büyük, büyülü, fantastik bir hikâyeden başka bir şey olduğuna inanmıyordu.

Anka kuşunun hikayesi.

Şiddetten asla ölmeyen bir yaratığın hikayesi. Bu efsanevi varlığı sadece yaşlılık öldürebilirdi.

yaşı yüzlerce, bazen binlerce yılla ölçülüyordu. Ya da hikayeler böyle devam ediyordu.

Yaratık kanatlarını çırpı ve bana doğru uçmadan önce biraz daha yükseldi. Arkasındaki ev kararmış bir tahta yığınıydı. Nyfain'in eli omzumda sıkılaştı.

İnsanların, ateş gücü herhangi bir ejderhadan, hatta Nyfain'den bile daha büyük olan bir canavardan korkarak yaratığa daha fazla alan açmak için dağılmalarını bekledim. Bunun yerine bana doğru koştular, önümde durdular. Ejderhalar tepemde toplanmış, alçalmış, savaşa hazır bekliyorlardı.

"Hannon?" Tekrar sordum, gözlerim yine yaşlarla dolmuştu.

Bu sefer umutlu gözyaşları. Çaresizlik gözyaşları.

Anka kuşu alçaldı, önümdekilerin ona biraz daha yer vermesi için havada asılı kaldı ve sonra zarif bir şekilde yere indi.

İnişte bizden bile daha iyi ve bunu ilk kez deniyor, diye homurdandı ejderham. Bu saçmalık.

İlerlemek için hamle yaptım ama Nyfain beni tuttu. Önümdekiler kımıldamadı. Anka kuşu yer değiştirene kadar.

Bir renk ve ışık girdabı, büyük ateşli kuşu yeniden bir insana dönüştürdü. Kardeşime.

"Aman-" Nyfain'in elini fırlattım ve hâlâ önümde duran insanların arasından ite kaka geçtim. Kollarımı Hannon'a doladım ve ona öyle sıkı sarıldım ki hâlâ nasıl nefes alabildiğini merak ettim. "Yaşıyorsun. Teşekkürler tanrıça. Teşekkür ederim! Yaşıyorsun."

Gözyaşlarımı başparmağıyla silmeden önce geri çekildi. "Sana acı çektirdiğim için çok üzgünüm. Beni aldıklarında en çok endişelendiğim şey buydu."

"Ölüme götürülüyordun ve en büyük endişen bunun bana vereceği acı mıydı?" Gerçekten burada olduğundan emin olmak için önce omuzlarına sonra da saçlarına dokunarak sordum. Gerçekten o olduğundan, iyileştiğinden ve bütün olduğundan emin olmak için.

"Evet," dedi, sanki bu doğal bir şeymiş gibi.

"Ama geri döneceğini bilmiyordun. Yoksa biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyordum. Sadece ölmekten endişe etmediğimi biliyordum. Aslında ne kadar zamandır bilmiyorum. İblis kalesine gidene kadar bunu hiç düşünmemiştim. İşte o zaman aklıma geldi. Her zaman başkaları için endişelendim, kendim için değil. Sanırım belki de içgüdüsel olarak bunu biliyordum..."

Kendine baktı ve sonra ellerini kaldırdı, artık gücü kolayca akıtıyordu.

"Ben gerçekten bir anka kuşu muyum Finley?" diye fısıldadı, gözleri büyümüştü. "Bu gerçek mi?"

Yeni gözyaşlarının arasından güldüm. "Gerçek olsa iyi olur Hannon, çünkü seni kaybettiğimi sandığım birkaç dakika öncesine dönmek istemiyorum."

O sırada Nyfain ortaya çıktı, yüzünde büyük bir sevinç vardı ve bağın içinde titreyordu. Hannon'a elini uzattı ama sonra onu sıkıca kucakladı ve sırtına yumrukla vurdu.

"Bizi çok korkuttun dostum," dedi Nyfain, geri çekilip omuzlarını tutarak. "Büyük bir korku. Sana zamanında ulaşamadığım için üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm. Kız kardeşini ve aileni hayal kırıklığına uğratacağımı sandım."

Nyfain bir nefes verdi ve ben onun tıkandığını fark ettim.

"Geri dönmene sevindim," diye bitirdi sözlerini, biraz arkama geçerek, görünüşe göre beni duygularını göstermeye karşı bir kalkan olarak kullanıyordu. "Yine de lütfen bana meydan okuma. Geri adım atabileceğimi sanmıyorum ve sen de ölemezsin. Yani..."

"Oh, ölebilirim," dedi Hannon, elini vahşi kızıl saçlarında gezdirirken. Efsanevi canavarının alev alev yanan tüylerine benzeyen saçları. "Ölmek hiç de hoş bir şey değil." Kıkırdadı. "Mide darbesi ve ardından bir ejderhanın ağzına binmek için hâlâ hayattaydım. İkisini de bir daha yapmak istemiyorum."

"Alo?" Hadriel ellerini kalçalarına koymuş, çıplak ayağını yere vuruyordu. Perileri daha az rahatsız etmek için hepimiz slip giymiştik ama kimse terlik ya da ayakkabı giymeye zahmet etmemişti. "Lanet olsun?"

Nyfain'le birlikte kenara çekilip Hadriel için yer açtım.

"Seni piç kurusu," dedi Hadriel ve Hannon'a doğru atıldı. Ona benim sarıldığım kadar sıkı sarıldı. "Öldüğünü sanmıştım, seni pislik."

Leala devam etti. "Döndüğüne çok sevindim Hannon. Çok, çok sevindim."

Calia bir adım öne çıktı, yüz ifadesi asıktı. "Devam edeceğim ve burada kötü haberlerin taşıyıcısı olacağım." Yutkundu ve Nyfain'e bakmadan önce çenesini kaldırdı. "O tüm sihirli dünyanın odak noktası olacak. Statüsü, gücü ve soyu için onu kendi krallıklarına çekmek isteyecekler. Eğer çok cömert rüşvetlerini kabul etmezse, onu zorla almaya çalışacaklar. İyileştirme yeteneği var. Yaşlanmama yeteneğine sahip. Uzun yaşam armağanı. Bu kutsamaları istediği zaman bahsedebilir ve onu bunu yapmaya zorlayabilecek belirli bir sihir vardır. Neyse ki bu büyü çok nadir ama var. Dünyayı yok etme gücüne sahip."

"Tamam, tamam, whoa, whoa." Hadriel ellerini salladı. "Histerimizi biraz geri çekelim, olur mu? Adam ne olduğunu bile zar zor biliyor. Neyin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Yani, lanet olsun, kelimenin tam anlamıyla ölümden döndü. Dünyayı yok edeceği konusunda ona yüklenmeye başlamadan önce zavallıya bir kadeh şarap falan verelim."

"Hadriel haklı," dedi Nyfain ama bağın içinden tedirginlik süzülüyordu. "Hannon'ın ailesini görmesi gerekiyor. Onun iyi olduğunu bilmek isteyeceklerdir. Diğerine gelince..." Nyfain Hannon'un gözlerine bakmadan önce durakladı. "Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun. Eğer kaçırılırsan, ne pahasına olursa olsun seni kurtaracağımdan emin olabilirsiniz."

Hannon ona bilmiş bir gülümseme verdi. "Buna fırsatın olmayacak. Finley beni geri almak için çoktan dünyayı parçalamış olacak. Zorla ya da başka bir şekilde krallığınızı terk etmem konusunda endişelenmeyin. Hayvanım -anka kuşum, sanırım- kaçırılmayacağımızdan emin. Ben de hiçbir şeyin ailemi terk etmeye değmeyeceğinden eminim."

Böylece Calia, biri ona elini uzatırken rahatsız bir şekilde yoldan çekildi ve sonra herkesin ona sarılması ya da elini sıkması için yer açtı, hepimiz en azından bir kişiyi geri kazandığımız için mutluyduk. Eğer onun hayvanı onları büyülediyse bile bunu belli etmediler. Belki de sadece çok yorgun ve duygusal olarak tükenmişlerdi.

Öte yandan periler, kraliyet ailesinden biriymiş gibi eğilmeden önce ona kocaman gözlerle baktılar. Birkaçı ona bir ilahmış gibi davranarak eğilmeye devam etti.

Tüm bunları sanki hiçbir şey olmamış gibi görmezden geldi, bu da beni güldürdü.

Şatoya dönerken kolumu onun koluna dolamıştım, o kadar mutlu, rahatlamış ve minnettardım ki. Ve hemen işe koyuldum.

"Seni kesinlikle kullanacağım," dedim ona. "Başka kimsenin kullanmayacağından emin olacağım -ya da sen istersen kullanabilirler

-Ama ben? Ben seni kullanıyorum. Yine de... İnsanları nasıl iyileştiriyorsun? Bekle-"

Gözlerimi kısarak ondan uzaklaştım.

"Hayır," dedim sahte bir öfkeyle başımı sallayarak. "Hayır, bu saçmalık. Sen besleyicisin. Ben iyileştiriciyim. Benden üstün olmaya mı çalışıyorsun? Gölgeinden çıkmanı söylediğimde, yerime geçmeni kastetmedim."

"Anka kuşunun iyileştirici güçlerini aktarmak için bir ajana ihtiyacı yok mu?" Hannon gülerek şöyle dedi. "Ben gücümü everlasa aktardım ama yine de onu kullanmak için iksiri yapman gerekiyordu. Ajanı sen yapıyorsun. Ben sadece çalışmasına yardım ediyorum."

Bir süre sonra gözlerimi kısıtım ve homurdandım, "İyi cevap. Orada neredeyse bir sorun yaşıyorduk." Çiğnedim

dudağımda. "Yine de daha etkili bir yöntem olmalı."

"Ve eminim bir yolunu bulacaksın."

Derin bir nefes aldım ve gökyüzünün sabahla birlikte renk değiştirmesini izledim. "Dün gece hayatımın en kötü gecesiydi Hannon ve ben pek çok kötü gece geçirdim. Lütfen bunu bir daha yapma. Ölemeyeceğini biliyorum ama kendine dikkat et. Kendini kaptırma. Riskli bir şey yapma."

"Yapmayacağım. Ve sende benim seni geçemediğim tek bir şey var. Gerçek bir eşin var."

Hep bir tane istediğini hatırladım. Bu konuda hiç endişelenmeyen bendim.

Sadece kolunu sıktım. Onu aramak için çok uzun bir zamanı olacaktı ve bunu yapmak için çocuksu yakışıklılığını kaybetmesi gerekmeyecekti.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇ

Hadriel

Tatlı havayı içime çektim ve yavaşça nefes verdim, sinirlerim bozulmuştu.

"Onun bir anka kuşu olduğuna inanamıyorum," dedi Leala, yanımda yürürken yüzünde yorgunluk okunuyordu.

"Evet, değil mi? Şükürler olsun. İblis kralın o yaşlı amcığı aslında tüm bu krallığa olabilecek en boktan şekilde bir iyilik yaptı."

"İlk kez yer değiştirmek için ölmeleri gerekiyor," dedi Leala sanki ezberden okuyormuş gibi. "Ölürler ve sonra yeni günün ilk ışıkları onları hayata döndürür. Değil mi?"

"Şey, tabii ki. Orada değil miydin?"

"Kahretsin, gidip Finley için bir şeyler hazırlamam lazım. Kıyafetlerini düşünmüyor ve giydiği slip neredeyse transparan."

Kaleye ilk varmak için insanların etrafından dolanarak koşmaya devam etti.

Vemar yanıma gelebilsin diye yavaşladım. Bana ciddiyetle baktı.

"Ne geceydi ama," dedi usulca, kolumu tutup beni daha da yavaşlatarak. "Sırrını biliyorum."

Gerildim, kafamda muhtemelen sır teşkil edebilecek her şeyi gözden geçirdim. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Utanç verici şeylerimi kendime saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştım.

"Bir şey bulamadım," dedim ona.

Beni biraz kenara çekerek diğerlerinin geçmesine izin verdi ve sesini alçalttı. "Dessia hakkında."

Soğuk merkezimden aşağı damladı. "Dessia'yı nereden biliyorsun?"

"Uzun bir kulağım var. Kraliyet ailesine söylemelisin. Bu bir sır olarak saklanamaz."

"O diğerlerinden daha tehlikeli değil. Bir basilisk, ejderha formundaki bir ejderhayı sadece bir bakışıyla öldüremez. Görünüşe göre sadece çok kötü acıtıyor."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Buna inanmasını dileyerek dudaklarımı yaladım. "Belki çoğu ejderhayı öldürür ama kralın ejderhasını öldürmez. Muhtemelen Finley'ninkini de öldürmez. Aralarındaki bağ sayesinde buna dayanabilecek kadar güçlüler. Her neyse, önemli değil. Hannon elimizde. Onun çılgınca bir şey yapmasını engeller. Ki yapmayacak. Yapmayacağını biliyorsun. O zor bir hayat geçirmiş tatlı bir kız. Ondan korkmak için bir nedenimiz yok. Bırak artık, tamam mı? Zavallı şey ilk kez yer değiştirdiğinde yanlışlıkla ailesini öldürdü. Eğer ona kulak misafiri olduysanız, kız kardeşi onu kurtaramadan kaçırıldığını ve ölüm aleti olarak kullanıldığını biliyorsunuzdur. Sorunlu bir geçmişi var. Olduğu şeyden nefret ediyor."

"Olduğu şeyden nefret ediyor olabilir ama herkes gibi o da kullanılabilir."

"Ejderhalar da herkes gibi Hannon'un ona karşı durmasına yardım edebilir."

"Ejderhalar hakkında konuşmuyorum, seni kalın kafalı kancık."

Bir an için nutkum tutuldu. Sonra parmağımı uzattım. "Hakkını teslim etmek lazım. Bu iyi bir kelimeydi."

Bunu kullanacağım. Her neyse, eğer onlardan bahsetmiyorsan, kimden bahsediyorsun?"

Vemar, sanki tek başına iradesi bana bilgi aşılayacakmış gibi bana baktı.

"O uzun kulağı hareketli bir ağza çevir, olur mu?" Dedim ki. "Calia'nın bahsettiği türden bir büyü.

anka kuşlarını kontrol edebilen bir basiliske ait. Anka kuşunun tek gerçek düşmanı lanet bir basiliktir, Hadriel. Yaratıkları zaman içinde tuzağa düşürebilirler, bu da bir anka kuşu için ölüm demektir. Gerçek ölüm, kalıcı türden. Ve kanları özel bir karışımla karıştırılarak bir anka kuşunun sihrini kullanması sağlanabilir. Hiç kimse her şeyden muaf değildir, efsanevi yaratıklar bile."

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Emin misin?"

"Ne demek istiyorsun, tüm bunları nereden biliyorum? Nasıl oluyor da

Bütün bunları bilmiyor musun? Eğitim almadınız mı?"

"Ne tür bir eğitim efsanevi yaratıklar ve onların ölümcül düşmanlarını içerir?" Herkesin arkasında yavaşça yürüyen iki kadına baktım, başları birbirine eğikti. "Lanet olası olasılıklar nedir, biliyor musun? Lanet olası olasılıklar nedir?"

"Bu işler böyle yürüyor, değil mi?" "Ne nasıl çalışıyor?"

Vemar bana düz bir bakış attı. "Lanet olası bir kitap oku, dostum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Anka kuşlarını bahçe kitaplarında anlatmazlar. Bana bildiklerini anlat, çabuk. Bu işi çözmem lazım."

Başını sallarken ofladı. "Gücün dengelenmesi gerekir. Anka kuşlarıyla ilgili efsanevi öykülerde, anka kuşunun her zaman ölümcül bir düşmanı ve bir kurtarıcısı vardır. Düşmanın kim olduğunu yeni öğrendik."

"O lanet olası bir düşman değil. O kimsenin düşmanı değil. Sihrini saklamasının bir sebebi var, lanet olsun. Kral bile bilmiyor. O bir boş olarak kayıtlarda. Gücü içine hapsolmuş bir peri olarak. Bir perinin gücü en geç on iki yaşına geldiğinde ortaya çıkar. En geç

En son. İlk yer değiştirdiğinde on sekiz yaşındaydı. O zamana kadar kimse onu umursamadı. Calia ile kalabiliyor çünkü Calia onun eşsiz büyüsünün Dessia'nın gücüne erişebileceğini söylüyor. Bu doğru ama düşündükleri şekilde değil. Kızlar bunu gizli tutmak istiyor çünkü kralın onu kullanacağını biliyorlar. Onu resmen saraya ve ordusuna alacak. Bu Dessia'nın isteyeceği son şey. Herkes onun işe yaramaz olduğunu düşünürse güvende olur. Güven bana Vemar, o Hannon için bir tehdit değil. Hannon onun için bir tehdit."

"Bu nasıl olabilir?"

"şimdi kim kalın kafalılık yapıyor?" Birinin bana baktığını fark ettim ve sesimi alçaltarak Vemar'ı biraz daha uzağa çektim. "Bakın, ailesini öldürdükten hemen sonra katı. Peşinden gelenler belli ki onun ne olduğunu anlamışlar. Üstünü örttüler ve bilgiyi kime sattılar... kim olduğunu unuttum. O parti de onun izini sürüp tekrar satmış. Tutsakları onu ölüm getirici olarak kullandılar. İnsanları sadece gzbebekleriyle öldürmüyor, aynı zamanda işkence için harika çalışan zehirli dişleri de var. Her neyse, casus olan kız kardeşi seyahatleri sırasında durumu duymuş. Calia zaten onu arıyordu, bu yüzden hangi soruları soracağını biliyordu. Dessia'yı kaçırdı ve onu esir tutan herkesi öldürdüler. Dessia yaptı. Görünüşe göre oldukça yıkıcı olabiliyor. Calia onu buraya getirdi, burada Dessia'yı ebeveynlerinin gerçek ölümleri hakkında konuşmaya zorladı, bir hesaplaşma yaşadılar ve şimdi Calia onu koruyor. Yani insanlar onu öğrenirse, Hannon'a ulaşmak için onu kullanmak isteyebilirler. Hannon'un anka kuşu olması onun için bir sorun, görmüyor musun? Ne olduğunu bir sır olarak saklamak istiyor."

"Bütün bunları sana neden anlattı? Onca insan arasından sana?"

"Oh, bütün bunları uzun kulağınla duymadın, değil mi?" Yüzümü ovuşturdum. "nk Calia şatodakilerle o geç akşam yemeğine gitti ve Dessia yalnızdı. Hiç arkadaşi yok. Birine yaklaşmaktan korkuyor. Ama

Palyaço gibi giyinen vasat bir uşakta güvenlik vardır. Yakışıklı bir ejderha da palyaço gibi giyinip etrafta dolaşmaya başlayana kadar öyleydi."

"Bir süre sonra bana yakışıklı demene geri döneceğiz. Egomun okşanmasına bayılırım. Ama şimdilik ciddi bir sorunumuz var."

"Sözümü geri alıyorum, siktir git, ve hayır yapmayacağız. Kimseye söylemezsek olmaz. Bakın, Hannon dünyada başka biri olsaydı, biri onu öldürdüğünde gerçekten ölmüş olurdu. Onu öldürebilecek insanlarla dolu bir dünya yerine, bir tane var. Ne olmuş yani? Ve eğer onun kim olduğunu kimseye söylemezsek, bu bir sorun olmayacak."

"Dinle, Dessia'dan aylardır haberim var ve bu konuyu açmadım. Neden? Çünkü haklı olduğuna inanıyorum ve o sadece gölgede kalmak istiyor. Kimseye zarar vermek istemiyor. Ama anka kuşlarının özelliği, her zaman onları öldürebilecek birilerinin olması. Bu gücü dengeler. Aynı şey bir basilisk için de geçerli. İkisi ölümcül düşmanlardır. Kurtarıcı mı? Finley tabii ki. İki kurt ebeveyne sahip ama bir ejderhaya dönüştü, tüm sihirli dünyadaki en güçlü, en korkunç piçin gerçek eşi. Bahse girerim, tarihteki. Birlikte onun koruyucusudurlar. Dessia'ya karşı."

"Her şeyden önce, bunların doğru olup olmadığını bile bilmiyorsunuz. Bu bilgileri dramatik yetenekleri olan kadın ve erkeklerin yazdığı hikayelerden alıyorsunuz. Bir vergi memurunun defterlerini okumuyorsunuz; orada olması gereken ama olmayan ve bunun yerine yazmaya karar veren korkakların fantastik versiyonlarını okuyorsunuz. Ölümcül düşman mı? Hadi oradan. Bu çok saçma."

"Hiçbir varlık çok fazla güce sahip olamaz. Doğa bundan emin olur."

"Oh güzel, her şeyi bildiğini sanan bir ejderha kıcından konuşuyor." Dişlerimi gıcırdattım. Finley çıldıracaktı. Zarar gelmesi konusunda zaten aşırı duyarlıydı.

ve onun ölümünden sonra yeniden doğduğunda, bu konuda bir baş belası olacaktı. Bu bilgiyi hafife almazdı.

Calia ve Dessia yaklaşırken Vemar, "Bir şeyler söylemeliyiz," diye itti.

Şimdi daha da yavaş yürüdüklerini fark ettim. Calia çok soğukkanlı davranıyordu ama Dessia gerginliğini gizlemekte her zaman berbattı.

"Siktir. Pekala, sanırım bu gerçekleşiyor."

Kasıla kasıla yolun ortasına geldim, ellerimi kalçalarımaya dayadım ve konuşmaya hazırlandım. Daha onlar bana ulaşmadan, her şeyi ortaya döktüm... kimsenin çözemeyeceği bir şekilde.

"Bu kulak misafiri pislik her şeyi biliyor ve Finley ile Nyfain'e anlatmamız gerektiğini düşünüyor."

"Bana yakışıklı dediğin zamana geri dönelim," diye mırıldandı Vemar.

Calia ve Dessia kısa bir süre durdular ve sonra Calia, Dessia'yı arkasına çekerek kasıla kasıla ilerledi. Gizli bir cebinden küçük bir şişe çıkardı ve tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı.

Parmağımı uzattım. "Sakın bana büyü yapma, peri."

Calia onu aramızdaki yere fırlatmadan önce gözlerini devirdi. Tıslamadan önce mor köpükler yükseldi. Duman etrafımızı sardı ve sonra bir tür baloncuğa dönüşerek bizi içine aldı.

"Bu ses geçirmez bir baloncuk," dedi Calia. "On beş dakika sürer. İstedığınız zaman çıkabilirsiniz."

Kendimi aptal gibi hissetmemeye çalışarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "İyiyim. Peki, ne yapacağız? Bu konuda ne yapacağız?"

"Ne kadarını biliyor?" Calia dikkatle Vemar'a baktı.

"En kötü kısmı biliyordu ve sonra onu yumuşatmak için arka plan hakkında bilgi vermeye çalıştım ve sonra anka kuşları ve ölümcül düşmanlar hakkında konuşmaya başladı ve-"

Calia iç çekti. "Şansımıza, folklorunu bildiği belli olan eğitimli bir ejderha bulduk."

"Eğitimsiz olduğuma dair bu sürekli yanlış yorumlamadan hoşlanmıyorum-"

Calia sözümü kesti. "Bir anka kuşunun ortaya çıkacağını biliyorduk. Basiliskler ve anka kuşları çiftler halinde gelme eğilimindedir. Birbirlerini dengelerler."

"Gördün mü?" Vemar beni dürttü.

Calia devam ederken gözlerimi kısıtım ama onu görmezden gelmeye çalıştım.

"Dessia Hannon'u ilk hissettiğinde merak etti. Onun... hayvanı ondan garip bir tür enerji hissetti. Kısa bir süre sonra, iblis kalesindeki köprüyü etkilerini hissetmeden geçti. Hepiniz ona Kıyamet Köprüsü diyordunuz. O zaman oldukça şüphelenmişti. Geri kalanımıza lavın içine atlama hissi vermesine rağmen o da köprüden hiçbir şey hissetmedi. Geçiş yapmak için bana ihtiyacı yoktu, sadece ihtiyacı varmış gibi davrandı. Ondan sonra yakın durduk. İzledik. Bekledik. Yanıldığımızı umduk."

"Bunca zamandır gerçekten şüpheleniyor muydun?" diye sordum. "Ve hiçbir şey söylemedin mi?"

Beni görmezden geldi. "Dün gece öldüğünde nefesimizi tuttuk, şafağın gelişinin anka kuşunu getirip getirmeyeceğini merak ettik. Finley'nin iyiliği için elbette yaşamasını umuyorduk. Ama Dessia'nın iyiliği için..."

"Bu cümleyi asla bitirme," diye mırıldandım.

Vemar en ufak bir öfke ya da saldırganlık belirtisi göstermeden, "Onu öldürmeye kalkarsan önce benim seni öldüreceğimi biliyorsun," dedi. Sadece gerçekleri söylüyordu. Bir ejderhanın öfkesiyle bile öldürmezdi - soğukkanlılıkla öldürürdü.

Titredim.

"Evet, ejderha, bunu biliyorum," diye tükürdü Calia. "Onu öldürmeye çalışmasının ne anlamı olabilir ki? Bu onu nasıl gizli tutabilir ki? Onun da aynı şekilde kolayca kullanılabileceğini görmüyor musun?"

Onun gibi mi? Şifa ve sağlık için kullanılabilir. Yaşlanmamak için
."

"Evet, evet, biliyoruz," diye araya girdi Vemar, ama gerçekten bilmiyordum. Bu konuda bir şeyler okumam gerekiyordu.

"Şey, o tam tersi. O ölümün habercisi. Acının. Yıkımın. Onun düşürebileceği orduları iyileştiremez. Hiç kimse yapamaz. Kızken ne olduğunu bilen, onun bilgilerini satan birkaç kişi öldü. Onları kendim öldürdüm."

"Tanrıça sikimi gıdıklıyor, ben de seni tatlı ve masum sanıyordum," dedim elimi göğsüme bastırarak şaşkınlıkla. "Siktir et beni, ama kandırmakta çok iyisin."

"Onu tanıyanlar... hayvan da öldü," diye devam etti, şimdi çoğunlukla Vemar'la konuşuyordu. "O bu ayrıcalığa sahipti. Şu anda o bir hayalet. Daha da iyisi, benim dışımda herkes için işe yaramaz bir peri. Bu dünyada onun ne olduğunu ve hâlâ hayatta olduğunu kesin olarak bilen sadece dört kişi var ve onlar da bu balonun içinde duruyorlar."

"Dur, dur." Vemar duruşunu değiştirdiğinde elimi kaldırdım, saldırmaya ya da yer değiştirmeye hazırdı. Belli ki bunu bir tehdit olarak algılamıştı. "Önce bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Yüzüne doğru işaret ettim. "Wyvern'de aslında kralınız için casusluk yapmıyordunuz, kendiniz için mi casusluk yapıyordunuz?"

Şaşkınlıkla bana göz kırptı, Vemar'ın Calia'yı boğazından yakalayıp kendine çekmesine ve etrafında döndürmesine yetecek kadar uzun bir süre. Kolunu boğazına doladı ve onu yerden kaldırdı.

"Gözlerime bakmalısın, basilisk," dedi gözleri kapalı, Calia'nın kaçmak için bacaklarını çırpıp onu tirmalamasını hiç dert etmiyordu. "Sen yer değiştirmeden ya da ısırmadan önce o ölmüş olacak. Bunun hakkında konuşalım."

Dessia bakışlarını bana doğru kaydırmadan önce çok uzun bir süre ona baktı. Gözleri sinir bozucu bir kırmızı tonuna dönüşmüştü.

Kaşlarımı ve ellerimi kaldırdım.

"Adamı gerçekten suçlayabilir misin?" En rahatlatıcı sesimle sordum. "Onu tehdit etti. Bu bir tehditti. Ejderhaların tehditlere nasıl tepki verdiğini bilecek kadar uzun süredir uygunsuz bir şekilde casusluk yapıyorsun."

"Kulağa öyle geliyordu, evet." Dessia başını salladı, sonra ejderhaya döndü. "Vemar, sakın ol. O seni öldürmeyecek. Ben de seni öldürmeyeceğim. Calia'yı bırak ki açıklayabilsin. Manevraları o halleder."

Vemar, Calia'yı ayakları yere değene kadar indirmeden önce Dessia ile benim arama baktı. Tutuşunu gevşetti ve Calia derin bir nefes alarak Vemar'ın ipli koluna tutundu. Ama onu bırakmadı.

"Sanırım bu yeterince iyi." Dessia'ya göz kırptım. "Bu iyi, değil mi? Bununla devam edelim. Tehdit konusunda hassas. Ejderha, hatırladın mı? Ona planı anlattığında gevşeyecektir. Bir planın var, değil mi? Çünkü ben de tehdit konusunda biraz gerginim."

"Bu bir tehdit değildi," dedi Calia kızarmış bir yüzle, nefesini içine çekerek. "Sana söylememeliydi Hadriel. Olaydan sonra bu konuda tartıştık. Ama söyledi ve Vemar da duydu. Güzel. Şu anda onun ne olduğunu bilen dört kişiyiz. Zirve sonrasına kadar bunu gizli tutmamızı istiyorum. Lütfen. Efsanevi anka kuşunun yeniden büyüğü dünyada dolaştığını duyduklarında, bir basilisk'in de var olması gerektiğini anlayacaklar. Ve sonra arama başlayacak. Söylentiler başlayacak. Farkında olmadan arkamızda bıraktığımız çeşitli küçük bilgi kırıntıları su yüzüne çıkacak. Sonunda onu bulacaklar."

"Peki, o zaman kurtarıcısı kim?" Ben sordum. "Hannon'ın bir tane var, peki onunki kim? Kral, değil mi? Onunla aranız iyi. Söyle ona."

Vemar Calia'yı serbest bıraktı ve uzaklaşması için küçük bir itekleme yaptı.

"Basilisklerin bir kurtarıcısı yoktur," dedi ellerini indirerek. "Basiliskler, tüm hikayelerde, kötü adamlardır. Yenilmesi gereken onlardır."

Şimdi her şey anlam kazandı. Ya kullanılacaktı ya da öldürülecekti.

Onun hikâyesi asla mutlu sonla bitmemeliydi.

"Siktir," dedim nefesimi bırakırken.

"İşte şimdi görüyorsunuz," dedi Calia. "Nihayet."

"Kırıcı olmayalım." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Peki bizden ne istiyorsun? Belli ki Vemar'ın bunu sonsuza dek saklamayacağını biliyorsunuz."

"Sana ne önermen gerektiğini söyleyeyim," dedi Vemar kollarını göğsünde kavuşturarak. "Hepimizin doğruca Wyvern kralı ve kraliçesine gidip itirafta bulunmamızı önermelisin. Dessia'nın elinde değil ve hepimiz kullanılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Hannon'u koruyacaklar ve onu güvende tutmak için Dessia'yı da korumaları gerekecek. Ve koruyacaklar çünkü senden korkmayacaklar. Altın ejderha kralı ona verebileceğin acıya boyun eğmektense ölmeyi tercih eder. Eğer güvende olmak istiyorsan, onun yoluna bakmalısın. Ve eğer burada kimse senin önemli olduğunu bilmiyorsa, o zaman bu krallığı terk etmene engel olmazlar."

"Gidersem umurlarında olur," dedi Calia.

Vemar kara gözlerini yavaşça ona doğru çevirdi. "Seni davet etmiyordum. Finley krallıkta ne yaptığın konusunda bir değil, iki kez yalan söylediğin için çok kızacak. Bağışlayıcıdır... bir bakıma, ama herkesin bir sınırı vardır."

Calia söndü. Başını salladı. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, sıcak bir yemek ve lanet bir banyoya ihtiyacım var. Taşaklarım nedense kaşınıyor ve kertenkeleyi okşamak istiyorum."

Bu kulağa hiç de fena bir fikir gibi gelmiyordu ve Finley tüm bunları öğrendiğinde odada olmaktan başka bir yerde olmak istemediğimden değildi. Özellikle de her şeyi ondan sakladığım kısmı.

KIRK DÖRT

Finley

"NE KADAR ÇILGIN BİR HAYAT YAŞIYORUZ," diye mırıldandım kıyıya yaklaşırken. Sonumuza doğru yelken açıyormuşuz gibi hissediyordum.

Starvos ayrılmadan önce ancak bir hafta bekleyebilmişti. Dolion istemeden de olsa peri kralının kışını tutuşturmuştu. Starvos bizimle ittifak kurup Dolion'un peşinden gitme konusunda kararsız olabilirdi ama topraklarına yapılan saldırıdan bu yana, özellikle de artık gemide bir Anka kuşu olduğu için fikri değişmişti. İzin istemeyi de planlamıyordu. Görünüşe göre toplantıya katılacak, iddiasını dile getirecek ve Dolion'un boğazına sarılacaktı.

Bu tabii ki iyi bir şeydi. Bizim istediğimiz de buydu. Sorun şu ki Starvos savaşı Dolion'a taşımayı planlıyordu. İblis kralın kalesine girip yoluna çıkan herkesi öldürmek istiyordu, tıpkı Dolion'un ona yaptığı gibi. Ona Dolion'un bir kale inşa ettiğini ve oraya gitmenin bir intihar görevi olabileceğini söylediğimde beni duymadı.

Diğer mesele ise Nyfain'in konseyin nasıl tepki vereceğini bilmemesiydi. Starvos cesurluğunun

birilerini ona karşı durmaktan korkutabilirdi ama Nyfain o kadar emin değildi. Dolion'un mevcut müttefiklerinden bazılarının onun yanında yer alabileceğinden endişeleniyordu.

"Nasıl yani?" Nyfain sahili izlerken sordu. Bir krala yakışır şekilde şık giyinmişti, duruşu mükemmel ve ifadesi boyun eğmezdi ama endişesinin bağından içinden kıvrıldığını hissedebiliyordum.

Kral Starvos'u rutin olarak denizler arasında taşıyan, çok iyi döşenmiş bir peri gemisindeki özel güvertemizde duruyorduk. Konsey toplantısına özel misafirleri olarak katılmamız için ısrar etmişti. Tercümesi: Herkesin müttefik olduğumuzu bilmesini istiyordu.

"Öncelikle ben bir kraliçeyim," diye cevap verdim. "Kardeşim de insanların aslında inanmadığı efsanevi bir varlık. Oh, ve her anka kuşunun ölümcül bir düşmanı olmasıyla ilgili tüm kısım görünüme göre doğru ve o da bir iblis zindanında tanıştığımız sevimli, çok utangaç ve inanılmaz derecede tehlikeli bir kız oluyor. Sonra bir sonraki büyüdü dünya savaşına dönüşebilecek bir şeyi başlatmak için çok eski ve köklü bir büyüdü konseye gitmemizle ilgili kısım var. Yüzlerce yıldır olmamış bir şey. Yani... devam etmeme gerek var mı?"

"Dessia'dan bahsetmişken..." diye başladı Nyfain ve sonra boştaki eliyle kirli sakalını ovuşturdu.

Tıraş olmaktan bilerek kaçınmıştı. Acımasız, değişken ve cehennem kadar korkutucu bir ejderhaya bürünmek istiyordu.

"Calia Dessia'yı korumamızı istedi. Elbette onu izleyin ama koruyun," dedi.

"Biliyorum. Tam orada duruyordum."

"Evet, ama Calia'nın ihanetini bir araya getirmeyi yeni bitirmiştin ve gerçekten dinlediğinden emin değildim. Hemen ardından Calia'nın suratına yumruk attın."

"Bunu hak etti."

"Yapmadığını söylemiyorum. Kız kardeşi bile bunun için seni suçlamadı."

"Hannon'a tüm bu olanlar hakkında ne düşündüğünü sordum."

"Seçeneklerimizin temelde onu yakınımızda tutmak ya da öldürmek olduğundan bahsetmiş miydin?"

Nyfain'e kaşlarımı çattım. "Tabii ki hayır. Sırf büyülü dünyada onu öldürebilecek tek yaratık olarak doğduğu için onu öldürmeme asla izin vermezdi. Ona sadece gerçekleri söyledim. Yakalanma ve manipüle edilme geçmişi olduğunu ve yanlış kişi onu ele geçirirse, ona karşı hareket etmeye zorlanabileceğini."

"Peki ne dedi?"

İçimi çektim. "Tahmin edemiyor musun? Hadriel tahmin edebilirdi. Hannon'un sesini falan taklit etti."

"Onu da aramıza katmamız gerektiğini düşünüyor."

"Hayır. Şey, evet, ama onun koruyucusu olmaya gönüllü oldu. Sonunda huzur içinde yaşayabilmesi için onu saklamaya yardım etmek istiyor."

"Ölümcül düşmanını korumak istiyor." Nyfain güldü. "Ani şöhret onu pek değiştirmemiş."

"Onu koruması gereken son kişinin kendisi olduğunu belirttim. Yani..." Dirseklerimi ahşap korkuluklara yasladım ve Nyfain bir elini sırtıma doladı. "Bak, bunun o kadar da büyük bir mesele olmadığını biliyorum. Yani onu öldürebilecek tek bir kişi var. Aman ne büyük olay. Benim binlerce var. Ayağım kayabilir, bir basamaktan düşüp kafamı kırabilirim. Öldü. Sorunlu bir geçmişi ve kalın duygusal yaraları olan utangaç bir kadın, bir kötü adam tarafından ele geçirilmiş olsa bile çok önemli değil. Bu yüzden sihrini kullanmak zorunda kalıyor. Ne olmuş yani? İyileştirmek ve iyi şeyler için. Her neyse. Kız onun için büyük bir endişe kaynağı değil. Tabii ikisi birlikte olmadıkça. Bu sadece bela aramaktır. Kelimenin tam anlamıyla birinin ikisini de almaya çalışmasını istiyor. Ayrılmalılar."

"Muhtemelen öyle olmalılar ama Calia birilerinin istemeden bıraktıkları ekmek kırıntılarını takip edip Dessia'nın izini bulmasından endişeleniyor. O

Dessia ile kalmak istiyor ama Calia'nın Starvos'taki rolü düşünöldüğünde bu imkansız."

"Cidden, tam oradaydım. Onu duydum. Kızdığım zaman hâlâ duyabiliyorum, biliyorsun," dedim. "Eğer bize katıldıysa ve Starvos onun ne olduğunu anladıysa..."

Düşüncenin uzaklaşmasına izin verdim. Nyfain döndü ve kimsenin duymadığından emin olmak için arkamızdaki kapalı kapıya baktı. Tuzlu deniz rüzgârı saçlarımı savurarak yanımdan geçti.

"Ona bilmediğimizi söyledik. O bilmiyor, biz nasıl bilebiliriz ki? Bunu onun doğal düşmanı Hannon'a çekildiği ve onu yakınında tutmak için bizi kullandığı şeklinde yansıtmak kolay olurdu. Düşmanlarımızı yakın tutmak..."

Başımı salladım ve başka tarafa baktım. "Beni korkutuyor.

O değil ama... o ne ise o."

"Eminim pek çok insanı korkutacaktır. Bu yüzden onu saklamak en iyisi. En azından nedenlerden biri."

Bir nefes verdim. Dessia için gerçekten endişelenmiyordum. Bize zarar vermek istemiyordu. Dolion on kat daha tehlikeliydi, belki de daha fazla ve bizi yok etmeye kararlıydı. Dessia'nın yeteneklerini bilmediği sürece, ki onu bir zindana saklamış olması bilmediğini gösteriyordu, muhtemelen her şey yolundaydı.

"Ya konsey savaşa giremeyeceğimizi söylerse?" Yumuşak bir sesle söyledim. "Ya Dolion'un tarafını tutarlarsa ve hepsi bize karşı olursa?"

"Starvos elimizde. O çok güçlü ve saygı duyulan bir kral. O, tek başına, ihtiyacımız olan tüm desteği sağlayacaktır. Her şey iyi olacak."

"İblis topraklarına varıp Dolion'un kalesiyle karşılaşana kadar. Güven bana Nyfain, o ve selefleri orayı ciddi bir saldırıya dayanacak şekilde inşa ettiler."

"Govam elimizde." Nyfain teknenin kış tarafına doğru baktı. Govam ve iblisleri bizimkinin arkasındaki gemide seyahat ediyorlardı. Starvos, yararlılıklarını kabul etmesine rağmen onları bu gemide istememişti. "Bildiğini söyledi

birkaç yol var. Hannon elimizde. Ateşle taşı kesebilmesi gerekiyor."

"Hannon'ın sihrini nasıl kullanacağına dair en ufak bir fikri bile yok. Şu anda odun dışında hiçbir şeyi kesemiyor ve bunun nedeni de ateşin sıcak olması. Kesmekten çok yakıyor."

Nyfain sırtımı ovmaya devam etti. "Bu olmak zorunda. Başka yolu yok. Biz hazırız. Ya da olacağız."

Başımı salladım, endişem artıyordu. Bunun olması gerektiği konusunda haklıydı. Çok haklısın. Ama yine de...

"Sanırım Calia'nın çok iyi bir yalancı olduğu gerçeğiyle barışmalıyım," dedim düşüncelerim oradan oraya sıçrarken. "Beni iki kez kandırdığına inanamıyorum-" Öfkem yükselirken sözümü kestim.

Sana onda bir terslik olduğunu söylemiştim, diye düşündü ejderham.

Hayır, yapmadın. Bu konuyu hiç açmadın. Hiç.

Sadece dinlemiyorsun.

"Keşke ejderhamı merkezimden söküp denize atabilseydim," diye homurdandım ve tekrar doğruldum. "Gidip Leala'yı görsem iyi olacak. Neredeyse vardık ve hepimiz senin şu anda verdiğin huysuz, huysuz, muhteşem görüntüyü yakalayamayız. İpeksi, ince ve seksi olmalıyım. Savaşa hazırlanmalıyım."

"Medeni savaş."

"Evet, biliyorum. Annen günlerdir bana ders veriyor. Dolion kardeşimi öldürdükten sonra öfkemi nasıl kontrol altında tutacağımı bilmiyorum ama annen bunu yapabileceğimi düşünüyor."

"Hannon seninle olacak. O her zaman sakinleştirici bir etkiye sahiptir."

"Dolion onu öldürdü' meselesini hatırlatması dışında tabii."

Kızgın, sinirli, Dolion'dan kelimelerle, ateşle, çılgık atarak ya da somurtarak ifade edebileceğimden çok daha fazla nefret ederek Leala'ya geri döndüm.

Peri kalesindeki son hafta, kardeşim olan devasa pazarlık kozu dışında önceki üç haftadan pek de farklı geçmemiştir. Nyfain, ihtiyacımız olduğunda gelecekteki savaş yardımı, indirimli ticaret anlaşmaları, Dolion'a karşı birleşik bir cephe ve çok sayıda başka iyilik için pazarlık yaparak çok çalışmıştır.

Bu arada, çadırlarda çalışan periler kütüphaneyi basmış, Hannon'un büyüünden yararlanıp tedavi etmenin yollarını arıyorlardı. Söz verdiğim gibi onu tamponlamak için araya girdim ama bana sadece küçük bir gülümseme verdi ve onlara elinden geldiğince yardım etmeyi teklif etti.

Hayatımızın büyük bölümünde iyileşme çabalarım uzaktan da olsa dahil olmuştu. Lanet kırıldıktan sonra bile bitkilerin ve benim etrafımda dolaşmaya devam etti. Sonunda resmi bir amaç bulmuştu. Artık benim gölgemde değildi. Artık gölgeleri yaratan oydu ve bunu da diğer her şeyi yaptığı gibi alçakgönüllülükle ve sakinlikle yapıyordu.

Bu ejderhamı çok sinirlendirdi.

Sonunda, onları tatmin eden birkaç şey buldular. Ancak hiçbirini, saklamayı seçtiğimiz bir sır olan ışıklı everlass kadar işe yaramadı. Paylaşmaktan mutluluk duyardım ama Arleth ve Delaney yüzüme bakıp, ağzımı açmaya cesaret edersem bir krallığın en iyi ticari çıkarlarını nasıl koruyacağıma dair ömür boyu ders vermekle tehdit ettiler. Perilere sahip oldukları everlass'a nasıl bakacaklarını öğretmemin yeterince kötü olduğunu söylediler.

Bu çok zorlayıcı bir tehditti.

Periler Hannon'la çalışırken ben de onların büyüleri işçisinden öğrenebileceğim her şeyi öğrenmekle meşguldüm. Ben onu manipüle ederken, o da beni manipüle ettiğini sanıyordu. Benim dikkatimi dağıtmak için kanarya gibi ötüyordu, böylece bahçıvan arkadaşları Hannon'un zamanını tekellerine alabiliyorlardı. Her soruma cevap veriyordu. İnanılmazdı. Hatta bana perilerin daha sağlam büyüleri operasyonlarını gezdirmeyi bile teklif etti ama reddettim. Gerçek sihir yapıyorlardı, büyü gibi.

Bitkiler bunu taklit edemezdi. Ustalaşamayacağımız bir şey için zamanımı harcamak istemedim.

Vedalaştığımızda bahçıvanlar bize kraliyet bahçelerimiz için bir dizi tohum ve başlangıç bitkisi hediye etmişlerdi. Ve Eris bana bir özür teklif etti. İlki büyük olasılıkla yetiştirmelerine yardım ettiğimiz büyük, sağlam everlass arsası yüzündendi, ama ikincisi içtendi ve ben de kabul ettim.

şimdi asıl iş başlayacaktı. Herhangi bir hatayı ya da karışıklığı göze alamazdık. Starvos'a karşı birleşik bir cephe oluşturmalı ve gücümüzü her zaman göstermeliydik. Bunca zamandır bunun için çalışıyorduk. Hazır olalım ya da olmayalım, geleceğimize karar verme zamanıydı.

OceanofPDF.com

KIRK BEŞ

Finley

Kral Starvos ve Kraliçe Ayre'nin tören alayının arkasında geniş kaleye vardık ve sıramızı beklerken arabamızdan onların görkemli girişini izleyebildik. Muhafızları iki sütun oluşturdu ve arkalarından gelen maiyetleriyle birlikte yürüdüler. Mücevherlerle ıslıl ışıldılar ve sanki buradaki en önemli insanlarmış gibi yürüdüler.

Sonuncusu büyük kemerli kapıdan geçerken ve muhafızları da onları içeri kadar takip ederken, "Bu kadar küstahça bir kendini önemseme seviyesini becerebileceğimden emin değilim," diye mırıldandım.

"Bu onların tarzı, bizim değil," dedi Nyfain elimi tutarak. "Bizler kaba ve hazır ejderhalarız. Kendini beğenmiş olarak görülmek için fazla tehlikeliyiz."

Şato görevlilerinden biri arabamızın kapısını açıp, arabadan çıkabilmemiz için kenara çekilince gülümsedim.

"Bu kalenin sahibi kim?" Bakışlarımı düz arazide ve ustalıkla işlenmiş manzarada gezdirerek sordum.

"Hiç kimse ve herkes. Her krallık bunun için bir tür ondalık öder ve bir kâhya da bunu korumakla görevlidir. Bizler

ve hiçbirimiz onun efendisi değiliz. Biz buluşana kadar hiçbir toprak parçasına hükmetmiyor, sonra da tüm topraklara hükmediyor."

"Bu kafa karıştırıcı."

Yanıma gelip kolunu bedenime doladığında güldü. Beni ileriye doğru götürmeden önce elini sahiplenici bir şekilde kalçama koydu.

"İlk başta kafa karıştırıcı görünecek pek çok şey var," dedi, dosdoğru önüne bakarak ve halkının etrafımızda toplanmasına izin vererek. "Tüm bunları ilk kez öğrendiğimi hatırlıyorum. Başımı döndürmüştü. Derslerden nefret ederdim. Annem de öğrenmek zorunda kaldığında kendisinin de öyle yaptığını söylemişti."

"Harika. Şimdi gerçekten dört gözle bekliyorum."

Esprisini hissettim ama gülümsemesi çabucak kayboldu. Weston'ın insan formundaki kurtları bir tarafa, Micah ve ejderhaları da diğer tarafa dizilmişti. Muhafızlarım arkada sıralar halinde bizi takip ediyorlardı.

Hannon planlandığı gibi bizi sütunun başında karşıladı. Yeni yeri tam arkamızda olacaktı. Arleth onun arkasından yürüyecek, onu Hadriel ve Vemar, sonra da muhafızlar takip edecekti. Ailemin geri kalanının halkın gözünden uzak durarak görevlilerle birlikte girmesine karar verildi. Babam kardeşlerimin Nyfain ve benimle doğrudan ilişkilendirilmesini istemiyordu, bir şekilde bize karşı kullanılabileceklerinden endişe ediyordu. Onu, güçlü insanların onların kim olduğunu bilecek kadar casusları olduğuna ikna etmeye çalışmışım - onların hakkı olan onurlu yeri de alabilirlerdi- ama bunu duymak bile istemedi. Konuyu kapattım. Hannon'ın başına gelenler henüz çok tazeydi ve babamı bu kadar erken zorlamak istemedim.

Nyfain, Kral Starvos'un yaptığı gibi önüme geçip yolu göstermedi. Eşiği geçip geniş, iyi döşenmiş bir fuayeye girerken yanımda kaldı. Etrafımızdaki sütunlar altın çizgilerle süslenmiş çok yüksek bir tavana kadar yükseliyordu. Kocaman kristal bir avize aşağı sarkıyor, öğleden sonra ışığında parlıyordu. Bu bana biraz

Starvos'un kalesi. Geniş alanın arka tarafında, iki set geniş merdiven, fuayenin etrafında kıvrılan ve insanların içeri girenleri izlemesine olanak tanıyan açık bir balkona doğru kıvrılıyordu.

Ejderhamın pompaladığı güç içime doldu ve yavaşça yolumuza devam ederken küçük alevler tenimi yaladı. Benden Nyfain'e ve Nyfain'den bana doğru koşuyor, sanki aramızda dans ediyormuş gibi bedenlerimizin üzerinde dolaşıyorlardı. Arkamızda, renkli ışık dönerek Hannon'dan yayılıyordu; hayvanı son geçişi yaptığı için artık ona erişmesi çok daha kolaydı.

Beklendiği gibi, insanlar durdu ve gözlerini dikerek bize baktı. Herkes bize baktığı için koşuşturmaca ve telaş tamamen sona erdi.

Bronz tenli, beyaz takım elbiseli, kel bir adam mekanın ortasında bizi selamlamak için öne doğru yürüdü. Gülümsemesi hafifti ve gözleriyle buluşmuyordu; arkasında yine beyazlar giymiş bir personel ekibi bekliyordu.

"Kral Nyfain." Eğildi. "Sizi tekrar görmek çok güzel. Wyvern'ün merhum kralını duyduğuma üzüldüm."

"Porfino, merhaba. Evet, teşekkür ederim. Sizi Kraliçe Finley ile tanıştırayım."

Bana bir selam verdi. "Merhaba Kraliçe Finley. Şöhretiniz sizden önce geliyor elbette, ama güzelliğinize dair betimlemeler güzelliğinizin soluk bir temsilinden başka bir şey değil."

Yüz ifademi gülümsemeye dönüştürmek için gerçekten çok uğraştım.

Gerçekten zor.

Başımı eğerek, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye yalan söyledim.

"Ve son zamanlarda efsanevi Anka kuşu olduğunu öğrendiğimiz Hannon," dedi Nyfain, Porfino'nun aramıza bir an bakmasına izin vermek için bir an için benden ayrılarak.

Porfino'nun gözleri parladı ve başını biraz daha eğdi. "Evet, haberler bana ulaştı. Onur duydum elbette. Umarım uçuşunuzla bizi onurlandırabilirsiniz."

Hannon cevap vermedi ve sanırım bunun pek bir önemi yoktu. O gün ışığına çıkmış bir efsaneydi. Eğer başkaları onun eylemlerinden dolayı hakarete uğradıysa, bu onların sorunuydu.

Onu kıskandığım için sinirliyim, diye homurdandı ejderham.

Bu sefer kıs kıs gülmemeye çalıştım. Gerçekten güldüm.

"Annemi de hatırlarsın, Wyvern'ün eski kraliçesi." Nyfain tekrar bana yaklaşımadan önce Hannon'un biraz kenara çekilip Porfino'nun Arleth'i karşılamasına izin vermesini bekledi.

"Harika." Porfino ellerini arkasında kavuşturdu. "Adamlarımız sizi kanadınıza götürecektir. Seyahat programını odalarınızda bulacaksınız. Bu akşam resmi bir tanışma toplantısı yapacağız. Herhangi bir sorun olursa lütfen hemen hizmetkârlarımızdan birine haber verin, ben bizzat ilgileneceğim." Belinden biraz eğildi ama henüz yana doğru adım atmadı. "Kral Starvos'un şatosunda kalırken yaşadığınız sorunları duyduğumu belirtmek isterim. Sizi temin ederim ki burada böyle bir şeye hiçbir taraf müsamaha göstermeyecektir. Hatırlayacağınızdan emin olduğum üzere burası tarafsız bir bölge ve tüm yiyeceklere dikkat etmek ve herhangi bir düşmanca faaliyete karşı tüm alanları izlemek konusunda çok dikkatli olacağız."

Nyfain'in bakışları taşı bile kesebilirdi.

Yorum yapmadı, sadece başını eğdi ve sabırsızlıkla Porfino'nun bir kez daha eğilip yoldan çekilmesini bekledi. Yürümeye başladığımızda, ona sessizce sorunun ne olduğunu sordum.

"Bizi misillemeye karşı uyarıyordu," diye cevap verdi, koridorlarda yürürken ve üçüncü kata çıkan merdivenlerden inerken etrafına bakmadan.

"Peki bu sizi neden kızdırsın? Burada misilleme yapmamızı istemeyeceklerini biliyordun."

Arleth, Hannon'ın yanına yaklaşıp, "Olayın ele alınış biçimi yüzünden," dedi. "Sanki buraya sorun çıkarmaya gelmiş yeni yetmelermişiz gibi konuştu." Onu duyabiliyordum

Öfke. "Diğer krallıkların bize yönelik saldırıları görmezden gelmeye niyetli olduğunu ve misilleme yapmaya kalkarsak iblis kralını destekleyeceklerini varsayıyor olmalı."

Ağzı düz bir çizgi halinde sertleşti ve kale görevlileri bize odalarımızı gösterip geri çekilene kadar sessizliğini korudu. Weston, Micah, Vemar ve Hadriel de bizimle birlikte içeri girdiler, belli ki konsey hakkında konuşulanlara katılmaya hevesliydi.

Arleth gitti ve pencerelerin yanında durup araziye baktı. "Dolion'un karanlık işlerini bu kadar uzun süre sürdürebilmesinin nedeni de bu. Kimsenin statükoyu bozmak istemeyeceği gibi doğru bir varsayımla hareket ediyor. Hepsi geri adım atmaktan korkuyor."

"Savaşta korkuyorlar," diye hırladı Nyfain, Leala benimkini sıyrırken kendi cübbesinin yakasını sıyrarak. "Bu anlaşılabilir bir şey. Savaş yıkıcı ve pahalı bir şey ve herkes iblislerin acımasız ve kurnaz olduğunu biliyor. Dolion odadaki en büyük tehdit olarak onları sessizliğe ve rızaya zorluyor."

"Dolion artık odadaki en büyük tehdit değil," dedi Weston, Micah ile birlikte kapının önünde dururken. Diğerleri kendilerini evlerinde hissetmişlerdi; Vemar köşede oyalanırken Hadriel odada dolaşüyor, çekmecelere bakıyor ve dolapları açıyordu. "Starvos olmasa bile, yakında herkes şehirde yeni bir oyun olduğunu görecek. Biz. Ve intikamımızı alacağız."

Micah esnerken, "Evet, yapacağız," diye homurdandı.

Hadriel tuvaletten çıkarken, "Eminim Leala ve ben Dolion'un kölelerini yoldan çıkarabiliriz," dedi. "İblislerinin sapıkça sevişmelere karışmasından gerçekten nefret ederdi. Bu en azından onu kızdıracaktır."

Leala, "Zaten biraz sefahat iyi gelirdi," diye mırıldandı.

Nyfain seyahat programını aldı. "Devam edin Hadriel ve Leala, sadece sessiz olun. Bu geceki buluşmaya bir muhafız getirmemize izin var. Weston, bu sen olacaksın. I

Kızıl Lupin Krallığı'nın asillerinin seni görmesini istiyorum. Seni saklıyormuşum gibi görünmesini istemiyorum. Hannon, sen de davet edildin. Buna alış. Sanırım her şeye davet edileceksiniz ve muhtemelen egemen bir ulus olarak muamele göreceksiniz. Ne söylediğinize ve neyi kabul ettiğinize dikkat edin. Dolion istediğini elde etmek için kurnazlığa başvuran tek kraliyet mensubu değil."

Odayı taramadan önce kâğıt parçasını masanın üzerine bıraktı.

"Herkes mola versin. Biraz yiyecek alın ve dinlenin. Yine de tetikte olun. Porfino'nun söylediklerinden bağımsız olarak, burada tehlike var. Dolion kurallara uymaz."

Leala ve Urien bavullarımızı açmaya ve eşyalarımızla ilgilenmeye devam etse de, diğerleri mırıldanarak bizi yalnız bıraktı. Nyfain ellerini belime doladı ve parmaklarını hafifçe karnımda gezdirdi.

"Tek istediğim sonsuza dek mutlu olmak," diye fısıldadı dudaklarını boynumda gezdirmeden önce. "Tüm bu endişe ve tehlikeden bıktım. O iblis kral tarafından rahatsız edilmekten bıktım."

"Onu alacağız. Yakında alacağız. Starvos bu işi Dolion'la birlikte hızlandırmak üzere. Sadece bu geceyi atlatmamız gerekiyor, yarın her şey kaosa dönüşecek."

Bir kahkaha attı ve başını salladı. "Fırtına öncesi sessizlik."

"Fırtına öncesi kokteyl saati, evet. Çok sinir bozucu. İptal edemez miyiz?"

"Güzel olurdu. Ama hayır." İç çekişi tenimi yıkadı. "Bir an için kendimi senin içinde kaybetmeye ihtiyacım var."

İşaretini tutan eti emdi.

"Sadece bir dakika?" Fısıldadım, ellerini kalçalarımda gezdirirken gözlerimi kapattım ve sonra elbisemi yukarı çekmeden önce elbisemin kumaşını yumrukladım.

"Belki bir dakikadan daha uzun." Yere düşürmeden önce başımın üzerinden çekti. İç çamaşırlarım

Kısa bir süre sonra Leala ve Urien'in kapıya doğru yöneldiklerini duydum. Yapılacakları biliyorlardı.

"Yumuşak ve tatlı istiyorum," diye mırıldandım, parmaklarını göğüslerimin üzerinde gezdirirken durdu ve meme uçlarını hafifçe çimdikledi.

"Nasıl emrederseniz," diye cevap verdi, nefesi ateşlenmiş etime değmekten öteye gidemiyordu.

Eğilmeden önce beni yavaşça çevirdi ve tomurcuklanmış bir meme ucunu kavurucu ağzına aldı. Zevk içime işlerken inledim. Düğmeleriyle uğraşabilmek için doğruldu, ağzımı aldı, öpücüğü sert ve tüketkendi. Beni yuttu, tutkusu canlı bir şey gibi ortaya çıktı ve beni ateşe verdi.

"Hmm," dedim, pantolonunu yırtmadan önce ceketini ve gömleğini geniş omuzlarından itmek için acele ettim.

Bana yardım etti, önümde dizlerinin üzerine çökmeden önce hızla dışarı çıktı. Dizlerimden birini omzunun üzerinden iterken beni sabitlemek için uzandı. Kıvrımlarımı ayırdı, merkezimi yaladı ve tüm vücudumu sıkılaştırdı. Parmaklarını amımın içine sokarken klitorisimi emdi.

"Evet," diye tısladım, ağzına doğru sallandım. Zevk artıyor, daha da yükseliyordu, emişi sert ve parmakları tam kıvamındaydı. "Evet," diye tekrarlardım, daha yüksek sesle, iki avuç saçını tutarak.

Parmaklarıyla amımı sikti, ilk istediğim kadar yumuşak ve tatlı değildi. Tanrıçaya bana istediğimi değil, ihtiyacım olanı verme bilgeliği için şükürler olsun. Yüzünü hararetle sürdüm, tam sınırdaydım, orgazmımı kovalıyordum.

"Daha hızlı," dedim, başımı geriye atarak. "Daha sert."

Dili, darbeler halinde emmeden önce klitorisimi döndürdü. Parmakları devam etti, beni daha yükseğe itti, beni ona karşı kıvrandırdı.

Bir patlamayla zirveye ulaştım, ona karşı titreyerek zevkimi haykırdım.

Aşağı inmemi beklemedi. Ben hala artçı şokların etkisiyle titrerken, beni kollarına aldı ve yatağa doğru götürdü. Oraya vardığımda beni yere yatırdı ve iki yana açılmış bacaklarımın arasına girdi.

Ve o zaman beni dinledi. Yavaşça içime girmeden önce sikinin ucunu sırlıslıkla kıvrımlarımın arasından geçirdi. Aramızdaki bağdan ve bedenime karşı hareket edişinden saygısını hissedebiliyordum. Sıkıca ve derinden itti, kalçalarını bana dayayana kadar yavaşça içeri itti ve sonra ben amımı onun etrafında sıkarken geri kaydı. Yumuşak bir şekilde inledi, daha fazlasını istiyordu, buna ihtiyacı vardı ama yavaş, metodik bir şekilde sikişmeye devam etti. Çok tatlıydı. Çok şehvetli. Çok sinir bozucu.

Vücudum onun etrafında sıkılaştı. Daha fazla sürtünme için kalçalarımı döndürdüm, sonra açıyı değiştirdim, horozunun iç duvarlarıma sürüklenmesini sağladım, ama hala çok yavaştı, işkence gibi yavaştı.

"Sözümü geri alıyorum," dedim nefes nefese. "Beni sert becer."

"Şimdi, şimdi, kraliçem. Bir emir verdiniz ve ben de bunu yerine getirmeye niyetliyim."

Dudaklarını çenem boyunca kaydırды, ben amımı sıkıp açtıkça daha uzun süre sürtündü. Yavaşça, çok yavaşça çekerek sadece ucunu içimde bıraktı ve beni çılgına çevirdi.

"Hayır, Nyfain." Başımı bir o yana bir bu yana çevirip gözlerimi sıkarak kapattım. "Durma."

"Bana bak."

Gözlerimi açtım ve onun altın bakışlarına daldım. Tekrar içeri iterken göz temasını sürdürdü. Daha fazla kıvılcım bedenimi aydınlattı. Biraz daha sıkı sarıldım. Onun sert uzunluğunun daha fazlasını arzuluyordum. Daha sert olmasını istiyordum. Daha hızlı.

Klitorisime uzandım ama elimi yakaladı ve başımın üzerinden çekti. Tekrar hareket etmeye başladığında diğer elimle denedim ama onu da yakaladı ve bir eliyle bileklerimi sıktı. Ağırlığını onun üzerine verdi.

diğer eli bir göğsümü buldu. Başparmağı meme ucumda daireler çizdi.

Dokunuşuna doğru eğildim ve bacaklarımı onun etrafında sıktım. Tekrar durduğunda, kendimi kaldırdım ve onu tekrar içime almak için bacaklarımla çektim.

Bu sefer itaat etti ve sertçe vurdu.

"Oh!" Şaşkınlık çığlığım, bu sefer biraz daha hızlı çekerken bir inlemeye dönüştü, hala çok uzun sürüyor. Hâlâ beni deli ediyor.

Beklenti artmıştı. Her dokunuşuna karşı aşırı duyarlıyım, büyük sikinin yavaşça girip çıktığının aşırı farkındaydım.

Bunu seviyor muydum yoksa nefret mi ediyordum karar veremiyordum. Enfes işkenceyi arttırmak için saatlerce böyle devam etmesini mi yoksa sadece beni çoktan patlatmasını ve boşalmamı mı istiyordum.

Tempoyu artırırken ağzı iniltilerimi yuttu. Sonra yavaşça daha da arttırdı, ta ki ben onun altında kıvranıp inleyene kadar, zihnim onun hissi dışında her şeyden bomboştu. Bir eli kabaca bileklerimi tuttu, ama diğeri meme ucumu okşarken nazikti. İçime girerken sert ve güçlüydü ama sikini yavaşça geri çekiyordu. Bir türlü kontrol edemiyordum. Beni boşaltması için ona yalvaran akılsız, ahlaksız bir yaratığa dönüşene kadar yavaş yavaş çözüyordu.

Sonunda biraz yukarı itti, böylece serbest elini vücudumdan aşağı kaydırabildi ve parmak eklemlerini şişmiş klitorisimin kenarları boyunca gezdirebildi. Başımı bir o yana bir bu yana sallayarak kıpırdandım.

"Şimdi seni düzgünce becermemi ister misin kraliçem?" diye sordu sert bir sesle.

Dokunuşu beni kızdırdı. Gıcırdatmadan önce sikini içeri soktu. Ona karşı sallandım, içimdeki dolgunluğunu hissettim. Beni tam sınıra götürmüştü ve orada tutuyordu. Durmadan beni orada tutuyordu. Kontrol tamamen ondaydı ve ben tamamen kendimi kaybetmişim.

"Evet, lütfen, Nyfain, lütfen, beni düzgünce becer. Lütfen." "Lütfen ne?"

Geri çekil ve bekle.

Yukarı itmeye çalışırken miyavladım. Onu biraz daha içime kaydurdım, sadece sonsuz alay etmeye devam edecek kadar. Buna hem bayılıyor hem de nefret ediyordum. O kadar lezzetli bir şekilde sınırdıydım ki, aynı anda ihtiyaç duyarken doruğa ulaşmak için bile bundan vazgeçmeyi hayal edemiyordum.

"Becer beni, alfa. Düzgün sık beni, alfa."

"İşte iyi bir kız."

Ve ileriye doğru sürerken klitorisimi çimdikledi.

"Oh kahretsin!" Orgazm içime çökerken bağırdım.

Devam etti, şimdi sert, hızlı, klitorisimi çalıştırıyor ve daha sert sürüyordu.

"Oh kahretsin oh kahretsin oh kahretsin-" Orgazm devam ederken dişlerimi sıktım.

Anlaşılmaz bir kelime bağırdı ve sonra titreyerek içimde doruğa ulaştı. Son birkaç hamleyle dirseklerinin üzerine çöktü ve yanağı yanağıma değene kadar başını eğdi.

"Bu çok yoğundu," dedim ona, zevk dalgaları nihayet azalmaya başlamıştı.

Sırt üstü dönüp beni vücuduna doğru çekerken havayı içine çekti. "Evet, öyleydi. Emirlerini daha sık dinlemeliyim."

Gözlerimi ona diktim. "Bir şeyin yarısında değiştirsem bile her zaman emirlerimi dinlemelisin."

"Doğru, evet, demek istediğim buydu."

Güldüm ve gözlerimi kapattım. Buluşmaya gidip kavga çıkarmadan önce biraz kestirmek iyi olabilirdi.

KIRK ALTI

Finley

"Sizden önce ben bütün yemeklerinizi deneyeceğim," diye fısıldadı Hannon bana, kraliyet buluşmasının yapılacağı salona doğru ilerlerken. Görünüşe göre bu, herkesin birbirini yeniden tanıması için tasarlanmış samimi bir buluşmaydı. Ayrıca Nyfain ve beni Wyvern'in yeni kraliyet üyeleri olarak tanıtacaktı.

"Hiçbir şey içmememe ne dersin?" Ben cevap verdim. "Sadece bardağımı tutacağım."

"Ya unutup bir yudum alırsanız ve zehirli çıkarsa?"

"Bırakın tadına baksın," dedi Nyfain. "Starvos'un kalesindeki olaydan sonra kimsenin yorum yapacağını sanmıyorum."

"Birdenbire beni koruyan kişinin o olmasından hoşlanmıyorum," diye homurdandım. "Benim ailenin koruyucusu olmam gerekiyordu. Önce sen vardın, şimdi de o. Bu ağabey-kardeş rol değişimi saçmalığından hoşlanmıyorum."

Kahretsin. Ejderham gibi konuşmaya başlamıştım, o da "Ben de öyle. Bu doğal değil" diye düşünerek bunun altını çizdi.

İkisi de bir şey söylemedi. Görünüşe göre tartışmak yerine somurtmam gerekecekti. Ne kadar sinir bozucu.

İki personel büyük kapıların iki yanında bekliyordu. Önlerinde durduğumuzda, Hannon tam arkamızda ve Weston da onun arkasında, adamlar öne çıkmamız için kapıları açtılar. Bir başka görevli loş odanın hemen içinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş bekliyordu. Geniş odaya isimlerimizi seslenmeden önce yanında durmamızı bekledi. Hannon'ı da anons etti, hayvanını not etti ama Weston hakkında hiçbir şey söylemedi.

Yine de Weston fark edildi.

Kızıl Lupin Krallığı'nın kral ve kraliçesi, Kral Xeno ve Kraliçe Annise, hemen ona odaklandılar ve yan tarafa geçip orada bir pozisyon bulurken onu izlediler. Onlara doğru bakmadı ve eğer rahatsız olduysa da bunu belli etmedi.

Kral Xeno ayağa kalktı ve yüzüne kaygan bir gülümseme yerleştirdi. Gözlerinde öfke kaynıyordu.

"Kral Nyfain," dedi yaklaşırken.

Yaklaşan bir kraliyet mensubuna dikkatimi vermemek kabalık olurdu, bu da Dolion'un bir yerlerde gizlenip gizlenmediğini görmek için odanın geri kalanını taramamı engelledi. Ama fark etmezdi. Hiçbir yere gitmiyordu.

Geleneksel beyaz giysili bir personel bize yaklaştı ve içki siparişimizi sordu. Xeno konuşmadan önce personelin gitmesini bekledi.

"Sizi tekrar görmek büyük bir zevk." Nyfain'in yanında durdu ama vücudu duvara yaslanmış Weston'a doğru eğilmişti. "Bir dakikalığına var olduğunu unutmuşum." Büyük bir şakaymış gibi güldü.

Arleth'in bana öğrettiği gibi kibarca hafifçe eğildim. Açıkça kaba olmak için akşamın çok erken saatleriydi. Ya da bana defalarca öyle söylenmişti. Beni iyi tanıdığı belliydi.

"Kral Xeno, merhaba," dedi Nyfain çok belirgin bir can sıkıntısı tonuyla. "Lütfen eşim Kraliçe Finley ile tanışın. Ve onun kardeşi Anka kuşu Hannon."

"Büyüledim." Xeno bana gülümserken dişlerini gösterdi, çok hafif olmayan bir hoşnutsuzluk gösterisi ya da belki de bir uyarı. Ne demek istediğinden emin değildim. Kurt nüansları benim için hâlâ zordu. Hannon'a zar zor baktı. "Beni yeni... komutanınızla tanıştırmayacak mısınız? Yoksa bir ejderha ikinci komutanı için beta terimini kullanmaya tenezzül eder mi?"

Nyfain Weston'a doğru bakmadı. "Weston kurt değiştiricilerimizin komutanıdır. Beta da iyi bir terim. İşini yaptığı sürece rolünün ne olduğu gerçekten umurumda değil. O da aynı fikirde gibi görünüyor."

"Şimdi öyle mi?" Xeno biraz döndü, dişleri gıcırıyor ve gözleri alev alev yanıyordu. Vücudundaki her çizgi hüsrana ve öfke çığlıkları atıyordu. "Şu anda yaptığın şey bu mu ejderha? Diğer krallıklardan kaçak avcılık mı?"

Nyfain ona baktı ve sonra gülmeye başladı. Tekrar konuştuğunda ses tonunu alçak bir hırıltıya indirdi.

"Bunu senden duymak çok güzel Xeno. Senin de çok iyi bildiğin gibi kurtları avlayacak sihre sahip değilim. Ve tahminimce, bunu senin için yasadışı olarak yapmaya devam edecek Weston kadar güçlü birini de bulamadın."

Xeno'nun yüzü kızardı.

Nyfain başını salladı. "Her şeyi biliyorum. İkimiz de Weston'ı geri almak için gösterdiğin tüm çabaların boşa gittiğini biliyoruz. Çekip gitti ve bir daha arkasına bakmadı."

"Onu nasıl yakaladınız? Öldüğünü duymuştum. Sürüsü bunu doğruladı."

"O ölmedi. İblisler tarafından kaçırıldı. Onların zindanlarında tutuldu ve işkence gördü. Yani, zengin iblislere oyuncak olarak satılmadığı zamanlarda işkence gördü. Onun hayatını kurtaran -tüm mahkûmları zindandan kurtaran- benim eşimdi ve Weston krallığımızı iblis istilacılardan kurtarmamıza yardım ederek ona borcunu ödedi. Kalma arzusu tamamen kendisine aitti. Bana yaklaştı. Gidecek başka bir yeri olmadığını düşünüyor gibiydi. En azından özgürlük istiyorsa."

Xeno'nun dudağı kıvrıldı. "Saçmalık. İblisler benim topraklarımı çalamaz."

Bağın içinden bir duygu seli geçti ama Nyfain soğukkanlılığını korudu.

"İşte yine o kelime, Xeno. Kaçırmaq. Bence aslında aradığın kelime kaçırmaq, değil mi? Yaptığın şey buydu, değil mi? Dolion'un yaptığı kesinlikle bu. Sen insanları büyü hapishanesinde tutuyordun. O ise onları bir zindanda tutuyor."

Nyfain ona doğru döndü, bir kafadan daha uzun, çok daha sağlam ve hınzırca yaralanmıştı. Vücudundan yayılan tehlikeyi ya da gözlerinde parlayan kötü niyeti gizleyemezdi. Denemedi de.

"İlginç değil mi?" diye devam etti alçak ve sert bir tonda, "ikiniz de bu uygulamadan memnun görünüyorsunuz. Her ne kadar onun operasyonları konusunda bilgili olduğunuzu düşünseniz de, sizi temin ederim ki değilsiniz. Kesinlikle sizin topraklarınızdan kaçak avlanıyor. Weston bunun kanıtı. Dolion'un kendi kıyılarından elde ettiği ödülleri başkalarına anlatma alışkanlığının olmaması çok kötü, yoksa ödüllü kurdunuzu geri alabilirdiniz. Artık çok geç. Ama sana şunu söylememe izin ver: Dolion'a karşı şikayetlerimi dile getirdiğimde onun yanında yer almayı planlıyorsan, seni savaş alanında görmekten mutluluk duyarım. İkimiz de Weston'ın orada olacağını biliyoruz ve eğer o oradaysa, kurtlarınız çok uzun süre sizin kurtlarınız olmayacak."

Xeno'nun gözleri kısıldı. "Bu bir tehdit mi, ejderha?"

"Evet. Ve işte bir tane daha. Eğer kaçak avlanmaya devam ettiğini duyarsam, senin sonunu getiririm. Ancak, iyi davranırsan, konsey toplantılarında geçmişteki yanlışlarından bahsetme eğiliminde olmayacağım. Benim yolumdan çekil, ben de senin yolundan çekileyim. Aksi takdirde, benimsin."

"Beni bitirecek misin?" Xeno hırladı ve göz ucuyla bize doğru dönen yüzleri görebiliyordum. Nyfain ve Xeno arasındaki gerilim gerildi, büküldü ve sanki havayı doldurdu. "Babanın yaptığı kirli işlerin miktarı-"

"Eski kral öldü. Benim sicilim temiz; iblisler bundan emin oldu. Bana karşı hiçbir şeyiniz yok. Hiçbir şey. Ama senin hakkında her türlü renkli bilgiye sahibim. Yoluma çıkma, Xeno. Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim."

"Burada her şey yolunda mı?" Porfino, sunucuyu bize doğru yönlendirirken ellerini arkada birleştirmişti.

Weston öne çıkmış, saldırıya geçmişti. Odanın diğer tarafındaki başka bir adam da aynısını yapmış, kasları dalgalanmış ve sert gözlerini Weston'a dikmişti. Xeno'nun betası olmalıydı.

"Bunu göreceğiz." Nyfain öne çıkarak tepside iki içki aldı ve ikisini de Hannon'a uzattı. İkisi de suydı ve belli ki Hannon'un benden önce benimkini denemesi gerekiyordu. Nyfain sonuncuyu aldı ve tuttu.

Xeno yorum yapmadı, sert bakışları Nyfain'in başının yan tarafını dövüyordu. Tek kelime etmeden döndü ve kapıya doğru yürüdü. Görünüşe göre kokteyllerden aldığı tadı kaybetmişti. Birkaç dakika sonra kraliçe de onun peşinden dışarı çıktı.

Porfino bir an Nyfain'i inceledi, ta ki Nyfain ona doğru bakana kadar. Bakışlarında vahşi ve ilkel bir şey vardı. Bariz bir meydan okuma.

Porfino bakışlarını hemen indirdi ve dönerek uzaklaştı.

"Burada bir tür gücü olduğunu düşünüyor gibi," diye mırıldandı Nyfain, Hannon'un kadehimi geri vermesini bekledikten sonra beni odanın ortasındaki koltuklara doğru götürdü. "Kendini bir barış muhafızı sanıyor gibi görünüyor."

"Ve o değil mi?"

"Hayır. Bu onun kâhya olarak görevlerinin ötesinde."

Odayı tararken ayrıntı vermedi. Gerginliğini hissettim ve bakışlarını odanın arka tarafına doğru takip ettim.

Dolion. O sıçan piçi.

Köşede uzanıyordu, aptal siyah takım elbisesinin üzerine gölgeler düşüyor ve çirkin boynuzları mavi saçlarından uzağa kıvrılıyordu. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı ama bu

Beni kandırdın. Bu noktada eşek sepetiyle yakınlaşmıştım. Kendi krallığında, onu izleyen önemli biri yokken nasıl davrandığını görmüştüm. Sürekli öfkeleniyor, halkını bir çırpıda cezalandırıyordu. Uyuyan bir köpeği -ya da insanı- sırf yoluna çıktığı için acımasızca tekmeleyecek türden bir pislikti.

Çılgına dönmüş bir iblis partisinde yürürken, insanlar onunla konuşurken sırtıyormuş ya da gülümsüyormuş gibi yaparken kafesimden onu izlemiştim ve yüzünü göremedikleri anda bu kaygısız yüzün damlayıp gittiğini görmüştüm.

Nyfain ona bakarken ya da Nyfain'in kokusunu üzerimde hissederken gözlerinin korku ve öfkeyle yanışını izlemiştim. Hayır, beni bir an bile kandıramadı. Gergin omuzları ve dolu kadehiyle o köşede bekledi çünkü endişeliydi. Bizi öldürememişti ve bizi susturamayacağını biliyordu. Daha da kötüsü, onu yok etmeye çalışacaktık. mümkün olan her şekilde.

Gölgelerle örtülü bakışlarıyla karşılaştım ve kendimi tutamadım.

Kanepeye giderken durakladım, başımı arkaya doğru eğdim ve güldüm.

İşim bittiğinde kadehimi ona kaldırdım ve yüksek sesle "Hayatımı kaba çevirdin. Şerefe!" Hâlâ gülümseyerek bir yudum aldım.

Siktir et o adamı. Rol yapmanın da canı cehenneme. Bir noktaya kadar benden bekleneni yapacaktım ama o pisliğe iyi davranmayacaktım. Karşılık verme hakkımı kazanmıştım. Ve tanrıça bana tokat atarsa, bunu kabul ederdim ve bunu bulabildiğim her güçlü kişinin önünde yapardım.

Bu oda harika bir başlangıçtı. "Kral Nyfain, merhaba."

Üzerinde çalıştığım çizimlerden tanıdığım bir adam tembel bir gülümsemeyle koltuklardan birinden kalktı. Koyu renk gözleri ve koyu renk teni vardı, güçlü bir yapısı ve neredeyse Nyfain kadar boyu vardı.

Kral Caron, Kraliçe Yuna ile ortak hükümdardı, ikisi de kurttu. Dağ köylerinde ejderhaları barındıran Flamma Krallığı'nı yönetiyorlardı.

"Kral Caron." Nyfain, Kral Caron'un elini sıkabilmek için kolunu benden ayırdı.

"Sevgili Kraliçem Yuna'yı hatırlıyor musun?" Caron elini uzatarak Yuna'nın ayağa kalkmasını istedi. Uzun, dalgalı altın rengi saçları ve kalın siyah kirpiklerle kaplı iri kahverengi gözleri dışında küçük yüz hatları vardı.

Nyfain'in bakışlarını karşılayıp uzattığı eli tutarken gülümsemesi geniş ve gözleri keskindi.

"Merhaba Kral Nyfain," dedi. "Sizinle tanıştığım çok memnun oldum. Yıllar boyunca adınızı duyduğumu hatırlıyorum. Anneniz, eski kraliçe, bizim krallığımızdandı, değil mi?" "Evet. Yakın zamana kadar oraya geri taşınmıştı. Ben hâlâ

hiç ziyaret etmedim."

"Öyle yapmalısın," diye cevap verdi, tüm duyguları kibar dış görünüşünün ardına gizlenmişti. Bu işte iyiydi. Bahse girerim Arleth kadar iyiydi. "Peki eski Kraliçe Arleth nasıl? Krallığınızın iğrenç kaderine boyun eğmediğini duydum. Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Evet, birden krallığınızı yeniden hatırladığımda inanamadım," dedi Caron, sıkıntılı görünüyordu. "Bir an için kendimi yarı deli gibi hissettim."

"Öncelikle kraliçem ve eş hükümdarım Kraliçe Finley'i takdim edeyim." Nyfain kolunu tekrar belime doladı.

"Merhaba." Elimi uzatarak bir adım öne çıktım ve önce Yuna'nın, sonra da Caron'un elini sıktım. Sıralamanın doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O kısmı unutmuştum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Kraliçe Finley, hakkınızda çok şey duydum." Caron'un gözlerinin kenarları kırıştı. "Şifalı merhemlerinizle perilerin bile pabucunu dama atmışsınız."

Belli ki Starvos'un sarayında tanıdığı biri vardı.

Tıpkı bana öğretildiği gibi nazikçe güldüm. "İlk kez bir başkasının ameliyatlarını görüyordum. Belki de

içeri girdim ve küçük bir alanı ele geçirdim." "Çok doğru." Güldü.

"Size kardeşimi tanıstırayım, Hannon." Döndüm ve elimi uzattım. Hannon yavaşça öne çıktı, belli ki burada olmayı hiç istemiyordu. Bir parçam, şimdi benimle birlikte tüm bu tavırlara katlanmak zorunda olmasından acımasız bir memnuniyet duyuyordu. Her zaman bir takım olmuştuk, en kötüsüne birlikte katlanmıştık ve şimdi doğa onu da benimle aynı yolda ilerlemeye zorluyordu. En azından şimdilik. "Yakın zamanda bir anka kuşuna dönüştüğünü öğrendi. Hannon, bunlar Kral Caron ve Kraliçe Yuna."

Yuna'nın gözleri parladı. "Merhaba Hannon. Seninle tanışmak çok güzel. Bir anka kuşu, vay canına! Hiç aklına gelir miydi?"

"Lütfen herkes otursun." Caron etrafımızdaki koltukları işaret etti.

"Ben yapmadım, hayır." Hannon sağındaki koltuğa oturdu ve Caron'un yanındaki koltuğu Nyfain ve bana bıraktı.

Elindeki su bardağını sehpanın üzerine koydu. "Finley'nin ve benim hayvanlarımız hayatımızın büyük bölümünde bastırıldı." Onların boş bakışları karşısında, "İblis kral tarafından krallığımıza konulan lanet yüzünden. Eminim duymuşsunuzdur?" "Şimdi, şimdi." Porfino hızla Hannon'un

yanına yürüdü, kulak misafiri olduğunu açıkça belli ediyordu. "İftira atmayalım. Krallıklar arasında rutin, dostane bir toplantı hedefliyoruz."

Hannon yüzünü Porfino'ya çevirmeden önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Söylediklerimin neresi iftiraydı? Eminim herkes Wyvern'in eski kralının iblis kralla bir anlaşma yaparak Wyvern'i lanetlediğini ve bizi sınırların içine hapsettiğini biliyordur. Lanetle birlikte, iblis kral tüm hayvanlarımızı bastırdı, bu da iyileşme yeteneğimizi engelledi ve ardından bizi yavaş yavaş öldüren bir hastalıkla köylere musallat oldu. Ailemin yarısını o hastalık yüzünden kaybettim. Birdenbire iftiranın ne demek olduğunu anlamaz mı oldum, yoksa siz aptal mısınız? Ama lütfen..." Hannon'un gözleri yoğunlaştı ve koltuğunda doğruldu, göğsü şimdi

Odanın arka tarafındaki Dolion'a bakıyordu. Onun da gözleri o tarafa kaydı ve etrafındaki havada ışık süzölmeye başladı. "Bunu tartışmak için iblislerin kralını buraya getirelim. Neler olup bittiğini bilecek kadar sık krallığımızı ziyaret etti."

Vücudu rahat, tavırları sakindi ama bakışları sert ve saldırgandı. Elinde şef bıçağı ya da baltası olsaydı, ayağı fırlayıp bu meseleyi kesin olarak çözeceğinden endişe ederdim. Hal böyleyken, odanın geri kalanı onun sihrinin tadına bakıp bakmayacağını merak ediyordu.

Lanet sihrini nasıl kullanacağını bilmemesi çok kötü. Bunu çözmek için birkaç ay daha harcayabilirdik. Nyfain'in Hannon'u öldürmesine izin vermeliydim.

"Neden kıkırdıyorsun?" Nyfain fısıldadı.

"Birkaç nedeni var. Boş ver."

Porfino, "Evet, elbette, ama siz kraliyet mensubu olsaydınız," diye söze başladı, "daha gevşek tarzdaki buluşmalarımızda diğer hükümdarları küçümsemediğimizi anladınız. Şikâyetlerimizi resmi bir makamda dile getirmeliyiz."

Hannon şaşkın bir ifadeyle, "Yanılıyorsam düzeltin ama ortada bir sorun olduğunu düşünüyorsanız, yargılayan sizsiniz," dedi. "Dediğim gibi ben sadece gerçekleri söylüyorum. Eminim herkes lanetten haberdardır."

"Hayvanlarınızın bastırıldığını bilmiyorduk aslında," diye mırıldandı Caron. "Ya da veba hakkında."

"Kral Dolion'un krallığımızdaki değerli her şeyi çalmasına ne dersiniz?" Hannon şu anda çok iyi işleyen sakın kayıtsızlığıyla sordu. "Ya da şeytanlarını kaleye ve köylere gönderip insanların zihinlerini bulandırmasına ve davranışlarını sapkınlaştırmasına? Sizi temin ederim ki bu göz açıydı."

Şu muhteşem dahi, diye düşündü ejderham. Hepsiyle oynuyor.

Evet. Öyleydi. İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Sakin dış görünüşünün altında, Hannon açıkça cehennem kadar kızgındı ve bu

bu konuda bir şeyler söylemek için bir fırsattı. Kimse de onu suçlayamazdı, çünkü her şey hakkında çok ılımlıydı. Sert bakışları dışında hiç de kızgın görünmüyordu.

"Bu hayal edebileceğimiz bir şey," diye mırıldandı Yuna, aniden elbisesinin kucağına dökülen kısmıyla çok ilgilenmeye başlamıştı.

"Bu kadar yeter," dedi Porfino. "Konuşmayı başka bir yere yönlendirelim."

Nyfain Porfino'yu inceleyerek, "Evet, gidelim," dedi. "Kraliyet mensuplarının Kral Dolion'un yaptıklarını tartışması için bolca zaman var. İlk elden bilgi almak isteyenler doğrudan benimle görüşebilirler. Hepsi bu kadar, Porfino. Varlığınızı hayırseverlerinizin işine yeterince soktunuz."

"Peki bununla ne demek istiyorsun?" Porfino öfkeyle doğruldu. "Ben kimsenin cebinde değilim."

Nyfain'in kaşları yavaşça kalktı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Biz senin velinimetin değil miyiz, Porfino?" diye sordu arkasına yaslanıp buranın sahibiymiş gibi bir bileğini dizinin üzerinden geçirmeden önce. Başını hafifçe eğdi, yüzündeki şaşkınlık ifadesi bağın içinde yanan beyaz öfkeyle örtüşüyordu. "Neden tek bir kişiyi seçtiğimi düşündün ki?"

Porfino baktı ama yorum yapmadı. Burnunu çekerek sırtını dikleştirdi ve uzaklaştı. Yine de Dolion'un köşesine doğru bakışını yakaladım.

Kimsenin cebinde değil, gerçekten.

Nyfain parmaklarını sırtımın ortasında gezdirerek, "Kral Caron, Kraliçe Yuna, konuşmak istiyordum," diye söze başladı.

Dokunuşuna doğru eğildiğimde, elini biraz geri çekti ve sanki etrafımızdaki havayı çeken gerginliği hissetmiyormuşum gibi beni ona doğru oturmaya ikna etti.

Dolion köşesine sinirlenmişti, bunu görebiliyordum. Nyfain ve Hannon'un etrafta dans etmelerini izliyordu.

onu kötü gösteriyordu. Sinirlenmesi uzun sürmeyecekti. Nyfain'i ölçüp biçiyordu ve yakında kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışacaktı.

"Elbette," dedi Caron ve Yuna hep bir ağızdan ve sonra sanki aralarında bir şaka yapıyorlarmış gibi birbirlerine gülümsediler. Muhtemelen her zaman birlikte cevap veriyorlardı.

Nyfain, "Önce sizinle konuşmadan krallığınızdan bu kadar çok ejderha çekmeye niyetim yoktu," dedi. "Ne yazık ki krallığım yakın zamana kadar inanılmaz derecede kırılgandı. On altı yıldır dünyayla bağlantımız kesikti ve çok fazla hastalık ve toplu katliam gördük. Ayakta duracak halimiz yoktu. Finley ve ben resmi bir ziyaret yapmak için ayrılamadık. Umarım anlayışla karşılırsınız."

"Bilmiyoruz," dedi Caron kasvetli bir sesle. "Krallığınızın katlandığı şey hakkında yani. Tamamını değil. Sanırım yarın geldiğinizde biraz daha iyi anlamak isterim."

Resmi toplantıları kastediyordu.

Nyfain başını salladı. "Bunu bir şikâyet olarak gündeme getirmeyi düşünmüyorum. Merhum kral bu kâbusun yaratılmasına yardım etti. Halkım elinden geldiğince üstesinden geldi. Ama sonrasında yeniden inşa etmemiz gereken çok şey oldu ve bu yüzden şimdiye kadar size doğrudan yaklaşamadım."

"Ve..." Yuna biraz öne doğru eğildi.

Köşedeki Dolion tamamen hareketsiz kalmıştı. Elindeki içkiden hâlâ bir yudum bile almamıştı. Belli ki zehirleyip zehirlemediğimi merak ediyordu, bu konuda peşimden gönderdiği kişiden çok daha etkili olduğumu biliyordu. Keşke yapsaydım.

"Ejderhalar senin onlar için bir yerin olduğunu nasıl öğrendi?" Yuna bir elini göğsüne götürdü. "Lütfen anlayın, biz çoğunlukla cahiliz... yani aslında tüm bunlardan. Birdenbire kim olduğunuzu hatırladık, sonra ticaret yeniden açıldı ve ejderhalar sürüler halinde krallığımızı terk etmeye başladı. Her şey bir anda oldu. Sanırım hala biraz şoktayız."

Caron başını salladı, Nyfain'i yakından izliyordu, muhtemelen bir yalan arıyordu.

Al bakalım, Dolion, seni sikik. İşte boğulmak için biraz daha.

Elimi uzattım. "Hikayenin ilk kısmını kısa tutacağım, böylece Porfino'nun daha fazla iftira suçlamasıyla buraya koşmasını engellemiş oluruz."

Gözlerime ulaşmadığını bilmeme rağmen gülümsedim. Yuna ve Caron şakayı anlamış gibi bile yapmadıklarına göre beni kolayca okuyabiliyorlardı. Onlara daha fazla güç.

"Nyfain'in krallığına yardım etmek için kendimi Dolion'un bakımına verdim. O zamanlar kraliçe değildim. Halktan biriydim."

"Ve onun gerçek eşi," dedi

Caron. "Doğru."

"Ama gerçek eş durumunu öğrenir öğrenmez laneti bozabilirdin, değil mi?" Caron gözlerini kıstı. "Yoksa yanlış mı anladım?"

"Evet, ama biz diz çökmüş bir krallıktık," dedim. "Çoğumuz ağır hastaydık ve ölüyorduk. Hayvanlarımız baskı altındaydı. İblislerden korunmak için sahip olduğumuz tek şey Nyfain'di. Krallığı tamamen mahvolmaktan o korudu. Lanetin şartları altında, Dolion Nyfain'i öldüremezdi. Lanet olmasaydı, böyle bir korumamız da olmazdı. O zaman laneti bozmuş olsaydık, tüm iblisleriyle saldırır ve bizi öldürürdü. Bunu biliyorum çünkü lanet bozulduktan sonra yaptığı şey tam olarak buydu. O zamana kadar onu kovalayacak kadar bir savunma oluşturmuş olmamız dışında. Her neyse, Dolion ile yaptığım anlaşma aslında onun zindanlarının benim yeni evim olduğu anlamına geliyordu. Neyse ki Nyfain'in pis kokusu iblisleri korkuttu, yoksa herkes gibi onun halkı için cinsel köle olmaya zorlanacaktım-"

"Adımı duyup duruyorum."

Sesi odanın içinde çınliyordu ve mahkemesinde her zaman kullandığı tüm güç ve otoriteye sahipti. Bu toplantıların kutsallığı hakkında ne düşündüğünü gerçekten ortaya koyuyordu.

Dolion duvardan uzaklaşırken onu onaylama zahmetine girmedim. Arleth'i asla gururlandıramayacaktım, bunu artık biliyordum. Asla bir grup pislikle iyi geçinen mükemmel bir kraliçe olamayacaktım. Bu benim doğamda yoktu.

Konuşmaya devam ettim.

"Dolion krallığımızdan birkaç ejderhayı hapsedmişti ve Nyfain bu konuya yarın değineceği için sizi ayrıntılarla sıkmayacağım. Ama sizinkilerden de ejderhalar almıştı. Ve çeşitli yerlerden kurtları. Ve perileri. Kamalarına yardım ettiğim için bana borçlu olduklarına karar verdiler. Wyvern'ü Dolion'un pençesinden kurtarmamıza yardım ettiler ve sonra kalıp yeniden inşa etmemize yardım ettiler. O zamana kadar bağlandılar. Kendi türlerini bulmuşlardı ve Arleth oğluyla kalmak istedi... Eminim anlayabilirsiniz. Kurtlar da kaldı, çoğu. Harika bir yere dönüştü. Bir ara ziyaret etmelisiniz."

"Dediğim gibi..." Dolion yaklaştı, ikisini bir destek olarak tutuyordu. Kaygan bir gülümseme dudaklarını bükte. "Adımı duyup duruyorum."

"ünkü senin hakkında saçma sapan konuşuyorum." Bacaklarımı aprazladım ve şimdi arkama yaslandım. Ona içten bir gülümseme verdim. "Seni tekrar görmek çok güzel Dolion." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu sefer etrafımda hiç muhafız yok. Bu seni tedirgin ediyor olmalı, ha? Gardiyanlar yok, parmaklıklar yok, kırbaçlı tuhaf görünümlü yaratıklar yok. Hiç de eski zamanlardaki gibi değil, değil mi?"

Hannon'a baktı. "Bu odada Wyvern'ün büyük bir temsili var. Acaba bunun gerçekleşmesi için tabiri caizse çarkları kim yağladı?"

Nyfain gülmeye başladı.

"İsterseniz gidebilir miyim?" Hannon öne doğru eğilerek sordu.

"Saçmalama Hannon," diyerek Nyfain onun teklifini elinin tersiyle itti. "Sen bir anka kuşusun. Herkes seni merak ediyor."

"İtiraf etmeliyim ki öyleyim." Caron güldü ama yüreği gülmeye elvermiyor gibiydi. Gerginliği azaltmaya mı çalışıyordu?

"Hiç kimse korkmasın," dedi Nyfain. "Hannon'un hayvanı bu dünyada yeni. Hâlâ yolunu öğreniyor. Büyük bir tehdit değil."

Ejderham, lanet yüzünü tarafsız tut, diye düşündü. Onun saçmaladığını anlamalarına izin verme.

Deniyorum! Çoğunlukla doğru olsa da.

Uzaktan yakından doğru değil. Sevdiği biri tehdit edildiği anda anka kuşu çılgına dönecek. Kıvılcımları görmek için sabırsızlanıyorum.

"Kral Dolion aslında Hannon'un ilk vardiyasına yardım etti, bunu biliyor muydun?" Nyfain hoş bir şekilde sordu.

Dolion'un çenesinde bir kas seğirdi. "Dikkatli ol, ejderha. Kulaktan dolma bilgilere karşı bir yasa var. Cezası çok ağır."

Nyfain'in kaşları yukarı doğru kalktı. "Kulaktan dolma bilgilere karşı bir yasa mı?

Bu doğru mu? Böyle bir yasadan kimlerin faydalanacağını tahmin edebiliyorum. Sözcüklere daha sonra bakacağım ve bu hafta daha ayrıntılı olarak tartışabiliriz. O zamana kadar, sadece bildiklerimi söyleyeceğim, nasıl? Hannon... sanırım siz ve Kral Xeno'nun kullandığı kelime bu, Kral Starvos'un iç bahçelerinden kaçırıldı ve biz onu almaya gelene kadar iradesi dışında tutuldu. Ancak iblis yaratıklar bizden önce ona saldırdı. Bu onun ilk değişimini başlatan şeydi: öldürülmek. Ancak ölen diğerleri o kadar şanslı değildi. Ben de halkımdan bazılarını kaybettim, Kral Starvos da öyle. Ne yazık ki bu gece burada olmayacak. Uzun bir yolculuktu. Yorgun."

Yorgun kelimesine çift anlam yükledi. Yorgun Seyahatten ve Dolion'un tasmaından bıkmış.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter." Porfino aceleyle geri döndü, ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu. Yanımda durdu ve eğilerek beni kolumdan tuttu. "Bu iş bizden uzaklaşıyor gibi görünüyor."

Bir öfke parıltısı bağı yırttı.

Ama Porfino'nun uzanan ellerine çoktan tepki vermişim.

İradem ona çarptı. Geri uçtu ve sehpanın kenarına kondu. Sehpa yere düştü ve o

onun ötesine yuvarlandı, iki sandalyeye çarpıp onları devirdi.

"Eğer beni bir daha susturmaya kalkarsan, Porfino, ya da Dostum," diye hırladı Nyfain ve küçük tüylerim diken diken oldu, "Dostumun az önce seni itmesinden çok daha kötüsünü yapacağım. Beni anlıyor musun? Bu hafta ne kadar güce sahip olduğunu düşündüğünü tartışıyor olacağım. Tabii o kadar uzun süre dayanabilirsek. Hayır, hayır, nereye gidiyorsun Kral Dolion? Ben de tam Anka Kuşu'nu ortaya çıkardığın için seni övüyordum."

Dolion sanki cezasından kaçmaya çalışırken yakalanmış yaramaz bir çocuk gibi mobilyanın diğer tarafında durdu. Yavaşça döndü, omuzlarının duruşu Nyfain'in ejderhasından duyduğu dehşeti belli ediyordu. Artık lanetin büyülu tasmaından yoksun olan bir ejderha. Sevincime engel olamadım.

"Hannon Finley'nin kollarında öldükten sonra, efsanevi iblis kralın ellerinde zaten çok şey kaybetmiş olan ağabeyi, kız kardeşi ve babası ailenin en büyük oğlunu kaybetmenin yasını tuttu, bütün gece yas tuttuk. Yeni gün geldiğinde, Anka kuşu doğdu. Gördüğün gibi Dolion, Hannon'un gerçeği keşfetmesi senin iblislerin sayesinde oldu diyebiliriz. Korkunç bir ölümdü ama herkesin işine yaradı, öyle değil mi?"

Hepimizin duyduğu ama onun söylemediği şey şuydu: "Sen hariç."

"Şunu dinle ejderha," dedi Dolion. Kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi. "Her ne yapmaya çalışıyorsan işe yaramayacak. Büyülü dünya on altı yıldır ejderhalar olmadan barış içinde işliyor. Biz-"

"Ejderhalar vardı," dedi Nyfain, sesinde keskin bir tonla. "Sadece benim krallığımda kilit altındaydılar, birer birer öldürülüyorlardı, sizin zindanlarınızda kilit altındaydılar, yine birer birer öldürülüyorlardı ya da çoğunlukla görmezden gelindikleri Flamma Krallığı'nda saklanıyorlardı. Peki ejderhaların yokluğundan ne elde ettik? Ballı sözleri ve karanlık eylemleriyle bilinen iğrenç, işbirlikçi bir iblis grubu. Tanrıça yardımcım olsun,

Neden tekrar içeri girip biraz denge sağlamaya çalışayım ki?"

"Denge mi?" Dolion alay etti. "Sevgili yaşlı baban buralarda cirit atarken, iyilikler satın alırken ve insanları korkuturken sahip olduğumuz şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Onun izinden gitmeyi mi planlıyorsun Kral Nyfain? Yoksa tüm bunlar sadece birkaç müttefik kazanmak ve krallığının altınlarını sana geri verecek kadar beni sinirlendirmek için mi?"

Nyfain yavaşça ayağa kalktı ve ateş tenini yaladı. Omuzları Dolion'un omuzlarıyla aynı hizaya gelecek şekilde döndü ve önünde bir kanepeler olmasına rağmen, aniden Dolion'u yakasından tutmuş gibi görünüyordu.

"Krallığının altınlarını geri vermek mi? Vermek mi, Dolion?" Gülümsemesi kalbimi hızlandırdı. "Hayır, bana hiçbir şey vermeni istemiyorum. Onu zorla almak istiyorum. Ve alacağım da. İntikamım da dahil olmak üzere benim olan her şeyi alacağım ve onunla birlikte senin kelleni de alacağım. Neden herkes sana bu kadar kontrol ve özgürlük verdi bilmiyorum ama görev sürenin sonuna geldin. İyi uykular iblis kral. Krallığın yanmak üzere."

KIRK YEDİ

Nyfain

ÖFKEM KONTROL ALTINA ALINAMIYORDU. Canlıydı, tıpkı alevin tenimde dans ettiği gibi içimi yakıyordu. Dolion'un odadan çıkışını izlerken vücudumdaki her kas gerginlikle dalgalanıyordu. Bunların hiçbirisi planın bir parçası değildi. Rolümü olması gerektiği gibi, kurnazca ve zekice oynamamış, bunun yerine odaya bir konuşma tokmağı sallayarak girmiştim.

Umurumda bile değildi.

Konseyn bu alay konusu haline gelmesine dayanamadım.

"Sana karşı elinde ne var?" Önce Caron'a sonra da Yuna'ya dönerek sordum. "Neden onu görmezden geliyorsunuz? Zindanlarında neler olup bittiğini duyduğunuzu biliyorum. Son zamanlarda krallığıma gelen ejderhalar, büyükleri tarafından sana yaklaşıldığını söylediler. Dünyanın her yerinde insanların kaybolduğuna dair söylentileri duymuş olmalısınız. Sonra da bu..." Finley'nin onu fırlattığı yerde titreyen Porfino'yu işaret ettim. "Bu da ne böyle? Ne zamandan beri kapalı kapılar ardındaki toplantılarda iş konuşmuyorsunuz? Ne zamandan beri

Ne zaman kraliyet mensubu olmayan birinin neyi söyleyip söyleyemeyeceğinize karar vermesine izin verdiniz?"

Yuna çenesini kaldırarak, "Bu tür şeylerde barışı korumanın en iyisi olduğunu düşünüyoruz," dedi.

Bir süre ona baktım, bu saçmalığa ne diyeceğimi bilemiyordum. Vücudumda dans eden alevler daha da yükseldi. Caron öne doğru oturdu ve çevresel görüşümde bir hareket gördüm, betaları yaklaşıyordu. Arkamdan gelen yumuşak bir shuffle Weston'ın da yaklaştığını haber veriyordu.

"Hey, hey. Whoa, whoa." Finley'nin hafif dokunuşu kolumdan omzuma doğru ilerledi. Ayağa kalktığını duymamıştım. "Ona aldırma." Yanıma sokuldu. Hiç düşünmeden kolumu beline doladım. "Manik öfke nöbetlerine yatkındır. Sana meydan okumuyor. En azından fiziksel olarak. Betalar iptal edilebilir. Bugün burada dövüşmeyecekler. Şey...Weston olabilir. Dolion'un bizi yine uykumuzda öldürmeye çalışacağına dair içimde bir his var ve muhtemelen işler karışacak."

Caron ve Yuna gözlerini bile kırpmadı. Bunu çoktan duymuş olmalıydılar. Dolion'un neyin peşinde olduğunu duymuşlardı ve hâlâ bu saçmalığa devam etmeye çalışıyorlardı.

"Sorun yok." Finley göğsümü ovdu. "Bir şey yok. Biraz sohbet edelim."

"Oturup sohbet edecek kadar sakın olduğumu sanmıyorum," diye homurdandım.

"Bakın, durum şu," dedi kraliyet mensuplarına, beni kanepedeki yerime döndürecek şekilde manevra yaparak. Benim yanıma oturdu. "Dediği gibi, Dolion'un sihirli dünyada asla izin verilmemesi gereken bazı karanlık şeyler yaptığını bilmelisiniz. Bazı karanlık şeyler. İnsan kaçakçılığı mı? Kendi insanlarınla mı? Hadi ama." Öne doğru eğildi, neredeyse karşıma geçip elini kalçama dayadı. "Bu sizin için sorun değil. Belki kanıtın yok ve belki de kulaktan dolma şeyler hakkında konuşmak istemiyorsun çünkü başına kötü bir şey gelecek, mesela

seni uykunda öldürmeye çalışıyor ama bunun devam etmesine izin veremeyiz. Bunu bilmelisin."

Caron dudaklarını yaladı ve gözleri yana kaydı. Arkasında, daha küçük krallıklardan iki kraliyet mensubu ayağa kalkmış ve yaklaşmıştı. Yine de aralarında epey mesafe bırakmışlardı.

-Konuşmak değil, duymak istiyorlardı.

Hannon yanına yaklaşıncı Finley bunu fark etti. Diğer kraliyet mensuplarına baktı, hepsi bize odaklanmıştı, hiçbiri konuşmaya gerçekten katılmak istemiyordu.

"Ah," dedi başını sallayarak. "Hmm."

"Sanırım artık gitme vaktin geldi Finley," diye mırıldandı Hannon, elleri iki yanında, onun yanında dururken. Gözleri ihtiyatlıydı. Odadaki duyguları hissedebilme yeteneğine sahipti. Belli ki olan biten her neyse iyi değildi.

"Öyle mi? Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Bir kahkaha attı ama daha sonra ne olacağını görmek için etrafta dolaşmayacaktım. O buradayken olmaz.

"Hadi gidelim." Onu ayağa kaldırdım ve sürükledim.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Yuna, sesi neredeyse benim duyamayacağım kadar kısıktı. "Kral Dolion'un parası, gücü ve sonsuz gibi görünen bir ordusu var-"

"Güçlü müttefiklerden bahsetmiyorum bile," diye mırıldandı Caron.

"Yatak odalarına gizlice girmenin ve insanları kendi isteğine göre yönlendirmenin yollarına sahip. Her zaman izleyen, rapor veren insanları var." Başını iki yana salladı. "Bak sana ne yaptı bile. Ona karşı durmamız için çok fazla gücü var. Herkes için en iyisi... sadece..."

Cümlesini bitiremedi.

Finley ona baktı. Sonra ellerini şakaklarının iki yanına koydu ve dışa doğru patlattı.

"İşte bu aklımı başımdan aldı. Bakın bana ne yaptı?" Dönüp diğerlerine baktı. "Onun zindanlarından kaç kişinin başarıyla kaçtığını biliyor musunuz? Benimle gelenler kadar. Peki ya ben onlara iksirimi verdikten sonra kendi isteğine dönüştürebileceği insan sayısı?" Bir yumruk kaldırdı. "Hiç. Sıfır. Sor bakalım

periler. Onun orduları için mi endişeleniyorsun? Bu dünyada hangi iblisin bir grup kurtla çalışan bir ejderhaya karşı şansı olabilir ki? Hayır, hayır, bu kadar korkmuş görünme. Siz korkaklardan bahsetmiyorum. Bu dünyanın gelmiş geçmiş en iyi alfa kurdundan bahsediyorum" - başparmağıyla Weston'ı işaret etti - "Dolion'un zindanlarında dişlerini geçirmiş acımasız, güçlü ejderhalarla takım olmuş. Krallığımızı kurtardığımızdan beri Dolion birçok kez peşimize düştü. Birden fazla. Hayatta kalan tek iblisler onunla birlikte kaçanlardı. Daha önce buradan kaçan da biz değildik. Yani evet, neden bahsettiğimi biliyorum. Hiçbir fikri olmayan sensin." Kollarını iki yana açtı ve ateş tenine dramatik bir şekilde yayıldı. Kesinlikle bir açıklama yapabilirdi. "Ejderhalar geri döndü ve bu kez altın kralın altında birleştiler ve kurtlar tarafından kuşatıldılar. Hangi tarafı seçtiğinize çok dikkat edin, pislikler. Çok dikkatli olun. Kin besliyorum."

Hannon öne çıktı ve onu hareket etmesi için itti. Bir anda onun yanında bitiverdim, ona doğru kımıldamaya yeltenenlere meydan okuyordum. Ona dokunacak olurlarsa kollarını koparırdım.

Annem çok kızacaktı. Çok kızacaktı. O kadar çok şeyi berbat etmiştik ki, ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Ama siktir et. Starvos yine de ateşli bir şekilde gitmeye karar vermişti. Nedenini şimdi anladım. Büyülü dünya iblis kraldan korkuyordu. Onları harekete geçmeye korkana kadar itmiş, dövmüş ve manipüle etmişti.

Umarım onlara biraz güven vermişizdir. Eğer biz yapmasaydık, Starvos yarın yapacaktı.

"Hannon, ne hissettin?" Koridorlara hızlı adımlarla girerken sordum. Geri dönmek, gece korumalarımızı yerine getirmek ve sonra da eşimi becermek istiyordum. Konuşması beni ona karşı ateşlemişti. Sıkı amının sikimin etrafına sarıldığını hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

"Sürüler halinde güvensizlik vardı," dedi. Weston onun yanında yürüdü. "Şüphe ve gerginlikle birlikte. Bahse girerim

En azından yarısının İblis Kralı'yla ya da birlikte çalıştığı başka biriyle bir tür anlaşması var ve diğer yarısı da ona karşı durmanın sonuçlarından korkuyor."

"Caron ve Yuna?" Köşeyi döndüğümde birkaç personelin birbirleriyle sohbet ettiğini gördüm.

Eğileceklerdi ama bana baktıklarında korkudan gözleri büyüdü ve bunun yerine kambur durdular.

"Korku," diye yanıtladı Hannon. "Caron ve Yuna'dan bahsediyorum. Şuradaki personel değil. Gerçi... onlar da korkuyorlar."

Weston, "Belli ki uzun zamandır bir alfa ejderha görmemişler," diye mırıldandı.

"Caron ve Yuna'nın krallıklarındaki ejderhaları görmezden gelmelerinin basit bir yaratık ayırımından daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum," dedim kendi kendime, daha fazla personelin bizi selamlamak yerine kaçıştığını görünce.

"Dolion'un onları görmezden gelmeleri için cesaretlendirdiğini mi düşünüyorsunuz?" Finley sordu.

"Bilmiyorum. Yine de fark etmez. Ejderhalar bize gelebilir. Kraliyet ailesinin umurunda olup olmaması pek umurumda değil. Ejderhaları işlerine dahil etme şansları vardı. Geçmesine izin verdiler."

Hannon, "Onlardan özür dilerken samimi görünüyordunuz," dedi.

"Bu durumdaki kraliyet mensupları nadiren öyle olurlar ama biz yine de elimizden geleni yapmak zorundayız. Özrümün hemen ardından, ejderhalara karşı yetersiz tepkileri nedeniyle onlara seslendim ve şimdi hepimiz nerede durduğumuzu biliyoruz. Annem kendimi daha iyi kontrol edemediğim için bana kızacak."

Weston, "Flamma beta, Kızıl Lupin beta ile karşılaştırıldığında güçten yoksundu," dedi. "Bahse girerim Kızıl Lupin sürüsü hâlâ güçlü ve iyi organize olmuştur. En çok güce sahip olan sürü alfayı çekecektir."

"Kızıl Lupin Krallığı iblis kralla ittifak kurdu," dedim başka bir koridora dönüp koridoru çıplak bulduğumda. "Açıkçası kanıtım yok ama konuşmamızı duydun.

Bu da Flamma kraliyet ailesini bizimle anlaşma konusunda daha da tereddütlü hale getirecektir."

"Peki ya sen?" Hannon Weston'a sordu. "Sürü gücü söz konusu olduğunda sen ne durumdasın?"

"Daha güçlü kurtlarımız var ama çok daha küçük bir sürüyüz. Şüphesiz ben daha güçlü bir alfabim ama küçük sürümüzde alfayı onlar çeker."

Finley inanamayarak arkasına baktı.

"Ne?" Weston sordu.

"Büyük ve hâlâ büyümekte olan bir ejderha sürünüz var. Bize alfa çekecek bir grup kurt yok. Siktir et."

Weston güldü. "Ben de senin bir ejderhanın tipik kibrine sahip olmadığını düşünüyordum."

"Hadi ama, beni rahat bırak," diye karşılık verdi, yürürken elini benimkinin içine soktu. "Birlikte çalıştığımız için güçlüyüz, ejderhalar ve kurtlar. Siz kurtlar penis boylarınızı ölçmeye hazırlanırken ejderhaları göz ardı etmeyin."

"Ejderhalar devasa sıklar konusunda uzmanlaşmıştır," dedim sırtarak. "Bu yarışmayı her zaman kazanırız."

Weston Hannon'a, "Tanrı yardımcım olsun, kibirleri dayanılmaz," dedi ama sesindeki mizahı duyabiliyordum. Ayrıca heyecanını da. Bir an için sürüsünün, saflarındaki kurtlardan çok daha büyük olduğunu gerçekten unutmuştu. Elinin altında gerçek bir ateş gücü vardı. Bu önemliydi.

Tehlikenin yaklaştığını hissedip hissetmediğini de merak ettim. Dolion duvarların üzerine kapandığını hissetti. Bu toplantıya gelmemizi engellemek için bizi öldürmeye çalışmasının bir nedeni vardı. Bizi susturmak istemişti. Artık yapamayacağını biliyordu. Bizden kurtulmak için sert önlemler alacak ve diğerlerini korkutarak suçlarını görmezden gelmelerini sağlamayı umacaktı.

Starvos doğru olanı yapmıştı: siyaset önemli değildi. Konunun etrafında dolanmak doğru bir yol değildi.

Büyülü hükümdarlar kaosa sürüklenmişti. Dolion onları bu kaosa sürükledi ve orada hüküm sürdü.

Ya da şöyle demeliyim, hüküm sürmüştü.

Beni de sürüklemişti ve şimdi buranın ejderhaların yaşadığı bir yer olduğunu keşfedecekti. Finley'nin yanı sıra benim de. Yanlış türden bir yaratıkla anlaşma yapmıştı. Şimdi bunu kanıtlamalıyız.

"Weston, herkes iblis-olma-iksirini aldı mı?" Kanadımıza yaklaşırken sordum. Burada daha fazla personel vardı ve herhangi birinin bir şeye ihtiyacı olması durumunda hazır bekliyorlardı.

"Hazırız," diye cevap verdi, ses tonu tekrar profesyonelleşmişti. "Misafirlerimiz karyolalarda çeşitli odalar arasında ayrılmış durumda." Govam ve iblislerini kastediyordu. "Onların her zaman kurtlar ve ejderhalar tarafından korunmasını sağladık."

"Peki ya kale personeli?"

"Benden istediğin gibi onları bölgeden kovdum." "Güzel.

Her şeye hazırlıklı olun. Savaş şimdi başlıyor.

Hannon..."

"Evet, efendim?" Hannon cevap verdi. Resmiyete girdiğinde, görevde olduğunu biliyordu. Sonunda onu krallığımıza dahil etmenin bir yolunu bulmuştum; onu tatmin edecek bir yol. O artık sadece paralı bir adam değildi. Evini korumak için hayvanını kullanması gerekiyordu.

"Nöbet tutman gerekiyormuş gibi hissetme. Uyu. Ailenize göz kulak olan biri var. Bir şey olursa tamamen dinlenmiş olmanı istiyorum."

"Evet, efendim."

Weston'ın da söylediği gibi, koridorlarda bizimkiler dışında hiçbir personel yoktu.

"Finley," dedim, aklımda Dolion'un bu gece bizim için gelebileceği tüm yollar dönüyordu. "Hadriel bizimkileri sürekli kontrol etmesi ve kimsenin muhbirlik yapmadığından emin olması gerektiğini biliyor, değil mi?"

"Kesinlikle. Ayrıca giden ve gelen her bir mektubun ayrıntılarını da öğreniyor. Eğer mektupları

Vemar'a insanlardan bilgi sızdırıyor. Kelimenin tam anlamıyla, sanırım. Hadriel ve Leala da personelle arkadaş olma görevindeler."

"Güzel. Hazırız." Geri döndüm ve Weston'a başımı sallayarak onu kanadımızın ağzında bıraktım.

Hannon, biz onun süitini geçtikten sonra bile bizimle gelmeye devam etti. Odalarımıza geldiğimizde Finley ona kaşlarını çattı ve sonra dramatik bir şekilde içini çekerek bizim süitimize önce onun girmesine izin verdi.

Hannon etrafına bakınırken, "Bu iş çoktan eskidi," dedi. "Bıçak kullanan benim Hannon, sen değil. Dinamiklerdeki bu değişiklik hoşuma gitmiyor."

"Barış zamanlarında ve hamile olmadığında, bu kadar zorba olmayacağım, söz veriyorum." Tuvaleti kontrol etti ve dolabı açtı.

Leala ve Urien'e bu gece izin yapmalarını söylemiştim. Aceleyle kaçmak zorunda kalırsak diye iyice dinlenmelerini istemişim.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu bana. "Sen bir alfa ejderhasın, kardeşimin seni şımartmasına ihtiyacın yok."

Güldüm. "O odalarımızı kontrol ederken ben seni koruyorum. Onun hayvanı onu tahrik ediyor, tıpkı benimkinin beni tahrik ettiği gibi. Kabullen artık."

Hannon'ın çalışmasını izlerken gözlerini devirdi. "Gerçekten kontrol bile etmiyorsun!" Odaya doğru yürüdü ama elimi omzuna koyduğumda durdu.

Bedenimi onunkine doğru ittim, sıcaklığı ve yumuşak, kadınsı kokusu karşısında usulca iç çektim. Elimini sırtında gezdirdim ve başparmağımı pullarının üzerinde gezdirdim. Titredi.

"Görmeme gerek yok," diye seslendi Hannon yatağın yanından. "Birinin orada olup olmadığını duygularından anlayabilirim."

"Ya duyguları yoksa?"

"Herkesin duyguları vardır. Bazı insanlar sadece onları ifade etmemeyi seçer. Yakında insanlar bunu anlayacak ve ben de gözlerimi kullanmak zorunda kalacağım."

"Ya da bir kurdun burnu," diye yanıtladı.

"Evet, ya da bu. Yine de ölebilirler."

"Hannon..." Öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Sırf ölemiyorsun diye hayatının geri kalanında herkes için koruma olamazsın. Bu mantıksız."

Bizi kapıda karşıladı ve ona başını salladı. "Bir iblis kralıyla savaş başlatmadığın zaman bu konuyu konuşuruz, tamam mı? O zamana kadar seni güvende tutabilirim, bu yüzden seni güvende tutacağım."

Geçip giderken bana başını salladı. Koridordan aşağı inişini izledi, gözleri kısılmıştı.

Güldüm ve onu nazıkçe odaya ittim. "Bırak sana bebek yapsın. Hayvanı bunu yapmak için onu zorluyor olmalı ve bu onu krallığa da bağlıyor."

Kapıyı arkamızdan kilitlediğimde parmağını kaldırdı. "Kardeşimi tuzağa düşürmenin en iyi yollarından bahsetme. Onu kullanmana izin vermeyeceğim. Onu kullanabilecek tek kişi benim. Eğer denersen, sadece sinirlenirim, ama seninle düzgün bir şekilde dövüşmeme izin vermediğin için, öfkemi harcayacak hiçbir yolum olmayacak."

"Elbette yapacaksın." Ellerimi kalçalarının yanlarında gezdirdim ve dişlerimi izlerinden biri boyunca sürükledim. Gerginlik vücudunu hızla terk etti. Omuzlarının üzerinden askıları çektim ve elbisesinin yere kaymasına izin verdim. İç çamaşırının olmadığını görünce homurdandım. "Sikimin her yerine boşalana kadar bana sertçe binmen gerekecek."

"Aynı şey değil," diye fısıldadı, dudaklarımı etinde gezdirdikten sonra onu çevirip tomurcuklanmış bir meme ucunu yaladım.

Gömleğimin düğmelerini çözüp onu ve ceketimi çıkarmadan önce onu içime çektim. Aşağıya doğru ilerledim, parmaklarımı pullarından aşağıya ve sonra kıcının kabarıklığı üzerinde gezdirirken öptüm ve yaladım. Klitorisini yalarken ve parmaklarımı kaygan kıvrımlarında gezdirirken bir elimle pantolonumun düğmelerini çözdüm. Uyluklarını açarak bana daha fazla erişim sağladı. Elleri saçlarımın arasında kıvrıldı.

"Amımı yala, Nyfain," dedi nefes nefese bir iniltiyle.

Pantolonumu ve ayakkabılarımı yerde bırakarak ayağa kalktım. Dudaklarını dudaklarıma aldım, öpücük yumuşak başlayıp hızla derinleşti. Tadı beni çılgına çevirdi, taze, tatlı ve o. Onu geriye doğru yürüterek, tekrar alçalmadan önce duvara çarpına kadar bekledim, ona kendini dengeleyecek bir şey vermek istedim. Onu becermek için sert bir yüzey.

Karnında durakladım, ellerimi düzlükte gezdirdim ve büyümesini izleyebilmek için günlerin ve ayların geçmesini arzuladım. Böylece onun yanında olabilir, onu rahat ettirmek ve ihtiyaçlarını karşılamak için elimden gelen her şeyi yaparken sıkıntısına gülebilirdim. Bebeğin hareketini hissetmek için sabırsızlanıyordum ve onunla ilk kez karşılaşma düşüncesi karşısında heyecanımı zorlukla bastırabiliyordum. Dolion'un huzurlu mutluluğumuza engel olmasından nefret ediyordum. Şu anda bile ailemi mahvetmeye çalışmasından nefret ediyordum.

Öfke kıvılcımlandı, sıcak ve çiğ. Yakında bu tehdit sona erecekti. O iblisi ve tüm yardakçılarını kafaları şişmiş halde görecektim.

"Hmm," dedi Finley, içimde titreşen güce karşılık vererek. "Bebeğe iyi geceler de ve sonra başka şeylere geç." Başımın üstünde bir baskı hissettim.

Güldüm. "Annen çok ısrarcı," diye fısıldadım, karnını öptüm, bir an için belini tuttum ve alnımı hafifçe ona yasladım. "Seni çok seviyorum Finley. Kurduğumuz aileyi seviyorum. Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Şu ana kadar bunu ne kadar istediğimi hiç bilmiyordum."

Ellerini saçlarımda gezdirdi ve sonra tarif etmesi zor bir tutkuyla ona ihtiyaç duydum.

Ortasına doğru eğildim, elimi dizinin altına koydum ve yana doğru kaldırdım. Yarığını yaladım ve tadı duyularımda patladı. İki parmağımı amına sokup sevdiğini bildiğim o noktaya sürtünürken birlikte inledik. Klitorisini darbeler halinde emdim, onu hızlı ve sert bir şekilde çalıştırdım. Amcığı parmaklarımı kavradı.

Durdum ve doğruldum, ellerimi pürüzsüz teninde gezdirdim ve onu döndürdüm. Avuç içleri duvara çarptı. Ellerim kalçalarında, bana doğru geri çekilene kadar çektim, kıcı dışarıdaydı. Parmaklarımı sırlıklam amcığına götürmeden önce ayağımla her iki ayağına vurarak daha da açılmasını sağladım. Sularını klitorisine taşıdım, tekrar kıvranmaya başlayana kadar tembel daireler çizerek ovaladım. Bir kez daha doruğa ulaşmasına izin vermeden geri çekildim.

Biraz daha itmeden önce protesto için inledi. Sikimin tabanını kavradım ve ucunu parlayan kıvrımlarından geçirdim. Bir elim omzundaydı, diğer elimi de aletimin üzerinde tutarak onun açıklığını yakalamasına izin verdim. Yavaşça ıslak derinliklerine batışını izledim. Baş döndürücü iniltisi bana bir zevk sarsıntısı verdi ve neredeyse kontrolümdeki tutumu sarstı. Yine de biraz daha tutmak için mücadele ettim. Biraz alay etmeyi severdi. Delirene kadar orgazmın eşğinde kalmayı severdi.

Ona karşı gıcırdayarak dibe vurdum. İçimden biraz daha sürtünme çıkarmaya çalışırken sıcaklığı sikimi kavradı. Onu bekletmedim. Çekildim ve sert ve hızlı bir ritim başlatarak ona doğru geri ittim. Zevk homurtuları beni çözmeye başladı, önce yavaşça sonra daha hızlı. İçine girdim, klitorisini çalıştırmak için bir elimle etrafına uzandım ve neredeyse saçlarını yumruk yapacaktım. Bunun yerine omzunu tuttum ve başparmağımı pullarının üst kısmında gezdirdim.

"Kutsal...lanet!" Şiddetle titredi. Orgazmıyla birlikte amcığı sikimin etrafında kasıldı.

Ve sonra kayboldum.

Sonra saçlarını kavradım. Onu sıkıca tuttum ve hayvani bir şekilde içine girerek orgazmımı kovaladım. Doruk noktası sikimden aşağı damlıyordu. Onun kaygan kayışı beynimi yıprattı. Sanki eski bir kazağın ipliğini bulmuş ve onu çekip çıkarmıştı. Göğsümü sırtına sürttüm, pulları beni sıyırdı ve klitorisini çalıştırmaya devam ettim. Tekrar inledi, kıvranıyordu.

Zevk artmıştı. Taşaklarım sıkılaştı. Neredeyse olmuştu. Başını yana doğru çektim ve boynunu ısırdım. Ben emerken tekrar titreyerek haykırdı ve sonra sınıra ulaştım ve üzerinden patladım. Orgazm beni tüketti, beni parçalara ayırdı ve etrafa saçtı. Onu serbest bırakmamla doldurdum, ona karşı titrerken üç sert itme ile ona pompaladım.

Nefes nefese, kendimi bir süre daha onun içinde tutarak üzerine kapandım. Yanağı yüzüme değecek şekilde başını eğdi. Saçlarını düzelttim ve boynunun yan tarafına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Hadi biraz uyuyalım. İhtiyacımız olacağından endişeleniyorum."

OceanofPDF.com

KIRK SEKİZ

Finley

Kapıdan gürültülü bir ses geldi. Odada bir çığlık çınladı, bir kadın sesiydi ama kimin olduğunu çıkaramadım.

Nyfain çarşafları üzerinden atarak bacaklarını yatağın üzerinde salladı. Çılgınca vuruşlar durdu ama yerini büyük bir gürültü aldı. Ahşap inledi. Yine, sanki biri omzuyla kapıyı kırmaya çalışıyormuş gibi.

"Geliyorum, geliyorum!" Nyfain koşarak bağırdı.

Çarşafları çektim, hayallerimden sıyrıldım ve yataktan kalktım. Uzak duvar boyunca uzanan pencerelerin dışında ışık titriyordu. Aceleyle yanına gittim ve nefesim uzun bir süre kesildi.

Cesetler çimenlerin üzerinden kaleye doğru akıyordu. İblisler. Ay ışığı kılıçlar, meşaleler ya da daha büyük silahlar taşıyan bu cesetlerin üzerinde parlıyordu. İçlerinde şeytani yaratıklar koşuyordu, iğrenç yüzleri öfkeyle buruşmuş ya da burunları veya ağızları açık, parlayan dişleri ve ip gibi salyaları ortaya çıkmıştı.

Arkamdan daha fazla bağırış yükseldi.

Nyfain kapının yanından, "Finley, acele et," diye bağırdı. "Kale saldırı altında. Ailenle birlikte güvenli bir yere gitmelisin."

"Hiç şansım yok," dedim ona doğru dönerken. "Şimdi ateşi üfleyebilirim. Yardım edebilirim."

Şaşırtıcı bir şekilde, itiraz etmedi.

"Starvos'a gitmemiz gerek." Uzattığı eliyle beni bekledi.

Örtünmekle uğraşmadım ve yanından geçip koridora koştum. Weston parlayan gözleri ve sakın yüzüyle bizi bekliyordu.

Yanından koşarak geçerken, "Kalenin içinde kurtlar dolaşıyor," dedi. O da bize ayak uydurdu. "Kızıl Lupin. Anladığım kadarıyla karşılarındaki krallıkları birbirinden ayırmaya çalışıyorlar."

Bu doğruladı. Gerçekten iblislerle çalışıyorlardı. Buna pişman olacaklar.

"Efendim," dedi Micah, arkasında sıralanmış tüm ordu ejderhalarıyla birlikte sağ tarafta bizi bekliyordu. Tamara diğer tarafta duruyordu, muhafızlarım arkasındaki duvar boyunca uzanıyordu. Onların ötesinde, kanadın girişinde kalabalık bir şekilde Weston'ın kurtları bekliyordu.

Koridordaki her kapı açıldı; koridora sığınmayanların, iblislerin ve diğer personelin kaldığı odalar.

"Ailemi ve personeli ejderha odalarına yerleştirin," dedim yavaşça toparlanırken. "Kimsenin ejderha aramaya gideceğinden şüpheliyim."

"Peki ya iblisler?" Tamara sordu.

Govam solumdaki iki kapı aşağıdaki odadan çıktı ve ejderhaların arasına girmek için yana doğru döndü. İfade­siz bir şekilde bizi izledi, emirleri bekliyordu.

"Onları odalarda tut," diye yanıtladı Nyfain. "Şimdilik aileyi ve personeli korumalarına izin verin. Onların değeri sahip oldukları bilgidedir, savaş alanında değil. Düşmanla karıştırılmalarını ve yanlışlıkla

öldürüldü." Nyfain bir süre Govam'a baktı. "Seni düşmanla karıştırmak için bir nedenimiz yok, değil mi?"

"Bizim için onun tarafından esir alınmaktan daha kötü bir kader düşünülemez. Hayatta kalmamız sizin ellerinizde."

Nyfain başını salladı. "O zaman masumları koru." Tekrar Weston'a döndü. "Peki ya düşman kurtlar? Ne kadar büyük bir tehdit oluşturuyorlar?"

Weston'ın gülümsemesi hınzırcaydı. "Yer değiştirmemeleri gerektiğini bilmeleri gerekirdi. Sürünün ejderha kısmının büyük bir dikkat dağınıklığı yaratmasına ihtiyacım var. Düşman kurtlar tamamen savaş moduna geçtiğinde, benim olacaklar."

Leala deri bir büstiyer, deri bir tanga ve parlak siyah topuklu botlarla koridordan koşarak gelirken Nyfain Micah'ya baktı. Elinde kırbacı vardı ve göğsüyle boynunun her yerinde benekler ve noktalar vardı.

"Aşkım, bilgi toplamaya hiç ara vermiyor musun?" Hadriel ejderha sütununun ortasında yavaşlarken ona sessizce sordu, herkes onun varlığında aniden sessizleşti.

"Bilgiyle aynı anda orgazm olabiliyorken neden ara vereyim ki?" diye mırıldanarak gözüme takıldı. Dik dik baktığım için zor olmadı. "Leydim, bir sorunumuz var."

"Biliyoruz, güvercin," dedi Hadriel. "Tam anlamıyla onunla yüzleşmeye hazırlanıyoruz, yoksa tüm çıplak insanları fark etmediniz mi?"

"Bu... her tarafı mum mu?" diye sordu birisi.

Leala dudaklarını yaladı. "Hayır, demek istediğim sizi hedef alıyorlar leydim. İblis odalarına hizmet veren personelden birini bağladım ve zevk işkencesi yaptım. Bir dakika sürdü ama sonunda ondan iyi bir bilgi aldım. İblis kralın diğerlerinden birine seni öldürmesini söylediğini duymuş. Altın ejderhanın yok edilmesinin anahtarının sen olduğunu düşünüyor. Eğer saklanırsan, seni arayıp bulacaklardır."

Nyfain bana döndüğünde bağın içindeki öfke kabardı. Yolun aşağısında, Arleth ve Delaney

Leala'nın uyarısını açıkça duymuş olan süit. Ne yapacağımızı bilmek istiyorlardı ve bana göre bu hiç de zor değildi.

"Beni hedef almak istiyorsa, ejderhamın peşinden de gidebilir," dedim, savaşın ateşini hissederek. "Havada olmak en güvenlisi olur."

Hayal kırıklığı ve pişmanlık bağın içinden akıp gitti ama Nyfain'in yüzüne yansımadı. "Yanımda kal. Anladın mı?"

"Ölü yük olmayacağım Nyfain," dedim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ne kadar çok şey yapabileceğimi ve yine de güvende olacağımı biliyorum. Saklanarak ne çocuğumuzu ne de halkımızı tehlikeye atacağım. Rahat bırak beni."

"Aile içi tartışmaları ben de herkes kadar severim," dedi Hadriel, "ama bunun için zamanımız yok Finley. Şimdi onunla aynı fikirde ol ve sonra her zamanki gibi istediğini yap."

Hannon yolun aşağısındaki bir odadan koşarak çıktı. "İblisler kalenin etrafını sarmış durumda. İstila edilmek istemiyorsak harekete geçmeliyiz. Görünüşe göre iblis kralının elinde büyük bir güç varmış. Buna hazırmış."

Nyfain nefesinin altında küfretti. "Starvos'a gitmemiz gerek. Ondan sonra iblislerle karşılaşacağız."

"Savaş sizin lehinize döndüğünde, organizasyonlarında bir değişiklik olup olmadığına dikkat edin," diye seslendi Govam ani gürültü üzerine. "Bir noktada, daha yüksek güçlü iblisler yönetimi ele geçirecek. Bu olduğunda, Dolion gitmiş demektir. Dağılmaya çalışacaklar. Bırak dağılsınlar. Peşinden gidin. Kalesine dönmeden önce onu yakalamaya çalışın."

"Onun kalesi demek istiyorsun," dedi Vemar.

"Evet," diye yanıtladı Govam. "Seni fark edilmeden içeri sokabilirim ama onunla orada dövüşürsen yakın mesafe olacak ve ejderhalarını kullanamayacaksın. Oranlar onun lehine olacaktır."

Nyfain elimi tuttu ve Govam'ın yanından koşarak beni ileri itti. Dolion'un kaçması uzun sürmezdi, biliyordum.

O kadar. Neredeyse bir ejderha tarafından yeniyordu, bu yüzden biraz ölçek çekingen olacağını hayal ettim.

Nyfain arkasından, "Yer bulur bulmaz yer değiştir," diye seslendi. "Düşman kurtlarına doğru ilerleyin. Dağın onları. Eğer yoldan çekilmezlerse, bu onların-"

Nyfain, personel kıyafeti giymiş bir iblisin köşeden koşarak gelmesiyle sözünü kesti. Bizi görünce durdu ve görünüşünü değiştirerek insan gibi görünmeye başladı. Biz yanından geçerken Nyfain neredeyse tembelce onu boynundan yakaladı. Onu yanlara doğru savurdu ve duvara çarptı. Kemiksizce yere yığılmadan önce kafası sertçe yere çarptı.

"-bu onların sorunu," diye bitirdi Nyfain, merdivenlere ulaşip adımlarını kekeleyerek. Tabanda üç kurt yukarı bakarak bekliyordu. Onların ötesinde daha fazlası vardı, ilk saldırı hattı.

"Küçükler ve muhtemelen çok az güçleri var," diye homurdandı Weston. "Ölüme terk edildiler. Şimdi yer değiştireceğim. Bu kurtları ele geçirmek için ejderhalara ihtiyacım yok."

"Bizim tarafımızda olmasına çok sevindim," dedi Hadriel arkamızdan bir yerden.

Nyfain Weston'a yer açmak için bizi koridorda yürütürken Vemar ona, "Tamam küçük dostum, bir süreliğine vedalaşıyoruz," dedi. "O pisliğe dikkat ettiğinden emin ol."

Hadriel, "Vemar, aşkım, bunun gerçekten ne zaman ve nerede geçerli olduğunu öğrenmen gerekiyor," diye mırıldandı.

Weston, Nyfain ve benim aramda koşarak merdivenlere doğru ilerledi. Düşman kurtlar hırladı, kulakları kafalarına doğru düzleşti... ve sonra aniden artık hırlamıyorlardı. Hepsi birden kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırarak geri çekilmeye başladı. Bir an sonra, inlemeye başladılar. Her biri yavaşça alçaldı, karınlarına doğru düzleşti.

"Benim sıram." Weston'ın hiyerarşisinin bir üst basamağında yer alan, kendi çapında güçlü bir başka kurtumuz yer değiştirdi. Weston ilerlemeye hazırlanırken o da koşarak aşağı indi, tüyleri diken diken olmuş ve kuyruğu havaya kalkmıştı.

Nyfain ve ben koşarak yanlarından geçtik, ekibimizin geri kalanı da onları takip etti. Weston aramızdaki pozisyonuna geri döndü ve geriye dönüp baktığında düşman kurtların artık müttefik olduğunu gördü. Bu gün bittiğinde hepsini serbest bırakabilirdik ama şimdilik zarar vermekten ziyade yardımcı olacaktı.

Merdivenlerin bir sonraki katında, Weston'ın çabucak hallettiği aynı durumla ve koridorlarda dolaşan birkaç kurtla karşılaştık.

"İlerleyişimiz konusunda diğerlerini uyarıyorlar," dedi arkamızdaki kurt şekil değiştirenlerden biri, biz yolumuza devam ederken.

"Çok işlerine yarayacak," dedim, sonunda bizi kalenin önündeki en alt kata indirecek olan geniş, kavisli merdivene ulaştığımda. Orada diğerlerinden daha büyük ve çok daha iyi organize olmuş başka kurtlar bekliyordu.

Herkes yer değiştirmek için yer açmaya başladığında arkamızdaki kurt şekil değiştiren, "Bunlar güçlü oyuncular," dedi. "Ejderhaların bunu kolaylaştırmak için bize yardım etme zamanı."

Bağlantının içinde güç oluştu. Nyfain'in ve benim ejderhalarım gücü ileri geri iterek hızla inşa ettiler. Savaş gitme zamanının geldiğini biliyorlardı.

Nyfain bana sırtarak ve göz kırparak, "Şu pislige dikkat et," dedi ve gücümüz daha da artarken gülmekten kendimi alamadım. Arkasına baktı. "Pekâlâ ejderhalar, ortalığı kasıp kavurun."

Nyfain birkaç adım yürüdü. Weston ve bir başka kurt hızla onun yanına çöktü, huysuzlukları artmış ve dudakları ikiz hırıltılarla dişlerinden geriye çekilmişti. En alttaki kurtlar birkaç adım geri çekildi, savaşımaya hazırıldılar. Yine de içlerinden biri sarsıldı, sonra bir diğeri, kulakları seğirdi. Diğerleri de onları takip etti, biraz kamburlaştılar ve hırlamaları daha da yükseldi. Bir diğeri kendini salladı, muhtemelen Weston'ın sürümüne katılma çağrısını hissetti ve ondan kurtulmaya çalıştı.

Nyfain yer değiştirmeye başladı ve ejderha büyüdüğü kurtlar geri çekildi. Arkamızdaki sahanlıkta, Vemar

sırasını beklemeden aynısını yaptı. Tamara ve Jade de onu takip ederek alanı doldurdular.

Nyfain'in ejderhası ileri doğru koştu ve Vemar'ın ejderhası balkondan atladı, bir gümbürtüyle yere inmeden önce inişini yavaşlatmak için kanatlarını bir kez çıırttı. Kıyamet Köprüsü'nün yakınındaki lavlardan geçmek için sıkı atlama-uçma tekniğini öğrenmişti. Kurtlar onu ısırarak ya da tırmalamak için koşarken başını kaldırdı ve kükredi. Zamanlarını boşa harcıyorlardı.

Nyfain merdivenlerin dibindeki kurtların arasından koşarken Vemar da onlara doğru atıldı. Tamara sonra atladı ve ben de ilerledim, ilerlerken yer değiştirdim.

"Finley, bekle," diye duydum. Hannon. Yerde nasıl dövüşüleceğini bilmiyordu. Dört sağlam ejderha bacağı yerine iki kuş ayağı vardı.

En azından bu bizim işimize yarıyor, diye düşündü ejderham Nyfain'i dağılan kurtların arasından takip ederken, bu kadar küçük bir alanda bu kadar büyük yırtıcılar varken nasıl organize olacaklarını ya da yerlerini nasıl koruyacaklarını bilmiyorlardı. Ejderhaların yerde savaşmasına alışık değillerdi.

Anka kuşuyla aranızdaki rekabeti gerçekten bırakmalısın. Kuyruğunu yana sallayıp ikinci kat sahanlığının altındaki oturma alanının tamamını yerle bir ederken ona bunun iyi bir görüntü olmadığını söyledim. Kaleyi de mahvetme.

Öncelikle, Hannon'un siz hassas bir durumdayken sizinle ilgilenecek olmasının iyi bir şey olduğunu kabul ederseniz rekabeti bırakacağım-

Sen açıkça aklını kaçırmışsın-

-Ve ikinci olarak, bir kurdu korkutmak ve bir kanepeyi ezmek için alanın kenarına saparak devam etti. Ayağının altında ezdi. Bunu iblisler ve kurtlar başlattı ve eğer burayı yöneten insanlar onlara yaptığımız tüm uyarılara rağmen duvarlarının içinde bir savaş çıkmasına izin verdilerse, başlarına gelecekleri hak ediyorlar demektir.

Ama bunu ödemek için para vermemiz gerekecek, aptal, dedim ona, Vemar bir kapıdan içeri girip duvarları yıkarken.

onunla birlikte. Tanrıya şükür tavan en azından yüksekti. Burası krallıklar topluluğu tarafından yönetiliyor.

Zaten güncellenmesi gerekiyor.

Nyfain savaş narasını kükreyerek attı, ses duvarları salladı ve altımızdaki zemini titretti. Önümüzdeki kurtlar gözle görülür bir şekilde korktular ve kalçalarının üzerine biraz çöktüler. O sağa kaçıp iyi organize olmuş bir kümenin içinden geçerken biz sola gittik, kuyruğumuzla yanlara vurduk ve daha fazla mobilya çıkardık.

Bunu sadece yıkıcı olmak için yapıyorsun, diye onu suçladım.

Evet.

Bir sonraki odaya doğru ilerleyen ejderham, pençeleriyle kesip kuyruğuyla savurarak daha fazla kurdu dağıttı. Ejderham kafasını yana doğru savurarak kalın kafatasını iki kurda çarptı ve onları bir kenara savurdu. Yerde yuvarlandılar ve sonra sallandılar, Weston arkamızdan geldi. Her türlü savunmasızlık ona bağlılıklarını değiştirmesi için güç veriyordu.

Geriye dönüp baktığımda ejderhaların arkamızda hantalca ilerlediğini gördüm. Korumam yetismeye çalışıyordu ama yeterli alan yoktu. İlk katta büyük odalar ve girişler vardı ama bunlar sadece insan boyutundaki yaratıklar içindi. Ejderhalarımız zar zor sığıyordu.

Kalenin diğer tarafına gittikçe daha fazla kurt ev sahibimize katılıyordu. Dolion'un hesaba katmadığından emin olduğum tek faktör buydu. Eğer hesaba katmış olsaydı, onları insan formunda kalmaya zorlardı. Kızıl Lupin hükümdarları bildiğine göre, müttefiklerinden sır saklayan tek kişi Dolion değilmiş gibi görünüyordu.

Nyfain küçük bir kapıdan içeri daldı ve Dolion'un birlikleriyle karşılaşmadan önce ilk olarak Starvos'a yöneldi. Ejderhaların en büyüğü olduğunu açıkça unutarak deliği genişletmek için çırpınırken tahta ve boya yağmur gibi yağdı. Aslında tüm yaratıklar arasında. Arkasından koştuk, ihtiyacımız olan merdivenleri bulduk ve tirabzanları kırarak yukarı çıktık.

Yine de inişte Nyfain tekrar insana dönüştü ve kenara çekilip benim de aynısını yapmamı bekledi.

"Bir dakika bekle," dedi, vardiyadan dolayı nefesi kesilmişti.

Önümüzdeki koridor boş görünüyordu ama bu boş olduğu anlamına gelmiyordu. Diğer ejderhalar altımızda yavaşlayarak durdular ve etrafta başka düşman olmadığından emin olmak için etrafa baktılar.

"Weston, senin türünden bazılarına burada ihtiyacım var," dedi Nyfain. "Ejderhalar, ben sizi almaya gelene kadar burada kalın."

Biz koridorda koşmaya başlamadan önce aralarında Weston'ın da bulunduğu kurtların merdivenlerden çıkıp bizi kuşatmasını bekledi. Weston hırladı, bu ses solumuzda, biraz ilerimizdeki kurt tarafından yankılandı.

Ellerinde büyük, parlak kılıçlar tutan, dar kırmızı kıyafetler giymiş ve gözleri şiddet vaat eden iki peri ortaya çıktı.

Nyfain ellerini kaldırdı. "Starvos'u görmem gerek. Kurt alfamız Kızıl Lupin kurtlarını iyice dizginledi. Ejderhalarımızın daha faydalı olabilmesi için dışarıdaki iblis sürüsüyle buluşmamız gerekiyor. Zaman çok önemli."

Perilerden biri diğerine kendi dillerinde bir şeyler geveledi. Kısa bir duraklama oldu, sonra başlarını salladılar, döndüler ve önümüzde koşmaya başladılar. Biz de onları takip ettik. Tüm kapılar kapalıydı ama koridorun kenarlarında, kuytulara sıkışmış ya da duvar halılarının veya perdelerin arkasına gizlenmiş daha fazla peri bulduk. Sonunda son kapıya ulaştık.

Sağımdaki peri bir düzen içinde kapıyı çaldı, iki hızlı, üç yavaş, bir tane daha. Korku dolu gözleri olan ve saçlarını topuz yapmış bir kadın kapıyı açtı. Çalışanlarından biri. Bizi gördü ve bir şey arıyormuş gibi arkamıza bakmadan önce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

O lanet anka kuşunu arıyordur, bahse girerim, diye homurdandı ejderham. Nasıl çalıştığını bile bilmiyor

şeyler.

Ne gibi şeyler?

Ne olduğunu bile bilmiyor! Neler yapabileceğini bilmiyor!

"Janine, kim o?" Starvos içeriden seslendi. Kenara çekilerek içeri girmemize izin verdi.

Starvos kırmızı savaş kıyafetlerini giymiş, stilize metal bir göğüs zırhı takmış, kollarını ve inciklerini kelepçelemiş bir halde pencerelerin önünde duruyordu. Savaşçıları diğer odalarda dimdik ve hazır bir şekilde bekliyordu. Calia ve Dessia uzak köşede oturuyordu. Gözleri gergindi ve bizi gördüklerinde rahat bir nefes aldılar.

Starvos arkasına dönüp baktığında başka kimseyi fark edecek zamanım olmadı. "Kokteyller kontrolden çıkmış gibi görünüyor," dedi selamlayarak.

"Bizi mi bekliyordunuz?" Nyfain Starvos'un savaşçılarını değerlendirerek sordu.

"Evet. Başka ne yapacağımı bilemedim. Bizi engelleyen kurtlar vardı. Onları geçebilirdik ama hasar alırdık. Sonra ne oldu? Etrafımızı saran şeyi gördün mü?" Dudağı kıvrılırken arkasına döndü. "O iblis işin bu noktaya geleceğini biliyordu. Onu tahtından indirmeye yetecek kadar suçlayıcı kanıta sahip olduğunuzu -bizim sahip olduğumuzu- başından beri biliyordu. Bunu nezaketle kabul etmesini beklemiyordum. Bizi harekete geçmeye zorlamasını bekliyordum, ama bu?" Pencereyi işaret etti. "Burada yüzlerce yıldır hiç savaş olmadı. Burası kutsal topraklar-"

"Kusura bakma Starvos," dedim, "ama öfke için vaktimiz yok. O daha sonra gelebilir. İnsanlarınıza ihtiyacımız var ve o iblisleri kesip atmalıyız. Kurt alfamız Kızıl Lupin kurtlarını kontrolü altında tutuyor-"

"Ne?" Starvos sanki sersemlemiş gibi bana göz kırptı. "Nasıl?"

"Aslında onlardan daha güçlü," diye cevap verdim. "Kraliyet ailesi kurtları sürülerine katmak ve onları orada tutmak için onu kullanırdı. Bu uzun bir hikaye. Ne olursa olsun, o

Bizim ev sahibimize katkıda bulunmak ve onlarınkini küçültmek için bunu şimdi yapıyoruz. Yine de perilerinize ihtiyacımız var. Bize katılmanızı istemeye geldik. Birlikte daha güçlüyüz. Sadece perilerinizin kurtlar ve ejderhalarla birlikte savaşmasını istiyorum, onlardan bağımsız olarak değil."

"Ejderhalarla mı?" Starvos önce Nyfain'e, sonra da bana baktı. "Sırtında savaşçıların olabilir mi? Görüyorsun ya... ahırdaki atları öldürdüler. İğrenç yaratıklar onları kalıntılarını görebileceğimiz bir yerde öldürmek için oraya getirdiler. Bu ordumuzu sakat bıraktı. Atlar olmadan, hemen istila edileceğiz."

Nyfain'e baktım. Starvos akıllı ve genellikle zeki biriydi ama yaşı da ilerlemişti ve çeşitli toplantılarımızda ona bu kavramların çoğunu ifade etmiş olsak da, belli ki bunlar aklına yatmamıştı. Bu onun için yeni bir bölgeydi. Bilgi kamburunu aşmamız gerekiyordu. Zaman boşa gidiyordu.

"Starvos," diye bağırdı Nyfain, kelimeye güç katarak. "Kurtlarımız ve ejderhalarımız var. Etrafımızda çalışın. Bin ata bedeliz çünkü dişlerimiz, pençelerimiz ve ateşimiz var. Sizi yenmelerine izin mi vereceksiniz? Ayağa kalk!"

Son sözleri bir hırıltıydı, sesi bir kırbaç şaklaması gibiydi. Starvos irkildi ve sonra sırtı dikleşti. Ellerini pencerelerin kenarlarına dayadı. "Evet. Tamam. Kurtlar ve ejderhalar." Ellerini yumruk haline getirdi. "Ejderhalar! Evet!"

Calia bakışlarını bana kaydırmadan önce kaşlarını çattı. Belli ki onu hiç bu kadar dağınık görmemişti. Hiç savaşa gitmek zorunda kalıp kalmadığını merak ettim. Öyle görünmüyordu, bu da neden bu kadar uzun süre ertelediğini açıklıyordu. Korku bir insanı kör edebilir, bir kralı bile. Belki de özellikle bir kralı.

Nyfain onlardan uzaklaştı ve bekleyen peri savaşçılarının gözleriyle buluşmaya başladı. Elimde olmayan bir sırtışla ve muhtemelen manik olan gözlerle ben de aynısını yaptım.

"Her zaman tüm yaratıkların birlikte savaştığı bir güçten daha güçlü bir güç olmadığını söylemişimdir," dedim birine,

umut verici bir şekilde omzunu sıvazladı. "Şey..." Bir başkasına geçtim ve koluna dokundum. Yine bir başkasına, yumruğumu onun önünde havaya kaldırıp beklentiyle salladım. "Tam olarak her zaman değil. Ama iblislerle savaşmaya başladığımdan beri. Bu da sayılır."

Nyfain kapıya yönelirken, "Sürü içinde çalış," dedi. "Ejderhalardan korkmayın. Sizi ateşimizle yakmayacağız ve eğer yerdeysenizi çiğnemeyeceğiz. Yere bağlı birliklerle birlikte savaşmak için eğitim aldık. Yeteneğimize güvenin. Birliklerini dağıtıp öldürebildiğimiz herkesi öldüreceğiz. Sen ve kurtlar ıskaladığımız herkesi indireceksiniz. Hazır mısınız?"

Hep bir ağızdan, tam olarak anlayamadığım net bir kelimeyle cevap verdiler.

Calia arkamızdan, "Dikkatli ol Finley," diye seslendi ve ben de kapıdan koşarak çıkarken ona baş parmağımla onay verdim.

Nyfain ve ben koridora geri koştuk, giderken kurtları tekrar yanımıza toplamak için.

"Salondaki savaşçılardan ne haber efendim?" diye sordu perilerden biri biz giderken.

"Onları geride kalanları korumaları için bırakın. İhtiyacımız olanı aldık."

"Dövüşürken büyü kullanıyorlar, değil mi?" Merdivenlere ulaşım hızla aşağı inerken fısıldadım. Tüm kurtlar düzgün sıralar halinde dizilmişti, bazıları titriyor ya da karın üstü yatıyordu, muhtemelen büyülü sürü kilidinden kurtulmak için mücadele ediyorlardı. Buna bir süre daha katlanmaları gerekecekti. Şu anki durumları ölmekten daha iyiydi.

Yine de krallarının nereye gittiğini merak ettim. Belki o da diğerleri gibi kapana kısılmıştı. Bu onu haklı çıkarırdı.

Nyfain merdivenlerin tepesinde durdu ve aşağıda bekleyenlere baktı. Dışarıdan gecenin içine çeşitli ciyaklamalar ve kükremeler yükseliyordu. Bir kılıcın kalkana çarpması gibi yavaş bir gümbürtü, sabit bir ritim tutturdu. Ve sonra bir iblis koşarak

Çığlık atarak geldiğimiz yoldan kaleye girdik. Bir başkası takip etti.

"Saldırın!" Nyfain bağırdı.

OceanofPDF.com

KIRK DOKUZ

Finley

İlk tepki veren Vemar'ın ejderhası oldu. Bir kükremeyele döndü ve kuyruğunu hızla yaklaşan iblislerin üzerine savurdu. Genişletilmiş kapıya doğru koşarak kendisine doğru hücum edecek kadar aptal olan iblisleri ezmeden önce üç tanesini yere serdi.

"Ne dediğimi unutma," dedi Nyfain bana hızlı bir öpücük vermeden önce. "Sana güveniyorum."

"Kimsenin gerçekten kışımın peşinde olacağından emin değilim, ama bunu dikkate alacağım."

Koşmaya başlamadan önce onu başını sallarken yakaladım. Hemen arkasıındaydım.

Başka bir ejderha kapıdan geçmek için beklemedi. Pencereye ve duvara çarptı, bunu yaparken ateş püskürüyordu. Onu daha fazlası izledi ve yapıda onarılabileceğini umdukları delikler açtı. Kurtlar peşlerinden koştu.

Periler bizi merdivenlerden aşağı kadar izledikten sonra dışarı fırladılar ve önce Nyfain sonra da ben yer değiştirirken yeni kapılardan geçtiler. Muhafızlarım diğer taraftaydı, hiçbir gökyüzüne çıkma zahmetine katlanmamıştı. Ayaklarını yere vurdular.

Pençeleri, dişleri ve kuyruklarıyla iblisleri alt ederek ilerliyorlardı, artık yerde neredeyse Nyfain kadar rahatları.

Parlak bir ateş parıltısı ejderhamın dikkatini sol tarafa çekti. Hannon gökyüzüne yükseldi. Alevler başından yukarıya doğru kıvrıldı, tüylerinin üzerinden aktı ve vücudundan aşağıya damladı. Kıvılcımlar, korlar ve ışık dalgaları arkasından gökyüzüne doğru sürüklenirken, büyük bir gıklama sesi çıkarmadan önce daha da yükseldi.

Ejderhamın içten içe kıs kıs güldüğünü hissedebiliyordum. Anka kuşu havalıydı ama kesinlikle öyle görünmüyordu.

Ejderham onu karşılamak için yükseldi, sonra dönüp alçaldı ve ateşin içinden yükseldiğini hissetti. Son bir hafta boyunca perilerle bu konuda çok pratik yapmıştık ve ateşini büyük bir isabetle kullanmayı öğrenmişti.

Başlamak için ateşi yoğun bir şekilde fıskırttı ve etkilenip etkilenmeyeceklerini görmek için düşmanın üzerinde yuvarladı. Neredeyse aynı anda çıklık atmaya ya da çıklık atmaya, yere düşmeye ve kıvranmaya başladılar. Bir akıntı daha ve yere düştüler. Dolion belli ki bu birlikler üzerinde ateş karşıtı büyüü boşa harcamamıştı.

Hannon da aynısını yaptı, püskürtüp damlatırken ve... muhtemelen altındaki iblislerin üzerine ateş sıçratırken uçtu, döndü ve loop-de-loop yaptı. Ama bu ateş onları yakıp öldürmüyordu. Çarpma anında öldürüyordu.

Döngü-de-döngü mü? diye düşündü ejderham bir dalış daha yapıp ateş püskürtürken. Ne tür bir meme bunu savaşta yapar? Peri krallığında bunu yaparken eğleniyor sanıyordum. Bilirsin, onlara hava falan atıyordu. Bunu savaşta yapmaması gerektiğini daha iyi bilir diye düşündüm. Bu utanç verici.

Ateş sıçıyor. Bırakın öyle kalsın. Döngülerden daha büyük sorunları var. Örneğin Hadriel'in bundan sonra onunla acımasızca dalga geçmesi.

Bu doğru, diye yanıtladı ejderham.

Diğer ejderhalar gökyüzüne yükseldi ve ateş yağdırdı. Nyfain'in ejderhası sanki bu bir savaştan ziyade eğlenceli bir gezintiymiş gibi yanımızdan uçtu. Biraz fazla kolay görünüyordu. Ve hiç vakit kaybetmeden iblisler her yere dağılıp kaçmaya başladılar.

Bu iblisler çok güçlü görünmüyorlar, değil mi? diye sordu ejderham, uzaktaki ağaçlara doğru koşan bir grubu püskürtürken. Fazla uzağa gidemediler.

Onları yakmaya devam ederken ve iblis sürüsü parçalanıp dağılmaya başlarken bir an için bu düşüncenin aklıma yerleşmesine izin verdim.

Hay sikeyim. Onlara ulaşabilseydim dişlerimi gıcırdatırdım. Hassiktir! Bizimle oynuyor. Bizi oyalıyor. Herkesi içeri çağır. Bırakın iblisler dağılsın ya da ejderhalar onları kovalayıp yaksın. Gitmeye hazır olmalıyız.

Sence iblis kral çoktan kendini kilitlemek için kalesine doğru yola çıkmış mıdır? diye sordu ejderham, emrini iradeyle kükremeden önce.

Evet. Takip edeceğimizi biliyor. Elbette takip edeceğiz; aylardır bunun için hazırlanıyoruz. Dolion bizim topraklarımızda hiç şansı olmadığını biliyor, bu yüzden kendisine en iyi şansı verecek. Bizden çok önde.

Merdivenimize en yakın duvardaki deliğe kondu. Nyfain bir an sonra bana orada katıldı, bizden sonra değişti ve daha yakına yürüdü.

Nyfain, "Çoktan eve gitti," dedi ve onaylamamı bekledi. "Siktir." Başını iki yana salladı. "Önce biraz oyun oynar diye düşünmüştüm. Ama Starvos belli ki boyundan büyük işlere kalkışıyor ve Flamma kurtları da belli ki saklanıyor. Dolion'un gerçekten korktuğu tek kişiler bizleriz. Köşeye sıkıştıramadığı tek kişiler biziz. Babam - yani deli kral - her zaman onun kontrolünün dışındaydı, sanırım, ve sonra anlaşmalarını yaptılar. Bu anlaşma Dolion'un ejderhaları yoldan çekmesini sağladı ve eski kral da buna kanacak kadar deli ve çaresizdi. Dolion muhtemelen lanet sırasında beni öldüreceğini düşündü. Ben bir

O zamanlar işe yaramaz bir playboydum. Küstah. Çoğunlukla rol yapıyordu ama bunu bilmiyor gibiydi. Bizi susturmaya çalışıyordu."

Arleth indi, onu Delaney ve Micah izledi. Nyfain onların duyması için düşüncelerini tekrarladı.

"Bu mantıklı," dedi Arleth. "Dolion ejderhalardan etkili bir şekilde kurtuldu ve daha sonra diğer herkes üzerinde sinsi bir şekilde güç sahibi oldu. Senin ölmene ihtiyacı var."

"Ve onun ölüsüne ihtiyacımız var." Ellerimi açtım. "Govam ekmeğini kazanmak üzere. İblis kalesine girmemiz gerekecek.

"Hadriel'e denize geri döndüğümüzü kim söyleyecek?" Delaney hafif bir sırıtişla sordu.

Grup koro halinde "O değil!" diye bağırdı.

Bu iş en sonunda Vemar'a kaldı ve o da buna hiç aldırmadı. Haberi verdi ve ardından Hadriel'in teknenin pruvasına kusmak ve sıçmakla ilgili tiradına güldü.

Odasına döndüğümüzde Starvos kendine gelmişti ve bir şey söylemese de, savaşçılarını Nyfain'le birlikte gönderdiği ve savaşı izleyebileceği bir yerde durmadığı ya da takip etmediği için utandığını söyleyebilirdim. Kendisini ve halkını hayal kırıklığına uğratmıştı ve bunu biliyordu.

Bunu telafi etmek için en hızlı gemisinden Wyvern'e haber göndererek herkesi harekete geçirmesini istedi. Savaş başlamıştı. Dolion'la kendini en güvende hissettiği yerde buluşmanın ve ona çok kararlı bir ejderhadan kaçarken hiçbir yerin güvenli olmadığını kanıtlamanın zamanı gelmişti.

İblis krallığının karanlık kıyılarına doğru sürüklenirken Nyfain, "BURASI BİR BOK ÇUKURU," dedi. Öyle sayılmazdı bile. Daha çok, sürekli rüzgâr, yağmur ve karanlığın hüküm sürdüğü, kullanılabilir tek bir kumsalı olan ve kayalıklar boyunca dalgaların çarptığı çekilmez bir ada gibiydi.

Daha çok sarhoş bir tasarımcı tarafından inşa edilmiş ve farklı çağlarda tamamlanmış çok katlı bir kaleye benzeyen kale, adanın en yüksek kısmının tepesinde oturuyordu. Uzun, karanlık bina toprağın köklerine doğru iniyordu.

"Zemin katlarda ok yarıkları var," dedim. "Eminim onları kullanacaklardır. Üzerleri camla kaplı ama camı aşmak kolay."

Elimde Arleth'in kılıcını içeren büyük bir çuval vardı. Teknik olarak artık benim kılıcımdı, çünkü onu bana o vermişti, ama gri bir alan gibi hissediyordum. Onun ya da benim, amacıma uygundu. O kalenin içindeki pek çok yer ejderham için yeterince büyük değildi. Savaşmak için bir şeye ihtiyacım olacaktı ve bu kılıçla burada bir geçmişimiz olduğu için mükemmeldi. Umarım Dolion'u onunla öldürme şansım olur.

"Ok kullanacaklar, evet," dedi Govam, Nyfain'in diğer yanında durup diğer iblislerle yakınlaşarak. Dolion adına uzun bir oyun mu oynuyordu yoksa gerçekten değişim mi istiyordu, görme vakti gelmişti.

Nyfain kaleyi inceledi. "Bu taş, değil mi?"

"Doğru," diye yanıtladı Govam. "Yanmayacak."

Hannon çenesini ovuşturarak, "Ejderha ateşiyle olmaz," diye mırıldandı. "Bende ejderha ateşi yok. Görünüşe göre brimfire'im var. Perilerden birkaç kitap ödünç aldım ve anka kuşları hakkında bir şeyler okuyordum. Brimfire doğru kullanılırsa neredeyse her şeyi kesip biçebilir."

Hadriel'in gelişini yüksek sesli, biraz da endişe verici bir geçirme haber verdi. "Ama nasıl doğru kullanacağını biliyor musun?"

"Konsey topraklarında denedim ve çarpma anında insanları öldürdü."

"Altına sıçtığın ve kimsenin fark etmemesini umduğun zaman mı?" Hadriel sordu.

Hannon uzaktaki kaleyi incelerken, "İçinde bulunduğun durumu bana yansıtıyorsun Hadriel," dedi. "Hiç kimsenin senin kadar sık ve gösterişli bir şekilde kazara altına sıçtığını sanmıyorum."

Vemar'ın yanında duran Tamara, durumun ciddiyetine rağmen gülmeye başladı.

Hannon, "Ama sorunuza gelince, hayır, bunu yapabileceğimden emin değilim," dedi. "Gerçek taş üzerinde denemedim ve hepimizi batırırsam diye gemide de denemek istemiyorum."

"Peki ya zemin?" Tamara sordu. "Çukur, çukur ya da herhangi bir şey bıraktınız mı?"

"Brimfire toprağa diğer nesnelere verdiği tepkiyi vermez. Onu yakar ama içinden geçip gitmez. Bunun nedenini daha fazla zamanım olduğunda öğreneceğim."

Bir nefes verdim. "Tamam, özetle, seçeneklerimiz esasen"-bir parmağımı kaldırdım-"Dolion'un bilmediği ya da düşünmediği birkaç personel girişine gizlice girmek"-ikinci bir parmağımı kaldırdım-"büyülü veya zehirli tuzaklarla donanmış ağır barikatlı kapıları kırmaya çalışmak"-üçüncü bir parmak-"ya da Hannon'un binanın yan tarafında bir delik açıp açamayacağına bakmak. Eğer başarsa, kalenin tüm iç kısmı diğer tarafta saldırmak için bekliyor olacak." Elimi indirdim. "İşin özü bu mu?"

Hadriel kuru bir sesle, "Ne kadar da umut verici seçenekler var," dedi. "İblis kralın bu girişleri neden bilmediğini tekrar söyler misin?"

"Hizmetkârlar onun altındadır," diye yanıtladı Govam. "Ve o kapılar da en alt düzeydeki hizmetkârlara aittir. Onlar hakkında çok fazla şey bilmekten iğrenirdi ve benim kalibremde birinin onlarla ilgilenebileceği aklına gelmezdi. Genellikle de haklı olurdu."

"Peki bu durumda?" Ben sordum.

"Ölmeden kaçmanın tüm olası yollarını belgelemeye çalıştığınızda, sosyal katmanlar hakkında endişelenmeyi bırakıyorsunuz."

"Yeterince makul," diye mırıldandı Tamara.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Nyfain, kolunu sırtıma dolayarak. "Govam'ın planını uygulayacağız. Ayrılacağız ve personel kapısından geçeceğiz. İçeri girdikten sonra da

Buluşmak için gizlice personel yemekhanesine gideceğiz. Sonra da saldıracağız. Tek yol bu. Periler ve kurtlar yakın dövüşte iyidir. Saray ejderhaları kılıç biliyor ve köylerden bazıları da biliyor. Bilmeyen ejderhalar Hannon'la kalacak. Hannon, onların dikkatini dağıtman ve o taştan nasıl ateş çıkaracağını bulman gerekecek"- Hadriel kahkahalar attı-"ya da ne yapman gerekiyorsa. Sakın öldürülme. Hayata dönmen için başka bir şafağı bekleyemeyiz. O kadar vaktimiz yok. Finley, sen Hannon'la kal ve yönet-"

"Sakın söyleme." Ondan uzaklaştım. "Bu kesinlikle olmayacak. Bunu buraya gelirken konuşmuştuk. Eğer sen ölürsen, Dolion'un kimin peşine düşeceğini sanıyorsun? Benim. Ama ben senin sahip olduğun bilginin çeyreğine bile sahip değilim ve annen de savaş hakkında hiçbir şey bilmiyor. Seni alt ederse, bize ulaşması an meselesi olur. En iyi birlikte çalışırız, Nyfain. Öyle olduğumuzu biliyorsun. Birlikte kalmalıyız. Ejderhalar serttir, kendin söyledin. Çocuğumuz da sert olmalı. Bir arada kaldığımız sürece hepimiz iyi olacağız."

Uzun bir süre bana baktı, gözlerindeki ıstırap apaçık ortadaydı. "Kahretsin," dedi nefesinin altından, dönüp boşluğa baktı. "Nasıl oluyor da her zaman istediğini elde edebiliyorsun?"

"Mantıklı konuşarak. Tamam, oyalanmayı bırakalım. Starvos'u görmeye gitmeli, ona planı vermeli ve sonra yola koyulmalıyız."

Yağmurdan ve soğuktan ıslanmış ama adrenalinden dolayı bunu hissetmeyen ev sahibimizin bir kısmı, adanın hava koşullarıyla hırpalanmış tarafında, çoğunlukla dış etkenlerden kopuk bir mağarada toplandı. Buraya ulaşmak için, daha **uzaklardan** görülmesi imkânsız olan küçük bir girintiden yukarıya doğru, tehlikeli bir kaya patikası kullandık. Sadece dört giriş vardı.

Bizim için çalışıyorlardı, hepsi de grubumuzun birlikte giremeyeceği kadar küçüktü. Govam, Nyfain'in gözünü ondan ayırmak istemeyeceğini bildiği için ekibimize liderlik etmeye gönüllü olmuştu. Denski bir diğerine, Sonassa ve başka bir iblis de üçüncü ve dördüncü gruplara liderlik etti.

Zeminin ortasında hafifçe kullanılmış bir ateş çukuru ve ıslak samanların üzerinde duran bir odun yığını duruyordu. Pasa benzeyen küçük damlacıklar mağaranın kenarını bir çizgi halinde kaplamıştı ve mağaranın derinliklerinden açıklığa doğru uzanıyordu.

"Kan," dedi Govam sorulmadan ve bizi mağaranın derinliklerine götürdü. "Ölmekte olan ya da yeni ölmüş olanlar yaratıklara dönüştürülmek üzere görevlilere verilir. Bazen ceset çok yaşlı oluyor ve farklı bir şekilde imha edilmesi gerekiyor, bazen de birileri arkadaşının o şeylerden birine dönüştüğünü görmek istemiyor. Cesetlerden kurtulmak için bu çıkışı kullanıyorlar."

"Onları nereye koyuyorlar?" Arkamdan ufuktaki geniş deniz alanına bakarak sordum.

"Onları yan taraftan aşağıdaki kayalıklara atıyorlar."

"Dehşet verici," dedi Vemar, elinde eğri bir hançer vardı.

"Yaratıklardan biri olmak daha iyi olurdu," diye mırıldandı Nyfain, benimle birlikte Govam'ı arkalarından takip ederken.

Mağaranın derinliklerinde ışık neredeyse sıfıra indi. Perilerin ejderhalara ya da kurtlara tutunup onlara yol gösterebildiğinden emin olmak için geriye baktım. Mağara duvarları içeri doğru itildi ve tavan üzerimize bastırarak Nyfain'in eğilmesine neden oldu.

Govam sonuna ulaştı ve bir parmağını dudaklarına götürerek geri döndü. "Şşş."

Çatlak boyunca aşağıya baktı, bir oluğa rastladı ve sonra elini sağa doğru hareket ettirdi. Bastı.

Tıklayın.

Kapıyı hemen itip açmadı. Bunun yerine elini kalçasına götürdü ve kılıfındaki bıçağı serbest bıraktı. Boşta kalan eliyle kaya kapıyı yavaşça açtı ve içeri bakmadan önce yana doğru eğildi.

Yarıya kadar açıldı ve yavaşça içeri uzandı, sonra da harekete geçti.

İleri doğru itti ve sonra tüm vücudunu geriye savurarak bir iblisi de beraberinde sürükledi. Döndü, sırtı kapıya dönüktü, bıçağı yukarı doğru geliyordu.

Nyfain kısa kılıcını tembelce ileri doğru savurdu ve iblisi göğsünden deldi. Govam irkildi ve kılıcını düşürdü. Sonra elini kustumuk yeşili iblisin ağzının üzerine kapattı. Feryat kesildi ama uzadı, bu yüzden Nyfain tekrar ileri atıldı, bu sefer mükemmel bir isabetle düşman iblisin gözüne sapladı. Bir an içinde her şey bitmişti.

Nyfain cesedi üzerindeki çürümüş paçavralardan tuttu ve bana doğru uzattı. Vemar tuttu, döndü ve uzattı. Arkada, birinin cesetten kurtulmaya gittiği belli olan hafif bir sıyrık sesi yakaladığım tek sestti.

Govam uzun bir süre Nyfain'e baktı. "Affedersin, onu canlı mı istiyordun?" Nyfain fısıldadı.

"Hayır... Ben sadece... kendiliğinden öldürebilme becerin için sana kredi vermedim. Eğer zindanlarda olsaydın, senden kurtulamazdım."

"Ve şimdi nerede durduğumuzu biliyoruz."

"Her zaman biliyorduk. Sadece bunun için yeni bir takdirim var." Govam bıçağını aldı ve geri dönerek kapıyı biraz daha araladı. "Sesinizi alçaltın. Tekrar sessiz olmamız gerektiğinde size söylerim."

Kapının ardındaki alan karanlığa gömülmüştü. Sola yaslanmış paslı metal bir tabure kapının yanında duruyordu. Govam -ya da Nyfain, diye tahmin ettim- az önce muhafızı öldürmüştü. Ya da belki kapı nöbetçisini. Yaratığın silahı olmadığı ve burada da silah bulunmadığı için bunu söylemek zordu.

Duvarlara dizilmiş raflar, ne olduğunu anlayamadığım bir yığın şeyle doluydu ve yerde sepetler vardı. Nedenini bilmesem de etrafa toprak ve saman saçılmıştı. Oda uzun ve dardı, hiç ışık yoktu.

Govam yavaşlayarak durdu, sonra tekrar geri döndü. Parmağını tekrar dudaklarına götürdü. "Şşş."

Kapıya bağlı bir ipi çekti, yumuşak bir klik sesiyle durakladı ve yüzünü bir ışık şeridi kesti. Gözleri etrafta gezinerek bir süre etrafı izledi.

Nyfain onun hemen arkasında, vücudunun büyük bir kısmı benimkinin önünde bekliyordu. Ötedeki boşluktan tek bir ses bile gelmiyordu.

Govam kapıyı yavaşça açmadan önce Nyfain'e baktı, yumuşak bir gıcırta çıkardığında dondu kaldı. Kapı tamamen açıldığında kenara çekildi ve Nyfain'e geçmesini işaret etti. Nyfain bir an duraksayıp Govam'ı inceledikten sonra iblisin işaret ettiği gibi yaptı ve beni yakınında tutmak için arkasına uzanıp beni yakaladı.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Hareket edecek yerimin olmaması beni strese sokuyordu.

Bu kapının diğer tarafında daha büyük, aynı derecede dağınık bir oda bekliyordu. Küfle kaplı ölü şeyler gibi çürümüş bir koku duyularıma saldırdı. Hava neredeyse dilime yapışacaktı.

Yavaşlamaya başladığında avucumu Nyfain'in sırtının ortasına bastırdım, nerede olduğumu bilmesini sağladım, böylece odağını bölüp aşırı korumacı bir şekilde beni aramak için arkasına bakmayacaktı. Kapı arkamızda tıkırdadı ve ardından Govam tekrar ön tarafa doğru ilerledi.

Bu sefer seçebileceği iki kapı vardı. Govam hiç düşünmeden sağa doğru eğildi. Kolu denedi, bulduğu şey hoşuna gitti ve sonra parmağını dudaklarına götürerek geri döndü. Bu sefer ses çıkarmadı.

Diğer kapılarda da aynı işlemleri yaptı ve üç dağınık, iğrenç odadan daha geçtik. Neredeyse kayıp insan parçaları ya da belki de iğrenç bir tür yiyecek deposu gibi görünüyorlardı. Emin değildim ama iyi haber yolumuza sadece bir iblisin çıkmış olmasıydı.

Ta ki ileride loş bir alana ulaşana kadar.

OceanofPDF.com

ELLİ

Finley

GOVAM elini kapının arkasına dayamış, başını öne eğmiş duruyordu. Dinliyor muydu yoksa cesaretini toplamaya mı çalışıyordu anlayamadım. Sonunda Nyfain'e döndü, durakladı ve benim Nyfain'le birlikte olduğum yere yaklaştı. Bıçaklı eli bana yakındı, silahı alçakta tutuyordu. Ortama aparkat indirmek için kolay bir pozisyonu.

Nyfain bunu gördü ve bir anda uzanıp Govam'ın bileğini yakaladı.

Govam irkilmedi. Sorun yokmuş gibi başını eğdi ve Nyfain'in koluna yaslanana kadar bize biraz daha yaklaşmaya devam etti, yüzü bizimkilerin arasındaki boşluğa yakındı.

"Burası iki tehlikeli odadan biri," diye fısıldadı, o kadar yumuşaktı ki duymak için kendimi zorlamam gerekti. "Burası gardiyanların dinlenme odası. Vardiyadan sonra buraya uğrayıp atıştırmalık bir şeyler ve içecek alırlar, belki kıyafetlerini değiştirirler ve yollarına devam ederler. Köşede her an içeri girmeye hazır birileri olabilir. Mümkün olduğunca çabuk ve sessizce temizlememiz gerekecek. Gördüğümüz herkesi öldürüp buraya, yolun dışına atmalıyız. Eğer bunu yapmadan geçebilirsek

tespit edilirse, kaleye doğru devam etmek için biraz zamanımız olacak. Ancak birinin alarmı çalmasına izin verilirse boku yeriz."

"Oda ne kadar büyük?" Nyfain sordu.

"Pek değil. Birkaç kişilik yerimiz var, daha fazla değil. İblisler temizlendiğinde acele etmemiz gerekecek."

Nyfain kapıya doğru başını salladı. Belli ki sadece devam etmek istiyordu. Kendine çok güveniyorsun dostum.

Govam başıyla onayladı ve ani hareketler yapmadan yavaşça geri çekildi. Nyfain onu bıraktı ve o da kapıya döndü. Nyfain yine de parmağını kaldırdı ve sonra önden gitti. Bana döndü, uzun uzun baktı ve sonra kapının yanındaki duvara yaslandı. Bağın içinden dikkat geldi.

Dikkatli olman için sana güveniyor, diye düşündü ejderham, sanki dostumun sessiz işaretlerini anlamıyormuşum gibi, ama aynı zamanda sana ihtiyacı olduğunu bilmeni istiyor çünkü zor durumlarda iyisin.

Yorum yapma zahmetine girmedim. İçimden adrenalin akıyordu. İşte o an gelmişti. Bu, her şeyin korkunç bir şekilde ters gidebileceği pek çok noktadan biriydi.

Omzumda bir el hissettim ve kaşlarını kaldırmış Vemar'ı görmek için döndüm. Bizimle gelip gelmeyeceğini soruyordu.

Kurtlar da ileri atıldılar ve Hadriel'i onların arasında seçebiliyordum. Gelmekte ısrar eden Leala, elinde sarmaladığı kırıbaşıyla yan tarafta duruyordu.

Nyfain bir süre bekledi, ben önce Vemar'a sonra Tamara'ya başımı salladım, sonra da diğerlerine. Daha fazla insan için yeterli yer yokmuş gibi görünüyordu.

Midem takla atarak Nyfain'e yaklaştım, kılıcım elimde sıkıca kavradım. İçimizde dolaşan gücü, beklentiyi hissettim. Nefesim biraz daha hızlandı, çarpan kalbimle eşleşti.

Bağın içinden bir aciliyet dalgası geçti ve sonra Nyfain kapıyı yırtarak açtı ve ötesindeki orta derecede aydınlık odaya daldı. Bir anda peşinden gittim, o sağa giderken ben de sola döndüm. Bir muhafız kapıya doğru yönelmişti, sırtı bana dönüktü. Bir elimle onu yüzünden yakaladım ve diğer elimle kılıcımı böbreğine sapladım. Ölene kadar kafasını bir o tarafa bir bu tarafa çevirip tekrar sapladım.

Hançerimi getirmeliydim. Boğaz kesmek için daha kolaydı.

Onu uzaklaştırdım, döndüm ve köşedeki şaşkın muhafızı göğüs kafesinden bıçakladım. Hızlı bir adımla onu tekrar bıçakladım ve sonra yere yığılmasına izin verirken elim çılgınlığını örtüyordu. Tamara başka bir muhafızı sıkıştırdı ve Vemar yere yığılmış cesetleri yakalayıp un çuvalı gibi fırlattı. Açık kapıdan süzüldüler ve az önce çıktığımız odanın loş iç kısmına bir gümbürtüyle indiler. Nyfain boşluğa giren bir muhafızı yakaladı ve hızla işini bitirdi.

"Acele et, acele et," dedi Govam, dökülen kana baktı ama bir şey yapmak için durmadı. Etrafımda dolandı ve bizi dışarı çıkarmak üzereydi ki bir ayak taşa sürtündü. Hepimiz donup kaldık. Bir muhafız kapının yarısında durmuş, inanmayan gözlerle bize bakıyordu.

Nyfain kıpırdayamadan muhafız koşarak oradan çıkmak için döndü ama uzun kahverengi bir kordon ileri fırlayıp boynuna dolandı. Gerilerek muhafızı tekrar odanın içine çekti.

Hayır, ip değil. Deri bir kırbaç.

Leala kapı aralığına girip çekerek boğulmakta olan muhafızı bir adım daha atmaya zorladı ve onu doğrudan Nyfain'in ellerine teslim etti. Nyfain ellerini muhafızın başına doladı ve sarsıldı. Gürültülü bir çatırtı muhafızın boynunun kırıldığını duyurdu. Muhafızı kaldırdı ve kapı aralığından içeri fırlattı; diğer odadaki adamlarımız yoldan çekilmek için acele ettiler.

"Git, git, git!" Govam fısıldayarak devam etmemi işaret etti.

Nyfain bize çabucak yetişti, beni odanın geri kalanına doğru iterken elini koluma koydu. Diğerleri de peşimizden gelince, kirle kaplı dar bir taş koridordan koşarak geçtik ve soldaki açık kapıdan girdik. Govam orada durdu ve hareket etmemizi sağlamak için omuzlarımıza vurdu.

Neden daha küçük gruplar konusunda ısrarcı olduğunu şimdi anlıyordum. Bu grup bizim çılgınca durumumuz için neredeyse çok büyüktü.

Diğerleri içeri girerken Nyfain küçük, rutubetli bir odanın köşesine itildi. Govam bir anda herkesin arasından geçerek bize ulaştı, Nyfain'i iterek geçti ve daha önce görmediğim bir kapıyı açan mandalı çekti.

Onsuz bu imkansız olurdu. Kesinlikle imkansız.

Diğer tarafta, arkamızdaki herkesi acele ettirmeye çalışarak bize yol gösterdi. Grubumuzun son üyesi de dışarı çıkarken, kapıyı hızla kapattı, tıkırtının olabildiğince sessiz olduğundan emin olduktan sonra, alnında ter parlarken kapının arkasına yaslandı.

Sert nefes alış verişlerin sesi boşluğu doldurdu, ardından Govam'ın uzun, derin nefesleri geldi.

"Bir hizmetçi," diye fısıldadı. Belli ki Leala'nın oradaki kurtarıcısından bahsediyordu.

Ellerimi kaldırdım. "Doğru mu?" Başımı sallayarak söyledim. "Zam alması gerekiyor."

"İyi misin?" Govam herkesin arasından sıyrılıp tekrar önden gitmeye başlarken Nyfain dudaklarını kulağıma dayayarak bana sordu.

Bir koridordan çok gizli bir geçidi andıran küçük bir tünelden geçerken ona başımla onay verdim. Sonunda Govam tekrar durdu ve parmağını dudaklarına götürerek bize döndü. Önceki yanlış adımından ders almış olacak ki, Nyfain'e bıçağını uzattı.

Bizimle konuşmak. Muhtemelen bir alfa ejderhanın bileğini kavramasından daha rahattı.

"En zor kısmı burası," diye fısıldadı. "Yemekhanenin anahtarını almamız gerekiyor. Diğerleri bizi kapılarında bekliyor olacak. Onları içeri almak bizim sorumluluğumuzda. Bunu yapmak için içeri girmeliyiz. Bunu yapmak için-"

"Anahtara ihtiyacımız var, evet, evet," diye mırıldandım.

Bizi aptal falan mı sanıyor? diye sordu ejderham.

"Şşşt," dedim ona. Sonra herkes bana baktığında yüksek sesle söylediğimi fark ettim. "Ejderha," diye fısıldadım.

"Nöbetçi muhafız bu kapının ardındaki odada," dedi Govam. "Büyük olasılıkla pencereden sahile bakıyor ve teknelerimizin yavaşça yaklaşmasını izliyordur. Ya da belki şimdiye kadar demirlemişlerdir. En kötü ihtimalle masasındadır. Yine de onu öldüremeyiz. Anahtar hemen arkasında, bir kancada asılı."

"Muhafızı neden öldürmüyoruz?" Ben sordum.

"Çünkü sık sık kontrol ediyor. Gittiğini çok çabuk anlarlar. Onu öldürmek son çaremiz. En kötü senaryomuz alarmı çalması." Bunu anladığımızdan emin olmak için durakladı. "Sinsi birine ihtiyacımız var. Tercihen küçük ve gözden kaçması kolay biri. Başparmaklarını kullanabilen biri."

Perilere dönüp baktım, çünkü bir ejderha bunu asla yapamazdı. Ayaklarımız sessiz olabilirdi ama tehdidimiz çok gürültülüydü. Yine de karar veremedim Leala'nın kaşlarını kaldırarak ilerlediğini fark ettim.

Sonra onun hayvanını hatırladım.

Yavaş bir lorise dönüştü. Zehirli bir ısırığı olan maymun benzeri küçük bir varlıktı. Ama en önemlisi, hayvanının başparmağa benzer uzantıları vardı. Kavrayabiliyordu.

Ona ilerlemesini işaret ettim.

"Evet, leydim?" dedi sessizce.

Neye ihtiyacımız olduğunu açıkladım ve yüzünü kararlı bir ifade kapladı.

"Tamam, leydim. Beni fark ederse ne olur?" "Onu öldürebilir misin?"

"Çabuk değil."

"O zaman bir şeyler ters giderse hemen dışarı çıkarız."

Başını salladı, hızla soyundu ve büyük gözlü, küçük gövdeli maymun şeyine dönüştü. Govam geniş gözlerle geri çekildi, sonra ayaklarının tabanlarını kaldırdı, sanki gerçekten yapmak istediği şey dans etmekmiş gibi.

Kadın kapıya doğru koştu ve bu sefer adam korktuğu bir fareymiş gibi irkildi ve geriye doğru sendeledi.

"Kapının mandalı nerede?" Fısıldadım.

Onu ölümcül bir engerek yılanını izler gibi izledi, yavaşça ona yaklaştı. Başının üzerinden uzandı, parmaklarını küçük bir oluğa soktu ve kapıyı yavaşça araladı. Kadın dışarı baktı, o kocaman, ısıltılı gözler, ışık onlara vurdukça kırpışıyordu. Elini kaldırdı ve adam tekrar irkildi, kız dışarı fırlarken geriye doğru dans etti. Nyfain'i iterek onun yerini aldım. Govam'ın amacının ne olduğunu bilmiyordum ama böyle davranmaya devam ederse bizi yakalatacaktı. Saçma olduğundan bahsetmiyorum bile.

Küçük hali çok tatlıydı.

Nyfain elinde kılıcıyla duvara yaslanmış, Leala'yı izliyor ve gerekirse müdahale etmeye hazırlanıyordu.

Duvarдан tırmalama sesleri geliyordu. Govam ürperdi ve omuzlarını yuvarladı. Bir an sonra Leala'nın hayvanı üç ayağının üzerinde göğsünde bir şey tutarak içeri daldı.

Nyfain yumuşak bir klik sesiyle kilitlenen kapıyı yavaşça kapattı. Leala değerli kargoyu yere bıraktı ve sonra muhtemelen doğru şey olduğundan emin olmak için başını kaldırıp baktı. Govam onun geri çekilip yer değiştirmesini bekledikten sonra eğilip yaralı altın anahtarlıktaki birkaç anahtarı aldı.

"Bu görüntü sonsuza dek aklımdan çıkmayacak," diye mırıldandı ve gülmemek için neredeyse elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım.

Bizi başka bir tünelden geçirdi, birkaç kez döndükten sonra bir çıkmaz sokağa geldik. Daha önce olduğu gibi, bir oluk hissetti ve yolu açarak bize geçmemizi işaret etti.

"Bütün bunları nasıl buldun dostum?" İki kapısı olan karanlık bir odada toplandığımızda Vemar sordu. İkisinde de kilit vardı. "Peki neden bir maymuncuk kullanamadık?"

Govam anahtarlara bakarak, "Ben bu hayattan kaçmak için senin o zindandan kaçmaya çalıştığından çok daha uzun zaman harcadım," dedi. "Bu kilidi açmak imkânsız. Çok eski bir manyetik bileşeni entegre eden özel bir anahtarı var. Dolion'un üst katı inşa etmesinden öncesine ait. Karışıklık bir çeşit güvenli oda. Kale kuşatma altındayken soylular ve saray üyeleri burada toplanırdı. Taşla inşa edilmiş. Göreceksiniz."

Anahtarı kilide soktu ve açtı.

"Neden artık kullanılmıyor?" Nyfain, çirkin mobilyalar için bir mezarlığa benzeyen bir yere girdiğimizde sordu. Odanın çeşitli uzunluklarda toplam altı tane tuhaf açılı duvarı ve biri yan yatmış iki taht için bir kürsüsü vardı.

"Dolion'da daha iyisi var." Govam, diğer kapıların ardında beklediklerini umduğu diğerlerini içeri almak için aceleyle odanın diğer tarafına geçti.

"Bekle." Nyfain'in sesi çınladı ve Govam olduğu yerde durdu. Nyfain onu yakaladı ve gölgesi gibi takip etti, belli ki ikili oynamak ve özel anahtar olmadan bu odada kilitli kalmak istemiyordu.

Govam şikayet etmeden kapıyı açtı. "Ancak Dolion eski krallar kadar zeki değildi. Odayı katın ortasına koymalarının ve bu kadar garip bir şekilde yerleştirmelerinin bir nedeni vardı."

Sonassa, Micah'ın peşinden kasıla kasıla içeri girdi. Büyüsünün onları etkilemesini engellemek için o gruba iksir verdiğinden emin olmuştum. Micah Nyfain ve bana başıyla selam verdikten sonra kendi grubunun içeri girdiğinden emin olmak için döndü.

Govam bir sonraki kapıya gitti. "Kalenin duvarlarından yeterince uzakta olmasını istediler, böylece oda

Örneğin biri koçbaşı kullanırsa ayakta durabilir." Birisi "Burası kaçınıcı kat?" diye sordu.

"Üçüncü kat," diye cevap verdi Govam, son grubun içeri girmesine izin vererek. "Bu dünyadaki iblisler her zaman kurnaz, açgözlü ve düzenbaz olmuştur, bu yüzden bu kalenin pek çok kuşatma görmesi şaşırtıcı olmamalı. Ama eski kraliyet ailesi bu kadar bencil değildi. Dolion güvenli odasını odasının içine inşa etti. Fikir şuydu ki, beşinci kata girilirse kendini güvenli odaya kapatacaktı."

"Peki güvenli odaya girmenin bir yolu yok mu?" Nyfain sordu. "Şey... yoktu." Govam kaşlarını kaldırdı ve Ben.

"Hannon," dedim. "Dolion güvenli odasına girmeyi başırırsa, Hannon onu dışarı çıkarmak için osuruk ateşıyla ya da her neyse onunla binayı yarmak zorunda kalacak."

Kurtlardan biri burnunu çekti ve onun Hadriel'in kurdu olduğunu fark ettim. Belli ki bunda bir espri bulmuşlar.

"Evet. Ama aynı zamanda..." Govam eski dolaplardan birine, kalın bir toz tabakasıyla kaplı olmayan tek dolaba doğru yürüdü ve birkaç rulo kâğıt çıkardı. Onları uzak taraftaki büyük bir masanın üzerine yaydı. "Dolion kendini, yer değiştirmek için pencerelerden içeri ve dışarı atabilen ejderhalardan korumayı düşünmüyordu. Ateşe karşı koruması var ama pencereden içeri giren bir ejderhaya karşı koruması yok."

Nyfain hemen, "Hayır," dedi.

"Lanet olsun, deneyeceğim," dedi Vemar. "En kötü ne olabilir ki?"

"Iskalarsın ve düşüp ölürsün," diye yanıtladı Nyfain. "Odasına girmenin başka bir yolu var mı?"

Govam, kalenin kat planları olduğunu fark ettiğim kâğıtların üzerine eğildi. "Evet. İki tane. Biri muhtemelen imkânsız. Diğerine ulaşmak için savaşmamız gerekecek. Eğer bunu yaparsak, büyük ihtimalle güvenli odasına ulaşır ve kaderi tecrübesiz bir adamın elinde olur.

anka kuşunun ellerinde, tüm bunlar olurken kalenin geri kalanı üzerimize geliyor."

Hepimiz birbirimize baktık.

Vemar, "Bok gibi görünüyor," dedi. "Hadi yapalım. Pencere olayını denemek için hâlâ gönüllüyüm. Tuhaf Kadın düşerse beni yakalayabilir."

"Hadi başlayalım." Sonassa masada Govam'a katıldı, ardından Denski geldi. "En üst kata çıkmamız gerekiyor. Bütün güç orada. En üst kattaki güçlü oyuncuları ortadan kaldırarak bu krallığın geleceğini değiştirebiliriz."

"Savaşa hazır olun," dedi Govam uğursuzca. "Dolion bu işi bizim için kolaylaştırmayacak."

OceanofPDF.com

ELLİ BİR

Hannon

Yağmur altında geminin pruvasında oturmuş, bir daha asla görmemeyi umduğum sulara bakıyordum. Benim de bir daha asla görmemeyi umduğum kale, adanın tepesinde sessiz ve yasaklayıcı bir şekilde yükseliyordu. Hiçbir hareket içeride neler olduğunu ele vermiyordu.

"Yine ne bekliyorsun?" Calia korkulukta benimle birlikte durmuş, sürekli bana bakarak yüz ifadelerimi okumaya çalışarak sordu.

Korkusunu ve endişesini içime çektim, hayvanım bunu güce dönüştürebilsin diye içselleştirdim. "Finley hazır olduğunu gösteriyor."

"Ona yardım etmeye hazır mısın?" "Evet."

"İşaret ne?"

Rüzgâr saçlarımı karıştırdı. Hayvanım zamanını beklemekten memnundu. Finley için endişelenmeyi reddetti. Endişelenmek kaynaklarımızı boşa harcamak olurdu. O kaleyi bir yumurta gibi kırıp açmamız gerekiyordu ve bu da muhtemelen aşırı miktarda güç gerektirecekti.

"Gördüğüm zaman anlarım," diye karşılık verdim. "Finley bir kaleye saldırmak gibi şeyler yaparken hiç de ince düşünmüyor."

"Huh."

Dudaklarını yaladı ve sandalların uçamayanları indirdiği sahile baktı. Uçabilenlerin çoğu zaten ejderha formunda aşağıdaydı. Geride bırakıldıkları için nefret ediyorlardı. Şu anda yardım etmek istiyorlardı, sihir dünyasının en önemli insanları bir kaleye kapatılmış, haydut iblislere bağımlıyken etrafta dikilmek değil.

"Eğer başarısız olurlarsa, büyüdü dünya karanlık günlere gömülecek," dedi Dessia usulca, gözleri kaleye dikilmiş bir halde.

Onun duygularını hissedemiyordum. Nedenini hiç bilmesem de hiçbir zaman hissedememiştim.

Sanırım şimdi yaptım.

"İblislerle başa çıkabilecek tek kişiler onlar," dedi. "İblis kral bunu biliyor ve ölümcül darbeyi vurmak için onları buraya çekti. Eğer yaparsa, hepimiz boku yeriz."

"Evet, özetlediğiniz için teşekkür ederim," dedim gergin bir çeneyle. İçime bir korku damlası doldu. "Başarısız olmayacaklar."

Yapamazlardı. Sadece büyüdü dünyanın kaderi yüzünden değil, ailem zaten çok şey kaybettiği için. Finley'i ve çocuğunu kaybedemezdik. Bu hepimizi yok ederdi.

Sana bunu düşünmemeni söylemiştim. Sadece işareti bekle,

Hayvanım dedi ki.

Biri bana neyin tehlikede olduğunu hatırlattığında ailem ve krallığımın geleceği için endişelenmemek çok zor.

Daha sıkı çalış.

Hayvanımla anlaşmak her zaman çok kolay olmuştur. Şimdiye kadar. Belli ki stres onunla aynı fikirde değildi.

Calia sabırsızlıkla ayağını yere vurdu. Kasıla kasıla uzaklaşmadan önce uzun bir süre arkasına baktı, muhtemelen Kral Starvos'u bu kadar uzun süren şeyin ne olduğunu görmeye gidecekti.

"Hannon," dedi Dessia sakince, "bazı iblislerin aslında bizim türümüzden yapıldığını biliyor muydun?"

Tarih dersi almak istemedim, özellikle de iblislerle başlayan bir ders.

Yağmurun altında gözlerimi kısmaya çalıştım ve camlarda bir hareket olup olmadığına baktım. Uzağa gitmişler miydi? Hala savaşıyorlar mıydı? Şimdi gitmezsem çok mu geç kalmış olacaktım?

"Bu konuyu gerçekten açık açık konuşmalı mısın?" Ona sordum.

"İblislerin bazı duyguları yutup güce dönüştürmelerinin benzerliğini merak etmediniz mi?" diye sordu. "Ya da neden Kıyamet Köprüsü'nden etkilenmediğimizi?"

"Onlardan biri olmaktan korkuyordum," diye itiraf ettim.

"Hayır. Onlar bizden geliyorlar, tersi değil. Ölen bedenlerimizin kanı, biraz vampir büyüyle doğru şekilde karıştırılırsa, bir süper iblis türü yaratabilirler. En azından kitaplarda böyle yazıyor. Zindanlarında keşfedilmekten duyduğum korkuyu hayal bile edemezsiniz."

"Onların süper iblisleri ejderhaların yanında pek iyi durmuyor," diye cevap verdim, içim sıkılmaya başlamıştı. Bu iş çok uzun sürüyordu. Finley'nin şimdiye kadar savaşıyor olması gerekirdi. Sabırlı bir tip değildi, konu bu olduğunda değil.

"Şu anda sahip oldukları tek şey o zamandan kalma güç kalıntıları. Bizim türümüz, seninki ve benimki, büyülü dünyadaki tek büyük güçler değildi. Her şeyi yok edebilecek başka yaratıklar da vardı. Bizim türümüz onlarla savaşmak için ortaya çıktı. Biz bir kalıntıyız, gerçekten. Birkaç taneden biriyiz."

"Büyüleyici," dedim kuru ses tonuma engel olamayarak.

"Sizce de öyle mi? Bence bu korkunç. Sayende, iblis kral bir anka kuşu olduğunu biliyor. Bir yerlerde bir basilisk olması gerektiğini ve ikimizin

onun iblis cephaneliğine inanılmaz derecede faydalı olacaktır. Son nefeslerimiz yepyeni bir cehennem çağı başlatacak. Eğer soylularınız onu alaşağı etmezse, tüm dünya büyük bir tehlike altında olacak. İnsan dünyası bile tehlikede olacak. İblisler, anka kuşları ve fesleğenlerle ilgili hikayeleri de var. Çünkü daha önce de oldu. Büyülü dünya şu anda kendi dünyasında gizleniyor, ancak hükmetmeye kararlı bir süper güç ortaya çıkarsa artık güvende olmayacaklar. Eğer burada kazanamazsak, herkes kaybedecek."

Kalbim hızlandı ve ortama adrenalin yağmaya başladı.

"Biz koruyucularız Hannon. Ben katilim. Sen şifacısın. Biz bir amaç için doğduk. Bir görev için."

"Bunu biliyorum. Görevimi yapmaya hazırlanıyorum."

Sakin ol, anka kuşum beni çağırdı. Henüz zamanı gelmedi.

"Aileni ve krallığını korumak için hazırlanıyorsun," dedi Dessia. "Bu asil bir davranış ama yeterli değil. Daha büyük düşünmelisin."

İçimde öfke alevlendi ve omuzlarımı yuvarlayarak onun sözlerini savuşturmaya çalıştım. Onunla tanıştığımdan beri, onda bir şeyler beni hep rahatsız etmişti. Genelde kadınların bana uzun süre bakmasına aldırılmazdım ama o çoğu kadın gibi değildi. Sadece omuzlarıma, kollarıma, göğsüme falan bakmıyordu. Yüzeysel özelliklerime hayranlık duymuyordu. O delici bakışları beni delip geçiyordu. Sanki dış katmanlarımı teker teker soyuyor ve daha derinlere bakıyor gibiydi. Çok daha derinlere, saklamayı tercih ettiğim her şeyi ortaya çıkarıyordu.

Ondan uzak durmaya çalışmıştım ve o da beni hiç aramamıştı ama varlığı her zaman diğerlerinininkini gölgede bırakıyor gibiydi, ta ki nefes alamıyormuşum gibi hissedene kadar. Ve iyi anlamda değil. Hayır, kendimi boğulmuş, köşeye sıkışmış ya da diri diri gömülüymüşum gibi hissettiriyordu. Bakışlarıyla bile bana sürekli meydan okuyor gibiydi ve bu etkiyi engelleyebilmemin tek yolu meydan okumaya cevap vermektir.

Ama ben lanet bir ejderha değildim ve meydan okumalar ve öfke benim zevk aldığım bir şey değildi. En azından onunla tanışana kadar. Beni deli ediyordu. Ağzının ortasına bir yumruk atmak çok iyi olurdu. Ya da onu denize atmak. Böyle bir şey, aileme yönelik bir tehdit olmadan, Anka kuşumdan önce, ondan önce beni dehşete düşürürdü.

Kesinlikle muhteşem olması ve vücudumun ona çoğunlukla rahatsız edici şekillerde tepki veriyor gibi görünmesi daha da sinir bozucuydu. Rüyalarım düpedüz pisliğe dönüşmüştü. Bu doğal değildi.

Sözlerinin ardından sessizlik uzadı. Beklentisinin ağırlığını omuzlarımda hissettim. Göğsüm sıkıştı ve aniden yerimde duramadım. Sakinmişim gibi davranamadım.

Aceleyle ona döndüm. "Bundan daha büyük düşünmem mi gerekiyor? Bir teknenin güvertesinde durup katılmak istemediğin bir savaşı izlemekten ve krallıktaki en önemli insanları kurtarabilecek büyüü saklamaktan başka ne yapıyorsun? Bunun yerine kendini korumak için saklandın. Verdiğin dersler iblisleri durdurmayacak, Dessia. Senin bencilliğin ve kralının korkaklığı kimseyi kandıramaz. Bana yardım etme yeteneğine sahipsin ama yine de orada durup çeneni çalıştırıyor, değerli kaynaklarımı korku, endişe, sıkıntı ve öfkeyle harcıyorsun."

Bir an için gözlerini kaleden ayırıp kaşlarını kaldırarak bana baktı. Sanki usta bir oymacı onları mermerden kazımış gibi mükemmel yontulmuş dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Hmm," dedi. "Bu sakın dış görünüşün altında ateş olup olmadığını merak ediyordum."

"Canavarım kelimenin tam anlamıyla ateşiyle tanınır. Tabii ki istiyorum." "Ona sahip olmak ve ona teslim olmak iki farklı şeydir,

Hannon." Parmaklarını korkuluklara doladı. "Madem bu kadar kibarca sordunuz, size ne yaptığımı anlatayım. Bu kasabada yaşamış saf bir çocuğu buraya getiriyorum.

vahşi ejderha kız kardeşinin gölgesinde, kendisinden aslında ne beklediğini öğreniyor. Anka kuşunu tütsüleyerek dünyaya yardım etmeye çalışıyorum. Çalıntı kaynakları biriktirmene gerek yok. Onlar şifa için, savaş için değil. Etrafına saçtığın o ışık var ya? O aslında içindeki derin güç kuyusunun büyüğü dumanı. Çeşitli gölge tonları saçıyorum, bazıları o kadar karanlık ki ışığı yutuyor. Tam potansiyelinize ulaşmak için o kuyudan yararlanmanız gerekir. Orada, seni bekliyor. Ateşini yakalamalı, içine çekmeli, ona dönüşmeli ve sonra onu dışarı atmalısın."

"Yaptığın şey bu mu?"

"Hayır Hannon. Öyle değil. Farklı canavarlarımız var. Değiştirmeyi çok isterdim. Şu anda ateşten çok daha kötü bir şey tutuyorum ve bunu nasıl yapacağımı en kötü insanlardan öğrendim."

Finley'nin bana bir şey söylemesini isteyerek başımı öne eğdim. Hem yardıma gitmek hem de baş düşmanım olması gereken biriyle yaptığım bu sıkıntılı konuşmadan kurtulmak için bir nedene ihtiyacım vardı.

Varlığı olan kaşıntı alevlendi. Görmezden gelinemezdi.

"Herkesi kandırmışsın," diye ağızımdan kaçırdım. "Hepimiz senin tatlı, sorunlu ve kırgın olduğunu düşündük."

Gözleri tekrar şatoya dönerken güldü. "Kesinlikle sorunlu ve kırgınım. Ama tatlı? Gençliğimde belki. Tatlı olmanın benim gibi birine faydası olmaz Hannon. İkimiz arasında benim işim tatlı olmak değil. Hiç değil. Seninki de değil, gerçekten. Önemli olduğunda değil."

İrkildi ve sonra kalenin uzaktaki penceresinden içeri giren ve yere doğru uçarken bir uçtan bir uca dönen bir bedeni işaret etti.

"Beklediğin işaret bu muydu?" diye sordu.

Aceleyle geri çekildim, giysilerimi çıkardım, bu hâlâ başkalarının önünde yapmaya pek alışık olmadığım bir şeydi. Onun önünde düpedüz utanç verici bir şey.

"Evet, işaret bu. Gidip onlara yardım etmeliyim."

Pruvanın en ucundaki platforma çıktım. Tam yer değiştirmeden önce, sinirim beni ele geçirdi.

Dedim ki, "Umarım güvenli tüneğinizden gösterinin tadını çıkarırsınız."

Ve sonra ateş beni tüketti.

CALIA

Dessia'nın parmaklıktaki pozisyonuna doğru koşarken renk cümbüşünü ve ardından onu yutan ateş girdabını KISA KISA yakaladım. Şiddetli yağmur yüzümü dövüyor, görmemi zorlaştırıyordu. Soğğun tenime işlemesini ve beni titretmesini engelleyecek doğru sihirli yeteneğe sahip değildim.

"Ne oldu?" diye sordum. Hannon denen güzelliğin gökyüzünde süzülüp kaleye doğru ateş saçmasını izleyerek sordum.

"Hannon işareti aldı," dedi Dessia yumuşak bir sesle, bakışları hâlâ kaleye sabitlenmişti.

Kıyıdaki ejderhalar hemen ayağa kalktı ve canla başla onu takip etti. Kurtlar ileri doğru koşarak uzaklaştı.

Peri savaşçıları gemiye dönüp baktılar.

"Lanet olsun!" Geri dönüp kaptanın güvertesine baktım; kral orada durmuş çorak ve ölü manzarayı inceliyordu. "Bunun için gereken kararlılığa sahip değil. İblis Kral tarafından birçok kez tehdit edildi. Kök salmış. Her şeyi kaybedeceğinden korkuyor."

Espri yapmadan güldüm. "Hiçbir şey yapmamanın her şeyi kaybetmek anlamına geleceğinin farkında değil mi?"

"Korkusunun üstesinden gelemez. Bu işte işe yaramaz." Emir bekleyen savaşçılara döndüm. "Gidin!" Bağırarak onları uzaklaştırdım. Diğerlerine işaret ettim

kaleye doğru gidiyor. "Krallığınız için savaşın! Altın ejderha için savaşın! Ejderha şifacısı için savaşın!"

İhtiyaçları olan tek şey buydu. At getirmiş olanlar atlarına bindi ve arazide koşmaya başladı. Diğerleri koşmaya başladı. Bir şekilde savaşa geç kalacaklarından şüpheliydim. Bu, İblis Kral'ın son oyunuydu. Her şey burada kararlaştırılacaktı.

Bu zaferin bir bedeli olacaktı.

Tekrar geriye baktım ve küpeşte boyunca koşarak kullanabileceğim küçük bir sandal aradım. Kralı götürmesi gereken kayıkla Dessia'yla birlikte suyun karşısına geçmemiz imkânsızdı.

"İşte! İşte bir tane!" Demirli geminin yan tarafını tutan halatlardan birini çözdüm. Dessia bana yardım etmek için geri koşmadı. "Dessia?"

Küpeştenin yanında durmuş, bir heykel gibi hareketsiz, şatoya bakıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım, bir ipi hâlâ bağlı b i r a k ı p koşarak ona geri döndüm. "Hey," dedim nazikçe, parmaklarımı uzun beyaz-sarı saçlarında gezdirerek. "Savaşın aleyhimize dönmesi ihtimaline karşı hazır olmak istediğini söylediğini sanıyordum." "Sence bunca zaman sonra babamız neden hâlâ onunla olan ilişkimizi saklamamızda ısrar ediyor?"

Dessia düz bir sesle sordu ton.

Uzun bir süre yüzünün yan tarafına baktım. Bir süredir bu konuyu açmamıştı. Bunu neden şimdi yaptığını ve bu konuyu nasıl kapatabileceğimi ve bizi kaleye nasıl götürebileceğimi merak ediyordum. Her şey bu savaşa bağlıydı. Her şey.

"Bunun cevabını biliyorsun, Dessia." Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ettim, hareketlerimdeki aceleciliğe engel olmaya çalışıyordum. Bunu her zaman rahatlatıcı bulmuştu. "O bir kral. Tahta çıkmak için varislerinin açık bir çizgiye sahip olmasına ihtiyacı var. Tabiri caizse suları bulandırmamak için gönderilmemiz gerekiyordu."

"İkimiz de aynı kadından doğduk. İlk istenmeyen çocuktan sonra duramadı mı? İki tane mi yapmak zorunda kaldı?"

"Onu çok sevmiş olmalı."

"O bir hizmetçiydi. Onu güzelliği için kullandı. Çocuğu olduğunda da onu sakladı. Sonra da kendi imajını ve meşru çocuklarının geleceğini korumak için çocuğu tamamen yabancılara verdi. Ondan hoşlanıyor muydu?" Öfkelendi.

"Çocuklarını almasına izin verecek kadar değil. Ondan bıktıktan sonra onu kalede tutmak için yeterli değil." I iç çekti, BAKIŞ geri için yapmak Tabii ki Biz duyulmadığını söyledi. "Biz sevgi dolu insanlar tarafından yetiştirildik. Bu, çoğu insanın söyleyebileceğinden daha fazla.

Ve bu iyi bir şey.

Starvos'la ilgili. Bana gözdesi gibi davranıyor-"

"Bunun sebebi senin büyüün, onunla olan bağın değil. Eğer ikincisi olsaydı, beni de umursardı."

"Sebep ne olursa olsun, hem onunla hem de benimle olan bağlarınız nedeniyle kalenin rahatlığını ve ayrıcalığını elde ediyorsunuz. Gizli kalıyorsun çünkü o da senin ona olan bağının gizli kalmasını istiyor. Bu senin için mükemmel bir düzen."

"Evet. Sır olarak sakladığım sürece."

"Evet. Sen de bunu istiyorsun."

"Altın ejderhanın ailesi bir sırdı."

Şatonun yakınındaki hareket gözüme çarpmadan önce kaşlarımı çatarak ona baktım - beşinci katın penceresinden uçan bir kişi daha. Hannon neredeyse kaleye varmıştı. Yedek ejderhalar çok yakındaydı. Alt pencerelerde şekiller görebiliyordum. Muhtemelen okçular. Kalelerini savunmaya hazırlanıyorlardı.

İçime adrenalin pompalandı. Savaşta iyi bir savaşçı değildim. Hayır, gizli bir savaşçı olmakta ustaydım. Kaburgalarına bıçak saplayan kadın. Zehirleyen kadın. Bilgi aldım ve mümkün olan her şekilde oradan çıktım. Silahlarım o kalede işe yaramazdı ama peri savaşçılarının onlara liderlik edecek birine ihtiyacı vardı. Starvos bunu yapamazdı, bu yüzden ben olmalıydım. Buradaki en kıdemli üye bendim.

"Altın ejderhanın... kendi sorunları var," dedim, bunun nereye varacağından emin değildim ama yola devam edebilmemiz için bir an önce hedefine ulaşması gerektiğini biliyordum. "Onların üstesinden geldi."

"Sırları onu özgür bıraktı."

Başımı salladım. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Sen neden bahsediyorsun?"

Hannon kaleye ulaştı ve binanın yan tarafına ateş püskürttü. Pencereler patlayarak açıldı, camlar binanın kenarından aşağı yağdı. Havada döndü ve bir patlama daha denedi. Daha fazla pencere, ama taş etkilenmedi. Yanardağ ateşi üretmiyordu.

Kendi dünyasındaymış gibi, "Anka kuşlarının manevra yapması zordur," dedi. Hayvanı şu anda onu çok zorluyor olmalıydı. Hayvanı endişeli olduğunda hep böyle bir ruh haline bürünürdü. "Saf ve iyi olan her şeyle, ışık ve sevgiyle, şifa ve güneş ışığıyla doludurlar. Ama Tanrı aşkına, lanet olası ateş osuruyor. O sakın, koruyucu doğanın altında ortaya çıkmayı bekleyen bir canavar var. Onu dürtmeye çalıştım. Bir yere kadar geldim ama yeterli olmadı. Tüm gücünü açığa çıkarması için daha fazla teşvike ihtiyacı var."

"Finley'i tehlikede görmek bunu yapmalı."

"Finley tehlikede. Ciddi bir tehlike. Dolion'un emrinde kaç iblis olduğunu biliyorsun. Ne kadar güç biriktirdiğini biliyorsun. Nyfain ve Finley'nin iblis casusları olduğunu çok iyi biliyor. İçeri gireceklerini varsayıyor, bahse girerim, ve doğru bir şekilde anka kuşunun geri çıkmasına yardım etmek için çok deneyimsiz olduğunu varsayıyor. İblis kral tuzağını kurdu. Ona atabilecekleri her şeyi hesaba kattı." Durakladı, gözleri dehşete kapıldı. "Biri hariç."

Midem sıkıştı. "Hayır. Bunu yapabilirler. Zeki ve vahşiler ve Hannon da cesur. Bir yolunu bulacaktır. Dolion'u ve onun üst kademesini öldürecekler ve geri kalanlar dağılacak."

"Dağılacak olanlar konseyde üzerimize salındı. Aptal olma, Calia. Sonuçta bizi zindana atan şeytan kralla ilgili çalışmalarımızdı. Onun neyle ilgili olduğunu biliyoruz. Üstünlük onda. O kazanacak."

"Hannon brimfire'ı çözecektir, Dessia, senin çözmene gerek yok-"

"Bunu çözmesi gereken insan değildir. Canavar ve canavarın kendisi hakkında öğrenmesi gereken çok şey var. Bunu biliyorum çünkü zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım. Zaman aldı. Ve acı. Çok fazla acı. Basilisk sonunda ortaya çıktı çünkü beni koruması gerekiyordu. Anka kuşunun da aynı derse ihtiyacı var ve bunu ona verebilecek tek bir kişi var."

"Bunu yapamazsın. Eğer ortaya çıkarsan, Starvos görecektir. Seni kontrol etmeye çalışacaktır. Seni kullanmaya. Seni koruyamayacağım."

Bana döndü ve gülümsedi. "Beni kızı olarak talep etmedi. Beni sarayı için istemedi. Ben bir ziyaretçiyim. Bir misafir. Bir utanç kaynağı çünkü benim sihrim olmadığını düşünüyor. Ve şimdi, onun kontrol edebileceğinin ötesinde olacağım. Tıpkı altın ejderha gibi, sırrım beni özgür kılacak." Kısmen hazırladığım tekneye doğru döndü. "Ben artık saf ve korkak bir kız değilim Calia. Bir krallığa ihtiyacım yok. Korunmaya ihtiyacım yok. Ben yürüyen bir ölümüm. Ben gerçek bir kâbusum. Beni sadece Anka kuşu öldürebilir ve o da bunu asla yapmaz."

"Ama Dessia, insanlar seni kullanabilir." "Deneyebilirler."

ELLİ İKİ

Finley

Bir hamle yaptım ve sonra ileri doğru sapladım, iblisi ortasından yakaladım ve kılıcımı çekip kurtardım. Pençeler havada savruldu, tam kafama doğru. Geriye doğru eğildim, sırtımın çatırdadığını duydum ve kılıcımı bir kavis çizerek yukarı kaldırıp arkamı döndüm. Dirseğinden kopan bir kol uçup gitti.

Kurtlar etrafımda koşuşturarak iblis kümesine çarptı ve onları dağıttı. Onları kısa sürede hallettiler ve Govam'a yetismeye çalışarak ileriye doğru koşular.

"Finley!" Nyfain büyük odanın diğer tarafından seslendi.

Önüne çıkan bir iblisi yakaladı, kılıcıyla sapladı ve sonra da fırlattı. Bir pencereye çarptı ve camı patlatarak aşağıya inmeye devam etti.

"Yan odada olmamız gerekiyor," diye bağırdı.

Bunu biliyordum. Govam bizi sessizce beşinci kata çıkarmış, alarmları çalıştırmadan önümüze çıkan herkesi öldürmüştü. Ama Dolion'un odalarına giden büyük koridora ulaşır ulaşmaz bizi bekleyen iblis yığını beklemiyordu. Beklediği

Gemilerden gelen birlikleri karşılamak için zemin kata daha yakın olmalarını istedik. Her yer tıklım tıklımdı, iblisler bize ulaşmaya çalışırken bazen birbirlerini bıçaklayacak kadar doluydular.

Yer açmak için birini pencereden atan ilk kişi ben olmuştum. şimdi amacımız buydu.

Sırtımda bir ateş hattı patladı ve düşünmeden dönüp saldırdım, daha kısa boylu bir iblisi boğazından yakaladım. Bu işimi görürdü. Yine de bir diğeri pençelerini kullanarak yandan üzerime geldi ve üçüncüsü de diğeri taraftan saldırdı.

Onlardan çok fazla var, diye düşündü ejderham. Vardiya. Hadi onları ezelim.

Tavan çok alçak. Sanki Dolion bu lanet katı ejderhaları düşünerek inşa etmiş.

Olabilirdi.

Evet, gerçekten olabilirdi. İdeal değildi.

Yolumu kesip biçerek ilerlemeye çalıştım. Yine de endişe içimi kemiriyordu. Onlardan çok vardı. İçeri daldığımız için endişelenmemişti. Hazırdı.

"Hadi Hannon," dedim, Nyfain'e yaklaşıp ilerlemek için mücadele ederek.

Sol taraftan bir ısı dalgası odaya girdi. Kapıya ulaştık ve sonra bir ateş patlaması havayı yakarken tekrar eğildik.

"Harika zamanlama," diye mırıldandım, bir iblisi karnından bıçaklayıp diğeri doğrarken.

Nyfain boştaki eliyle birini kaldırdı ve diğeriine çarparak hepsini geriye savurdu. Vemar öne atılarak onları yere düştükleri anda bıçakladı ve yerde çırpınan birini tekmeledi.

Her şey çok komikmiş gibi sırttı ve bana göz kırptı.

Hava karardığında odaya döndük. O kadar kalabalıktı ki odanın düzenini fark etmemiştim,

Ancak iblisler ve kurtlar, her biri baş hizasından biraz daha yüksek ve yaklaşık üç kişi genişliğinde olan, oda boyunca yerleştirilmiş bir düzine kadar küçük duvarın arkasına saklanmışlardı. Pencereleere bakan taraflarda sandalyeler, kanepeler ya da süslemeli masalar vardı. Pencereleerden uzakta kalan diğer taraflar ise boştu.

Dolion bu katı tasarlarken kesinlikle ejderhaları düşünmüştü. Bu duvarlar insanları pencereleerden gelen ateşten korumak içindi.

"Burada olamayız," dedim ani bir panikle, Govam ve Denski'nin yolun aşağısında sırt sırta savaştıklarını gördüm. Kurtlar hırlayıp saldırıyor, iblisleri parçalıyordu. Peri savaşçıları kesiyor, saplıyor, mızraklıyor ya da büyüyle düşmanlarını patlatıyordu. "Hannon brimfire yaparsa, kızarırız."

Nyfain başını salladı ve pencerenin dışında bir şey gördü.

Ateş, konsey savaşında olduğu gibi büyük kuştan damlayarak döküldü. Ateş tüylerini yıkadı ve etrafındaki havada döndü. Bir tür dansçı gibi döndü ve sonra pencereleere doğru süzüldü. Büyük gagası açıldı ve gözlerimin açıldığını hissettim.

"Yoldan çekilin!"

Nyfain ben dalamadan beni yakaladı, beni döndürdü ve aynı anda adım attı. Duvarlardan birine çarptığımızda odayı ateş kapladı. Bir iblis bizimle birlikte eğildi ve ben de onu yakalayıp alevlerin içine fırlattım. Anında öldü ama arkasındaki duvar ayakta kaldı.

"Ya da belki Dolion bunları özellikle ateşle mücadele etmek için dikmiştir?" Nefes nefese sordum.

"Dolion'un bunu düşünmüş olmasına imkân yok. Hannon büyüsunü kullanıyor ama ateş yaratacak kadar kullanmıyor. Muhtemelen nasıl yapılacağını bilmiyor."

"Kahretsin," dedim, pencereye bir kez daha uzun uzun bakarak. Güvenli bir yere gidebilirdim. Nyfain ve diğer ejderhalardan birkaçı da. Ama kurtlar ve periler mahvolurdu.

Sola. Leala da. Uçamayanlar için burada çıkış yoktu.
Dolion bizi tuzağa düşürmüştü.

HANNON

Bir geçiş daha yapıp binayı ateşe verirken Anka kuşuma DERİNE DAL dedim. Dessia'nın ne dediğini duydun.

Öldürüyorum. Geçen seferki gibi iblisleri öldürüyorum. Ama bu engelleri aşamazsın.

İstiyor muyuz? Anka kuşum sordu. İnsanlarımız içeride. Ateşe düşmandan daha fazla dayanamazlar.

Bu doğrudu. Ne düşünüyorduk ki?

Diğer odalara gidin. Dolion'u bul ve onu dövmeye başla.

Altımızda bir ejderha kükredi, sesi saf öfke doluydu. Büyük turuncu canavar üçüncü katın pencerelerine ateş püskürttü. Çıglıklar dışarı süzülüyordu. Daha alçaktan uçan bir başka ejderha da aynı şeyi yapmak için oklara göğüs geriyordu. Bir üçüncüsü binanın yan tarafına çarptı, tutunmak için çırpındı, yeni kırılmış bir pencereden bir iblisi yakaladı ve dışarı çıkardı. Diğer tarafta da aynı şeyi yapan başka ejderhalar olduğunu biliyordum. Ama bu sadece iblisleri kalenin derinliklerine çekilmeye zorlayacaktı. Yardım etmek için yeterince öldürmüyorduk. Dolion'u yakalamalıydık.

Etrafımızda ateş dönüyordu. Isı ve ışık içimizde zonkluyordu. Yine de yeterli değildi. O lanet kadın bu konuda haklıydı. Bu kadar narin görünümlü ve güzel birinin bu kadar karanlık ve sinir bozucu olabilmesi sinir bozucuydu.

Kişiliği imajıyla uyuşsaydı mantığım için daha kolay olurdu.

Seni rahatsız ediyor çünkü seni senden daha iyi tanıyor gibi görünüyor, dedi Anka kuşum yan odaya ateş üflerken. İblisler yollarından çekildiler ama birçoğu zamanında hareket edemedi. Sürüyü incelttik, piçleri çarparak öldürdük.

Beni tanımıyor, seni tanıyor. Bu farklı bir şey. Güzel. Beni senden daha iyi tanıyor. Benden daha iyi.

Onun hayvanı ve sen aynı kumaştan kesilmişsiniz, bu yüzden, dedim havada dönerken ve bir tur daha için geri dönerken. Yine de bizim için hazırdılar. Yoldan daha hızlı çekildiler ve ateşime dayanamayacaklarını bildikleri için orada daha uzun süre kaldılar. Ben aydınlığım. O karanlık. Birlikte bir bütünüz. Düşmanlar. Müttefikler. Görünüşe göre sürekli değişiyor.

Kalenin penceresiz ve dışarıya tamamen kapalı bir bölümünün yanından geçtik. Bunun ötesinde onu gördük, odasının ortasında sadece üç iblisle birlikte duruyordu. Elleri arkasına koymuş, sırtarak pencerelere bakıyordu.

Aileme yaptıklarını hatırlayınca içimin derinliklerinden ateş fişkırdı. Bana ve krallığıma. Anka kuşuma aktarmadan önce sıcaklığı hissettim ve o da dışarıya doğru patlamasına, pencerelerden odaya girmesine izin verdi.

Sanki bunu bekliyormuş gibi, iblis kral ve yardakçıları alan boyunca dikilmiş beyaz yarım duvarların arkasına zarifçe adım attılar. Ateşimiz üzerlerinden ve etraflarından geçti, arka duvarlara ve mobilyalara çarparak onları tutuşturdu ama daha fazla zarar vermedi.

İblisler geçtikten sonra dışarı çıktılar, hepsi de yüzlerinde küçük gülümsemelerle.

Brimfire yapamayacağımızı biliyorlardı. Tamamen işe yaramaz olduğumuzu biliyorlardı.

Ne yapacağız? Geri dönüp Finley'i kontrol etmesini isteyerek sordum. Birkaç silah alıp oraya yürüyerek mi gideceğiz? Bunu çözemezsek gökyüzünde bir işe yaramayız.

İşte o zaman Anka kuşu aşağıdaki çorak topraklarda ilerleyen şekli gördü. Hareket ederken kalın mor pelerini omuzlarından düştü, sırtı dikti ve başı kararlılıkla öne eğildi. Yağmur, küçük bedenini saran ipeksi elbiseyi hafif kıvrımlarına yapıştırıyordu. Elleri elbisenin ön kısmında, düğmelerde gezindi, sonra da elbiseyi omuzlarından çekti.

Yardım edecek. Düşüncelerim bulanıktı. Kalbim kendi iradesiyle çarptı. Finley'e yardım etmek için güvenliğini feda edecek.

Hepimize yardım ediyor. Onsuz durumun umutsuz olduğunu düşünüyor olmalı. Muhtemelen haklı. Onu duydun; Finley ve Nyfain düşerse ne olacağı konusunda endişeli.

Sebeplerinin muhtemelen bencilce olması umurumda değildi. Onun büyük bir güce sahip olması ve bunu nasıl kullanacağını bilmesi umurumdaydı. Şu anda buna ihtiyacımız vardı.

Şatoya doğru ilerlerken elbisesini düşürdü ve üzerine bastı. Bir an sonra iç çamaşırlarını da attı ve ben de arkamı dönüp ona biraz mahremiyet tanımak için güçlü bir istek duydum. Ama o böyle şeylerle ilgilenmezdi ve ben de onun dolgun, diri göğüslerini ya da geleceğinin gidişatını sonsuza dek değiştirecek olan açılışına doğru yürürken kalçalarının hafifçe sallanışını fark etmemeliydim.

Neden bu kadar utangaçsın? diye sordu Anka kuşum, onun ayakkabılarını çıkarışını ve bileğinden bir şey çıkarıp fırlatışını izleyerek. Sen bir şekil değiştirensin. Şekil değiştirenler utangaç değildir.

Önemli değil. Boş ver.

Derin bir nefes aldığında göğsü kabardı ve sonra arkasına baktı. Anka kuşum onun bakışlarını takip etti,

sahile inen tepenin zirvesinde yalnız bir figür gördü. Calia, kız kardeşini izliyordu.

Sonra Dessia bize baktı ve karanlığın onun etrafında kabardığını neredeyse hissedebiliyordum. İçime, çok derinlere, gittiğimi sandığımdan daha derinlere ulaştığını hissedebiliyordum. Tam merkezime doğru ilerledi, kişiliğimin tabanında garip bir kıvılcım parladı.

Hayır, şahsıma değil. Anka kuşum ve benim aramdaki bağlantıya.

O karanlığın üzerimize büyük bir ağırlık gibi çöktüğünü hissettim.

Korku etrafımızı sardı, garip bir panik. Anka kuşumun nefesi hızlandı ve göğsü sıkıştı.

Bize doğru yürürken ağırlığı artıyordu, yukarı bakıyordu, hep yukarı bakıyordu. Cinayet onun bakışlarındaydı, uzaktan bile görebiliyordum. İçimize sertçe bastırıldığını hissedebiliyordum.

Anka kuşumun kanatları hızla çırpıldı ve neredeyse bir ejderhaya çarparak gökyüzünde alçaldık. Korkunç his hâlâ devam ediyordu ve sonra aklıma geldi: Bizi böyle öldürmüştü. Sadece kendisinin ulaşabildiği bir parçamızı buldu ve onu ezdi. Büyüsünün içinde ezdi, zamanın baskısı gibi.

Gerçekten ölmenin yolu buydu. Sonsuza dek ölmenin.

Peri krallığındaki yanan barakadan çıktığımda Finley'nin gözyaşlarına boğulmuş yüzünün görüntüleri zihnimde titreşti. Babamın boş gözleri, Sable ve Dash'in çaresizlikleri, umutsuzlukları. Finley'le birlikte peri krallığında oturmuş, benim kaybım olduğunu düşündükleri şeyin yasını tutan tüm insanları düşündüm. Hadriel bana sımsıkı sarılmıştı. Ölümün beni bitirmediğini anladıklarında herkesin yüzü aydınlanmıştı, ne olduğum için değil, beni önemsedikleri için.

Dessia'nın sözleri bir şekilde derimin altına girip kök saldı ve böylece düşüncelerim daha da büyüdü. Dünyadaki tüm çocukların oyun oynamaktan ve aptalca davranmaktan başka bir şey istemediklerini düşündüm. Kimin büyümek için bir şansı olmalı ve

Aileleri ve dostları arasında yaşlanmak. Çocuklarının bir lanetin dehşeti olmadan büyüdüğünü görmesi gereken ebeveynleri düşündüm.

Bir görevim vardı. Sadece Finley'e karşı değil, sadece krallığıma karşı değil, sihirli dünyaya karşı da. Bir sorumlulukla doğmuştum ve bunu kabul etmenin zamanı gelmişti.

Önemsizdi ama Dessia'nın haklı olmasından nefret ediyordum.

Bana yol göstereceğini diye korkunun beni tüketmesine izin verdim. Bu düşünceler kafamda, kulaklarımda çınlarken, Anka kuşum binanın yanından uçarak içeri baktı. Dolion hâlâ köşedeki odada duruyordu, mobilyaları artık yanmıyordu ve üç adamı sandalyelerinde uzanıyordu. Finley'nin içeri girmesinden endişe etmiyorlardı. Güvende olduklarını düşünüyorlardı.

Haklı olduklarını anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Finley'nin savaştığı odada bir dizi iblis bekliyordu. Partisinden birkaç kişi topallıyor ya da kan kaybediyordu. Nyfain'le birlikte ilerliyordu ve yorgunluğun onu sürüklediğini görebiliyordum. Kılıç darbeleri biraz daha yavaştı. O kadar şiddetli inmiyorlardı. Nyfain de zayıflıyordu. Önce ona sonra da pencereye bakıp duruyordu. Onu dışarı atmayı düşünüyordu. Onun kendini yakalayacağını biliyor olmalıydı.

Yine de dışarıda kalmayacaktı. Onun yardımına koşacaktı. Sevdikleri tehlikedeyken onu kurtaracak bir şey yoktu.

Odaklan! Anka kuşuma bağıldım. O kuyuyu bul. O büyüyü bul!

Deniyorum!

Tam o sırada Dessia değişti. Formu büyüdü ve büyüdü, benim anka kuşumdan daha büyüktü. Nyfain'in ejderhasından daha büyüktü. Dört sivri uçlu büyük bir yılan başı, pençelerle biten dört ayağı ve yılan gibi bir kuyruğu olan zayıf bir gövdeye bağlı uzun, yılan gibi bir boyun üzerinde yükseldi. Ağzı bir ejderhanın ya da normal bir hayvanınkinden daha geniş açılmış, uzun ve keskin dişleri ortaya çıkmıştı. Sanki biri bir yılanla çarpışmış gibiydi.

Sıska bir ejderha ile kocaman bir yılan ve pulları yapıştırmayı unutmuşlar.

İleri doğru fırladı. Bir kertenkele gibi hareket ederken vücudu öne arkaya eğildi. Kalenin ön tarafına öyle bir güçle çarptı ki her şey sarsıldı. Kapı patladı ve duvarlar yıkıldı, onun büyüklüğü ve gücü daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Muhtemelen bu yüzden Brimfire'ı aldık, dedi Anka kuşum huşu içinde. Böyle bir yaratıkla savaşmak için güçlü bir şeye ihtiyacımız var.

Ve sonra içimizdeki karanlığın ağırlığı öyle bir güçle bastırdı ki, anka kuşumun görüşü lekeler halinde büyüdü. Seçim açıktı.

Savaş ya da öl.

OceanofPDF.com

ELLİ ÜÇ

Finley

Yer sarsıldı ve büyük bir gürültünün sesi pencerelerden içeri girdi. Herkes pencereye doğru bakarken denge için ellerimi uzattım.

"Durmayın," dedi Nyfain, etrafındaki ürkmüş iblisleri kesip biçerek.

Dediğini yaptım, bir pençe alçalıp kalçamı tırmıklamadan önce bıçağı ileri doğru sapladım. Homurdandım ve aşağıdan çığlık sesleri gelirken bıçağı saplamak için döndüm. Govam hemen önümüzde dövüşüyordu, efor sarf etmekten yavaşlamıştı. İlerleme kaydetmiştik. Dolion'a ulaşmamıza sadece birkaç oda kalmıştı.

Hannon pencerenin hemen dışında kanat çırpı, bir an için dramatik bir şekilde alçaldı ve sonra tekrar yukarı çıktı.

Onun ölemeyeceğini hatırlayana kadar bir korku şoku beni dondurdu. Ona her ne oluyorsa, bunu kendi başına atlatmak zorundaydı. Benim kendi sorunlarım vardı.

Govam bir iblisi biçti ve beş adım ötedeki kapıya yöneldi. Kılıcını kaldırdığında, yerde yatan bir iblis kanlı hançerini Govam'ın kaburgalarına sapladı.

"Kahretsin," dedim acele etmeye çalışarak.

Geri çekildi, boştaki eli yarasına gitti. Denski hemen yanına koştu ve ardından Sonassa da oradaydı, Govam'ın kurtulabilmesi için düşman iblislerle savaşıyordu. Sendelemeden önce iki adım topalladı ve avucunu kaplayan kana baktı.

"Olamaz," dedim, ona ulaşmak için düşmanlarımızın arasından geçmeye çalışıyordum. Çok fazla iblis vardı! Bizim kadar güçlü değillerdi ya da kılıç kullanmakta o kadar iyi değillerdi ama bunun bir önemi yoktu. Daha fazlası vardı. Çok daha fazlası. Başından beri endişelendiğimiz şey buydu.

"Kahretsin Hannon, lütfen," dedim, gücüne tutunarak ve bana daha fazla enerji vermesini dileyerek.

Nyfain bana "Buradan gitmen gerek," dedi. Sürünün büyüklüğü konusunda o da aynı sonuca varmış olmalıydı. "Hannon'ın bunu başaramayacağı çok açık. Başka çıkış yolu yok. Atla ve kurtul. Krallığın umudu olman gerekecek. Dolion'la başka bir şekilde savaşmalısın."

"Kendimi kurtarıp hepinizi geride bırakmamın hiçbir yolu yok."

Nyfain üst kolumdan tuttu ve beni pencereye doğru itti. Vemar içeri doluşarak bizi çatışmadan uzak tuttu.

"Bir sonraki odada daha fazla iblis olacak," dedi Nyfain, gözleri alev alev yanarken. "Hepsinin üstesinden gelebiliriz ama gelemeyebiliriz de. Geçsek bile Dolion kendini güvenli odasına kilitleyebilir. O zaman buradaki iblislerin bizi alt etmesi an meselesi olur. Krallığı ayakta tutmak için birilerinin temizlenmesi gerek, o da sensin. Anneme katıl. Sen doğal bir alfasın, Finley. Kendi başına liderlik edebilirsin. Varisimizi koru. Aklanman gerek."

"Hayır!" Vahşice söyledim. "Savaşmalı ve kazanmana yardım etmeliyim.

."

Pencerenin dışında bir şey dikkatini çekince Nyfain'in gözleri büyüdü. Tam zamanında baktım ve büyük bir yılan benzeyen uzun bir kuyruğun aşağıdaki kalenin içinde kaybolduğunu gördüm.

"Bu..." Yutkundum, gözlerim büyüdü.

"Dessia savaşa katılıyor," dedi Nyfain usulca, gözleri tekrar bana dönerek. "Ama bu alabileceğimiz anlamına gelmiyor-"

Pencerelerden parlak beyaz ışık süzülüyordu. Gözlerimi parıltıdan korumak için elimi kaldırarak gözlerimi kısıtım. Işık azalınca Hannon'un süzülerek geçtiğini gördüm. O kadar parlaktı ki, tüylerinden saf ışık damlıyor gibiydi, bazıları kuyruk tüyleriydi ve hayır, ateşi yudumlayarak asla yaşayamazdı. Kanat çırpışları sert ve amaçlıydı, sanki nereye gittiğini çok iyi biliyormuş gibiydi.

Bu kadın sonuna.

Dolion'a.

"O aldı." İçimde bir sevinç patlaması oldu. "Dessia yardım ediyor ve Hannon hallediyor! Şükürler olsun!"

Zemin tekrar sarsıldı ve dışarıdan bir başka gürültülü çarpışma sesi duyuldu. Çığlıklar yankılandı ve sonra birçoğu aniden kesildi, sanki biri bir mumu söndürmüş gibiydi. İçimi bir korku kapladı ama bunun üzerine düşünecek vaktim yoktu. Parlak ışık tekrar parladı, bu sefer titremiyordu. Gürültülü bir gümbürtü zemini ve duvarları sarstı. Kulakları yırtan çatırtılar ve gümbürtüler, zeminin sallanmasından ve sarsılmasından önce geliyordu.

İblisler sendeledi ve çılgınca etraflarına baktılar. Periler gözlerini kocaman açmış, yön bulmak için bize bakıyorlardı. Ejderhalar ve kurtlar bu sükûneti kendi avantajlarına kullandılar. Çabalarını iki katına çıkardılar, kafası karışmış düşmana saldırdılar, boyunlarını kopardılar, kafalarını parçaladılar ve iblisleri delik deşik ettiler.

"Nyfain, Finley!" Govam başını kapıya doğru sallayarak seslendi.

Nyfain beni de yanına çekti. Vemar hemen arkasından takip etti. İblisler yolu temizlemiş ya da temizlenmişti, bazıları paniklemiş ve hâlâ şaşkındı ve bizim tarafımızdaki iblisler

tıpkı kurtlar ve ejderhaların yaptığı gibi onların ruh halinden yararlanmıştı.

Halkımız bize doğru akın ederek bir grup oluşturdu. Bazı iblisler savaşmaya devam etti, ancak birçoğu pencerelere koştu, muhtemelen bir anka kuşumuz olduğunu biliyor ve anka kuşunun düzgün bir şekilde saldırmayı öğrendiğini tahmin ediyorlardı. Dolion'un insanları sadece kazandıklarını düşündüklerinde cesur davranıyorlardı.

Sonassa Govam'ın ayağa kalkmasına yardım ederken Denski kapıyı yırtarak açtı. Yan tarafından kan damlıyordu ve iblislerin çabuk iyileşip iyileşmediğini hatırlayamıyordum. Şu anda bunun bir önemi yoktu. Bu karmaşanın ortasında onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Diğer odada bir iblis sürüsü bekliyordu, çoğu bakışlarını pencereden dışarı çevirmişti. Lanet olsun, burayı geçmek cehennem gibi olurdu. Dolion tüm gücünü sadece bu birkaç odaya yoğunlaştırmış gibi görünüyordu. Belki de öyleydi. Belki de bu yüzden buraya çıkmak bu kadar kolay olmuştu.

"Dikkat et!" diye bağırdı biri ve ardından beyaz ışık odayı aydınlattı. Parıltının arasından, bir kol kalınlığından fazla olmayan ateşin akışını zar zor görebiliyordum. Ateşi camı keser gibi taşı kesiyor, arka duvarı yarıyor ve iblisleri ikiye bölüyordu.

Denski geri çekildi ve Sonassa sanki bir işe yarayacakmış gibi kapıyı kapattı. Nyfain beni yakaladı ve döndü, sanki bu bir işe yarayacakmış gibi beni vücuduyla korudu. Bina gümbürdedi ve Dolion'a daha yakın olan yan odaya devasa bir şey çarptı. Kapının altından ışık kayboldu ve ardından bir vurma sesi duyuldu. Kapı uçarak açıldı ve bir sürü iblis uzak taraftaki kapıya doğru koşmak için birbirleriyle savaştı.

Anka kuşundan bile daha kötü bir şeyle karşılaşabilirlerdi.

"Hadi, hadi, hadi!" Denski bize ilerlememizi işaret etti. "Kaçmadan önce Dolion'a ulaşmalıyız."

Tavanın bir kısmı düşmüştü. Enkaz her yere yayılmıştı. Ateşe dayanıklı duvarlar ikiye bölünmüş ve moloz yığınının dönmüştü. Binanın yan tarafında, yağın yağmurun içeri girmesine izin veren bir delik açılmıştı.

Anka kuşu kanatlarını kıvrıp biraz içeri dalmadan önce hemen dışarıda çırpındı. Hannon'a dönüşmeden önce tökezledi, yerde garip bir şekilde durdu ve ağır bir şekilde nefes aldı.

"Bu taraftan mı geldi?" Hannon, Dolion her an ortaya çıkabilirmiş gibi etrafına bakınarak sordu. "Benden kaçmak için bu tarafa koştu. Odanın sonundaydı. Adamlarından ikisini yakaladım ama yanında bir kişi daha vardı."

"Hayır." Govam topallayarak ve kamburlaşarak ilerlemeye çalıştı. "O güvenli odada olacak. Penceresiz olan. Duvarları delmek için brimfire kullanabilir misin?"

Hannon, Sonassa'nın da yardımıyla Govam'ı takip etti.

Yarım duvarlardan birinin arkasından bir iblis fırladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. O daha hareket edemeden bir kırbaç sesi duyuldu. İki kurt üzerine atılıp onu parçalarken iblis boğazını tuttu.

"En azından Leala hâlâ burada," dedim.

Bir sonraki oda, sonunda yırtık bir kapı bulunan dar bir koridora sahipti. Oradan da az önce geldiğimiz odayla aynı türden bir tahribat vardı.

Arkamızdan çığlıklar geliyordu ama sanki dışarıdan geliyorlardı ve açık pencerelerden içeri süzülüyorlardı. Dessia hâlâ kalenin içinde ilerliyordu. Evi temizliyordu.

"Bundan sonra krallığınızdan geriye pek bir şey kalmayabilir," dedim Govam'a.

"Belki de bu kötü bir şey değildir," diye mırıldandı Govam, taş duvara yaslanarak.

"Başarabilecek misin? İyi iyileşiyor musun?"

Govam bir kahkaha attı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Sen her zaman çok tuhaf bir ejderhaydın. Her zaman bir şeyler düşünüyorsun."

düşmanınız bile olsa iyileştirin."

"Düşmanımса hayır. Onları öldürürüm."

Başını salladı. "Bir ejderha kadar hızlı olmasa da iyileşebiliyorum. Yine de bu beni ölümün kapısından uzak tutacak kadar sürede iyileşmeyecek. Umurumda değil. Dolion ölene kadar kalacağım. Bu benim de öleceğim anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Nyfain kapıyı göstererek, "Şuradaki duvarı yumrukla Hannon," dedi. "Temel olarak, yapabiliyorsan ortaya nişan al. Onu bu taraftan çıkar. Acele et. Finley Govam'ı kurtarmak isteyecektir."

Govam uzun bir süre Nyfain'in işaret ettiği yere baktı.

"İşte burası önemli," dedi her kelimedede homurdanarak. Nefes almakta zorlanıyordu. "Işınlandığında, bu aslında vücudunun uzayda inanılmaz bir hızla hareket etmesidir. Görünmez olmasının tek nedeni gözünüzün göremeyeceği kadar hızlı hareket ediyor olması. Ama vücudu orada. Havayı bıçaklayın. Kendinizi her çıkışa yerleştirin ve her tarafa saplayın. Alacağınız bir yara onu yavaşlatacak ve yakalamanızı kolaylaştıracaktır."

Birçoğumuz derin nefesler aldık. İçimden adrenalin akıyordu. Öfke ve intikam bağından geçti.

Hannon bana hiçbir şey ifade etmeyen sert bir bakış attı ve sonra geldiği yöne doğru koşarak geri döndü. Çırpınma sesleri tekrar gökyüzüne çıktığını gösteriyordu ve hepimiz Hannon'un nişan alacağı noktadan geri çekildik. Eğer ıskalarsa hepimiz için kötü şeyler olacaktı, özellikle de tek seferde iki duvarı da delip geçebilirse -ki duvarların ne kadar kalın olduğuna bağlı olarak bunun olma ihtimali yüksekti.

Beklerken ejderham ateş ışığının güzel olduğunu itiraf etti. Ama kışından da damlaması çok kötü. Bu utanç verici olmalı.

Yan odadaki ışık karanlığın içinde titredi. Yüksek bir çatırtı ve ardından bir patlama sesi duyuldu.

Saf beyaz ateş akımı kapının hemen yanında bir delik açtı. Kapının yanında bir kapı bırakarak kesilmeden önce biraz yana ve aşağı doğru süpürüldü.

Nyfain bıçağını deliğe sapladı, sivri tarafı dış duvara bakıyordu. Bıçağın üzerinde beliren bir beden çılgılık attı ve sonra sanki biri arkadan itiyormuş gibi delikten içeri itildi. İleri doğru adım attım ama Vemar önce davranıp yolu kapattı. Sanki görünmeyen bir darbe almış gibi geri itildi ve homurdandı. Dolion önünde belirdi, elinde bir hançer vardı ve ucu Vemar'ın karnına saplanmıştı.

"Siktir git," dedi Vemar, kendini bıçaktan çekmek yerine Dolion'u tutup sıkıca kavradı. "Bakalım şimdi kaçabilecek misin, seni bok kuşu."

"Atın onu," diye bağırdı Govam. "Hemen atın onu-"

Dolion ortadan kayboldu ve Vemar ileri atıldı. Yine de gitmesine izin vermedi. Yarasına rağmen topuklarını sıkarak ilerledi. Nyfain bir anda oradaydı, havayı yakaladı ve Dolion'u yana savurdu. İblis kral uçtu, vücudu görünür hale geldi, tam Govam'a doğru.

Govam yoldan yeterince hızlı çekilemedi. Dolion'un bedeni ona çarptı ve kılıcı yana savruldu.

"Govam, buraya!" Kılıcımı yerde kaydırdım. Kabzası küçük bir enkaza çarptı, dönmesine neden oldu ama yolunu değiştirmede.

Govam irkildi, sendeledi. Kılıcı kaldırdı ve Dolion yere düştüğünde dönüp sapladı. Kılıç Dolion'un sırtına biraz battı ve orada durabilirdi, ölümcül bir hasar verecek kadar derin değildi, ama Nyfain onlara ulaştı ve ağırlığını kabzaya ekleyerek aşağı indi. Sonra şiddetli bir kükreme çıkararak iblis krala tekrar sapladı. Kılıcı bırakarak iblis kralın boynunu ve kasıklarını kavradı ve onu havaya kaldırdı. Nyfain vücudunun hızlı bir dönüşüyle Dolion'un ortasını dizine çarptı. Dolion'un sırtı ikiye ayrıldı. Çıkardığı sesle irkildim.

İblis kral feryat etti ve Nyfain onu yere fırlattı, ardından Arleth'in kılıcını çekip Dolion'un kalbine sapladı.

Çığlık aniden kesildi.

Nyfain uzun süredir kendisine eziyet eden yaratığa baktı ve bağın içinden bir duygu kokteyli geçtiğini hissedebiliyordum. Yine de en belirgin olanı rahatlamaydı.

"Başardık," dedim, nabzım kulaklarımda atarken bir an için sarktım. Titreyen bacaklarımda üzerinde Nyfain'e doğru yürüdüm. "Başardık."

Yüzümü kavradı ve bana sert bir öpücük verdi. Bağ zaferimizle parladı.

"Başardık," dedi geri çekildiğinde, gözleri yüzümde geziniyordu. "Şükürler olsun, başardık. Şimdi belki eve dönüp huzur içinde çocuk yetiştirebiliriz."

Ona gülümsedim, gözlerim yaşlıydı, o an gerçek gibi görünmüyordu.

"Evet," dedim ve onu tekrar öptüm.

"Aynı fikirdeyim." Vemar sendeleyerek duvara yaslandı ve beni hayallerimden uzaklaştırdı. "Şu peri krallığında sahip oldukları lükslerden biraz eklemeye ne dersin? Orası güzel bir yerdi."

"Herkesi temizlememiz gerekiyor." Aceleyle Vemar'ın yanına gittim. "Ne kadar kötü?"

Bana el salladı. "Çok acıyor ama iyi olacağım. Çok derine sokmamış. Hannon'un yaratığının aksine, delikten çıkan bir şey yok." Hırıltılı bir kahkaha attı.

"Emin misin?" Elini ittim ve yarayı inceledim. Kan sızıyordu ama haklıydı: Ölümcül bir yara için yeterince derin değildi.

Vemar, "Oradayken sıkime bakma, Tuhaf Kadın," diye mırıldandı. "Tepki verebilir ve o zaman çok ışıltılı eşin deliği çok daha büyük hale getirecektir."

Ona düz bir bakış attım. "Evet, belli ki iyisin."

Govam yarı oturuyor, yarı yatıyordu.

Nyfain'e onu kaldırmasını işaret ederek, "Seni buradan çıkarmamız gerek, dostum," dedim. "Gemide malzemelerim var. Seni iyileştirebilirim, sorun değil, tamam mı? Sadece dayan."

Duvardaki en yakın deliğe doğru ilerlerken Nyfain ona, "Ölürsen bu bok çukurunun kralı olamazsın," dedi.

Oda tehditkâr bir şekilde inledi.

"Herkesi buradan çıkarmak isteyeceksin," dedim Nyfain'e. "Bunu yapmadan önce Hannon'u Dessia'nın peşine gönder ama sonra onları dışarı çıkar. Bu kat gidebilir. Bir zaferin felakete dönüştüğünü görmek istemem."

"Nasıl emrederseniz," dedi altın gözleri parlayarak.

Bir aptal gibi sırtarak, o kadar rahatlamıştım ki bunu zar zor anlayabiliyordum, dışarı fırladım ve yer değiştirdim. Ejderham uzun ve gürültülü bir şekilde kükredi ve beşinci kattan yükselen bir tezahürat duyduk. Etrafımızda döndük, yaklaştık ve Nyfain'in Govam'ı nazıkçe ağzımıza almasına izin verdik.

Onu gemiye geri uçururken Govam "Teşekkür ederim," dedi. "Bizi kurtardığın için teşekkür ederim. Kendini Dolion'a takas etmeseydin bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Sen sadece kendi halkını kurtarmadın, tüm sihirli dünyayı kurtardın. Bunu kimsenin unutmamasını sağlayacağım."

ELLİ DÖRT

Finley

"Sizinle gelmemin KESİNLİKLE bir yolu yok, Garip Kraliçe," dedi Vemar, kısmen yıkık iblis kalesinin içinde, bizi zindanlara götürecek kapının önünde dururken. "Oraya asla geri dönmeyeceğime yemin ettim ve senden ne kadar hoşlansam, eşine saygı duysam ve küçük dostuma göz kulak olmak istesem de fikrimi değiştirmeye niyetim yok."

"Korkak," dedi Hadriel ona, Vemar'ınkiyle aynı renkte kireç yeşili bir eşofman giymişti. "Ve Cecil'den benim eşyalarımı senin bedenine göre yapmasını istemeyi bırak. Aynı gürültülü eşofmanları giyince çok komik görünüyoruz. Son kez söylüyorum, ben gürültülü şeyler giyiyorum ve sen de biraz daha normal görünmeye çalışmalısın ki çılgınlığın o kadar da endişe verici olmasın."

Vemar güldü ve Hadriel'in sırtına bir tokat attı. "Saçmalama."

Hadriel kapıya bakarak, "Tanrıçaya yemin ederim ki bu adama katlanamıyorum," diye mırıldandı.

"Sana gerçekten inanan biri var mı?" Vemar hâlâ gülümseyerek ona sordu.

"Hayır, yok," dedi Leala, yanımda durarak. Nyfain'e, "Bunu görmek istediğinize emin misiniz, efendim?" dedi.

Nyfain elimi tuttu. Kılıcı sırtına bağlanmıştı. "İstiyor musun? Hayır. Eşimin aylarca işkence gördüğü koşulları görmek istemiyorum. Görmem gerekiyor mu? Evet. Onun hikâyesini, hepinizin hikâyelerini dinledim ama durumun büyüklüğünü tam olarak kavrayamadığımı hissediyorum. Daha iyi bir bağlama sahip olmak istiyorum. Dehşeti paylaşmak istiyorum ki ona ve size daha iyi destek ve şefkat sunabileyim."

Hadriel, "Dizinizin üzerinde bir iblisi kırmasaydınız ya da rutin olarak öfke nöbetlerine yenik düşmeseydiniz, yumuşamaya başladığınızı söyledim, majesteleri," dedi. "Bu haliyle harika bir baba ve eş olacağınızı tahmin ediyorum ama ruh halinize karşı dikkatli olmaya devam edeceğim."

"Bilge, Hadriel."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim. Bu ruh halimi iyileştirmede. Eğer bunu yapacaksak, yapalım."

Arkamızdan bizimle gelmeye karar vermiş olan insanlara baktım. Micah, Tamara, Weston ve diğer birkaçı gibi sadece bazıları eski sakinlerdi. Çoğu tanıdıkları insanların neler yaşadığını görmek istiyordu. Hannon ve Dessia gibi diğerleri ise oradaki iblislerin öldüğünden bizzat emin olmak istiyorlardı. Her birini öldürebilecek tek kişi diğeri olduğu için ilk onlar gitmeye gönüllü olmuştu.

Bir de iblisler vardı. Govam savaştan bu yana geçen iki gün içinde tamamen iyileşmiş, her zamanki iksirimi ışıklı everlass yapraklarından biriyle karıştırarak içmişti. Kaleyi dolaşıp hâlâ hayatta olan iblisleri bulmamıza yardım ediyor, hemen öldürülmesi gerekenleri ve yeni, daha az iğrenç bir düzene uyum sağlayabilecek olanları belirliyordu. Özellikle düşük güç skalalarında öldürülenden daha fazlası kurtarıldı.

Kaybolmadığımızdan emin olmak için zindanlara inmek istemişti.

sorunlar. Denski, Sonassa ve diğerk birkaçı da aynı şeyi düşünüyordu. Gerçi daha önce buradan geçmişlerdi. Oluşturulan tüm yeni subayları öldürmeyi kendilerine iş edinmişlerdi. İki grup zaten birbirini hiç sevmemişti ve bu bizi bunu yapmak zorunda kalmaktan kurtardı.

"Hadi gidelim." Nyfain elimi sıktı.

Koku bana çarptı ve anılar hemen geri geldi. Acı. Bağın verdiği zevk. Partiler. İşkenceler. Nyfain ana odanın tavanına baktı ve gözleriyle büyük taş sütunları takip etti.

"Bu kırbaçlama direği." Micah yüzünde nefret ifadesiyle direğin yanında durdu. "Ejderhalar burada çok zaman geçirdi. Kanımın çoğu bu yere döküldü. Sanırım en kötüsü bıçaklardı."

"Ben de kırbaçları pek sevmezdim," dedi Tamara, elleri cebinde. "Ne yapacakları belli olmazdı."

Yeni gelenler bölgeyi gezerken ve geri kalanımız yaşadığımız dehşeti tekrarlarırken Weston, "Biz o kadar kırbaçlanmadık," dedi. "Muhtemelen en çok ben kırbaçlandım, çünkü sunacak en çok gücüm vardı, ama aynı zamanda partilerde daha değerliydim."

Nyfain sertleşti, biraz eğildi ve biz yürürken yere baktı. Yorum yapmadı.

"Burası Finley'nin tüm subayları zehirlediği yer." Hadriel bir zamanlar subayların içkilerini koydukları büyük bakır kabın yanında durdu. Kap yerde yan yatmış, boştu. "O lanet yaratıklar çok tuhaftı. Hepsi neredeyse birbirinin aynısıydı."

"Hepsi birinci subaydan sonra şekillendi," dedi Micah. "Diğerlerini kendi suretinde yarattı."

"Peki o nasıl yapıldı?" diye sordu biri.

Tamara, Micah ve Weston omuz silkti.

Tamara, "O yaratıklarla pek kaliteli sohbetlerimiz olmadı," dedi. Govam'a baktı.

Başını iki yana salladı. "İşlerin bu yönüne hiç vakıf olmadım ve bu benim için sorun değildi. Onlar uğraşmaktan hoşlandığım yaratıklar değildi."

Nyfain ve ben merdivenlerden inerken aramızdaki bağa tedirginlik yayıldı. Govam ilk sahanlıkta durdu ve hücrelerin ortasına baktı.

"Bu ejderha olmayan gruplamaydı," dedi, diğerlerinden bazıları geçerken bekleyerek. "Partilerde çok kullanılırlardı çünkü yönetilmeleri daha kolaydı. Bu da onlara daha az işkence yapıldığı anlamına geliyor."

"Çok işkence gördük," dedi Weston. "Sadece farklı bir şekilde."

"Doğru," diye mırıldandı Tamara.

"Neden ejderhaları partilerde daha fazla kullanmıyorsunuz?" diye sordu biri. "Tanrıça yaşıyor, şu hücrelere bakın. Bir parça saman, bir kova..."

"Ejderhalar muhafızları öldürmeyi spor haline getirdiler," dedi Denski. "Çok dengesizdiler. Sadece daha fazla güvenliğin olduğu büyük partilere katılıyorlardı."

Bir sonraki merdivenleri inerken Nyfain bir nefes verdi.

"Sondaki mi?" diye sordu, yavaşça ilerlemeye başlayarak. "Öyle demiştin, değil mi?"

Hannon bizimle birlikte yürüdü ve ben everlass'ın solup öldüğünü fark ettim. Ejderhalar olmadan hayatta kalamazdı.

"Evet." Diğerleri eski hücrelerinin önünde dururken ben de önünde durdum.

"Burada öleceğimi sandım," diye mırıldandı Micah.

"Ben de," dedi Tamara. "Sadece bitmesini istedim, ama içimde bir şey pes edemedi."

"Ben de," dedi Weston, diğerlerinden gelen onay mırıltilarına karşılık.

"Ben de burada öleceğimi sanmıştım," dedi Govam etrafına bakınarak. "Ve hepinizden çok daha erken."

"Bunu yapmayan tek kaptan sendin." Tamara sırtıttı.

"Sadece Govam sayesinde hayattayım," dedi Denski. "Beni ejderhalardan kaç kez kurtardığını size anlatamam."

"Neredeyse seni yakalıyordum," dedi Micah.

"Ben de," diye yanıtladı Tamara. "Vemar seni neredeyse üç kez öldürüyordu."

"Bazı nedenlerden dolayı özellikle bana takmıştı." Denski'nin ifadesi acımasızdı.

"Başarısız olmaktan nefret eder," diye yanıtladı Tamara.

"Ve sonra yeni ejderha kendi seçtiği gibi buraya geldi," dedi Tamara bana bakarak. "Kraliçenin kılıcını takarak içeri girdi ve kendisiyle birlikte gelen o misk faresi kadar zayıfmış gibi davranmaya çalıştı. O kılıcı taktığı için onu -sizi- öldürmek istedim majesteleri."

"Ne istiyorsun, Micah?" diye sordu birisi kıkırdayarak.

"Böyle düşünmeye devam etme," diye homurdandı Nyfain.

Micah diğer yorumu akılcıca bir şekilde görmezden gelerek, "Evet, zayıf rutiniyle kimseyi kandırmıyordu," dedi.

Weston, "Onu gördüğüm anda farklı olduğunu anladım," dedi. "Çok uzun zamandır ilk kez gerçek bir umut hissettim. Özellikle de periler onu fark ettiğinde."

"Ve sonra hayatımda tanık olduğum en tuhaf sahne geldi." Tamara gülerek eğildi.

"Benim hakkımda konuşmasan iyi edersin," diye homurdandı Hadriel. "Ben senin kurtarıcındım, lanet olsun."

"Hizmetçi kıyafeti giyyordun." Tamara daha sert güldü.

"Ve sonra Leala memurlardan birine baba dedi." Micah kıkırdamaya başladı, parmaklıklara tutunmak için eğildi ama sonra geri çekildi.

Weston, "Ondan sonra partilerde işler tuhaflaştı," dedi.

"Çok tuhaf," diye mırıldandı Denski. "Çok, çok tuhaf. Buna hazır değildim. Çoğu zaman nereye gideceğimi bilemiyordum."

bak."

"Yine de günü kurtardı, değil mi?" Hadriel sordu.

"Kesinlikle günü kurtardı, küçük dostum," dedi Tamara sırıtarak.

Hadriel gözlerinde bir uyarıyla parmağını kaldırdı. "Sakın başlama."

Tamara yine kahkahalara boğuldu.

"Üzerinde uyuduğun şey bu muydu?" Nyfain usulca sordu, gözlerinin bir kan lekesinden diğerine kaydığını görebiliyordum. "Burada mı kaldın?"

"Evet," diye cevap verdim. "Mektuplarını arka tarafta saklıyordum." "Ve o d a orada yerde orgazm oldu."

Tamara dedi ki. "Bazen acı çektiği için, bazen de tatile falan ihtiyacı olduğu için. Kendime de şu bonolardan bir tane almalıyım."

Bunu onaylayan mırıltılar vardı.

Nyfain beni kollarının arasına aldı ve çenesini başımın üstüne koydu. Beni içine çekti, sıkıca sarıldı.

"Artık bitti," dedi. "Burada işimiz bitti. Her şeyi toparlayıp eve gidelim. Konsey'i halletmemiz gerekiyor ama en kötüsü geride kaldı. En büyük tehdit ortadan kalktı. Artık her şey normal seyrinde devam etmeli."

"Bu neden kulağa rahatlatıcı gelmiyor?"

Güldü. "Çünkü annemle daha çok ders yapacağınıza hiç şüphe yok. Soğukkanlılığımızı nasıl kaybettiğimizden pek etkilenmedi."

Yüzümü yukarı kaldırmadan önce geri çekildi. "Savaşın şimdilik sona erdi. Şimdi dinlenecek, şımartılacak ve çocuğumuzla birlikte şişerken benim sahipleniciliğime katlanacaksınız." "Lütfen şişme kısmından bahsetme," diye mırıldandım.

gülümseyerek.

"Emrettiğiniz gibi." Beni çıkışa doğru çevirmeden önce öptü.

EPILOG

Hadriel

BEŞ AY SONRA

Kapıyı çaldım, durakladım ve tekrar çaldım. "Merhaba, küçük dostum." Vemar arkamdan yürüdü ve duvara yaslandı. "Buraya çok erken geldim. Onları rahatsız ettiğin için şimdiye kadar kralın gazabını çoktan çekmiş olmanı umuyordum."

"Elimden geldiğince uzun süre beklemeye çalıştım. Şimdiye kadar gitmiş olmasını umuyorum. Danışmanlarla görüşmesi gerekiyor."

"Hey, çocuklar." Hannon bize katıldı, elleri kot pantolonunun cebindeydi. Üzerinde geniş omuzlarına kadar uzanan bir tişört vardı.

"Güzel, evet. Hannon." Kenara çekildim ve ona ilerlemesini işaret ettim. "Önce sen gir. Kral sana asla bağırılmaz."

"Öyle ama Finley'nin önünde değil."

"Evet, kesinlikle." Ona ilerlemesini işaret ettim.

Hannon ceketime baktı ve başını salladı. "Çok iyisin."

"Ne?" Aşağı baktım, kumaşı göğsümün üzerinde düzelttim. Vemar da aynısını giyiyordu elbette, sadece bedenine uyması için çok daha büyüğünü.

Hannon işaret etti. "Vajinalar."

"Ne?" Ceketime biraz daha yaklaştım ama bu kadar yakından izi görmek zordu, bu yüzden dikkatimi Vemar'inkine yönelttim. "Nerede?"

"İşte. Her yerde." Hannon biraz daha yakını işaret etti. "Bunun nedeni bazen giydiğin penis ceketini mi? Bir şeyleri eşitlemeye mi çalışıyorsun?"

Vemar gülmeye başladı. "O sik ceketine bayılıyorum. Calia ziyarete geldiğinde onu giydiğimizi ve seni kenara çekip tasarımın inanılmaz derecede fallik görüldüğünü bilip bilmediğini sormadan önce bakıp bakıp durduğunu hatırlıyor musun?"

Calia birkaç ayda bir gelip bizi kontrol ediyor ve kralını gözetliyordu. Bunu saklamaya çalışmıyordu ve özel tutulması gereken şeyler hakkında konuştuğumuzu düşündüğünde odadan çıkmaya özen gösteriyordu. İşini Finley ile olan arkadaşlığı çerçevesinde yürütmeye ve kız kardeşinin iyiliği için Hannon'a göz kulak olmaya çalışıyordu.

Tek sorun, kız kardeşinin nerede olduğunu bilmemesiydi. En azından o öyle söylüyordu. Kimse bilmiyordu. İblis krallığından ayrıldıktan sonra Starvos, sarayını şereflelendirecek basilisk için büyük planlar yapmaya başladı. Ama o ortadan kayboldu. Starvos elbette bizi suçladı, onu kaçırmakla suçladı. Buraya aramaya gelmişti. Onu bulamayınca Calia'yı iyice sorguladı. Dessia yine de ortaya çıkmadı. Kullanılmak istemiyordu. Bunu bana hep söylerdi. Bir piyon olmak istemiyordu.

Ayrıca varlığıyla insanları korkutmak da istemiyordu.

Onun için üzüldüm. Keşke bizimle buraya gelebilseydi, çünkü onun etrafta olması insanları rahatlatırdı, ama bunun işe yaramayacağını düşünmüş olmalı.

İyi olmasını ve saklı kalmasını umuyordum. Dünyadaki en kötü şey, birinin onu bulması, zihnini ele geçirmesi ve geçmişte olduğu gibi onu kullanması olurdu.

"Onlar vajina değil!" Biraz daha yakından baktım. "Onlar çiçek! Bu bir çiçek baskısı."

"Gerçekten mi?" Vemar gözlerini kısarak tekrar baktı. "Ben de vajina olduklarını düşünmüştüm. Öyle görünüyorlar."

"Lanet olası sapları var..." Sözlerim kesildi.

Çiçeklerin kendileri vajinaya benziyordu. Bunu nasıl gözden kaçırmışım?

"Siktiğimin Cecil'i!" Bağırđım. "Ben çiçek istedim, o bana vajina çiçeği verdi! Piç herif. Aklıma gelmeyeceğini biliyordu."

Vemar başını geriye attı ve güldü. "İyiymi." "İyi mi? Sen de vajina ceketini giyiyorsun."

Vemar omuz silkti. "Kızlardan vajinaları saymalarını isteyebilirim, gerçek sayı olduğunu düşünecekler ve ben bir tane daha olduğunu söyleyip onu görüp göremeyeceğimi soracağım. Kafaları karışacak ve ben-"

"Hayır." Hannon gülerek kapıya dönerken elimi kaldırdım. "Devam etme. Penislerle işe yaramadı, hatırladın mı?"

"Şey..." Vemar elini oynattı. "Yaptı ve yapmadı."

Hannon kapıyı açıp eşikten geçmeden önce hafifçe vurdu. Onu takip ettik, ruh halim aniden karardı. Terziyle iyi anlaştığımızı sanıyordum. Bir süredir hiç eşek şakası yapmamıştı. Belli ki artık ondan şüphelenmeyeceğim zamanı bekliyordu ve sonra bam. Vajina ceketini.

Finley, bahçeye bakan pencerenin yanına yerleştirilmiş olan büyük kanepede Nyfain'e yaslanmıştı. Hava serinlemiş, çiçekler ve bitkiler dışarıdaki hafif yağmurla birlikte parıldamaya başlamıştı.

İkisinde de birer kitap vardı ama Finley kendi kitabını okurken Nyfain yanağını Finley'in başına dayamıştı ve

elini iri karnının üzerine koydu. Gözleri mesafeliydi ve yumuşak bir gülümseme yakışıklı yüzünü ısıtıyordu.

Hannon onlardan biraz uzakta durdu ve ışık renkli dalgalar halinde etrafından akmaya başladı. Vemar ve ben Hannon'u kalkan olarak kullanarak durduk. Belli ki onlara yaklaşmak için iyi bir zaman değildi. İnsan yeterince kötüydü ama ejderha bir anda sakinleşip delirebiliyordu. Görünüşe göre yüzeye zorla çıkmış ve kontrolü ele geçirmişti ve insan bunun olmasını engellemek için yeterince mücadele etmemişti. Korumacılık seviyesi top gibi büzüşüyordu. Her zaman son derece dikkatli yaklaşmak en iyisiydi.

Nyfain onun karnını geniş daireler çizerek ovdu ve başının tepesini öptü. "Bu sabah güçlü tekmeleri var."

"Hmm," dedi Finley, başını bir an için ona yaslayarak.

"Bebeği hissetmeyi istemek için kötü bir zaman mı?" Hannon'a fısıldadım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Heyecanımı kontrol edemiyordum. Sadece birkaç ay kaldı! Sadece birkaç ay sonra oynayacak ve kucağımıza alacak küçük bir bebeğimiz olacaktı. Ceket seçimlerimi değiştirmem gerekecekti, böylece tükürükler birbirine karışacaktı.

Nyfain şöyle bir baktı, eli hareketsizdi. Sonra, mucizelerin mucizesi, elini çekti.

"Nyfain elini çektiğinden beri yapabilirsin," diye cevap verdi Hannon.

Arkasından çıktım ve yavaşça kanepeye yaklaştım. Nyfain gözlerinin arkasında gizlenen ejderhayla ilerleyişimi takip etti. Onu görebiliyordum. Deliliği zar zor uzak tuttuğunu görebiliyordum.

Finley kitabını indirip bana gülümsedi ve hayatı boyunca hiç bu kadar güzel olmamıştı. Bu kesinlikle dün ve önceki gün düşündüğüm bir şeydi, ama her gün doğruyd.

"Seni seviyorum" dedim, sonra yüzüme yumruk atmak, aletimi kesmek ve bir kenara fırlatmak istedim.

ejderhanın kafası karışsın ve neyi kovalayacağını bilemesin diye diğer tarafa koştu.

Ellerimi uzattım ve geri çekildim.

"Kesinlikle platonik olarak, tabii ki. Arkadaş sevgisi. Aile sevgisi. Senin ve bebeğin için ölebilirim türünden bir aşk. Ejderhanın meydan okumasını isteyen türden değil, tamam mı? Benim aşkım romantik değil. Güçlü vajinayla ilgilenmiyorum."

"Konuşmayı kes," diye seslendi Leala lanet olasıca bir yerden. O bir mantık kayasıydı.

"Olmadığına emin misin?" Nyfain bir kaşını kaldırarak bana sordu, bakışları ceketime kaydı.

"Lanet olası Cecil," dedim dişlerimin arasından. En azından kralın keyfi yerindeydi ve ejderha yönetimi devralmak için harekete geçmemiştir.

Finley güldü ve elime uzandı. "Buraya gel. Hissedebilirsin. Ben de seni seviyorum. En azından çoğu zaman."

"Evet, anlıyorum. Bazen kendime bile katlanamıyorum."

Başım dönüyordu, aptal gibi gülümsüyordum, yuvarlak karnına dokundum, sertti. Neredeyse anında, elime karşı küçük bir itme hissettim.

"Aman Tanrım, merhaba!" Yanlarına diz çöktüm ve ağzımı karnına yaklaştırdım. "Merhaba, küçüğüm. Ne kadar da güçlüsün. Annene güzel tekmeler atıyorsun." Bir tane daha, bir tane daha avucuma vurduğunu hissettim. "Kesinlikle bir ejderha." Güldüm.

Finley hâlâ gülümseyerek bana bakıyordu ve Nyfain onun saçlarını okşuyordu. Hannon arkamızda durmuş sahneyi izliyordu, ışık gösterisi tüm gücüyle devam ediyordu. İşte böyle anlarda kalbim parlıyordu. Hepimiz bir aileymişiz gibi hissediyordum. Onlar sürüydü, Weston'ın sürüsünün bir uzantısıydı ve hayatım boyunca hiç bu kadar büyük bir aidiyet duygusu hissetmemiştim.

DOĞUM

"SIKTIR, SIKTIR, S I K T I R !" Kalenin içinde koştum, bir merdivene takıldım, neredeyse kafamın üstüne düşüyordum ve kendimi toparlamak için ellerimi uzattım. "Sorun yok. Zamanımız var. Bir şey yok. Daha yeni başladı. Sorun yok."

Derin bir nefes aldım, çünkü bunun paniği tedavi etmesi gerekiyordu ve aceleyle arka kapıya yöneldim.

"Hey, ahbap, nereye gittiğine dikkat et, olur mu?" diye bağırdı kırmızı yüzlü bir kadın ben koşarak geçerken.

"Sana dokunmadım bile, seni sık kafalı." Yüzümü buruşturdum ve giderken başımı salladım. "İyi bir aşağılama bile bulamıyorum. Lanet olsun! Nefes al Hadriel, nefes al!"

Onun yerine, koştum.

Kapıdan çıktım, avluyu geçtim ve yemyeşil çimenlerin arasından geçerek everlass evine doğru koştum. Kral, Sable'la birlikte tarladaydı ve bitkilere şarkı söylüyordu. Arleth, Delaney ve beş kişi daha oradaydı, hepsi de bahçivandı. Geniş bahçeler diğer tarafta her türlü bitki örtüsüyle uzanıyordu, bazı bitkiler son derece nadirdi. Arleth'in hakkında fazla bilgi paylaşmadığı bir çeşit bitki bağlantısı vardı. İçimden bir ses bunun pek de kurallara uygun olmadığını söylüyordu. Ne olursa olsun, Finley ve Arleth hiç kuşkusuz perileri geride bırakmışlardı.

Ama artık bu umurumda değildi.

"Efendim, Arleth. Efendim!" Bitkilerin hemen dışında durdum. İçeri girmem yasaktı. Ejderhalar böyle düşündükleri için kafaları biraz karışmıştı ama everlass'ın kin tuttuğunu söylediler. "Efendim!"

Kral şarkı söylemeyi bıraktı ve bana doğru döndü, haber bekliyordu.

Sertçe yutkundum ve konuşabilecek kadar nefesimi topladım. "Doğum sancısı tuttu, efendim. Doğuma girdi demek istedim. Doğum yapıyor!" Hemen ilerlemeye başlayınca ellerimi uzattım. "Size doğumun yeni başladığını, suyunun yeni geldiğini ve muhtemelen uzun süreceğini söylemem gerekiyordu-"

Beni geçip kaleye doğru ilerledi.

"Doğru, evet. Umurunda değil. Umurunda olmaz sanmıştım." Hannon kafasını everlass evden çıkarırken arkasından aceleyle koştum.

Kralın tuhaf karşılaşması ihtimaline karşı haberi ona bağırmak istemedim, bu yüzden karnımın üzerinde bir daire çizdim, yüzümü buruşturdum ve acı çekiyormuş gibi yaptım.

Hannon peşimizden koşmaya başladı.

"Oh iyi, en azından gemide iyi bir şifacı var," dedim ve küçük bir köpek yavrusu gibi kralın peşinden koştum. Kalbim hızla çarpıyor ve sırtımdan ter damlıyordu. Çok gergindim! Oysa olmamalıydım. Güçlü kalmam gerekiyordu, Arleth öyle söylemişti ama doğumun acı verici ve potansiyel olarak tehlikeli olduğunu bildiğim için ve ayrıca o küçük bebekle tanışmayı çok istediğim için bu çok zordu. Ce-e oynamak, "bu şey de ne, ah benim elim" demek ve çimlerde yuvarlanmak istiyordum. Hiç amca olmamıştım. Gerçekten olmak istiyordum.

"Heyecan verici, değil mi?" Sable ona yetişirken, bir şekilde aynı anda hem dans edip hem de koştüğünü söyledi. Bukleleri zıplıyordu. "Ben bir teyze olacağım."

FINLEY, genellikle bebek doğana kadar sadece kadınların gittiği bir yer olan doğum odasına konmuştu. Neyse ki oda zemin kattaydı, çünkü krala bunu söyleyen kişi bir öfke nöbetinde pencereden aşağı atılmıştı.

Kral açık kapının önünde durdu ve eşiği geçmeden önce silkinerek kendine geldi. Omuzlarındaki ve duruşundaki gerginlik eriyip gitmiş, gevşemiş, kendinden emin ve dünyayı ele geçirmeye hazır bir hale gelmişti.

"Merhaba tatlım," dedi yatağına yaklaşırken.

Finley bol, dökümlü beyaz bir elbise giymiş, yastıklara gömülmüş ve büyük karnının etrafına bir battaniye çekmişti.

Alnından öpmek için eğildi. "Nasılsınız? Başladığınızı duydum."

Gözlerinde panik vardı ve ona doğru uzandı, elini tuttu ve derin bir nefes aldı.

"Ben iyiyim. Biraz endişeliyim," dedi. "Sadece hiçbir şeyin ters gitmesini istemiyorum."

Ayakkabılarını çıkardı, sadece boxer külotu kalacak şekilde pantolonunu çıkardı ve gömleğini sıyırdı. Sonra bacaklarını onun iki yanına koyarak ve ellerini omuzlarına koyarak arkasına geçti.

"Ben buradayım, tamam mı?" dedi usulca. "Her zaman burada olacağım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

İç çekerken başını salladı, gözlerini kapattı ve onun dokunuşunu içine çekti.

O da tam olarak bunu yaptı. Nefes almasına yardımcı oldu, ihtiyaç duyduğunda onunla birlikte yürüdü, istediğinde dikkatini dağıttı ve sonra kasılmalar sert ve hızlı geldiğinde hemen yanında kaldı. Hiç duraksamadı. Asla yorgunluk göstermedi. Asla heyecanlanmadı. Tüm zaman boyunca onun için güçlü ve sakinleştirici bir varlık oldu.

Hannon işler yoluna girene kadar ara sıra kontrol etti ve sonra sürekli oradaydı, onun ilerlemesini ve etrafındakilerin duygularını izliyordu. Gerektiğinde insanların dikkatini dağıtmak için fıkralar anlattım ya da çok dikkat dağıtıcı olduğumda sustum. Bu arada Arleth ebeye yardım etti,

Finley'e destek veriyor ve ne zaman ıkmaması ve ne zaman dinlenmesi gerektiği konusunda ona koçluk yapıyor.

Doğum uzun sürdü ama sonunda ailenin en yeni üyesi dünyaya geldi. Bir kız çocuğu.

Arleth gözyaşları içinde onu sardı ve ciyaklayan bebeği babasına verdi. Onu büyük bir incelikle kucağına aldı ve küçük melek yüzüne hayatında gördüğü en güzel ve mucizevi şeymiş gibi baktı.

Neredeyse anında ağlamayı bıraktı, dünyanın en korkutucu alfa ejderhası tarafından kucaklanmaktan memnundu. Neden olmasındı ki? Daha beş dakikalık bile değildi ve şimdiden onu küçük parmağında oynatıyordu.

Kral bebeği bitkin haldeki Finley'e verdi ve Finley bebeğini göğsüne bastırarak ağlamaya başladığında feryat ettim.

"İşte karşınızda Wyvern Kraliçesi unvanını miras alan ilk kadın," dedi Arleth mutluluk gözyaşları içinde gülerek. "Dünyaya hoş geldin küçük prenses."

Ve öyle de oldu. Tarihin yazılışını izliyorduk. Sonunda sıra bana gelmişti.

Şafak ışığı içeri süzülürken pencerenin yanındaki sallanan sandalyeye oturdum. Finley diğer odada mışıl mışıl uyuyordu, çabalarından bitkin düşmüştü. Kral bana doğru zıplayarak yürürken küçük Tabitha'yı göğsüne yaslamıştı; iri yarı, kaslı ve yaralı bir adamın karşısında küçücük bir şeydi. Ona büyük bir saygıyla sarıldı. Büyük bir şefkatle. Kalbim milyonlarca parçaya bölündü ve buna tanıklık edebildiğim için çok şanslı bir şekilde tekrar ağlıyordum.

"Onu kucağına almaya hazır mısınız?" diye sordu kral sessizlik içinde. "Evet," dedim duygularımı bastırarak.

Onu nazıkçe bana uzattı ve ben de kalbim parlayarak onu kucakladım.

"Merhaba küçük Tabitha," dedim gülümseyerek, parmağımla ipeksi yumuşaklığını hissederek. "Ne kadar şirin bir şeysin sen öyle, değil mi? Ve şuna bir bak. Şuna bak, hmm? Bütün o küçük

Parmakların ve bahse girerim bu battaniyenin altında küçük ayak parmakların vardır. Ve iki gözün, işte oradalar, ve küçük bir düğme burnun. Umarım annene benziyorsundur, ama umarım Hannon amcan gibi davranıyorsundur, evet öyle! Evet, öyle! Haddie Amca kalede başka bir öfke tacirini kaldıramaz, hayır kaldıramaz."

Onu nazıkçe salladım ve ona sımsıkı sarıldım ve tüm dünyada bu noktadan, bu andan, bu küçük prenesten başka bir yerde olmak istediğimi hayal bile edemedim. Hayatım zaman zaman çalkantılı olmuştu ama bu an için her şeye değmişti. Gerçekten kutsanmıştım.

Finley

Tabitha'nın doğumundan BİR HAFTA sonra, güneş ufuktan yükselirken bahçedeki aşırı minderli koltukta oturuyordum. Sabahın ilk ışıkları, anka kuşu kardeşimin hediyesi olan güzel ışıklı everlass bitkisinin üzerinde parıldıyordu. Bu adam şu anda çok ünlüydü. Her yerden insanlar yazıyor, onunla görüşmek istiyor, gençlik istiyor, irili ufaklı çeşitli hastalıklara şifa istiyorlardı. Bazıları ona altın vaat ediyor, bazıları da hüzünlü bir hikaye anlatıyordu.

Hepsini görmezden geldi.

Ona nedenini sormadım. Tamamen bunalmış olduğunu düşündüm. Ben de olurdum.

Küçük Tabitha göğsümde yatıyordu, yumuşak yanağı tenime değiyordu, yeni beslendiği için uykuluydu. Parmaklarımı nazıkçe onun tüylü, yumuşak başının üzerinde gezdirdim. Küçük bedeni bana doğru kıvrıldı ve ben de daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde memnun bir şekilde arkama yaslandım. Bu sabahların huzuru ve kalbimin yumuşak parıltısı varlığımın her zerresine işlemişti.

Daha önce mutlu olduğumu sanıyordum ama bu, onun hayatımıza kattıklarının yanında soluk bir temsildi.

Nyfain sürgülü cam kapıdan çıkarken yumuşak bir sesle, "Günaydın tatlım," dedi.

Küçük bir gülümsemeyle bakışlarımı ona doğru kaldırdım ve onu içime çektim. Dostum o kadar yakışıklıydı ki dikkatim dağılıyordu. Bu sanal huzur dolu aylar onun için harikaydı, benim hamileliğim ve Tabitha'nın doğumu daha da iyi olmuştu. Biraz rahatlamıştı ama daha da önemlisi mutluydu. Delicesine mutluydu. Bunu bağ aracılığıyla hissedebiliyordum, kendi hislerimle eşleşiyordu. Onun ejderhası da öyleydi, benimki de. Birbirimize sahiptik, her geçen gün birbirimize daha da aşıktık, etrafımızda her zaman ailemiz ve dostlarımız vardı ve günlerimizi aydınlatacak şarkılarımız, sevgimiz ve kahkahalarımız vardı. Krallık halkı bize saygı duyuyor, bize güveniyordu ve saray da ayakları yere basan ve krallığın geneline yardımcı olan bir yapıdaydı. Krallık kesinlikle geliyordu.

Arleth ve ben, dünyadaki diğerlerini gölgede bırakacak bir bahçe ve kütüphane yaratmıştık. Ve eğer olmazsa, kesinlikle iyileştirmelere başlardık. İkimiz de bu konularda biraz zorlayıcıydık ve bu konuda anlaştığımız için mutluydum. Onun yardımı ve Hannon'un defterlere göz kulak olmasıyla, sahip olduğumuz inanılmaz operasyon ekibinden ve elbette Hannon'un sihrinden bahsetmiyorum bile, avuç içi kadar para kazanıyorduk. Halkın bir bütün olarak güvenli ve sağlıklı bir şekilde gelişebilmesini sağlamak için krallığa cömertçe geri koyduğumuz para.

Weston ve Micah birbirlerinden pek hoşlanmasalar da birlikte çalışarak orduları yönetmeye devam ediyorlardı ve Tamara da benim savaşma ihtimalime karşı diğerleriyle birlikte antrenman yaparak gardımı sıkı tutuyordu. Bu yakın zamanda gerçekleşecek bir şey değildi.

Dolion'un iblisleriyle savaştığımız konsey toplantısındaki karmaşadan sonra, diğer krallıklar nasıl bir güce sahip olduğumuzu ilk elden öğrenmişlerdi. Weston'ın ne kadar güçlü bir şekil değiştiren olduğunu ve

Ejderhalarımız çok acımasız ve etkiliydi. Ayrıca bir anka kuşumuz vardı ve Dolion'u alaşağı etmiştik. Eğer "bulaşılmaması gerekenler" listesinde bir krallık varsa, o da bizdik.

Dostumun başarıları ve mutluluğu onun tüm sert yanlarını yumuşatmış ve tüm yaralarını silikleştirmişti. Küçük bordo benekleri olan altın rengi gözleri, güneş ışığında parlayan pulları gibi ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Ara vermek ister misin?" Nyfain koltuğun yanına çömeldi. "Özür dilerim, ağladığınızı duymadım yoksa kalkıp onu size getirirdim."

Gülümsedim ve avucumu ön koluna koyabilmek için Tabitha'dan bir kolumu çektim.

"Her beslenmesi gerektiğinde benimle birlikte uyanmak zorunda değilsiniz. Bütün gün dinlenebiliyorum, yanımda insanlar var. Ben görevime dönene kadar kral ve kraliçeyi oynamak zorundasın."

Bu sözleri söylemem gerektiği için söyledim ama hiçbir etkisi olmadığını biliyordum. Deli kral gibi, yokluk çeken ya da kötü davranan bir baba olmamak için çok çalıştığı söylenebilirdi ama öyle değildi. Sahip olması gereken babaydı, sabırlı, sevgi dolu ve kesinlikle sadık. Arleth onu Tabitha'yla birlikte izlerken gözleri buğulandı ve Nyfain'in kendisine biyolojik babasını, kayıp aşkını çok hatırlattığını itiraf etti. Nyfain kızı için her şeyi yapardı. Benim için de. Hiçbir fedakârlıktan kaçınmaz ve hiçbir zorluğa katlanmazdı. Her şeyi korumak ve sağlamak için yaratılmıştı ve buna zamanı ve sevgisi de dahildi. Geceleri benimle birlikte uyandı çünkü onun hayatının her anının bir parçası olmak istiyordu. Bunu yaptı çünkü sürekli besleme ve çatlamış meme uçları yükümü elinden geldiğince hafifletmek istiyordu. Bunu yaptı çünkü ağlayan bebeğini ve yorgun eşini yatıştırmaya yardımcı olmak onu rahatlatı.

Bunu sevgisinden yaptı. Gururlu bir ejderha babanın sevgisiyle.

Ayağa kalkıp yanıma sokulurken gülümsemesi yumuşaktı. Beni nazıkçe kollarının arasına aldı, dikkatlice

Bebegi uyandırmamak için iri elini benimkinin üzerine koydu, başparmağı hâlâ onun kadife gibi yumuşak sırtını okşayabiliyordu.

Başımı omzuna yaslayarak ona "Seni seviyorum," dedim.

Başımın üstünü öptü. "Sen benim her şeyimsin. Bana büyük bir mutluluk getirdin, bana tüm dünyayı verdin. Sen benim gerçek aşkımsın ve gerçek kaderimi bulmama yardım ettin. Hayatım bundan daha yüce olamazdı, Finley. Teşekkür ederim."

Kalbim kabardı, patlayacak kadar doldu. Gözlerim yaşardı. "Sen benim hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin ve hep öyle kalacaksın."

Konuşma yapmakta hâlâ çok kötüsün, diye düşündü ejderham, ama mırıltısını kesmedi. Usulca kıkırdadım ve gözlerimi kapattım. Kabuslarla geçen bir eğitimden sonra nihayet rüyalarımı yaşıyordum.

Bundan sonra ne yazacağımı bilmek ister misiniz? Güncellemelerden haberdar olmak için haber bültenine kaydolun! [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

Bu son hakkında konuşmak ister misin??? Sohbet etmek için [buraya](#) git

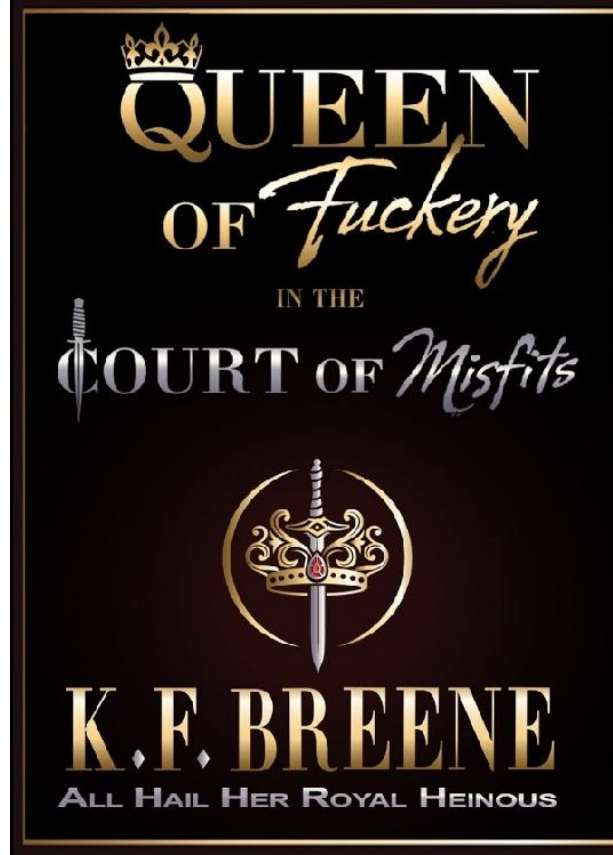
o.

TikTok saçmalıkları [burada](#).

Instagram saçmalığı [burada](#). Mighty Network, kimse var mı? [Burada](#).

Web sitesi: www.kfbreene.com

Uyumsuzlar grubuna katılın ve saçmalıklara ortak olun!

HARIKA HISSEDIYOR MUSUNUZ? Yorum bırakın! ♥

OceanofPDF.com

K.F. BREENE
TARAFINDAN DA

Lezzetli Karanlık Peri
Masalları Bir Gül Harabesi

Bir Yıkım Tahtı Bir
Yıkım Krallığı Bir
Yıkım Kraliçesi

Seviye Yükseltme
Büyülü Orta Yaş Çılgınlığı
Büyülü Orta Yaş Buluşması
Büyülü Orta Yaş İstilasası Büyülü
Orta Yaş Aşkı
Büyülü Orta Yaş Toplantısı
Büyülü Orta Yaşam.....? (2022'de geliyor)

San Francisco'nun Yarı

Tanrıları Günah ve
Çikolata
Günah ve Büyü
Günah ve
Kurtuluş
Günah ve Ruh
Günah ve
Yıldırım Günah
ve Teslimiyet

İblis Günleri, Vampir Geceleri

Ateşte Doğanlar
Ateşte
Büyümüş
Ateşte
Kaynaşmış
Doğal Cadı
Doğal Büyücü
Doğal Çift Büyücü

Savaşçı Fae Kapana
Kısıldı

Savaşçı Fae Prensesi

Ateşte Ortaya Çıktı

Ateşle Savaşta

Mentorluk Yaptı

Cenneti Bulmak

Mükemmelliğin

Kaderi Bağlılığın

Kaderi

Döngüde kalmak ister misiniz?

Yeni sürümlerden İLK siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Ayrıca sadece bültene özel bonus içeriği ÜCRETSİZ alın. [Kaydolmak için buraya tıklayın](#).

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

K.F. Breene, Wall Street Journal, USA Today, Washington Post, Amazon En Çok Satanlar ve Kindle Store'da 1 numarada yer alan paranormal romantizm, şehir fantezisi ve fantastik romanların çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazar, sihir ve geceleri yaşananlar hakkında hikâyeler kaleme almadığı zamanlarda şarabını yudumluyor ve saçmalıklar planlıyor. Kocas, iki çocuğu ve iş dışı koşu bandıyla Kuzey Kaliforniya'da yaşıyor.

Haber bültenine katılın! [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

TikTok saçmalıkları [burada](#).

Instagram saçmalığı [burada](#). Mighty

Network, kimse var mı? [İşte](#). Web

sitesi: www.kfbreene.com Onu

Bookbub'da [buradan](#) takip edin

Goodreads'te [buradan](#) takip edin

İletişim bilgileri:

www.kfbreene.com

kfbreene@gmail.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.